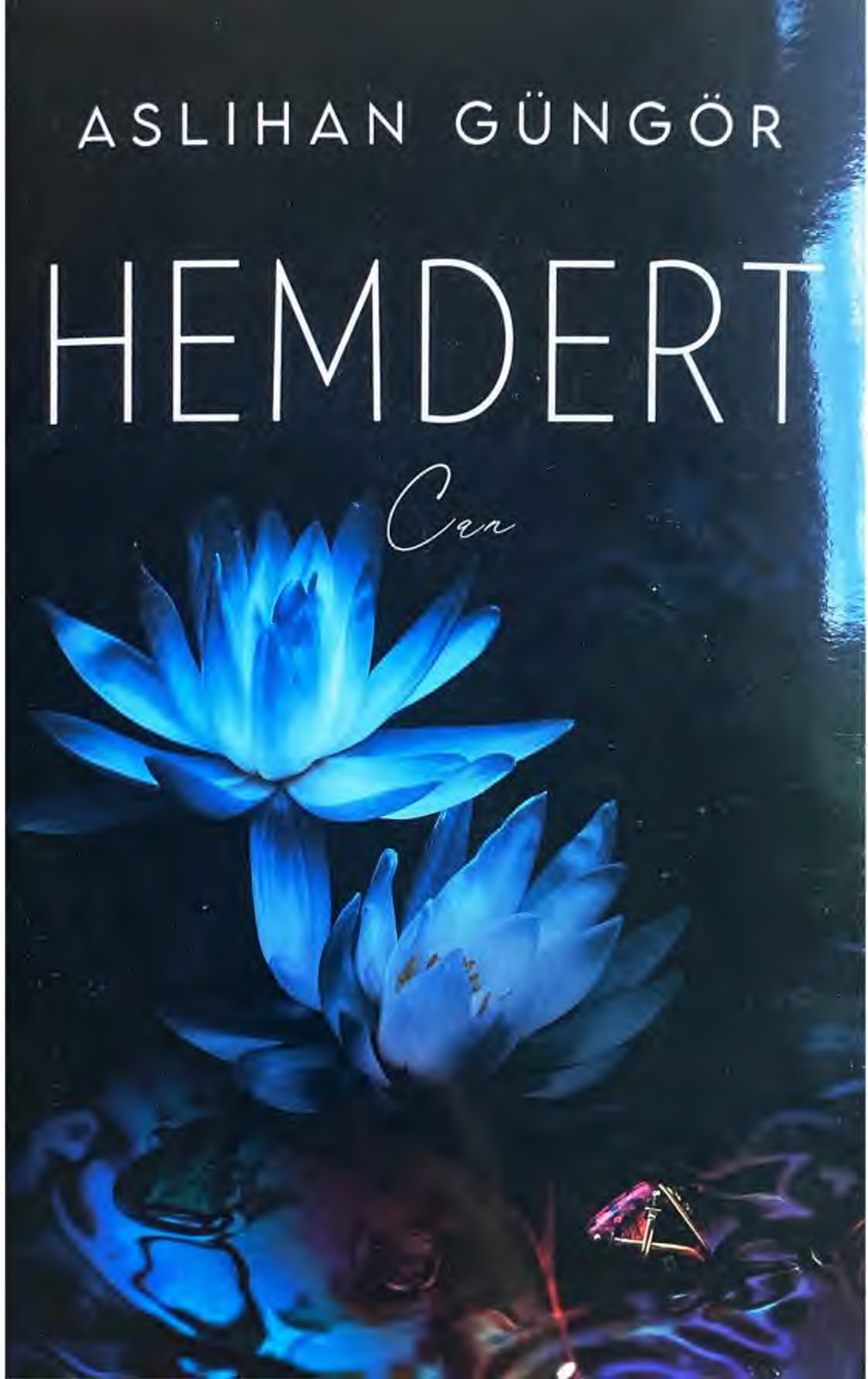
ASLIHAN GÜNGÖR

HEMDERT

Can

Hemdert: Aynı acıları çeken, dert ortağı...

Sevdanın ateşi mi sarmıştı dört bir yanlarını yoksa düşmanlar mı?

Ölüm mü kol gezecekti peşlerinde yoksa aşk mı?

Bir saldırıyla başlayan tanışma sevdaya dönüşmüş, kalplerinin kapıları son nefeslerine dek birbirlerine açılmıştı.

Can bedenden çıkmadıkça sürecekti bu sevda, biliyorlardı. Tıpkı düşmanın bir soluk mesafesinde olduğunu bildikleri gibi... Tıpkı kurşunların arasında başlayan hikâyelerinin başka bir kurşunla noktalanabileceğini bildikleri gibi...

Akdağ İl'inde ne olaylar son buluyor ne de onlar mücadeleden vazgeçiyordu. Gerçekler usul usul gün yüzüne çıkarken düşman da adım adım intikamını almaya yaklaşıyordu.

Hedef Vali Nazenin Tuna'ydı. Onu canı pahasına korumaya yemin etmiş Binbaşı Metehan Kılıçarslan ise hayatının en zor görevini almıştı.

Sevdaları ve görev bilinci arasında büyük bir çıkmaza giren Binbaşı'yla Vali Hanım'ın nefes kesen macerası kaldığı yerden devam ediyor.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

LAPİS

9 786259 594057

"Ben bu saatten sonra sakin
makin olamam, Binbaşı.
Kimse benden sakinlik,
aklıselimlik, güler yüz,
tatlı dil, aşk meşk beklemesin.
Bundan sonra dert var,
hemdert yok.
Bundan sonra dert çok,
hemdert yok."

Vali Nazenin Tuna

Hemdert - Can
Aslıhan Güngör

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Yayın Koordinatörü: Gülden Girgin Gültekin
Editör: Gülden Girgin Gültekin
Düzelti: İrem Şimşek

1. Baskı: Haziran 2025
ISBN: 978-625-95940-5-7

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Aslıhan Güngör, 2022 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt: ****
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

Duzenleme
Ny.ozlem

ASLIHAN GÜNGÖR

HEMDERT

Can

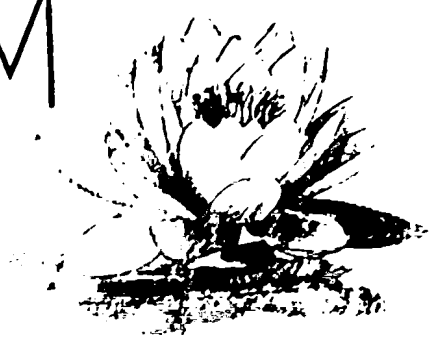
LAPİS

Ninova

Yeğenlerim,
Elif Tanem ve Rasim Uras'a...
Hayatınız boyunca dünyadaki en çılgın halaya sahip olacaksınız.
Ve o çılgın hala her zaman sizin yanınızda olacak.
Daima Hemdem olacağız.
Söz veriyorum ve sizi çok seviyorum...

Bu kitapta geçen şehir ismi, kurum ve kuruluşlar tamamen hayal ürünü olup gerçeği yansıtmamaktadır. Bu kitapta okuyacağınız bazı olaylar mübalağa sanatına örnek olsun diye ya da tamamen mizah amacıyla yazar tarafından uydurularak yazılmıştır.

1. BÖLÜM

Valilik Binası Suikastından Birkaç Gün Sonra
Türkiye - Kuzey Irak Sınır Bölgesi

"Pençe 1, Merkez dinlemede."

Telsizden gelen cızırtılı ses, gecenin sessizliğini deler gibiydi. Saatlerdir durdukları bölgede soğuk havaya inat eder gibi kılları bile kıpırdamıyordu. Ancak bu, havanın iliklerine işleyecek kadar soğuk olduğu gerçeğini de değiştirmiyordu. Soğukla dişlerini sıkarak mücadele eden Metehan Binbaşı, telsizi dudaklarına yaklaştırıp soluklandı ve mandala basıp, "Merkez, burası çok sessiz," dedi. "Hâlâ hareket tespit edebilmiş değiliz. Bekliyoruz."

Eldivenlerinin sardığı parmağını mandaldan çekerken karşıdan yine cızırtılı ama çok tanıdık o ses geldi. Albay Kutluhan Kutalmış'ın sesi. Albay, *Merkez* dedikleri Ankara'dan operasyonu yönetiyordu. Yanında ise birçok paşa ve istihbaratçı vardı. Bunlardan biri Metehan'ın kendi babası Cihan, biri ise Nazenin'le Andaç'ın babası Seyfettin Paşa'ydı.

"Şehrin kırsalında tespit edilen hücre evlerine baskın için PÖH hazır. Harekete geçmek için şafak vaktini bekliyorlar." Metehan etrafı gece görüşlü minik dürbünüyle tararken telsizi yeniden aktifleştirdi. "Sabah şehirden ayrılan grupla en son bağlantı ne zaman kuruldu, komutanım? İHA'dan görüntü alınabiliyor mu?"

"İHA'dan en son görüntüleme akşam saatlerinde alındı. Hücre evlerinden ayrılan bir grup terörist sınırı geçmek için üstünüze doğru geliyor."

Metehan bir süre sessiz kalıp, düşünürken yine çevreyi inceliyor, beklenen misafirleri karşılamak için sabırsızlanıyordu. "Bu grubun içinde valilik saldırısını düzenleyen bombacının olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Karşı taraftan önce cızırtılı bir ses geldi. Ardından da *evet* yanıtı gelince Metehan siper aldığı ve resmen görünmez olduğu yerde gerilip birkaç küfrü peş peşe sıraladı. Akdağ il merkezini ve valilik binasını resmen havaya uçuran, Vali Hanım'ın ve birçok sivilin canına kasteden bombacı üstüne geliyordu demek. *Gelsin*, dedi usulca. *Gelsin de görsün ebesini.*

"Bombacının fotoğrafını iletiyoruz. Onu sağ istiyorum, Kılıçarslan. Onu

buraya getir. Bizi, bu eylemi yaptıran ve Vali Hanım'ı öldürmeye çalışan asıl kişiye götürmesi için onu buraya sağ getir." Albay'ın sözleri son bulurken yanında duran tablete benzer cihaza bir görüntü iletildi. Gelen dosyaya tıklayıp açtığında bombacının yüzüyle karşı karşıyaydı.

"Kime çalıştığını biliyor mu yani? Sadece para karşılığı bombayı hazırlamayı kabul etmiş de olabilir."

"İhtimaller arasında ama biz kime çalıştığını bildiğini umuyoruz. O yüzden paketi sağlam istiyoruz. Görüş sağlandıktan ve paket alındıktan sonra SİHA'lar devreye girecek. Paketi aldığınız gibi alandan uzaklaşın." Kısa süreli sessizliğin ardından Albay tekrar konuştu. "Tekrar ediyorum, paketi aldığınız gibi alandan uzaklaşın, Binbaşı. SİHA'lar orayı yerle bir edecek."

Metehan bahsedilen alanı bilmem kaçıncı kez incelerken, "Emredersiniz," demiş ve telsizin mandalını bırakacak olmuştu ki tutamadı dilini. Tutamadı aklından geçenleri. Ve tutamadı gönlündeki endişeli soruları. "O iyi mi komutanım? Güvende mi?"

Anlık sessizliğin ardından Albay güler gibi bir tonlamayla, "Kraliçe Arı mı?" diye sorunca, Metehan da tebessüm etmeden duramadı. Yüzündeki gerginlik silinip, giderken gözlerinin önüne o yemyeşil gözler geliverdi.

"Evet, Kraliçe Arı."

Albay belli belirsiz gülüp, "İyi ve güvende," dedi. "Paşa'nın gözetimi altında. Az ilerimde oturuyor."

İşte bu cevabı beklemeyen Metehan hafifçe çattığı kaşlarının altından etrafa bakındı. Demek Vali Hanım yine operasyonu anbean takip ediyordu. "Anlaşıldı," deyip parmağını telsizin mandalından çekti. Saniyeler sonra başındaki miğferinin kamerasını aktifleştirdi. Merkez de kamerası neyi görüyorsa artık o görüntüleri izliyordu.

"Pençe, miğfer kameralarınızı açın," demesiyle tim üyeleri de aynı şeyi yaptığında, Ankara'daki harekât merkezindeki büyük ekranda yedi kutucuk şeklinde anlık görüntüler belirmişti. Merkez'deki herkesin gözü şimdi o yedi kutucuktaydı. Nazenin ise o görüntülerden yalnızca birine odaklanmıştı. Yusuf Yüzbaşı'nın miğfer kamerasıydı bu. Pek net olmasa da Metehan'ı gösteriyordu kamera. Metehan kamuflajlarının içinde, başında miğferi, yüzünde kar maskesiyle gecenin karanlığında resmen yok gibiydi. Boylu boyunca uzandığı yerde uzun namlulu silahının dürbününden etrafı gözetliyordu. Ciddiyetle. Arada bir silahın dürbününden uzaklaşıp miğferindeki ufak dürbünü gözünün önüne indiriyor, incelemelerine devam ediyordu.

Gece güne dönmek üzereyken Pençe Timi'nin görüntülerinin yer aldığı ekrana PÖH Timi'nin görüntüleri de yansımaya başlamıştı. Eşzamanlı şafak operasyonu için timler artık hazırdı ve vakit de gelmişti.

"Binbaşı Kılıçarslan, PÖH Timi operasyon için hazır ve harekete geçmek üzere. Sizde bir hareketlilik var mı?"

Metehan kulaklığından duyduğu soruyla sakince yine etrafa bakındı. Birkaç saniye süren sessizliğin ardından, "Misafirlerimiz geliyor," dedi ve usulca geri kayıp dikkatle silahını konumladı. O esnada Nazenin ise farkında olmadan, oturduğu yerde irkilip kıpırdandı. Huzursuz, gergin ve korku dolu bir kıpırdanmaydı bu. Ve istemsizce yaptığı hareketi Albay Kutluhan'la Cihan Başkan fark etmişti. Seyfettin Paşa ise kızının bu hareketinden bihaber, dikkatle operasyonun başlamasını bekliyordu.

Cihan Başkan yanında oturan Nazenin'e göz ucuyla bakıp için için gülümsedi önce. Bir şey vardı oğlu ve Nazenin arasında. Uzun zamandır fark ettiği ama onlara fark ettirmemeye çalıştığı bu gerçeğe tebessüm ederken gözleri buluştu genç kadınla. Ona güven vermek ister gibi bakmayı sürdürüp, bir de göz kırparken dudaklarını usulca ve sessizce kıpırdattı.

"Sıkıntı yok."

Nazenin gözlerine tebessümle bakan adamın sessiz sözleriyle derin bir soluk alıp, başını belli belirsiz sallarken Cihan Kılıçarslan'ın, oğluyla arasında adı konmamış duygulara dair ne bildiğini merak etmişti. Metehan ona bir şey mi anlatmıştı yoksa Cihan Bey kendi gözlemleriyle mi aralarındaki duygusal ilişkiyi fark etmişti, bilmiyordu. Adamdan gözlerini kaçırıp, ekrana odaklanmaya çalışırken baba oğulun birbirine olan fiziksel benzerliklerinden de kaçmaya çalıştı. Çünkü Metehan resmen babasının bir kopyası gibiydi. Cihan Başkan'a bakarken yıllar sonraki Metehan'a bakıyor gibi hissetmekten kendini alıkoyamamıştı. Hiç şüphesiz ki Binbaşı ileriki yaşlarında da tıpkı babasının şu anki halini andıracaktı.

Bir soluk daha alıp, operasyonu takip etmeye çalışırken Metehan'ın, "Şimdi!" dediğini duydu. Eşzamanlı olarak PÖH Timi'nin amirinden de aynı sözü duymasıyla ekranda hareketlilik başladı. PÖH, hücre evine girip, önlerine çıkan teröristlerin nefesini sonsuza dek keserken Pençe Timi de aynı şeyi sınırda pusuya düşürdükleri gruba yapıyordu. Metehan saklandığı yerden hafifçe doğrulup namlusunun hedef aldığı hainleri tek tek indiriyor, bir yandan da bombacıyı o kalabalıktan ayırmaya ve sağ kalmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Paket saat yedi yönünde," diyen Metehan'ın donuk, soğuk ve sert sesi ulaştı Ankara'daki merkeze. Ardından da şu sözlerini işittiler. "Onu sağ istiyorum. Verecek hesabı var."

Düğün Gecesi / Ankara

Derin bir sessizlik sarmıştı şimdi salonu. Müzik durmuş, kahkahalar susmuş, gülen yüzler solmuş, geride endişe, korku ve telaş bırakmıştı. Hiç

bitmeyecekmiş gibi atılan kahkahaları susturan böyle bir not olmamalıydı. Böylesi güzel bir akşamı gölgelememeliydi. Ama olmuştu işte. Tetikte bekleyen düşman yine başkaldırmıştı. Hem de en mutlu günlerinde, en güzel anlarında.

Duyduklarının şokuyla duraksayan Metehan ve Nazenin çatık kaşlarla birbirine bakıp bir süre öylece kalmışlardı ancak Metehan'ın toparlanıp küfretmeye başlaması uzun sürmemişti. Kadını kollarının arasından çıkarıp içeriye yöneldiği sırada babasını ve Seyfettin Paşa'yı ayakta gördü. Sahnede tebrik notlarını okuyan soliste yaklaşmadan önce masadan bir peçete alan babası, solistin elindeki kâğıdı peçeteyle tutup tekrar okudu.

Duygu ve düşüncelerini saklayan ifadesiz bir yüzle Seyfettin'e baktı. Gözünden hiçbir şey kaçmasın diye defalarca göz gezdirdi nota. Seyfettin'e dönüp notu uzattı ve gözlerinin içine baktı. Sadece bakışlarıyla konuşan iki adamı izleyen kalabalık da ayaklanmıştı artık. Seyfettin gözlerini nota çevirip, en altta gördüğü simgeyle beyninden vurulmuşa dönerken yüzü bembeyaz olmuş, gözlerini usulca kapamıştı.

"Uyuyan yılan uyandı," dedi Cihan Bey.

"Bunca yıl sonra..." diye fısıldadı Seyfettin.

Cihan imalı bir şekilde gülüp, "Bir gün, bugünün geleceğini bildiğin için saklamadın mı karını ve kızını? Bizden bile!" diyerek derin bir soluk aldı. Bir an için karısına, kızma ve oğluna bakıp gözlerini kısa sürede kaçıran Seyfettin Paşa sessizliğini korudu. "Artık karşımızda kim olduğunu biliyoruz," dedi Cihan. "Tahmin ediyorduk ama artık net olarak biliyoruz, Seyfettin. Çocuklara söylememiz lazım. Bunu gizleyemeyiz."

Seyfettin başını hafifçe sağa sola sallayıp "Kendimiz halledemez miyiz?" diye sordu. "Bir yolunu bulup şu şerefsizi sessizce indiremez miyiz? Tedirgin olmalarını istemiyorum."

Cihan, dağ gibi adamın gözlerindeki hüznü ve korkuyu görüyordu. Elini omzuna uzatıp dostane şekilde sıktı. "Bugüne kadar bulamadık," dedi. "Biz bulamadık ama görüyoruz ki o seni izlemeyi hiç bırakmamış."

"Şimdi ne yapacağız, Başkan?" derken dişlerini var gücüyle sıkıyordu. Cihan hızla çevresine bakıp, *anlatacağım*, der gibi başını sallarken Albay'ın ve Nazenin'in resmi işler için kullandıkları telefonları çalmaya başladı. Albay'la göz göze gelen Nazenin aramayı cevaplarken sadece, "Efendim," demiş, Albay ise telefonunu açıp, hiçbir şey demeden karşıyı dinlemişti. İkisinin de rengi değişirken Cihan ve Seyfettin ise aralarındaki konuşmayı kesmişti, diğer herkes gibi onlara bakıyordu.

"Can kaybı var mı?" diyen Nazenin'in bu sorusuyla başta Metehan olmak üzere herkesin gözü üstüne kilitlenmişti. "Tamam, durumla ilgili sü-

rekli bilgi verin. Az sonra yola çıkıyorum," diyerek telefonu kapadı ve Albay'a baktı. O da telefonu kapamış, kendisine bakıyordu.

"Ne olmuş?" diye soran Seyfettin Paşa'ya cevap veremeden birçoğunun tanıdığı bir yüz içeriye girdi. Aylar önce babasıyla birlikte Akdağ'a gelen istihbaratçı Demir Engin, başıyla Paşa'yı selamlayıp, direkt olarak Cihan Bey'e odaklandı.

"Başkan'ım, Akdağ ilinde az evvel bir patlama gerçekleşti. Vilayet binasının önünde."

Peş peşe çalan telefonların sebebi belli olmuştu. Seyfettin odakladığı gözlerini kızından ayırmadan, "Can kaybımız var mı Demir?" diye sordu.

"Yok, Paşa'm. Çok şükür ki patlama gece yarısı olduğundan can kaybı yok. Yalnızca vilayette nöbet tutan güvenlik personeli yaralanmış. Ancak durumu ağır değil. Bilinci açık ve tedavisi ayakta sürüyor."

Bu açıklamayı duyan herkes derin bir nefes aldı fakat endişelerini gidermeye yetmedi.

"Binbaşı, en kısa sürede ve en güvenli şekilde oraya dönmemizin yolunu bulun. Ben üstümü değiştirip geliyorum," diyerek salonun çıkışına ilerleyen Nazenin, ona bakan gözlerin ağırlığından kaçmak için hızlı adımlarla yürüdü.

Gelin odasının yanındaki odaya girip, kapıyı kapatınca derin bir soluk aldı. Dahası, almaya çalıştı. Çünkü ciğerlerine ulaşan oksijen bedenine yetmiyor gibi hissediyordu. Az evvel duyduğu, herkesin duyduğu o nottaki sözler zihninde dönüyordu.

Bir dahaki düğününüz, Vali Hanım'ın bayrağa sarılı tabutu başında olacak. Soluğunu kesen, bedenini usulca titreten, tüylerini diken diken eden mesaj buydu. İstemsizce ürperip, kollarını kendine sararken gözlerini kapadı. Ensesindeki ufacık tüyler bile diken dikendi dakikalardır. Manyağın biri canını istiyordu. Bunu öyle çok ve öyle korkusuzca istiyordu ki bunca rütbeli askerin, istihbaratçının, hâkim, savcı ve avukatın bulunduğu yere not göndermekten çekinmiyordu. Onun korkusuzluğu ilk kez korkutmuştu Nazenin'i. Kendi canı için de korkuyordu elbet ama içerideki sevdiklerini düşünürken, o korku katlanarak büyüyor, çoğalıyordu.

Ya kendisine saldırmak için bugünü, şu anı seçselerdi? Ya birine zarar gelseydi? Böylesi bir vicdan azabıyla nasıl yaşardı?

Bir kez daha ürperip, silkelenirken, zar zor yutkunup odanın içinde ilerledi ve aklındakileri bir kenara koymaya çalışarak diğer meseleye odaklanmak için uğraştı: Valilik binasına düzenlenen suikast. Önce buradan başlayacaktı. Önce Akdağ'a dönecek ve olup biteni yerinde teftiş edecekti. İşte bu düşünceyle biraz olsun toparlanıp yanında getirdiği yedek kıyafetleri hızla üstüne

geçirdi. Düğün için bir güzel yaptığı saçlarını çözüp sımsıkı topladıktan sonra odadan çıkmak için hareketlendi. Derin bir soluk aldı. Korkularını, endişelerini yüreğinin de zihninin de en derinine gömmeye çalıştı. Kapıyı açtı ve Metehan'la burun buruna gelmesi bir oldu.

Karşısında duran adamın varlığıyla istemsizce irkilip sıçradığında ayakları yerden kesilmişti. Soluğunu düzenlemeye çalışırken ondan gözlerini kaçırdı. Endişesini de korkusunu da görsün istemiyordu. Bir süre yaşadığı duraksamadan sonra başını kaldırdı. Her zamanki Vali Hanım gibi baktı ona. Metehan'ın üniformasını çoktan giymiş olduğunu da o an fark etti.

"Sanırım hazırsınız," dediğinde Metehan başını salladı ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Onun gözlerinde de yer edinen endişeyi gören Nazenin ise ne yapacağını bilemeyerek bir süre ona baktı. "Hadi," dedi usulca ve odanın kapısını kapatıp yürümeye başladı. Düğün salonunun bulunduğu binanın içinde ilerleyip ana kapıya ulaştıklarında, Nazenin sağlı sollu sıralanmış insanlara baktı. Metehan ise bir eli silahının üstünde, diğer eli Nazenin'in sırtından azıcık uzakta, öylece ilerliyordu.

"Araç hazır, Sayın Vali'm," diyen Levent'e başıyla *tamam*, dedikten sonra annesine döndü ve elini usulca sıktı. Başka da hiçbir şey yapmadı. Tek kelime etmedi ya da başka kimseyle vedalaşmadı. Zaten vedaları sevmezdi. Bunu da herkes bilirdi.

Tam dışarı çıkacakları esnada Metehan'ın, Andaç'a yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadığım ve sırtını hafifçe sıvazladığını gördü. Birce, Sinem, Kerem ve diğer arkadaşlarına tebessüm edip göz kırptıktan sonra Metehan da konuşmasını bitirmiş ve az önceki gibi dibinde bitmişti. Sol elinin parmak uçlarını üstündeki deri cekete rağmen sırtında hissetti ve yine sağ eliyle silahını usulca tuttuğunu gördü. Bina girişindeki merdivenleri hızlı ama temkinli şekilde inen ikiliye baktı herkes. Melek Hanım ne oğlundan ne de Nazenin'den gözünü ayıramıyordu. Yanında duran Meliha'nın aldığı soluğu duyunca arkadaşının elini tuttu sıkıca.

Metehan ve Nazenin araca binip, gözden kaybolurken Albay ve Pençe Timi de harekete geçmişti. Eşlerini, çocuklarını bırakıp doğruca araçlara bindiler. Bu sırada Melek, Meliha'nın elini okşadı. "Bir şey olmayacak," dedi. "Çocuklarımıza hiçbir şey olmayacak."

Melek Hanım'ın aksine Meliha o mesajı duyduğu anda dirayetini kaybetmişti. Gözleri, akıtamadığı yaşlar yüzünden kıpkırmızıydı. Başını usulca çevirip Seyfettin'e baktı. İfadesiz gibi görünen bakışının altında yatan öfkeyi gördü Seyfettin. Meliha'nın bunca yıl boyunca kendisine hiç böyle bakmadığını düşündü.

"Nasıl oluyor da bunca askerin, istihbaratçının, hâkimin, savcının oldu-

ğu bir yere böyle rahat rahat ölüm tehdidi içeren bir mesaj gönderebiliyorlar? Nasıl oluyor, Paşa?" dedi dişlerinin arasından fısıldayarak ve Seyfettin ağzını bile açamadan, çıkıp gitti.

Öfkesi kocasına değildi oysa. Bir baba olarak, hem de zamanında doğmamış evladının acısını yaşamış bir baba olarak onun da korktuğunu biliyordu elbet. Öfkesi Paşa'nın kendisineydi. Bunca işi çeviren bir şerefsizi nasıl tespit edemez, ensesine çökemezlerdi? Kapıda bekleyen araca binmek üzereyken bileğini kavrayan elin çekişiyle kendini kocasının göğsünde buldu. Sırtına dolanan kolların arasında zorla soluk aldı ve daha o anda gözyaşları yanaklarına düştü.

"Meliha... Karıcım..." diyen fısıltılı sesle yüreği hopladı sanki. Alnını dayadığı kocaman göğüsten geri çekip, gözlerine bakarken onun da hiç iyi görünmediğini fark etti.

"Seyfettin..." dedi sadece. Kollarını adamın sırtına dolayıp usulca okşadı ve dudaklarına sokuldu. Gözleri kapalı halde aynı anda soluklar alıp, vererek ne kadar süre orada durduklarını bilmiyorlardı. Kendisini toparlayıp karısını araca bindiren Paşa, bu manzaraya tanık olan askerleri bile umursamıyordu. Çünkü şu an iki derdi vardı: Biri kızının canıydı. Diğeri ise karısının gözyaşları.

Hızlı adımlarla Andaç'la Birce'nin yanına dönüp ikisine de sarıldı ve öptü. "Siz ikiniz yarın sabah balayına gidiyorsunuz," dedi.

İkisi de aynı anda, itiraz dolu bir sesle, "Baba!" deyince çattığı kaşlarının altından sert bir ifadeyle baktı. Bakışlarında tehditkâr bir hava vardı ve bu anlaşılıyordu.

"Eğer olur da gitmezseniz sizi döverim. Yemin olsun, bu yaşınızda benden dayak yersiniz," deyip dünürü Timur Bey'e döndü. "Timur Reis, sen bu delileri yarın uçağa bindir. Bunların gözü göz değil, bendeki sabır da sonsuz değil. Kızın, kızımdır. Allah şahit, iki evladımı da pataklarım, bilesin. Sonra alınıp gücenmek yok." Timur başını sallayıp Seyfettin'in sırtını sıvazladı. Adamın gözlerinin içindeki hüznü, tedirginliği, korkuyu görüyordu. Bunlara rağmen hâlâ gelini gibi değil, kızı gibi sevdiği Birce kızı için planlanan her şeyin aynen devam etmesini sağlamaya çalışması, Timur'a bir kez daha *iyi ki* dedirtmişti.

"Aklın kalmasın, Üstat. Ben çocukları uçağa götürür, bindiklerine de emin oluncaya kadar orada beklerim. Sen Meliha Hanım'ı daha fazla bekletme. Beni de olan bitenden olabildiğince haberdar et." Dünürüne sarıldıktan sonra kulağına eğilip, "Nazenin kızımıza hiçbir şey yapamaz o soysuzlar," diye fısıldadı. "Korkma. Sil gözündeki o korkuyu. Bir şey olursa da ben buradayım. Söyletme işte tek tek. Biliyorsun."

"Biliyorum, Timur Reis. Bilmem mi? Sağ ol, var ol," deyip arabaya yönelmişti ki çocuklar da Meliha'yı görmek için peşine takıldı. Meliha araca yaklaşan çocuklarıyla vedalaşmadığını hatırlayarak araçtan indi. İkisini de uzun uzun kucakladı.

"Gidip tatil yapın ve hiçbir şeyi düşünmeyin," dediğinde bu kez ona itiraz edecek gibi olan çocuklarını tek hareketle susturdu. "Gideceksiniz ve tatilinizi yapıp dinleneceksiniz." Seyfettin'le birlikte araca bindikten sonra açtığı pencereden başını uzatıp, "Hem balayı çok keyiflidir, gençler, " diye fısıldadı. "Tadını çıkarın. Değil mi kocacığım?" Pencereyi kapadığı anda yanında oturan kocası kıs kıs gülmeye başlamıştı. Araç hareket edip, onlardan uzaklaşırken Meliha da gülmeye başladı.

"Suratlarındaki ifadeyi gördün mü? İkisi de kıpkırmızı oldu."

Bu sözlerle kahkaha atan Seyfettin, kolunu karısına uzatıp onu göğsüne çekti ve başının üstünü öptü.

"Acaba diyorum... Bilmem kaçıncı evlilik yıldönümümüzde yeniden balayına mı çıksak kadınım?"

Meliha iç çekerek, "Herkes iyi olursa neden olmasın?" dedi ve bedenine sarılan kolun daha da sıkılaştığını hissederek kocasının göğsüne iyice sokuldu.

Bu sırada Akdağ'a doğru yola çıkan Vali'nin makam aracında sessizlik vardı. Levent ve Emre yola odaklanmıştı. Metehan ise hem yolu izliyor hem de göz ucuyla Nazenin'e bakıyordu. Koltuğa koyduğu sol elini yumruk yaptığını görünce sağ elini usulca uzattı ve kadının elini avcunun içine aldı. Başı kendisine dönen kadının içini rahatlatmak ister gibi tebessüm edince Nazenin de tebessüm etti. Helikopter pistine vardıklarında, Metehan ve Nazenin hızla helikoptere geçmişti. Bir sonraki helikopter ise Pençe Timi'ni ve Albay'ı bekliyordu. Levent ve Emre karayolundan gelip makam aracını getireceği için onları uğurladılar.

Helikopter havalanıp gecenin karanlığına karıştığında Nazenin mümkünmüş gibi daha da gerilmişti. Sevmiyordu bu mereti. Uçakla alıp veremediği yoktu da helikopterden ürküyordu. Manevra kabiliyeti, pata pata diye yeri göğü inleten sesi içini endişeyle dolduruyordu. Metehan onun gergin duruşunu hissedip, başını çevirince gerçekten de tedirgin olduğunu fark etti. Demek ki Vali Hanım'ın da cesaretini kıran şeyler vardı.

Bir dakika kadar kendi kendini yiyerek kadına bakmayı sürdürdü ve sonunda dayanamayıp onu kendine doğru çekti. Koltuğun üstünde ufacık olan kadını sol koluyla sardı. Göğsüne rahatça yatmasını sağlarken kulağına eğildi ve sesini duyurmak için, "Uyu biraz," diye bağırdı. "Yoksa baş ağrınla uğraşmak zorunda kalacaksın." Nazenin sokulduğu göğse iyice yerleşirken,

başını hafifçe kaldırıp, Metehan'ın kulağına yaklaştığı esnada o da söyleyeceklerini duyabilmek için eğilip ona daha da sokuldu.

"Bu seste mi?"

Metehan aldığı cevaba gülümsemeye çalışırken bir yandan da kadının kolunu sıvazlıyordu.

"Bu ses migrenini tetikleyecek, değil mi? Zaten düğündeki ışık ve ses de yormuştur seni."

Nasıl da doğru tahmin ediyor ve kendisi için usul usul endişe duyuyordu. Bu kadarcık gözlem ve ilgi bile içindeki tüm kötü duyguları söküp atacak gibiydi sanki. Gülümsemek, ona minnetle bakmak istedi Nazenin ama kafasının içini uğuldatan sesin oluşturduğu basıncı hissediyordu. Göz ardı etmek için büyük çaba harcıyordu da. Çabalıyordu ama nafile bir çabaydı onunki. Yine de derin bir soluk alıp, gözlerini yumacakken, burnundan aşağı doğru hızla akan sıvıyı hissedip eliyle burnunu tuttu.

"Kahretsin!" diye mırıldanıp Metehan'dan uzaklaştı ve peçete gibi bir şey bulma umuduyla boştaki eliyle ceplerini yokladı.

"Ne oldu?" diye kendisine bakıp karanlığa inat yüzünü görmeye çalışan adama durumu anlatamıyordu bile. Çünkü burnundan boşalan oluk oluk kan ellerinden bileklerine süzülüyor ya da yere doğru damlıyordu. Ki zaten yere doğru düşen damlalar da oturduğu için üstüne isabet ediyordu. İçerideki karanlığa rağmen durumu anlayan Metehan telaşla, "Bana bak, yüzüme bak," deyip yüzünü kavradığında onun ellerini hissetti ancak bir an için gözü karardı. "Sakın... Sakın bayılma. Benimle kal, Nazenin. Benimle kal, güzelim. Aç gözlerini." Nazenin bunları zar zor duydu ama cevap veremedi. Başı öne düştü ve etraf zindan misali karardı. Metehan, "Nazenin, kendine gel, güzelim!" diye bağırdı fakat kadın çoktan kendinden geçmişti. "Yüzbaşı!" Pilot Yüzbaşı bir an için kendisine döndü. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Emredin, komutanım."

"Vali Hanım bayıldı. Acil iniş yapabileceğimiz bir yer var mı?" derken kadını kucaklamıştı. Burnundan akan kan genzine dolup da onu boğmasın diye uğraşıyordu. Buz gibi olmuştu korkudan. Nazenin'i yan yatırıp başını da aynı şekilde dizine yasladı.

Pilot, "Yolumuz yarım saatten az kaldı, komutanım," derken yardımcı pilot ve teknisyen yanlarına geldi. Nazenin'i ayıltmak için bir sıvıyı pamuğa döküp burnuna doğru dayadılar.

Yardımcı pilot, "Basınç farkından bayılmış olabilir, komutanım," dedi. "Korkmayın, az sonra kendine gelir."

Metehan bir türlü sakinleşmeyi başaramıyordu. "Burnu kanamaya başladı. Sonra..." dedi ve endişeyle Nazenin'e baktı. Üç adam da gözlerini dikmiş Nazenin'e bakıyor, bir tepki vermesini bekliyordu.

"Burnunun kanaması iyidir, komutanım. Sakin olun siz. Vali Hanım'ı da böyle tutmaya devam edin."

Dakikalar usulca ilerlerken pilotun, "Durum nedir?" diyen sesini yeniden duydular. "Uçuş süremiz on beş dakikaya düşmek üzere. Devam ediyorum."

Metehan sıkıntıyla yüzünü sıvazlayıp, "Devam et," dedi ve derin bir nefes daha aldı.

Bu esnada yardımcı pilot Nazenin'e yaklaşıp, "Ayılıyor galiba," dedi. Metehan da eğilip onun gözlerini görmeye çalıştı. Kirpiklerinin kıpırdadığını görünce zor da olsa soluk aldı.

"Şükürler olsun," diye mırıldanırken Nazenin biraz daha ayılmış, karanlığa rağmen etrafına bakınmıştı. Ağzına dolan kan tadıyla midesi bulanırken, zar zor konuşmaya çalışınca, Metehan ona doğru eğilip kulağını dudaklarına yaklaştırdı.

"Ne oldu?" diye sorduğunu duydu.

"Bayıldın, Vali Hanım. Bir anda kendinden geçtin," deyip soluklanan Metehan kızgın kızgın konuşmayı sürdürdü. "Şu ayılıp bayılmaları bıraksan mı acaba? Yüreğimi ağzıma getiriyorsun." Yardımcı pilot ve teknisyen, kadının kendine gelmeye başlamasıyla ufak bir baş selamı vererek yerine döndü.

Nazenin ise yorgunluğuna inat eder gibi isyanla soluyup, "Ben de manyağım ya zaten, keyfimden bayılıyorum," dedi.

Metehan onun homurtularına gülümsemeye çalışıp, "Gel buraya," dedi ve onu kendine çekip yüzüne dikkatlice baktı. Burnunun kanaması durmuş, yüzüne gelen kanlar ise iz bırakmıştı. Hoşlanmamıştı bu görüntüden. İçindeki korkuyu kamçılamıştı sanki bu görüntü. Onu kanlar içinde görmek yüreğini ağzına getiriyor, kalbinin ritmini bozduğu gibi soğukkanlı ruh halini de alaşağı ediyordu. Gözlerini ondan zorla ayırıp ceplerini yokladı ve bulduğu peçeteyle yüzündeki kan izlerini sildi. Çok kan görmüştü bugüne kadar ama hiçbiri bu kadar az olup da telaşlandırmamıştı yüreğini.

"Korkuttun beni."

Fısıltıyla çıkan kelimelerdeki korkuyu hissetmişti Nazenin. Ve tıpkı onun gibi korkmuştu, korkmaya da devam ediyordu. Zaten hiç sevmezdi bu merete binmeyi. Aniden yerden yükselen, kıvrak manevralar yapabilen bu yüksek sesli canavar gibi olan alet dengesini bozardı hep. Aklından geçen düşünceleri durdurmaya çalışırken, "Korkma, iyiyim ben," dedi ama *ben de çok korktum*, diyemedi. İçine attı ve sustu.

O esnada alnına belli belirsiz bir öpücük kondu. Gözleri bir an için buluştuktan sonra Metehan arkasına yaslanıp, onu da yine göğsüne çekerken, "İyisin," diye mırıldandı. "İyisin çok şükür."

***

Helikopterin iniş yapmasıyla ikisi de teyakkuz halindeki şehrin karmaşasına karıştı. İkisi de korkularını sanki o helikopterde bırakıp da inmiş gibiydi. Ufacık da olsa yaşadıkları samimiyet de tıpkı korkuları gibi orada kalmıştı sanki. Yine Vali'yle Binbaşı olmuş, Nazenin'le Metehan ise içlerine gömülmüştü.

Olay yeri incelemesi için askeri araç konvoyuyla valilik binası önüne gittiklerinde, yüksek zırhlı araçtan ilk inen Nazenin olmuştu. Binanın önünde şu an bulunduğu meydana ve karşısındaki binaya biraz şaşkın, biraz ürkek bakarken öfkeli solukları boğazına dizildi. Her yerin paramparça olmuş görüntüsü içini acıtmıştı. Binanın tüm camları patlamış, cam parçaları metrelerce öteye kadar savrulmuştu. Dış cephede resmen taş taş üstünde kalmamıştı. Karanlığa rağmen etrafa göz atmaya çalıştı. Çevredeki dükkânlar da patlamadan nasibini almış gibi görünüyordu. Hepsi darmadumandı.

Ya bu saldırı gündüz gerçekleşmiş olsaydı? Ya can kaybı olsaydı?

Bu soruları aklından çıkarıp atamıyordu. Can kaybı olmaması büyük şanstı. En büyük şükür sebebiydi. Binanın girişine doğru ağır ağır yürüdü ve merdivenlere oturup üzüntüyle etrafa baktı. Olay yeri inceleme ekipleri meydanı şeritlerle boydan boya sararken, ceketinin ceplerini yoklayıp sigara paketini ve çakmağını buldu. Paketin içinden bir sigara çıkarıp dudakları arasına sıkıştırdı, ucunu yakıp derin bir soluk aldı. Önce evinden, şimdi de işyerinden olmuş gibi hissediyordu. Haksız da değildi. Ev sorununu çözmüşlerdi ancak vilayeti ne kadar zamanda toplar ve eski haline döndürürlerdi, bilemiyordu.

Onu az ileriden izleyen Albay ve Pençe Timi ise o an yorgun bir savaşçıya bakıyorlardı sanki. Yüzünde belli belirsiz kalan kan izleri kıyafetlerinde daha yoğundu. Harpten çıkmış gibi görünüyordu. Oysa harp yeni başlıyordu. Hepsi farkındaydı.

"Vali Hanım'ın bu hali ne, Binbaşı?" diye mırıldanan Albay bir an için Metehan'a baktı. Onun üstü başı da kan izleriyle doluydu.

"Helikopter havalandıktan sonra burnu kanamaya başladı ve bir süre kendinden geçti. Bayıldı."

Albay duyduklarıyla kaşlarını çatıp bir ona bir de merdivenlerde sigarasını içmeyi sürdüren Vali'ye baktı. "Peki, iyi mi?" dedi. "Revire ya da hastaneye götürseydik."

"Ani değişen basınç farkı yüzünden oldu sanırım. *Hastaneye gidelim*, dedim ama *iyiyim*, dedi. İstemedi, komutanım," dediği esnada Emniyet Müdürü'yle Jandarma Albay da yanlarına gelmiş, onları dinliyor, göz ucuyla da Nazenin'i izliyordu.

Nazenin ise sakin sakin sigarasını içmeye devam ediyordu. Kendisini izle-

yen gözlere aldırmadan etrafa bakınıyor ve düşünüyordu. İlk sigarasını bitirip ikinciyi yaktığı esnada sağ yanına Albay ve Binbaşı, sol yanına Emniyet Müdürü'yle Jandarma Albay oturmuştu. Şimdi onlar da tıpkı kendisi gibi etrafa bakıyordu.

Onlar, aynı cephede birlikte savaştığı silah arkadaşlarıydı. Nazenin, artık bunu daha iyi anlıyordu. Belki kendisi silah tutmuyor, tetiğe basmıyordu ama bir amaç için savaşıyordu. Silahla değil belki ama kalemiyle, aklıyla, duruşuyla yapıyordu bunu. O yüzden de artık kendini onların silah arkadaşı gibi görüyordu. Mecazen!

Aklından geçen düşüncelere kısa bir mola verdi ve sigarasından bir duman daha çekti. Sigarayı tuttuğu elini meydana doğru gelişigüzel sallayarak, "Biri beni burada istemiyor," dedi. Merdiven basamağına dökülen külü umursamadı bile. Zaten her yer darmadağınık haldeydi, bunu mu düşünsündü yani? Sonra soluklanıp sözlerine devam etti. "Biri beni canlı istemiyor. Ama kim?" Yanındaki dört adam da gerilmişti. Olan biteni görüyor, tahlil de ediyorlardı elbet ama Vali Hanım'ın ağzından bunları duymak gerilimin dozunu arttırmıştı sanki. "Nerede şu an? Bizi nereden izliyor? Neyin peşinde?" Durup soluklandı ve zihninde en başa döndü. Bu şehre görevlendirildiği bilgisini aldığı ana ve buraya adım attığı ilk güne. "Ben neden buraya gönderildim? Bu olanların babamla bir bağı var mı? Varsa şayet ipin ucu nereye uzanıyor? Hiçbir sorunun cevabı yok. Hiçbir açık vermeden ilerliyor, pezevenk. Ve biz öylece bekliyoruz. Bir yerden çıksın ve beni öldürsün diye bekliyoruz," deyip ayaklandı. Az ilerideki vali yardımcılarına ilerledi. Hepsiyle tokalaşıp *geçmiş olsun*, derken Metehan ise sessiz sessiz onu izliyordu. Sözü babasına getirmiş olmasının da şaşkınlığını yaşıyordu. İçinden *demek ki o da benim gibi düşünüyor*, diye geçirirken olay yeri inceleme ekibinden sorumlu amir yanlarına geldi.

"Sayın Vali'm, komutanlarım, müdürüm..." Durup, soluklanırken hepsine başıyla da selam vermişti. "Bina ve meydandaki incelemelerimiz birkaç gün sürecek. Çünkü olay yeri oldukça geniş." Sözleriyle yüzü iyice asılan Nazenin tek kelime etmeyip, yalnızca başını sallamakla yetinirken meydanın ilerisindeki yola park etmiş askeri araçlara doğru yürümeye başladı.

"Eve gidip üstümü başımı değiştireceğim," diyerek, ardında kalan adamlara kısaca bilgi verirken adımları sakindi. Sesi ve beden dili de normalde görmeye alışık oldukları Nazenin'in zıttıydı. Sırtında gezen şaşkın ve endişeli bakışları hissediyordu Nazenin. Ama umursamadan yürümeye devam etti. Kendi aracı şimdilerde Ankara'dan yola çıktığı için askeri araca binip, "Lojmana gidelim," demekle yetindi. Direksiyon başındaki asker emrini ikiletmeyip aracı hareket ettirdiğinde, Metehan'ın da hızla arkadaki araca geç-

tiğini görmüştü. Kısa süren yolculuğun ardından lojmana vardıklarında yine aynı sükûnetle araçtan indi ve apartmana girdi. Peşi sıra kendisini takip eden postal sesini dinleyerek basamakları çıktı ve evinin önünde durup anahtarını bulmak için cebini yokladı. Saniyeler içinde bulduğu anahtarla kapıyı açıp, içeri girerken de ardında bıraktığı adama bakmadı.

Biraz yalnız kalmak ve kafasını toplamak istiyordu. Metehan'a bakmak ise şu an duygularını karmakarışık ediyordu. Birkaç saat evvel burun buruna durup sevgiyle, hayranlıkla baktığı o gözlerden kaçıyordu. *Yine!* Oysa bunun ona çok büyük bir haksızlık olduğunu biliyordu. Ancak bildikleri, şu an yaşadığı kargaşayı daha da büyütüyor, çıkmaza sürüklüyordu sanki. İçinde bir yerde Metehan'a doğru hiç düşünmeden koşmak isteyen bir Nazenin vardı. Ama o Nazenin'i tutan ve *vakti değil*, diyen de bir Vali Hanım vardı. *Önce bu karmaşayı çöz, önce bu olayları atlat*, diyordu o kadın. O da Vali Nazenin'e kulak vererek yapıyordu her hareketini. Aşksa bu içindeki, sevgiyse şayet onu doludizgin yaşamak için önce sükûneti bulması gerektiğine inanıyordu. Bu şehirde o sükûnet sağlanır mıydı bilmiyordu ama.

Aklında ve gönlünde dönüp duran savaşı zihninin ardına gönderip, derin derin soluklanırken evinin ışıklarını yaktı. Yatak odasına yönelecekti ki kapının çalma sesiyle adımları duraksadı. Önce omzunun üstünden baktı kapıya, daha sonra dönüp usulca açtı. Karşısında duran adamın gözlerini görebilmek için başını kaldırıp, geriye atarken, "Komutan," dedi usulca.

"Evinizi kontrol etmem lazım," diyen Metehan da en az kendisi kadar resmi ve mesafeliydi. Belindeki silahı çekip emniyetini açtı. Mermiyi namluya sürdü ve evden içeri girip sessizce yürümeye başladı. Salon, salondan çıkılan balkon, mutfak, yatak odası, misafir odası, banyo ve tuvaleti saniyeler içinde kolaçan edip silahını indirdiğinde yeniden karşı karşıya geldiler.

Binbaşı başını bir kez sallayıp, "Temiz," derken Nazenin de başını usulca salladı.

"Teşekkür ederim."

Aynı donuk tepkisizlikle karşılık veren Metehan, "İşimi yaptım, Sayın Vali'm," dediğinde Nazenin gülecek gibi olmuştu. İşte yine o kısır döngünün içine girmişlerdi. *Teşekkür* ve *rica* döngüsü. Metehan ise bunu fark etse de tepkisizliğini koruyarak kapıya yöneldi. "Dışarıdayım. Güvendesiniz."

Sanki günlerdir yaşadıkları yakınlaşmalar hiç olmamış gibi soğuk ve mesafeli olmak Nazenin'e ilk kez bu kadar can sıkıcı, dahası can yakıcı geldi. Kapıdan çıkıp postallarını giymeye yeltenen adamı üniformasından tuttu ve geri geri adımlayarak evine girmeye başladı. Metehan'ı kendine çekerek içeri girdiğinde, "Kapıyı kapa, Binbaşı," diye emir verdi.

Metehan bir ona, bir kapıya bir de üniformasını sıkı sıkı tutmuş, çekişti-

ten ele baktı. Ardından kapıyı kapatıp, öylece kalırken, Nazenin iç çekerek, "Metehan..." dedi ve hiç düşünmeden boynuna sarılıverdi. Yerden kesilen ayakları havada süzülürken anın şaşkınlığını yaşayan Metehan ise bir süre öylece kaldı.

Nazenin'in o keskin çizgilerin ardına geçip saklandığını ve bir süre oradan çıkmayacağını düşündüğündendi şaşkınlığı. Oysa sevdiği, deli divane olduğu o kadın, kapılar kapanıp da baş başa kaldıkları an boynuna atılıvermişti. Yüzünde buruk ama huzurlu bir tebessüm belirirken kollarını onun beline doladı. Sımsıkı... Gitmesin, kaçmasın diye sıkı sıkı sarıldı. O sırada kulağına fısıldanan sözleri işitti.

Nazenin, Metehan'a, "Bakma şöyle, peşimdeki her kim ya da kimlerse hamle yapmaya devam edeceklerini benden daha iyi biliyordun," dese de ve onu sakinleştirmeye çalışsa da artık kendi içinde hiç de sakin değildi. Bundan sonra daha fazla diken üstünde olacaktı. Biliyordu kendini. Yine de bozuntuya vermemeye çalışarak dik durmak, korkusuz görünmek için uğraştı. Oysa kimsenin ondan böyle bir şey beklediği de istediği de yoktu. Ama Nazenin kendine başka yol bırakmıyordu.

Şimdi korkamazdı, geri adım atamazdı. Saklanamazdı. Bugüne kadar neler yaşamıştı. Hepsinin altından da bir şekilde kalkmıştı. Kendine, *yine olacak, bunun altından da kalkacağım*, derken Metehan'ın sözlerini işitti.

"Biliyorum ama bilmem endişelerimi gidermiyor," derken yüzünü kadının saçlarına dayamış ve derin bir soluk almıştı. Aldığı soluğu duyup, gülümseyen Nazenin onun kocaman sırtını sıvazlarken, yüzünü hafifçe döndürüp dudaklarını sakallarının sarmaya başladığı yanağına bastırdı. Metehan ise bu dokunuşla içindeki tüm nefesi verip onu kendine daha çok yaklaştırdı.

"Nazenin..." diyen sesindeki titremeyle Nazenin'in de yüreği titremişti sanki.

"Metehan... Böyle yaparsan her şey daha da zor bir hal alır. Özel hayatımızla işimizi birbirine karıştırma. Yüzüme kırgınmış gibi bakma," deyip başını biraz geri çekti. "Sakın..."

Ondan da kendisinden de çok zor bir şey istiyordu. Farkındaydı. Metehan'ın nasıl gerildiğini bedenindeki elleri hissediyordu. O koca beden resmen kasılıp kalmıştı. Kıyamadı, dayanamadı Nazenin. Oysa birkaç saat önce neredeyse öpecekti onu. Kavuşacaktı dudakları. Teslim olacaktı gönlüyle adama. Yine olmamış, olamamıştı. Ama bunu düşünmeyi kesip Metehan'ın yanağına bir öpücük daha kondurdu ve başını yine geri çekerken elleriyle de öptüğü yanakları sardı.

Adamın yanakları resmen avuçlarından taşıyordu. Yumuşacık o yanakların üstündeki sakalların sertliği biraz absürttü doğrusu. Avuçlarına batıyor,

kaşındırıyordu. Ama bunu umursamadan, başparmaklarıyla okşadığı yanaklarından gözlerini çekip onun gözlerine baktı. Kendini tebessüm etmeye zorladı. Saniyeler içinde tebessümü yok olurken, soluk alıp, dikleştikçe dikleşti. "Duş alıp üstümü değiştireceğim," dedi. "Sonra vilayete dönelim ve neler olup bittiğini yerinde görelim."

Metehan başını sallayıp gözlerini birkaç saniyeliğine kapadı ve tekrar açtı. Tıpkı Nazenin'in yaptığı gibi o da kadının yüzünü kavrayıp yaklaştı. Burnunun ucuna ve alnına öpücükler kondururken, yapmak istediği tek şey onu içine katıp saklamaktı. Bu sırada çenesinin kenarına dokunan dudakları hissederek durdu. Nazenin ise tam da dokunduğu yeri öpüp, geri çekilirken Metehan'ın gözlerindeki parıltıyı görmüştü.

"Yarım saat içinde hazır olurum," deyip önce yatak odasına geçti. Ardından banyoya yönelirken elinde temiz giysileri vardı. Metehan ise kadın duşa girince, ne yapacağını bilemeyip sağa sola bakındı. Daire kapısını kilitleyip, balkona ilerlerken banyodan gelen su sesini işitti. Ona mahremiyet sağlamak için hızla balkona çıkıp bir sigara yaktı.

İkinci sigarasını bitirmek üzereyken içeriden gelen sesle omzunun üstünden içeriye baktı. Nazenin duştan çıkmış, üstüne siyah tişört, siyah kot pantolon giymişti. Ayağına geçirmeye çalıştığı siyah çoraplarıyla uğraşırken bir yandan da başına sardığı havluyu tutmaya çalışıyordu.

"Saçımı kurutup geliyorum."

Metehan, Nazenin'in aceleyle oradan oraya koşturmasına gülümsedi. Bu görüntü garip bir şekilde hoşuna gitmişti. Balkon kapısına omzunu dayayıp, yüzündeki tebessümü bozmadan, "Bekliyorum," dediğinde Nazenin'in adımları duruverdi. Çünkü Metehan öyle bir *bekliyorum*, demişti ki diyemediği sözlerin de tınısı kalmıştı sanki o kelimede. Göz göze gelip, birbirlerine dikkatle bakarlarken Metehan dilini tutamadı. İçinden geçenleri, içini delip geçenleri ve birkaç kelime daha fısıldadı usulca. "Zamansızca bekliyorum seni."

Duyduğu üç kelimeyle boğazı düğümlenen Nazenin zar zor yutkunup, başını hafifçe sallarken, "Biliyorum," dedi önce. Madem Binbaşı kartlarını açık oynamıştı, kendisi de ona, baş başa kaldıkları ve rütbeleri kapının önünde bıraktıkları bu kısacık anda Nazenin olarak cevap verebilirdi. Titrek bir nefes alıp sözlerine devam etti. "Doğru zamanın gelmesini bekliyorum. Hiçbir şey gelişigüzel olmasın diye bekliyorum. Çünkü ikimiz de daha azını değil, çok daha fazlasını hak ediyoruz. Korku, endişe ve gizlilik içinde bir kavuşma bize yakışmaz, komutan. Az daha sabır."

Metehan dikkatle Nazenin'i izliyor, söylediği her sözü dinleyip anlamaya çalıştığı gibi beden dilini de anlamaya çalışıyordu. Kadının hareketleri biraz

ürkek, biraz telaşlıydı aslında. Sözlerini açıkyüreklilikle söylemeye çalışırken yanlış anlaşılmak da istemediği telaşından belliydi. Ve Metehan'ın gözleri, gözlerindeki korkuyu da görüyordu şimdi.

Yaşadığı saldırıların, tehditlerin ağırlığı mıydı bu korkunun sebebi yoksa kendisini kaybetme korkusu muydu bilmiyordu. Şu an bildiği tek şey o istemedikçe onu asla bırakmazdı. O yüzden kaybetmekten korkmamalıydı. Birkaç adım atıp, kadının dibinde durduğunda çenesini usulca kavrayıp başını kaldırdı. Nazenin de bu hareketine karşı koymayıp göz göze gelmelerini sağladığında, "Korkma, ben buradayım," diye fısıldadı. "Ne zaman istersen o zaman gel ya da beni kabul et gönlüne. Ama korkma. İçinden geçenleri dürüstçe söyledin diye kaybetmezsin beni." Başını eğdi ve sadece saçlarının tepesine dokundu. Öpmedi ya da koklamadı ama öylece durdu. Bir dakika kadar sonra ikisi de fısıltıyla, "Hadi!" dediğinde yüzlerinde gülümseme belirmişti. Artık işlerinin başına dönme vaktiydi.

Metehan ve Nazenin'i orada bırakıp, Vali Hanım ve Binbaşı olarak yola çıktılar. İstikamet belliydi: Yerle bir olmuş olan valilik binası.

***

Olay yeri inceleme ekipleri çalışmalarını dikkatle sürdürürken gece güne dönmüş, güneş tepeye yükselmişti. Nazenin oradan ayrılmayıp, çalışmaları incelerken Pençe Timi de onu korumak için meydandaydı. Saatler geçip, giderken içeri girme izni olmadığı için kapıda beklemeyi sürdüren Nazenin, arada bir askeri araca geçip hem ısınıyor hem de oturup soluklanıyordu. Bahar ayında olmalarına rağmen memleketin bu tarafları hâlâ soğuktu.

Öğleden sonra sırtını askeri araca yaslamış sigara içerken yanına gelen Binbaşı'ya çevirdi bakışlarını. *Söyle*, der gibi başını hafifçe salladığında Metehan, "Seyfettin Paşa ve Cihan Başkan az sonra burada olacakmış," dedi ve tıpkı onun gibi araca yaslanıp çevreye bakındı.

"Neden buradalar?"

"Bilgim yok, Sayın Vali'm."

Cevabına *hıh* nidasıyla gülecek gibi olurken başını sağa sola salladı. "Senin bilgin yok, benim bilgim yok ama bu iki adamın bildiği bir şey var, Binbaşı," dedi. "Ve ikisi de sessizlik yemini etmiş gibi susuyor."

Metehan, Nazenin'in bu sözlerine hak veriyordu. Paşa ve Başkan bir şey biliyordu ve o şey her neyse şu an kendileriyle paylaşmıyorlardı. Ancak aklından geçenleri bu şekilde dile getirmenin doğru olmayacağını da bildiği için daha ılımlı sözler barındıracak bir cevap verip, "Bir şey biliyorlar mı bilmiyorum," dedi. Daha sözler ağzından çıkarken Nazenin'in keskin bakışları ve imayla havaya kalkan kaşı lafını bölmüş, dahası nefesini bile kesmişti. Sıkıntıyla iç çekip, "Her ne biliyorlarsa teyit etmeden söylemezler," dediğinde

Nazenin sigarasından son bir nefes çekip izmariti elinde tuttuğu su şişesine atmıştı. Plastik şişenin dibinde kalan suyla buluşan izmarit sönüp, temas ettiği suyu anında çekerek karardı."Gelsinler bakalım, buranın halini görünce de susabilecekler mi görelim!"

Aldığı haberle gerginliği daha da artmıştı sanki. Burnundan soluyor, çatık kaşlarının altından her yere öfkeyle bakıyordu. Bu bakışları ve tavrı babasını gördüğünde de değişmemişti. Resmiyetle el sıkışıp, gözlerini hasarlı binaya çevirirken geçmiş olsun dileklerine yalnızca *sağ olun*, demekle yetinmiş, daha fazla söz söylememişti. Paşa, Nazenin'in soğukluğunun iş sebebiyle var olması gerekenden fazlasını barındırdığının da aralarındaki mesafenin de farkındaydı.

"Askeriyeye geçelim ve biraz konuşalım, Vali Hanım," dediğinde Nazenin aynı duygusuz tavrını sürdürüp yalnızca başını sallamıştı. Herkes araçlara binip askeriyeye vardığında da toplantı odasına geçtiklerinde de kimseden ses çıkmıyordu. Bu uğursuz sessizliği bölmeye karar veren ise yine Seyfettin olmuştu.

"Düğüne o notu gönderen kişi ya da kişilerle ilgili araştırmamız sürüyor."

Nazenin, Paşa'ya inanmayan bir ifadeyle bakıp, güler gibi bir ifade takınırken, "Bilmiyorsunuz yani!" dediğinde ortam yine buz kesmişti. Seyfettin Paşa ise onun bu çıkışına karşın hâlâ sessiz ve sakin durmayı başarıyordu.

"Bilgileri teyit etmeden paylaşa-"

"Paylaşamazsınız. Evet, bunu biliyorum. Siz paylaşamazsınız, karşımızdakiler de ellerini kollarını sallaya sallaya eylemlerine devam ederler. Dün şehrin göbeğinde bomba patlattılar, yarın silahlarla vilayet binasını ya da benim aracımı tararlar. Ertesi gün halkın içine sızıp başka bir eylem gerçekleştirirler. Ben de böyle, aynen böyle..." derken kendini gösterdi sinirle. "Otururum ve olan biteni izlerim. Sadece izlerim. Çünkü neden? Elde ettiğiniz bilgileri bizimle paylaşmadığınız için. Biz bu cehennemin ortasında ne zaman, ne geleceğini bilmeden, av olarak beklediğimiz ve hiçbir hazırlık yapamadığımız için."

"Seni korumak için elimizden geleni yapıyoruz," diye çıkışan babasına dik dik baktı. Kızı olarak değil de Vali Hanım olarak baktı.

"Yahu, beni korumanız neyi iyi ediyor? Şehir yangın yeri. İnsanlar tedirgin. Tek işiniz beni korumak değil ki. Bu insanları korumamız lazım, Paşa'm. İnsanları... Sivil halkı," deyip ayaklandı ve elini hırsla masaya indirdi. "Sokakta yürüyen yaşlı amcayı, torununu gezdiren yaşlı teyzeyi, okula giden çocukları, gençleri, işe giden memuru, esnafı, namaza giden cemaati ve hatta sokaktaki hayvanları korumamız lazım." Herkes sessizliğini korurken, Nazenin derin bir soluk alıp sözlerine aynı öfkeyle devam etti. "Siz bozuk plak gibi hâlâ beni korumaktan bahsediyorsunuz. Yahu, şehirde kimse güvende değil. Siz bana ne anlatıyorsunuz, be?"

Son sözlerini söylerken öyle bir bağırmıştı ki herkes irkilmişti. Seyfettin Tuna dışında herkes.

"Vali Hanım!" diyen sert ses tonu odayı doldururken baba kız birbirine kilitlenmiş gibi sinirle bakıyordu.

"Seyfettin Paşa, sen kızını korumanın derdindesin ama ben senin kızın değilim. Şu an değilim. Ben kendimi korumalıyım, evet ama bu şehri, bu şehrin insanlarını, hayvanlarını hatta şehirdeki yapıları bile korumalıyım. Ve hatta..." deyip, soluklanırken ellerini masadan çekti ve dimdik durdu. "Oturduğum makamı da korumalıyım. Bir daha kızını korumaya çalışan bir baba olarak karşıma gelme. Yoksa seninle çalışmak istemediğimi rapor ederim."

Sözlerinin vardığı nokta herkesi şok ederken kimse soluk almaya bile yeltenemiyordu. Gerilim o kadar yükselmişti ki ağızlarını açamıyorlardı. Nazenin ise sessizliği bıçak gibi bölerek, "Şimdi..." dedi. "Her neyden şüphe ediyorsanız ya anlatın ya da beni oyalamayı bırakın da işimin başına döneyim. Tadilatına başlamam gereken bir vilayet binası var da!"

Durup hepsine tek tek baktı ve gözleri yine en son babasında durdu. Ağzını açıp bir şeyler söylesin istedi. Kafasındaki soru işaretlerini gidersin, her ne biliyorsa anlatsın istedi. Ancak Paşa hızla ayaklanıp, "Gidiyoruz!" demekle yetindi ve hızla odayı terk etti.

Cihan Başkan, Albay, Emniyet Müdürü ve Jandarma Albay da odadan çıktığında Metehan'la baş başa kalmışlardı. Bir süre sessizce durup gözlerini odanın içinde dolaştırdılar ama asla göz göze gelmediler. Buna daha fazla dayanamayan Metehan usulca, "Biraz ağır olmadı mı?" diye sordu ve Nazenin'in o yemyeşil gözleri üstüne dönüverdi.

"Az bile söyledim. Duygularıyla hareket etmeyi bırakmalı. Herkes şu sıçtığımın duygularını bir kenara koysun artık da işimize bakalım."

Bağıra bağıra söylediği sözlerin ardından masaya bir yumruk indirip, odadan çıkarken ardında ürkek bir Metehan bıraktığını bilmiyordu. Sıkıntılı bir soluk alıp iç çeken adam, "Daha az delisi de beni kesmezdi zaten," diye mırıldanırken ayaklandı.

***

Tam üç gün. Üç gün boyunca süren incelemelerde Nazenin her an oradaydı. Yorgunluktan bitap düşmek üzereydi. Yüzünün rengi solmuş, göz altları morarmış ve çökmüştü. Açık olduğunda beline doğru salınan kumral saçlarını başının tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı. Onu günlerdir göz ucuyla izleyen Metehan artık endişelenmeye başlamıştı. Çünkü Nazenin biraz daha uyumaz ve dinlenmezse bayılacak gibi görünüyordu. Sıkıntıyla soluklanıp askeri araca yaslanmış öylece duran kadına ilerledi. Yanına var-

dığında tıpkı onun gibi araca yaslandı. Şimdi ikisinin de gözleri valilik binasındaydı.

Derin bir soluk alan Metehan, "Sıçtığımın duygularına sıçayım ki senin için endişe ediyorum," diye fısıldadı. Göz ucuyla ona bakarken sözlerine devam etti. "Dinlenmen lazım." Nazenin'in kendisini duyduğunu biliyordu. Ama kadın hâlâ tepkisiz, aynı yere bakmayı sürdürüyordu.

"Emniyet, patlamayı gerçekleştiren terörist grubuyla ilgili bir bilgiye ulaştı mı Binbaşı?"

"Araştırmalar devam ediyor ancak net bir bilgi yok. Çevrede sağlam kalan güvenlik kameralarından görüntü elde etmeye çalışıyorlar. Yakında haber gelmesini umut ediyoruz," dediğinde sıkıntıyla soluklanan Nazenin, yüzünü sıvazlayıp yavaşça şakaklarını ovuşturdu. Başında katlanılmaz bir ağrı vardı. Dinlenmedikçe de artıyordu. Sanki kafasının içinde davullar çalınıyor, beyni uğulduyor, kulakları çınlıyordu. Onu sessizce ama çektiği acıyı fark ederek izleyen Metehan, "Migrenin tuttu, değil mi?" diye sordu.

Nazenin sadece kısık bir sesle, "Evet," demekle yetindi.

"Eve geçelim. Biraz dinlen. Gerekirse Figen iğne yapsın ya da serum taksın. Böyle olmaz." Kadının cevap vermesini beklemeden hareketlendi. Kolunu ona doğru uzatıp usulca omzunu sardı. Samimiyetten uzak, yardım eder gibi bir dokunuştu bu. Nazenin'i aracın arka koltuğuna oturtup az ilerideki askere işaret verdi ve kendisi de kadının yanına oturdu. "Kızarsan kız ama sağlığını da düşünmek zorundayım. İşim bu!" dediği esnada Nazenin'in yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluşmuştu. Metehan'ın az evvel işaret ettiği asker, aracın direksiyonuna geçip hareket etti.

Metehan endişeyle kadını izlemeye devam ediyordu. Rahatsızlığının dinlenerek geçmeyeceğini varsayarak elini cebine attı. Telefonunu çıkarıp Figen'i aramaya başladı. Telefon ikinci çalışında açıldığında, "Figen, lojmana geliyoruz," dedi. "Vali Hanım'a serum takılması lazım. İlacını sen biliyorsundur." "Biliyorum, abi. İlaçları alıp geliyorum," diyen Figen'in cevabıyla telefonu kapadığında üstünde gezinen yemyeşil yorgun gözlere sessizce baktı. Sonra elini saran ve usulca sıkan ele döndürdü bakışlarını. "Teşekkür ederim," diyen fısıltılı sesi işitirken zar zor tebessüm etmeye çalıştı.

"Bu gece binanın önünde nöbet tutmak yok. Yatıp dinleneceksin," derken sesi gayet net ve emir verir gibiydi. Onun bu tavrı ise Nazenin'i gülümsetmişti.

"Emredersin, Binbaşı."

Duyduğu sözler karşısında tebessümü gerçeğe dönen Metehan, usulca başını salladı. "Emretmiyorum, rica ediyorum."

Kısa süreli yolculuğun devamında ikisi de hiç konuşmadı ancak birbirini

bulup sıkıca tutan ellerini de ayırmadılar. Ta ki araçtan inene kadar. Apartmana girip doğruca Nazenin'in evine geçtiklerinde Figen onları kapıda hazır şekilde bekliyordu. Nazenin kısa bir duş alıp salona döndüğünde Figen ona serum takmış ve serum bitince haber vermelerini söyleyerek evden ayrılmıştı. Nazenin uzandığı koltukta uyuyakalırken Metehan ise diğer koltuğa oturmuş, onu izliyordu. Yorgundu, uykusuzdu ancak ona göz kulak olma dürtüsü ağır basıyor ve tüm yorgunluğunu alıp götürüyordu.

Serumdan usul usul damlayıp hortumdan Nazenin'in damar yoluna ilerleyen ilacı izledi sessizce. Salonun ışığı kapalıydı ancak koridor açıktı ve oradan sızan ışık sayesinde bunu görüyordu. Kadının çektiği ağrıdan dolayı uyurken bile çatık duran kaşlarına bakıp gülümsedi. Şimdi ona yaklaşıp, o çatık kaşlarını severek düzeltmek isterdi. Ancak bunu yapması doğru olmazdı. Çünkü yapmak istediği bu şey *zamanı gelecek*, diyen Nazenin'in sözüne ihanet etmek gibi olurdu. Koltukta oturmaya devam ederken orta sehpada duran telefon titremeye, ekran ışığı yanıp sönmeye başladı. Telefon Nazenin'e aitti. Kimin aradığını görmek için ekrana baktığında *Babam* yazısını gördü. Seyfettin Paşa arıyordu.

Aralarında yükselen gerilime rağmen onlar baba kızdı. Ve muhtemelen Paşa, kızını merak etmiş ve günler sonra sesini duymak istemişti. Telefona cevap verip vermemeyi düşünürken Nazenin titreşim sesinden uyanmasın diye telefonu sessize aldı. Arama sonlanana kadar bekledi. Ne zamanki arama bitti, o zaman ayaklanıp balkona çıktı ve kendi telefonundan Seyfettin Paşa'yı aradı.

"Komutanım, iyi akşamlar."

"İyi akşamlar, Kılıçarslan," diyen ses durgun ama düşünceli gibiydi. Belli ki kendisini bu saatte neden aradığını düşünüyordu. "Az önce Nazenin Hanım'ı aradığınızı gördüm. Ancak onun telefonuna cevap vermem doğru olmayacağı için aramanızı yanıtlamadım. Kendisi biraz rahatsızlandı ama endişe etmeyin."

Seyfettin yine de telaşla, "Ne oldu?" du "Neyi var?"

Metehan, hiçbir gerilimin ve iş stresinin onların arasına giremeyeceğini böylece idrak ederken, "Migren atağı tuttu," dedi. "Figen Hemşire Vali Hanım'a serum taktı. Şu an uyuyor. Ben..." Sözlerine nasıl devam edeceğini bilemiyordu. Neden Nazenin'in evinde olduğunu açıklaması ve bunu yaparken hiçbir şeyi belli etmemesi gerekiyordu. "Vali Hanım'ı eve ben getirdim. Serum takılırken de yanındaydım. Aramanızı öyle gördüm."

Seyfettin derin bir nefes alıp, "İyi yapmışsın, Metehan," derken sesi biraz olsun rahatlamış gibi çıkıyordu. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından, "Sen yanında mı kalacaksın?" diye sorunca Metehan yine ne dese bilemedi.

"Eğer sakıncası yoksa... Kalırım. Yani kalayım. Vali Hanım'ın yanında biri olsun." Resmen yeni yetme ergenler gibi kem küm etmişti ama Seyfettin Paşa kendi endişelerinden ötürü bu durumu algılamamıştı.

Aynı telaşla, "Kal, kal yanında," dedi. "Ne sakıncası olacak? Göz kulak ol. Serum bitince de haber ver bana." "Emredersiniz, Paşa'm."

Sabaha kadar Nazenin'in başında bekleyip sık sık hem onu kontrol etmiş hem de Paşa'yı haberdar etmişti. Şimdi ise arada bir sigara içmeye çıktığı balkondan güneşin doğuşunu izliyordu. Elinde kahve kupası vardı. Mutfağı biraz karıştırmak zorunda kalsa da kahve aramış ve bulmuştu. Uykusunu kaçırmak için yaptığı sert kahveyi yudumlarken, "Bana da kahve var mı?" diyen uykulu sesle arkasına baktı. Nazenin kollarını göğsünde kavuşturmuş, sabahın serin havasını hissedince, üşüyüp büzüşmüş halde kapıda duruyordu.

"Olmaz mı hiç! Gel. Sana da yaparım," derken gülümsedi.

Nazenin de aynı şekilde gülümseyip balkona çıktı. Tepelerin ardından yükselen güneşe bakarken, "Gerek yok," deyip adamın elindeki bardağa uzandı. Parmaklarını porselen bardağın sıcaklığına sarıp istemsizce titredi. "Bundan içerim."

Onu belli belirsiz bir gülümsemeyle izleyen Metehan başını hafifçe salladı. Şu an yanındaki kadın Nazenin'di. Vali Hanım değil. Bu farkındalıkla soluklanıp, "Daha iyi görünüyorsun," dedi.

Nazenin de göz ucuyla ona bakıp, "İyiyim," dedikten sonra kaşlarını olabildiğince çattı. Çünkü uyumaktan yüzü gözü şişmişti ve mimik yapmakta zorlanıyordu. "Ama sen iyi görünmüyorsun. Hiç uyumadın, değil mi?"

"Sen beni boş ver. Ben iyiyim. Uykusuz kalmaya da alışkınım."

Aldığı cevaba gözlerini deviren Nazenin bıkkınlıkla başını sallarken, kahveden bir yudum daha alıp bardağı ona uzattı. "Eline sağlık," dedi.

Metehan yeniden bardağı kavradı. "Afiyet olsun," dedi.

Bir süre hiçbir şey demeden, öylece durup gün doğumunu izlediler. Sabahın sessiz sükûnetine eşlik ederlerken, serin hava yüzünden bir kez daha irkilen Nazenin yanındaki adama dönüp parkasının ucunu çekiştirdi. Metehan ise ne olduğunu anlamaya çalışarak bir ona bir de parkaya baktı. Saniyeler içinde durumu anlayıp, kıs kıs gülerken parkasını çıkardı ve Nazenin'in omuzlarına koydu.

Bedenini saran sıcaklıkla kedi gibi mayışıp, gülen Nazenin parkaya sıkıca sarılırken Metehan da onun omzunu sardı. Kadını kendine çekip göğsüne yasladı. Nazenin ise bu sarılmayı hiç itirazsız kabul ederek başını o kocaman, sıcacık ve buram buram *Metehan* kokan göğse yasladı. Başının üstüne konan küçük öpücüğü hissetti. Yüzündeki gülüş büyüdü. İçinde, çok derinlerde kalan huzur, sanki bulduğu fırsatı değerlendirircesine coşkuyla yükseldi. Huzur doldu kadın. Günler sonra bu küçücük temasla huzur ve mutluluk doldu.

Metehan için de durum farklı değildi. Kolunu sardığı, göğsüne yasladığı kadını saklamak istiyordu içine. En derinine. Tüm kötülüklerden saklamak, korumak böyle mümkün olsaydı yapardı. Hem de bir an bile düşünmeden yapardı.

Bir yandan onu sıkıca tutup, bir yandan da kahvesini içerken dakikalar usul usul geçti. Güneş, ışıltı saçarak göğe yükseldi. Ve telefon çaldı. Telefonun sesini duydular ama ikisi de yerinden kıpırdamadı. Sanki bu anı uzatmak ister gibi... Sanki gerçeklerden kaçabilecekmiş gibi öylece durdular. Arama sonlandı, daha sonra yine başladı. Sıkıntıyla soluk alıp bir süre birbirlerine baktılar.

"Gerçek hayata hoş geldin, Vali Hanım," diyen Metehan kolunu çekti. Nazenin bedenlerini uzaklaştırdı ve içeri girip telefonunu aldı.

"Vali Nazenin Tuna," derken artık sesinde uyku da yorgunluk da yoktu. "Anladım, Albay'ım. Yarım saate orada olurum." Telefonu kapatıp hâlâ balkonda duran ama kendisini izleyen adama döndü. "Bir iz bulmuşlar. Bilgi vermek için emniyete bekliyorlar."

İşte bu sözlerin ardından ikisi de silkelenip toparlandı. Nazenin hızla hazırlanıp evden çıktığında Metehan onu kapının önünde bekliyordu.

"Günaydın, Sayın Vali'm."

"Günaydın, Binbaşı."

Sanki geceden sabaha birlikte değillermiş gibi ve sanki güneşin doğuşunu yan yana izlememişler, aynı bardaktan kahve içmemişler gibi yapmak... Zordu. Ancak onlar da hiçbir şeyin kolayının kendilerini bulmayacağını biliyordu. Bunu çok önceden kabullenmişlerdi.

Apartmanın önünde bekleyen Levent ve Emre'yle selamlaşan Nazenin, çevrede kuş uçurtmayan Pençe Timi'ni de selamladıktan sonra, "Emniyete gidiyoruz," demekle yetindi. Araca binip yola koyulduktan kısa süre sonra İl Emniyet Müdürlüğü binasına gelmiş ve yine hızlıca içeri girmişlerdi. Kendilerini girişte karşılayan İl Emniyet Müdürü'yle tokalaşıp, etraftaki polis memurlarına selam vererek ilerleyen Nazenin neler olduğuyla ilgili sorularını yalnız kalacakları ana saklıyordu. Binanın içindeki kısa yürüyüşün ardından geniş toplantı salonuna girdiğinde, karşısında Albay Kutluhan duruyordu.

"Sayın Vali'm, günaydın, hoş geldiniz diyeceğim ama..." diyen adamın uzattığı eli sıkıp başını hafifçe salladı.

"*Günaydın*, diyelim ki günümüz aydınlık olsun, Albay'ım," derken masanın başındaki koltuğu işaret eden Müdür Bey'e aynı yeri işaret etti. Masanın başına değil de hemen yanındaki koltuğa otururken, "Otur, Müdür'üm, yerine otur," diye de kendi kendine söylenir gibi konuştu. Sol tarafına Metehan, karşısına Kutluhan Albay oturduktan sonra bakışlarını Müdür Bey'e döndürdü. "Neler oluyor?"

"Valilik binası önüne patlayıcı yerleştiren teröristleri tespit ettik. Yarın sabah, şafak operasyonuyla hepsini gözaltına alacağız. Özel hareket timleri hazırlıklarını büyük bir gizlilikle sürdürüyor."

Nazenin usulca başını sallarken aklında birçok düşünce, birçok soru vardı ve bunları sırayla sorabilmek için kendine zaman tanıyordu.

"Olayın faili olduğunu düşündüğünüz teröristler bizi asıl hedefe götürecek mi?" diye sorduğunda odada sessizlik oluşmuştu. Üç adama da dikkatle bakan Nazenin koltuğunu geri itip ayaklandı. Geniş salonun içinde sakin adımlar atarak, düşünmeyi sürdürürken içeride topuk sesi yankılanıyordu. "Peşine düştüğümüz bu adamlar piyon. Bizi asıl hedefe asla götüremezler. Çünkü onlar sadece kendilerine söyleneni yaptılar. Kim için bu saldırıyı gerçekleştirdiklerini bilmezler. Sadece *yapın*, denileni yaparlar. Ama iyi tarafından bakarsak..." Durdu ve ardındaki adamlara döndü. Hepsine tek tek bakıp iç çekti ve sözlerine devam etti. "Güzel ülkem birkaç pislikten daha kurtulmuş olur," deyip kapıya ilerledi. Kapının kolunu kavrayıp açacağı esnada omzunun üstünden yine Müdür Bey'e baktı. Kadının buz gibi bir ifadeye bürünen gözbebeklerini hepsi görüyordu. Ve bu ifadeden sonra söyleyeceği sözleri de az çok tahmin ediyorlardı.

"İşinize karışmak gibi olmasın, Müdür Bey ama..." Soluklanıp yine devam etti. "Onları sağ ele geçirmek için uğraşmayın. Zaten konuşmazlar. Konuşsalar da işe yarayacak bir bilgi elde edemeyiz. Bari geberip gitsinler de başımıza çorap örüp durmasınlar. O itleri, devletimin cezaevlerinde beslemeyelim. Onları sağ ele geçirmek için uğraşırken bir polisimin bile kılına zarar gelmesin." Müdür, Albay ve Binbaşı artık ayaktaydı, pürdikkat Vali Hanım'ı dinliyorlardı. "Yaşam hakkı, özgürlük falan filan... Askerime, polisime kurşun sıkana, şehrimin meydanında bombalı eylem yapıp sivillerin canına kastedene merhamet etmek hiç içimden gelmiyor. Fazla merhametten maraz doğar, it doğar, puşt doğar, piç doğar," deyip soluk aldı ve boynunu usul usul sağa sola esnetti. "O piçler de ilk fırsatta yine bizi vurur. Vurmasın, Müdür'üm. Biz vuralım bu sefer. Onlar vuramasın," dedi kendinden emin bir sesle. "Karar yine sizindir. Operasyonu siz yöneteceksiniz sonuçta." Elini hafifçe havaya kaldırıp selam verir gibi yaptı. "Hadi, uğurlar ola."

Son sözlerinde inisiyatifi yine Müdür'e bırakıp, sadece kendi kişisel düşüncelerini onların kulağına fısıldayıp, dahası bağırıp gitti. Günlerdir başında nöbet tuttuğu ve her gelişmeyi anbean izlediği valilik binasına vardığında olay yeri inceleme ekiplerinin amiriyle konuşmuş, buradaki çalışmaların son bulduğunu öğrenmişti. Tadilata başlamak için artık önlerinde engel kalmadığına sevinmek istiyordu ama içindeki sıkıntılar buna izin vermiyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sorduğunda olumlu yanıt alıp güvenlik için

çevreye çekilen bantları geçti. Adım adım binaya yaklaşıp girişteki geniş ve uzun basamakları çıktı. Dakikalar boyunca binanın tüm odalarını gezdi. Her yeri tek tek inceledi. Binanın aldığı hasarı gördükçe içi yandı. Üst kata uzanan merdiveni çıkarken, tırabzana tutunup güç almaya çalıştı. Aylar boyunca koşa koşa inip çıktığı basamakları şimdi adımlamak öyle zordu ki... Öyle yorucu, acı verici ve ürkütücüydü ki yüreği sıkıştı sanki.

İkinci kata varıp orta alana baktı. Tepesindeki avize paramparça olmuş, avizenin birçok kristali yerlere saçılmış, zaten avize de düştü düşecek şekilde tavandan sarkmıştı. Patlamanın şiddetiyle parçalanan pencereler yerlerinden çıkmıştı. Kimi içeride kimi de dışarıdaydı. Duvarlardaki tablolar da ya düşmüş ya da yamulmuş vaziyetteydi.

Kendi odasının bulunduğu koridora ilerleyip koridorun başındaki büyük kapıdan geçtiğinde gözleri odasına döndü. Derin bir soluk alıp içeri adımladı ve öylece baktı. Korkunç bir rüyanın içindeydi sanki. Derli toplu bıraktığı odası şimdi savaş alanını andırıyordu. Masanın ardında kalan duvara ilişti gözleri. Oradaki boşlukları hemen fark etti. Duvarda asılı olan Türk Bayrağı ve Atatürk portresi de patlamanın etkisiyle yerinden fırlayıp gitmişti. Hızlı adımlarla oraya ilerleyip yerde duran kırık çerçeve içindeki bayrağı ve Atatürk portresini kaldırıp yerine astı. Çerçeveleri kırık da olsa olmaları gerektiği yerde durmalılardı. En kısa sürede çerçevelerini yenilemeyi aklına not edip kırık pencerelere yürüdü ve orada durup dışarıya bakmaya başladı.

Metehan, askeriyeden ayrılıp valiliğe geldiğinde Vali Hanım'ın içeride olduğu bilgisini almıştı. O da içeri girip doğruca üst kata yönelmişti. Çevresindeki yıkıntılara bakmamaya çalışarak, Vali Hanım'ın odasına vardığında menteşelerinden ayrılıp duvara doğru yatmış kapıya baktı. Nazenin patlama anında burada olsaydı, alacağı hasarı hayal bile edemiyor, içini büyük bir endişe kaplıyordu. Başını usulca sallayıp, düşüncelerini sonlandırmaya çalışırken sağ elinin işaretparmağının tersiyle kapı kirişine iki kez vurdu. Kapıyı çalamadığından böyle yapmış ve orada olduğunu haber vermek istemişti ama Nazenin duymamış gibiydi. Pencereden bakıyordu. Küçük adımlarla içeri girdiğinde Nazenin'in etrafa bakışını izledi. Gözlerinde durgun bir ifade vardı ama o ifadenin ardındakileri görüyordu: Hüzün, endişe, biraz da korku. "*Ya burada olsaydım, herkes burada olsaydı ne olurdu*, diye düşünüyorsun, değil mi?"

Metehan her zaman gür çıkan sesinin aksine şimdi daha kısık sesle soruyordu sorularını. Ama Nazenin bu ses tonuna bile hazırlıksız yakalanıp, yerinde irkilirken omzunun üstünden arkasına, tam da ona, gözlerine baktı. Başını hafifçe sallayıp, "Neredeyse hepimizin cenazesi çıkardı bu binadan,

Binbaşı," deyip sustu. Zar zor yutkundu. "Hiç şüphesiz ki kaybımız çok fazla olurdu." Metehan, başını onaylar gibi sallayıp, sessiz kalmayı tercih ederken, Nazenin derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştı. Gözlerindeki korkular geri çekilirken hâlâ odasına bakıyor ve nereden başlayacağına karar vermeye çalışıyor gibiydi. "Tadilata başlamamız lazım. Hemen!" derken dimdik duruyordu. Bakışlarında kararlılık vardı.

Onu sessizce izleyen Metehan ise net bir sesle, "Önce Ankara'ya gitmeniz gerekiyor, Vali Hanım," dedi. Onun bu sözlerine anlam veremeyen Nazenin havaya kaldırdığı sol kaşının altından Binbaşı'ya baktı.

"Neden?"

"Biz yokken güvende olduğunuzdan emin olmalıyız."

Duyduğu sözlerle kadının gözlerinde yeni bir endişe ve korku belirmişti. Titrek nefesler alıp, "Göreve mi gidiyorsun?" diye sormuştu ama cevabı biliyordu.

"Evet."

Ve işte bildiği o cevabı bu tek kelimeyle almıştı.

Ne ara operasyon kararı alınmıştı? Daha bir saat önce böyle bir durum yoktu. Şaşkın bakışlarını adamın yüzünde gezdirip, "Ben buraya gelene kadar ne oldu da operasyon emri çıktı?" diye sorarken sıkıntıyla iç çekti.

"Siz askeriyeden ayrıldıktan sonra bir gelişme yaşandı. Ayrıntıları Ankara'da öğreneceksinizdir. Söylemem doğru olmaz."

"Peki." Durdu ve yine usulca soluklandı. "Tamam," derken etrafa baktı yine. "O zaman ben..." Sözleri de ifadesi de *ben ne yapmalıyım şimdi*, der gibiydi. Metehan gideceğini söyleyince sanki kolu kanadı kırılmıştı. Bunu fark eden Metehan ona tebessümle bakmaktan kendini alamadı. Şu an yapabileceği tek şey buydu çünkü. Yoksa Nazenin'e sarılıp, sımsıkı sarılıp vedalaşmayı çok isterdi. Ancak mümkün değildi.

"Size helikoptere kadar eşlik edeceğim. Gidelim mi?" Nazenin başını hafifçe sallayıp odadan çıktı. Aracına geçtiğinde önce evine gitmek istedi. Ne zaman döneceğini bilemediğinden yanına birkaç parça eşya almalıydı. Apartmanın önünde aracından inip, doğruca evine çıkarken Metehan aşağıda kalmıştı. Baş başa kalıp da bu ayrılığı daha zor ve daha duygusal bir noktaya taşımak istemiyordu.

Kısa sürede hazırlanan Nazenin yeniden aracına geçtiğinde helikopter pistine ilerlediler. Piste vardıklarında belli aralıklarla aynı hizada duran iki helikopterden biri çalışıyordu. Nazenin, çalışan helikopterin kendisini Ankara'ya götüreceğini anlarken diğer helikopterin ise Pençe Timi'ni görev yerine götüreceğini anlamakta zorlanmamıştı. Aracından inmeye yeltendiği anda Levent kapısını çoktan açmış, bekliyordu.

"Teşekkür ederim," deyip dışarı çıktı. Emre bagajdaki küçük valizi alıp, helikoptere ilerlerken Nazenin de o yöne doğru yürümeye başladı. Birkaç adım gerisinde yürüyen Metehan'ın postal seslerini duymaya ihtiyacı vardı ancak helikopterin güçlü sesi buna müsaade etmiyordu. Omzunun üstünden ona bakıp, yürümeye devam ederken adamın sakince başını salladığını gördü. *Ben buradayım*, der gibiydi.

Helikoptere biraz daha yaklaşıp pervanelerinin oluşturduğu esinti yüzünden saçları uçuşmaya başladığında durdu. Arkasına dönüp, başını kaldırırken bir yandan da saçlarıyla baş etmeye çalışıyordu. Yakınına gelip kendisine doğru eğilen ve uçuşan saçlarını bir eliyle kenara iten Metehan'ın yüksek sesle, "Dikkatli ol," dediğini duydu.

Başını hafifçe sallayıp, adamın gözlerine bakarken, "Sen de..." dedi. Ancak dayanamayıp, parkasını belinin yanından tutup sıkı sıkı kavradı. "Dikkat et. Allah'a emanetsin."

Metehan göz ucuyla parkasını kavrayan ele baktı. Yüreği düğüm düğüm olurken nefesi de boğazına düğümlendi sanki. Sonra gözlerini helikoptere çevirip boştaki eliyle yüzünü sıvazladı. Tedirginliği, endişesi açıkça belli oluyordu.

"Sakın bayılayım deme, Nazenin. Sakın ha!" derken, ona uzanıp yine uçuşan saçlarını toparlamaya çalıştı. Bir yandan da okşadı. "Aklım sende."

Nazenin de onun endişesini görüyordu. Adamın sözlerine tebessüm ederken, gözlerine dolan yaşları gizlemeye çalışıp bakışlarını yere çevirmiş ve biraz eğmişti. "Aklın kalmasın. Göreve gidiyorsun," dediğinde Metehan zar zor gülümsedi. Onun gözlerindeki yaşların, tedirginlikle kıpırdanan harelerinin farkındaydı. Parkasını sıkıca tutan eli ve o elin usulca titreyişini gördüğü gibi görmüştü gözlerini de. Şimdi dudaklarına sokulup öpseydi bu kadını? Ah, bir öpseydi. Sarıp, sarmalayıp *üzülme, korkma, geri geleceğim inşallah*, diyebilseydi.

Diyemiyordu işte. Dokunamıyor, saramıyor, öpemiyordu.

"Hadi, bekletme helikopteri ve inince yaz bana. Haber ver." Belinin yanındaki eli kısa süreliğine kavradı ve güven vermek ister gibi sıktı. O esnada başını kaldıran kadınla son kez bakıştılar. Nazenin güçlükle yutkunup arkasını döndüğü gibi hızlı adımlarla helikoptere doğru koşmaya başladı.

Helikopterin oluşturduğu esintiye karşı mücadele verip bindiğinde Metehan'a bir kez daha bakmadı. Çünkü gözlerinden dökülen yaşları görsün istemedi. Kapı kapanıp, helikopter havalanmaya başlarken derin bir nefes aldı sadece. O esnada aşağıda kalan Metehan ise geri geri adımlayarak helikopterden uzaklaştı. Kocaman, pervaneli araca endişeyle baktı.

"Sağ salim götür onu. Sağ salim de getir. *Bana getir.*"

***

Nazenin'i taşıyan helikopter, Milli İstihbarat'a ait piste iniş yapıp kapı açıldığında Cihan Kılıçarslan göründü. Nazenin, "Hoş geldiniz, Sayın Vali'm," diyen adama tebessüm edip aşağı indi ve el sıkıştılar.

"Hoş buldum, Başkan."

"Araçlara geçelim." İleride bekleyen araçlara doğru ilerleyen Cihan'ı takip eden Nazenin sessizdi. Neler olup bittiğini merak ediyor ancak sorularını yalnız kalacakları ana saklıyordu. İstihbarata ait araçlarla arazi içinde ilerleyip ana binaya vardıklarında, kapıda çok tanıdık bir yüz bekliyordu.

Babasının gergin duruşuna, ifadesiz tutmaya çalıştığı yüzüne bakan Nazenin, Cihan Bey'in, "Senin için endişe ediyor, kızma ona," diyen anlayış dolu tebessümüne bakıp iç çekti. "O bir asker ama ne olursa olsun bir baba. Hem de evlat kaybetmenin ne demek olduğunu bilen bir baba. Endişelerini anlamaya çalışsan da anlayamazsın. Ta ki bir evladın olana kadar anlayamazsın, kızım. Hastalanmışsın, duyduğunda hop oturup hop kalktı. İyi olduğunu duyana kadar Metehan'ı defalarca arayıp nasıl olduğunu sordu. Sana yönelen o tehditler onun yüreğini yakıyor."

Nazenin sessizce Cihan'ı dinlemeye devam ederken gözleri nemlenmişti. Babasına bakarken aralarında yaşadıkları gerilime rağmen ona olan sevgisini iliklerine kadar hissediyordu.

"Şimdi Metehan operasyona gidiyor ya..." dediğinde göz göze geldiler ve Cihan burukça gülümsedi. "Ona yönelecek namlular önce bana yöneliyor sanki. Onun saçının teline değecek kurşunlar benim yüreğimi ezip geçiyor. Anne olmak, baba olmak çok başka, Nazenin. O dev gibi kırk yaşındaki adam ne kadar büyüse de yaş alsa da benim oğlum. Ben ona baktığımda, saçlarına, sakallarına aklar düşmüş, gözlerinin yanlarında çizgiler oluşmuş halini görmüyorum. Doğduğu ilk anki halini görüyorum. Küçücük, savunmasız ve korunmaya muhtaç bebeğimi, oğlumu görüyorum. Endişelerimi kontrol etmeyi öğrenmem yıllarımı aldı. Öğrendim öğrenmesine de bitmedi ki korkularım. Yine korkuyorum. Canı yanar diye korkuyorum. Sapa sağlam gönderdiğim oğlumu bayrağa sarılı tabutla karşılarım diye korkuyorum," derken sesi titredi.

Onun sesi titrerken Nazenin de ürperdi. Metehan'ı düşündü. Şehit olmuş olarak düşündü istemsizce ve yüreği buz kesti sanki. Bu gerçek, bu ihtimal hep var olacaktı. Kendisinin de bu gerçekle yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu.

Onun beti benzi atmış haline, ürperip titreyişine bakan Cihan Bey ise usulca tuttu Nazenin'in elini ve sıktı. "Korkular hiç bitmiyor. Ama zamanla öğreniyor insan. Babana da zaman ver. O da öğrenecek. Korksa da bununla baş etmeyi öğrenecek." Durup, soluklanırken göz göze geldiler yine. "Anladın mı kızım?" derken sesinde şefkat vardı. Sabır ve anlayış vardı.

"Anladım, Cihan amca. Teşekkür ederim."

"Hadi, içeri girelim artık," deyip araçtan indikleri esnada yeniden konuştu. "Binbaşı'ya sağ salim geldiğini sen mi haber verirsin yoksa ben mi vereyim?" Cihan Bey'in yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı ve o tebessümün altında ufacık da bir ima saklıydı sanki.

Nazenin birkaç saniye durup, "Siz haber verin," diyerek merdivenlere yöneldi, Basamakları hızla çıkıp babasının önünde durdu. Resmen Cihan Başkan'dan kaçmıştı. Adamın sözleri de bakışları da Metehan'la aralarındaki duygusal ilişkiyi biliyor ya da tahmin ediyor gibiydi. Nazenin cevabı bilmiyordu ama üstüne de düşünmek istemiyordu.

"Vali Hanım, hoş geldiniz," diyen sesle kendine gelip babasına ve uzattığı eline baktı. Bir süre durup gülümsedi ve bir anda kocaman bedenine sarılıverdi.

"Hoş buldum, babacığım," derken sesi kısık ve buruktu. Babasının fısıltılı ama sevgi dolu, "Yavrucuğum," diyen sesiyle içi titreyip sıcacık oldu. Bütün endişe ve korkular yok olup gitti sanki. Bedenini saran kolların arasına iyice sokulup, yüzünü onun göğsüne dayarken, saçlarına konan öpücüğü hissedip daha da güldü.

"Hasta olmuşsun, iyi misin şimdi?" diyen Seyfettin, kızının yüzünü avuçlarının arasına alıp, yanaklarını okşarken yüzünü dikkatle inceliyordu.

"İyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Helikopterde fenalaşmadın, değil mi? Geçen gün bayılmışsın, yavrum. Neden söylemedin?"

Nazenin hafifçe omuzlarını silkip, "Bir anlık bir şeydi, geçti," dese de Seyfettin rahatlamamıştı.

"Hadi, içeri geç. Gel de içeride hasret giderelim," dedi. İçeri yönelirken, kızını kolunun altına alıp sıkıca sardı.

Cihan Başkan ise onları izliyor, bir yandan da oğlunu arıyordu. Telefon ikinci çalışında açılınca, "Emanetin sağ salim geldi, aklın kalmasın," dedi ve karşıdan gelen soluk sesini duydu. Oğlu derin bir iç çekmişti belli ki. Yüzündeki tebessüm büyüyüp gülümsemeye dönse de ses çıkarmadı.

"Çok şükür."

"Operasyona odaklan ve dikkat et," dedi kısaca ama oğlu bu sözlerini duymadı bile.

"Yemek yedirin o inatçı keçiye. Açlıktan yok olup gidecek."

"Metehan..." diyen babasının imalı sesiyle duraksayan Binbaşı yine iç çekti usulca.

"Sorularını sonraya sakla, baba. Dönünce konuşuruz."

"Sorularım olduğunun, dahası merak ettiğim şeyler olduğunun farkındasın yani?"

Babasının bu sözlerine belli belirsiz güldü. "İstihbarat başkanından bir şeyler saklamak zor. İyi bir gözlemcisiniz, Başkan'ım," dedi.

Cihan Bey, "Doğru anlıyorum yani?" derken sesindeki heyecanı saklayamamıştı. Şüphelerinde haklıydı demek ki. Oğlunu ve Nazenin'i kahvaltı ettikleri sabah görmüştü. Didişip dursalar da değişik bir elektrik vardı aralarında. Düğün zamanı oğlunun tepkilerini de fark etmişti. Kıskançlık dolu tepkilerini! Ve tabii bir anda yüzünde beliren morluğu da görmüştü. Ne hikmetse Andaç'la konuştuktan sonra yüzünde bir morluk belirmişti. Bu ayrıntıyla gülüşü kahkahalara döndü.

"Andaç güzel sevmiş seni. *Abi hakkı*, diyerek ellemiş."

"Baba!" diye homurdanan Metehan'a yine kahkahalarıyla cevap verirken telefonu kapadı ve odasına ilerledi.

Nazenin ve Seyfettin ise o esnada Cihan Bey'in odasına girip koltuklara oturmuştu. Birkaç dakika sohbet edip kendilerine çay söylemişlerdi ki Cihan da yanlarına geldi. O da bir kahve isteyip karşılarına geçtiğinde sohbetin yönü değişti.

Patlama sonrasında şehrin durumuyla ilgili konuşmaya başladılar. Nazenin tadilatın başlaması gerektiğini söyleyip, planlarını anlatırken sessizce dinlediler. Sonra bir anda duraksayıp ikisine de dikkatle bakan genç kadın, "Belediye Başkanı nerede?" diye sorunca, yüzlerini ekşitip kıs kıs güldüler.

Cihan Başkan kahvesini yudumlayıp, "İzinliymiş," dediğinde Nazenin dişlerini sıkıp gıcırdattı.

"Puşta bakın! Ne izniymiş bu? Şehir yıkıldı, be!" diye gürledi sinirle.

"*Olaylar olurken ben burada bile değildim. Hiçbir şeyden haberim yok* izni!" dedi Seyfettin.

Sinirle bir soluk daha alıp, iç çekerek verdi. "Onun cambazlık yaptığı ipini koparıp boynuna doladığımda da yatsın bakalım kulağının üstüne. Onun da sırası gelecek. Beklesin." Çayına uzanıp, bardağı elinin arasında sıkıca tutarken buraya gelmesine sebep olan operasyonla ilgili de bilgi sahibi oldu.

Seyfettin Paşa, bombalı eylemi düzenleyen terörist grubundan bazı kişilerin sınıra doğru kaçtığını ve Pençe Timi'nin de onların peşine düştüğünü söyledi. Kaçan grubun içinde bombayı hazırlayan terörist de vardı ve onu alıp Ankara'ya getirmeleri istenmişti. Bombacı konuşturulacaktı ve şanslılarsa eylemi düzenleyen asıl kişiye ulaşmaya çalışacaklardı.

Nazenin anlatılanları dinleyip başını hafifçe salladı. Cihan Bey'e ve babasına beklentiyle bakarak, "Sizin şüphelendiğiniz kişiyle ilgili bir ipucu yaka-

larsanız da..." dedi.

"Şüphelerimizi duyacaksın. Ama önce bombacıyı alalım."

Nazenin, gerçeklere yaklaşmanın heyecanı ve gerginliği bedenini sararken kıpırdandı. "Pençe Timi yola çıktı mı?" dedi.

"Birkaç saate yola çıkacaklar. Operasyon için hazırlanıyorlar."

Yine başını sallayıp, beklemeye başlarken sessizliğini korudu. Cihan Başkan'ın *birkaç saat* dediği o saatler geçmez oldu sanki. Gözü daima saatte takılıp kaldı. Gideni beklemek zordu da daha zoru onu o cehennemdeyken izlemekti. Uzaktan uzağa izlemek, üstüne yağan mermileri görüp normal davranmaya çalışmak çok zordu. Ama bununla da baş etti Nazenin. Kuzey Irak sınırındaki operasyonu da Akdağ'daki operasyonu da gözünü kırpmadan, içten içe dualar ederek izledi.

Pençe Timi çevreyi sardığı esnada Metehan'ın hedefe yaklaşıp, adamı yakalamasıyla herkes derin bir nefes alırken Albay'ın sesini duydu. Telsiz bağlantısıyla Metehan'a, "Alanı terk edin!" diye emir veriyordu. Az sonra SİHA'lar bulundukları bölgeyi yerle bir edecekti.

"SİHA'lar konuma ilerliyor. On dakika sonra atış başlayacak," diye bilgi veren kişinin kim olduğuna bakmadı. Çünkü gözleri hâlâ saatteydi. On dakikada oradan nasıl ya da ne kadar uzaklaşacaklardı, bilmiyordu ve bu durum onu daha da geriyordu.

"Yeterince uzaklaşabilecekler mi? Ya uzaklaşamazlarsa?" dedi. Sesini normal tutmaya çalışsa da başaramamıştı. Telaşı belliydi. Hem sesinden hem de gözlerinden belliydi.

"Helikopter beş dakika içinde onları alıp oradan uzaklaşacak," diyen babasına bakıp, başını hafifçe sallarken ekrana döndü. Metehan, timin en sonundaydı ve sık sık arkasını kontrol ederek ilerliyordu.

Bir yere giderken en önde, bir yerden çıkarken ise en arkada oluyordu. Nazenin, bu ayrıntıyı şu an fark etmişti ve sebebini de az çok anlamıştı. Metehan, operasyon başlarken en önde oluyordu çünkü emrindeki askerlerini, silah arkadaşlarını ve dahası can yoldaşlarını koruyordu. Sıkılan ilk kurşun onları bulmasın diye siper oluyordu canıyla. Operasyon sonunda ise en arkadan geliyordu ki ardında kimsenin kalmadığından emin oluyordu.

Farkına vardığı bu detayla kadının gözleri puslandı, yüreği sancıdı. Eli usulca istemsiz bir şekilde göğsüne gitti. Derin bir soluk alıp yavaşça ayaklandıktan sonra dışarı yöneldi. Hiçbir söz söylemeden, harekât merkezini terk ederken gözüne biriken yaşlar da gözpınarlarını terk etmeye başlamıştı.

Ne güzel adamdı Metehan... Özel hayatında ayrı, meslek hayatında apayrı biri gibiydi ama ikisinde de ince düşünceliydi. Vicdanlı, merhametli ve sadıktı.

Tuvalet kabinlerinden birine girip, içini kasıp kavuran endişelerinden arınmak ister gibi uzun uzun ve kendini tutmadan ağladı Nazenin. O güzel adama, varlığına, kendisine sunduğu gönlüne ve sabırla bezenmiş sevgisine ağladı. Ondan, kendisinden uzak durmasını istediğinde hiç itirazsız isteklerine saygı duyup, duygularını bastırıp uzak duruşuna ama bir yandan da gözleriyle sevişine ağladı.

Onun nahif ve sabırlı yanına gıpta edip, tebessümle iç çekerken kendisindeki sabırla içine ilmek ilmek işlediği sevgiyi hissetti. Yüreği çılgınlar gibi çırpınıyor, Metehan'ı sarıp sarmalamak istiyordu sanki. Bu his de dakikalar içinde fark ettiği başka bir şeydi. Yine göğsüne dokunup, soluklanırken *gelecek*, dedi fısıltıyla. *Sağ salim gelecek.*

Kendi kendine kalmak için saklandığı kabinden çıkıp yüzünü yıkadı ve doğruca bahçeye çıktı. Bahçedeki çardaklardan birine oturduğunda cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Sigaranın zehrini ciğerlerine çekerken bir tebessüm belirdi yüzünde. Çünkü gözlerinin önünde Metehan vardı. Aklında onunla ilk tanıştığı ana dönüp, hatırladıklarıyla gülümserken sesi de kulağında çınladı: *Askerim, doğru ama bayağı güzel bir rütbem var. Havalı... Taşaklı!*

Kıs kıs gülüp iç çekti ve kendi kendine, "Kimin daha *taşaklı* olduğunu görünce nasıl da göt oldun ama!" diye fısıldadı. Dayanamayıp, bir kahkaha atarken, gözünden düşen yaşı hızla silip sigarasından bir nefes çekti. O gün kendisini deli eden, sinir küpüne çeviren, uzun süre de boğazını sıkmak istediği ve durmaksızın atıştığı adama gönül verdiğine inanamıyordu hâlâ. Şimdi burada oturmuş onu düşünüyor, gülüyor, ağlıyor ve sabırla dönüşünü bekliyordu. Sarılmak, sevmek ve sevilmek istiyordu. Her şeye ve herkese rağmen mesleklerinin, mevkilerinin zorluğuna inat bunu istiyordu. Onun için korkarken bile ona sarılıp sakinleşmek istiyordu. Evet, o gece ona cevap verememişti ama vermek üzere olduğu cevabı da belliydi. Kendini açık etmişti.

Başını hafifçe kaldırıp gözlerini kapadı. Gün doğmak üzereydi ve etraf sessizdi. Sessizliği dinlerken aklını da gönlünü de dinledi. Akdağ'a dönüp hasar almış her yeri onardıktan sonra kaçmayacaktı ondan. Daha fazla kaçmayacak, onu da bekletmeyecekti.

Sigarasını söndürüp az ilerideki çöpe fırlattı. Ayaklanıp yeniden binaya yöneldiğinde kapıda beliren adamı gördü. Gelmişti.

Kaç saat geçmişti aradan? Ne kadar süre tuvalette kaldığını ya da burada oturduğunu bilmiyordu. Karşısında duran adam geldiğine göre en az iki saattir iç dünyasıyla savaştaydı.

Birkaç adım atıp durdu. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi hareketleri ama gönlü ne yapmak istediğini biliyordu. Çevreye baktı tedirgince. Kimse yoktu. Sadece o vardı: Metehan...

Hızla ilerlemeye devam edip, resmen adama çarparak durdu ve kollarını adamın boynuna doladı. Sol elini ensesine sıkıca sardı ve oradan güç alıp parmak uçlarında yükseldi. Avcunun içini dolduran ensesini, saçlarının bittiği çizgiyi okşadı. Gözlerini kapamış, göğsünü onun göğsüne dayamış, öylece dururken, "Oyy!" diye şaşkın bir nida duydu önce. Ardından da, "İşte bunu hiç beklemiyordum, Vali Hanım," diyen sesi.

Nazenin bu sözlere kısık sesle gülüp, derin bir soluk alırken Metehan'ın kokusunu içine çekti. Biraz toprak, biraz barut ve ter kokuyordu. Ancak duyumsadığı hiçbir kokudan rahatsız değildi. İçinden şükürler ederek onu bir kez daha kokladı. "Ben de bunu yapmayı planlamamıştım aslında ama..." diye fısıldadı. Sözlerini nasıl devam ettireceğini bilemeyip geri çekilecekti ki beline dolanan kollar buna müsaade etmedi.

"Ama..." deyip, biraz geri çekilen Metehan ciddiyetle kadının gözlerine baktı. "Bir kere de içinden geldiği gibi davran. *Vali Hanım* değil de *Nazenin* ol. İndir zırhını. Bırak, ben sarayım seni."

Nazenin buruk bir tebessümle ona bakıp, soluklanırken, kalbinin atışı göğüs kafesini delip geçiyordu sanki. "Onun da zamanı gelecek," dedi. "Zırhımı indireceğim, aramızdaki çizgileri kaldıracağım zaman da gelecek ama..."

"Ama ne?" deyip kıs kıs gülen adamın yanağım belli belirsiz okşadı.

"Ama şimdi değil, Metehan. Şimdi indirirsem zırhımı ve şimdi kaldırırsam o çizgileri... Güçlü duramam. Her tökezlediğimde kollarına koşmak isterim. Ama ben şimdi bunu istemiyorum. Ben şimdi güçlü olmak, dimdik durmak istiyorum. Ve sadece..." Durup bir soluk daha aldı. "Sarılmak istiyorum. Sağ salim gelişinin huzuruyla sadece sarılmak istiyorum," demesiyle bedenine dolanan kollar daha sıkı sarıldı. Bir kez daha sokuldu adama ve o da sımsıkı sarıldı. Tıpkı istediği gibi...

Düzenleme
Ny.ozlem

2. BÖLÜM

Saldırıyı düzenleyeni bulmak için bombacıyı konuşturmaya çalışan Seyfettin Paşa ve istihbaratçılar sabırlıydı. Zamanı sorun etmiyor gibi görünüyorlardı ancak Nazenin için zaman kıymetliydi. İki gün boyunca sorguyu bizzat takip etse de bombacı hâlâ konuşmayınca, Akdağ'a dönme kararı alıp geri gelmişti. Pençe Timi ve Albay Kutluhan da şehre döndüğünde herkesin ilk durağı valilik binası olmuştu.

Binaya uzun uzun bakan Nazenin artık bir yerden başlanması gerektiğini biliyordu. Ve bunun için de ilk adımı attı.

"Bu binayı en kısa sürede eski haline döndüreceğiz. Şehirde cam, kapı, inşaat ve benzeri işlerden anlayan ne kadar usta varsa bir saat sonra burada olacaklar. Gidin, evlerinden tek tek alın ve buraya getirin."

İşte bu emirle herkes harekete geçmişti. Ustalar kısa sürede gelip işbaşı yapmıştı. Vali Hanım binanın içine uzanan merdivenleri koşar adım çıkıp, bir yandan da üstündeki ceketini çıkarırken, "Hadi bakalım ustalar, bana da bir iş verin," dedi. Bunu da herkes duymuştu. Binanın içinde gözden kaybolan kadına şaşkın şaşkın bakan ustaları gören Pençe Timi, Albaylar, Emniyet Müdürü, Levent, Emre ve Metehan ise gülmemek için dudaklarını kemiriyordu.

"Şok oldular, yazık. Oysa Vali Hanım'ın durduğu yerde durmayan hallerine biz ne kadar alışmışız. Hiç şaşırmıyoruz artık," diyen Jandarma Albay susunca herkes tuttuğu o kahkahaları koyverdi.

"Alo! Orada güleceğinize gelin de bir işin ucundan tutun. Dalyan gibi adamlar, dizilmişsiniz oraya Nazilli bardağı gibi. Sanki podyum orası."

Koridorun kırık penceresinden çıkıp bağıran kadının sesiyle hepsi hareketlendi.

"Müdür'üm, çevre güvenliği sizde. Biz şu dağınıklığı toplamaya yardım edelim," diyerek binaya yönelen Kutluhan Albay'ın peşi sıra tim de ilerlemişti. Nazenin ise daha önce de inceleme yaptığı odasına girip etrafa bakındı. Nereden başlayacaktı? Her şeyi eski haline nasıl getirecekti?

Bir dakika soluklanıp sakin kalmaya çalıştıktan sonra, "Buldum!" deyip

kapıya doğru yöneldi ve dışarıya doğru seslendi. "Rezzan Hanım!" Özel kalemi koşa koşa yanına gelince, "Bana bir yazma buluver," dedi sadece.

Kadın, kısa bir an şaşkın şaşkın yüzüne baktı ama sorgulamadan, "Hemen, Sayın Vali'm," diyerek gözden kayboldu.

Kadının ardından bakan Nazenin ise düşünceli bir sesle, "Allah Allah!" derken kapıda beliren Metehan da istemsizce kadının gözden kaybolduğu yöne baktı.

"Ne oldu?"

"Hiç sorgulamadı. Alıştı galiba benim deli tarafıma." Metehan bu sözlere sessizce gülerken, Nazenin bu kez ona dönüp boyuna posuna şöyle bir baktı. "Anandan iki buçuk yıl emdiğin sütün hakkını ver bakalım, Binbaşı. Görelim endamını." Odayı işaret ettiği sırada bir yandan da tebessüm ediyordu ki Metehan ona birkaç adımla yaklaşıp başını eğdi. Böylece göz göze gelmelerini sağladı.

"Alıştı alıştı, herkes alıştı sizin deliliklerinize," deyip göz kırptı ve geri adımladı. Aralarındaki mesafeyi açıp odaya baktı. "Ustalardan bazıları buradan başlasın. Odanız hızla toparlansın."

"İyi olur aslında. Sonuçta yazışmalar, resmi işler patlama sebebiyle durmayacak." Mırıldanır gibi konuşan Nazenin'i durduran, Rezzan Hanım'ın geri gelişi olmuştu.

Kadın bir telaş, "Buldum, Vali Hanım," diyerek elindeki yazmayı uzattı.

Nazenin de eline aldığı yazmayı başına bağlayıp gülümsedi. "Hadi, artık işe koyulalım," dedi.

Personelle birlikte temizliğe başlayıp epey uzun bir süre aralıksız temizlik yaptı. Üstündeki pantolonla rahat edemeyince Levent'i eve göndermiş ve Ankara'dan döndüklerini öğrendiği Yeliz'i aramıştı. Levent'le gönderdiği anahtarla evine girip kendisine bir eşofman altı göndermesini istemişti. Yeliz Öğretmen ise hem eşofmanı hem de Nuran Hoca'yı, Figen Hemşire'yi, Leyla'yı ve Hüma'yı alarak gelmişti. Nazenin tuvalette eşofmanını giyince hep birlikte yeniden işe koyulmuşlardı.

Leyla hem temizlik yapıyor hem de Nazenin'e bakıp, "Eşofman ve yazmayla da güzel olmazsın be Vali Hanım," diye övgüler yağdırıyordu.

Nuran Hoca kızının bu sözlerine göz devirip, kafasına usulca vurarak, "İşine bak, röntgenci, " deyince hepsi kahkaha attı.

Tüm olumsuzluklara rağmen bir arada olmak keyifliydi. Nazenin, yanında duran bu kadınları artık ablası, kardeşi, dostu gibi görüyordu. Desteklerine, varlıklarına minnettardı. Onlara tebessümle bakıp Nuran Hoca'ya döndü. "Vurma, Nuran abla," dedi. "Şuncacık aklı var zaten, onu da kaybedecek."

Nazenin'in kendisine, *Nuran abla*, diye hitap etmesiyle gözlerinin içi parlayan Nuran, elindeki bezi şevkle sıkıp güldü. "Ayy, ağzına da pek yakıştı, Vali Hanım. *Nuran abla* çok havalı," dedi. Herkes gibi Nazenin de bu sözlere kahkaha atarken kolunu kadına sarmış ve sıkıca sarılmıştı. Nuran da onu aynı şekilde sararken mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Onlar birbirinden ayrılıp, işlerine devam ederken arkalarından yabancı bir ses duyuldu.

"Vali Hanım nerededir?"

Nuran, Yeliz, Figen, Hüma ve Leyla, Nazenin'e bakıp gülecek gibi oldu ama kimse bozuntuya vermeyip kendisini tuttu. Nazenin yavaşça arkasına dönüp, "Buyurun, vali benim," dediğinde karşısında duran iki adam da onu bir güzel süzüp gülmeye başladı.

"Biz, Vali Hanım'ı sorduk, bacım," diyen adamın sözüyle Nazenin de imalı imalı güldü. Tabii, insanlar haklıydı. Bugüne kadar bir valiyi kirli bir tişört ve eşofmanla, başında yazmayla, elinde temizlik beziyle görmemişlerdi. İnanmamaları normaldi.

"Ben de cevap verdim ama demek ki böyle olmayacak. Buyurun, ben size odama kadar eşlik edeyim."

Adamları önüne katıp, merdivenleri çıkarken arkasında kopan kahkahaları duyuyordu. Patlamanın şiddetiyle dağılmış odasının önünde duraksadığında pencerelerin ölçülerini alan ustaları ve onlarla konuşan Metehan'ı gördü. Hepsi işlerini bırakıp odaya giren iki adama ve arkalarında duran Nazenin'e baktı.

Adamlardan biri, "Vali Hanım'a bakmıştık," dedi homur homur. Metehan adamlara göz gezdirip, ardından kapı kirişine omzunu dayayıp kollarını göğsünde bağlamış, öylece duran Nazenin'e baktı yeniden.

Nazenin omuzlarını silkip, "Söyledim ama..." deyince, ustalar kıs kıs gülüp başlarını başka yöne çevirdi. Metehan da haykırarak gülmenin eşiğine gelmişti. Vali olduğunu söylemişti ama adamlar belli ki inanmamıştı.

"Yav, bacım, sen bizimle alay mı ediyorsun? Vali kadın diye her önüne gelen kadını da vali sanacak değiliz herhalde. Bu kılıkta, eline temizlik bezi alıp temizlik yapan vali nerede görülmüş?"

Metehan başını yana çevirip, yüzünü saklarken, ustalar artık gülerken seslerini gizleyemiyordu.

"Siz de haklısınız tabii," diyerek, adamların aralarından geçip hâlâ ayakta kalmayı başaran makam koltuğuna ilerledi. Koltuk bile makam koltuğu olduğunun farkındaydı herhalde ki her şey yerle bir olurken ayakta kalmıştı. *Ulan, makam koltuğu bile egoluydu. Üstüne konan göt nasıl olmasındı!*

Aklından geçenlere sırıtıp koltuğa oturdu ve adamlara baktı. "Dinliyorum, beyler. Nedir beni görmek isteme sebebiniz?" Adamlar hâlâ dümdüz

yüzüne bakınca, tebessüm ederek başını salladı. "Tabii, siz de haklısınız. Bu konumdaki insanların sanki paşa torunuymuş gibi takılmasına alışmışsınız. Üstüm başım kir içinde, elimde bez, başımda yazma görünce konduramadınız. Ama ben paşa torunu değilim. Devletimin bana verdiği görevi hakkıyla yerine getirmeye çalışan bir devlet memuruyum. Ben burada devletimi, her zorlukta birbirine kenetlenen milletimi temsil ediyorum. Herkes canla başla devleti temsil eden binayı onarmak için ve millet için çalışırken ben bu koltukta oturmuyorum. Elimden ne geliyorsa yardım etmeye çalışıyorum. Daha önce görmediğiniz için şaşırmanız normal."

Sözlerini bitirip arkasına yaslanan Nazenin, bu sırada üstüne kilitlenen bir çift gözün ağırlığını hissetti. Metehan gururla bakıyordu Nazenin'e. Asıl amacını asla unutmayan, unutturmayan, bilmeyene, görmeyene de öğreten bu kadına duyduğu hayranlığı hatırladı yine.

"Binbaşı!"

"Emredin, Sayın Vali'm," dedi. Sesi tok ve gür çıkmış, adamların başları ikisi arasında gidip gelmişti. Askerin bir şeye benzetemedikleri kadına hitabını ise çok net duymuşlardı.

"Beyefendilere kimlik mi göstersem? İnanacak gibi durmuyorlar da."

Herkes yine kıs kıs gülerken, merdivenin tepesindeki usta dayanamayıp, "Yav, gardeşim, aha da Vali Hanım budur," dedi. "Biri oyun olsun diye koltuğuna oturacak değil ya! Neye inanmıyorsunuz? Baktı yapılacak iş çok, sıvadı kolları. O da bizim gibi insandır işte. Bizim toprağın kızıdır."

Ustanın son sözüyle gerçekten gülümseyen Nazenin koltuğunda ona doğru döndü ve başını salladı.

"Eyvallah, ustam. Eyvallah."

"Vali kızımız, sana da eyvallah."

Babası yaşlarındaki adam öyle bir noktaya değinmişti ki farkında bile olmadan sadece Metehan ve Nazenin anlamıştı bu ince noktayı. Gözleri buluşunca birbirlerine tebessüm ettiler.

Vali kızımız, bizim toprağın kızıdır. Bu, kabullenişti. Saygıydı, sevgiydi. Nazenin'i kendilerinden görüyor ve gönüllerinde ona yer veriyorlardı artık. Ötekileştirmek yoktu, güvensizlik yoktu. Bunca zaman karış karış her yeri gezmesinin, insanlarla birebir iletişim kurmasının meyveleriydi bu sözler. Bir çağırışıyla genci ve yaşlısı herkesin buraya yardıma gelmesi, el vermesi büyük bir sevginin, güven bağının geri dönütüydü aslında.

"Kim gelirse gelsin. İster topla tüfekle gelsin... İşte bu bağı yıkamaz artık," diyen Nazenin'in gözlerindeki ışıltıyı gözpınarlarında beliren yaşlar bile örtemiyordu.

"Benim torunum var. Liseye gidiyor. Her gün *ben de vali olacağım*, diyor." Az evvel konuşan ustaya yardım eden diğer ustaydı bu sözleri söyleyen.

Nazenin yeniden onlara dönmüş ve kendisine göz ucuyla bakan gözlerine cesaret vermek ister gibi bakmıştı. "Siz onların okuluna gitmişsiniz. Sohbet etmişsiniz. O günden beridir dediği tek laf bu. İnşallah dediğini yapar, senin gibi mert olur. Vali olur. Mertliğin erkeklikle alakası olmadığını sen öğrettin bize. İnşallah o da başkalarına öğretir. Senin gibi örnek olur."

"Amin. İnşallah daha da iyi yerlere gelip daha büyük işler yaparlar. Bizler de gözü pek, çalışkan, vatanını ve milletini seven bu gençlere, bayrağı güven içinde teslim edelim."

Hepsi yürekten *amin* dedikten sonra karşısında dikilen ve ona dikkatle bakan iki adama döndü. Adamlar ceketlerinin önünü iliklemiş, kendisine başlarıyla selam vermişti.

"Kusura bakma, Vali Hanım. Tanıyamadık biz seni."

"Önemli değil. Nedir problem? Beni neden görmek istediniz? Onu deyin bakalım."

Adamlardan biri başını yeniden sallayıp, "Bizim şurada marketimiz var," diyerek söze girdi. "Patlama sebebiyle dükkân yerle bir olmuş. Biz bunu kime desek, kimden yardım istesek bilemedik. Sana geldik, Vali Hanım."

Nazenin hemen ayaklanıp odanın dışına ilerledi ve koridora doğru, "Rezzan Hanım, Ekrem Bey'i odama gönderin," diye seslendi.

Rezzan Hanım da bir işin ucundan tutmuş, odasının yakınlarında temizlik yapıyordu. Fakat gözü de kulağı da odadaydı, biliyordu Nazenin. Hiç gecikmeden cevap vermesi de bunun bir kanıtıydı.

"Hemen haber veriyorum."

Vali Başyardımcısı Ekrem Bey koşarak odasına girdiğinde, harabeye dönmüş odada koltuğunda oturan kadına şaşkınlıkla baktı. Sonra odaya bakıp, endişe beliren yüzünü başını eğerek saklamaya çalıştı.

"Allah korumuş da burada değilmişsiniz, Vali Hanım," dediğinde az ötesinde duran Metehan'ın gerilen bedenini hissetti. Aslında endişeli, gergin ve tedirgindi ancak bunu bu ana kadar bir şekilde gizlemişti. Ancak Ekrem Bey'in sözleriyle gözünde canlanan hayale engel olamamıştı. Eğer patlama olduğu esnada Nazenin burada olsaydı...En iyi ihtimalle buradan ağır yaralı olarak çıkardı. Patlayan camların kalıntılarına baktı korkuyla. Onların Nazenin'e isabet ettiğini düşündü. Beti benzi attı. Soluğu kesildi. Nazenin ise ona bakmadan yalnızca Ekrem'e odaklanmaya zorladı kendini. Çünkü Metehan'ın ne düşündüğünü ve yüzünün gözünün ne halde olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Ekrem Bey, beyefendilerle birlikte işyerlerine gidin. Olay yeri inceleme ekipleri önce bu beyefendilerin, ardından da hasar alan tüm işletmelerin raporunu hazırlasın. Zararları neyse ve ne yapılması gerekiyorsa yapılacak. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, Sayın Vali'm," diyen adam odadan çıkmaya hazırlanırken, Nazenin yavaşça ayaklanıp ustalara döndü.

"Ustalarım, siz de biraz mola verin. Biraz dinlenin," dedi. Ustalar onun sözünü ikiletmedi. "Ekrem Bey, çıkarken kapıyı kapatın lütfen," diyen kadın bir an duraksadı. Alışkanlıktan söylediği sözlerine burukça gülümseyip elini gelişigüzel salladı.

"Tabii, Sayın Vali'm," diyen Ekrem Bey kapıya bakıp, iç çekerek başını salladı ve dışarı çıktı.

Bu sırada Nazenin, "Rezzan Hanım, beş dakika bu tarafa kimse gelmesin. Siz de ara verin lütfen," diye yine dışarı doğru seslenmişti.

Ekrem Bey'in ardından koridordan hızla ayrılan Rezzan Hanım'ı gördü. Ustalar da dışarı çıktığında Nazenin usulca Metehan'a yaklaştı. Son beş dakikadır put gibi duran ve çatık kaşlarının altından etrafa bakan adamın önünde durdu. Ne yapmak istediğini biliyordu da şimdi yeri ve zamanı mıydı işte onu kestiremiyordu. Yine aynı girdabın içine kapılmış, sıkışıp kalmıştı. Tıpkı günler önce Ankara'da MİT binasında yaşadığı kararsızlığı yaşıyordu. Ona sarılmak istiyor ama sarılsa mı bilemiyordu. Sıkıntıyla soluklanıp içinden *bir dakika izin ver kendine ve Vali Hanım değil, Nazenin ol*, dedi. Sonra sarılıverdi ona. Yine de sarılışı tedirgindi. Sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi ürkekti.

Adamın kulağına yaklaşmak için parmak uçlarında yükselirken, "Aklımdan ne geçiriyorsan geçirme artık," diye fısıldadı. "Yüzün kapkara oldu. Ben iyiyim, bir şeyim yok." Teselli etmek ister gibi sırtını sıvazlarken kendi sırtına dolanan kolların arasında kayboldu. İkisi de birbirlerinin boyunlarına doğru yüzlerini dayayıp bir süre soluklandı. Sessiz, sözsüz ama çok şey anlatan sımsıkı bir sarılma, belki de insanın kendini en iyi ifade etmesini sağlayan şeydi. Yalansız ve dolansız.

"Korkma. Görüyorum, korkuyorsun. Ama korkma. Ben iyiyim, buradayım. Hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum, dikkatli olacağım."

Metehan tek kelime etmemişti ama duymak istediği her şeyi de duymuştu. Başını geri çekip yerinden çıkmış kapıdan koridora baktı. Kimsenin olmadığını göründüğünde Nazenin'in alnını uzunca öptü. Sonra bir daha ve bir daha öptü. Yüzünü sardı avuçiçleriyle. Kocaman elleri arasında kaybolan yüzüne tebessümle bakmaya çalıştı. Yumuşak tenini, avuçlarını dolduran yanaklarını, tek yanağında yer edinmiş gamzesini başparmağıyla okşadı.

"Duymak istediğim buydu," diye fısıldarken, kadının çenesini parmak uçlarıyla kavrayıp başını kaldırdı ve göz göze geldiler. Nazenin başını sallarken bir yandan da onun kollarını sımsıkı sarmıştı. Kaybetmekten korkar gibi tutuyordu adamı.

"Biliyorum."

Metehan, saçlarını örten yazmayı okşadı. Gülerek, "Yakışıtı," dedi.

Nazenin de gülüp, ona sımsıcak bir bakış atarken, "Güzele ne yakışmaz," deyince Metehan'ın gülümsemesi kahkahaya dönüştü. Günler sonra doyasıya gülmüş, kahkaha atmıştı bu söze.

Başını usulca sağa sola sallarken, "Egon ayağıma dolanıyor, Vali Hanım," dediği sırada kadının yüzünü göğsüne dayayıp bedenini kollarının arasında sıktı. Öyle bir sardı ki Nazenin onun içine girivereceğini sandı.

"*Ayılar yavrusunu severken öldürür*, derler."

Metehan bir kahkaha daha atınca titreyen göğsünü burnunun ucunda hissetti. "Ben mi ayıyım yoksa sen mi yavrusun?" diye sorunca koluna inen tokadın sadece sesini duydu. Kolunda hiçbir şey hissetmemişti. Başını geri çekip kadının gözlerine baktı, çapkınca göz kırptı. Dudakları da eşzamanlı olarak yana doğru kaydı. Yüzünde yarım bir gülüş belirirken başını eğdi ve onun kulağına sokuldu. "Benden ayı olmaz da senden bana yavru olur bak. Sadece bana olur ama yavrum."

Fısıldadığı sözler tam da Nazenin'in kulağının dibinde cereyan etmişti. İçi titredi son kelimeyle. Böyle güzel *yavrum* mu denirdi? Yanaklarına hücum eden kan akışını hissediyordu. Yanakları saniyeler içinde al al olacaktı. Bu yüzden geri çekilip ona arkasını dönmek için hamle yaptı.

Bir yandan da şikâyet eder gibi, "Sözüm ona birbirimizden uzak duracaktık," diye mırıldandı. Adım atmaya hazırlanan ayağını yere indiremeden beline dolanan kol, hareketini engelledi. Ve yeniden kulağına sokulan yüzü, tenini sıyırıp geçen dudakların kıpırtısını hissetti.

"Sen geldin. İlk sen yaklaştın, Vali Hanım. Bu sefer benim suçum, günahım yok."

"Yok mu? Yok diyorsun, öyle mi?"

"Hmm, yok. Ben hiçbir şey yapmadım." Nazenin tam ağzını açacaktı ki devam etti Metehan. "Benim tek yaptığım, memleketime benzeyen o yeşil gözlerine, kocaman harelerine gönül düşürmek oldu."

Nazenin kulağına şarkı gibi fısıldanan sözlerle donup kaldı. Kalbi deli gibi atıp, duvarlarını döverken soluklarının düzeni de bozulmuştu. "Öleyim mi istiyorsun, Kılıçarslan?" dedi.

"Yaşa istiyorum. Ölüm senden uzak olsun diye uğraşıyorum," dedi ve son kez mırıldanırken yazmanın altından dışarı çıkan saç tutamlarına dudaklarını sürttü. "*Memleket gözlüm.*"

Nazenin peş peşe soluklanıp, altdudağını ısırırken gözlerini kapadı ve bekledi. Kalbinin atışı normale dönsün diyeydi bu bekleyişi ama onun kolları arasındayken bunun mümkün olmayacağını anladı. Ve usulca ayırdı be-

denlerini. Gözlerini buluşturmamaya gayret ederek, "Neyse..." dedi. "Hadi, işimize devam edelim."

Metehan ise yüzünde hoş bir tebessümle onu izlerken yine kaçak güreşmeye başlayan Nazenin'i bıraktı ve geri çekildi. Daha o anda da yüzünün aldığı rengi gördü. Normalde beyaz olan teni şimdi kıpkırmızıydı. Utanmış, heyecanlanmıştı. Metehan bunu zaten anlamıştı da görmek başkaydı. Yüzünde oluşan tebessümünü kadından gizlemek için başını dışarı çevirdiğinde yüzündeki o tebessüm siliniverdi.

"Seyfettin Paşa ve Cihan Başkan geliyor."

Nazenin adımlarını pencereye yöneltip, dışarı bakarken tıpkı Metehan gibi ciddileşmişti.

"Bombacıyı konuşturdular galiba."

Metehan sadece başını sallayarak karşılık verirken ikisi de aşağı inmek için odanın kapısına yöneldi. Merdivenleri yan yana ve hızla inip, resmiyeti hiç bozmadan babalarını karşıladılar.

"Kutluhan Albay ve Metehan Binbaşı, bir saat içinde harekât merkezinde toplanın. Vali Hanım, siz de bize eşlik edin lütfen," diyen Seyfettin, göz ucuyla kızına baktı.

Kızını binadan çıktığı ilk anda tanıyamamıştı. Üstü başı toz içindeydi ve başındaki yazmasıyla çok sevimli görünüyordu. Onun bu sevimliliğine dayanamayıp baba yüreğine karşı koyamadı ve yanına adımladı. Yazmasını bozmadan kızının başını sevdi.

Seyfettin Paşa'nın bu hareketini kimse beklemiyordu ancak gördükleri manzara içlerini ısıtmıştı. Emniyet Müdürü, Albaylar ve Binbaşı onlara bakmayı sürdürüp, tebessüm ederken Seyfettin biraz eğildi. Ufak tefek kızının beline usulca sarılıp kulağına yaklaştı. "Ne güzel olmuşsun," dedi.

Nazenin içten bir gülümsemeyle babasına baktı ve tıpkı onun gibi kolunu beline doladı. "Teşekkür ederim," dedi. "Yapılacak çok iş var, ben de yardım etmeye çalışıyorum."

Seyfettin gururlu bir ifadeyle süzdü kızını. "Aferin," diye kulağına fısıldadı. Bu sırada az ileride duran aracı gördüler. Hepsi sessizleşirken Nazenin ve Seyfettin de birbirinden uzaklaşmıştı. Araçtan inen Belediye Başkanı, güneş gözlüklerinin ardından meydana ve binaya bakarak yanlarına doğru geldi. Aralarındaki mesafe iyice azaldığında gözlüklerini çıkardı.

Nazenin onun bu rahatlığını gördükçe adama daha çok sinir oluyordu. Kendini tutamayıp, "Oo, Başkan," dedi. "Hoş geldin. Belediye Başkanı olduğun şehir yanarken sen saçını tarıyordun, ellem!" dedi. Tıpkı yörenin insanı gibi bir ağızla konuşması vardı ki yanında kim varsa gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Belediye Başkanı, Nazenin'e dikkatlice bakarak, "Olay esnasında şehir dışındaydım, Sayın Vali'm," dedi. "Ancak dönebildim."

"Ne o? Yine ölmedim diye çok üzülmüş gibisin. Bu kadar üzülme, elbet vadem dolunca giderim ben de."

Başkan gerilen havayı fark edip yükselen tansiyonu düşürmek ve hedef haline geldiği oklardan kurtulmak amacıyla en sakin tonda, "O nasıl söz, Sayın Vali'm," dedi. "Allah gecinden versin."

Nazenin bu sözlerine inanmadığını belli eden bakışlarını göğe çevirip kaşını aşağı yukarı oynattı. "Yok, kemik yağmıyor," dedi. "Demek ki senin bu dua da tutmaz, Başkan." Başını indirdi ve adama buz gibi baktı. Gözleriyle ateş edebilse vuracağı ilk kişi Başkan olurdu. Bu, gözlerinde kıpırdanan alevlerden belliydi. "Oyunu aldığın milleti bir gez de *geçmiş olsun*, de. İhtiyaçları var mı diye bir sor. Zahmet olmazsa tabii."

Dişlerini sıka sıka söylediği bu sözlere cevap veremeyen Başkan, başıyla selam verip, geldiği gibi giderken Nazenin burnundan soludu. Dişlerini sıktı ama dilini tutamadı.

"Milletin hür iradesiyle, seçme ve seçilme hakkını kullanarak seçtiği bu adama..." Durup bir soluk aldı. "Küfretmeyeceğim. Yok, yok. Etmeyeceğim." Küfretmemek için gösterdiği çaba o kadar belliydi ki etrafındaki adamlar ona bakıp gülmemek için kendileriyle savaşıyordu. "Salak herif! Salak! Delireceğim ya! Millet canının, malının derdinde, adam güzellik uykusunun derdinde. Şuna bak, hâlâ gözlerini ovuşturuyor."

Seyfettin Paşa, Cihan Başkan, Kutluhan Albay, Jandarma Albay Niyazi, İl Emniyet Müdürü, Polis Özel Harekât Şube Müdürü, Metehan Binbaşı, Pençe Timi ve PÖH Timi rütbe sırasına göre gülmeye başlamıştı.

"İnsanın bayramlık ağzı olur, bayramdan bayrama açılır. Bunlar sayesinde benimki hiç kapanmıyor," diye kendi kendine söylenerek merdivenleri inmeye başladı.

Seyfettin başı yere dönük halde için için gülerken, "Deliye her gün bayramsa demek ki!" deyince gülüşler kahkahaya dönüştü.

Nazenin omzunun üstünden önce testosteron yığını oluşturan kalabalığa baktı ve sonra gözlerini babasına dikti. "Delilik genetik geçişliyse demek ki," dedi. Cevabı yeni bir gülüşme başlatırdı aslında ama kimse buna cesaret edemedi. Paşa'ya gülmek gibi olurdu çünkü ve bu riskliydi.

Nazenin meydanın ilerisindeki arabasına ilerlerken etrafta beliren ve bulunduğu yere yaklaşan kalabalığa çatık kaşlarının altından baktı. Kalabalık bir erkek topluluğu ellerinde kazma kürekle geliyordu. Bu görüntü karşısında Nazenin'in ardında bıraktığı asker, polis kim varsa etrafına çember oluşturmaya hazırlanırken kalabalıktan biri bağırdı.

"Yardıma geldik. Molozları toplayıp atalım bir elden."

Sözlerinin ardından el arabalarını sürüyen bir grup erkek daha meydana yaklaşmaya başlamıştı. Kalabalığın yardıma geldiği anlaşılınca, herkes derin bir soluk alırken Nazenin hepsine minnetle baktı.

"Sağ olasınız. Hoş gelmişsiniz."

"Sen sağ ol, Vali Hanım. Aklın kalmasın, biz buranın hakkından gelir, ilk günkü gibi yaparız," diyen yaşlı amca, *yaşım var*, demeyiş, koşa koşa yardıma gelmişti.

"Eyvallah, emmi. Eyvallah. Hepiniz sağ olun," derken binaya baktı. "Hadi, buyurun o zaman. Ben de işimi halledip yardıma geleceğim. Kolay gelsin," dediğinde kalabalık hızla meydana ve binanin içine dağılmıştı. El arabalarının bazılarını bir ucundan tutarak, kaldırıp içeri taşımış ve işe koyulmuşlardı.

Nazenin şehirdeki herkesin birbirine kenetlenip yardıma koşmasına tebessümle ve gururla bakarken az ötede bir kalabalık daha göründü. Onlarca kadın, genci yaşlısıyla, eteklerini tutan küçük büyük çocuklarla meydana geliyordu. Hepsinin elleri kolları doluydu.

"Ne oluyor?" diye mırıldanırken yine beklemeye başladı. Kadınlar dört koldan meydanı, yıkık dökük valilik binasının önünü sardığında hepsiyle göz göze geldi.

"Hayır olsun, hanımlar?" diye sorduğunda yaşlı bir kadın yüzünü örten yazmasının altından konuştu.

"Erkeklerimiz çalışırken biz boş mu duralım, Vali Hanım? Biz de elimizden ne gelirse yapıp getirdik. Çalışanları doyurmak lazım. Çay da demlemişiz."

İşte bu sözlerle gözleri doluvermişti. Dudaklarını birkaç saniye kemirip derince nefes alan Nazenin, gözlerine dolan yaşları gidermek için gözlerini kırpıştırdı ama olmadı. Burnunun kemerini sıktı parmak uçlarıyla ve gözpınarlarını ovuştururken, "Elinize sağlık, sağ olun," diyebildi sadece.

Sonra gözleri usulca babasına döndü. Kendisini gururla izleyen yaşlı kurda tebessüm ederken aynı duyguları paylaştıklarını anlayabiliyordu. Gururluydu Nazenin ve her şeye rağmen mutluydu. Aylar önce darmadağınık bulduğunu sandığının şehir değil, o şehirde yaşayan insanlar olduğunu anlıyordu şu an. Ve şu an gerçekten dağınıktı, darmadağındı bu şehir ama insanları bir bütün olmuştu. Bunu, onları bir araya getirmeyi, kendisini de o bütünün parçası etmeyi başarmıştı. Görüyordu.

Nice yol gitmiş, dışlanmış, yeri gelmiş hakarete uğramış, tehdit edilmiş hatta ölümden dönmüştü ama yılmamıştı. Onlar için mücadele etmeye devam etmişti ve şimdi çabalarının mükâfatını alıyordu.

"Siz herkese seslenin de yemek yesinler, çay içsinler. Biraz soluklanıp dinlensinler. Ben de birkaç saate yanınıza geleceğim," deyip onları da binaya doğru uğurlarken küçük bir oğlan çocuğu yanına yaklaştı. Elini Nazenin'e doğru uzatıp sımsıkı kapadığı avcunu göğe doğru açtı. O küçük avcunun içinde bir çiçek duruyordu. Çiçeğin adını falan bilmiyordu ama ne önemi vardı ki.

"Sana getirdim. Üzülme, tamam mı?" diyen çocuğun sözleriyle boğazına bir yumru oturdu sanki. Zar zor durdurduğu yaşlar, gözlerine yeniden hücum ederken eğildi ve oğlanla göz göze geldi.

"Teşekkür ederim. Artık hiç üzülmüyorum, inan. Sizi gördüm, çiçeğini de aldım ya, geçti hepsi," deyip çocuğu sıkıca sardı ve yanaklarından bir güzel öptü. "Hadi bakalım, annenden uzaklaşma. Çok çalışıp da yorulma. Dikkat et."

"Yorulmam ben. Çocuk muyum yorulayım?" Cevabıyla herkes gülümserken küçük oğlanın kaşları çatıktı ve yüzünde sert bir ifade vardı. Çocuk gibi görünmekten hoşlanmamış olmalıydı. Nazenin yüzleri gülen kalabalığa şöyle bir bakıp tebessüm ettiği sırada gözleri bu kez Metehan'a ilişti. Metehan'ın gözlerinde de tıpkı babasının gözlerinde gördüğü o ifade vardı. Hatta daha bile fazlası vardı. Saygı, sevgi ve gurur pırıltılarıyla yanıyordu kahve hareleri. Ve arada bir çocuğun uzattığı çiçeğe ilişiyordu bakışları.

Nazenin yeniden çocuğa dönüp ciddiyetle, "Yok canım, sen çocuk musun?" dedikten sonra çiçeğini de alıp doğruldu. "Koca adam olmuşsun. Benimki de laf işte." Çiçeği yazmasının kenarından saçına iliştirdiğinde kadınlar bu yaptığına utangaç gülüşlerle eşlik etti.

"Yakıştı. Zaten güzele ne yakışmaz." Çocuğun bu sözlerini kimse beklemiyordu. Haliyle anlık bir sessizlik çöktü.

Nazenin şaşkınlıkla açılan gözlerini ona dikip, bir kahkaha patlatırken, "Bir de çapkın!" diye mırıldandı.

Seyfettin Paşa ise oğlana ciddiyetle bakıp gür sesiyle, "Lan, o benim kızım," "Sen kızıma mı asılıyorsun?"

"Kusura bakma, komutan amca. Kızın olduğunu bilseydim burada demezdim güzel olduğunu."

İşte bu cevap Metehan ve Seyfettin dışındaki herkesin kahkaha atmasına sebep oldu.

"Lan, bir de *gizli saklı asılırdım*, diyor resmen. Alırım seni ayağımın altına. Yürü lan, velet!" diye homurdanarak, çocuğu kollarının altından tuttuğu gibi havaya kaldırıp kalabalığın dışına taşıyan Metehan'ın alnının ortasında kocaman bir damar belirmişti ve hızla seğiriyordu.

Onun haline ve yaptığı harekete katıla katıla gülmek isteyen Nazenin ise

elini hafifçe sallayarak, "Hadi, gidelim artık," dediğinde herkes harekete geçmişti.

Rütbeliler araçlara ilerlerken geride kalan Metehan ise yere bıraktığı oğlanı tutmaya devam ediyor, bir de kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Nazenin onları dikkatle izlerken kaşları usulca çatıldı. Ne diyordu çocuğa? Çocuk neden göz ucuyla kendisine bakıp göz deviriyordu?

Saniyeler sonra çocuğu bırakıp, yanına gelen adama aynı ciddiyetle bakarken, "Ne dedin çocuğa da yüzü düştü?" diye sordu. Metehan kara kara olmuş harelerini ona çevirdi. Biraz yanına sokulup kulağına eğildi. "*O kız benim, git kendine yaşıtın olan birini bul*, dedim," diye fısıldadı.

***

Kutluhan Albay'ın odası epey kalabalıktı. Valilik binası önündeki bütün rütbeliler, Pençe Timi ve Vali Hanım, odadaki büyük masanın etrafında yerini almıştı. Hepsi Seyfettin Paşa ve Cihan Başkan'ın yüzünde huzursuz ve gergin bir ifade olduğunun farkındaydı. Nazenin haliyle onların ağzından çıkacak sözleri bekliyordu ancak dayanacak gücü de sabrı da kalmamıştı.

"Bombacı konuştu mu? Ne dedi?" diye sorularını peş peşe sorarken oturduğu yerde kıpırdanıyordu.

Seyfettin Paşa sıkıntıyla soluklanıp, başını sağa sola sallarken, "Daha konuşmadı ama konuşacak," dediğinde Nazenin duraksadı. Az evvelki kıpırtıları bıçak gibi kesildi, kaşları çatıldı ve yüzünde gergin bir ifade belirdi.

"Bombacı konuşmadıysa siz neden buradasınız?" İşte herkesin merak ettiği soru buydu. Masadakilerin gözleri konuşmaya hazırlanır gibi dikleşen ve boğazını temizleyen Cihan Başkan'a döndü.

Başkan sıkıntıyla, "Şimdi..." dedi. Derin bir soluk alıp devam etti. "Ankara'da kazanlar kaynamaya başladı."

Duyduğu sözlerle duraksayıp Başkan'a dikkatle bakan Nazenin birkaç saniye sonra imalı şekilde gülümsedi. Yüzünü sıvazlayıp, "İpimi çekmeye hazırlanıyorlar yani!" demesiyle bu kez Metehan girdi söze. Babasına bakarken göz ucuyla da Nazenin'i gözlemliyordu.

"Ne konuşuluyor?" derken sesi gergin, sert ve soğuktu.

"Şehirde yaşanan olayın Vali Hanım'a yönelik yapıldığının farkındalar. Hastane baskını, valilik önündeki bombalı saldırı," diye homurdanan Seyfettin de sıkıntıyla iç çekip sözlerine devam etti. "Geldiği ilk gün yaşadığı silahlı saldırı, evine bırakılan mesaj, aracına yapılan suikast ve kaza geçirmesi direkt kendisine yapılmış olsa da şehirde bir güvensizlik ortamı oluşturduğunu düşünüyorlar." Metehan ve Nazenin aynı anda derin bir nefes alıp, iç çekince göz göze geldiler. Birkaç saniye birbirlerine öylece bakıp kaldıktan sonra ilk konuşan Metehan oldu.

"Peki, ne yapmayı düşünüyorlar? Zaten karmakarışık olan bir şehre Nazenin Hanım'ı görevlendirip şimdi de *her şey senin yüzünden oluyor*, diyerek görevden mi alacaklar?"

"Galiba öyle," diyen Cihan Başkan'a, yani babasına hızla dönen Metehan şimdi daha sinirli ve gergindi. Sinirini saklamaya da çalışmıyordu.

"Böyle saçmalık mı olur? Bu resmen Nazenin'i günah keçisi ilan etmek. Hem de herkesin önünde. Kendi sırtlarındaki yükü onun üstüne atıp kenara çekilmek bu." Oturduğu yerden ayağa fırlayıp odanın içinde birkaç tur attı. Sıkıntıyla yüzünü sıvazlayıp soluklanmaya ve sakinleşmeye çalıştı. Çünkü sevdiği kadın dışındaki tüm gözler, özellikle de Paşa'nın gözleri üstündeydi. "Bu kadın..." derken Nazenin'i gösterip sözlerini sürdürdü. "Ölüyordu. Hem de defalarca kez ölüyordu. Bu şehre, düzen olmayan, güven ortamı kurulamamış bu şehre şu an yeni yeni filizlenen güven ortamını Nazenin Hanım sağladı. Canı pahasına yaptı bunu. Bütün şehri karış karış gezdi. İl sınırı içinde adım atmadığı ilçe, köy, resmi kurum, okul, hastane, sağlık ocağı bırakmadı. Yeni bir düzen oturtmaya başlamışken ve herkes onu bu kadar sevip, sahiplenmeye başlamışken görevine son veremezler."

Nazenin duyduğu sözlerle tebessüm ederek başını kaldırdığında yine Metehan'la göz göze geldi. Ondan bu sözleri duymuş olmak bile zaferiydi aslında. Bir saat önce yardıma gelen, gönüllü olan vatandaşlar zaferiydi. Şimdi Ankara'dan görevine son verildiği kararı çıksa çok üzülürdü elbette ama kazandıklarının da farkındaydı ve o kazançlarıyla biraz olsun huzurlu olurdu. Burada kalıp aklındaki her şeyi gerçeğe çevirmeyi isterdi ama emir, demiri keserdi. Kendisi burada kalmak için sonuna kadar mücadele ederdi ama çıkacak kararı da öngörecek kadar akıllı ve gerçekçiydi.

"Metehan, otur!" deyip az evvel kalktığı koltuğu işaret etti. "Ankara'ya çağırırlarsa gider, konuşurum. Direkt görevden alırlarsa itiraz eder, kalmaya çalışırım ama yine de olmazsa... Karara karşı çıkamam. Öyle bir yetkim de gücüm de yok."

"Kabulleniyorsun yani?" diyen adama dönüp, şaşkın yüzüne bakarken derin bir soluk aldı.

"Kabullenmiyorum ya da pes etmiyorum, Binbaşı. Gerçekleri söylüyorum."

Cevabıyla başını sallayan Metehan ayaklanıp, "Kilometrelerce ötede oturmuşlar, çaylarını kahvelerini içerlerken görevini yapmaya çalışan, bunu da hakkıyla yapmaya çalışan, canını ortaya koyan insanları görevinden almaya çalışıyorlar," diye resmen gürledi.

Nazenin ise yine sakin bir tavırla soluklanıp gözlerini kapadı ve yine sabırlı olmaya çalışarak, "Metehan!" dedi. Hızla kendisine dönen adama göz

ucuyla bakıp kaşını hafifçe kaldırdı. "Kendine gel. Sakin ol ve ağzından çıkanı kulağın duysun. Sesinin tonuna da dikkat et!" Kafadan kırık ikili birbirine diş bilerken ortam bu sözlerle buz kesti.

"Sen o kazada ölüyordun. Donuyordun, Nazenin Hanım. Seni biraz daha bulamasaydık bulduğumuz şey naaşın olacaktı. Görevinin bedelini canınla ödeyecektin. *Görevden alırlarsa sadece itiraz edebilirim ama daha fazlasını yapamam*, dediğin görevin uğruna neredeyse şehit oluyordun. Sen bunun farkında değilsin belki ama ben farkındayım. Seni koskoca arazide nasıl ve ne halde bulduğumu unutmadım. Üstüne yağan kurşunların arasında şans eseri tanıştığımızı, kevgire dönen arabanın görüntüsünü unutmadım. Evine bıraktıkları mesajı gördüğünde yüzünün aldığı rengi unutmadım. Helikoptere bindiğinde rahatsızlanıp bayıldığım ama buna rağmen görevin için o zıkkıma binip seyahat etmeye devam ettiğini unutmadım. Köy köy gezerken vatandaşın sana değil çay, su bile vermediğini, yüzüne baka baka hakaret ettiğini unutmadım." Bağırır gibi konuştuktan sonra soluk alıp daha sakin bir sesle devam etti. "Onca lafa, söze rağmen o insanların gönlünü kazandığını da unutamam. Kazandıklarım öylece bırakıp gitmene de tepkisiz kalamam. Kusuruma bakma!"

Metehan esip, gürleyip odayı terk ettiğinde herkes bir süre sessiz kaldı. Ancak Seyfettin Paşa bu sessizliği bozmaya niyetliydi. Masanın üstünden kızının eline uzanıp tuttu ve gözlerine baktı. "Binbaşı kızdı ve kızmakta haksız da değil. Yaşadıklarını, yaptıklarını ve başardıklarını, kazançlarını sana hatırlatması iyi oldu. Ben *gitme*, derken sen beni bile duymadın, dinlemedin ve hepimizi arkanda bırakarak, büyük bir cesaret göstererek Akdağ'a geldin." Soluklanıp ayaklandı. Masanın etrafında dönüp kızının arkasına geçti ve omuzlarını kavrayıp, sıkarken kulağına eğildi. "İyi ki de geldin. Ben daima kırılgan ve nahif sandığım kızımın aslında ne kadar güçlü olduğunu gördüm. Büyüdüğünü ve ayakları üstünde durduğunu, koca bir şehri yönetebildiğini gördüm. Şimdi burada kalmak için mücadele etmen gerekiyor. Ki artık bu mücadelede yalnız değilsin. Hepimiz yanındayız. Seninle gurur duyuyoruz. En çok da ben, annen ve abin," derken gülümsedi. Nazenin de babasına döndü ve tıpkı onun gibi gülümserken babası sözlerine devam etti. "Öyle çat diye görevden alamazlar. Bu şehirde seni seven ve sana güvenen insanlar tepki verir diye çekinirler. O yüzden önce Ankara'ya çağırıp uyarırlar." Yine durdu ve mırıldandı. "Yani... Öyle olmasını umut ediyorum."

Seyfettin kızından uzaklaşıp, kapıya yönelirken odadaki herkes de onu takip etti. Sadece Cihan Bey odadan çıkmadan önce omzunu kavrayıp hafifçe sıktı.

"Kızma Metehan'a. O, süngüsünü düşüren Nazenin Tuna'yı görmek is-

temiyor. O, daima mücadele eden, yılmadan savaşan Nazenin'i görmek istiyor. Çünkü o kadının en büyük hayranı kendisi." Gözleri buluşup da Cihan Bey ona göz kırpıp, gülümserken, Nazenin ne diyeceğini bilemeyerek sustu. "Hiçbir şey bitmedi. Daha yeni başlıyor, Vali Hanım. Kendine dikkat et."

***

Nazenin, üstü toz ve kir içinde evine döndüğünde doğruca banyoya yöneldi. Yaşadıklarının gerginliği ve yükü yetmezmiş gibi bir de Metehan'ın kendisine çıkışmasıyla hepten çökmüştü sanki. Öyle bir ağırlık vardı ki omuzlarında, ne hafifletebiliyordu ne de o ağırlığı kaldırıp atabiliyordu. Ama ağırlığın altında usul usul eziliyormuş gibi hissediyordu. Küçülüyor, ufalıyor, ezilip kayboluyordu.

Banyo suyun ısısından buharla kaplanırken, zar zor soluklanıp dik durmaya çalıştı. Dik durmalı, güçlü olmalı, boyun eğmemeliydi. Bunu kendine defalarca tekrarlasa da fayda etmiyordu. Olduğu yere çöküp oturdu ve bacaklarını göğsüne doğru çekip kollarıyla sardı. Duş başlığından akan su sırtını döverken öylece bekledi. Yorgunluktan ağrıyan her kasını hissedip, resmen inlerken gözlerinden de yaşlar süzülüverdi. Sabrı azalıyordu, tahammülü ve gücü azalıyordu. Onu da hissediyordu. Böyle olmayı kendine yakıştıramıyor hatta yediremiyordu ama en nihayetinde o da insandı. Bazen güçlü olup ayakta durmakta zorlanıyordu.

Bir süre küvetin içinde oturdu. Sakinleşmeye ve aklıselim olmaya çalıştı. Toparlanmalıydı. Önce kendi toparlanmalı, daha sonra bu şehri toplamalı ve Ankara'dan çağırılırsa her şeyi yoluna koymaya çalıştığını rahatlıkla ifade edebilmeliydi.

Doğrulup soluklandı ve duştan çıkıp bornozuna sarıldı. Odasına geçip pijamalarını giydikten sonra durağı mutfak olmuştu. Bir kahve yapıp bu kez balkona ilerledi. Saçlarının nemli olmasına aldırmadan, balkona çıkıp bir sigara yaktı. Kahvesinden de bir yudum alıp, karanlık gökyüzüne bakarken, "Mücadele etmek zor, biliyorum ama sakın pes etme," diyen sesle irkildi. Yan balkonunda tıpkı kendisi gibi sigara içen Metehan'a ürkekçe baktı. Onun varlığını fark etmemişti ve bir anda konuşmasıyla korkmuştu.

"Pes etmiyorum, komutan. Ama artık mücadele etmekte de zorlanıyorum," demesiyle, adamın iki balkonun da demirlerini aşıp onun balkonuna resmen düşüvermesi aynı anda olmuştu. Kocaman açılan gözlerini kırpıştırıp, "Yok artık," dediğinde Metehan bıyık altından gülmekle yetindi.

"Kızdım sana, gerçekten kızdım ama bu haksız bir tepki değildi. Sen onca badire atlatmışken şimdi pes edemezsin. Duydun mu beni, Nazenin?"

"Pes etmiyorum, Metehan. Ama Ankara *görevden aldık seni*, derse..." deyip duraksadı ve soluklandı. "Benim onlara karşı koyabilme gücüm kısıtlı.

Sabahtan beri bunu anlatmaya çalışıyorum ama sen anlamak yerine bağırıp duruyorsun." Sıkıntıyla nemli saçlarını geri atarken hiddetle, "Sen..." dedi. "Sen emir gelmeden göreve çıkabiliyor musun? Ya da yetki verilmeden bir olaya müdahale edebiliyor musun? İnisiyatif kullanabildiğin alanların kısıtlı. Her şeye senin üstlerin karar veriyor. Sen de emri uyguluyorsun. Bu durum benim için de geçerli."

İsyan eder gibi söylediği sözler gecenin sessizliğinde kaybolup gitse de Metehan'ın kulaklarında çınlamaya devam etti. Doğru söylüyordu. Haklıydı. Ama yine de içine sindiremiyordu Metehan. Fakat içine sinmeyenlerin Nazenin'i ne kadar üzüp yaraladığını da görebiliyordu. Kadının yüzü solgun, göz altları ve gözkapakları şişti. Muhtemelen ağlamıştı. Ona doğru eğilip çenesini kavradı ve gözlerini gözleriyle buluşturdu. Sonra da fısıltıyla, "Ağladın mı sen?" diye sordu. Cevabı bilse de soruyu sormaktan kendini alıkoyamamıştı.

Nazenin gözlerini kaçırmaya çalışırken yine isyan eder gibi, "Ağladım," dedi. "Normal insanlar gibi ağladım. Oldu mu?"

Olmamıştı. Bu cevap Metehan'ın içini acıtmıştı. Onu koluyla sarıp, kendine çekerken *ağlama*, demek istedi ancak onun da duygusal zorluklar yaşadığının farkına vardı ki bu zorluk, yaşadığı birçok zorluktan yalnızca biriydi.

"İyi geldi mi bari?" derken gülümsedi ve gülümsemesi bulaşıcı gibi Nazenin'e de sirayet etti.

Dudaklarını kemirip gözlerini deviren kadın, "Bilmiyorum," dedi. "Kendimi bıraksam sanırım bir o kadar daha ağlarım." Cümlesini bitirir bitirmez bedenine sımsıkı dolanan kolların arasında kalıverdi.

"Oyy, benim duygusal Vali'm. Gözü yaşlım..."

Hiç beklemediği anda Metehan'ın eğlenir gibi bir ses tonuyla söylediği bu sözlere gülse mi yoksa kızsa mı bilemeyip adamın sırtına bir tokat indirdi.

"Ya, Metehan, git!" İsyanının ardından kopan gür kahkahayla gerçekten gülümserken zihninde bir rahatlama belirmişti. Bir an bile olsa adamın kahkahasıyla gerçekler kapı dışarı gidivermişti.

Bu hisse sığınıp, kendisi de kahkaha atarken Metehan'ın, "Ben gidiyorum," dediğini duydu. "Sen de uyu, dinlen." Bedenini saran kolların kendisinden uzaklaştığını hissetti. Sonra da Metehan'ı yine balkondan balkona atlamaya hazırlanırken buldu.

"Yahu, düşüp bir yerini kıracaksın. Kapıdan çıksana!"

"Anahtar yok ki yavrum. Hem buradan atlamak benim gibi bir komando için çocuk oyunca-" deyip atladı ama zeminle buluştuğu esnada ufak bir dengesizlik yaşadı. Az daha yere yapışacaktı. Nazenin onun havalı ama içi fos çıkan sözlerine mi gülse yoksa bir yerine bir şey oldu mu diye endişelense bilemezken kıs kıs gülmekten kendini alamadı.

"Hmm, bu atlayış senin gibi bir komando için çocuk oyuncağıydı galiba. Hmm, belli."

Nazenin'in imalı sözlerine göz deviren Metehan sönen havasının hezimetiyle, "Nazenin!" diye homurdandı. Ama homurdanmak yetmeyince, "Gözün kaldı, değil mi?" diye sinirle çıkıştı.

Adamın bu tepkisine kahkaha atan Nazenin, "Hmm, gözüm kaldı," dedi. Eline aldığı kahve fincanını ona doğru kaldırıp sırıttı.

Kahvesinden bir yudum alıyordu ki, "Senin olanda gözün kalmasın, Nazenin Hanım," dediğini duyunca kahveyi boğazına kaçırdı.

Öksürüklerinin arasında çınlayan kahkaha sesi sinirini bozarken, "Metehan!" dedi öfkeyle. "Sen gerçekten iflah olmaz bir romantiksin."

"Evet, öyleyim. O zaman sev beni!"

"Nah severim!" Bağıra bağıra verdiği cevap sessizlikte kulağına geri dönerken içeri girdi ve balkon kapısını resmen çarparak kapadı. "Bu adamla benim işim var. Neymiş, benim olanda gözüm kalmasınmış!" diye bağırarak mutfağa gelmişti ki durdu. Ne demişti o?

*Senin olanda gözün kalmasın, Nazenin Hanım.*Cümlenin içeriğini idrak edip yüzü heyecan ve utançla kıpkırmızı kesilirken sinirinin yerini şapşal bir tebessüm aldı. Kendi kendine gülmeye başladı.

"Bir an bile pes etmiyorsun ve etmeyeceksin, değil mi Binbaşı? Kendine ait kılmak istediğin o gönlü fethettiğinin farkındasın aslında ama açık açık duyana kadar asla durmayacak ve pes etmeyeceksin, değil mi?"

Elindeki fincanı bulaşık makinesine yerleştirip yatak odasına geçti ve yatağına uzandı. Günlerdir süren koşturmanın yorgunluğuyla sanki her kası ağrıyordu. Yorgunluktan uyumakta bile zorlanıp, yatağın içinde dönerken Cihan Bey'in sözleri aklına geldi.

Kızma Metehan'a. O, süngüsünü düşüren Nazenin Tuna'yı görmek istemiyor. O, daima mücadele eden, yılmadan savaşan Nazenin'i görmek istiyor. Çünkü o kadının en büyük hayranı kendisi.

"Ben, *pes ediyorum*, desem o müsaade etmez buna. Dağ olur, yaslar sırtını sırtıma. Biliyorum. Bugüne kadar nasıl yanımda durduysa yine durur. Daha güçlü durur," deyip tebessüm etti. Metehan'ın varlığı, desteği ve sözleri düştüğü yerden kaldırdı sanki onu. Zihni ve bedeni uykuya teslim olurken, "Severim seni," diye fısıldadı. "Endişe etme, çok severim."

Ertesi gün ve onu takip eden üç gün boyunca valilik binasının tadilatıyla ilgilendiler. Kimi zaman çalışmış kimi zaman dinlenmiş, vatandaşlarla el ele her şeyi eski haline döndürmeye çalışmışlardı. Gün yine akşam olup evlerine geçtiklerinde Nazenin atıştırmalık bir şeyler hazırlamaya başlamıştı.

Dilimlediği muzun üstüne bal döküp bir de ceviz serpiştirdikten sonra sa-

lona ilerledi. Televizyonu açıp karşısındaki koltuğa oturdu. Elindeki meyve tabağına bakıp, iç çekerken yeni başlayan filmi fark etti. Meyveden bir çatal alacaktı ki durdu. Tek başına film izlemek eğlenceli olmazdı ki.

Hiç aklında yokken bir anda ayaklanıp kapıya ilerledi ve kilitleri açıp, anahtarı da cebine atarak dışarı çıktı. Karşısında duran kapıya adımlayıp bir an bekledikten sonra kapıyı çaldı. Çaldığı kapı saniyeler sonra tıpkı kendisi gibi yorgun olan adam tarafından açılırken içeri girdi. İçeri girmek için müsaade falan almamış, gayet normal bir şey yapıyor gibi salona ilerlemişti.

"Televizyonda güzel bir film başlıyor. Belki birlikte izleriz dedim." Omzunun üstünden kendisini şaşkın şaşkın izleyen adama bakıp gülümsedi. "Meyve bile getirdim," derken elindeki küçük kâseyi gösterdi ve koltuğa oturdu. Metehan birkaç saniye daha olduğu yerde durup ona dikkatle baksa da daha fazla tepkisiz kalamadı ve gülümsedi.

"Çay?" dedi sadece.

"Varsa içerim."

Metehan aldığı cevapla başını hafifçe salladı. Mutfağa yönelirken, "Kumandalar koltuktaydı," diye seslendi.

"Buldum."

Salondan gelen cevaba kıs kıs gülerek iki tane bardak çıkardı ve çayları doldurdu. Mutfak dolaplarından birkaçını karıştırıp kuruyemişleri buldu ve kâselere doldurdu. Bir eline çay bardaklarını, diğerine de kâseleri alıp salona geçtiğinde Nazenin çoktan filmi açmıştı. Bir garson kadar başarılı şekilde içeriye taşıdığı çay ve kuruyemişleri sehpaya bırakan Metehan, sürpriz misafirinin yanına oturdu.

"Ee, filmin konusu neymiş?" diye sorarken Nazenin yavaş yavaş meyvesini yemeye devam ediyor, bir yandan da ekranda dönen filmi takip ediyordu.

"Vallahi anlamadım ama önemli de değil. Vakit geçsin, kafam dağılsın diye izlemeye karar vermiştim."

Metehan yandan bir gülüşle kelimeleri uzata uzata, "İyi, peki o zaman," derken bacaklarını da önündeki sehpaya uzattı. Televizyon ekranına odaklanmaya çalışıyordu ancak dibinde, bacaklarını bağdaş yapıp oturmuş kadın dikkatini dağıtıyordu. Meyvesini öyle iştahlı yiyordu ki bu hali Metehan'a komik gelmişti. "Ver bakayım bana da," demesiyle Nazenin bakışlarını ağır ağır çevirdi. Neyden bahsettiğini anlamadığı açıktı. Bir an duraksayıp *ne* der gibi başını sallamasıyla Metehan kâseyi işaret etti.

Nazenin durumu anlayıp hızlıca, "Hmm, al," derken bir çatal dolusu muz, bal ve ceviz karışımını uzattı.

Metehan yine gülerek biraz eğildi ve çataldaki meyveyi aldı. "Oo, bayağı iyi," diye mırıldanırken bir yandan da ağzındakileri çiğniyordu. Onun

bu haline gülümseyen Nazenin gözlerini kaçırıp ekrana dönerken sehpadaki çayına uzandı.

Uzun süre sessizce filmi izlerlerken aralarındaki tek iletişim yemek üzerineydi. Metehan kuruyemişlerden Nazenin'e yediriyor, Nazenin ise meyveden Metehan'a yediriyordu. Aralarında yaşanan bu durum ikisine de gayet normal geliyordu. Garipsemiyor, yadırgamıyor, sorgulamıyorlardı.

Saatler ilerleyip, filmin yarısı geride kalırken, Metehan bacağına konan başı hissederek daldığı ekrandan bakışlarını uzaklaştırdı. Kucağına serilen saçlara, bacağına usulca ilişen başa, koltuğuna uzanan küçük bedene baktı ve güldü. İçi erimişti bu görüntüyle.

Koltuğun arkasına uzattığı kolunu çekti ve parmak uçlarını Nazenin'in saçlarında gezdirdi. Artık film falan izlemiyordu. Nazenin'in de izlemediğini biliyordu. Şu an ikisi de bu anın içindeydi ve anı bozmak istemedikleri de aşikârdı. Metehan kadının saçlarını sevdi, kadın kolunu doladığı bacağa daha sıkı sarıldı. Öylece aktı zaman. Sessiz ama küçük dokunuşlarla dolu şekilde aktı.

Film son bulup ekranda yazılar geçmeye başladığında Metehan biraz öne eğildi. Nazenin'in çoktan uyumuş olduğunu görüp tebessüm etti. Kıpırdamamaya çalışarak, doğrulurken, koltuğun diğer ucunda katlı vaziyette duran battaniyeye uzanıp aldı. Tek eliyle battaniyeyi açıp kadının üstünü örttü. Kucağındaki saçları sevmeye devam ederken tek isteği, Nazenin'in biraz uyuması ve dinlenmesiydi. Zor ve yorucu günler geçirmişlerdi. Gelecek günlerin ise bugünlerden daha zor olacağını tahmin ediyordu. Başını geriye yatırıp gözlerini kapadı. Oturduğu yerde uykuya dalarken parmakları saatlerdir olduğu gibi yine kadının saçlarındaydı.

Telefonunun alarm sesiyle irkilen Nazenin, gözlerini açıp, karşısında televizyonu görünce kaşları çatıldı. Usulca etrafı taradı ve nerede olduğunu hatırlayıp, sıçrayarak doğruldu. Şaşkınlıkla kocaman olan gözleri Metehan'ı bulurken utançtan kıpkırmızı kesildi. Adam oturduğu yerde uyuyordu. Muhtemelen o rahatsız olmasın diye rahatsız bir pozisyonda uyumak zorunda kalmıştı. Fark ettiği bu detayla tebessüm ederken uyuşan bacaklarını koltuktan sallandırdı. Ağrıyan sırtını usulca esnetip, gerinirken gözleri hâlâ Metehan'ın üstündeydi. Rahatsız bir şekilde uyuyordu ancak yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

Nasıl olmuştu da onun kucağında uyuyup kalmıştı, hiç hatırlamıyordu. Anımsadığı son şey saçlarında gezen parmaklardı. Saçına yapılan o küçük dokunuşlar ise uykusunu getirmişti. Gerisi yoktu. Hafızası bomboştu. Metehan'ın bacağında uyuyup kalmasına mı yoksa adamın bütün gece öylece oturup gık dememesine mi şaşırsa bilemiyordu. Usulca iç çekip, "Metehan..." dediği anda adam irkilerek gözlerini açtı ve doğruca gözlerine baktı.

"Nazenin..." derken o da şaşkındı. Neler olduğunu anlamaya çalışıp hatırlamak ister gibi bakıyordu.

"Uyumuşuz," diye mırıldanan kadına bakmaya devam ederken yüzünü sıvazladı, biraz esnedi ve doğrulmaya çalıştı. Muhtemelen oturur vaziyette uyuduğu için beli tutulmuştu.

Doğrulduğu an hissettiği ağrıdan dolayı yüzünü buruşturup huzursuzca, "Sen uyuyunca..." diye mırıldandı. Kuruyan boğazı yüzünden sesi zar zor ve çatallı çıksa da devam etti. "Rahatsız etmek istemedim. Uyuyabildiğin kadar uyu istedim."

Nazenin'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Elini usulca ona uzatıp yanağını kavradı ve parmak uçlarıyla okşadı. "Teşekkür ederim," dedi. "Son günlerde uyuduğum en uzun ve en huzurlu uykuydu."

"O zaman çektiğim bel ağrısına değmiş," derken kıs kıs gülen Metehan yerinden kalkıp, bedenini esnetirken homurdandı. Nazenin de ayaklanmıştı.

"Bir saat sonra çıkabiliriz," dedi ama hâlâ homurdanmayı sürdüren adamı inceliyordu. Kendisi uyusun diye çektiği acıya içi giderken yüzünü buruşturdu. "Metehan, eğer iyi değilsen..."

"İyiyim ben. Hadi, git de hazırlan. Ben de duş alıp hazırlanayım," diyen adama sadece başını sallayarak karşılık verdi ve kapıya ilerledi. Kendi dairesine geçmeden önce son kez baktı ona. Sıkıntıyla soluklanıp evden ayrıldı.

Bir saat sonra ikisi de evlerinden çıkıp doğruca valilik binasına geçti. Nazenin tadilatın ne durumda olduğunu kontrol ederken Metehan ise onu adım adım takip ediyordu. Binanın içinde bile yalnız kalmasına izin vermemesi biraz canını sıksa da ses çıkarmıyor, işine odaklanmaya çalışıyordu. Epey toparlanmış olan odasına varıp içeriyi inceledi. Kapı girişinde duran Metehan'a göz ucuyla bakıp, "Her şey tamamlanmış gibi," diye mırıldandı.

Adam tam ağzını açacaktı ki Nazenin'in odasındaki sabit hat telefonun çalmaya başlaması buna engel oldu. Birkaç adımda masasına varan Nazenin telefonun ahizesini kulağına dayayıp sakince, "Dinliyorum, Rezzan Hanım," dedi. Ancak karşı tarafın sözleriyle o sakinlik yok oldu. Yüzü gerildi, kaşları çatıldı ve bakışları Metehan'a döndü. Telefondaki konuşmayı duyamayan Metehan ise onun yüz ifadesinden bir şeyler olduğunu anlamış, içeri girip kapıyı da kapamıştı. Nazenin, "Bağlayın, Rezzan Hanım, bekliyorum," dedikten sonra odada kısa süreli bir sessizlik oldu. Kadın bu esnada sıkıntıyla kıpırdandı ama ahizeyi sımsıkı tutmaya da devam etti.

"Vali, Nazenin Tuna. Buyurun, Sayın Bakan'ım."

Sözlerinin odada yankılanmasıyla Metehan, Nazenin'in neye gerildiğini anlamış oldu. Kendisi de o andan itibaren tıpkı onun gibi kaşlarını çatmış,

gerginlikle beklerken, konuşmadan bir şeyler anlamaya çalışmak için dikkat kesilmişti.

"Anlaşıldı, Sayın Bakan'ım. Yarın öğleden sonra sizin yanınızda olacağım. İyi günler."

İşte bu kadardı. Kısacık birkaç cümle Metehan'a konuşmanın gidişatını anlatmıştı. Telefonu usulca kapatan Nazenin derin bir nefes alıp boynunu esnetti. Birkaç saniye sessiz kalmayı sürdürüp sakinleşmeye çalıştı. Ancak karşısında açıklama bekleyen adamın bakışlarından daha fazla kaçamayıp, "Ankara'ya çağırıyorlar," dedi. Uzun süre devam edecek sessizliğinden önceki son sözleri ise bunlar olmuştu.

Apar topar hazırlanıp, Ankara'ya hareket eden helikopterde yerlerini aldıklarında da oraya varıp askeri misafirhaneye yerleştiklerinde de Nazenin hiç konuşmamıştı. Sanki tüm ihtimalleri ve tüm gerginliğini sessizliğiyle bastırıyor gibiydi. O yüzden Metehan da konuşmamış ya da onu konuşmaya zorlamamıştı. Ankara'ya vardıkları o geceyi yan yana odalarda uykusuz geçirdiler. Ertesi sabah ise ikisinin de ziyaretçileri belliydi: Cihan Başkan ve Seyfettin Paşa. Sabah erkenden misafirhaneye gelip alınabilecek tüm kararlar üstüne yeniden konuştular. Nazenin ise yine sessiz, sözsüz onları dinlemekle yetindi. Her şeye cevabı olan, inci gibi sözleri, yerli yerinde küfürleri olan o kadın resmen dilini yutmuştu.

Kimse bu sessizliğin sebebini anlayamasa da veya endişeden olduğunu varsaysa da gerçek bu değildi. Nazenin tüm sözlerini ve enerjisini Bakan Bey'e saklıyordu. Bakanlıktan gelen özel araç ve korumalar eşliğinde İçişleri Bakanlığı binasına giderken en büyük dayanağını, Metehan'ı ardında bırakmak sıkıntılarını da endişelerini de körüklemişti sanki.

Ankara'nın caddelerinde araç konvoyu eşliğinde ilerlerken dışarıda günlük yaşamına devam eden insanları izliyordu. Kimi sakin sakin yürüyor kimi aceleyle koşturuyordu. Herkesin bir derdi, bir telaşı, bir meşgalesi vardı bu hayatta. Nazenin sessizce kendi dertlerini düşündü. Görev emrini duyduğunda her şeye ve herkese rağmen nasıl heyecanlandığını hatırladı. Hayallerinin gerçek oluşuyla dolup taşan gönlünün atışını hatırladı. Yaklaşık altı aydır başına gelen tüm felaketlere rağmen hâlâ aynı çalışma azmini ve sevdasını da hatırladı böylece. O topraklarda yapmak istediği nice şey vardı. Yepyeni hayalleri, hedefleri vardı artık ve bunlar için mücadeleye devam etmeliydi.

Umutsuzlukla düşen omuzları dikleşirken, gözlerinde yer bulan endişe yok olurken araç da durmuştu. Birkaç saniye gözlerini kapatıp soluklandı. *Hadi kızım*, dedi kendi kendine. *Hadi Nazenin. İpler kopmadan bağlaman lazım. Görevine devam etmek için dik durup, aklıselim olup çatır çatır da konuşman lazım.*Araçtan inip bordo etek ve ceketten oluşan takımını düzeltti.

Kolunda duran bembeyaz kabanını giydi ve bordo topuklu ayakkabılarının üstünde dimdik durarak binadan içeri girdi. Bakan Bey'in makam odasına girdiğinde gür ve net bir sesle, "Akdağ Valisi Nazenin Tuna," dedi. "Beni görmek istemiştiniz, Sayın Bakan'ım."

Karşısındaki koltukta oturan adam kendisine şöyle bir bakıp, ayaklanırken, "Hoş geldiniz, Vali Hanım," diyerek adımlıyordu. Karşılıklı durduklarında adam elini uzattı ve tokalaştılar. "Buyurun, oturun."

Nazenin üstündeki kabanı çıkarıp Bakan Bey'in asistanına uzattı. "Teşekkür ederim," deyip tebessüm ettikten sonra koltuğa oturdu. Bakan da karşısındaki üçlü koltuğun tam ortasına oturduğunda kısa süre bakıştılar.

Bakan, altmışlı yaşların sonunda, uzun boylu, ak saçlı, saçlarıyla uyumlu bir renge sahip hafif de kirli sakallı bir adamdı.

"Ne içersiniz, Vali Hanım? Size ne ikram edelim?" diye sorunca Nazenin belli belirsiz tebessüm etti.

"Şekerli Türk kahvesi alırım, Bakan'ım. *Kahvenin kırk yıl hatırı vardır*, derler. Kırk yıl olmasa da birkaç yıl daha hatırımız baki olsun. Kahve şekerli olsun ki ağzımızın da tadı olsun."

Nazenin'in sözleri karşısında bir an duraksayan ve ne demek istediğini anlamaya çalışan adam kıs kıs gülmeye başlarken, "Senin için *inci gibi sözleri vardır, dili sivridir ve lafını esirgemez*, dediler," dedi. "Haklılarmış. Alttan alttan yapacağımız konuşmaya gönderme yaptın sanki." Asistanına döndü. "Bir şekerli, bir sade Türk kahvesi alalım."

Bakan'ın sade kahve isteğinin altındaki imayı anlayan Nazenin, "Sözümü esirgemediğim ve sivri dilli olduğum konusundaki duyumlarınız doğrudur, Sayın Bakan'ım," dedi. "*Ben gelmeden namım gelmiş*, desem küstahlık etmiş olmam inşallah." Sözü, adamın az evvel ima ettiği kahve detayına getirmekte kararlıydı. "Bakalım, görüşmenin sonunda size ikinci kahvenizi şekerli içirebilecek miyim göreceğiz," deyip, gülümseyince Bakan güçlü bir kahkaha attı.

"*Kolay pes etmeyeceğim*, diyorsun yani." "Kolay pes edecek biri olsaydım Akdağ görevinden en başında çekilirdim. Akdağ'a ilk gittiğimde görev yazım çıkmadığı halde silahlı saldırıya uğradım ama geri adım atmadım. Evime girildi ve tehdit mesajları, ölü bir hayvan bırakıldı. Olay yerine belki de litrelerce insan kanı sürüldü ama geri adım atmadım. Hastaneye gittiğim bilgisine ulaşan örgüt hastaneyi bastı, insanları rehin aldı ama geri adım atmadım. Makam aracım belediyeye ait bir kamyon tarafından sıkıştırıldı ve uçurumdan düşmesi sağlandı. Yetmedi, o araçtan baygın vaziyette çıkarılıp, kilometrelerce öteye sürüklenerek atıldım. Donayım diye öylece bırakıldım. Dondurucu soğukta yaralı vaziyette saatlerce baygın kaldım, neredeyse hi-

potermi geçirecektim ama geri adım atmadım. Abimin düğününe, onca özel eğitimli askerin, paşanın, MİT'in, avukatın, hâkimin, savcının ve dahi sizlerin de konuk olarak kısa süreli de olsa bulunduğu düğünümüze tehdit mesajı gönderdiler diye, valilik önünde bomba patlattılar diye de bırakmam."

Saniyeler içinde başına gelen birçok şeyi sıraladığında, Bakan sessizce onu dinlemiş ve izlemişti. Sonrasında doğrulup, biraz öne eğilerek Nazenin'in gözlerine ciddiyetle baktı. "Bunların hepsi senin başına geldi, Vali Hanım," dedi.

"Evet, Sayın Bakan'ım, doğrudur. Yaşanan olaylardan biri hariç hepsi benim başıma geldi."

Yaşanan olaylardan biri hariç hepsi benim başıma geldi.

Bu sözüyle Bakan'ın kaşları çatıldı. "O zaman şunu diyebilirim..." dedi. "Güvenliğini sağla, huzur ortamı oluştur diye sana bir şehir emanet ettik ama sen bunu başaramadın. Bırak şehri ve vatandaşı korumayı, kendini bile koruyamadın."

Nazenin duyduğu sözlerin sıkıntısını yüzüne yansıtmamaya çalışarak, yerinde kıpırdanıp soluklandı. Birkaç saniye durup, düşünerek, "Hayır, Sayın Bakan'ım, yanılıyorsunuz," dedi. "Eğer kendimi koruyamasaydım şu an karşınızda canlı canlı oturuyor olmazdım."

Bakan, *heh* nidasıyla gülüp, arkasına yaslanırken kahveler de gelmişti.

"Yapma, Nazenin Hanım. Bu mu kendini korumak? Yaşıyorsun diye başına gelenleri ve başına gelenler yüzünden şehirde yaşanan kaosu görmezlikten mi geleyim? Sen az önce, *yaşanan olaylardan biri hariç hepsi benim başıma geldi*, derken ne demek istedin?"

İşte bu soru tam da Nazenin'in beklediği, istediği soruydu. Kahvesinden bir yudum alıp, bıyık altından gülerek, "Düğüne gelen o not sadece bana gelmedi, Sayın Bakan'ım," dedi. "O not, o tehdit hepimizeydi. Notu gönderen her kimse benim üstümden sizleri de tehdit etti ve gözdağı verdi. *Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin en seçkin askerlerinin, en seçkin istihbaratçılarının, hukukçularının ve dahi devletin bakanlarının olduğu yere elimi kolumu sallayarak tehdit mesajı gönderirim. Siz de beni bulamaz ve bana hiçbir şey yapamazsınız*, dedi."

Bakan bu sözlerle dikleşip, kaşlarını çatarken kahvesini falan unutmuş, dikkatlice ona bakıyordu. Nazenin de onun dikkat kesilmiş ve alevlenmeye hazır gözlerine bakarak sözlerine devam etti. Biliyordu ki o alevler az sonra düşmanına boyun eğmemek adına harlanacaktı.

"Şimdi siz, *şehirde güvenliği tehdit eden sensin ve her şey sana yönelik oluyor*, deyip beni görevden alırsanız o hainlerin ekmeğine yağ sürersiniz. Bakan, MİT yetkilileri, yüksek rütbeli askerler, özel kuvvetler mensubu askerler, hu-

kukçular ve orada kim varsa hepsi korkup sinmiş, geri çekilmiş gibi görünür. Ve en kötüsü, Türkiye Cumhuriyeti Devleti bir tane teröristin mesajıyla valisini görevden almış olur. Geri adım atmış olur. Bu, bu devlete, bu millete, bu şanlı tarihe, bu bayrağa yakışır mı Sayın Bakan'ım?"

Bakan'ın gözlerindeki alevler anbean harlanıp, yüzü gerilip, kaşları çatılırken Nazenin artık sessizdi. Söyleyeceğini söylemiş, onu ikna etmek için tek kozu olan kelimeleri kullanmıştı. Şimdiki temennisi, o kelimelerin işe yaramasını umut etmekti.

Bakan oturduğu yerde irkilip, çatık kaşlarının altından Nazenin'e bakmayı sürdürürken, "Kimseye o sözleri söyletmez, öyle bir hazzı tattırmayız, Vali Hanım," diye resmen gürledi.

Nazenin duyduğu bu sözlerle kısa bir soluk alıp biraz olsun gülümsemeye çalıştı. "Sayın Bakan'ım, biri beni, Nazenin Tuna'yı öldürmek istiyor," dedi. "Buna artık eminim. Ama o biri aynı zamanda bu devletin şan ve şerefini de zedelemek istiyor. Ben ölsem de buna izin vermem. Bırakın, görevime devam edeyim. Gerekirse şehit düşeyim ama *korktular, oyunumuza kanıp emek emek bu toprakların insanıyla bağ kuran, çalışan Vali'yi görevden aldılar*, demesinler. Zaten istedikleri de bu. Hep buydu. Ben ve benim gibi vatanseverler o insanlara ulaşıp da umut aşılamasın, aşılayamasın diye değil mi yıllardır süren çabaları? Yalnız bırakmak ve *bakın, yalnızsınız, siz kimsenin umurunda değilsiniz*, demek için değil mi? İnsanları kandırmak için değil mi?"

"Doğru, hep bunu yaptılar. Devletin yardımlarını gasp ettiler, daha sonra da *size yardım bile etmiyorlar*, dediler. Her meslekten devlet görevlisini şehit edip eğitimden sağlığa, güvenlikten, kentleşmeye her alanda geri kalınmasına sebep oldular. Sonra suçu yine devlete attılar. "

Nazenin başını usulca sallayıp, "İşte bunu söylemek istiyordum," dedi. "Şimdi *Nazenin Hanım, seni merkeze, Ankara'ya aldım*, derseniz yine onlar kazanacak. Bakan Bey, sizin aldığınız karara, verdiğiniz emre karşı gelemem. Ama inanın, orada yarım bıraktığım her şey yüreğime ağırlık olur. Onların kazandığını görmek istemiyorum. Gerekirse canım pahasına görevime devam etmek istiyorum," deyip ayaklandı. "Arz ederim."

Nazenin artık sessizdi. Tıpkı Akdağ'a gelen telefondan sonra sessizleştiği gibi sessizdi ve Bakan'ın yanıtını, vereceği kararı bekliyordu. Bakan Bey ise düşünüyor, duyduğu sözleri ölçüp tartıyordu.

Bir dakikalık sessizliğin ardından o da ayaklandı. "Kızım, bu kahve şekersiz olmuş. Bana şekerli kahve getiriverin," dediğinde Nazenin derin bir nefes aldı. Bakan Bey ise bunu fark edip bıyık altından güldü. "Gerçekten ağzın iyi laf yapıyormuş, Nazenin Tuna. Görevine devam edebilirsin, kızım.

Ama..." deyip sağ elinin işaretparmağını usulca ona doğru salladı. "Sakın bana bayrağa sarılı tabutunu karşılatma. Sakın! Senin gibi vatan evlatları bize lazım. Kanlı canlı lazım."

***

Askeri misafirhanenin restoran bölümüne girdiğinde cam kenarındaki masada oturan dört adam da ayaklanmış, kendisine bakıyordu. Ancak Nazenin'in tek odağı abisi Andaç'tı. Balayından döndüğünü duymamıştı. Ne zaman dönmüşlerdi acaba?

Bu soruyla kaşları hafifçe çatılırken, masaya yaklaşıp, "Abi," dedi sadece.

"Canım, nasılsın?"

"İyiyim," diyerek "Siz ne zaman döndünüz?"

Andaç gülümsemeye çalışıp, "İçimize sinmedi, güzelim," dedi. "Siz burada olan bitenle uğraşırken..."

Nazenin de tebessüm etmeye çalışıp hafifçe başını salladı. Abisinden uzaklaşıp merakla gözlerine bakan babasına, Cihan Başkan'a ve Metehan'a döndüğünde tebessümü büyüdü. Gözleri ışıldadı sanki. Yemyeşil harelerini Metehan'a dikip, "Yarın sabah Akdağ'a dönüyoruz, Binbaşı," dediğinde hepsi derin bir nefes aldı. Seyfettin bir *oh* çekerek, kızına sarıldı.

Metehan, "Çok şükür," derken Andaç da kolunu ona sarmış, aynı şeyi söylüyor ve gülümsüyordu.

"Aferin, bizim kız. Aferin," diyen ise Cihan Bey'di. Nazenin'in omzunu sıvazlayıp, yerine geçerken diğerleri de sandalyelerine yöneldi.

Nazenin için sandalye olmadığını o an fark eden Metehan, kendi sandalyesini gösterip, "Sen şöyle geç," diye mırıldanmış, kendine yan masadan bir sandalye almıştı. Çaylar tazelenip Nazenin, Bakan Bey'le yaptığı konuşmayı kısaca anlattığında hepsi kıs kıs gülüyordu.

"Nazenin Tuna, bize konuşmadı ama suskunluğunu sonlandırıp Bakan Bey'i ikna etmiş," diyen Seyfettin Paşa ayaklanıp, parkasını giyerken durakladı. "Çocuklar..." derken Metehan ve Nazenin'e bakıyordu. "Yarın bayram. Sabah yola çıkacaksanız şimdiden bayramlaşalım."

"Aaa, doğru," diyen Nazenin de ayaklandı.

Metehan da kendi kendine, "Doğru ya, biz koşturmacadan unuttuk onu," dedi.

Nazenin babasına yaklaşıp elini öptü ve alnına koydu. Ardından da kocaman gülümseyerek ona sımsıkı sarıldı. Seyfettin Paşa, "El öpenlerin çok olsun, nazlı kızım," deyip kızını yanaklarından ve alnından öptü.

Nazenin onun kolunun altında durmuş, hem ona hem de abisine bakarken, "Bayramınız mübarek olsun," dedi. "Annemi yarın ararım ama siz benim yerime de öpün. Bursa'ya gideceksiniz, değil mi?"

Andaç, "Sabah buradaki bayramlaşma merasiminden sonra yola çıkacağız," dedi. "Öğlene kadar orada oluruz inşallah."

Nazenin, abisine yaklaştı. Kıs kıs gülerek, "Ver, elini de öpeyim," dedi.

"Öp kız. Abiyim ben. Öp." Abi olduğu için gururlanan Andaç'a hepsi gülerken Nazenin abisinin de elini öpüp sarıldı.

"Birce'yi de ararım ama sen selamımı söyle," dedikten sonra bir adım geri çekilip avcunu açtı. "Öyle boş boş el öptürmekle olmaz, aslanım. Harçlığımı alayım." Babası, Cihan Bey ve Metehan kahkahayı patlatmıştı. "Paşa'm, çok gülme. Sıra sana da gelecek. Beklemede kal," deyip göz kırptıktan sonra abisine odaklandı. "Hadi hadi, dök̈ül."

"Kaç yaşına geldin, kızım. Ne harçlığı?"

"Olabilir. Ben kardeşim, senden küçüğüm. Ve bayram harçlığı alabilirim."

"Küçükmüş! Maaşın benden çok, lan."

İşte bu sözlere Nazenin de gülmüştü. "Çünkü ben daha..." deyip durdu ve göz ucuyla Metehan'a bakıp sırıttı. Metehan bu sözlerin devamını anlayıp, sol kaşını havalandırırken yüzünde *sakın*, der gibi bir ifade belirmişti. "Havalıyım, diyecektim. Makamım havalı yani."

Cihan ve Seyfettin kahkaha atarken Andaç da elini cebine atıp, homurdanarak iki yüz lira çıkardı. "Al, al," dedi. "Makamı havalı kardeşim, al."

"Eyvallah," diye mırıldanıp sırıtan Nazenin bu kez babasına döndü. "Paşa'm, sıra sende."

"Benim makamım ondan daha büyük ama onu ne yapacağız, kızım?"

Sırıtışı büyüyen Nazenin avcunu açıp, "O zaman sen daha çok harçlık vereceksin, aslan parçası," deyince, Cihan Bey resmen uluyarak kahkaha attı. Seyfettin de bu sözlere gülüp elini cebine attı, para çıkardı ve hızla sayıp kızına bin lira uzattı.

"Ohh, kısa günün kârı," diyerek, parayı alıp ceketinin cebine atan Nazenin bu kez Cihan Bey'e dönünce kahkahalar yeniden yükseldi. "Başkan'ım, Milli İstihbarat Teşkilatı'nda senden daha üstü yok. En tepede oturmanın da bir bedeli olmalı, değil mi ama?"

"Biz bedel ödemeye değil, ödetmeye alışkınız ama senin güzel hatırına bu kez ödeyelim bakalım, Vali Hanım," derken Nazenin onun da elini öpmüştü. "Bayramınız mübarek olsun, Cihan amca."

"Senin de bayramın mübarek olsun, kızım," deyip kızın yüzünü avuçlarıyla sardı ve yanaklarını öptü. Onları gülümseyerek izleyen Metehan ise göğüs kafesini heyecanla döven kalbine bir yumruk indirip *dur ulan durduğun yerde, bu manzaraya neden bu kadar heyecanlandın*, dememek için zor duruyordu.

"Evet, şimdi tahsilatı alayım." Bu kez de elini Cihan Bey'e doğru açan Nazenin, gözlerini kırpıştırıp, sırıtınca Metehan artık daha fazla dayanamadı ve sesli bir şekilde güldü.

Başım hafifçe sallarken, "Soydu soğana çevirdi valla. Helal olsun," diyordu ki babasının elini cebine attığını gördü. Cihan Bey, MİT'in en tepesindeki koltukta oturmanın bedelini iki bin lira harçlık olarak Nazenin'in eline saydıktan sonra göz ucuyla oğluna bakıp göz kırpmıştı. Ancak o esnada aldığı parayı yine sırıtarak cebine koyan Nazenin bunu fark etmedi.

"Kurşunlanan arabamı satın almak için çektiğim krediyi hâlâ ödüyorum ama araba ortada yok. Neyse... Buna sonra üzülürüm. Kredime desteklerinizden dolayı hepinize teşekkür ederim," deyip güldüğünde yine hepsini güldürmüştü. Harçlıklarını zorla da olsa toplamanın mutluluğuyla kabanını giymeye hazırlanıyordu ki aklına gelen şeyle bir an etrafa bakıp, "Bana bakın, *Vali rüşvet alıyor*, demesinler?" dedi. "Yanmayalım." Hepsi bir an durup etrafa baktıktan sonra kahkaha atmaya başladı.

Abisi hınzır bir gülüşle, "Rüşveti alan kişi olarak bunu da sen düşün, Vali Hanım," deyince Nazenin homurdandı.

"Sen sus. Sen fakfakir bir adammışsın. Şu adamları gör de feyz al biraz."

"Sen, Metehan'a niye bulaşmıyorsun? Hadi bakalım, o ne kadar dökülecek, görelim."

Abisinin imalı bakışları ve sözleriyle durup bir an Metehan'a bakan Nazenin hafifçe çattığı kaşlarının altından, "Sıra ona da gelecek ama onun sırası yarın," dedi. "Beklesin o."

Metehan bıyık altından gülerek, *bekliyorum*, der gibi başım sallayıp babasına yöneldi ve elini öpüp bayramlaştı. Ardından Seyfettin Paşa'nın elini öpüp onunla da bayramlaştı ve can kardeşine döndü. İki adam sıkıca kucaklaşıp bayramlaştı. Restorandan çıkacakları sırada babasıyla yan yana gelen Metehan hâlâ az önce gördüğü manzaraya gülümsüyordu.

"Ne sırıtıyorsun, lan?" diyen ama kendisi gibi de gülümseyen babasına bakıp daha da sırıttı.

"Ne güzel aldı ama paranı. Mis gibi."

Cihan Bey, Seyfettin, Nazenin ve Andaç'ın önlerinden ilerlemelerini fırsat bilip, "Bakıyorum da çok hoşuna gitti," diye fısıldadı. "Ama para alması değil de elimi öpmesi hoşuna gitti sanki." Babasının sözlerine cevap vermese de yüzündeki ifade içinden geçenleri açık ediyordu. Cihan kolunu oğlunun sırtına dolayıp usulca omzunu sıktı. "Binbaşı..."

"Hıı..."

"Gözlerinin içi gülüyor, ulan," diyen Cihan, oğlunun halini tavrını tiye almak istese de yapamamış, ona heyecanla bakmıştı. Artık ağzından laf çıksın *evet, doğru anlıyorsun*, desin istiyordu.

"Gülen gözlerime değil, o gözleri güldürene bak, Başkan'ım. Ben olayım ya da olmayayım, sen ona her zaman bir *baba* gibi bak."

Metehan'ın sözlerini anlamak zor değildi. Nazenin'i emanet ediyordu. Olur ya, başına bir şey gelir, gider de dönemezse diye emanet ediyordu. Bunun bilinciyle zar zor yutkunan Cihan, usulca başını salladı. "Gözün arkada kalmasın, aslanım," dedi. "Hiçbir zaman kalmasın. Emanetine her zaman sahip çıkar, baba olurum." Kısa bir an birbirlerine bakıp *eyvallah*, der gibi başlarını salladılar. Ama Cihan'ın boğazındaki yumru da yüreğindeki sancı da geçmedi. Aralarındaki sohbetin ağırlığını yok etmek için, "Metehan, akşam gel de anneni de gör," dedi. Sonra durdu ve birkaç adım ötesinde kendilerini bekleyen üçlüye baktı. Ardından gözlerini Nazenin'e dikip, "Hatta birlikte gelin, Melek çok mutlu olur," diye ekledi. Nazenin aniden gelen bu davete ne diyeceğini bilemeyip, babasının varlığından da telaşlanırken, Metehan durumu anlamıştı.

"Nazenin Hanım'ın başka bir programı yoksa ve eğer isterse birlikte geliriz."

"Başka bir planım yok ama..." diye kem küm eden Nazenin, ne diyeceğini bilemeyip sustu.

Seyfettin, "Git, kızım," dedi. "Havan değişsin. Hem Melek teyzenle birlikte anneni ararsınız, mutlu olur." Seyfettin Paşa sözlerini bitirince derin bir sessizlik oluştu. Ne bilsindi Seyfettin Paşa, kendi elleriyle yetiştirdiği kurda, gözünden sakındığı kuzusunu emanet ettiğini.

"Peki, tamam o zaman," diye mırıldanan Nazenin huzursuzca kıpırdandı. Bu hali ise durumu fark eden Metehan, Cihan ve Andaç'ı gülmenin eşiğine getirmişti.

"Hadi o zaman," diyerek bodoslama araya giren Cihan Bey, Seyfettin'e sarılıp bayramlaştı. Andaç da ayrılmadan önce Cihan'ın elini öpüp bayramını kutladı ve herkes kendilerini bekleyen araçlara geçti.

Nazenin, babası ve abisinden ayrılıp, derin bir soluk verirken Metehan kıs kıs gülüyor, Cihan Bey ise burnunun ucunu parmak uçlarıyla kaşıyordu. Tabii bu gülmemek için verdiği uğraştan başka bir şey değildi.

"Gülün gülün. Seyfettin Tuna size ağız dolusu söverken de ben güleceğim ama. Alınmaca yok."

Baba oğul kahkahayı patlatırken yola koyuldular. Böylece Nazenin de aklındaki sorunun cevabını almıştı. Evet, Cihan Kılıçarslan her şeyin farkındaydı ve bundan gayet keyif alıyor gibi görünüyordu.

Bir saat süren yolculuğun ardından iki katlı müstakil evin bahçesine giren araçtan inip ilerlediler. Daha kapıya varmadan, Melek Hanım kapıyı açıp, "Nazenin, hoş geldin, kızım," dediğinde Nazenin kıpkırmızı kesildi. Cihan Bey ise olayın hâlâ gırgırındaydı.

"Biz defolup gidebiliriz galiba, aslanım. Anan bütün hazırlıklarını Nazenin'e yapmış gibi görünüyor."

Bu sözlerle iyice kızarıp bozaran genç kadın, mahcup bir tebessümle Cihan'a bakıp yeniden Melek'e odaklandı. "Hoş bulduk, Melek teyze. Habersiz geldik ama..." dediği anda Melek yüzünü buruşturdu.

"Ayy, saçmalama, Nazenin. Geçin içeri. Dışarısı soğumuş," diyerek onu kolundan tuttuğu gibi eve soktu. Nazenin, *eve düşen yıldırım* misali içeri girmiş olmanın şaşkınlığıyla öylece kalırken elinde tuttuğu tatlı kutusunu hatırladı.

"Bunu size almıştım."

"Ne gerek vardı, kızım? Ben zaten her şeyi hazırlamıştım."

Yol üstünde gördüğü bir tatlıcının önünde arabayı zorla durdurup tatlı almasına sitem eden Cihan Bey ve Metehan başlarını *biz demiştik*, der gibi sallarken onları hiç umursamamaya çalıştı. "Eli boş gelinmez, Melek teyze," dedi. "Eminim sen de çok güzel şeyler hazırlamışsındır ama olsun."

Melek onun sırtını sıvazlayıp, tebessüm ederken bir yandan da kabanını aldı. "Teşekkür ederim, canım, düşünüp almışsın." Holün devamını işaret ederek, "Geç lütfen, rahatına bak," dedi. Elindeki kabanı askıya asıp, oğluna yönelirken, çoktan kollarını açmış, onu sarıp sarmalamaya hazırdı.

"Gel bakayım, koca adam," deyip oğluna sımsıkı sarıldı. Metehan da olabildiğince eğilip, annesiyle aynı boya gelmeye çalışırken, onu sarıp sarmaladı. Hatta Melek Hanım, oğlunun kolları arasında kaybolmuştu sanki.

"Annem..." diyen Metehan biraz geri çekilip kadının elini kavradı ve öpüp başına koydu. "Nasılsın?"

"İyiyim, yavrucuğum, sen nasılsın? Siz nasılsınız?" Bir an duraksayan Melek Hanım ardında kalan Nazenin'e doğru da döndü. İkisine de bakıp, "Her şey yolunda mı çocuklar?" dedi. "Nazenin, sen iyi misin kızım? En son düğün akşamı görüşmüştük."

"İyiyim, Melek teyze, teşekkür ederim. Şimdilik her şey yoluna girmeye çalışıyor, diyelim."

Melek *anladım*, der gibi başını usulca sallarken, kollarının arasındaki oğlunu hatırlayıp yüzünü okşadı. "Hadi, elinizi yüzünüzü yıkayın ve sofraya gelin," dedi. Metehan'ı bırakıp bu kez kocasına yöneldi, Cihan Bey'in koluna girip başını omzuna yasladı. "Sen de hoş geldin, Başkan'ım. Ne iyi ettin de çocukları getirdin. Vallahi keyfim yerine geldi."

Cihan Bey, karısının sözleriyle gülümseyip ona eğildi ve alnına küçük bir buse kondurdu. "Hoş buldum, Melek'im," dedi. "Nasılsın?"

Karı koca aralarında sohbete başlarken, Metehan da kabanını çıkarıp askıya astı, Nazenin'e dolaptan bulduğu bir çift terlik verip ardından da onu üst kata çıkan merdivenlere yönlendirdi.

Ahşap merdiven basamaklarını ağır ağır çıkarlarken, "Geldiler mi? Hani neredeler?" diye bağıran Elif'ti.

İkisi de onun heyecanlı bağırışlarına gülerek üst kata vardığında Metehan, "Geldik, abiciğim," dedi. "Elimizi yüzümüzü yıkayıp sofraya geleceğiz."

Elif arkalarından koşa koşa basamakları çıkmaya başladı. "Ayy, şaka mı?" dedi. "Vali, evimize gelmiş."

Alt katta Melek ve Cihan, üst katta ise Nazenin ve Metehan kahkaha attı. "Deli bu kız," diye mırıldanan Nazenin, görüş alanına giren kıza gülümseyip, "Merhaba," derken Elif çoktan ona sarıldı.

"Ne merhabası yengeciğim ya. Yabancı gibi. Lütfen ama."

Elif bu sözleri fısıldayarak söylese de Metehan net olarak duymuş ve bir kahkaha daha atmıştı. Hem de dolu dolu. Hem de içi eriye eriye. Ne güzel demişti ama Elif'i *yenge*, diye.

"Aferin kız, çitlembik," diyerek kardeşini takdir eden Metehan'ın keyfi yerindeydi de Nazenin çoktan kıpkırmızı kesilmişti.

"Metehan!" diye carlayıp, ona ters ters bakarken bir yandan da Elif'e sıkıca sarılıyordu. "Kızım, sen de sus. Yenge falan deme. Annenle baban duyacak şimdi. Sonra ayıkla pirincin taşını."

Elif kıs kıs gülüp, omuz silkerken, Metehan ikisine de yaklaşıp kocaman bedenini onlara sardı. Bir kolunun altına kız kardeşini, diğerine ise sevdiği kadını alırken ikisinin de başının üstünü usulca öptü.

"Ben de taş gibi adamım. Beni de ayıklasana güzelim," deyip sırıtan Metehan'ın tek amacı vardı, o da Nazenin'i sinir etmek ve inci misali sözlerini işitmek. Ve istediği de olacak gibiydi. Elif, abisinin sözleriyle kahkahalara boğulurken Nazenin derin bir nefes aldı. Ardından da ağzını açtı ki ne açmak!

"Ayıklamak yerine seni orta yerinden bir ayıracağım, göreceksin. Taş gibi olduğun belli."

"Bellidir, canım. Maşallahım var, bak. Taş gibi herifim. Kaçırma sen beni."

"Kafan taş gibi Metehan, kafan. Taş kafalı herifsin. Aklımı kaçıracağım," dese de Metehan umursamadı bile. Sadece keyifle sırıttı. Aklına gelen şeyle duraksayıp Elif'in omzunu sıkarken kardeşiyle göz göze geldi.

"Söyle, taş gibi abim, söyle."

"Kızım, Nazenin yengen babamdan bir bayram harçlığı kopardı ki..." deyip durdu. Derin nefes alıp ıslık öttürdükten sonra devam etti. "Bak, öyle böyle değil."

Elif, kocaman açtığı gözlerini abisinden çekip, Nazenin'e dikerken, genç kadın homurdanarak "Hâlâ *yengen*, diyor. Gerçekten deli olacağım," diye

söyleniyordu. Elif ise o muhabbeti çoktan geçmiş, para mevzusuna odaklanmıştı.

"Nazenin yenge..."

"Yenge?"

"Tamam ya, Nazenin abla," diyen Elif'e bakıp başını hafifçe salladı. "Ne kadar para aldın? Ne olur söyle. Alt limitimi bileyim."

Elif'in yalvarışlarına mı yoksa söylediği sözlere mi gülse bilemeyen Nazenin, dudaklarını kemirirken omzundan göğsüne doğru usulca sarkan eli tuttu. Metehan'ın parmağındaki yüzüğü parmak uçlarıyla kavrayıp, yavaş yavaş çevirirken yaptığından habersizdi ancak yüzüğün sahibi durumun gayet farkındaydı. Ve bu hoşuna gidiyordu.

"Şimdi Elifçiğim, ben bir miktar harçlık yolmuş olabilirim ama..."

"Ama falan yok. Söyle, lütfen."

"Ama söylemem doğru olur mu bilmiyorum. Yani sonuçta iki bin lira aşırdım."

Sözlerini noktaladığı an Metehan kahkahayı bastı. Elif ise aldığı cevapla odasına yöneldi. "Alt limit iki bin. Alt limit iki bin. Güzel para. Oh, beleş. Annem, *Nazenin ablana eşofman takımı ver*, dedi. İki bin cepte. Mis gibi. Her gün bayram mı olsa ya?" diye kendi kendine konuşarak odasına girdi. Onun halini gören ikili ise bir kez daha gülmeye başlamıştı.

Üst katta dönen muhabbetlerin her birini merdivenin aşağısından dinleyen Melek ve Cihan ise nefeslerini tutmuş, gülmemek için çabalıyordu. Ama onların halinden kimsenin haberi yoktu. Cihan Bey, "Ayy, Cihan..." diye fısıldayan karısına bakıp güldü. Tıpkı onun gibi, "Ayy, Melek, söyle," deyince karın boşluğuna bir yumruk yedi.

"Dalga geçme de konuş. Şimdi bu çocuklar..." dedi. Yerinde duramayıp, kıpırdanırken Melek'in gözleri ışıldıyordu. Cihan ise karısının haline gülerek onu mutfağa yönlendirdi.

"Var bir şeyler de ağızlarından laf alınmıyor. Bekleyip göreceğiz."

"Yahu, görünüyor işte. Her şey ortada. Ben zaten Akdağ'a gittiğimizde şüphe etmiştim, aralarında bir şey mi var diye ama dillendirememiştim."

Onlar fısır fısır durum kritiği yaparken Metehan da Nazenin'e banyoyu göstermiş, daha sonra da odasına ilerlemişti. Birkaç dakika çocukluğunun ve gençliğinin bir kısmının geçtiği odaya bakarken ardından gelen adım seslerini duydu. Nazenin'di gelen. Usulca, temkinli adımlarla, rahatsız etmekten çekinerek ama biraz da merakla odasında adımlıyordu.

"Gel, güzelim," deyip kolunu açtı ve bekledi. Onun için açtığı yere gelsin, yerleşsin diye bekledi. Ve oldu. Bir umutla yaptığı hareketi karşılık bulup, Nazenin kolunun altına girerken yandan yandan baktı kadına. Sonra gün

boyunca fark ettiği ama dillendiremediği o detaya gülümseyip, ,diye mırıldandı.

Nazenin başını hafifçe geri attı. Gülümseyerek, gözlerine bakınca solukları tekledi adamın. Ah, o gözler... Yemyeşil, Marmaris'in ormanlarını kıskandıracak kadar güzel ve yeşil o gözler yaktı yüreğini sanki. Zaten o gözler değil miydi ilk tanıştıkları an bile dikkatini çeken, dikkatini dağıtan? Şimdi kolunun altında usluca duran bedenden yayılan yasemin kokusu değil miydi üstlerine yağan mermilerin barut kokusunu bile bastıran?

Soluk soluğa kalmış da son kelimesini söyler gibi, "Nazenin..." dedi. Son kelimesi sevdiği kadının adı olsun ister gibi.

Hâlâ gözlerine bakıp gülümseyen kadın, kolunun altından çıkmadan bedenini bedenine çevirdi. Sağ elini de kalbinin tam üstüne koyup, "Bordo bir tek sana mı yakışıyor sanıyordun yoksa Binbaşı?" diye mırıldandı.

"Sana benden daha çok yakışmış, güzelim," derken, eğilip kadına sıkıca sarıldı ve boynundan derin bir soluk aldı. "Görüşmenin olumlu geçmesini kutlayamadım, Vali Hanım."

Nazenin kıs kıs güldü ve elinin altında hızla çarpan kalbi okşadı. Metehan'ın kalp atışlarını bu kadar net hissetmek mi hoşuna gitmişti yoksa o atışların sebebi olmak mı? Kendisi de bilemiyordu. Ama sebep ne olursa olsun güzeldi ve değerli hissettiriyordu.

"Neden acaba? Yanımızda babam olduğu için olabilir mi? Yoksa sen abimle babamdan pek çekinmiyorsun gibi," deyip imayla kaşını kaldırırken akılına gelen şeyle ondan biraz uzaklaştı. Ancak çok da uzağına gidemedi çünkü belini iki yandan saran kollar buna engel oluyordu. "Sen var ya, az değilsin, Metehan Kılıçarslan," diye çıkıştı. Onun neyi kastettiğini anlayamayan Metehan ise hâlâ aynı duygularla içi giderek bakıyordu kadına. Bir kolunu belinden uzaklaştırıp yüzünü kavradı ve okşamaya başladı. "Duyurmadığın, göstermediğin kimse kalmasın diye kasıtlı mı yapıyorsun yoksa?" diye çıkışan Nazenin'e daha dikkatli bakıp kaşlarını çattı.

Anlamıyor gibi yapıp, "Neyi?" diye sordu, daha sonra da gülmeye başladı.

Nazenin ise onun bu haline iyice sinirlenirken, "Metehan!" diye adını soludu.

"Cevap vermedin ki Sayın Vali'm. Cevap verseydin eğer *evet, ilişkimizi herkes öğrensin diye uğraşıyorum*, derdim. Ama sen hâlâ cevap vermedin," derken son sözlerinde hüsran belirtileri vardı. "Orospu çocuğu mesaj, tam da gelecek zamanı buldu. O gece bana cevap verecektin. Ne güzel öpecektin, kavuşacaktık işte."

Nazenin, adamın isyan eder gibi sözlerine normal zamanda gülerdi. Hat-

ta keyifle gülerdi ama şimdi kendini tutmalıydı. O yüzden adamın yüzüne ciddiyetle bakmaya çalıştı.

"Yok sana cevap falan. *Öpecektin,* diyor bir de! Öpmek falan yok."

"Emin misin? O gece öpmeyecek gibi görünmüyordun!"

Gözlerini deviren Nazenin, onun son sözlerini duymazlıktan gelmeyi tercih etti. Çünkü o sözler doğruydu. Az daha öpecekti Metehan'ı ve cevabını öyle verecekti. Ama olmamıştı işte. Yine duvarlar çekilmiş, çizgiler çizilmişti aralarına. O Binbaşı olmuştu, kendisi ise Vali.

Düşüncelerinden sıyrılırken, "İnsan içinde benden uzak dur," deyince Metehan sondaki not edasıyla söylediği ayrıntıya güler gibi oldu.

"Uzak durmuş! Kolaydı söylemesi."

"Bu yakın olma sevdası, herkes duysun çabası nedir, anlamadım ki!" diyen Nazenin, laf dalaşını sonlandıracak başka yol bulamamış ve kaçmak istemişti ama Metehan'dan uzaklaşamamıştı.

"İşine gelmeyince ne güzel anlamıyorsunuz öyle, Sayın Vali'm!" deyip soluklanan adam, ona doğru eğildi ve fısıldadı. "O zaman şu sözlerimi de duy, anla." Yine durdu ama uzun sürmedi sessizliği. Kendisini dinlemeye hazır olan kadına baka baka dile getirdi içindekileri. "Ben herkese *azım* da sana çok *fazlayım* be, Nazenin Hanım. Herkese çatık kaşlıyım mesela ama sana hiç çatılamıyor bu kaşlarım. Herkese iki, bilemedin üç kelimeyim de sana gelince..." diye fısıldayıp biraz daha eğildi ve kadının dudaklarının çok yakınında durdu. "Methiyeler düzüyorum güzelliğinden. Herkese taş gibi olan bu kalbim sana gelince pamuk gibi oluyor. Eriyor, bitiyor sanki," derken Nazenin'in yüzünde beliren tebessümü de gözlerinden akmaya hazırlanan yaşları da gördü.

Yüzüne sardığı elini aşağı doğru indirip parmak uçlarını şahdamarının üstünde durdurdu. Daha ilk dokunuşta parmak uçlarındaymış gibi atan kalbinin hızını hissetti. Kendi kalbi nasıl hızlı atıyorsa Nazenin'in kalbi de öyle atıyordu. Kaza gecesindeki gibi yine alınları birleşmiş, zaman sanki onlar için ağırlaşmış ve onları içine hapsetmişti. Aynı anda nefes alıp, verirken birbirlerinde can buluyor, canan oluyorlardı. *Hemdem* oluyorlardı yine.

"Ağlama. Ağla diye söylemedim," diye fısıldayan Metehan bu kez kadının belindeki diğer elini sardı yüzüne ve gözlerinden akmak üzere olan yaşları parmak uçlarıyla tuttu.

O sırada derin bir nefes daha alan Nazenin, "Bordo giydim çünkü sen yanımda değilken bile yanımda seni hatırlatacak bir şey olsun istedim," diyerek boğazına düğümlenen sözlerini fısıldadı. "Sanki her an aklımda değilmişsin de seni hatırlamaya ihtiyacım varmış gibi!"

Metehan duyduğu sözlere sessizce gülerken, "Beni aklından çıkaramadı-

ğını bilmek güzel," dedi ve tıpkı onun gibi derin bir nefes aldı. Belki Nazenin onun gibi sözler söylemiyor, söyleyemiyordu ya da işleri gereği her an çok rahat adımlar atamıyor, resmiyetin arkasına saklanıyor, kendine çizdiği sınırların gerisinde duruyordu ama biliyordu Metehan. O söyleyemese de biliyordu. Hızla atan kalbinin her vuruşunun kendisi için olduğunu biliyordu.

"Seni aklımdan çıkarabilmek ne mümkün, taş gibi herif."

İşte bu sözleri söylemesiyle dağıldı duygusallık ve ikisi de doyasıya gülmeye, kahkaha atmaya başladı. Birbirlerinden biraz uzaklaşıp, kendilerini toparlamaya çalışırlarken Nazenin merakla odaya göz atmaya başladı.

Kapının sol tarafında çift kişilik bir yatak, başucunda iki çekmeceli komodin, üstünde ise gece lambası vardı. Yatağın ayakucunun sol tarafında epey uzun ve geniş bir kitaplık duruyordu ve kitaplar yan yana değil de üst üste yerleştirilmişti. O kadar çok kitap vardı ki muhtemelen yan yana konduklarında raflara sığmadığından böyle dizilmişlerdi.

Nazenin hafif çatık kaşlarının altından önce kitaplığa, ardından da Metehan'a baktı ve şaşkınlığını gizleyemeden gülümsedi.

"Kitaplarla aranın bu kadar iyi olduğunu hiç fark etmemiştim, Binbaşı," derken oraya doğru adımlayacak oldu ama tereddüt ederek duraksadı. İzin ister gibi Metehan'a baktığında adam gülümseyerek başını salladı. Nazenin heyecanla kitaplığın önüne gidip, raflardaki kitapları incelerken Metehan ise kalçasını ardındaki çalışma masasına dayamış, bacaklarını biraz ileri uzatıp, dengesini sağlarken kollarını da göğsünde bağlamış, onu izliyordu.

Yıllar evvel okuduğu kitaplarına bakan kadının tepkilerini merakla izliyor ve ne söyleyeceğini bekliyordu. Daha gençlik yıllarında ellerinde tuttuğu, parmaklarının değdiği, gözünün her satırında dolaştığı kitaplarında şimdi Nazenin'in gözleri geziniyor, parmak uçları onlara dokunuyordu. Bu görüntü neden yüreğinde çarpıntıya sebep olmuştu, anlamış değildi. Ama hislerinden sebep olmalıydı.

Çünkü bir insanın okuduğu kitaplara ve dinlediği şarkılara bakmak, o insanın ruhuna bakmak gibiydi. Şu an Nazenin yirmi beş yıl evvelki genç Metehan'a dokunuyor gibiydi. Sanki ona bakıyor, keşfetmeye, anlamaya çalışıyordu. Metehan'ın yüreğindeki çarpıntı da bundandı elbet. Kimseye açmadığı odasını açmıştı ona. Kimseye açmadığı gönlünü açtığı gibi. Ve kimseye açmadığı mahremini, mabedini gönlündeki kadına sunmuştu.

"Rus Edebiyatı mı yoksa İngiliz Edebiyatı mı favoriniz, Binbaşı?" diye mırıldanan Nazenin, Shakespeare'den Jack London'a, Emily Bronte'den Dostoyevski'ye, Tolstoy'dan Stefan Zweig'e uzanan nice esere dokunuyordu usulca.

Tam o anda beline dolanıp sıkıca saran kolları, omzuna yerleşen hafif sakallanmış çeneyi hissetti ve parmakları Stefan Zweig'in *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu*, kitabının üstünde kaldı.

"Bekledim, bekledim, seni kaderimi beklercesine bekledim,[*] der kitapta. Yıllar evvel okurken anlamlandıramadığım bu satırlar, şimdi çok anlamlı. Seninle anlam kazandı," diye fısıldayan adam derin ama ağır ağır bir soluk alıp konuşmaya devam etti. "Ama ben Türk Edebiyatı severim, güzelim. *Şu anda, sana güzel bir söz söyleyebilmek için, on bin kitap okumuş olmayı isterdim, Gene de az gelişmiş bir cümle söylemeden içim rahat etmeyecek: seni tanıdığıma çok sevindim kendi çapımda,*[**] diyen Oğuz Atay'ı severim. *Çok sevmek yetmez; mühim olan güzel sevmek,*[***] diyen Reşat Nuri'nin eserini çok severim mesela. Ve yirmi beş yıl önceki ben, bu sevginin bana *Çalıkuşu'mu* getireceğini de bilemezdim."

Sözlerinde bahsi geçen Çalıkuşu'nun kendisi olduğunu anlayan Nazenin sessizce durdu. Az önce Metehan, yanağına düşüp usulca süzülecek olan gözyaşını durdurmuştu ama o yaşlarını gün yüzüne de yine kendisi çıkarmıştı. Bu kez gözyaşları yanağına süzüldü. O yaşlara inat yüzünde bir gülümseme vardı Nazenin'in. Adamın kolları arasında dönüp, gözlerine bakarken, *"İnsan, birini sevmek felaketine uğradı mı esir gibi bir şey oluyor,*[****] diyen Reşat Nuri ne kadar da haklıymış," diye fısıldadığında bir damla daha yaş düştü yanağına ama bu kez Metehan yakalayıverdi onu.

Ve fısıltıyla, "Benim seni, senin beni sevmen, kırk yılı doldurmak üzere olan ahir ömrümün en güzel felaketi olabilir, Nazenin Hanım," deyip gülümsedi. Kadını alnından öpüp öylece bekledi. Aralarındaki sessizlik uzayıp, giderken ikisi de sabırlı ve sakindi. Sanki birbirlerine müsaade ediyor, biraz toparlanmaya çalışıyorlardı ama asla birbirlerinden uzaklaşmıyorlardı. Bir dakikanın sonunda Nazenin alnını adamın göğsüne dayadı. Alnının değdiği yerdeki sert nesnenin Metehan'ın künyesi olduğunu anlasa da çekmedi alnını.

"Korkuyorum, Binbaşı," diye

Metehan sessiz bir gülümsemeyle göz hizasındaki kitaplığa bakarken, elini kadının saçlarına uzatıp okşadı. "Korktuğunu biliyorum ama neyden korktuğunu, neyden ve neden kaçtığını hâlâ net olarak anlamış değilim," dedi.

Nazenin başını kaldırdı ve yine gözlerine baktı. "Ya seni, senin beni sevdiğin kadar güzel sevemezsem?" dedi. "Ya kırıp döker, her şeyi batırırsam? Ya bir daha yüz yüze bile bakamayacak hale gelirsek komutan?"

Metehan, Nazenin'in söylediklerine burukça gülüp, başını sallarken,

---

[*] Reşat Nuri Güntekin, *Çalıkuşu* adlı kitabından alıntı.

[**] Oğuz Atay, *Tutunamayanlar* adlı kitabından alıntı.

[***] Reşat Nuri Güntekin, *Çalıkuşu* adlı kitabından alıntı.

[****] Reşat Nuri Güntekin, *Çalıkuşu* adlı kitabından alıntı.

"*Böyleyken yanımdasın, yürüdüğümüz yolun adını değiştirirsek ve o yolda yürüyemez de seni kaybedersem*, diyorsun," dedi.

Nazenin, adamın söylediği her kelimeye başını salladı. "Varlığını biliyorum, varlığının güzelliğini biliyorum. Ama ya yokluğun? Ya bir gün yanıma bakar da seni göremezsem? Varlığına alışıp yokluğunla sınanmak..." derken, omzunun üstünden kitaplığa bakıp, *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu* kitabını işaret etti. "*Yine yalnızım, her zaman olduğumdan çok daha fazla yalnızım*," diyen o kadın gibi olmaktan korkuyorum. Ben tek başıma olmayı, yalnız olmayı biliyordum. Çünkü öyle büyümüştüm. Sonra sen geldin ve bana seninle olmayı öğrettin. Ya gidersen?"

İşte sözlerini usul usul asıl korkusuna getirmişti. Korkusu, birlikte bir yolda yürümek ya da yürüyememek değildi. Zaten Nazenin Tuna, korkak bir kadın değildi ki. Denerdi, denenmemiş tüm yolları denerdi. Asıl korkusu kaybetmekti. Metehan'ı kaybetmek ve onsuz kalmak, onsuz eksik kalmaktı tüm derdi de korkusu da.

Metehan farkına vardığı bu gerçekle zorla yutkunup, soluklanırken, "Sana *aniden yanından gitmem*, diyemem," dedi. "Bir gün bir bakarsın ki ben çoktan gitmişim. Benden bunun sözünü isteyemezsin çünkü hayat bu, hepimiz her an gidebiliriz. Asıl gerçek olan gitmeyi düşünüp yaşamaktan korkmak değil ki. Tüm korkularımıza ve gitme ihtimallerimize rağmen yan yana olduğumuz, aynı zamanda soluklandığımız, *hemdem* olduğumuz her anı doyasıya yaşamaktır," dedi ve bekledi. Sözlerini anlasın, içinde yerli yerine koysun diye bekledi. "Her şeyi planlayamazsın, Vali Hanım. Bırak planlar yapmayı, doyasıya yaşa. *Yaşadım*, de. *Ne güzel sevdik be*, diyelim. Sevmenin zamanı yok, anla bunu. Bir anda bulduk birbirimizi ama sen durdun, her şey yoluna girsin diye bekliyorsun. Beni de durdurup bekletiyorsun. Ben seni beklerim, güzelim. Son nefesime kadar beklerim de zaman geçip gidiyor. Bir gün ardımıza bakıp *geç kaldık galiba*, dememek ve yaşayamadıklarımıza pişman olmamak için indir şu zırhını da bırak seveyim seni," deyip kadını belinden sardığı gibi yüzüne eğildi ve dudaklarına sokuldu. "Hadi, sev beni," diye fısıldadı. Bu sözlerle kadının yüzünde buruk ama ışıl ışıl bir tebessüm belirince de birkaç kelime daha ekledi sözlerine. "Olur ya, korkun gerçek olur da ben gidersem de ardımda gururlu bir kadın bırakırım. Dimdik duran, kimseye boyun eğmeyen, beni de sonsuza dek gönlünün en güzel yerinde taşıyacak bir Nazenin bırakırım. Gururla."

Dudakları birbirine dokunup, ikisini de ürpertirken sanki soluları kesildi ve tam o an, "Eşofman getirdim," diyen sesle donup kaldılar. Metehan, gerçeğe dönmelerine sebep olan bu sese tepki olarak içten içe homurdandı. Resmen içinden dışına bir canavarın uğultusu yükseliyordu.

* Stefan Zweig, *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu* kitabından alıntı.

"Elif!" diye evi inletirken Elif odanın kapısında belirdi ve onları dip dibe görüp kaldı.

"Ayy, pardon ya, böldüm galiba," deyip, kıkırdarken elindeki eşofman takımını yatağa fırlattı ve koşarak uzaklaşmaya yeltendi ama Metehan çevik bir hareketle terliğini ayağından havaya doğru atıp havada yakaladı ve koşmaya hazırlanan kardeşine fırlattı.

"Laaan! Elifff!"

Elif tam kafasının arkasından vurulmuştu. Hem de ev terliğiyle. Hem de bordo bereli abisi tarafından.

"Ayy! Pardon dedik ya, oğlum! Ne vuruyosun?" diye can havliyle olay yerinden uzaklaşan Elif'i takip etmek için bir hışımla kapıya yönelen Metehan'ı durdurmak, olay yerindeki diğer şahsa kalmıştı. Yani Nazenin'e.

Nazenin saniyeler içinde olan biten ve bir hayli komik olan an sebebiyle kahkahasını tutamamıştı ancak Metehan'ı kolundan tutmuştu. "Metehan, saçmalama, dur," demeye bile zorlanıyordu çünkü gülmekten konuşamıyordu. Adamın onca zaman bekleyip, uğraş verip dil döktüğü ve almak üzere olduğu öpücüğü yine hayal olmuştu. Evren öpüşmelerini istemiyordu galiba.

"Sen neye gülüyorsun? Hıı? Sen neye gülüyorsun?" diyerek bu kez kendisine dönüp, belini iki yandan kavrayan adamın gözlerindeki alevleri görünce kadının kahkahaları son buldu. Metehan öyle bir bakıyordu ki gözleri kapkara olmuş, sinirden çenesi kasılıp kalmıştı.

Belini saran eller bir anda bedenini havalandırınca Nazenin telaşla Metehan'ın omuzlarına tutundu. "Metehan!" diye bağırsa da adama hiçbir şey işlemiyordu sanki.

"Gülme, bana bak, gülme. Öp artık be kadın! Çatladık be!"

"Çatladık mı? Siz kimsiniz?"

"Biz, bayağı kalabalığız ve yemin olsun, çatladık. Bir öp artık da hepimiz rahat edelim. Allah'ın adını verdim bak. Eğer beni öpmeden bu odadan çıkarsan yıkarım bu evi."

Nazenin yeni bir kahkaha krizine girerken havada sallanan bacaklarını Metehan'ın beline doladı. Mecburen!

"Metehan, saçmalama, bırak beni."

"Bırakayım mı? Emin misin? Bırakmamı istemiyor gibisin ama," derken beline sarılan bacaklara dokunup usulca sıktı.

Bu ufacık dokunuşla irkilip titreyen Nazenin, "Bana bak, beni delirtme, *bırak* dedim," diye bağırıyordu. "Annenler görecek, rezil olacağız." "Ben rezil olmuşum, rezilim çıkmış benim. Kırk yaşında herifim..."

"Taş gibi herif," deyip kıs kıs gülen kadına bakıp bir an kaş çattı ama demişti ya, *çatılmıyor bu kaşlar sana*, diye. Yine çatılmadı kaşları. Tıpkı onun gibi gülmeye başladı.

"Evet, taş gibi herifim ve sen beni öp diye rezilim çıktı be."

"*Nasip değilmiş*, diyelim ve bu olayı başka bir güne bırakalım. Hadi, indir beni yoksa rezil olacağız. Herkes yemeğe bekliyor, hadi."

Metehan inatla direten kadına bakıp, başını usulca sallarken ufak tefek bedenini bıraktı ve ayakları üstünde durduğuna emin olunca bir adım geri çekildi. Derin bir nefes alan Nazenin ise biraz sakinleşmek için etrafa bakındı. Gözleri yatakta, dolapta, boş duvarlarda ve yerdeki halıda gezindi. Sonra masaya ilişti bakışları. İşte o esnada gördü masanın üstünde duran fotoğraf çerçevesini. Masaya yaklaşıp, çerçevedeki fotoğrafa dikkatle bakarken gülümsedi. "Abim mi bu?" diye sorarken heyecanına engel olamamıştı.

"Hmm, evet. Askeri lisenin ilk senesi biterken çektirmiştik bu fotoğrafı."

"Abimin bu hallerini hayal meyal hatırlıyorum."

Metehan gülümseyerek, "Hayal meyal hatırlaman normal, biz on beş yaşındayken sen altı yaşında küçük bir kız çocuğuydun sanırım," dedi ve ona sokulup arkasından sıkıca sarıldı. Başının üstünü öptü.

Bu sırada Nazenin ise hem onun sözlerine hem de fotoğraftaki yüzlere gülüyordu. Suratlarında tüy bitmemiş delikanlılara bakıp başını hafifçe salladı. Metehan'ın on beş yaşındaki halini dikkatle incelerken bir yandan da göz ucuyla omzuna yerleşmiş yüzünün şimdiki haline bakıyordu. O zamanın toy delikanlısı şimdi yirmi beş yılı geride bırakmış, yer yer saçlarına aklar düşmüş, favorileri bembeyaz olmuş, gözlerinin yanında çizgiler belirmiş ve olgunlaşmış vaziyette omzunda duruyor ve gençliğine tebessümle bakıyordu.

"İyi ki o zaman karşılaşmamışız, Binbaşı."

Metehan, "Neden?" diye merakla sordu.

"Küçük bir kızın kalbini çalarmışsın."

Bu cevaba içten bir kahkaha atarken dudakları Nazenin'in boynunu buldu ve uzunca öptü. "İyi ki o zaman karşılaşmamışız, Vali Hanım." Sözlerini söylerken kıs kıs gülüyordu ve Nazenin de onun bu küçük oyununa ayak uydurdu.

"Neden?"

İkisi de gülmeye başladı. "O yaştaki bir kıza gönül veremezdim," dedi. "Yani bu hiç doğru olmazdı."

Nazenin kaşının birini havalandırıp ağır ağır iç çekti. Uyarır gibi, "Metehan!" diye mırıldandı.

"Ne? Yalan mı?"

"Değil, yalan değil. Muhtemelen ben o yaşlarda pembe tütü etekli elbisem, başımın iki yanından sarkan saçlarım ve saçlarımı sıkıca tutan çiçekli tokalarımla falan yanınıza gelirdim."

Kendi sözlerine uzun uzun güldü Nazenin ama Metehan onun aksine çok sessizdi. Sessizliğini, "Böyle mi gelirdin yani?" diye mırıldanarak bozdu. Çerçevenin sol alt köşesine ters şekilde tutturulmuş kâğıda uzandı ve çevirdi. Parmak uçlarıyla tutuğu şeyin bir kâğıt değil, kendi çocukluk fotoğrafı olduğunu gören Nazenin ise ağzı açık kalıvermişti.

"Herkes anlayacağını anlamıştır. Artık düzgün durabilir," diyen Metehan, gözleriyle aşağıyı işaret etmişti. *Herkes* dediği ailesiydi belli ki. Fotoğrafı olması gerektiği yönde yeniden çerçevenin köşesine, liseli Metehan'ın yanına iliştirdi ve gülümseyerek baktı küçük Nazenin'e.

"Bu fotoğrafı nereden buldun? Böyle bir fotoğrafım olduğunu ben bile unutmuştum," diyen Nazenin de şaşkınlıkla hem ona hem de küçüklük haline bakıyordu.

"Andaç'tan rica ettim. O da kırmadı beni, fotoğrafını gönderdi."

"Ne zaman oldu bu?"

Hâlâ şaşkın ve heyecanlıydı kadın. Aklına gelen soruları soluksuzca sormaya da niyetliydi.

"Düğündeki o videoda gördüğüm kız çocuğunu, hani beni telefon sapığı sanan ve *beni de arasın*, diyen o kızı, küçük Nazenin'i saklamak istedim. Andaç da balayına gitmeden önce fotoğrafını kargoyla gönderdi. Aslında bir süre cüzdanımdaydı ama gören olur da açıklayamam diye bombacıyı paketlediğimiz görevden dönünce eve uğradım, buraya bıraktım."

Nazenin ona dönüp başını kaldırdı ve gözlerine bakarken, "O zaman fotoğrafımı cüzdanına geri koy, Binbaşı," deyip burnunun ucunu yanağına dokundurdu. Sonra da uzun uzun öptü. "*Eğer beni öpmeden bu odadan çıkarsan yıkarım bu evi*, demiştin. Öptüm. Yıkma evi, tamam mı?"

"Hıı!" diye homurdanan Metehan kaderine boyun eğip, o çok istediği öpücüğün şu anda da gelmeyeceğini kabullenirken Nazenin yatağın üstünde dağılmış şekilde duran eşofmanlara ilerledi.

"Hadi, dışarı çık da giyineyim. Herkesi bekletiyoruz."

Metehan bu sözlere kıs kıs gülerken, "Çıkayım da sanki görmediğim şey!" diye mırıldandı ve çerçeveye iliştirdiği fotoğrafı alıp cüzdanına koydu. Bir gözü ise Nazenin'in üstündeydi ve tepkisini bekliyordu.

"Ne gördün? Ne gördün, pardon? O gece aracın içi karanlıktı ve sen de *hiçbir şey görmedim*, demiştin. Terbiyesiz adam. Çık dışarı."

Metehan hınzır gülüşüne imalı bir kahkaha eklerken, "Belki seni kandırdım, belki de gördüm seni," derken kapıya ilerledi. Sözlerinin asıl sebebi alamadığı öpücüğünün hırsıydı. Yine olmamıştı. Yine o çok istediği öpücüğe ulaşamamıştı. Vuslat başka bahara kalmıştı. Böyle işin içine edilsindi. Allah, o notun cezasını versindi ve Elif'i de bildiği gibi yapsındı.

Metehan içinden sayıp, söverken Nazenin'in, "O gece görmediğin bir şey var içimde, o yüzden çık dışarı," demesiyle gerçeğe döndü. Bir anda, hızla ve aniden döndü hem de. Kapıya varan adımlarını anında durdurup, başını koparcasına bir hızla kadına çevirdi. Kaşının biri havalanmış, göz-bebekleri puslanmıştı ve hızla Nazenin'i tarıyor, üstünde gözle görülür bir farklılık arıyordu.

"Ne var? O gece görmediğim ne varmış içinde?"

Adamın afallamış, şok olmuş, kal gelmiş haliyle keyiflenip sırıtan Nazenin, son kozunu da oynadı. "Jartiyer var. Şimdi çık dışarı, Binbaşı," dediği an Metehan'ın gözleri yuvalarından çıkacak gibi açıldı.

Bile bile ateşe koşuyor hatta ateşe odun atıyordu ama umurunda değildi. Bunu o istemişti. Madem kaza gecesiyle ilgili böyle imalarda bulunabiliyordu, -hem de hiç utanmadan- o zaman bunu kendisi de yapabilirdi.

Metehan, "Ne?" diye bağırıp gözlerini devirdi.

"Ne ne? Duydun işte. Hadi, şimdi çık dışarı." "Sen..." diyen Metehan sağ elinin işaretparmağını kadına yöneltip dişlerini sıktı. Çenesi kasılıp, kalırken bir kez daha, "Sen..." dedi ve devam etti. "Sen bütün gün içinde jartiyerle mi gezdin?"

Şok içinde bağıra bağıra sorduğu soruyla Nazenin evde oldukları gerçeğini, dahası evde Melek, Cihan ve Elif'in de olduğu gerçeğini hatırlamıştı. "Bağırıp durma. Tabii ki bütün gün onunla gezdim. Çoraplarımı tutsun diye giydim. Salak salak konuşma da çık dışarı artık. Çık!" diye bağırıp adamı odadan atmak için itelerken söylenmeyi sürdürdü. "*Bütün gün içinde jartiyerle mi gezdin*, diyor bir de. Sanki biriyle gezmişim gibi."

"Allah seni inandırsın, biriyle gezsen bu kadar şok olmazdım, Nazenin. Ben çıkayım mı? Emin misin? Bak, son kararın mı? İstemezsen çıkmam, güzelim. He yavrum, çıkmasam mı?"

Kaplan gibi kükreyen o adamın yerinde yeller esiyordu şimdi. Hatta yavru kedi misali bakıp sıralıyordu sözlerini. Durum vahimdi ve komikti. Nazenin ona bakıp, katıla katıla gülmemek için çabalarken, "Öpüşmeyi bile başaramıyoruz," dedi. "Senin bu isteğin biraz şov bence, Binbaşı. Hadi, bay bay. Selametle. Uğurlar ola," deyip kapıyı yüzüne kapadı. Gülerken kapının diğer tarafından önce bir tıkırtı geldi. Resmen bir kedi kapıyı tırmalıyor gibiydi çıkan ses.

Kapısının eşiğindeki kedi epey büyük ve ısrarcıydı. Kolay kolay gitmeye niyeti yoktu belli ki.

"Ne var, Metehan?" diye bağırırken gözleri gülmekten yaşarıyordu.

"Nazenin... Güzelim..."

"Efendim, Metehan!"

"Başarabiliriz," diyen fısıltılı sesteki o beklenti dolu tınıyı duyunca kahkahasını zor tuttu. *Bir umuttur yaşamak*, sözlerinin Metehan'da can bulduğuna şahit oluyordu şu an.

"Neyi?"

"Başaramadıklarımızı."

"Olmaz," deyip, kıs kıs gülerken üstündeki ceketi çıkarmaya başladı.

"Neden?" diye isyanla soran adam göremese de daha da sırıttı.

"Bugün perşembe."

"Ee?"

"Mübarek gece. Yarın hem cuma hem de bayram. *İki bayram arası düğün olmaz*, derler. Sen duymadın mı?" deyip, biraz eğilerek katıla katıla ama sessizce güldü.

"Tamam, güzelim. Düğünü sonraya bırakırız, sen dert etme. Önce şu vuslatı bir halletseydik."

"Ayaküstü olmaz o vuslat. Ben öyle alelade öpülecek bir kadın mıyım?"

"Elif gelmeseydi ayaküstü öpüşmeyecek miydin yani benimle?"

Sorusuyla ve soruyu sorarken yansıttığı isyanıyla daha fazla dayanamayıp resmen patladı Nazenin. Kahkahalarla gülerken, "Metehan, git başımdan!" diye de bağırıyordu. O bağırdıkça Metehan da bağırıyordu tabii.

"Elif, gözüme görünme, Elif. Önümüzdeki beş hatta on yıl gözüme görünme. Yaktım seni. Sen beni yaktın ya, ben de seni yakacağım, Elif."

"Seni ben yakmadım. Yengem yakmış," diye aşağıdan korkuyla bağıran Elif'in *yengem*, diye hitap etmesi biraz olsun öfkesine su serpti.

"Yengen yaktı, doğru. *Yakma bizi*, dedim o kadar ama dinlemedi ki."

3. BÖLÜM

Bayram sabahı mutluluğu, diye bir şey vardı. Çocukluktan itibaren öğretilen bayram geleneğimiz vardı. Yepyeni kıyafetlerin ve ayakkabıların alındığı, *arife günü yıkanırsan arife gibi olursun*, denerek banyo yapıldığı, ak pak girilen yatakta bayram sabahı giyilecek kıyafetlere ve ayakkabılara heyecanla bakıp uyumaya çalışıldığı zamanların çocuğuydu Nazenin ve Metehan. O yüzdendi galiba sabah erkenden uyanıp bir güzel hazırlanmaları.

Geceyi Metehan'ın odasında geçiren Nazenin, odadan çıktığında Metehan da misafir odasından çıkıyordu. Bir an birbirlerine bakıp gülümsediler. "Günaydın," diyen adama birkaç adımla yaklaşan Nazenin, parmak uçlarında yükseldi. Onu yanağından öperken, "Günaydın," diye karşılık verdi. Metehan, yanağına konan ufacık öpücükle mest olup, gülümsemeyi sürdürürken, eğilip kadını başının üstünden öptü.

"Ne güzel bir sabah," diye kıs kıs güldüğü esnada merdivenlere yöneldi. Birlikte alt kata indiklerinde Cihan ve Melek de uyanmış, bir güzel giyinmiş, kahvelerini yudumlarken sohbet ediyorlardı.

"Günaydın," diyerek salona girmek üzere olan Metehan, kolunu usulca Nazenin'in omzuna sardı ve onu da salona yönlendirdi.

"Günaydın, çocuklar," diyerek ayaklanan karı koca karşısındaki genç çifte bakarken tebessüm ediyordu.

Akşam yemekten sonra sohbet öyle güzel ilerlemişti ki Melek Hanım ne oğlunu ne de Nazenin'i bırakmak istememiş, onlar da kadını kırmayıp geceyi orada geçirmişti. Gece yarısına doğru askeri misafirhaneye giden Metehan, hem kendi eşyalarını hem de Nazenin'in eşyalarını alıp geri gelmişti.

Bu sırada Cihan Bey'le baş başa kalma fırsatını yakalayan Nazenin ise bombacıyla ilgili bir gelişme olup olmadığını sormuştu ama tatmin edici bir cevap alamamıştı.

"Çocuklar, helikopter hazır. Ne zaman isterseniz hareket edecek. Ama..." deyip oğluna baktı Cihan Bey. "Uzun zamandır baba oğul bayram namazına gidemedik, aslanım. Hadi, bu sefer birlikte gidelim."

Metehan da gülümsemişti. "Sen iste Başkan'ım, gidelim tabii," dese de

göz ucuyla Nazenin'e baktı. *Hemen mi yola çıkalım yoksa iki saat daha müsaade var mı*, diye sorar gibiydi bakışları.

"Gidin tabii, birkaç saat rötarlı gitsek hiçbir şey olmaz."

"O zaman biz de kahvaltıyı hazırlayalım. Gel kızım, gel," diyerek güle oynaya mutfağa yönelen Melek Hanım'ın mutluluğu hepsini güldürdü.

"Elif, kalksana kızım. Bayram sabahı bu sabah. Ayy, bu kız beni deli edecek. Kızım, kalk. Kahvaltı hazırlayacağız, hadi," diyen kadın bağıra bağıra gözden kayboldu. Cihan Bey ve Metehan ise kapıya yönelmişti.

Nazenin göz ucuyla Metehan'ı incelerken üstüne siyah kot pantolon, beyaz gömlek giymiş olduğunu fark etti. Belini saran siyah deri kemerinin gümüş rengi tokası hareket ettikçe parlıyordu. Askıdaki deri ceketine uzanıp, onu da giyerken, "Nazenin..." diye mırıldandı.

Saniyeler sonra gayet sakin bir sesle, "Efendim," diye cevap aldığında duraksayıp, kadına bakarken şaşkındı.

Aralarında ilk kez böylesine normal bir diyalog başlangıcı gerçekleşiyordu. Rütbeler ya da makamlar söylenmeden, isimlerin arkasına sıfatlar eklenmeden, sadece adını söyleyip *efendim*, diye yanıt alıyordu. Normal insanlar gibi! Normal olan anormal gelse de hoşuna gitmişti Metehan'ın.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluşurken, "Telefonum sende kalsın," dedi. "Kutluhan Albay ararsa aç lütfen." Nazenin duraksadı. Onun duraksadığını, yüzünün aldığı şaşkın ifadeyi gören baba oğul ise bir an bakıştı. Cihan Bey, "Ben annene bakayım," diyerek mutfağa yöneldiği sırada dudaklarını kemirip kahkaha atmamaya çalışıyordu. Her şey apaçık ortadayken bile Nazenin hâlâ açık vermemek için uğraşıyor, Metehan ise inadına yapar gibi açık açık konuşuyor ya da belli edecek gibi davranıyordu. Cihan Bey, "Az değilsin, ulan!" diye mırıldanarak mutfağa girdiğinde Metehan ise Nazenin'e gülümsedi.

"Albay'a mesaj attım. Telefonumu sana bıraktığımı biliyor. Akdağ merkezde rüzgâr kuvvetliymiş. O yüzden ilçeye inip oradan merkeze geçebiliriz. Eğer ilçeye inecek olursak makam aracın ve koruma araçları ayarlanacak. Durumla ilgili bilgi vermek için arayacak."

Nazenin usulca başını sallayıp, soluklanırken aniden terleyen ellerini üstündeki haki yeşili kumaş pantolona sürttü. "Peki, açarım o zaman," derken kızarıvermesiyle Metehan gülümsedi. Ona doğru adımlayıp yanına geldi.

"Nazenin..."

"Hıı?"

"Gerilme, güzelim. Bunda gerilecek bir şey yok. Sakin ol," dediği anda Nazenin yanaklarını şişirecek kadar derin bir nefes alıp hızla bıraktı.

"Tamam," diye mırıldanırken başını biraz kaldırdı ve adamın gözlerine

bakıp gülümsemeye çalıştı. Ancak bu esnada fark ettiği şeyle kaşları çatıldı. "Gömleğinin yakası ceketin içinde kalmış," diyerek parmak uçlarında yükseldi. Adamın yakasına uzanıp bahsettiği yeri düzeltmeye başladı.

Ceketin altında kalan yakayı usulca tutup, dışa doğru çekerken, "Bugünkü renginiz asker yeşili mi Nazenin Hanım?" diye fısıldayan adama göz ucuyla baktı.

"Hmm, bugünkü rengim yeşil. Ama asker yeşili değil bence."

"Ne yeşiliymiş?"

Merakla fısıldayan adamın gözlerine uzun uzun baktı bu kez. Kaçırmadı gözlerini. Yakasını parmak uçlarıyla okşayıp, bırakmadan önce, "Memleketinin yeşilini giydim," dedi. "Gözlerim gibi."

İşte bu sözlerle zaten vurduğu o kalbe bir darbe daha indirip adamı resmen inletti. "Nazenin... Memleket gözlüm," diyen adama göz kırpıp, bir adım geri çekilirken beline dolanan kol durmasına sebep oldu.

"Bütün dualarımı sana edeceğim. Vallahi de billahi de sana edeceğim."

Nazenin, Metehan'ın bu sözlerine dayanamayıp hoş bir kahkaha attı. "*Allah kabul etsin*, diyeyim o zaman, komutan," dedi.

"Yüce Mevla'm, gerçeğimiz olmayacak şeyi hayal etmemizi de onun için dua etmemizi de nasip etmezmiş," derken, olabildiğince eğilip ona yaklaşmış, gözlerini bir an bile kadından ayırmamıştı. Duyduğu sözlerle ve aralarındaki yakınlıkla kalbi ağzında atan Nazenin ise birkaç soluğu peş peşe alıp karşısında dimdik duran adama tebessümle baktı. Tam o anda mutfaktan çıkan Cihan Bey ve Melek Hanım muhabbetlerinin de yakınlıklarının da sonu oldu. Metehan, Nazenin'i sıkıca saran kolunu çekti, Nazenin de hızla geri adımladı ve aralarındaki mesafeyi açtı. Onları görmezlikten gelmeye çalışan yaşlı çift ise bir an göz göze gelip için için güldü.

"Hazır mısın aslanım?"

"Hazırım, hadi gidelim," diyen Metehan kapıyı açıp babasının çıkmasını bekledi. İkisi bayram namazı için giderken Nazenin ve Melek Hanım da mutfağa girip kahvaltı için hazırlıklara başladı. Her şey hazır olmak üzereyken ancak uyanıp mutfağa gelen Elif ise hâlâ gözlerini ovuşturuyor, ada tezgâhta uyukluyordu.

"Elif, git üstünü değiştir, kızım. Babanla abin gelecek artık ama sen hâlâ pijamalarınlasın," diyen Melek Hanım, sözlerini bitirmişti ki evin kapısında dönen anahtarın sesini duydular. "Biz geldik," diyen Metehan'ın sesi mutfağa ulaştı.

"Hoş geldiniz," diyerek kapıya ilerleyen Melek Hanım'ı, Elif ve Nazenin takip etti.

"Hoş bulduk. Bayram namazı kılındığına göre..." diyen Cihan Bey, ka-

banını askıya asıp karısına döndü ve kollarını açtı. "Bayramın kutlu olsun, Melekçiğim. Daha nice bayramlar görelim inşallah." Karısına sıkıca sarılıp alnından öptüğü sırada Melek Hanım da ona sımsıkı sarılmış, sırtını sıvazlıyordu.

"Senin de bayramın kutlu olsun, Cihancığım. Çok bayramlar görelim inşallah. Sağlıkla, huzurla," deyip, gülümserken Nazenin'e baktı. "Azalmadan, eksilmeden, artarak ve kalabalıklaşarak." Nazenin aniden kendisini ima eden sözlerle kızarırken Metehan yine keyiflenmiş, gülüyordu ve gayet anlaşılır şekilde *amin*, dedi.

Cihan Bey ise oğlunun bu yaptığına hafifçe başını sallayıp, "Bu koca ayı var ya, Melek," diye homurdandı.

"Doğurduğum mu?"

"Hmm, tam olarak o," deyip oğluna yandan bir bakış attı ve sözlerine devam etti. "Yaptığı her şeyi Nazenin kızı sinir etmek için inadına yapıyor."

"Ne yapmışım ben? Hiçbir şey yapmadım. *Amin*, dedim sadece," diyerek kendini korumaya çalışan Metehan üstüne dönen ve imalı şekilde bakan dört çift göze baktı. "İstediğiniz gibi anlayın. Umurumda değil."

Cihan ve Melek gülmeye başladı. Aslında Elif de gülmek istiyordu ama dün yaşananlardan ötürü hâlâ ses çıkarıp görünür olmaya korkuyordu.

"Hadi bakalım, bayramlaşma vakti," diye şakıyan Melek, oğluna gülümserken başını hafifçe sağa sola salladı.

Metehan, "Anacım," diyerek, onun gülümsemesine eşlik edip yanına gitti ve elini öpüp sarıldı. Ondan ayrılıp babasına yöneldiğinde Melek Hanım, Nazenin'e dönüp kollarını açtı.

"Güzel kızım."

"Melek teyzeciğim," diyerek ona yaklaşan Nazenin, kadının elini sıkıca tuttu ve öptü.

Tam olarak bu anı bekleyen Cihan Bey, "Melek, güzelim, Nazenin araç kredisini ödemek için bayram harçlığı topluyor. Haberin olsun," dediği anda gülmeye başladılar.

Baba oğul katıla katıla gülerken, Nazenin renkten renge girip, "Cihan amca, bu biraz ayıp oldu ama," dedi.

"Bayram harçlığı Vali kızımıza feda olsun, Cihancığım. Beni bunlarla korkutamazsın," deyip bir koluyla Nazenin'i saran Melek Hanım, arkasında kalan aynalı dolabı açtı ve içinden zarf çıkarıp Nazenin'e verdi. "Ben hazırlığımı çoktan yaptım."

Erkekler *oo*, diye nidalar atıp, Melek'i alkışlarken, Nazenin hepten mahcup olup, "Melek teyzeciğim, böyle bir şeye gerek yok," dedi ama dinletemedi.

Elif, olaya bodoslama dalıp, "Nazenin ablacığım, sen almayacaksan ben seve seve alırım," dedi.

En masum ifadesiyle sırıtıyordu ki Metehan dişlerini sıka sıka, "Sen sus," dedi. "Sana bu bayram harçlık falan yok. Ayrıca sen çalışmıyor musun ya? Sanki parası yok gibi tavırlar."

"Çalışıyor olabilirim, abiciğim ama fazla para, göz çıkarmaz."

Nazenin gülerek, Elif'i kendine çekip sarıldı. "Sen şu gıcık abine bakma, güzelim. O yine tüm nemrutluğuyla günümüzü aydınlatıyor," dedi ve Elif'le bayramlaşıp birbirlerini öptüler.

"Elini öpersem ne veriyorsun, Vali'm? Vali olmuşsun sonuçta..."

"Al kız, hediyeyi hediye etmek sünnetmiş, sayende sevaba gireyim," diyerek elindeki zarfı Elif'e uzattı. Bir yandan da Melek Hanım'a gülümseyip göz kırptı. "Annelerden harçlık kabul etmiyorum, Melek teyzeciğim. O olay babalara özel. Alınma lütfen."

"Bu işten Elif kârlı çıktı," diye mırıldanan Melek Hanım bir yandan da gülerken Elif çoktan babasına cilve yapmaya başlamıştı. *Canım babam, balım babam, biricik babam*, diye ettiği sözler havada uçuşuyor, Cihan Bey ise bu sözlerle mest oluyordu. Onların aralarında geçen muhabbeti sessizce izleyen üçlü gülerek birbirine baktı. O bakışma esnasında Nazenin artık kaçışı olmadığını kabul ettiği ana kendini hazırladı ve küçük adımlarla Metehan'a ilerledi. Bir an karşılıklı durup gülümseyerek bakıştılar.

"Sıran geldi, Kılıçarslan. Hazır mısın?"

Kahkaha atan Metehan, kollarını açtı ve Nazenin'i sıkıca sardı. Kadının yüzüne doğru eğilip, şakağını öperken bedenine dolanan kolları ve sırtını sıvazlayan elleri hissediyordu. "Bayramın kutlu olsun, güzelim." Kısa bir soluk aldı ve kadının kulağına, "Çok bayramlar gör, hepsinde de ilk beni gör," diye fısıldadı.

"Senin de bayramın kutlu olsun kocaman, taş gibi herif. Çok bayramlar gör inşallah. Ve hepsinde yanımızda ol."

"Bu herif, her bayram hatta her an senin yanında olmak için elinden geleni yapacak." Birbirlerinden uzaklaşıp, gülümserken, yanlarındaki aile üyeleri de onlara gülümseyerek bakıyordu. "Sırası geldiyse..." diyerek Nazenin'in bir adım gerisine çekilen ama onu hâlâ sol kolunun altında tutan Metehan, sağ elini pantolonunun arka cebine atıp para çıkardı. Ancak vermedi.

"Öp," dedi muzipçe gülüp, elini göstererek. "Makamı büyük olana sensin, onu biliyoruz da yaşı büyük olan da benim. Öp."

Herkes kahkaha atarken Nazenin güle güle adamın elini tuttu ve öptü. Bir güzel de alnına koyup, "Hayırlı bayramlar, yaşlı herif," deyiverdi. İşte bu söz, Metehan dışında herkesi yeniden kahkahaya boğdu.

"Senin o dilini düğümleyeceğim. Yaşlıymış!" diye söylene söylene elindeki parayı Nazenin'e verdi.

"Kesene bereket, Binbaşı."

"Bereketini gör, Vali Hanım."

Onlar atışmaya devam ederken, Elif araya girip abisiyle bayramlaştı. Birkaç dakikalığına ateşkes ilan eden abi kardeş, birbirlerine doyasıya sarılırken diğerleri ise kahvaltı masasına ilerledi.

***

Hava durumu sebebiyle Akdağ'ın merkeze en yakın ilçesine iniş yapan helikopterden indiklerinde, kendilerini bekleyen Levent, Emre ve Pençe Timi'yle şehre gitmek için araçlara ilerlediler. Makam aracına binmek üzere olan Nazenin bir an duraksayıp, Levent'le Emre'ye baktı.

"Bu sefer de uçmayız, değil mi?" diye sorunca onlar da duraksamıştı. Az sonra trafik kazası geçirip uçurumdan uçtukları yoldan geçeceklerdi. Ve Nazenin ister istemez gergindi. Onların da gergin olduğunu fark ederek durumu şakaya vurmak istemişti ancak pek işe yaramışa benzemiyordu. Hepsinin aklında aynı düşünceler olduğunu ise Metehan ve timine bakınca daha iyi anlamıştı. Sıkıntıyla soluklanıp, "Hadi gidelim," diyerek aracına bindi.

"Beyler, dikkatli. Bu yol mimli, biliyorsunuz," diyen Metehan'ın gür sesi kulağına gelirken aracı hareket etmişti. Bir saatlik sürenin sonunda şehir merkezine varmış ve direkt askeriyenin tören alanına geçmişlerdi. Tören alanına önce askeri araçlar giriş yapıp, tim araçlardan hızla inerken Nazenin'in makam aracı da görüş açılarında belirdi. Aracın önünde usul usul süzülen bayrak araç durunca, birkaç kez daha salınıp durdu.

"Dikkat!" Metehan'ın yeri göğü inleten emriyle herkes hazır ola geçerken aracından inen Nazenin, göz ucuyla alana baktı. Sonra ceketini düzeltti ve sakin sakin yürümeye başladı. Her adımında topuk sesi yankılanıyor, binlerce askerin bulunduğu ancak çıt bile çıkmayan alanda kayboluyordu.

"Albay'ım, bayramınız kutlu olsun."

Adama elini uzattığında aldığı ilk yanıt asker selamı oldu. Ardından Albay net ve güçlü sesiyle, "Sağ olun, Sayın Vali'm," derken elini sıktı. "Hoş geldiniz."

"Hoş buldum," derken başını hafifçe sallayan Nazenin askerlere döndü. Dimdik bir vaziyette durup gözünün alabildiği yere kadar gördüğü yemyeşil üniformalı adamlara baktı. Belli belirsiz bir soluk alıp, "Bayramınız kutlu olsun," dedi.

Hazır ol konumundaki askerlerden yeri göğü inleterek, "Sağ ol!" diye cevap geldi.

"Sizler de sağ olun," diyen Nazenin yanında duran Albay'a baktı. "Pençe

Timi'yle de bayramlaşayım, Albay'ım. Benim için verdikleri emek çok büyük."

"Tabii ki Sayın Vali'm," diyerek bir adım geri çekilen Albay'ın ardında Metehan vardı. Rütbe sırasına göre dizildikleri için ilk önce onunla tokalaştı, daha sonra da Yusuf ve diğer tim üyeleriyle devam etti.

"Eee, bu aslanlara bugün bayram tatili yok mu Albay'ım? Akşama kadar burada mı bekleyecekler?" derken tabur tabur askeri gösteren Nazenin, göz ucuyla da gencecik fidanlara, vatan evlatlarına bakıyordu.

"Bugün hepsi izinli. Hepsi aileleriyle görüşecek," diyen Albay, askerlerine baktı. "Serbestsiniz, aslanlar."

"Sağ ol," diyen askerler sessizce dağılmaya başlarken Vali Hanım da Pençe Timi'nin hangarına konuk oldu.

Nazenin, yeni demlenen çayını yudumlarken bir yandan da telefonuna peşi sıra düşen bildirimleri kontrol ediyordu. Herkes bayram mesajı atmaya yemin etmiş gibiydi. Derin bir soluk alıp telefonunu bıraktığı esnada etrafında dönen muhabbeti anlamaya çalışıyordu. "Aa, sizin de bayramınız kutlu olsun, Sayın Vali'm. Hepimize mesaj atmışsınız. Ne ince bir düşünce," diyen Yusuf'a baktı. O anda Akdağ Valiliği tarafından atılan toplu mesaj kendi telefonuna da gelmişti. Mesaja göz atıp, Yusuf'un sözlerine gülerken Adil ve Uygur, Yusuf'a söyleniyordu. Üçünün arasında dönen muhabbete diğerleri de katılıp, Yusuf'la goygoy yaparken Nazenin, Metehan'ın dikkatle telefonuna baktığını gördü. Kaşları çatılmış, alnı kırışmış vaziyetteydi ve düşünceli şekilde ekrana göz atıyordu.

"*Sayın Metehan Kılıçarslan; Türk Silahlı Kuvvetlerine yaptığınız bayram bağışı için teşekkür eder, iyi bayramlar dileriz*, diye bir mesaj geldi. Ben bağış yapmadım ki. Hanginiz yaptı, oğlum?" diyerek bakışlarını tim üyelerine döndürdü ama kimseden ses çıkmadı.

"Biz yapmadık, komutanım," diyen Yusuf'tan gözlerini çekip sorar gibi Albay'a baktı.

"Komutanım, siz..." diyecek oldu. Ama Albay da olumsuz cevap verince bir süre sessizce düşündü ve anladı. Anladığı o şeyle gözleri Nazenin'e döndü. "Vali Hanım, siz?" diye sordu ama alacağı cevabı biliyordu.

Nazenin usulca başını sallayıp gülümser gibi oldu. "Topladığım bayram harçlıklarıyla kredi borcumu ödeyeceğimi düşünmüyordun, değil mi Binbaşı?" dedi.

Metehan onun bu sözlerine tebessüm edip başını hafifçe salladı. "Teşekkür ederim," dedi. "Bu, çok anlamlı oldu."

Etraftaki gözler ikisinin üzerinde gidip, gelirken ve herkes bu küçük ama düşünceli jesti takdir ederken Metehan'ın telefonu çalmaya başladı. Ekrana

kısa süre bakıp aramayı cevapladığı esnada da ayaklandı. "Baba," deyip birkaç adım daha atmıştı ki bir anda durdu. Kaşları hafifçe çatılmış vaziyette omzunun üstünden Nazenin'e baktı. "*Sayın Cihan ve Melek Kılıçarslan, Darüşşafaka Vakfına yaptığınız bağış için teşekkür eder, iyi bayramlar dileriz,* diye bir mesaj geldi demek. Yok, yok. Ben bağış yapmadım ama yapanı biliyorum," deyip gerisin geri döndü. "Anlaşılan Nazenin Hanım, bizden aldığı harçlıkları kurumlara bağışlamış. Tamam, veriyorum." Telefonunu Nazenin'e uzatıp, "Seni istiyor," derken, bıyık altından gülüp başını hafifçe sağa sola salladı.

Nazenin ise onu görmezlikten gelip, telefonu alırken ayağa kalktı, hangarın çıkışına doğru ilerledi.

"Cihan Başkan'ım."

"Başkan olarak aramadım, bizim kız. Cihan amcan olarak konuşmak istedim. Daha doğrusu istedik. Melek teyzeni ve beni bu güzel hediyenle çok mutlu ettin. Hiç aklımıza gelmezdi. Teşekkür ederiz," diyen Cihan Bey'in ardından Melek Hanım'ın sesi geldi.

"Yavrucuğum, bizi çok duygulandırdın. Teşekkür ederiz, inan ki çok sevindik."

Sözleriyle hem mutlu hem de mahcup olan Nazenin, "Asıl ben teşekkür ederim," dedi. "Evinizi açtınız, misafir ettiniz."

Cihan Bey, "Bunun lafını yapma," derken sesi biraz sert çıkmıştı. "Tabii ki evimizi açacağız. Ayrıca sen misafir değilsin. Yavrumuz olacak o herifle aranızda ne olursa olsun ya da olmasın..." diyen adamın sözünü Melek Hanım anlık olarak böldü.

"Ki olsun istiyoruz."

Nazenin bu dip nota sessizce gülerken Cihan Bey de karısının sözlerine gülüp daha sonra konuşmasına devam etti.

"Bu ev senin de evin. Kapımız her zaman açık, kızım."

Nazenin, kemirip durduğu dudaklarını rahat bırakıp soluk aldı. "Teşekkür ederim, gerçekten. Bu sözler çok kıymetli," derken Metehan'a baktı. Adam, az evvel kalktığı koltuğa geri oturmuştu ancak onu dikkatle izliyordu. Gözleri buluştuğunda ikisinin yüzünde de tebessüm belirdi.

"Seni tutmayalım, kızım. Kendine dikkat et. Görüşürüz," diyen karı kocayla vedalaşıp telefonu kapadığında hangarın dışına ilerlemeyi sürdürüp dışarı çıktı ve derin bir nefes aldı.

"Az sonra Andaç ve Seyfettin Paşa da arar kesin, değil mi?" diye soran sesle arkasına baktı. Birkaç adım gerisinde duran adama başını sallayarak cevap vermekle yetindi. "Onlar nerelere bağış yapmış?"

Tebessüm ederek, "Andaç ve Birce Tuna, Mehmetçik Vakfına, Seyfettin ve Meliha Tuna ise LÖSEV'e bağış yapmış," dedi. "Elif Kılıçarslan da SMA hastalığıyla mücadele eden bir bebeğe bağış yapmış."

Metehan, Nazenin'e gururla bakıyordu. Bakarken gözlerinin içi ışıldıyordu. Herkesin adına böyle bir şey yapmış olmasına ayrı, bunu düşünebilmesine ayrı hayran kalmıştı. Ancak merak ettiği son bir şey daha vardı. "Sen?" diye sormadan edemedi. Nazenin ise duyduğu soruyla sessiz kaldı, bir süre göğe bakıp iç çekti.

"Ben bağış yapmadım." Usulca omuzlarını silkip bir soluk daha aldı. Güzelleşmeye başlayan havanın tadını çıkarmak ister gibiydi soluk alışı.

"Yapmadın çünkü?" diye soran Metehan, o sözlerin devamı olduğunu hissediyor ve duymak istiyordu.

"30 Ekim 2020'den beri, yani İzmir depreminden bu yana evini ve ailesini kaybeden bir gencin eğitim masraflarını karşılıyorum."

Duyduğu sözlerle öylece kalan Metehan şaşkınlıkla açılmış gözlerini ondan çekemiyordu.

"Her ay?"

"Evet."

"Yani yaklaşık iki yıldır öğrenci mi okutuyorsun?"

"Evet."

Metehan başını usulca sallayıp, "Sen, çok enteresan bir kadınsın, Nazenin," diye fısıldadı.

"Enteresan değilim, Binbaşı. İnsanım. Deprem olunca evi yıkılan insanlardan üç beş kat fazla kira isteyen, yapılan yardımları hatta depremzedeler soğuk havada üşümesin diye gönderilen battaniyeleri çalıp evine götürmeye çalışan insan olamamışlara inat, ben insanım. Ve felaketi yaşamış, evini, ailesini, malını mülkünü kaybetmiş o insanları unutmuyorum."

Derin bir nefes çekti içine. O esnada kapı girişinin yanında duran bankı fark edip, "Otursana biraz," diyerek bankı işaret etti. İkisi de banka oturup, tenlerine vuran güneşin sıcaklığıyla ısınırken Nazenin sakin sakin konuşmaya devam etti.

"Böyle yardımlar yapan bir ben değilim. Sinem ve Birce de bağış yapıyor. Geçen sene Batı Karadeniz'de yaşanan sel felaketinden etkilenen ve evini kaybeden, geçim sıkıntısı çeken yaşlı bir çiftin ev kirasını, temel gıda, giyim, ilaç veya hastane masraflarını karşılıyorlar. Kerem ve İdil, annesi babası hayatta olmayan bir çocuğun eğitimine destek oluyor. Ankara'da tanıştığın savcı arkadaşlarımdan biri yakın zamanda bir çocuğa koruyucu aile oldu. Kendi çocukları var. Ama bir çocuğa daha kucak açacak gönülleri de varmış," deyip soluklandı. "Yardımlaşma, dayanışma bulaşıcı bence, Binbaşı. Biz, yani Ankara Hukuk'un Bitirim Ekibi, birbirimizden fiziksel olarak ayrıldık ama gönüllerimiz hiç ayrılmadı. Bu sayede de birbirimizden hep haberdar olduk. Birbirimizi göre göre bu yardım zincirini oluşturduk. Hepimizin el

uzattığı birileri var. Ne mutlu ki bunu yapabilecek maddi yeterliliğimiz var. Keşke herkesin maddi gücü eşit olsa ve keşke herkes sağlıkla, huzurla, sevdikleriyle yaşasa..."

Metehan bir an sessiz kalıp, "Siz, yani benim deyişimle Grup Bitirim," dediğinde Nazenin hoş bir kahkaha attı. "Hepiniz şahane insanlarsınız. Tüm samimiyetimle söylüyorum, çok kıymetlisiniz."

Nazenin duyduğu bu sözlerle iç çekip tebessüm etti. "Sanki sen değilsin," dedi. "Sen söyle bakalım, kesin sende de vardır bir şeyler."

Metehan durup buna ne cevap vereceğini düşündü. Söyleyip söylememek arasında kaldı ama kararsızlığı çok kısa sürdü. Nazenin söylemişti madem o zaman kendisi de söyleyebilirdi.

"On sene önce, 28 Ocak 2012 gecesi, bir operasyondaydık. Pusu yedik. Askerlerimden biri..." deyip sustuğunda sözlerin devamını anladı Nazenin. İçi acıdı, tüyleri diken diken oldu, usulca titreyip kollarını göğsünde birleştirdi. "Şehit düştü. Daha gencecikti. Ben o zaman otuz yaşındaydım, yüzbaşıydım. O ise yirmi altı yaşında, gencecik bir fidandı. Maaşını neredeyse ellemeden annesiyle babasına gönderiyordu. Tabii bunu bize söylemiyordu ama biliyorduk işte. Şehit haberini ailesine vermeye gittiğimde ahşap pencereli, dış cephesinde sıva bile olmayan, tuğlaları görünen derme çatma tek katlı o evi gördüğümde..."

Sustu Metehan ve titrek bir nefes aldı. Omzunda duran bordo beresine uzandı, ellerinin arasına hapsedip sıktı. Sanki elleri boş kalırsa hatırladıklarıyla adaletine tükürdüğümün dünyasına bir yumruk sallayacaktı da buna engel olmak için eline almıştı beresini.

"O aile, bu vatan toprağına bir oğul verdi ama o kayıptan sonra birçok oğulları da oldu. Aileye yardım etme kararı aldığımda ilk önce Andaç'ı aradım, durumu anlattım. Hatta anlatamadım desem daha doğru olur çünkü tek kelimemle beni anladı. Bir an bile düşünmeden *tamam*, dedi. *Ben de yardım ederim.* Sonra başka bir arkadaşımızı aradım. Devremiz İbrahim'i. O da *tamam*, deyince aileye destek olmaya başladık. Ancak anne, şehit oğlunun acısına dayanamadı." Metehan zar zor yutkunup bir eliyle saçlarını karıştırdı, diğeriyle de beresini sıkmaya devam etti. "Bir sabah ölüm haberini aldık." Nazenin seslice iç çekip gözlerini kapadı, o anda da yanaklarına yaşlar düşüvermişti. "Oğlunun naaşının önünde taşınan fotoğraf çerçevesine sarılmış halde bulmuşlar onu."

"Ahh!" dedi Nazenin. Bunu o kadar içten ve acı dolu söyledi ki Metehan istemsizce elini uzatıp onun elini kavradı ve sıktı.

"Sonra da babası göçüp gitti. Hepsini kaybedince bir süre ne yapacağımızı bilemedik ama abinin aklına bir fikir geldi. Düşüncesini bana ve İbrahim'e

söyledi. Onun fikri bizim de aklımıza yattı. İşte o gün bugündür o askerimin ve ailesinin adına, Mehmetçik Vakfına kurban bağışı yapıyoruz."

Hiç ses etmeden bir süre öylece oturdular. Sessizliği sonlandıran ise Nazenin oldu. "Bana enteresansın diyorsun da sen de benim gibisin işte," dedi. "Gözün kör, kulağın sağır yaşamıyorsun hayatı." Ellerini usulca ayırdı ve yüzüne dökülen yaşların ıslaklığını sildi.

Metehan ise elinden ayrılan elin bıraktığı boşluğa bakıp, "Korkup, kaçarak da yaşamıyorum," diye fısıldadı.

Hiç beklemediği anda gelen bu sözlerle afallayan Nazenin ona biraz şaşkın, biraz mahcup bakarken boynunu eğdi. "Her hikâyenin bir korkağı vardır, Binbaşı," dedi. "Bizimkinin korkağı da ne yazık ki benim. Hâlâ içimden atamadığım korkularım var ve bunu açıkça söyleyecek kadar da cesurum. En azından dürüst ve cesurum," diye mırıldanıp ayağa kalkan Nazenin, ona ufak bir baş selamı vererek aracına ilerlemeye başlamıştı ki ardından yükselen sesi duydu.

"Sen korkak olsaydın, bu şehre gelemezdin. Sen korkak değilsin, Vali Hanım. Korkularınla savaşıyorsun ama yenmeyi başaramıyorsun."

"Bir gün *başarabilecek* miyim sence?" diye sorarken burukça gülümsüyordu ancak ona hiç bakmıyordu. Metehan ise bir gece önce aralarında geçen diyaloğa yapılan bu atıfı anlamış, duraksamış ama her şeye rağmen tebessüm etmişti.

"Neyi?" diye sorarken eğlendiği sesinin tonundan belliydi.

"*Başaramadıklarımı*," demesi ikisine de küçük bir kahkaha attırmış, bir an bakışmalarını sağlamıştı. Hem de sevdalı gibi bakışmalarını.

***

Bayram tatilinin son gününü evde geçiren Nazenin, epey yorgundu ancak akşam yemeği için hazırlık yapıyordu. Çünkü yemeğe misafiri vardı. Tabii ki bu misafir karşı komşusundan başkası değildi. Geride kalan iki gün boyunca valilik binasında vakit geçirdiği için Metehan'ı pek görememişti. Zaten Metehan ve Pençe Timi de iki gündür nefes almadan çalışıyordu. Fiziksel kondisyonlarını kaybetmemek için bayram sakinliğinin çöktüğü bu zamanı değerlendirmek istemişlerdi.

Nazenin fırındaki yemeğini kontrol edip, piştiğini anlayarak fırını kapadı. Ocaktaki çorbasının da hazır olduğunu anlayıp, çorbaya tereyağlı bir sos hazırlarken gözü buzdolabına ilişti. Sabahtan yaptığı karamel soslu muhallebi çoktan soğumuş ve dinlenmiş olmalıydı. Muhtemelen yenmeye hazırdı.

Çorbanın sosunu döküp, salata kâsesini masaya götürürken kapı sesini duydu ve dalgın dalgın "Geliyorum," diye seslendi. Ellerini kurulayıp, kapıya vardığında hiç beklemeden açtı. Ancak gördüğü manzarayla bir an irkilip geri çekildi. Şaşkınlıkla sadece, "Metehan!" diyebildi.

Onun bu tepkisine gülen Metehan omzunu kapıya dayamış, yorgun bir ifadeyle Nazenin'in yüzüne bakıyordu.

"Duş alıp geliyorum ve çok açım."

"Gel, gel de bu halin ne?"

Metehan bir an kendine baktı ve bıkkınlıkla soluk verdi. "Timim beni önce eğitim havuzuna attı, daha sonra da çamura. Sonuç bu," deyip gözleriyle alt ve üst katı gösterirken, Nazenin rahat bir nefes alıp gülmeye başladı.

"Seni bilmem ama askerlerin epey eğlenmiş olmalı."

"Gülme!" diye homurdanan Metehan, üstünden biraz çamur alıp Nazenin'in burnuna sürdü.

"Metehan, pislik yapma! Git, duş al da gel. Hadi."

"Tamam, kızma. Valla seninle atışacak gücüm dahi kalmamış, güzelim. Şu an yemeğimi bile nasıl yiyeceğimi düşünüyorum."

Adamın yorgunluğu duruşundan, bakışından ve ses tonundan dahi belli oluyordu. Nazenin, ona bakarken içi bir garip olmuştu. Kıyamamıştı. Onu böylesine yorgun görmeye hiç alışık değildi. Elini uzatıp adamın yanağını sardı, başparmağını usulca yanağına dokundurdu. Bir adımla bedenine sokulup, yüzünü kaplayan çamuru umursamadan yanağını öptü.

"Hadi, duş alıp gel. Bekliyorum," diye fısıldadığında Metehan gözlerini kapatıp derin, titrek bir nefes aldı.

"Bu iyi geldi."

Sözlerine gülümseyen Nazenin geri çekilip kapının ardındaki anahtarı öne taktı. "Açıp girersin," dedikten sonra kapıyı usulca kapadı.

On beş dakika sonra evin kapısında dönen anahtarın sesini duydu. "Ben geldim," diyen ses de kulağına ilişmişti.

"Gel, mutfaktayım. Çorbaları servis ediyorum." Eline aldığı kâseye çorba doldurduğu esnada mutfak kapısında beliren adama göz ucuyla bakıp gülümsedi. "Hoş geldin."

"Hoş buldum, güzelim. Yardım lazım mı?"

"Teşekkür ederim, her şey hazır. Hadi, masaya geç," dese de Metehan masaya değil, ona doğru yöneldi. Arkasında durup, beline sarılırken şakağına da küçük bir öpücük kondurdu.

"Ellerine sağlık, yemekler harika görünüyor ve mis gibi kokuyor."

"Övgülerini yemekten sonraya sakla," deyip, gülerken belini saran kolun içinde usulca döndü ve adamın gözlerine baktı. "Buzdolabında seveceğin bir şey var. Onu alıp masaya getirebilirsin."

Metehan'm kaşları hafifçe çatılsa da meraklandığı belliydi. "Ne var ki?" dedi. "Sevdiğim ne olabilir?"

"Bilmem, git kendin gör."

Metehan, gülümseyen kadının burnunu usulca sıktı ve buzdolabına yöneldi. Dolabın kapağını açıp, servis tabağında duran şeyi görünce, "Ciddi misin?" diye resmen bağırdı.

Onun bu tepkisine kahkaha atan Nazenin ise çorbaları masaya götürürken, "Gayet ciddiyim, hadi çorbalar soğuyacak," dedi.

Metehan servis tabağındaki enginarlara hülyalı bakışlar atarken ilerledi ve tabağı masaya koydu. "Sen, bana sevdiğim yemekleri mi yaptın?" deyip, bıyık altından gülerken ve keyiften dört köşe olurken, kadını bileğinden yakalayıp kendine çekti. "Bu ipucunu kim verdi?"

Kıkırdayan Nazenin, bedenini saran kolların arasında öylece duruyor, başını hafifçe arkaya atmış vaziyette onun gözlerine bakıyordu. "Melek teyzem geçen gün sohbet ederken *geleceğinizi bilseydim enginar yapardım, Metehan çok sever*, demişti." Ellerini adamın kollarının üst kısmına sarıp, usulca okşarken, "Ne o?" dedi. "Bakıyorum da çok hoşuna gitti."

"Gider tabii. Hatun uğraşmış, sevdiğim yemeği yapmış."

"Enginara değil de buna sevindin yani?" derken usulca sağa sola sallanan Nazenin resmen bakışıyla, ufak dokunuşlarıyla, salınışlarıyla ve sözleriyle cilve yapıyor, bu hali ise Metehan'ı mest ediyordu.

"Enginara değil, bana enginar yapmana, daha doğrusu bu ince düşüncene sevindim," deyip kadının alnına öpücük kondururken, yüzünü saran elleri hissedip gülümsedi.

Nazenin, ellerinin arasındaki yüzü okşayıp, soluklandıktan sonra bir adım geri çekilip masayı işaret etti. İkisi de masada yerlerini alıp yemeğe başladıklarında sohbet etmeye de başlamışlardı. Gün boyunca yaptıklarını detay vermeden anlatıp daha sonra aklına gelen şeyle duraksayan Nazenin, günler önce yakalanıp, sorgulanan bombacıyla ilgili bir gelişme olup olmadığını sordu. Ancak Metehan bir bilgisi olmadığını söyleyince o konuyu kapadı.

Yemek son bulunca birlikte masayı topladılar. O sırada demlenen çaydan birer bardak alarak salona geçtiler. Nazenin çayların yanına hazırladığı tatlıyı da getirince koltuğa yan yana oturdular.

"Metehan..."

Metehan, "Efendim, güzelim," derken bacaklarını sehpaya uzatmış, tatlısından yiyor ve aynı zamanda televizyonda film arıyordu.

"Cansel'in görevden uzaklaştırılması yakında bitecekmiş."

Sıkıntıyla söylediği sözlerle Metehan da sıkıntılı bir nefes alıp kadına yandan yandan baktı. "Bilgim yok," dedi.

"Bilgin vardır diye söylemedim," diyen Nazenin, tatlı tabağını sehpaya bırakıp bacaklarını kendine çekti ve kollarıyla sardı.

"Geri gelince eski davranışlarını tekrarlarsa diye mi düşünüyorsun?"

Bu soruyla Nazenin sadece başını salladı. Derin ve sıkıntılı bir soluk alan Metehan da boş tatlı tabağını sehpaya bırakıp bacaklarını sehpadan indirdi ve yan dönerek onu görecek şekilde koltuğa yerleşti. Kadının saçına uzanıp, parmak uçlarıyla okşarken, "Sıkma canını," dedi. "Senin canın sıkılırsa benim de canım sıkılır. Cansel sana yaklaşamasın diye elimizden geleni yapacağımızdan şüphen olmasın." Koluyla sevdiği kadının sırtını sardı ve bedenini kendine çekip göğsüne yatmasını sağladı. Nazenin ise hiç itiraz etmeden o kocaman göğse yaslandı. Avuçiçini adamın kalbinin üstüne koyup, yavaşça okşarken saçlarında gezen parmaklar yine kendisini uykuya davet etmeye başlamıştı.

"Oynama saçlarımla."

"Neden?"

"Uykum geliyor."

Cevabına gülen Metehan, "Gelsin," deyip kısık sesle güldü. Ardından bedenini arkaya bıraktı ve koltuğa uzanırken Nazenin'i de beraberinde koltuğa çekti. Kendi bedeni koltuğu kapladığından Nazenin resmen üstünde yatıyordu ama sesi de çıkmıyordu. Küçük bedeni göğsünün sol tarafındaydı ve bacaklarından birini sol bacağının üstüne atıp birbirlerine kenetlenmelerini sağlamıştı. Metehan onun düşmesini engellemek için koluyla sırtından beline doğru barikat oluşturmuştu. Parmak uçları kadının beline değiyor, değdiği yerde usul usul hareket ediyordu. Diğer eli ise yine saçlarındaydı. Durmaksızın saçlarını okşuyor, saç diplerine ve şakaklarına masaj yapıyordu.

Nazenin saçlarında gezen parmakların dokunuşuyla uyumak üzereyken adamın göğsünde kıpırdandı. Bulunduğu yere daha iyi yerleşmek ister gibi yaptığı bu harekete sessizce gülen Metehan, parmak uçlarında hissettiği sıcaklıkla durdu. Kadının belinde gezen parmakları tenine değmişti. Nazenin kıpırdanınca tişörtü yukarı sıyrılmış ve beli açılmıştı belli ki. Tişörtün ucunu bulup, aşağı çekerken *sabır*, diyordu için için. *Sabır, ya Rabbi'm.*

"Sana dayanmak gittikçe zor ve işkence gibi bir hal almaya başladı, Nazenin Hanım," deyip, soluklanırken kadının mırıldanır gibi güldüğünü duydu.

"Koltuğa sen uzandın. Ben gayet masumum."

Metehan kahkaha atarak, "Gayet masum musun gerçekten jartiyerli?" diye sorunca Nazenin gözlerini araladı ve tıpkı onun gibi kahkaha attı. Başını biraz daha kaldırıp adamın üstünde doğruldu ve gözlerine baktı. Yüzleri çok yakındı, verdikleri her soluk birbirine karışıyordu.

"İçimde jartiyer kemeri vardı. Sadece kemeri. O da çoraplarım düşüp durmasın diyeydi."

"Hmm..."

"Ne, hmm?"

"Güzel pozisyon. Öpüşsek mi artık? Bölecek kimse de yok. *Ayaküstü öpüşmem*, diyordun. Bak, uzanıyoruz." Gülmeye devam eden Nazenin usulca başını salladı. "Güzelim, bak, cuma da değil. Bayram da bitiyor. Daha ne? Daha ne?" diye isyan eden adamın yakarışıyla Nazenin'in gülüşleri kahkahalara dönüştü.

"Planlanmış bir öpüşme istemiyorum, Binbaşı," demesiyle ne olduğunu bile anlayamadan kendini koltukta, onu da üstünde buldu.

Metehan, "Bak, bunu hiç planlamamıştık," diye mırıldanıp burnunu kadının boynuna sürttü, biraz geri çekildi ve onu bir güzel süzdü. Nazenin'in şaşkınlıkla hızlanan nefeslerinden dolayı göğsü hızla şişiyor, kendi göğsüne çarpıyordu. Tişörtünün kayan yakası ise dekoltesini daha da gözler önüne sermişti. "Biraz daha böyle durursak hiç masum şeyler olmayacak, Vali Hanım. O yüzden ben evime gidiyorum." Fısıltıyla söylediği sözlerle gerçekliğe dönen Nazenin sadece başını salladı. Metehan onu bir kez daha alnından öpüp, ayaklanırken, "Yatağına geçip uyu, güzelim," dedi ve ona bakmadan evden çıktı.

Nazenin öylece kaldığı koltukta tavana bakarken kalbi hâlâ deli gibi atıyor, kendi kendine gülüyordu. Doğrulup yatak odasına ilerledi. Günlerdir olan biten her şeyi düşünüp, şapşal şapşal gülerek uykuya daldı.

Ertesi gün, gün ışırken yine aralarında hiçbir şey yaşanmamış gibi yapmış ve işlerinin başına dönmüşlerdi.

Akşam işten eve dönen Nazenin, Metehan'ın kapısına baktı. Kendisini almaya gelmemişti. Belli ki evde de yoktu. Endişeyle soluklanıp, *acaba göreve mi gitti*, diye düşünürken duyduğu çığlık sesleriyle irkildi. Bir an sesin nereden geldiğini anlayamayıp etrafına bakındı. Sonra sesin üst kattan, Yeliz ya da Figen'den geldiğini anlayıp merdivenleri hızla çıktı. Figen'in evinin kapısına yaklaşıp, kapıyı çalarken solukları kesilecek gibiydi. Neler oluyordu?

Kapı açılıp da karşısında gözleri yaşlı vaziyette duran kadınlara korkuyla baktı.

"Kızlar!"

Telaşla kendisine bakan Yeliz, "Nazenin Hanım," diyerek, Figen'e dönüp başını salladı.

"Sesimizi mi duydunuz?" diyen ise Figen olmuştu.

"Sesiniz duyulmayacak gibi değildi ki. Ne oldu? Neden bağırıyordunuz?" İki kolunu da kavrayan kızlar onu çekiştirerek, eve sokup kapıyı kapadı. "Yahu, ne oluyor?" derken hem sinirli hem de endişeliydi. Gözleriyle ikisini de resmen tarıyordu.

Figen mahcup bir şekilde, "Biz seviniyorduk aslında," dediğinde Nazenin iyice meraklanmıştı.

"Neye seviniyordunuz?"

Figen birkaç saniye durup, derin bir nefes alarak elindeki şeyi gün yüzüne çıkarıverdi. Nazenin ise neye baktığını bir an idrak edemedi. Sonra anladı. Bu bir gebelik testiydi ve üstünde gayet belirgin iki çizgi vardı. Kaşları çatıldı, yüzü dalgalandı. Ağzı bir karış açılıp, gözlerine yaşlar dolarken, "Hanginiz?" diye sormayı başarmıştı. Bu güzel haberin sahibi Figen miydi yoksa Yeliz mi?

"Ben... Ben hamileyim," diye fısıldayan Figen hem ağlıyor hem de olduğu yerde heyecanla kıpırdanıyordu.

Nazenin ona bakıp, "Ayy!" diye coşkuyla bağırmaktan kendini alamamıştı. "Sen ciddi misin? Bebek mi geliyor?" derken sarıldılar. İçini çeke çeke, başını sallayıp boynuna sarılan Figen'i yanaklarından öptü. "Çok sevindim, Figen. Gerçekten çok sevindim." Figen'in sırtını sıvazladı, gözyaşlarının dinmesini bekledi. Sonra Yeliz'e bakıp, göz kırparken, "Darısı başına diyelim mi Yeliz Hoca'm?" dediğinde üçü de güldü ve yine heyecanla bağırmaya başladılar. Sinem ve Birce'nin yeri asla dolmazdı ama Figen ve Yeliz de bu şehirde ona yoldaş olmuş iki kadın, iki güzel dosttu. Bu haber ise tüm gerginliğini, yorgunluğunu alıp götürmüştü.

Kızların sevinç nidaları evi sararken, kapı kırılırcasına çalınmaya başladığında irkilip sustular. Bir an göz göze gelip, "Nazenin!" diye yeri göğü inleten bağırışı dinlediler. Ardından da, "Yeliz! Figen!" diye bağıran Adil ve Uygur'un sesi geldi kulaklarına.

"Eyvah," diyen Figen, elindeki testi cebine atarken Yeliz de ne yapacağını şaşırmış vaziyette kapıya bakıyordu.

"Adil, sizin evin balkonundan Uygurların balkona atlayın. İçeri gireceğiz."

Metehan'ın verdiği emri duyan Nazenin, "Kapı pencere bırakmayacaklar," diyerek güldü. "Ben kapıyı açıyorum. Bana bir şey diyemezler." Kapının kolunu kavrayıp açtı. Kendisine dönmüş yedi tane tabancanın namlusuyla burun buruna gelince ardındaki kızlar bir çığlık daha bastı.

"Yahu, siz niye bağırıyorsunuz?" diye endişeyle bağıran Metehan, Nazenin'e korkuyla bakıyordu ve tam anlamıyla burnundan soluyordu.

"Asıl sen niye bağırıyorsun, Binbaşı?" dese de Metehan'da bir değişim olmamıştı.

Metehan silahını indirip, sinirle yüzünü sıvazlarken, "İndirin silahlarınızı!" dedi. "Bir kaza çıkacak, Allah korusun." "Binbaşı ve timi, hepiniz derhal aşağı iniyor, evlerinize giriyorsunuz. Bir şey olduğu yok. Kız kıza gülüp eğleniyorduk. Adil, Yeliz'i al ve evine geç. Uygur, sen de evine gir. Karın bekliyor," deyip merdivenlere yönelen Nazenin, kendisine şaşkın şaşkın bakan adamlara döndü. "Bu bir emirdir! Emrimi ikiletmeyin. Hadi!"

Amacı Uygur ve Figen'i baş başa bırakmaktı ve emri işe yaramıştı. Ya-

nından hızla geçip, söylenerek merdivenleri inen Metehan'ı takip etti. Onu evinin önünde yakalayıp kolunu tuttuğunda öfkeli kahve hareler üzerine döndü.

"Çok sinirliyim. Çok! Ve bu sinirle, dahası yaşadığım korkuyla kalbini kırabilirim. Böyle bir şey olsun istemiyorum," diyen adama mahcup bir ifadeyle baktı. Gerçekten korkmuştu, yüzünden belliydi.

"Ben iyiyim. Hepimiz iyiyiz. Sizi korkuttuğumuz için de özür dilerim ama..."

"Ama? Ne aması, Nazenin? Sana bir şey oldu sandım," diye bağıran adam sözlerini bölünce Nazenin gözlerini kaçırdı. Çünkü adam gözleriyle ateş ediyordu sanki. Derin bir soluk alıp, sakin kalmak için çabalarken, merdivenlerden görünmez olarak inmeye çalışıp onları görmezlikten gelmek için uğraşan timin bekâr üyelerini el hareketiyle durdurdu. "Bekleyin," derken Adil ve Yeliz de merdivenlerde belirmişti. Yeliz sırıtıyordu ancak Adil çok gergin ve sinirliydi. Tıpkı Metehan gibi.

"Az sonra hepiniz bizden daha çok bağıracaksınız. Bekleyin," demesiyle Uygur'un feryadı geldi.

"Allah!"

"Ne oluyor, lan?" diye dişlerini sıka sıka ve tahammülü bitercesine bağıran Metehan Binbaşı'ya cevabı Uygur verdi.

Yalınayak koşarak, merdivenleri inip, "Baba oluyormuşum," dedi. Pençe Timi şaşkınlıkla birbirine bakıp, kalırken Nazenin ve Yeliz onların bu haline gülmeye başladı.

"Komutanım, ben baba oluyormuşum!"

Metehan hâlâ şaşkındı. Kendisine sarılan Uygur'a sarılsa da, "Ne diyorsun, oğlum?" diye mırıldandı.

"Valla," diyen Uygur biraz geri çekilip nefes nefese konuşmaya devam etti. "Kızlar bu habere bağırıyormuş." Bir an durdu ve *kızlar*, dediği için mahcupça Nazenin'e baktı. Nazenin ise sadece gülerek omuz silkti. *Sıkıntı yok*, der gibiydi.

Bu sırada şaşkınlığını atıp gerçeği idrak eden Metehan, Uygur'u omzundan çekti ve sıkıca sarıldı. "Hayırlı uğurlu olsun," dedi. "Allah sağ selamet kucağınıza almayı da nasip etsin, aslanım."

"Âmin, inşallah, komutanım."

Metehan, gözlerini Uygur'dan ayırıp merdiven boşluğuna doğru, "Bizim kız!" diye seslendi. Figen, gözlerinde yaşlarla merdivenleri inip Metehan'ın yanında durduğunda birbirlerine gülümsediler. "Hayırlı olsun, abim. Gel, gel," dedi ve onunla da sarıldılar. "Vay be, time bebek geliyor, ha! Allah! Haberin güzelliğine bakın," derken Metehan'ın içi içine sığmıyor gibiydi.

Herkes Figen'le Uygur'u tebrik etmeye başladığında Metehan göz ucuyla Nazenin'e bakıp gülümsedi. "Aklımı aldın, kadın," diye fısıldarken kolunu onun omzuna sarıp sıktı.

Herkesle kucaklaşan Uygur en son Nazenin'e yönelip durdu. Makam üstünlüğü Nazenin'de olduğundan elini uzatmamıştı. Nazenin ise durumu anlayıp, "Şurada biz bizeyiz ama," derken Uygur'a elini uzattı.

Tokalaştıkları esnada onun sözlerine tebessüm eden Uygur, "Biz bizeyiz ama alışkanlık, Sayın Vali'm," dediğinde Nazenin pes eder gibi bir soluk aldı.

"İkinizi de tebrik ederim. Bebeğiniz, annesinin bedeninde geçireceği süreyi sağlıkla doldursun, annesini hiç zorlamasın inşallah ve tam vaktinde de sağlıkla gelsin."

Herkes bu nahif sözlerle edilen duaya *âmin*, derken Uygur, "Bebek sesiyle sizi biraz rahatsız edecek gibiyiz, Sayın Vali'm," deyip güldü.

"Bebek sesinden, çocuk sesinden rahatsız olunur mu hiç? Bir daha böyle bir şeyi duymayayım lütfen," dedi ve merdiven boşluğunu dolduran time baktı. "Ee, o zaman paydos. Herkes evine."

Sözleriyle gülüşerek, ayrılmak üzereyken Metehan, Yeliz ve Adil'e göz kırptı. "Bayrağı siz devraldınız, gençler. Sıradaki müjdeyi sizden bekliyoruz. İstediğiniz zamanda, sağlıkla nasip olsun inşallah," dediğinde yine hepsi *âmin*, dedi. Yeliz ve Adil ise tebessümle bakıştı.

Herkes evine dağıldıktan birkaç saat sonra Nazenin'in kapısı usulca çaldı. Çalışma odasında birkaç dosyayı incelemekle uğraşan kadın kapıyı açtığında karşısında Metehan vardı ve gülümsüyordu.

"Gençler müjdeli haberi Kutluhan Albay ve Nuran ablaya vermek istiyormuş. *Hep birlikte baskın yapalım*, diyorlar. Herkes hazır. Hadi, hep birlikte gidiyoruz."

Nazenin duyduklarına gülümserken, "Gidelim de elimiz boş gitmek ayıp olur," dedi. "Hem haber vermiyoruz hem de..."

"Ben bir şeyler aldım. Yeliz de kek yapmış."

"Peki, o zaman. Dur, montumu alayım," derken kapının ardındaki askıya uzandı. "Eşofmanla gelmemde sakınca var mı? Biz bize olacaksak..." *Biz bize olacaksak...* Bu sözün Metehan'ı kalbinden vurduğundan bihaber üstüne bakıyordu ki çenesini kavrayan el başını kaldırdı.

"Biz bizeyiz, hiç sıkıntı olmaz," deyip göz kırpan adama baktı bir süre. Sonra onu neyin bu kadar mutlu ettiğini anladı. Pençe Timi, Albay ve aileleriyle kurduğu bağ, hepsini aile gibi görüp kabullenişi belli ki Metehan'ın hoşuna gitmişti. Ki gerçek de öyleydi.

Hayatına bir anda giriveren kadının, hayatındaki en kıymetli insanlarla böylesi güzel bir ilişki kurmuş olması Metehan'ın yüreğinde tarifi imkânsız

bir duyguya sebep oluyordu. "Hadi, gidelim o zaman," diyerek evden çıktı ve kapıyı kilitledi. Pençe Timi, Figen ve Yeliz aşağıda onları bekliyordu. Hep birlikte birkaç bina ötede, Albay ve ailesinin oturduğu apartmana yürüdüler. Yürürken de sohbet ediyor, yer yer gülüyorlardı.

Apartmana girip sessizce merdivenleri çıktıktan sonra hepsi birbirine baktı. "Kapıyı kim çalacak?" diye soran Yusuf'un gözleri, Nazenin ve Metehan'ın üstünde gidip geliyordu.

"Sen çal," diyerek görevi Metehan'a paslayan Nazenin, bir adım geri çekilip ona yolu açtı. Binbaşı da başını hafifçe sallayıp kapıya ilerledi ve zile bastı.

Birkaç saniye sonra kapıyı açan Kutluhan Albay, Metehan'ı görünce, "Hayır olsun," diyecekti ki ardındaki kalabalığa bakıp kaldı. "Ne oluyor, ulan? Hepiniz neden buradasınız? Özel bir gün falan mı? Nuran'ın doğum gününü mü unuttum yoksa? Ağzıma sıçar vallahi." Herkes gülmeye başlayınca, koridora adımlayıp gerilerde duran Yeliz, Figen ve Nazenin'i de gördü. "Aha, kesin unuttum. Vali Hanım bile gelmiş."

Metehan ona tebessüm edip, "Bir şey unutmadın, komutanım," dedi. "Biz sürpriz yapmak istedik. Toplanıp geldik. Müsaade var mı?"

Albay evin kapısını sonuna kadar açıp, "Müsaade sizin, çocuklar," dedi. "Gelin. Hoş geldiniz. Nuran, Leyla, Hüma... Misafirlerimiz var, hanımlar." İçeri seslenirken bir yandan da gülümsüyordu.

"Misafir mi?" diye koşar adım kapıya gelen Nuran Hoca karşısında gördüğü tim üyelerine gülümsedi. "Aa, bizim çocuklardan misafir mi olur, Kutluhan? Aşk olsun. Geçin çocuklar, geçin. Ne iyi ettiniz de geldiniz. Yeliz'le Figen de..." *Geldi mi*, diyemeden onları da gördü. Kalabalığın en sonunda ilerleyen Nazenin'i de görünce, "Nazenin Hanım bile gelmiş," dedi. "Ayy, ne güzel yapmışsınız, yahu. Geçin, geçin."

Kapıdaki karşılama merasimi son bulup salona geçtiklerinde herkes kendine bir yer bulmuştu. Kimi koltuklara kimi sandalyelere kimi de yere oturmuş, sohbet etmeye başlamıştı. Sanki birbirlerini hiç görmüyorlar gibi öyle normal, öyle havadan sudan konuşuyorlardı. Sıkış tıkış sığdıkları salonda sıcacık bir ortam vardı ve bu, Nazenin'e tebessüm ettirdi.

"Hoş geldiniz," diyerek salona giren Hüma'yı kardeşi Leyla takip etti. İkisi de kalabalığı aşarak, direkt Metehan'a ilerleyip yanında durduğunda Metehan da ayaklandı. Kızlara sarılıp, hal hatır sorarken Hüma'ya takılmayı da ihmal etmedi. Çalıştığı şirket iflas ettiği için bayram öncesinde işsiz kalan Hüma'nın keyifsizliği yüzünden belliydi. İnşaat Mühendisi olan genç kız yeniden iş bulmaya çalışıyordu ancak sıfırdan düzen kuracak olmak onu epey geriyor gibiydi.

"Sıkma canını, hallolur her şey, abim," diyerek, omzunu kavrayıp okşayan Metehan, babasının yanına ilişmiş olan Leyla'ya dönüp burnunun ucunu sıktı. "Naber kız, cadı? Hani, bu kez Vali Hanım'a methiyeler düzüp onu övmek yok mu?"

Leyla salondaki kalabalığı taradı ve Nazenin'i görüp şaşkın şaşkın, "Aa!" dedi. "Görmedim ki iki gözümün çiçeğini. Gözlerim kör oldu demek ki güzelliğinden de göremedim." Bir soluk aldı. "Ortadoğu ve Balkanların en havalı kadını da aramızdaymış. Resmen evimizi şenlendirmiş, fakirhanemize gelişiniz biz garibanları ne mutlu etti, Vali Hanım," diyerek, yerinden fırlayacakken annesi ense köküne bir tane patlattı.

"Salak salak konuşma. Bu çocuk yüzünden ve ona uyguladığım muamele yüzünden eğitimci yanım her geçen gün ağır hasar alıyor, Kutluhan. Öğrendiklerimin hiçbirini bu velette uygulayamıyorum."

Nuran Hoca'nın çıkışıyla kahkahalar havada uçuştu. Leyla ise çoktan Nazenin'in yanına sıkışıp, ona sıkıca sarılırken kedi gibi de göğsüne yatmıştı.

"Sayın Vali'm, sizin hukuk bilginiz de var. Bana uygulanan bu muamelenin hukuksal ceza boyutu nedir acaba? Bizi aydınlatır mısınız?" diye sorduğunda Nazenin daha da gülerek kolları arasındaki kızın sırtını sıvazlamaya devam etti. Bir yandan da Kutluhan ve Nuran'a bakıp göz kırptı.

"Bu muamelenin hukuksal boyutu, *anne terliği* ya da *anne şamarı* yemektir, Leylacığım. Başka boyut moyut yok."

Nazenin'in sözleri ortamdaki şamatayı büyütürken, Yeliz ayaklanıp mutfağa ilerledi. "Çay demliyorum, Nuran abla," dedi.

"Tamam, kızım, sağ ol," diyen Nuran hâlâ ters ters Leyla'ya bakıyordu.

Hüma, "En doğru ve zekâ dolu genleri bana verdiğiniz için minnettarım," diye mırıldandı. "Allah razı olsun, şunun gibi salak olmadım."

Bu sözlerle ablasına ters bir bakış atan Leyla, "İşsiz!" dedi.

"Ergen!"

Kızlarının savaşını hüsranla izleyen anne ve baba bıkkınlıkla soluklandığı esnada Kutluhan Albay doğruldu ve hepsine dikkatle baktı. "En son böyle sürpriz yapıp geldiğinizde Adil ve Yeliz'in evleneceği müjdesini vermiştiniz," dedi. "Kim evleniyor? Çabuk söyleyin."

Albay'ın gözünden de hiçbir şey kaçmıyordu, maşallah. Nuran Hanım kocasının sözleriyle, "Ayy, kim?" derken hepsine meraklı gözlerle bakıyordu.

Metehan, sol tarafındaki ikili koltukta sessiz sessiz oturan Uygur ve Figen'e bakıp *hadi, söyleyin*, der gibi hafifçe başını salladı. Ancak ikisinin de heyecandan suspus kaldığı aşikârdı. Metehan bıyık altından gülerek, "Hadi hadi, söyleyin artık," dediğinde Albay ve Nuran Hoca bu sözlerin kime söylendiğini anlamaya çalışıyordu ki Uygur göz ucuyla karısına bakıp başını salladı. Sonra da komutanına döndü.

"Şey, komutanım..." demesiyle biraz daha doğrulan Albay kaşlarını çatmıştı ancak yüzünde de bir tebessüm belirmek üzereydi. Anlamış gibiydi. Askerlerinin evine bir anda gelişlerinin müjdeli bir haber için olduğunu anlamıştı zaten. Söze Uygur girince de devamını tahmin etmek zor değildi. Ancak bekliyordu, duymak için bekliyorlardı.

"Şey..."

"Ne, ulan?" diye homurdanan Kutluhan, koltuğunda biraz daha öne kaydı. Ayağa fırlamaya hazırlanıyordu.

Onun yapmaya hazırlandığı şeyi fark eden herkes gülümserken, Nazenin de heyecanla kıpırdanıp gözlerini onların üzerinde gezdirdi. Sonra aklına gelen şeyle, "Leyla, video çeksene ama çaktırma, çabuk," dediğinde Leyla hemen ayaklanıp salon masasında duran telefonuna ilerlemiş, böylece Metehan ve Nazenin de yan yana yeniden gelmişti. Nazenin soluğunu tutmuş, herkes gibi olacakları beklerken elini yanındaki adamın dizine uzatıp kavradı. Sımsıkı tuttu onu. O esnada elini saran eli ise hissetmedi bile.

"Bizim bir bebeğimiz olacak."

Güzel haber Figen'in sabırsız sesinden dökülünce, Albay tam da beklenen hareketi yapıp, "Allah!" diyerek ayaklandı. "Allah! Bebek geliyormuş, Nuran. Bebek geliyormuş, duydun mu?" Bir ömrü geçirdiği karısına döndü ve ilk önce ona sarıldı. Haberin mutluluğunu birbirleriyle paylaşırlarken, herkes onlara gıptayla bakıp gülümsedi. Yoldaş olmak, eş olmak, ömürlük olmak böyle bir şey olmalıydı. İyide de kötüde de ilk birbirine koşmaktı demek ki karı koca olmak. Olabilmek.

Nuran Hanım, "Çocuklar, bu ne güzel haber," derken yaş dolu gözleriyle onlara bakıyor, bir yandan da kocasının sırtını sıvazlıyordu. Birbirlerinden ayrılıp Uygur ve Figen'e ilerlediler ve ikisini de sırayla kucaklayıp tebrik ettiler. "Time yeni bir üye geliyor. Haberin güzelliğine bakın," diyen Albay'ın gözleri hem mutluluktan hem de gözpınarlarına biriken yaşlardan ışıldıyordu. Derin bir nefes alıp, iç çekerek duygularını bastırmaya çalışan adamın aksine Nuran Hanım mutluluk gözyaşlarını koyvermişti.

Onları gülerek izleyen Metehan ise elinin içindeki eli hafifçe sıktı ve Nazenin'in kulağına eğildi. "Ben böyle bir bombayı tez zamanda Andaç'tan bekliyorum," dedi.

Nazenin kulağına fısıldanan sözlerle duraksayıp bir an için abisi ve dostu Birce'nin çocuğu olduğunu düşündü. Yüzünde tebessüm belirdi. "Ne güzel olur," dedi.

"Hala oluşunu da böyle kutlarız."

"Senin de amca oluşunu kutlarız o zaman, can kardeş," dediğinde göz göze gelip içtenlikle gülümsediler.

Ancak Metehan farkında olmadan kullandığı *bomba* kelimesiyle Nazenin'in aklına bombacıyı getirmişti. Sorgu süresi çoktan bitmiş olmalıydı. O zaman bu sessizliğin nedeni neydi? Neden Cihan Başkan ya da Seyfettin Paşa hiçbir bilgi vermiyordu? Bombacı konuşmamış mıydı? Sıkıntıyla iç çekerken elini de Metehan'dan çekti. Bunu usulca ve onu kırmadan yaparken gülümsemeye çalıştı.

Birkaç saat süren misafirlik son bulup evlerine geri döndüklerinde de aklındaki sorularla savaştı Nazenin ve sabahı sabah etti. Valilik binasına doğru yola çıkmadan önce bahçedeki çardağa ilerlerken Metehan'a da *gel*, diye işaret etmişti.

Kadının durgunluğunu, uykusuz olduğunu anlayan Metehan onu takip edip çardağa ilerledi. Nazenin'in yanına oturup bir süre ona baktı. Dün akşam eve dönerlerken de böyle durgun ve düşünceliydi. Ancak yorgun olduğunu düşünüp üstünde durmamıştı. Şimdi de bu halde olması normal değildi. Neyi vardı? Neden bu haldeydi? Sorular aklında dolanıp, dururken, hiç ses etmeden konuşmayı onun başlatması için sabırla bekledi.

"Bombacıyı alalı kaç gün oldu? Neden kimseden ses çıkmıyor dersin, Binbaşı?"

Soru, kadının derdini net olarak anlatıyordu. Ki zaten bunu dert etmesi de çok doğaldı. Defalarca tehdit mesajları almış, suikasta uğramış, ölümden dönmüştü. Düğüne gelen o mesajdan sonra her şey yolundaymış gibi işine devam etmeye çalışıyor, çabalıyordu ancak canını almak isteyen düşmanı yok sayması imkânsızdı. Doğal olarak aklı hep o konudaydı.

"Bayram sabahı Cihan Başkan'a durumu sordum ancak cevap vermedi. Daha doğrusu geçiştirdi. Seyfettin Paşa zaten konuyu bile açmıyor."

"Cihan Başkan ve Seyfettin Paşa bir şey biliyor, Binbaşı. Ve o şey her neyse bizden gizlemek için ellerinden geleni yapıyorlar," deyip sıkıntıyla nefes alan kadın, kol saatine bakıp yavaşça ayaklandı. "Hadi, gidelim."

Yeniden araçlara ilerleyip yola çıktılar. Valilik binasının tadilatı sonunda bitmişti ve Nazenin emek emek yeniden ayağa kaldırdıkları binaya bakıyordu. Kapıdaki güvenliklere selam verip, koşar adım içeri girerken Pençe Timi dışarıda kalmış, çevre güvenliği almaya başlamıştı.

Yeni hafta, *geçmiş olsun*, dilemek için ziyarete gelen siyasetçi ve bürokratlarla yoğun başlamıştı. Vali Hanım'ın makam odası bir doluyor, bir boşalıyordu. Nefes almaya bile vakit bulamazken ve düşünmekten başı deli gibi ağrırken herkesi güler yüzle konuk etmek zordu. Ancak Nazenin bunun da üstesinden geliyordu. Öğle yemeğinden sonraki ilk misafirini de yolcu edip derin bir soluk almıştı ki Rezzan Hanım kapıda belirdi.

"Sayın Vali'm."

"Söyle, Rezzan Hanım, bu kez kim geliyor?" deyip gülümsemeye çalıştı. Ancak kadının, "Seyfettin Paşa ve Cihan Başkan sizi bekliyor, haber vermem istendi," demesiyle gülümsemesi yok olup gitti. İşte bu sözlerle ayaklanıp ceketini giydi ve koşarak odasından ayrıldı. Kapıda kendisini bekleyen makam aracına binmesiyle Emre gaza basmıştı.

On dakikalık mesafe bir ömür gibi gelmişti Nazenin'e. Yol bitmek bilmemişti. Çünkü bu ziyaretin sebebini tahmin ediyordu. Paşa ve Başkan, duymak istediği her şeyi söylemeye gelmişti. Stresle kıvrılan parmaklarını eteğinin ucuna geçirirken başını hafifçe salladı. Alay binası önüne geldiklerinde bir an bile duraksamadan binaya girdi. Kendisini karşılayan Albay'a sadece başıyla selam verip, yürümeyi sürdürürken topuk sesi her zamanki gibi koridoru inletiyordu.

Harekât merkezinden içeri girip etrafa hızla bakındı. İçerisi epey kalabalıktı. Şehirdeki bütün rütbeliler, Jandarma Albay, Emniyet Müdürü, Seyfettin Paşa ve Cihan Başkan... Herkes buradaydı. Çünkü herkes, bu iki adamın ağzından çıkacak sözleri bekliyordu. Metehan ve timi de içeri alınıp kapılar kapandığında, Nazenin masanın sol tarafındaki boş bir koltuğa oturdu. Onun yanındaki boş koltuğa yönelen Metehan ise Paşa'ya selam durup, *otur*, diye komut alıp, otururken karşısındaki sürpriz konuklara bakıyordu.

"Hoş geldiniz, Vali Hanım."

Seyfettin Paşa'ya baş selamı veren Nazenin, "Hoş buldum, siz de hoş geldiniz," dedi. "Ve belli ki bizlere bir haber getirdiniz." Gergindi ve bu anlaşılıyordu.

Kızının gergin ifadesiyle soluklanan Seyfettin, onun sözlerini onaylar nitelikte, "Düğüne gönderilen tehdit mesajı ve valilik patlamasındaki bağlantıyı çözmeye çalışıyorduk," dedi. "Bu yüzden de bombacıyı yakalayıp gözaltına almış ve sorgulamıştık."

Nazenin derin bir soluk alırken sabırsızca, "Evet!" demekten kendini alamadı. Çünkü sabrı kalmamıştı. Bu olayın artık çözülmesini istiyordu. Duyacağı şeyler ne olursa olsun, gerçekleri istiyordu.

"Gelen mesaj dolayısıyla oluşan şüphelerimizi bombacı doğruladı. O doğrulayana kadar ve bizler de gerekli araştırmaları tamamlayana kadar size bir şey söylemedik. Ama artık konuşmamız lazım. Çünkü durum ciddi. Çok ciddi!" deyip susan Seyfettin, Cihan'a dönüp sözü ona bırakır gibi başını salladı. Ve herkes nefesini tutup duyacaklarını beklemeye başladı.

"Zait Averyanov... Annesi Türk, babası Rus kökenli bir işadamı. Armatör. Lakabı *Sansar*!" diyen Cihan Başkan elindeki kumandaya dokunduğu anda adamın fotoğrafı ekrana yansımıştı. "Türkiye'nin ve dünyanın en büyük kaçakçılık örgütlerinden birinin elebaşı. Silah, uyuşturucu, kara para,

kadın ticareti ve insan kaçakçılığının dümeninde bu şerefsiz oturuyor. Türkiye'ye giriş izni yok. Ancak gerçek adıyla yok. Sahte kimlikler kullanarak defalarca ülke sınırımızın farklı noktalarından içeri girdiğini öğrendik. Doğu Anadolu Bölgesi'nde terör örgütlerini besleyen, Suriye, Irak ve İran üzerinden silah kaçakçılığı ağını yöneten, yine Suriye ve Rusya üzerinden insan kaçakçılığı yapan, o insanların kimilerini tır dorselerinde, kimilerini ise Ege Denizi üzerinden botlarla Yunanistan'a kaçıran ya da boğularak ölümlerine sebep olan şerefsiz bu."

Cihan durdu ve bekledi. Hem soluklandı hem de anlattıklarını herkesin biraz olsun idrak etmesi için zaman tanıdı.

"Adamın her yerde eli, gözü, kulağı var. Öyle bir ağ kurmuş, içimize öyle sinsice sızmış ki ona çalışanları ayıklamak güç. Her milletten, her meslekten, her şehirde adamları var. Biz daha hamle yapamadan yapacağımız şeyden adamın haberi oluyor."

Nazenin elinde çevirip durduğu kalemi avcunun içine alıp, sıkarken, "Nasıl olur, Cihan Bey?" diye ilk sorusunu sordu. "Bu kadar büyük bir ağ oluşumu gerçekleşir de bizler bunu nasıl görmeyiz ya da nasıl engel olamayız?"

"Engel olmak isteyen bizler kadar engel olmamızı istemeyenler de vardı. Düşman sadece görünürdeki bu adam değil, Sayın Vali'm."

Nazenin, bir süre önce ziyaretine gelen Habil Karaosmanoğlu'nun sözlerini hatırladı. Adam, Cihan Başkan'ın söylediklerini haftalar öncesinde söylemişti.

"Peki, bunca aydır aradığımız adam bu mu? Madem böyle bir şüpheli vardı da ilk anda neden aklınıza gelmedi? Neden şimdi oklar bu şerefsize döndü? Sizi bu adama yönelten şey nedir?" dedi. Zekice ve inci gibi sorularını sıralayıp hem babasına hem de Cihan Bey'e pürdikkat baktı.

Bir dakikaya yakın süren sessizliğin ardından Seyfettin Paşa sıkıntıyla, "Çünkü Zait'in sekiz yıldır ölü olduğunu sanıyorduk," dedi. "Ancak size gelen tehdit mesajları yönümüzü yeniden belirledi, Vali Hanım. Yıllardır ölü sandığımız bu adamın ölmediğini bize gösterdi."

"Nasıl anladınız? Mesajdan ne anladınız?" diye soran Nazenin, diken üstünde gibiydi.

Seyfettin de oldukça sıkıntılı ve huzursuz görünüyordu. "Notun altında işaret vardı. Onun kullandığı bir işaret," derken sesindeki gerginlik de bunu kanıtlar tondaydı.

Paşa'nın sözleriyle daha da şaşıran Nazenin, gözlerini belertip hem babasına hem de Cihan Bey'e baktı yeniden. "Kendini gizlemiyor yani? Açık açık *benim, ben yaptım*, diyor, öyle mi?" İki adam da sessizliğini koruyarak başını

salladı. "Yani Vali Bey'in şehit edilmesinin emrini veren, arabamı tarayanları, evime girip mesaj bırakanları, hastaneyi basan teröristleri yöneten adam bu!" Bir an sustu ve soluklanıp devam etti. "Kaza yapmamıza sebep olan ve donarak öleyim diye beni o araçtan çıkartıran, o gece cebime *intikamımın bedeli kanın olacak*, diye ve düğün gecesi ise tebrik notları arasına *bir dahaki düğününüz Vali Hanım'ın bayrağa sarılı tabutu başında olacak*, diye yazan o notu koyduran da bu adam, öyle mi?"

Cevap kısa sürede geldi.

"Evet."

"Peki, nasıl oluyor da beni bu kadar iyi tanıyor? Neden benim peşimde? Benim buraya görevlendirilmemle bu adamın ne alakası var?"

Seyfettin gözlerini kızına dikti ve uzun uzun baktı. Aklından geçenleri nasıl dile getireceğini, kelimelere nasıl dökeceğini bilemiyordu. Ancak gerçekleri söylemesi gerektiğinin de farkındaydı. Herkes tehlikenin büyüklüğünü görmeli ve ona göre hareket etmeliydi. Derince bir soluk alıp, "Yaklaşık otuz beş yıl öncenin intikamını almak istiyor," dedi.

Nazenin, babasının *yaklaşık otuz beş yıl önce*, diyerek, ne demek istediğini anlayıp kaskatı kesilmişti sanki. Babasının ilk karısının, abisinin annesinin ve doğmamış kız kardeşinin ölümüne sebep olan adamdı bu. Şimdi daha iyi anlamıştı babasının gergin ve korku dolu bakışlarının sebebini. Tehlike sandığından daha da büyüktü. Sadece terör örgütü falan değildi işin içindeki. Azılı bir düşman vardı karşılarında. Kana susamış ve susuzluğunu kendi kanını akıtarak geçirmek isteyen bir düşman.

"Zaten almadı mı intikamını? İki tane can almadı mı?" diye fısıldayınca babası başını usulca salladı.

"Sayılar eşit değil," dedi.

Metehan, "Nasıl yani?" dedi.

Seyfettin iki genç yüze de dikkatle baktı. "Ben yıllar evvel onun peşine düştüğümde kaçmaya başladı. Sınırı geçip Rusya'ya gitmek için hazırlık yaptı. Onu ve ailesini kaçırmak için Karadeniz limanında bir gemi hazırlanmıştı. Biz ise bu istihbaratı Cihan sayesinde öğrenmiş ve pusu kurmuştuk. Amacımız Zait'i almak, sorgulamak ve kurduğu örgütün kökünü kazımaktı. Ancak tıpkı bizler gibi Zait'in ordu kadar adamı da limanda tetikteydi. Çatışma çıktı. Göz gözü görmüyordu. Karanlıkta havada uçan mermilerin sayısı belli değildi. Kimin kime sıktığı bile belli değildi anlayacağınız. Çıkan çatışmadan biz üç askerimizi şehit verdik. O ise birçok adamını kaybetti." Durup soluklandı. Derin derin iki soluk aldıktan sonra devam etti sözlerine. "Tek kaybettiği ise adamları değildi. Çatışma esnasında Zait'in karısı ve iki kızı da hayatını kaybetmişti. Zait, onları almaya fırsat bulamadan toz oldu.

Sonra iki devletin istihbarat birimleri görüşmelere başladı. En tepedekiler hariç kimse duymadan iki devletin siyasi geleceği için hayatını kaybeden herkesin bedenleri Averyanov ailesine teslim edildi. Zait'e de haber gönderildi. Türkiye'deki yapılanmayı derhal sonlandırması istendi. Bu sırada ise elimizin ulaştığı her deliğe girip adamın kurduğu düzeni yıkmaya başladık. Yapmaya kalktığı bütün kaçakçılık işlerinin üstüne basıyor ve engel oluyorduk. Ağır kayıplar alıyordu. Hem maddi hem de manevi. En yakın adamı yine ülke sınırlarımız içinde öldürülünce geri çekildi. Artık işlerini gözü kapalı emanet edebileceği kimsesi kalmamıştı ve buna mecbur kaldı."

Ayaklandı, onunla birlikte ayağa kalkmaya yeltenen askerlere oturmalarını işaret edip odanın içinde sessizce bir tur attı. Duyulan tek ses ayağındaki postalın sesiydi. Cihan'ın yanında durup hüzünle yeniden kızına baktı.

"Bu yaşananlardan yaklaşık bir yıl sonra *her şey bitti, sesi soluğu kesildi*, dediğim anda ise pusu yedim. Yanımda oğlum ve kızıma yedi aylık hamile karım vardı." Sesi puslu ve fısıldar gibi çıksa da duymuştu herkes söylediklerini. Nazenin ise gözlerini babasının gözlerinden kaçırıp karşısında duran dev ekrana baktı.

Babasının ağzından kendisi dışında biri için ilk kez *kızım* kelimesinin döküldüğünü duymak şok etmişti onu. Kıskançlık değildi bu his. Doğamamış ve annesiyle birlikte, anne karnında şehit olmuş bir bebeği, abisinin kardeşini kıskanacak kadar şuursuz ve vicdansız değildi. Ancak garip gelmiş, kalbi sızlamıştı. Annesi dışında bir kadın için *karım*, demesi de benzeri bir etki yaratmıştı. Gözlerinde oluşan şaşkınlığı saklamak için kaçırmıştı gözlerini. Babası görsün istememişti. Yanlış anlamazdı, yüreğinden geçeni biliyordu ama zaten hüzün dolan, endişe dolan o yüreğe bir de kendisi ağırlık olmak istemiyordu.

Ellerini dizlerine sarıp sıktığını fark ettiğinde masanın altından uzanıp sol elini kavrayan kocaman eli de hissetmişti. Yanında oturan Metehan anlamıştı demek ki duygularını, düşüncelerini. Usulca başını çevirip adamın gözlerine baktı. Tebessüm etmeye çalıştı, onun tebessümüne ayak uydurmak istercesine. Sonra parmaklarını araladı ve Metehan'ın parmakları o aralıktan girip daha sıkı sardı elini.

"Zait'in kaçışını engellemek için düzenlenen o operasyonu ben yönetiyordum. O yüzden de intikam alacağı, elinin en rahat uzanacağı kişi bendim. O da namlularını bana yöneltmişti. Karımı ve kızımı kaybettiğim ana kadar da hedefinin ben olacağını sanmıştım. Ama yanılmıştım. Andaç'ın ve benim yakınımdan geçti mermiler sadece. İsabet edebilecekken, görüş alanı varken bize değil, karıma sıktılar mermileri. Böylece anladım. Karısına karşılık karımı, bir kızına karşılık ise doğmamış kızımı almak istiyordu. İstediğini de aldı. O gün ikisi de şehit oldu."

Nazenin elini tutan elin iyice sıktığını hissederken babasının sözlerinin nereye vardığını da anlamıştı. Başını salladı usulca. "Ölen karısına karşılık Emel Hanım'ı, ölen bir kızına karşılık doğmamış kız bebeği, ölen ikinci kızına karşılık ise beni istiyor," dedi. "Böylece sayılar eşitlenecek. Acınız eşitlenecek, kaybınız eşitlenecek." Durdu ve yeniden babasına baktı. Seyfettin Bey ise kızının ağzından asla dökülmeyen *karın* ve *kızın* kelimelerinin yokluğuna takılmıştı. Anlamıştı da onun yaşadığı bocalamayı. Eğer baş başa olsalardı kızının duygularının bambaşka olacağını, gözlerinden yaşlar akacağını anladığı gibi anlamıştı.

"Bu yüzden sakladın beni yıllarca. Anneme kıyasla daha fazla sakladın. Çünkü tahmin ediyordun. Anneme dokunmazlardı çünkü onun yerine zaten bir can almışlardı. Ama ben hâlâ kanıyla o intikamın bedelini ödemesi gereken kişiydim."

Seyfettin sessizce başını salladı. İşte Nazenin'in yıllardır merak ettiği, gizemini daima koruyan bir sorunun cevabı gün yüzüne çıkmıştı.

"Üniversiteye başladığın zamana kadar her şey biraz daha kontrolüm altında ve kolaydı."

Nazenin bir anda başını kaldırdı ve buz gibi bir sesle, "Sana kolaydı," deyiverdi. İki kelimeden oluşan bu cümleyle çocukluğunu yaşayamayan bir çocuğun sessiz çığlığı, isyanı yankılandı sanki odada.

Hayatının büyük bir bölümünü gizli saklı, keskin sınırlarla çizilmiş şekilde yaşamıştı Nazenin. Ve içerideki herkes de gayet net farkındaydı artık bunun. Dışarıda akıp giden hayatı camekânın ardından izler gibi izlemek kolay değildi. Merak edip merakını gideremmemek, görmek isteyip hiçbir şeyi görememek...

"Bana da kolay değildi, kızım. Emin ol, hiç kolay değildi," deyip soluklandı. Odadaki diğer kişilere dönüp onlara hitaben devam etti sözlerine. "Nazenin Hanım üniversiteye başladıktan sonra Zait hamle yapar diye daima tetikteydim ama beklediğim olmadı. Üniversitedeki son yılında Zait'in Rusya'da en az kendisi kadar güçlü bir mafya tarafından öldürüldüğü haberi geldi. Ceset fotoğrafları, ölüm raporu gibi her belge elimize ulaştı. Bizler de Nazenin'in etrafındaki güvenlik çemberini gevşettik." Bir an durdu ve ortamdaki ağır havayı, gerginliği ve kızının gözlerindeki hüznü silmek için aklına gelen detayı dile getirdi. "İşte o meşhur pavyon ziyaretleri o yıl yaşanmış, Cihan'ım. Çözdük olayı," derken, dostuna bakıp bıyık altından güldü.

Düğünde abisi tarafından ifşalanan pavyon sevdalarını bilmeyenler önce birbirlerine, daha sonra da göz ucuyla Nazenin'e baktılar. Pençe Timi, Albay ve Cihan Bey ise kıs kıs gülüyordu.

"Ankara'da okuyup pavyona gitmeyen yoktur. Ayrıca, *pavyona sadece erkekler gider*, diye bir kural yok."

Nazenin'in bu sözleriyle odada anlık sessizlik oldu ve bir uğultu koptu ki resmen oda yerinden oynadı. Odayı dolduran erkeklerin hepsi uğul uğul, katıla katıla gülüyordu. Seyfettin Paşa ise gerilimi düşürmeyi başarmış olmanın hoşnutluğuyla gülerken, başını tavana doğru kaldırıp, "Rabbi'm, sabır ver," dedi. "Nerede hata yaptıysam da söyle."

Nazenin acı bir tebessümle baktı babasına. "Hatan, beni yıllar boyu saklaman ve o adamın bana daha çok bilenmesine, beni elde etmek için daha çok hırslanmasına sebep olman, Paşa'm," dedi. "Oysa beni saklamak yerine bıraksaydın kendi halime, otuz yıllık hayatımın sadece son on iki yılını yaşamış olmazdım. Her an, her şekilde gelebilecek ölümü beklemeyi değil, yaşarken ölmeyi tercih ederdim. Zaten şimdi de bunu tercih ediyorum. Yaşamadan, yaşadım demeden ölmem ben. İstediğini yapsın, yine de gizlenmem, saklanmam. O defter, ben reşit olduğum gün kapandı. Sakın bana o teklifle gelme." Sustu, babasına kesin ve keskin bir ifadeyle baktı. Aralarında gerilen iletişimi hisseden herkes de tıpkı onlar gibi gerilmişti.

"Sonra..." diye söze giren ve dikkatleri yeniden asıl konuya toplayan Cihan Kılıçarslan'a döndü gözler. "Zait'i uzun süre öldü zannettik. Ta ki o gece gelen mesajın altındaki işareti görene kadar." Cihan Bey ekrana dönüp elindeki kumanın tuşuna bastı yine. "Öldü zannettiğimiz adamın sekiz yıl boyunca ülkemize giriş yaptığını istihbarat bilişim dairesindeki arkadaşlarımız teyit etti. Yüzünde tamamıyla olmasa da değişimler var. Birçok kez estetik operasyon geçirmiş anlayacağınız. Böylece de görüş alanımıza girmemeyi ama ülkemize girmeyi başarmış." Durdu ve bir kez daha kumandaya dokundu. "Son hali bu."

Adamın son haliyle ilk hali arasında çok büyük olmasa da onu bunca zaman tanınmaz kılmaya yetecek kadar değişim gözle görülüyordu.

"Vali Bey'i şehit ettiler, onun yerine beni getirdiler. Aslına bakarsanız ülke tarihinin en genç valisi olabilirim. Diğer valilere göre deneyimi az biriyim. O yüzden aklımda hep aynı soru dönüyordu, yalan yok. *Neden ben?* Ama bu kadar dallı budaklı bir işin içinde olduğumu da anlamamıştım." Duraksayıp birkaç saniye ekrana baktı. "Adamımız bu, tamam ama beni buraya gönderen kim? Görev yazısını yazan, görevlendirmeyi yapan değil aradığım isim. Buna önayak olan, beni vali olarak üslerine öneren kim? Zait'in intikam planını bilerek beni açık hedef haline getiren kişiyle, beni öneren kişi aynı kişi mi?"

Sorusunun ardı derin bir sessizlikti. Çünkü bu sorunun cevabı Ankara'dan birini işaret etmekti. Bakan ya da milletvekili ya da daha üst mertebe olmasa da onlara yakın, onların yanında olan birini bile işaret etmek delilikti. Soru riskli, cevap daha da riskliydi. Hepsi, bu ipin ucunu tutup gerçeği ispat edemezlerse ayaklarının kayacağını biliyordu.

Sessizlik devam ederken ayaklandı Nazenin. Koltuğun ardına astığı ceketini alıp, giyerken kapıya yöneldi. "Herkese iyi akşamlar," dedi ve çıkıp gitti. Adamı bulmak için yapılacak planları da kendisinin etrafına örülecek etten duvarları da duymak istemiyordu. Şu an duymasa da olurdu. Nasılsa bilmesi gereken her şey kendisine söylenecekti. Alay binasından çıkıp biraz ilerledi ve bir sigara yaktı.

Yıllardır ölü sanılan bir adam vardı peşinde. Sırf buraya gelebilsin diye dümenler çevirdiğine adı gibi emin olduğu, kana karşılık kan isteyen bir adam vardı. Ürperdi istemsizce ve çevresine baktı. Askeriye sınırları içinde olduğunu kendine hatırlatıp soluklandı.

Yönünü lojmanların bulunduğu alana çevirip yürümeye başladı. Ne kadar süre yürüdü, yürürken ne düşündü, kendisi bile farkında değildi. Aklı biraz olsun başına gelmeye başladığında evindeydi ve duşta soğuk suyun altında çıplak duruyordu. Eve geldiğini, soyunup duşa girdiğini bile hatırlamıyordu.

Dakikalar sonra duştan çıkıp hızla odasına yöneldi ve eline ne geçtiyse üzerine giydi. Ne giydiğinin bir önemi yoktu. Şu an tek derdi ısınmaktı. Salondaki koltuğa oturup sırtını arkaya dayadı ve bacaklarını göğsüne çekip çenesini dizlerinin üstüne koydu. Soğuktan takırdayan çenesini sıkarken gerilen kasların canını yaktığını hissetti. Koltuğun ucunda duran pikeyi çekip üstüne örttü. Biraz olsun ısınmasına yardımcı olan pikeye şükürler ederken kapı sesini duydu.

Pikenin altından çıkıp da kapıya gitmek istemedi. Öylece durdu ama kapı çalmaya devam etti.

"Nazenin..." dedi çok tanıdık bir ses. "Benim, hadi aç kapıyı." Yine hiçbir tepki vermeden durdu. "Baban gidiyor. Gitmeden önce de seni görmek istiyor. Hadi, aç kapıyı. Aşağıya inelim, babanı gör."

Tepki vermedi ama tepki vermeyen bedeniydi. Gözlerinden yaşlar süzüldü usulca. Kızgındı babasına. On sekiz yıl esaret gibi geçmişti de ne olmuştu sanki. Yine de korktuğu başına gelmişti işte. Korumak istemesini, gözünden sakınmasını anlıyordu ama yine de kızgındı. Çocuk kalbi kızgındı, kırgındı, gücenikti babasına. Yaşayamadığı çocukluğu gitmiyordu o kapıya. Yoksa otuz yaşındaki Nazenin giderdi, açardı kapıyı, ağzına geleni söylerdi gerekirse. Ama çocuk Nazenin öyle değildi ki.

Parka gitmek isteyip de gidemediğinde de böyle yapardı. Arkadaşları pikniğe ya da sinemaya giderken onlarla gidemediğinde odasına geçer, aynen böyle oturur, sessiz sessiz ağlardı. Neyden eksik kalsa o da ailesinden eksik bırakırdı kendini. Ne zaman ki annesi gelirdi kapıya ve sakin sakin konuşurdu, o zaman açardı kapıyı. Ama şimdi annesi burada değildi.

Annesini şu an, tam da şu an yanında istiyordu. Gözlerindeki yaşlar peşi sıra akarken kollarını kendine sardı ve usulca sallanmaya başladı. Kafasının içinde canına kasteden o adamın mesajları dönüp duruyordu. Dakikalar sonra yine aynı ses geldi.

"Nazenin... Güzelim... Kapıyı aç, yüzünü göreyim. Başka hiçbir şey istemiyorum. Hadi, ne olursun. Yemin ederim ki dokunmayacağım, öpmeyeceğim de."

Adamın son sözleriyle ağlamasına inat istemsizce güldü ve ayaklandı. Ayaklarına dolanan pikeyi tekmeleyip kapıya ilerledi. Kapıya sırtını verip, başını dayarken, "Konuşmak istemiyorum," dedi. Sesi dışarıdan duyulabilsin diye de biraz bağırmıştı.

"Tamam, konuşmayız. Söz veriyorum, konuşmayız. Susarız."

Nazenin ellerini yüzüne kapatıp, içini çeke çeke ağlamaya başlarken bir yandan da, "Söz mü?" diye sordu. "Susacak mısın? Söz mü?"

"Söz veriyorum. Sen istemediğin sürece konuşmam. Söz. Hadi, aç kapıyı. Beni merakta, yüreğimi darda bırakma, güzelim. Hadi..."

Elleriyle yüzünü silip, ayağa kalkan Nazenin kilitleri birer birer çevirip kapıyı açtı. Karşısında kocaman bir boşluk bulunca kaşları çatılır gibi oldu. Kendisini ayağa kaldıran sesin sahibini aradı bir an için ve sonunda buldu.

Tıpkı kendisi gibi yere çömelmiş, bir dizini yere koymuş, öylece eşikte duran adamı gördüğü gibi kolunu yakaladı ve çekti. Metehan dengesini kaybedecek gibi olsa da çabuk toparlayıp doğrulmuştu ki boynuna atlayıveren kadını sımsıkı sardı. Bir süre kapının önünde öylece kaldılar. İkisi de hiç konuşmadı ama bu durum Nazenin'in hoşuna gitmedi. Sessizliğe ihtiyacı olduğunu sanmıştı ancak öyle olmadığını anlayıp ilk konuşan o oldu.

"Sevmedim seninle olan sessizliği."

Metehan derin bir nefes alıp güldü. "Kapılarını kapama," derken resmen yalvarır gibi çıkmıştı sesi. "İzin ver, gireyim içeri. İzin ver, yanında olayım."

Nazenin yüzünü sakladığı boyun girintisine burnunun ucunu sürtüp soluk aldı. Ciğerleri bayram etti sanki adamın kokusuyla. Başının tam arkasını saran elin ve belini saran kolun arasında durdu biraz daha. Sonra geri çekilip, yine geri geri adımlayarak evinden içeri girdi. Kapının yanında öylece dikilip dikkatle baktı Metehan'ın gözlerine.

"Merhaba, ben Nazenin," dediğinde Metehan bir an için onun ne demek istediğini anlamamıştı. Ancak ışıltı saçan gözlerine bakınca anlaması fazla uzun sürmedi. Zar zor yutkunup havaya kaldırdığı kaşının altından ona dikkatle baktı. Ciddi miydi? Cidden bunu şimdi, şu an, bu evin kapısının eşiğinde mi yaşayacaklardı?

Duraksaması devam ederken Nazenin'in de kaşı havalanmış ancak yüzünde muzip bir tebessüm belirip kaybolmuştu.

Ciddiydi. Şu an yaşananlar gerçekti. Gerçek Nazenin, çocukluğu eksik, yüreği kırgın ve yalnız Nazenin duruyordu karşısında. Vali Hanım değil, evinin içinde gerçek benliğine bürünen o kız çocuğu *merhaba*, diyordu kendisine. Kapıları kapamıyor, aksine ardına kadar açıyordu. Tüm yaralarını, yalnızlığını, kırgınlığını, kızgınlığını ortaya koyarak açıyordu kapıyı ve içeri girsin diye bekliyordu. Daha önce neredeyse alacak olduğu öpücüklerden daha kıymetli bir an varsa o da işte tam bu andı.

Bunun idrakiyle kendine gelen Metehan da bir an için tebessüm eder gibi oldu. Yüreği, uzun zamandır uğraştığı, sabırla beklediği kabulü almanın heyecanıyla çarparken soluklandı. İçeri adım atıp açık olan kapıyı kapadı ve tokalaşmayı bekler gibi elini uzattı. "Merhaba, ben de Metehan," dedi. Elleri buluştu. Tokalaştılar. İlk kez en saf halleriyle, en saf duygularıyla karşı karşıya kaldılar. Ruhu açık edip ortaya koymak da bedenen çırılçıplak kalmak gibiydi. Elleri usulca ayrılsa da yerlerinden hiç kıpırdamadan bakışmaya devam ettiler.

Videolarda gördüğü o küçük kız gibi bakan kadına sağ elini uzattı ve elinin tersiyle yanağını okşadı. Teninin buz gibi olduğunu da o an fark etti. Nazenin yanağında gezen parmakların sıcaklığıyla irkilirken Metehan çatık kaşlarının altından ona bakıyordu.

"Sen niye buz gibisin?"

"Duş almıştım da su soğukmuş," dedi. Onun suçlu bir çocuk gibi mırıldandığı sözlere gözlerini devirip iç çekti Metehan. Ve sonra onu belinden kavrayıp bedenine yasladı. Gözleri birbirini buldu. Bir süre sessizce bakışırlarken Nazenin'in ağlamaktan kızaran burnu, gözleri, nemli kirpikleri adamın yüreğini sızlatıyordu. O sızıyı ikisi için de geçirecek şeyi biliyordu.

Başını eğdi. Titrek bir nefes alırken, kadının dağılmış olan saçlarını elleriyle toparlayıp yüzünü açığa çıkardı. Sonra biraz daha eğildi ve dudakları hasretini çektiği o dudaklara dokundu. İkisi de bir an için ürperip titrese de durmadı Metehan.

Sabırsız sözlerine inat sabırla beklediği kadını usulca öptü önce. Titrek bir nefes aldı sonra ama ayrılmadı kadından. Ve dudaklarını aralayıp hapsetti onun dudaklarını kendi dudakları arasına. Kendine hapsettiği kadının tenine, tadına, soluğuna hapsolduğunun farkındaydı oysa. Elleri arasında usulca titreyen bedenin üstünde gezdirdi ellerini ve yeniden belini sararken onu bedenine bastırdı. Nazenin bu hareketle soluksuz kalıp iç çekti. Aralanan dudakları arasından sızan adamın homurtusuna ufak bir inlemeyle eşlik ederken, saç diplerini kavrayıp başını geriye çeken elin esiri oldu. Dudakla-

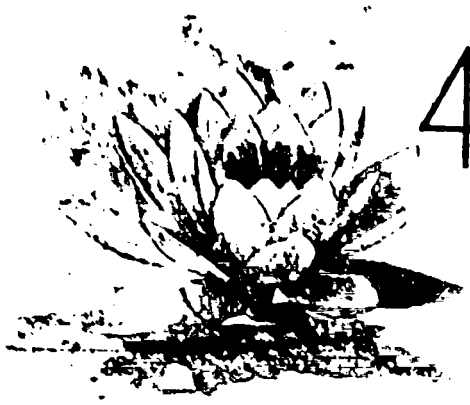
rından zar zor ayrılan dudaklar geriye yatmış boynu sayesinde açılan tenine ilerleyip uzun bir öpücüğü de boynuna bıraktığında soluğu hepten kesildi kadının.

Bu hisle ürperip zaten kapalı olan gözkapaklarına rağmen çattı kaşlarını. Ama bu kaş çatış sinirden, öfkeden falan değildi. Şaşkınlıktandı. Saatlerdir içini kasıp kavuran endişeler, gerçeklerin ağırlığı bir öpücükle yok olup gitmiş gibiydi. Hâlâ gözleri kapalı şekilde onun kolları arasında durmayı sürdürürken, elleri adamın omuzlarını bulup sıktı, ardından boynuna dolandı. Yüzünde ise buruk bir tebessüm belirdi Nazenin'in. Metehan sonunda dudaklarına kavuşmuş ve o çok istediği öpücüğü almıştı.

Nazenin'in yüzündeki her ifadeyi dikkatle izleyen Metehan ise onun gülümsediğini görüp, derin bir nefes alırken, "Öptüm ve kavuştuk," diye fısıldadı. Bu sözleriyle kadının gözleri de aralanmış ve hayran olduğu o yemyeşil hareler gün yüzüne çıkmıştı. Nazenin, tek kelime etmeyip Metehan'ın ensesindeki kısacık saçlarla uğraşıyordu. Bir süre daha bunu devam ettirip doya doya adama baktı. Kolları arasında olmanın keyfini çıkardı. *Yaşayamadım*, dediği çocukluğunun acılarını, Vali Nazenin'in korkularını ve endişelerini unuttu böylece. Sonra aralandı dudakları ve fısıldadı. Tıpkı Metehan gibi...

"Öptün ve kavuştuk, Binbaşı'm."

Binbaşı, değil. *Komutan*, değil. *Binbaşı'm*, demişti. Sahiplenmişti. Bir *m* harfinin oluşturduğu iyelik ekiyle gelen aidiyet hissi Metehan'a aklını oynattıracak, kalbini durduracak gibiydi. Ama diğer yandan da gözlerine bakıp ışıldayan yemyeşil hareler, kendisine sonsuza dek yaşayacak bir can, bir nefes veriyordu sanki. Nefes almaya çalışırken, iç çekip yutkundu. Boğazındaki yumru geçsin istedi ama olmadı. O da aldırmadı buna ve boğuk bir sesle, zar zor ama net bir şekilde şu sözleri söyledi:"Bin başım olsa binini de sana eğerim, Nazenin!"

4. BÖLÜM

Öyle bir söz söylemişti ki Metehan, sözleriyle sadakati, samimiyeti ve sevdayı anlatmıştı. Nazenin ise duyduğu her kelimeyle ürperip, gözünden düşen yaşa rağmen usulca gülümserken adamın yanağını okşadı parmak uçlarıyla. Alnını onun alnına dayayıp gözlerini kapadı ve derin bir soluk çekti içine.

"Hem şair hem şiir gibi adamsın, Binbaşı'm."

Bu kez gülümseyen Metehan'dı. Yüzünde gezen eli sıkıca tutarken burnunun ucunu kadının burnuna yavaşça sürttü. Kıs kıs gülmeyi sürdürürken, "Ben birkaç kelimeyle fethediyorum gönlünü ama sen, bunu tek kelimeyle yapıyorsun, Vali'm," dedi. "Sen de az değilsin yani..."

"Ankara'da, odandayken bana, *ben herkese azım da sana çok fazlayım be Nazenin Hanım*, demiştin."

"Evet."

"Demek ki ben de herkese az ama sana çok fazlaymışım, Binbaşı'm."

Boğazı düğüm düğüm olan Metehan zar zor yutkunup kadının alnına uzun bir öpücük kondurdu. Bir süre öylece sessiz kaldıktan sonra adam kol saatine bakıp, "Git, sıkıca giyin," dedi. "Beş dakika sonra çıkıyoruz." Nazenin'in şaşkın ve anlamaya çalışır ifadesine bakıp, gülümserken burnunu sıktı. "Hep sen sürpriz yapıp şaşırtacak değilsin ya. Bu kez de ben şaşırtayım. Hadi."

Tek kelime daha etmeden ve onun da konuşmasına müsaade etmeden evden çıktı. Nazenin nereye gideceklerini, ne sürprizinden bahsettiğini düşünerek bir süre öylece durdu ama harekete geçmeden de edemedi. Siyah renkte, çok kalın olmayan V yaka, pamuklu bir kazak ve kot pantolon giydi. Siyah deri ceketini de giyip odadan çıkacaktı ki aklına gelen şeyle makyaj masasına yöneldi. Çekmeceyi açıp küçük, dikdörtgen şeklindeki kadife kutuyu aldı ve çantasına koydu.

Beş dakika sonra kapının önünde buluştuklarında ikisi de sessizce birbirini süzdü. Bunu da gizleme gereği duymadan yapmışlardı. Metehan'ın üstünde gömlek, deri ceket ve pantolon vardı. Hepsi de simsiyahtı. Spor ama şık görünüyordu. Karizmatik duruşu, keskin yüz hatları siyahlar içindeyken

daha da çekiciydi. Nazenin gözlerini ondan kaçırıp bir adım atmıştı ki adamın kendisine uzanan elini gördü. Bir an duraksamış olsa da elini tuttu. Eli kocaman ve sıcacıktı. Üşüyen eline, bedenine bu ısı bile iyi gelmişti.

Metehan avcunun içindeki eli başparmağıyla okşadıktan sonra parmaklarını arayıp ellerini sıkıca kenetledi ve merdivenlerden inmeye başladı. Apartmanın az ilerisindeki park yerine kadar el ele ama sessizce yürüdüler. Metehan, Nazenin'in araca binmesi için kapıyı açıp yardım etti. Çünkü aracı da kendisi gibi kocaman ve yerden hatırı sayılır derece yüksek bir cipti.

Nazenin aracın koltuğunda bile ufak kalıp, kendi haline gülerken şoför koltuğuna geçen Metehan ona baktı. "Ne oldu? Neye gülüyorsun?" dedi.

"Seni de ancak böyle bir araç paklardı zaten. Şuna bak, dev gibi. Bununla az dikkat çekersin ama keşke daha büyüğünü alsaydın."

Kadının yorumuna ve taşlamasına gülerken, aracı çalıştırıp sağ elini yan tarafa uzattı. Yüzünü çenesinin altından kavrayıp, yanağını okşarken hareket etmişti.

"Dillisin dilli. Sivri dilli."

Bu kez gülen Nazenin oldu. Hem gülüp hem de dilinin ucunu çıkarmasıyla Metehan'ın gür kahkahası sardı aracın içini.

"Küçük kız çocuğu. Kemerini bağla, yavrum," derken nizamiye kapısına yaklaşıyordu. Kapıda nöbet tutan askerlerden biri selam dururken diğeri de demir kapıyı açıyordu. Aracını boşa alıp el frenini çeken Metehan ise belindeki silahı çıkarmıştı. Namluyu bacaklarının arasından boşluğu görecek şekilde tutarken, şarjörü çıkarıp sürgüyü çekti ve fişek yatağını kontrol etti. Ardından sürgüyü bırakıp şarjörü yerine taktı, emniyetini kontrol edip silahı sol bacağının altına doğru koydu.

Daha önce de baş başa dışarı çıktıklarında silahını bacağının altına doğru koymuştu. Her an tetikteydi. Aslında çok rahat görünse de aklı sadece yanındaki kadındaymış gibi davranıp sohbet etse de diğer duyuları daima düşmana hazırlıklıydı.

Kapının açılmasıyla aracına odaklandı. Yeniden hareket edip şehrin merkezine giden yolu takip etmeye başladı. On dakika süren yolculukları son bulduğunda arabadan inip Nazenin'in kapısını açmış ve yine ona yardım etmişti.

Çevresine dikkatlice bakan Nazenin ise biraz şaşkın bir edayla, "Burayı daha önce görmemiştim," dedi.

Metehan yine kadının elini tutup mekâna doğru ilerledi. "Polis, asker, doktor, hukukçu, yani şehre dışarıdan gelenler dışında pek ziyaretçisi olmaz," dedi. "Göz önünde bir yer olmadığı için görmemişsindir."

Kapıya varıp, içeri girmeden önce ellerini usulca ayırdılar. İçeride, bu saat-

te dışarıda olması beklenmeyecek kadar çok insan vardı. Metehan, Nazenin bu kadar göz önünde bir mesleğe ve kişiliğe sahip olmasa elini bırakmazdı ancak onu ya da aralarındaki ilişkiyi dedikodu malzemesi yapmak istemiyordu. Zaten böyle bir şeyi istemediğini Nazenin de daha önce defalarca söylemişti.

Kapıyı açıp içeri girdiklerinde, masalarda oturan müşterilerin gözleri onlara dönmüş ve ayağa kalkmaya başlamışlardı ki Nazenin elini kaldırarak hepsini durdurdu.

"İyi akşamlar. Lütfen devam edin. Vali olarak değil, sivil bir vatandaş olarak buradayım."

Bakışlarını tekrar yerlerine oturan insanlardan çekti ve yanlarına gelen kişiye baktı. Metehan ve henüz tanışmadığı adam samimiyetle el sıkışırken sessizce onları izledi.

"Oo, hoş geldin, Metehan Binbaşı'm. Ne zamandır uğramadın, özlettin kendini."

"Hoş buldum, Şefik abi. İş güç derken uğrayamadım," deyip, gözleriyle Nazenin'i işaret ederek devam etmeden önce, adamdan ayırdığı elini usulca kadının sırtına dokundurdu. Bu yaptığı belli belirsizdi ama kadın hissetmişti. "Bizi ağırlayacak yerin vardır umarım."

İşletmenin sahibi Şefik başını sallarken bir yandan da Nazenin'e bakıyordu.

"Var, var. Sizi ağırlamaktan şeref duyarım. Hoş geldiniz, Vali Hanım."

Başını hafifçe eğip, sağ elini kalbinin üstüne koyup selam veren adama Nazenin de başıyla karşılık verdi.

"Hoş buldum, Şefik Bey. Sağ olun."

"Üst kata geçin, Binbaşı'm. Orada kimse yok. Ben hemen masayı kurarım." Bir an duraksayıp, "Her zamankinden, değil mi?" diye sorunca, Metehan tebessüm edip başını salladı.

"Her zamankinden, Şefik abi."

"Tamamdır, hadi siz geçin yukarı," deyip hızla arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Metehan da Nazenin'i merdivenlere doğru yönlendirdi. Yukarı çıkmaya başlamışlardı ki aklına gelen şeyle geri döndü ve Şefik abiye doğru ilerledi. Adamın kulağına eğilip, "Nazenin Hanım yemek yemedi," dedi. "Sen onun için yiyecek bir şeyler de hazırla, Şefik abi."

Adam hızlıca başını sallayıp, "Hemen hazırlarım, Binbaşı'm," dedi.

Metehan aldığı cevaptan memnun olarak yine merdivenlere yürüdü ve kendisini bekleyen kadına tebessüm edip basamakları çıkmaya başladı.

Üst kata vardıklarında, cam kenarı bir masaya yöneldiler. Nazenin ca-

mın yanındaki sandalyeye otururken Metehan da onun yanındaki sandalyeye geçti. Karşısına değil, tam yanına, yamacına yerleşti. Çalışanlar masayı hazır edip Nazenin için de sıcacık mercimek çorbası getirmişti.

Çorbayı gören Nazenin göz ucuyla Metehan'a baktı ve gülümsedi.

"Teşekkür ederim ve biliyorum, *gerek yok*, diyeceksin."

"Rica ederim. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamadığına eminim."

Rica ederim, demesine ayrı, en temel ihtiyaçlardan birini kendisi unuturken Metehan'ın unutmamasına ayrı şaşırmıştı. Adamın gözü daima üstündeydi, bunu artık net olarak biliyordu. Sandalyede yan dönüp boynuna sarıldı ve yanağını öptü. "Sen nasıl bir adamsın?" diye fısıldadığında beline dolanan kolları ve şakağına dokunup kalan dudakları hissetmişti.

"İyi ve kötü her anda yanında olmak isteyen bir adamım," diyen Metehan boynuna dolanan kolları çözdü ve Nazenin'i yüz seksen derece döndürdükten sonra bedenini göğsüne doğru çekti. Göğsüne yaslanan sırtın gerginliğini hissetse de umursamadı. Kolunu kadının göğsünün altına dolarken omzuna yaslanan başını memnuniyetle kabul etti ve şakağına bir öpücük daha kondurdu. Kollarının arasında irkilip usulca titreyen bedene keyifle baktı.

Evin kapısında yaşanan o kabullenişten sonra bir adım öteye gitmek yoktu Metehan için. Zamanla Nazenin de alışacaktı bu yakınlığa. Biliyordu. Sonra kendisi gitmek, uzaklaşmak istemeyecekti. Çünkü kedi gibiydi Nazenin. Sıcağa ve sevgiye sığınan bir kedi gibi. O da sıcaklığını ve sevgisini sonsuz bir cömertlikle verecek olan kişiydi.

Birkaç dakika süren sessizliğin ve göğsüne daha rahat yerleşme çabalarının ardından, "Babam gitti mi?" diye sordu.

Metehan, "Hayır, gitmedi," dedi. "Senin toparlanmanı bekliyor. Bu gece misafirhanede kalacak." Soluk alıp eğlenir gibi devam etti. "Ama beni sana gönderdi ve seni bana emanet etti."

"Yani bilmeden ayıya yavru emanet etti, ha?" dedi Nazenin gülerek.

Gülen kadının boynuna sokulup, kıs kıs gülerken, "Geç dalganı," dedi. "Gözüm üstünde olacakmış. Emir büyük yerden. Yandın, Vali Hanım." Nazenin duyduğu sözlerle hoş bir kahkaha attığında Metehan mest olmuştu resmen. "Bir daha gülsene," diye fısıldadığında Nazenin duraksamış ama hemen toparlanıp konuşmayı da başarmıştı.

"Gül deyince gülemem. Git başımdan. Çorbamı içeceğim."

Gülemem diyordu ama bir yandan da tatlı tatlı gülüyordu. Metehan'dan ayrılıp masaya döndü ve kaşığını eline alıp çorbayı karıştırdı. Sessizlik içinde çorbasını içip bitirdiğinde Metehan boş kadehleri doldurmaya başlamıştı. Kadehleri birbirine dokundurup ilk yudumları aldıktan sonra, "Neden görmek istemedin babanı?" diye sordu.

Nazenin ise sessizliğini koruyup şehri aydınlatan sokak ışıklarına baktı. Söze nereden başlasa ve ona kendini, içinden geçenleri nasıl anlatsa bilemiyordu ancak anlatmak da istiyordu.

Peş peşe soluk aldı ve yüzünü adama doğru döndü. "Öyle gizli saklı, öyle gözlerden uzak büyüttü ki beni... Düşünsene, neredeyse ömrünün üçte ikisini abimle geçiren sen bile bihaberdin benden," dedi ve durup parmakları arasında salladığı kadehe baktı. "Üniversitenin üç yılı dahil olmak üzere okuduğum okulların önünde korumalar bekledi beni. Bahçeye çıktığım her an gözlerini üzerime kilitlemiş, farklı yerlerde duran iki adam olurdu etrafımda. Ders esnasında o adamlardan biri dersliğimin bulunduğu koridorun başında nöbet tutardı. Olur da tuvalete falan gitmem gerekirse beni oraya kadar takip eder, tuvaletin kapısında beklerdi. Hiçbir zaman yaşıtlarım gibi koşup eğlenemedim bu yüzden. Üzerimdeki gözler buna engel oldu. Ben de böylece çocukluğumu kaçırdım. Sokakta yürümedim hiç. İnanabiliyor musun? Tek başıma yürümedim falan değil yani, direkt olarak yürümedim. Özel bir araçla evden okula, okuldan eve. Alışverişe gitmem gerekirse annemle gittim. Hiçbir okul etkinliğine, sınıf etkinliğine katılmadım. Bir kez Ankara gezisine gitmiştim. Zaten onda da annem gezi grubunun öğretmeniydi. Ankara'da üniversite kazanıp, evden çıktığımda resmen şok geçirip bocaladığımı hatırlıyorum. Herkesten köşe bucak kaçıyor ama bir yandan da arkadaş edinmeye çalışıyor, insanları nasıl ölçüp tartacağımı, onlara nasıl ve neye göre güveneceğimi öğrenmeye çalışıyordum. Oysa onlar o yolu çoktan geçmişken, ben ise o yolu ilk kez yürüyordum. Allah'tan ki Kerem vardı. Bu yüzden hep yanımdaydılar ya zaten," deyip soluklandı, biraz sessiz kaldı ama sonra devam etti.

"Hayatımda ilk kez annem, babam, abim, Kerem ya da yakın koruma olmadan kalabalık içine girdiğimde Kızılay Meydanı'ndaydım." Durup, o anları düşünerek acı acı gülümsedi. "Ödüm kopmuştu kalabalıktan. Her an birinin bana zarar vereceğini düşünerek tetikte yürüyordum. O kadar gergindim ki işine gücüne giden insanların dikkatini çektim. Ve ardından devriye atan polislerin de dikkatini çekmeyi başardım. Düşün yani nasıl bir izlenim verdiysem adamlar benim terör eylemi yapmak için orada olduğumu falan düşünerek üstümü aramaya başladı. Çantama baktılar bir şey yok. Beni aradılar, bir şey yok. Kimlik bilgilerime baktıklarında ise renkleri uçan bu kez onlar oldu. O zamanlar babam tuğgeneraldi. Paşa kızına terörist muamelesi yapmışlardı. Çok riskli hareketti ama onlar da işini yapıyordu. Benden şüphe etmekte haksız değillerdi. *Biri bir şey mi yaptı*, diye sormaya başladılar bu kez. Zor da olsa iyi olduğuma ve kimsenin bana bir şey yapmadığına ikna ettim polisleri. Doğruca eve döndüm. Ama ne dönmek...

Evde bir tane sağlam eşya kalmadı. Evin içinden fırtına gibi geçtim. Bu yaşıma kadar sosyal hayattan uzak oluşumun, yaşadığım tedirginliğin, üzüntünün öfkesini eşyalardan çıkardım. Ve bir saat sonra hop, Paşa geldi. Bakın ki evde eşya namına hiçbir şey kalmamış, anladı tepemin fena attığını. Ben yere oturmuş, ağlıyorum. O da oturdu yanıma. Ne olduğunu sordu ama ağzımı açmadım. Yaşadığımı anlatmadığım gibi günlerce kimseyle de konuşmadım. Sadece Kerem'e anlattım ve onunla konuştum. Tabii bugün öğreniyorum ki babam zaten beni izletiyormuş ve ne olduğunu zaten biliyormuş."

Konuşmaya devam etmeden önce bir an duraksadı.

"Bugün, sokakta koşup oynayamayan, yere düşüp dizini kanatamayan çocuk Nazenin, lise yıllarında arkadaşlarıyla okuldan kaçıp sokaklarda saçma sapan ve amaçsızca gezemeyen liseli Nazenin, ilk kez sevgilisi olup da onunla el ele dolaşamayan genç Nazenin görmek istemedi babasını. Eğer görürse bu sefer kırılan şey eşyalar olmayacaktı çünkü. Bunu ise şimdilerde otuz yaşını geçmiş olan genç yetişkin Nazenin biliyordu. O yüzden görmek istemedim o an. Çünkü hangi yaşta olursam olayım, babamın kalbini kırmak istemem. Şu an, şu yaşımda yaşayamadıklarımı düşünmüyor ve önüme bakmaya çalışıyorum. Zor ama başarıyorum. Tabii bu da bir yere kadar oluyor. Kimi zaman sinirime ya da duygularıma hâkim olamıyorum gördüğün gibi. Çünkü bunca şeyden mahrum kaldığım halde korkulanın başıma gelmesi ve benim net olarak bunu yeni öğrenmem gerçekten sinir bozucu. Azıcık sinirim ve gerginliğim geçsin, babamı göreceğim."

Kadehi kaldırıp, sırtını yeniden Metehan'ın göğsüne yaslarken yorgun halde, "Şimdi keyifle bunu içmek istiyorum," diye mırıldandı. "Çünkü yarın, bugünden daha zor olacak." Metehan da az evvelki gibi kolunu ona dolayıp çenesini kadının başının üstüne koydu. Onun dilinden dökülen her kelime içine dokunmuştu. Canını yakmış, sevdalı yüreğini kanatmıştı. Ama bunu belli etmemeye çalışarak ona destek olmaya devam etti.

"Ve ben daima yanında olacağım. Nazenin'e Metehan olarak, Vali Hanım'a ise Binbaşı olarak eşlik edeceğim."

Nazenin gülümseyip belinin yanında duran eli tuttu önce. Ardından adamın yüzükparmağındaki yüzükte parmaklarının ucunu gezdirmeye başladı. Öylece oturup manzaraya baktılar sessiz sessiz. Metehan, yüzüyle uğraşan kadına sessizce gülümserken, parmaklarını yakalayıp birbirine kenetledi. Eli, adamın elinin içinde kalan Nazenin ise başını hafifçe çevirdiğinde burnunun ucu onun çenesinin yanına değmişti. Oysa çenesinin ne zamandır omzunda durduğunun ve bu şekilde oturduklarının farkında bile değildi.

"Aa, az daha unutuyordum," diyerek, doğrulup hızla ondan uzaklaştı ve çantasına uzanıp içine koyduğu kadife kutuyu eline aldı. "Rica etsem sen

takar mısın? Madem bu hediye timin hediyesi, tim komutanı olarak takması da sana yakışır diye düşündüm." Metehan kutuda ne olduğunu hemen anlayıp, tebessüm ederek başını salladı. Ardından elindeki kadehi masaya bıraktı.

Nazenin göreve başlamadan başına gelmeye başlayan birçok olayın ardından lojmana yerleştiği gün Kutluhan Albay'la ailesi ve Pençe Timi olarak ona küçük bir hediye almışlardı. Hem ona hayırlı olsun demek istemişler hem de hatıra kalsın, ona moral olsun, yalnız olmadığını bilsin diye böylesi ufak bir jest yapmışlardı. Nazenin ufacık nazar boncuğundan oluşan o kolyeyi bugüne kadar hiç takmamış, yalnızca saklamıştı. Ancak şimdi takmak istiyordu. Dahası kendisinin takmasını rica ediyordu.

Metehan yüzündeki tebessümle, "Takarım tabii ki," derken kutuyu açtı ve altın zincirin ucundaki nazar boncuğunu gördü. İçeriden vuran ışıkta belli belirsiz parlıyordu. İnce zinciri parmakları arasına alıp Nazenin'in boynuna uzattı.

"Saçlarını topla bakalım, Vali Hanım," demesiyle Nazenin saçlarını gelişigüzel topladı. Saçlardan arınan ensesinde kolyenin iki ucunu birleştirip bıraktı. Yavaşça eğilip saçlarının dibine dudaklarını bastırdı. Öpmeden öylece durdu, soluk aldı. Kadının saçlarından yayılan şampuanın kokusuyla teninin kokusu birbirine karışıyordu. Bu muazzam kokuyla başı döndü. Sesli şekilde iç çekip öptü. "Nazar değmesin, bizim toprağın kızına. Vali kızımıza. Vali Hanım'a nazar değmesin inşallah."

Kulağına fısıldanan sözlerle şehri izleyen gözleri dolan Nazenin'in yüzünde gülümseme belirdi. Başını çevirdi ve şakağını Metehan'ın dudaklarına yasladı.

"Âmin. Bana da size de nazar değmesin, Binbaşı'm."

Bir süre daha oturdular orada, sessizliği paylaştılar birlikte. İkisi de aynı manzaraya bakıp, bambaşka şeyler düşünürken, "Babanı gör, lütfen," diyen sesle kendine geldi Nazenin ve hiç itirazsız başını sallayıp ayaklandı. Bu konuşmadan, yüzleşmeden kaçamayacaktı. Süreci uzatıp zaten var olan stresini de omuzlarındaki yükü de yüreğindeki endişeleri de arttırmak istemiyordu. O sebeple itiraz etmeyip derhal doğrulmuştu zaten. Metehan'la birlikte mekânın kapısından çıkıp karanlığa adım attıklarında elleri yeniden buluştu, parmakları birbirine kenetlendi. Sakin adımlarla araca varıp bindiler ve hareket ettiler.

Nazenin kısa süren yolculuğun ardından askeri misafirhaneden içeri girip, doğruca babasının kaldığı odaya çıkarken kapının önünde kendisini bekleyen Metehan'ın varlığı bile azıcık rahatlamasına vesile oluyordu. Odanın kapısında durup bir soluk aldıktan sonra kapıyı çaldı. Çok geçmeden

kapıyı aralayan babası kendisini bekliyor olmalıydı ki yüzünde herhangi bir değişim yaşanmadı.

"Gel, kızım," dedi sadece ve kenara çekildi. Sesi, sözü, duruşu, bakışı... Her şeyiyle sakin görünüyordu. Nazenin içeri geçip, koltuğa oturduğunda bacaklarını göğsüne çekip sıkıca sarıldı. Bu sırada yanına gelen babası ise ağırlığıyla koltuktaki yerini belli etmişti. Sessizce oturdular bir süre. İkisi de ağzını hiç açmadı. Dakikalar sonra babası, "Kızgınsın, biliyorum," dedi.

Nazenin hiç düşünmeden, "Kızgınım ve bunu saklamıyorum," dedi. Arka arkaya gelişen bu diyalogtan sonra yine bir süre sessizlik oldu.

"Korktum ben. Seni kaybetmekten, anneni kaybetmekten çok korktum."

"Korkuların faydasızmış ama Paşa'm. Bak işte, sen ne yaparsan yap, olacağın önüne geçemedin. Yıllarca sakladın beni. Şimdi saklayabilecek misin? Madem bu kadar korkuyordun, neden evlendin? Neden beni dünyaya getirdiniz?" diye isyan eder gibi sordu.

Seyfettin'in yüreği bu sorularla parça parça olmuştu sanki. Hak veriyordu isyanına. Hak veriyordu bu sorularına. Biraz daha sessiz kalarak aklını toplamaya çalıştı. Ona, her şeyi bugüne kadar anlatmadığı şekilde anlatmak için hazırlandı. "Tekrar evlenmeyi hiç istemedim aslında," dedi. "Aklımın ucundan bile geçirmezken annen çıktı karşıma. Meliha..." Şefkat, aşk ve daha nicesini yansıtan sesiyle söylemişti karısının ismini. Tebessüm etti. "İnatçı kadın. Öyle bir sevdi ki beni, onu karşılıksız bırakmak, onun sevgisine ihanet olurdu. Ben, Meliha'yla tanışana kadar bir insanın bir insanı bu kadar dolu dizgin, bu kadar çok sevebileceğini bilmezdim."

Nazenin babasına baktı ve hep merak ettiği o soruyu sorup, "Emel Hanım?" dedi.

Seyfettin tebessüm edip, iç çekerken bir koluyla kızını sardı ve göğsüne yatırdı. "Emel'le tanıştığımızda ikimizde evlenmek isteyen ama uygun adayı bulamamış, aklı başında, yaşını da almış insanlardık. Yani bizim zamanımızda evlenme yaşı şimdiye göre epey erkendi ve biz o zamana göre epey geç kalmıştık. Arkadaş ortamında tanıştık, kafalarımız da uyuştu, anlaştık ve evlendik. İlk görüşte aşk, delicesine bir sevda falan değildi. Tamamen mantık evliliğiydi. Ancak saygımız vardı birbirimize, saygımızla birlikte sevgimiz de zamanla oluştu. Ama dediğim gibi işte, deli divane olmak falan değildi. Birbirimizi anlıyor, birbirimize saygı duyuyorduk. Geçinip gidiyorduk kendi halimizde. O beni anlıyordu, ben ise onu anlıyordum. Taşıyorduk birbirimizi."

Durup soluklandı. Yanağını kızının başının üstüne dayadı.

"Sonra abin katıldı aramıza. Abinden başka çocuk düşünmüyorduk ama hayatın bizim için planlandığı başkaymış. Görevden döndüğüm bir gün Emel pat diye *hamileyim*, deyince şok oldum. İlk şoku atlattıktan sonra sevindim.

İnsan böyle bir habere sevinmez mi hiç? Allah biliyor ya, daha o anda Emel'e *inşallah kız olur*, dedim. *Sağlıklı olsun tabii ama inşallah kız olur.* Emel şaşırdı, yüzüme baktı, *istiyorsun o zaman*, dedi. O öyle deyince kızdım ben de. *Bunun isteyip istememesi mi kalmış, Emel? Kızım yola çıkmış, geliyor*, dedim. Sanki Allah söyletti. Meğer Emel'in telaşı da ben istemezsem diyeymiş. İstemez de *aldıralım*, dersem diye korkmuş. Öyle bir isteğim olmadığını görünce rahat bir nefes aldığını hatırlıyorum. Heyecanla parlayan gözlerini odada gezdirdi. Andaç'ı arıyordu. O sırada abin girdi odaya ve yanımıza geldiği gibi Emel onu kucakladı. *Abi oluyorsun*, dedi. *Bir kardeşin olacak.* Seninki önce biraz bozuldu, suratı düştü. Kıskandı kerata. Dört yaşını doldurmuştu ve evin gözbebeğiydi. Tahtını paylaşmak zoruna gitti resmen. Derken günler geçti, abin kardeşi olacağı haberine alıştı. Bizden daha heyecanlı olduğunu hatırlıyorum." Yine durdu, biraz bekledi. "Sonra o gün... O olay yaşandı. Emel, olay anında hayatını kaybetti. Bebek de öyle. Kalbine, alnına ve karnına isabet eden kurşunlar onları hayattan kopardı. Cenaze işlemlerinden önce bebeği anne karnından çıkardılar." Seyfettin'in göğsü alamadığı solukla titredi ama yine de fısıldadı. "Kızmış. Kız olacakmış."

Nazenin başını babasının göğsünden ayırıp kollarını onun boynuna doladı. Babası da ona sımsıkı sarıldı. İkisi de birbirine tutunup sessizce ağladı. Nazenin babasının ilk kez ağladığını görüyordu. İçi acımıştı babası için. Onu teselli etme isteğiyle daha sıkı sardı boynunu ve yanağını peş peşe öptü. Seyfettin Bey ise yanağına konan öpücükle mest olup, tebessüm ederken gözyaşlarını sildi.

"Dedim ya... Tanıyarak, severek, âşık olarak evlenmemiştik ama sevgimiz, saygımız vardı birbirimize. Her gidişimde yolumu gözleyen, yüreği ağzında bekleyen, oğlumu dünyaya getiren ve büyüten, bana yuva olan insandı Emel. Döndüğümde girdiğim evin kapısını daima açan kadındı. Kaybı ağırdı. Onunla birlikte kaybettiğim evladımın acısı ise... Tarifi zor. Allah kimseye böyle bir acı vermesin. Bir kez göremeden, bir kez koklayamadan toprağa vermek küçücük bedeni... Çok acı."

"Çok üzgünüm. Gerçekten," diye fısıldayan kızının saçlarını öpüp gözyaşlarını sildi usulca.

"Üzülme. Eğer biz üzülürsek onlar yerlerinde huzur bulamazlar. Onların hayatı ne yazık ki bu kadarmış. Vade dolunca ne bir soluk alırsın fazladan ne de bir saniye daha kalırsın bu dünyada. Vaden dolar ve gidersin. Biliyorum ki bir gün yeniden karşılaşacağız ve ben büyük kızımla tanışacağım," dediğinde Nazenin'in gözlerinden bir damla daha yaş süzülüverdi.

"İnşallah," dedi sadece ve sessizleşip bekledi. Seyfettin ise soluklandıktan sonra anlatmaya devam etti.

"O acıyı tekrar yaşamaktan korktum. Hâlâ da korkuyorum. İşte seni saklama sebebim buydu. Onları koruyamadım ama sizi korumak için elimden geleni yaptım. Allah biliyor, ne yalan söyleyeyim, Meliha'dan kaçtım. Gönlünü bana verdiğini anlayınca köşe bucak kaçtım. Ona da zarar gelmesin diye kaçtım. Ama o hiç pes etmedi, sevgisini korkusuzca belli etti. Onun bu tavrı, ona karşı önce bir hayranlık uyandırdı bende. Öyle kendinden emin, öyle gözü karaydı ki... Daha önce onun gibi bir kadın hiç görmemiştim. Onun inadı, yılmayışı hiç tatmadığım aşkın kapısını araladı zamanla. Âşık oldum, köşe bucak kaçarken hem de. Kalbim olduğunu hissettim. Hissettikçe de daha çok korktum. Kaybetmenin korkusu bazen sevgimin büyüklüğünü bastırdı. Emel'in kaybını, kızımın kaybını zor da olsa kaldırmıştım ama... Annene bakarken içimde bir yerde bir nehir akıyordu sanki. Nefes almak istesem nefesim boğazımda kalıyor, nefes alamıyordum. Hâlâ da öyle zaten."

Nazenin hayranlık dolu bir sesle, "Annem bakınca?" dedi ve gözlerini babasının ışıldayan gözlerine dikti.

"Annen bana bakınca akan sular duruyor sanki. O hep öyle baksın, ben oturup onu izleyeyim."

Seyfettin hayatında ilk kez kızına bu kadar açıkyüreklilikle yaklaşıp dürüst olmuştu. Gizlemeden, saklamadan her şeyi anlatıyordu ve kızı hayranlıkla onu izliyordu. Seyfettin, onun hayran hayran bakan gözlerine gülümsedi, yüzünü sevip alnını öptü. Anası gibi olan kızını her sevişinde de içi titriyordu.

"Seni severken de akan sular duruyor, babasının güzel kızı. Sen bana böyle güzel bakınca da dünya dursun, sen bana, ben sana bakayım istiyorum."

Nazenin kocaman bir gülümsemeyle bakıp yine babasının boynuna atılıverdi. Ta içinden bir yerden feryat eder gibi, "Babam..." dedi.

"Güzel kızım... Yavrucuğum... Amacım sende geçmeyecek eksiklikler bırakmak değildi. Korumak istedim sadece. Kimse dokunamasın, kimse canını yakamasın istedim. Yanlıştı belki ama onun yanlış olduğunu idrak edecek sağlıklı bakış açısına sahip değildim. Kız bana, hakkındır. Ama küsme. Kırgın bakma. Suçlama. Vicdanımda zaten çok ağırlık var, Nazenin. Bir de bu yükü yükleme, ne olursun," derken öyle içten, öyle hüzünlü ve samimiydi ki babasını böyle üzgün ve pişman görmeye dayanamadı. Yüreğindeki sevgi örttü kızgınlığını. Bağladı dilini. Yüzünü seven kocaman elleri tuttu ve avuçiçlerini öptü bir çırpıda. Sonra çocukken yaptığı gibi babasının göğsüne sokuldu.

"Çok şeyden eksik kaldım ama annemle senin sevginizden hiç eksik kalmadım. Öyle çok sevdin ki beni, aslında yaptıklarının sebebini hep anladım. Severek anlattın bugüne kadar derdini. Kızgınım ama daha fazlası değil. Sadece kızgınım. Bunca yıl anlatmadığın için belki de."

Nirvana

Kendisini avutması için annesini istemişti ama bu kez babası gelmişti. Ve öyle güzel gelmişti ki yüreğindeki tüm sinir çekilmişti sanki. Başını kaldırıp peş peşe öptü yanaklarını. Babasının yüzünde oluşan tebessüme mest olarak baktı ve boynuna sokuverdi yüzünü.

"Seni seviyorum," derken boğuk çıkan sesi ve *şap* diye boynuna kondurduğu öpücükle kahkaha attı Seyfettin. Küçükken de böyle yapardı Nazenin. Boynuna sokulup, homurdana homurdana konuşur, daha sonra da en huylandığı yerden öpüverirdi.

"Bak ya! Eşek sıpası. Huylandığımı bile bile her seferinde öpüyorsun."

"Hoşuma gidiyor. Senin de insan olduğunu hatırlıyorum böylece," deyip kahkaha attığında bedenine sarılı olan kolların baskısı arttı.

"Bak bak, laflara bak! Sıpa," dedi önce sinirliymiş gibi ama fazla dayanamayıp gülmeye başladı. "Ben de seni seviyorum, güzel kızım. Gözümün bebeği, biriciğim."

Birbirlerine sarılı halde kaldılar. Sessizliği ise Nazenin bozdu.

"Şimdi ne yapacağız, Paşa'm?"

"Şimdi, Vali Hanım... Şimdi ve bundan sonrası daha zor olacak. Metehan Binbaşı ve Pençe Timi daima seninle hareket edecek. Burada oldukları her an yanında olacaklar. Onlar gittiğinde Andaç Binbaşı ve Kaplan Timi yanına gelecek. Bu saatten sonra kendimizden başka kimseye güvenemeyeceğimizin diğer paşalar da farkında. Hepimiz bu adamı bir daha uzanmadan yok etmek istiyoruz. Dikkatli olacaksın, sık sık atış talimi yapacaksın. Yakın dövüş çalışacaksın. Kendini korumayı ve sezgilerini güçlendirmeyi öğreneceksin. Ben vakti zamanında öğrettim ama daha fazlasına ihtiyacımız var. Metehan bu konuda sana yardım edecek. Onunla çalış, kendini korumayı daha iyi öğren ki benim içim azıcık rahat etsin, güzelim. Tamam mı?"

Babasının Metehan'ı bu konuda görevlendirmesine mi gülse yoksa onun tedirginliğine mi üzülse bilememişti.

"Tamam, sen içini ferah tut. Ben Binbaşı'yı benzetirim. Askerin ama... Üzülmezsin herhalde, değil mi?"

Seyfettin patlattı kahkahayı. "Sıpasın, vallahi sıpasın, Nazenin. İşi zor buradakilerin. Delinin tekini tutmaya çalışacaklar. Yazık yahu," derken ayaklandı ve kızını da kaldırdı. Baba kız birbirine sarılmış halde misafirhaneden çıktıklarında, Metehan ve az evvel oğlunun yanına gelen Cihan Bey onlara döndü.

"Cihan'ım, sen de mi gitmedin?"

"Seni bırakıp nereye gideyim? Melek'ten çok seni görüyorum, ulan. Bu hiç normal değil, Seyfo, demedi deme."

"Aa, ne şans! Ben de Meliha'dan çok seni görür oldum. Bence de hiç normal değil."

Karşılıklı atışmayı izleyen Nazenin ikisine de şöyle bir baktı. "Gerçekten hiç normal değil. Ben olsam kıskanırdım," deyince üç adam da gülmeye başladı.

Cihan Bey, usulca Nazenin'in sırtını sıvazlayıp, gülümseyerek, "Nasılsın, bizim kız?" diye sorduğunda Nazenin kızarıvermişti. Onun yaşadığı bu ani kızarmayı gören Metehan ise başını önüne eğip, ayakkabılarının ucuna bakarken gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"İyiyim, Cihan amca. Sen nasılsın?" diyerek sohbeti devam ettiren Nazenin ise Metehan'ın halini görmüyordu. İyi ki de görmüyordu yoksa müsait bir ortamda canına okurdu.

"İyiyim, sen iyi olduğun sürece ben de biz de iyiyiz." Bir an durdu ve Nazenin'e dikkatle baktı. Ancak bu bakışlarda babacan bir ifade yoktu. Bu kez çok ciddi ve tavizsiz bakıyordu gözleri. "Çok dikkatli ol, Vali Hanım. Gözünü dört aç," dediğinde Nazenin başını usulca salladı.

"Dikkatli olacağım, aklınız kalmasın, Başkan'ım," dedi. Sözlerinin ardından onlarla vedalaşıp, araca binerlerken Metehan yine Nazenin'e yardımcı olmuş, kapısını usulca kapatıp, arkasındaki iki adama da başıyla selam verip direksiyona geçmişti.

"Paşa çok dikkatli bakıyor. Bu bakışlardan hoşlanmadım," diye mırıldanıp aracını çalıştırdığında aracın motor sesi geceyi sardı.

"Rakı kokuyoruz. İkimiz de!" derken sağ elinin işaretparmağıyla onu ve kendisini gösteren Nazenin, "Daha fazla dikkat çekmeden gidelim artık," diye mırıldandı.

Askeri lojmandan içeri girip, dairelerinin bulunduğu kata geldiklerinde Metehan araçtan iner inmez, sımsıkı tuttuğu eli bırakıp kadının yüzünü kavradı ve alnını usulca öptü.

"İyi geceler."

"İyi geceler. teşekkür ederim. Güzeldi," derken belli belirsiz güldü.

Bu gülüş teşekkürünün tek sebebinin rakı olmadığını anlatmak ister gibiydi. Söze dökülmeyen şeyleri anlatır gibi. Dudaklarına bıraktığı ve hâlâ hissini taşıdığı öpücük için de teşekkür ediyordu aslında. Metehan bunu anlasa da tıpkı onun gibi sessiz kaldı. Yalnızca gülümsedi. O sırada parmak uçlarında yükselen Nazenin adamın yanağını öptü ve evine ilerleyip içeri girdi.

***

Sabahın ilk ışıklarıyla evinden çıkan Nazenin, apartmanın merdivenlerini hızla inip, dışarı vardığında başını göğe doğru kaldırıp derin bir soluk aldı. Buralar hâlâ soğuktu. Özellikle sabahları ve geceleri hava insanın içini titretiyordu. Yüzüne vuran güneş ışıklarına rağmen gözlerini kırpıştırdı ve göğe baktı. Pürüzsüz bir mavilik hâkimdi gökyüzüne. Bir tek bulut bile yoktu.

Ancak yine de hava soğuktu. Öylece durmaya devam ederse iyice üşüyeceğini bildiğinden hızlıca yürümeye başladı. Askeriye sınırlarındaydı ve şu an olabileceği en güvenli yerdeydi. O yüzden rahat rahat yürüdü, bedenini esnetti bir süre. Ardından da adımlarını hızlandırıp koşmaya başladı.

Uzun zamandır spor yapmadığı için hamladığını hissederek, kendine söylenirken devam etti koşusuna. Ta ki soluğu kesilip bacaklarında derman kalmayana kadar koştu.

Ter içinde apartmana geri dönüp, evine girmek üzereyken karşı dairenin kapısı açıldı. Kendisine şaşkın şaşkın bakan ve biraz da uyku mahmuru görünen adama gülümsedi. Soluk soluğa, "Günaydın," dediğinde adamın kendisine hâlâ anlamaya çalışır gibi baktığını görüyordu.

"Günaydın, Sayın Vali'm." Hitabına belli belirsiz tebessüm etti. Gün aydınlanınca her zamanki gibi özel hayata perde çekiliyordu. Dün akşam yaşadıkları öpüşmeye rağmen daha önce dile getirip rica ettiği bu ayrıma dikkat eden adama içinden teşekkür etti.

"Koşuya çıktım. Paşa, bedensel olarak da güçlü olmam gerektiğini söyledi," dedi ve durup kapısını açtı. İçeri adımladıktan sonra ona döndü. "Yakın dövüş çalışmamı da istiyor. Hatta beni sen çalıştıracakmışsın."

Sözleriyle uykusundan tamamen uyanan Metehan'ın yüzünde silik bir tebessüm belirdi. "Ben?" derken o tebessüm usul usul gülümsemeye dönüştü.

"Hmm, sen," deyip, soluklanırken eğilmiş, ayakkabılarının bağlarını çözüyordu. "Uzun zamandır antrenman yapmadım ama vakti zamanında Paşa da can kardeşin de iyi eğitim verdi. Zaten bunu daha önce de konuşmuştuk, hatırlıyorsundur."

"Hatırlıyorum, hatırlamam mı hiç? *Görmek ister misin? Yakın dövüşte de bayağı iyiyimdir, Binbaşı*, dediğinizi hâlâ hatırlıyorum."

Sözleriyle kıs kıs gülen Nazenin doğrulup başını hafifçe salladı.

"O zaman bir program yapalım ve antrenmanlara başlayalım."

"Emredersiniz, Sayın Vali'm."

Cevabıyla gözlerini devirip, "Bu bir emir değil, rica, Binbaşı," diye mırıldandı. Son kez gülümsedi ve kapıyı kapamadan önce, "Hazırlanıp sizi bekliyorum," dediğini duydu.

Nazenin banyoya ilerleyip, hızlıca aldığı duşun ardından saçlarını doğru düzgün kurutmaya bile fırsat bulamadan giyindi. Lacivert pantolon, yelek ve ceketten oluşan takımının içine beyaz bir gömlek giymiş, saçlarını açık bırakıp biraz da makyaj yapmıştı. Hazır olduğuna kanaat getirip, koşarak kapıya ilerlediğinde üstündeki takımıyla aynı renge sahip ince topuklu rugan ayakkabılarını ayağına geçirdi ve bej renk kabanını eline alarak evinden

çıktı. Sabah serin olur düşüncesiyle aldığı kabanı muhtemelen öğlen saatlerinde ağır gelecekti ama önlemini almak niyetindeydi.

"Hazırım," derken cep telefonunu, ufak cüzdanını ve anahtarını kabanının cebine attı.

Metehan ise bir süre sessiz kalıp onu baştan ayağa incelemekten kendini alıkoyamamıştı. Gözleri önce kadının nemli saçlarında, makyajlı yüzünde gezindi. Sonra usulca kıyafetine baktı. Lacivert takımın içinde her zamanki gibi asil ve dimdik duruyordu. Bir an gözleri yemyeşil hareleri bulduğunda kendine gelerek, "Gidelim o zaman," dese de ayakları sözlerine ihanet edip kıpırdamadı. "Özel hayatımızla iş hayatımızı birbirine karıştırmak istemem ama..." demesiyle Nazenin'in sol kaşı usulca havalandı.

"Ama?"

"Saçın ıslak. Hasta olursun, migrenin tutar. Saçını kurut, öyle çıkalım." Böyle bir şey duymayı beklemeyen Nazenin anlık duraksama yaşarken göz gözeydiler. "Bekliyorum, Nazenin. Saçını kurut. Hadi!"

Nazenin ağzını açıp kapadı, kem küm etti ama ne diyeceğini bilemedi. Ona hak verip, evine geri dönerken, "Beş dakika içinde buradayım," dedi.

"Süre önemli değil. Sağlığın önemli. Saçın tamamen kurumadan gelme. Hadi, Vali Hanım. Hadi," derken, yandan bir gülüş takınıp bir de göz kırpması yok muydu? İnsan kalbine zararlıydı bu adam. Ya da Nazenin'in kalbine zararlıydı.

Nazenin yeniden evine girip saçlarının her bir teli kuruyana kadar uğraştı ve on dakikanın sonunda evden çıktığında Metehan'ı aynı yerde beklerken buldu. Hiç yorulmuyor, bıkmıyor, usanmıyordu da beklemekten. Değişik adamdı bu Binbaşı.

"Bıkıp, usanmadan aynı yerde sabırla bekliyorsun gerçekten," diye mırıldanırken kapısını kilitledi ve ona dönüp tebessüm etti. Bu esnada Metehan ise kendisine ciddiyetle bakıp derin bir nefes aldı.

"Bıkıp usanmadan bekleyeceğimi öğrenmiş olman lazım, Nazenin Tuna."

Bir adımla kadının yanında bitip uzun uzun gözlerine baktı. Nazenin ise o gözleri görebilmek için başını hafifçe kaldırıp geriye yatırmıştı. Az evvel kuruttuğu saçları elektriklenip asi salınışlarla sırtına ve yüzünün yanlarına dökülüyordu. Yüzünün önüne gelen bir tutam saçı parmağının ucuyla kavrayan Metehan, saçını belli belirsiz okşayıp kulağının ardına itti.

"Artık bunu öğrenmiş ve kabullenmiş olman lazım. Ben hep buradayım. Yanında," diye fısıldarken elini saçından uzaklaştırdı ve usul usul yanağına dokundu. Bu ufacık temasla irkilip, titreyen Nazenin ise ne diyeceğini bilemeyerek gözlerine bakıyordu sadece. Yine şiir gibi konuşuyordu komutan. Yine o güzel sözleriyle dilini bağlıyor, kalbinin atışını hızlandırıyordu.

"Dikkatimi dağıtıyorsun."

Susup susup bunu söylemesi gerçek miydi? *Keşke biraz daha sussaydım*, diye geçirdi içinden. Ancak sözleri Metehan'da gür bir kahkaha olarak karşılık bulurken izledi adamı. Koyu kahve saçları, saçlarıyla uyumlu gözleri, her gülüşünde gözlerinin yanında beliren kırışıklıkları, sakallarını uzamaya fırsat bulamadan yeniden kestiği için yer yer kurulaşan yanakları... Her detayı inceledi dikkatle. Yakışıklı adamdı. Boyuna bosuna ayrı, yüzünün sert ve keskin hatlarına ayrı tav olunurdu. Kendisi de olmuştu.

Aklından geçenleri durdurmak için gayriihtiyari başını sallayıp, merdivenlere yönelirken, "Hadi, gidelim," diye mırıldanabildi sadece. Metehan'ın ise kıs kıs güldüğünü, "Baksaydın biraz daha," dediğini duyuyor, duymazlıktan geliyordu. Apartmandan çıkıp, aracına ilerlerken arkasından gelen adamın omzuna iliştirdiği bordo beresini eline alıp başına geçirdiğini göz ucuyla gördü. Aracına yürümeye devam ederken ise Emre ve Levent'e selam verdi.

"Günaydın."

"Günaydın, Sayın Vali'm."

Levent kapısını açıp araca binmesini bekledi ve kapıyı yavaşça kapatıp ön sağ koltuğa geçti. Valilik binasına vardıklarında araçtan inen kadının adımları yine hızlıydı. Yine koştura koştura giriyordu binaya ve hiç kimse artık buna şaşırmıyordu. Yine yapılacak yığınla işi vardı. Üstündeki kabanı ve ceketini çıkarıp askıya astı. Yaşanan tüm badireleri ufak sıyrıklarla atlatmış deri koltuğuna geçip oturduğunda, koltuğun kolçağını okşadı usulca.

"Sen bayağı güçlüymüşsün, dirayetliymişsin. Helal be sana. Yıkılmadın hiç."

Kendi sözlerine kıs kıs gülüp önündeki dosya yığınına baktı. Derin bir soluk alıp başladı dosyaları incelemeye. Saat öğleden sonra ikiyi gösterdiğinde yazı işlerini neredeyse bitirmişti. Ağrıyan boynunu esnetip hafifçe gerindikten sonra ayaklandı. Bacakları uyuşmuş hatta hafiften karıncalanmıştı. Birkaç adım atıp bacaklarını da esnetirken valilik önündeki meydana baktı. Kısa süre önce hasar alan bu meydan şimdi daha iyi durumdaydı. Onarım ve tadilatlar sayesinde epey toparlanmıştı.

Meydanın az ilerisindeki askeri araçlardan birine yaslanmış halde duran Metehan'ı fark ettiğinde dikkatle inceledi adamı. Uzaktan uzağa. Bedensel olarak rahat görünse de etrafı tarayan bakışları rahat değildi. Bunu aradaki mesafeye rağmen anlayabiliyordu. Binbaşı gözünü bile kırpmadan çevreyi tarıyor, daha sonra Nazenin'in odasının pencerelerine bakıyordu. Bir kez daha meydanı, çevredeki binaların camlarını, çatılarını gözden geçirip valilik binasına odaklandığında yüzündeki sert ifade kayboldu. Çünkü pencerenin önünde duran kadını görmüştü. Birkaç saniye öylece bakışıp kaldılar.

Sonrasında ise Metehan usulca cebine uzanıp telefonunu eline aldı ve ekrana peş peşe dokundu. Saniyeler içinde Nazenin'in kişisel telefonu titremeye, masanın üstünde kıpırdanmaya başladı.

Nazenin birkaç adım ötesindeki telefonu eline alıp yeniden pencerenin önüne geldiğinde aramayı cevapladı.

"Binbaşı..."

"Kişisel telefonumdan arıyorum. Yani Binbaşı değil, Metehan olarak."

Sözlerine tebessüm eden Nazenin, "Bir şey mi oldu?" diye sorunca Metehan da tebessüm etmişti.

"Sesini duymak istemiş olamaz mıyım?"

Nazenin bu soruyla gülümsemekten kendini alamazken yanakları da yavaş yavaş kızarmaya başladı. "Sesimi duymak için mi aradın gerçekten?" derken ses tonunda inanamadığını belli eden bir tını vardı ve Metehan bunu anlamıştı.

"Evet, onun için aradım. Ayrıca sadece sesini değil..." Durup soluklandı. Sonra devam etti. "Memleketimi hatırlatan gözlerini de özledim." Kısa bir sessizlik oluşunca ikisi de telefonlardan çıkan cızırtılı sesi dinledi.

"Bunu duymak iyi hissettirdi. Teşekkür ederim," diye mırıldanan Nazenin, dudaklarından dökülen sıcak nefesinin cama bıraktığı buğuyu sildi parmak uçlarıyla.

"İyi hisset, iyi ol. Fiziksel açıdan iyi ve yeterli olman için bu akşam çalışmaya başlıyoruz. Psikolojik olarak iyi olman içinse hafta sonu seni buradan kaçırıyorum. Başka plan yapma diye söylüyorum."

Nazenin merakla kaşını kaldırıp sanki o kendisini net olarak görebiliyormuş gibi başını hafifçe salladı. "Hafta sonu beni kaçırıyor musun? Nereye?" Sesindeki heyecanı saklayamamıştı. Zaten saklamak için de uğraşmamıştı.

"Nereye gideceğimiz sürpriz olacak." Yeniden etrafa bakan Metehan, "Artık kapatmam lazım," dedi.

"Görüşürüz."

Kişisel telefonunu masaya bırakıp iş işin kullandığı telefonu eline aldı ve *Binbaşı Metehan Kılıçarslan,* ismine tıkladı. Telefon daha ilk çalışında açılırken tok ve gür ses doldu kulağına.

"Emredin, Sayın Vali'm." Sanki saniyeler önce konuştuğu adam o değildi. Ses tonuyla, kelimeleri tonlayışıyla bile bambaşka birine dönüşüvermişti bir anda.

Nazenin de tıpkı onun gibi sert ve durağan bir sesle konuşmaya başlayıp, "Az sonra dışarı çıkacağım," dedi. "Çevre esnafı ziyaret edeceğim. Hazırlığınızı yapın, komutan." Söyleyeceklerini söyleyip telefonu kapadı.

Sık sık yaptığı gibi yine esnaf ziyaretine çıkmış, cadde boyunca ağır ağır

yürürken okuldan çıkmış evine dönen öğrencilerle, çarşıya pazara çıkmış kadınlarla ve esnafla sohbet etmişti. Onu gören yüzler gülüyor, herkes kendisine selam veriyor, iki kelam etmek için can atıyordu. Caddede yürüdüğünü gören işletme sahipleri dükkânlarının içinden, diye bağırdı.

"Eyvallah. İçmiş kadar oldum. Bereketli olsun."

"Eyvallah, bizim kız. Ayağına taş değmesin."

Nazenin tebessüm ederken başını usulca salladı, sağ eliyle onları selamlayıp elini de kalbinin üzerine koydu. Yürümeye devam ettiği esnada az ileride bir arbede olduğunu fark edip adımlarını yavaşlattı ve olay yerini izledi. Zabıta ekibi bir seyyar satıcıyı sıkıştırıyor ve kendisinin o yöne geldiğini işaret ederek satıcıyı göndermeye çalışıyordu. Nazenin ceketinin kollarını biraz geri çekip, başparmağıyla işaretparmağını birleştirerek dudakları arasına götürdü ve güçlü bir soluk üfledi. Islık sesi alanı sardıktan sonra da, "Dayı, hıyar ne kadar, hıyar?" diye bağırdı. Bu soruyla arkasından gülüşme sesleri yükselirken yürümeye devam etti. Meyve sebze satan adam mahcup şekilde kendisine bakarken "Niye mahcup mahcup bakıyorsun, dayı?" dedi. "Kaldır başını." Adam başını usulca sallasa da pek kaldırmamış, göz ucuyla yüzüne bakıp gözlerini hemen kaçırmıştı.

"Nedir sıkıntı?"

Zabıtalar, "Belediye Başkanı'nın kesin talimatı var, Vali Hanım," dedi. "Şehirde seyyar satıcı istemiyor."

Nazenin'in tepesi atmıştı. Yaşını başını almış bu adam sanki keyfinden seyyar satıcılık yapıyordu. Para kazanmanın derdine düşmüştü işte. Bunun neyini anlamıyorlardı?"Dayı, sen kaç yaşındasın?" Adam yutkundu fısıldayarak, "Altmış dokuz yaşındayım, Vali Hanım," dedi.

Nazenin de tıpkı onun gibi zorla yutkunup iç çekti. "Çoluk çocuk var mı?" diye sordu.

"Üç kızım var, ellerinizden öper. Büyük olan öğretmen oldu ama atama bekliyor. Ortanca İstanbul'da mühendislik okuyor. Küçük de daha lisede." Nazenin'in içi iyice yanmıştı sanki. Sadece onun değil, söylediklerini duyan herkesin içi yandı. "Ben de onları okutmak için bu işi yapıyorum. Ne yapayım, Vali Hanım, emekli maaşıyla geçinemiyoruz. Karım gündeliğe gidiyor, ev temizliyor. Ben de meyve sebze satıyorum. Büyük kız özel ders veriyor ama anca kendine yetiyor kazandığı para. Ortanca kız okulundan geri kalmak pahasına işe girmeye karar verdi ama çalışmasın, okusun diye biz çalışıyoruz. Akmasa da damlıyor."

Nazenin derin bir soluk daha alıp az ilerideki kahvenin kapısında duran adamlara el etti. "İki tabure, iki de çay gönderin bakalım," demesiyle tabureler de çaylar da hemen gelmişti. Seyyar satış yaptığı el arabasının yanına

atılan taburelerden birine adam, birine de Nazenin oturup çaylarını yudumladılar.

"Dayı..."

"Buyur, bizim kız."

"Sen hanımına söyle de bana bir uğrasın. Vilayet binasına çaycı arıyorduk. Eğer yaparım derse..." demesiyle adam doğrulup gülümsedi.

"Yapar tabii. Söylerim ben, gelir sana."

"Büyük kızın ne öğretmeni?"

"Matematik." Nazenin usulca başını sallarken, kabanının cebinden telefonunu çıkarıp birkaç kez ekranına dokundu. Onun ne yaptığını dikkatle izleyen vatandaşlar aralarında fısıldaşırken Metehan ve timi de aynısını yapıyordu.

Metehan, "Ne yapıyor sizce, komutanım?" diye soran Yusuf Yüzbaşı'ya bakıp yeniden Nazenin'e dönerken yüzünde tebessüm belirdi.

"Beş dakika sonra hepsine iş bulacak."

"Nuran Hoca'm, iyi günler. Sana bir işim düştü," deyip karşı tarafı dinledi bir süre. Sonra da devam etti. "Bir kızımız var buralı. Yeni mezun sanırım. Matematik öğretmeniymiş. Okullarda sözleşmeli öğretmen olarak çalışabilme ihtimali nedir? Beni bununla ilgili bilgilendirir misin?" Nuran Hoca bilgi verirken Nazenin onu sessizce dinliyor, bir yandan da çayını yudumluyordu. "O zaman kızımızı sana gönderiyorum. Yanına gelsin. Sen konuş, Nuran Hoca'm, bilgi ver. Olur mu?" deyip soluklandı. "Tamam, sağ ol. Görüşürüz, Nuran Hoca'm," diyerek telefonu kapadı.

"Şuradaki liseyi biliyor musun dayı?"

"Hee, bildim."

"Senin büyük kız oraya gitsin. Müdire Hanım onu bekliyor. İnşallah ataması yapılana kadar ona bir iş bulalım." Adam heyecanla ayaklanıp Nazenin'in elini tuttu ve öpmeye yeltendi. O kadar hızlı yapmıştı ki bunu, Nazenin ne olduğunu anlamakta zorlanmıştı. "Dayı, olur mu hiç yahu! Babam yerinesin sen," deyip adamı durdurdu ve kendisi de ayaklandı.

"Bak dayı, sen şimdi bu arabayla sokaklarda dolaş. Akşama kadar da *kabak var, kel var, kelek var, hıyar var*, diye bağır. *Bu izni sana kim verdi*, diye soran olursa da *Vali Hanım'ın kesin talimatı var*, de, emi." Sözleri çevrede olan biteni izleyen herkesi kahkahalara boğmuştu. *Kel var*, demesi Belediye Başkanı'nın kelineydi tabii ki.

"Allah razı olsun, kızım. Allah ne muradın varsa versin."

Dualarıyla gözü Metehan'a ilişirken, tebessüm edip, "Âmin," demiş ve yürümeye başlamıştı ki durup omzunun üstünden adama baktı. "Yarın sabah da karınla birlikte yanıma gel. Benim arabayı yıkayacak, silip süpürecek birine

ihtiyacım vardı. Sen o işten anlarsın." Dayı dualar etmeyi sürdürürken, çevre esnafa bakıp, "Bakmakla olmaz, yahu, evde erzak eksiği olan yok mu?" dedi. "Hadi hadi, alın bir şeyler!" Metehan'ın yanından geçerken sadece, "Evde patates, soğan yok, komutan," demekle yetindi. Ama Metehan da onu duyan Pençe Timi de anladı ne demek istediğini. Seyyar arabanın üstünde ne varsa yarım saat içinde biterken Nazenin çoktan valiliğe dönmüştü.

Ertesi sabah, karı koca valiliğe gelen çifti karşılayıp ikisine de işbaşı yaptırmıştı. Adının Nedim olduğunu öğrendiği adam arabasıyla ilgilenecekti bundan sonra. Karısı Ayşe Hanım ise bizzat kendisine çay kahve getirecekti. Öğretmen olan kızlarının da sözleşmeli öğretmenlik için başvuru yaptığı haberi öğleden sonra geldiğinde Nazenin'in keyfine diyecek yoktu.

Huzurla Ayşe Hanım'ın getirdiği çayını yudumlayıp biraz dinleniyordu ki telefonu çalmaya başladı. Arayan annesiydi.

"Annem."

"Kızım," demesiyle, sesindeki o sıcacık tonlama sayesinde yüreği yufka gibi oldu. "Nasılsın, yavrum? Baban geçen gün yanındaymış. *İyiydi,* diyor."

Annesi, kendisine yönelik tehdit mesajlarının perde arkasını bilmiyordu. O yüzden çaktırmamaya çalışarak, "İyiyim, annem, gayet iyiyim," deyip konuyu ona yönlendirdi. "Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim, canım. Bizim kızlarla buluşacaktım. Haftalık buluşmalarımız vardır, bilirsin."

Annesi kendi yaşlarında bir arkadaş grubuyla yıllardır her hafta buluşur, çay kahve içerdi. Bu, hepsi için bir gelenek halini almıştı.

"Ee, yok mu sizin gruptan yeni dedikodular? Kimin oğlu ya da kızı evlendi? Kiminkiler doğurdu? Kimler evde kaldı? Kimler gelinini çekiştiriyor?"

Gülerek sorduğu bu soruyla Meliha Hanım söylenmeye başladı.

"Sen evde kaldın, yavrum, sen. Herkesin evladı evlendi, çoluğa çocuğa karıştı."

Nazenin kendi sözleriyle kendini vurmuştu resmen. Yüzünü ekşitip, "Şaka yaptım," dese de nafileydi artık. Annesine böyle bir koz vermemeliydi ama vermişti. Meliha Hanım dakikalarca söylenirken, Nazenin *gık* demeden onu dinledi. En sonunda *misafirim var,* diye yalan söyleyerek, kapadığı telefona dehşet içinde bakarken, "Herkes kudurmuş gibi evlenmiş," diye kendi kendine söylendi. "Ben ne yapayım?" Saatin beş olduğunu fark edip ayaklandı, ceketini ve kabanını giyerek dışarı çıktı.

Doğruca eve geldiğinde telefonuna bir mesaj düşmüştü:

Üstünü değiştir ve ilk ders için hangara gel. Bekliyorum.

Mesajın sahibi tabii ki Binbaşı'ydı. Evine girip üstündeki takım elbiseyi çıkardı, tayt ve tişört giyip saçlarını sıkıca topladı. Hangara ilerleyip, içeri girdiğinde Metehan kendisini beklerken kum torbasında ısınmaya başlamıştı.

"Bana da böyle yumruk atmaya niyetliysen söyle de bileyim."

Metehan duyduğu sesle omzunun üstünden arkasına baktı ve Nazenin'i görüp gülümsedi. "Sen bana yeniden kafa atmaya niyetliysen söyle, ben onu bileyim," dedi.

Nazenin bu sözlere gülüp, başını hafifçe sallarken, "Hak ettiğini aldın, Binbaşı," diyerek ona doğru ilerledi. "Hiç söylenme."

Metehan ise yanına gelen kadını dikkatle süzüp, gülümsemeye devam ederken, "Hadi, ısın bakalım," dedi. Bedenini esnetip, ısıtan Nazenin hazır olduğunda Metehan ona yaklaşıp ellerine uzandı. Ellerini bir güzel sarıp zedelenme olasılığını böylece en aza indirdikten sonra geri adımladı. "Başla bakalım. Görelim şu marifetlerini. *Yakın dövüşte de iyiyim*, diyordun ya!" Sözlerine gülümseyen Nazenin ellerini yumruk yapıp soluk aldı. Ondan bir sağ kroşe bekleyen Metehan tüm dikkatini kadına vermişti ki sol baldırına inen tekmeyle neye uğradığını şaşırdı. Bir an afallayıp silkelendi.

"Bak sen..." derken kıs kıs güldü kadına.

"Dikkatli bak ve sakın beni hafife alma, Komutan."

"Seni hafife almak gibi bir hatayı bir daha asla yapmam, Vali Hanım."

Sözlerinin ardından peş peşe yumruklar geldi üstüne. Hepsini ustalıkla savuşturup, sadece savunma yaparken bir yandan da kadına taktikler veriyordu. Yarım saatin sonunda yüzüne doğru gelen yumruğu yakalayıp kadını tek hamlede çevirdi ve onun terden ıslanmış sırtını kendi göğsüne dayayıp boynuna da kolunu doladı. Kadını koluyla resmen kilitlerken kulağına eğildi. "Bugünlük bu kadar yetmez mi yavrum?" dedi.

Soluk soluğa kulağına ilişen ses ve nefes, zaten zor aldığı nefeslerinin teklemesine sebep oldu. Yutkunup, bir nefes daha almaya çalışırken, "Sen yeter diyorsan..." diye mırıldandı.

Birbirlerinden uzaklaşıp az ileride duran su şişelerine ilerlediler ve kana kana su içtiler. Boşalan su şişesini sehpaya bırakan Metehan koltuğa ilerleyip üstünde duran parkasını eline aldı. Geri dönüp parkayı kadının omuzlarına bıraktı.

"Çok terledin. Terin üstünde soğumadan eve dönelim," derken onu koluyla sardı ve hangarın kapısına yürümeye başladı. Kolunun altındaki kadına göz ucuyla bakıp iç çekti sessizce. Yürüdükleri yolda ışıklar azalıp görünmez olduklarında ise şakağına uzun bir öpücük kondurdu. "Teknik açısından iyisin. Teoride de tekniksel bilgini gösterebiliyorsun ama..."

"Ama?" derken başını kaldıran kadınla göz göze gelip tebessüm etti.

"Bazen bir sonraki hamlen tahmin edilebilir oluyor, güzelim. Bunun üstüne çalışmalıyız. Karşındakine ser verip sır vermemelisin."

"Senin gibi mi?"

Metehan, kadına biraz şaşkın bakıp, "Ben gayet net bir adam olduğumu düşünüyorum ama..." dediğinde Nazenin kıs kıs güldü.

"Hafta sonu sürprizini söylersen gayet net bir adam olursun, Binbaşı."

"He, o mesele..." deyip kadını daha da sıkı sardı. Omzunu biraz sıktı ama bu canını yakacak kadar değildi.

"Evet, o mesele. Hadi söyle, ne sürprizi hazırladın?"

Çocuk gibi heyecanla kıpırdanan ve ağzından laf almaya çalışan kadının bu haline güldü Metehan.

"Sürpriz söylenmez ki. O zaman sürpriz olmaz."

"Ama Metehan, uykum kaçar. Ne olur söylesen?"

"Olmaz."

İkisi de eğlenir gibiydi. Bakışları ve sesleri de öyle. Nazenin homurdanarak lojmana kadar kafasını ütülese de pes etmemişti Metehan. Hiçbir açık vermemiş, ağzından tek kelime bile kaçırmamıştı. Dairelerinin bulunduğu kata geldiklerinde omuzlarındaki parkayı çıkaracak gibi olan Nazenin durup gülümsedi. Hem de bunu Metehan'ın gözlerine baka baka yaptı.

"Şimdi veremem. Şimdi verirsem sana gelmeye sebebim olmaz," demesiyle kahkaha atan adam ise onu parkasının uçlarından yakaladığı gibi göğsüne çekti ve yüzüne doğru eğildi.

"Bana gelmek için hâlâ bahane mi arıyorsun, kadın?" dedi. "Artık bahanelere ihtiyacın yok, bilmiyor musun?"

Nazenin kirpiklerinin altından ona bakmayı sürdürüp, gülümsediği sırada parmak uçlarını adamın göğsüne dokundurup okşadı. "Biliyorum da..." dedi. "Yine de bahanem olması, durumu daha heyecanlı kılıyor."

"Hmm, öyle mi diyorsun? Nasıl bir heyecanmış o? Benim kalbimi deli gibi attıran, soluğumu kesen heyecan gibi mi yoksa?"

"Hmm, onun gibi bir şey işte," deyip, hızla geri adımlayan Nazenin gülmeye devam ederek evinin kapısına yapıştı ve kilidi açıp içeri girdi. Kapıyı kapamadan önceyse orada öylece kalmış adama son kez baktı. "Terin soğuyup seni hasta etmeden duş al."

"Emredersiniz, Sayın Va-" dedi ama sözünü tamamlayamadan, elini kaldırıp sözünü kesen kadın gözlerini hafifçe devirdi.

"Vali vermedi emri, Metehan. Nazenin verdi. Sana kapılarını açan kadın verdi."

"Ben o kadının emrine amadeyim."

Cevabına hem gülmüş hem de heyecandan kızarmıştı. Kapıyı kapatıp doğruca duşa girerken "Romantik herif," diye mırıldandı.

Hızlıca aldığı duşun ardından geceliğini giyip üstüne de sabahlığını geçirmiş, her gece olduğu gibi kahvesini yapmış, sigara paketinden bir sigara

alıp balkona yönelmişti. Tam balkona çıkacağı sırada, "Emredin, komutanım," diyen gür ve tanıdık sesi işitti. Dudakları arasına sıkıştırdığı sigarasını yeniden parmakları arasına aldı, kahve fincanını camın önündeki mermere bıraktı ve konuşmayı dinledi.

"Durum o kadar ciddi yani. Anlaşıldı, komutanım." Bu sözlerle irkildi. Kalbi haddinden fazla hızlı çarpıyor, balkonun aralık kapısından sızan ılık hava bile bedenini ürpertiyordu. "Emredersiniz, komutanım," demesiyle konuşmanın son bulduğunu anlamıştı Nazenin. Tıpkı sevdiği adamın göreve gideceğini bildiği gibi.

Bulunduğu yerden usulca geri çekilip balkon kapısını kapadı. Ardından da salonda volta atmaya başladı. Gidip onu görmeli miydi? *Seni duydum*, diyerek onu yolcu etmeli miydi? Yoksa Metehan gitmeden önce kendisine uğrar diye beklemeli miydi? Aklı karışmış, duyguları endişe ve korkuyla daha da yoğunlaşmıştı sanki. Ne yapacağını bilemeyerek birkaç kez daha salonun ortasında döndükten sonra karşı dairenin kapısının kapandığını duydu. Duyduğu bu sesle Metehan'ın gidiyor olduğunu idrak edip, düşünmeyi, şöyle mi böyle mi demeyi bırakıp daire kapısına ilerledi. Askıda asılı olan parkayı da alıp, hiç düşünmeden dışarı çıktı.

Evinden fırlayıp, çıkan kadın Metehan'ın önünde durup birkaç saniye gözlerine baktı ve bir anda boynuna sarıldı. Neye uğradığını şaşıran Metehan öylece kalırken boynunu iki taraftan sıkıca tutan elleri nabzının üstünde hissediyordu. Alnına dayanan alnı, dudaklarına usul usul değen soluğu bedenini ürpertirken kolları kadının belini sardı.

Onun yemyeşil harelerini görmek için gözlerini araladığında ilk gördüğü şey Nazenin'in geceliğinin örtmediği göğüs dekoltesi olmuştu. Göğüslerinin arasındaki açıklıktan neredeyse içini görüyordu. Dolgun, şekilli göğüslerinin üst kısmına bakarken, derin bir iç çekip gözlerini kapadı. Bir dakika kadar sessizce sadece birbirlerinde soluklanırlarken aldıkları her nefeste göğüsleri şişiyor ve birbirine değiyordu.

"Bu havada evden böyle çıkmamalısın. Hasta olursun," derken gözlerini yeniden aralamış ve bu kez sadece gözlerine bakmıştı. Memleketine benzettiği gözlerine... Çünkü ilk gördüğü manzara cehennem yeri gibiydi ve resmen bedenini ateşlere atmıştı.

"Üşümüyorum," diye fısıldayan Nazenin, aklından geçen sözlerin yanaklarını kızartmasına aldırmadan sözlerine devam etti. "Hava soğuk ama sen sıcaksın."

Metehan gırtlaktan gelen boğuk bir sesle için için gülerken, mümkünmüş gibi onu daha sıkı sarıp göğsüne iyice bastırdı. Korku, tedirginlik ve benzeri birçok duygu barındıran gözlerine bakarken bu kez kendisi, "Gözlerime böyle bakma, Nazenin," diye fısıldadı. "Aklım kalıyor." Çok ciddiydi.

Ama Nazenin'in, "Aklının bende kalması iyi bir şey değil mi?" deyip gülümsemesiyle büyülenmişti sanki. Ona ne cevap vereceğini bilememiş, afallamıştı. Çünkü kolları arasında alnını alnına dayamış duran kadının yüzünde bu kez masum, çocuksu bir gülümsemeden daha fazlası vardı. Oldukça çekici, tahrik edici, kadınsı, şuh bir gülümsemeydi bu.

Meydan okur gibi, "Şu an değil," dedi ve burnunu burnuna dokundurdu. "Aklım, mantığım ve dikkatim şimdilik bana lazım. Geri dönünceye kadar." Bu sırada yüzünü kavrayan ellerin şefkatle yanaklarını okşayışını hissederek iç çekti. "Nazenin..." derken adını çekinmeden ve doyasıya söylemenin keyfine vardı. Sanki birkaç dakika sonra ayrılmayacaklarmış gibi.

Alnını usulca kıpırdatıp, burnunu burnuna dokunduran kadının bu hareketine gülümserken, "Sakalların uzamadan dön," dediğini duyup gözlerini sımsıkı kapadı. Demek yanaklarım sıkıca kavramasının ve parmak uçlarıyla nazikçe dokunmasının sebebi buydu. Sakallarının uzunluğunu kontrol ediyordu. Ki zaten sakalları şu an yok denecek kadar kısaydı.

"Dönünce de ne kadar uzadıklarını mı kontrol edeceksin?" dedi. İkisinin de gözleri yeniden aralanmış, birbirini bulmuştu.

Nazenin'in kendinden emin bir şekilde, "Evet," deyince güldü. Biraz eğildi ve alnını uzunca öptü.

"Sakallarım uzamadan dönmem lazım. Senin için," deyip bir kez daha alnını öptükten sonra kolları arasındaki bedeni bıraktı. "Biz gidiyoruz ama Kaplan Timi sabah olmadan burada olacak. Operasyonla ilgili gerekli bilgileri Albay sana verecektir."

Sözleriyle Nazenin'in kaşları çatıldı. Eğer Albay kendisine bilgi verecekse her nereye gidiyorlarsa bu yer şehir sınırları içinde bir yer demekti. Yoksa kendisine bilgi verilmezdi.

"İl sınırı içinde bir şey mi oluyor?" diye sorduğunda Metehan onun dikkatine bir kez daha hayran olmuştu.

Tek kelime daha etmeden, başını salladıktan sonra onun içini rahatlatmak adına gülümseyip, "Kendine dikkat et, Vali Hanım," dedi ve yanından geçip gidecek oldu.

Daha bir adım bile atamadan Nazenin'in elini, kalbinin altındaki kurşun yarasının bıraktığı izin üstünde hissetti. Başını kaldırıp, şimdilik gözlerine son kez bakan kadının tıpkı kendisi gibi gülümsediğini gördü. Ardından da son sözlerini duydu.

"Kalbime dikkat et, Binbaşı'm."

5. BÖLÜM

Metehan, kalbinin üstündeki eli tutup, usulca öptükten sonra kadının kulağına yaklaşarak, "Kalbini sana sağ salim getirir, bana ait olduğuna inandığım kalbini de alırım," deyip önce şakağına, daha sonra saçlarına, ardından da alnına üç küçük öpücük daha bırakp gitmişti. Tabii merdivenlerden inip, gözden kaybolmadan önce Nazenin'i bir güzel süzüp, "Eve gir, kimsenin seni bu güzellikle görmesini istemiyorum," diyerek göz kırpmayı da ihmal etmemişti.

Son sözleriyle kıpkırmızı kesilen Nazenin geceliğine bakıp hızla evine girdi. Yarım yamalak gülüyor olsa da içinde kocaman bir boşluk hissi vardı. Endişe, yüreğinin içine sızmış, resmen onu kemiriyordu. Birkaç dakika sonra arayan Albay'ın anlattıkları da içindeki endişeye hiç yardımcı olmamıştı.

"Birkaç sınır köyünde kaçakçı çeteleri ve vatandaşlar silahlı çatışmaya girmiş. Hayatını kaybedenler ve ağır yaralılar var," demişti Albay.

Aldıkları bu haberle Cihan ve Seyfettin de şehirden ayrılmamış, hepsi geceyi uyanık geçirmişti. Nazenin daha gün ağarırken hazırlanmış ve evinden çıkmıştı ki merdivenleri hızla çıkan bir teğmen kendisine selam verdi.

"Günaydın, Sayın Vali'm."

"Günaydın. Bir şey mi oldu? Nedir bu telaşınız?"

Teğmen bir soluk alıp, "Metehan komutanım göreve gitmeden önce bunu size vermemi emretti," derken elinde sıkıca tuttuğu anahtarı uzattı. Anahtara şaşkın şaşkın bakan Nazenin ne yapacağını bilemeyerek, öylece kalırken, adam elini cebine atıp bir kâğıt çıkardı.

"Bunu da vermemi istedi."

Teğmenin karşısında kızarmamak için anahtarı ve not kâğıdını hızlıca alıp çantasına attı. Evinin anahtarını kendisine emanet etmesinin altındaki anlamı düşündükçe kalbinin atışı hızlanıyordu sanki. Ancak şu an bu heyecanı ve duygusallığı yaşayacağı bir an değildi, farkındaydı.

"Teşekkür ederim. Zahmet oldu."

"Görevimi yaptım."

Başıyla bir kez daha selam veren genç adama belli belirsiz tebessüm edip merdivenlere yöneldi. O önde, teğmen arkada dışarı çıktılar.

"Tekrar teşekkür ederim. İyi günler," diyerek aracına geçtiğinde, gözlerden uzak olmanın rahatlığıyla derin bir soluk aldı. Emre ve Levent'in araca binmesiyle hareket edip valilik binasına doğru yola çıktılar. Nazenin'in eli arada bir çantasına gidiyor, notu bir an önce okumak istiyordu. Ancak bunu yalnız kalınca yapması gerektiğini düşünerek kendine engel olmaya çalışıyordu.

Patlamadan sonrakine nazaran epey toparlanmış binadan içeri girip, hızlı adımlarla odasına çıkarken yanından geçen personelle selamlaştı. Rezzan Hanım'a hiç bakmadan, "Günaydın," diyerek odasına girdi. Daha fazla bekleyemeden çantasındaki notu eline aldı.

Usul usul titreyen ellerine, kalbinin güçlü atışları eşlik ediyordu. Derin bir soluk daha alıp kâğıdı açtığında Metehan'ın el yazısını gördü. İnci misali sıralanmış kelimeleri sindire sindire okumaya başladı.

"Bundan sonra kalbin bana, evim sana emanet."

Bu kısacık yazıyı defalarca okurken gözleri kelimelerin üstünde ağır ağır dolaştı ve her geçen saniye de yaşlarla doldu. Birileri gözyaşlarını görür endişesiyle yüzünü hızla silerken gülümsedi. Parmak uçlarını kâğıdın üstünde gezdirip, "Gerçekten içinde romantik bir adam var, Binbaşı'm," diye fısıldadı. Kendine birkaç dakika daha müsaade edip dağılan duygularını topladı. Yüzünü kuruladı ve dün geceden beri yaşananlarla ilgili bilgi almak için harekete geçti. Artık çalışma vaktiydi. Yapacak çok iş vardı.

Albay ve Emniyet Müdürü'yle görüşüp bilgileri revize ettikten sonra basın açıklaması yayımladı. Kamuoyunu, geceden bu yana sık sık bilgilendirmişlerdi. Bu bildiri kaçıncıydı, bilmiyordu. Hayatını kaybedenlerin sayısı arttıkça bilgileri revize etmeye devam etmek canını yakıyordu. Birkaç yüz kilometre ötede kıyamet kopuyordu ancak o, burada oturuyordu. İçi içine sığmayarak, ayaklanıp odada yürümeye başladı.

Güvenlik güçleri bir köyü tutsa kaçakçılık diğer köylerde yürüyordu. Akıl alır gibi değildi. Öyle bir ağ, öyle bir örgütlenme vardı ki gündüz herkes normal vatandaştı ancak gece olup, karanlık çökünce işler değişiyordu. *Kendi halinde*, dediğin insanlar kaçakçı, propagandacı hatta terörist oluyordu. Yapmaya çalıştıkları pirinci taştan ayıklamak, samanlıkta iğne aramak kadar zordu. Onlar ayıramadıkça da insanlar kendi içlerinde ayrışıyor ve birbirlerine silah çekiyordu. Gece yaşananlar ve hâlâ devam eden olaylar bunun kanıtıydı.

***

Metehan gideli günler olmuştu. Nazenin, olayların yaşandığı yere gitmek istemişti ancak buna izin verilmemişti. Ateş hattının ortasına girmesini hiç kimse onaylamamıştı. O da eli kolu bağlı halde durmanın öfkesini

önündeki kâğıtlardan çıkarırcasına çalışmıştı. Kendine boş bir an bırakmıyor, kafasını kaşıyacak zaman bile ayırmıyordu. Çünkü böylelikle Metehan'ı düşünmüyordu. Çünkü böylelikle içindeki endişenin yakıcı alevlerinden kaçabiliyordu.

Sıkıntıyla iç çekip, koltuğunda otururken başının ağrısını dindirmek için şakaklarını ovmaya başladı. Endişe etmekten, düşünmekten beyni çıkacaktı sanki. Gözleri kapalı, başı hafif önüne eğik halde otururken, kapısının çalındığını duyarak doğruldu ve o yöne baktı.

"Sayın Vali'm," diyen Vali Yardımcısı Ekrem Bey'e içeri girmesi için eliyle ufak bir hareket yaptı.

"Buyurun, Ekrem Bey."

"İyi misiniz Sayın Vali'm?"

Endişeyle soran adama, duygularını saklamadan baktı. Onun üzüntüsünü gören Ekrem Bey, anladığını belirtir gibi başını sallamakla yetindi.

"İyi değilim, Ekrem Bey. Şu an bu şehirde kimse iyi değil. Soysuzlar dışında tabii. İnsanlar ölüyor. Önceden planlanmış olaylar peşi sıra hayata geçiyor, şehir yangın yeri ve biz bunlara engel olamıyoruz. İçim yanıyor, tıpkı bu şehir gibi yanıyor."

Ekrem Bey de sıkıntıyla soluklandı. Ne dese bilemiyordu. Zaten ne derse desin hiçbir sözü bu yaşananlara çözüm olmayacaktı.

"*Şimdi sırası* değil belki ama Belediye Başkanı'yla bir görüşmem vardı," dedi. "Az evvel son buldu. Gitmeden önce eğer müsaitseniz sizi de görmek istiyor."

Belediye Başkanı'nın valiliğe geldiğini duymuştu ama kendisini görmek istemesine şaşırmıştı. Çünkü Başkan ondan, o da Başkan'dan zerre kadar hoşlanmadığı için işleri düşmedikçe birbirlerini görmüyorlardı.

"Hayır olsun, neyi çözemediniz de beni görmek istiyor?" diye bıyık altından güler gibi soran Nazenin'in bu sözleri Ekrem Bey'i de güldürecek gibi oldu.

"Valla çözemediğimiz bir şey yok. Sizi görmek istemesine ben de şaşırmadım desem yalan olur, Sayın Vali'm," demesiyle Nazenin parmaklarının arasında çevirip durduğu kalemi avcunun içine aldı ve masaya vurur gibi bıraktı. Avcuyla masa arasında kalan kaleme bakan Ekrem Bey ise bir an zar zor yutkunmuştu.

"Gelsin bakalım huysuz, işgüzar Başkan. Hangi planı devreye sokmak için emir almış, görelim."

Sözleriyle kendine gelen adam odadan çıkmak için harekete geçti.

"Haber veriyorum," diyerek, gözden kaybolurken Nazenin onun gidişini sessizce izliyordu.

Birkaç dakikalık bekleyişin sonunda Belediye Başkanı Mücahit, salına salına odasına girdi. Tanıştıkları ilk andan beri gergin ve asık suratlı olan adamın bu lakayt salınışının sebebini bilmiyordu. Ancak tavrından hoşlanmamıştı. Hele ki şehir peş peşe yaşanan terör eylemleriyle sarsılırken onun bu tavrı Nazenin'in sinirini iyice zıplatmıştı. *Var bir iş ama hadi hayırlısı*, diye içinden geçirirken yavaşça ayağa kalktı. Bu sırada, masasının önünde durup kendisine elini uzatan adama ve eline kısa bir an baktı.

Babası yıllar evvel, *karşındaki kişi elini uzattığında, elini sıkmaya değer biri değilse o eli sıkma*, diyerek kendisine bir öğütte bulunmuştu. Mücahit Başkan, bu tanıma uyan bir adamdı ancak elini sıkmazsa zaten soğuk savaş halindeki ilişkileri alev alacaktı. Biliyordu.

Soğuk savaş, birbirinin açığını kollayıp vurmaya çalışma ya da başka şeyler... Hiçbiri Nazenin'in umurunda değildi. Fakat bu şehre yapacağı hizmetler umurundaydı. O hizmetleri yapabilmek için de Başkan'la olabildiğince iyi geçinmesi gerektiğini biliyordu. O yüzden adamın elini sıktı. Bunu, suratsız ve memnuniyetsiz bir şekilde yaptı ve yeniden yerine oturup, rahat bir tavırla arkasına yaslanırken, "Beni görmek istemişsin, Başkan," dedi. "Buyur, otur." Sesi net, pürüzsüz ve keskindi.

"Hoş gördük!" diyerek kendisini taşlayan adama baktı. İmalı bir gülümsemeyi dudaklarına konuk etti ve saniyeler sonra yok etti.

"Ben seni hoş göremiyorum, Başkan. Kusuruma bakmazsın. Zaten şu anda kimseyi de hoş görecek halim yok. Azıcık üzgünmüş gibi mi yapsan? En azından, kına versem yakacak gibi duran yüzünü ortama uydurmaya çalışsan nasıl olur? Gözüme bu kadar batmazsın belki!"

Nazenin bazı anlarda Vali Hanım olarak bürokrasinin gerektirdiğini yapsa da yine de Nazenin'di. Taviz verdiği, tahammül ettiği noktalar kısıtlıydı.

Duyduğu son sözlerle yüzü düşen, odaya girerken ki ruh halinden eser kalmayan Mücahit Başkan, "Neyse, geliş sebebimi söyleyip, sizi de fazla meşgul etmeden gideyim," dedi.

Nazenin, yarım ağız güldü. "Mümkünse," dedi.

Bu seferki iğneli sözlerini duymazlıktan gelen adam, "Şehrimize yatırım yapan birkaç işadamı..." demişti ki Nazenin bir anda sözünü kesti.

"İş insanı!" diyerek onu düzeltti. Adam bir süre kadına baktı ama tepki veremedi.

"Birkaç iş insanı buraya gelecek. Yemek yiyeceğiz ve yatırımlarıyla ilgili ayrıntılı olarak konuşacağız. Sizin de eşlik etmenizden memnuniyet duyacaklarını söylediler."

Parmaklarının arasına aldığı kalemi bir dakika kadar çeviren Nazenin, Albay ve Binbaşı'nın kaza gecesi anlattıklarını hatırlamıştı. Şehit Vali'nin

kabul etmediği o teklif bu kez kendisine gelmişti. Ürperecek gibi olurken dişlerini sıktı ve buna engel oldu. Düşman gözünü üstüne dikmiş, bütün hareketlerini anbean izliyordu. Açık vermesi sözkonusu bile değildi.

Birkaç dakikanın sonunda, "Kimmiş bu yatırımcılar?" dedi. "Neye, nereye ve nasıl bir yatırım yapma planları varmış? Siz girizgâh kısmını biliyorsunuzdur. Bana da anlatın, Sayın Başkan. Ben de bileyim!"

Başkan oturuşunu dikleştirdi. Dünyadaki en iyi projeyi anlatmaya hazırlanır gibi davranması Nazenin'in gözünden kaçmamıştı. Anlatacağı her neyse bunu gerçekten önemsiyordu. Sonuçta yeni planları devreye giriyordu. Nasıl heyecanlanmazdı!

"Biliyorsunuz ki şehrimizde ve bulunduğumuz coğrafyada iş imkânları kısıtlı. İnsanlar yazın mevsimlik işçi olarak yakın çevredeki şehirlere göç ediyor, kazandıkları paralarla da kışın geçinmeye çalışıyor."

Tespiti doğruydu. Bunu onaylamak için usulca başını sallayan Nazenin sadece, "Evet," dedi. "Tarım ve hayvancılık zor ama tarım alanında geliştirilebilir.bir şey var."

"Nedir?"

"Bir bitki türü. Ülkemizde sadece bu topraklarda, il sınırımızda yetişen bir çiçek. Dünyada da birkaç yerde var ama buradaki kadar yoğun ve yaygın değildir. Bu çiçekten parfüm, oda kokusu ve benzeri şeyler üretecek bir fabrika kurma girişimleri var. Eğer buraya öylesi bir fabrika kurulur da üretime geçilirse şehirde kalkınma sağlanabilir. Kışın evlerinde oturan insanlar orada çalışabilir. Hatta yazın göç etmelerine bile gerek kalmaz."

Fabrika kurmak... Buraya fabrika kurmak istemelerinin altındaki sebep... Hepsini öğrenmişti. Kaçakçılık ağının yürüyeceği depolama alanı bu fabrika olsun istiyorlardı belli ki. Tarım ve hayvancılık yatırımı fikri tutmayınca onlar da fikri değiştirmiş olmalıydı.

"Yatırım yapmak isteyen şirketin adı nedir?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Atlanta Kimya."

Şirketin adını aklına not eden kadın, "Bahsettiğiniz her şeyi araştıracağım," dedikten sonra durup soluklandı. "Bu fikri yatırımcılarından dinlemek için de yemeğe geleceğim." Usulca ayaklandığında Başkan da ayaklanmak zorunda kaldı. Bu sayede konuşmanın son bulduğunu anladı.

Elini uzatan kadından gözlerini ayırmadan, "Yemeğin gününü ve saatini size bildiririm," dedi. "İyi günler, Sayın Vali'm." Tokalaştıktan sonra odadan çıkıp gitti.

Nazenin ise önündeki işleri bir kenara bırakıp, Başkan'ın dediklerini araştırmaya başladı.

İstanbul merkezli şirketin bugüne kadar yaptığı işleri, haklarında çıkan haberleri okurken saat akşamı bulmuştu.

Bütün hafta boyunca şirketi araştırmaya devam edip bir yandan da daha önce suikastlarla ilgili başladığı araştırmalarını sürdürmüştü.

Zait Averyanov'u ve Averyanov ailesini araştırmış, Başkan'ın bahsettiği şirketle ilişkisi olup olmadığını öğrenmek için Cihan Başkan'ı aramıştı. Olanları babasına ve Cihan Başkan'a güvenli hatla kurulan bir telefon bağlantısı üstünden anlatmıştı. Babası da Cihan Başkan da duyduklarından hiç hoşlanmamıştı.

Zait itinin kurduğu planların hepsi tıkır tıkır işliyordu. Sanki kendi etraflarında bir çember vardı da her olayda biraz daha daralıyordu. Bunun herkes farkındaydı. Artık hepsi daha gergindi ve gerçekleşecek yemeğin tarihini bekliyordu. Ateşin orta yerine Nazenin'in girecek olması, kiminle karşı karşıya kalacağı ve planın ne olduğunu bilememek gerginliği arttırıyordu.

Nazenin bu düşüncelerle vilayet binasından çıkıp evine gitti. Abisi Ankara'daydı ancak Kaplan Timi her an çevresindeydi. Kendisine apartman girişine kadar eşlik eden Levent ve timin yüzbaşısına teşekkür ederek yanlarından ayrıldı. Evine girdiğinde ilk yaptığı şey bütün ışıkları yakıp odaları tek tek gezmek oldu. Evini bıraktığı şekilde bulmanın huzuruyla duşa girip çıktı. Üstüne askılı ve şorttan oluşan bir gecelik takımı giyip mutfağa geçtikten sonra bir şeyler atıştırdı.

Gün geçtikçe kilo veriyordu. Bunu hem hissediyor hem de kıyafetlerinin bollaşmasından anlıyordu. Kendine bakası bile yoktu. Yorgun, gergin, mutsuz ve aşırı stres doluydu. Bunların hiçbirine de şaşırmıyordu. Yaşadıklarını düşününce böyle olması normaldi.

Salondaki koltuğa uzanıp üstüne bir örtü örttü. Televizyon ekranında oynayan gençlik dizisine baktı ancak gördüklerini anladığı yoktu. Tek amacı televizyon izlerken uyuyakalmaktı. Tam içi geçmek üzereyken kapı sesini duydu. Bir an duyduğu şeyin doğruluğuna emin olamadı. Kapı bir kez daha çalınca duyduğunun doğru olduğunu anladı. Zorla kalkıp, ayaklarını sürüyerek kapıya doğru ilerledi. Uyku sersemi olduğundan kapıyı kimin çaldığına bakmadan açtı ve kapının önünde duran kocaman bedeni gördü. Ardından gördüğü şey ise siyah gömleğin yakasından görünen genişçe bir göğüs olmuştu. Başını kaldırdı, bir haftadır görmediği kahverenginin sıcacık tonuna bulanmış o gözlerle buluştu. Şaşkınlıkla aralanan dudaklarına ilişen gözlere bakmayı sürdürürken, parmak uçlarında yükselip kollarını Metehan'ın boynuna dolamış, haliyle ayakları yerden kesilivermişti. Kulağının dibinde homurdanır gibi gülen adamın sesiyle kendisi de gülerken, "Hoş buldum," diye fısıldadığını duydu. Bu sözlerle gülüşü daha da büyümüştü.

Bir süre adamın boynunda öylece asılı kaldı. Aklına gelen şeyle derin bir soluk alıp ellerini çözdü ve Metehan'ın sırtında gezdirdi.

Amacı onun sırtını hasretle ya da sevgiyle okşamak değildi. Vücudunda yarası var mı diye anlamaya çalışıyordu ve Metehan bunu anlamıştı. Sırtını yoklayan eller omuzlarına, oradan da göğsüne geldiğinde, Nazenin'in ellerini sıkıca tutup, bir adım geri çekilerek gözlerine baktı.

"Yaram yok. Endişe etme, gayet iyiyim," diyen adamın gözlerine tedirginçe bakarken, başını sallayıp yaşlar dolan gözlerini kaçırdı ama sadece gözlerini kaçırabildi. Hâlâ kollarının arasında olduğundan arkasını dönememiş, kendini toparlayacak fırsatı bulamamıştı. Çenesini usulca kavrayıp öne eğdiği başını kaldıran parmaklar, yanağına düşen gözyaşını da aynı sakinlikle silerken yerine yenileri gelmeye başladı.

"Uzun sürdü," deyip dudaklarını birbirine bastırdı. Peş peşe kesik kesik soluklar almaya çalıştı. "Korktum." Metehan, o gözlerdeki korkuyu, korkuyla akmak isteyen gözyaşlarını daha önce de görmüştü. Daha önceki görevinde haftalar boyunca aklına mıh gibi kazınan o ifadeyi unutmamıştı. Böyle güzel yeşil gözleri unutmak zaten mümkün değildi ama içinde beliren korku dolu bakışı da unutmak hiç mümkün olmamıştı. Nazenin'in gözlerine daha iyi odaklanabilmek için eğilip burun buruna geldi.

"Eğer uzun sürdüyse ve haber yoksa bu iyidir, Vali Hanım. Hepimiz iyiyiz ve görevimizi yerine getiriyoruz demektir. Uzun sürdüğünde başımıza bir şey geldi diye korkma. Uzun sürdüğünde şundan kork..." Kadının yüzünü sıkıca tutup, parmak uçlarıyla okşarken, "Geri geldiğimde sarıldıktan sonra nasıl ayrılacağız? İşte bundan kork," deyip göz kırptı. Nazenin, kıpkırmızı olarak bir kez daha ona sarıldı. Zaten Metehan'ın da istediği buydu.

Sarılma son bulup gözleri yeniden buluştuğunda, yeşil harelerin içini aydınlatan ışıltıyı görüyordu. Bir an kolundaki saate bakıp gözlerini ona dikti.

"Mesai saatleri dışındayız," dedi. "O zaman şunu istemekte sakınca görmüyorum."

Merakla kaşı havalanan Nazenin, "Ne?" diye sordu.

Az evvel aralarında açılan kısacık mesafeyi kapatıp kadının göğsüne dayanan Metehan yine eğildi. "Bir kahve yapsana Nazenin," diye fısıldadı.

Bu masum ve yüreğini ısıtan isteğe gülümseyen Nazenin, eve girip kapıyı tuttu.

"Kapı açık. Girsene." *Kapılarını kapama*, diyen kendisi değil miydi? Şimdi de girsindi içeri. *Girme*, demeyecekti ya.

Metehan yorgun bir gülüşle içeri adım atıp, kapıyı kapatırken kadını kolunun altına aldı ve özlemle başının üstünü öptü.

"Özledim seni. Seninle didişip durmayı..."

"Ben de özledim. Hiç özlemediğim kadar özledim ve korktum," diye fısıldayan kadını yeniden göğsüne bastırıp sırtını okşadı. Nazenin de bu şefkatli dokunuşa aynı şekilde karşılık verip gülümsedikten sonra, "Hadi, içeri geç. Ben kahveni yapayım," dedi. Metehan'ın yorgun adımlarla bedenini taşımakta zorlanarak salona geçişini izledi. Dik duran omuzları bile düşmüştü sanki. Üzüntüyle iç çekip *dinlenince toparlayacak*, dedi kendi kendine ve mutfağa girdi.

Kahveyi yapıp salona geldiğinde, Metehan'ı daha önce de bulduğu gibi buldu. Başını koltuğun arkasına yaslamış, gözlerini kapamış, kollarını göğsünde bağlayıp bacaklarını da olağanca uzatmıştı. Kahve fincanını usulca sehpaya bırakan Nazenin, onun bacaklarının üstünden atlayarak koltuğun ucunda duran pikeyi aldı ve rahatsız etmemeye çalışarak üstünü örttü.

Ellerini geri çekecekken adamın ellerini tutmasıyla irkildi. "Gitme," dediğini duydu. Ellerini ayırmadan, yanına oturup pikenin altına girdi. Metehan'ın göğsüne yattı.

"Yorgun görünüyorsun," diye fısıldadığında Metehan yalnızca başını sallamakla yetindi. Bir de sağ kolunu açıp sevdiği kadını sardı, hepsi bu. Nazenin, avcunu yanağına dayayıp, okşarken Metehan kıs kıs gülmeye başlamıştı. Şimdi söyleyeceği sözü öyle iyi biliyordu ki o söylemeden gülmeye başlaması bu yüzdendi. "Sakalların uzamış." Kadının sitem eder gibi söylediği sözleri duyduğu anda haklı olduğunu anlayıp daha da güldü.

"Hı hı," dedi usulca. Sonra başını kaldırıp kadını göğsünden ayırdı, yanaklarını sardı ve dudaklarına sokuldu. İkisi de aynı anda soluk aldı. Dudakları ürkekçe dokundu birbirine. Nazenin, aldığı soluğu verecek fırsatı bile bulamamışken dudaklarını örten dudakların sıcaklığıyla irkildi. Ellerini onun yüzüne sardı ve parmak uçlarıyla yanaklarını okşarken dudaklarını aradı. Kalbinin kapısını, evinin kapısını nasıl araladıysa dudaklarını bir kez daha aralamış ve Metehan'ı kendine davet etmişti.

Bu daveti karşılıksız bırakmayıp dudaklarının arasına hapsettiği altdudağı emen Metehan belli belirsiz homurdandı. Böyle güzel olunmazdı. Böylesine yumuşak, davetkâr ve tatlı... Yüreği ağzında atarken kadını daha da kendine çekti. Dudaklarının baskısını arttırdı. Altdudağından ayrılıp bu kez üstdudağını hapsetti. Birkaç saniye sonra aynı karşılığı alınca yüzünde gülümseme belirmişti. Yüzünü kavradığı bir elini geri çekip beline sardı. Göğsüne doğru çekti, kolunun altına iyice yerleştirdi.

Bu sırada yanaklarından ayrılan ellerin ensesine uzandığını ve uzayan saçlarını kavradığını hissetti. Boğuk bir sesle homurdandı. Ardından dudakların arasından dili usulca içeri girdi. Kadının diline dolandı dili. Tadını daha iyi duyumsadı böylece. Daha fazla devam edemeyeceğini, biraz daha

nefes almazsa ciğerlerindeki yangının sonu olacağını anlayıp yavaşça geri çekildi.

Alnını Nazenin'in alnına dayayıp gözleri kapalı halde bir süre bekledi. Çünkü ikisi de soluk soluğaydı ve tek kelime edecek durumda değillerdi. Yanaklarını kavrayıp, yine usul usul severken, "Nazenin..." diye fısıldadı. Sanki adını daha yüksek sesle söylese, anın büyüsü bozulacak ve Nazenin kaçıp gidecek gibi hissediyordu. Oysa Metehan kaçmasın, gitmesin, hep yanında kalsın istiyordu. O anda hiç beklemediği bir şey oldu ve Nazenin büzüşerek başını göğsüne yasladı.

İşte o an anladı Metehan onun kaçmayacağını, gitmeyeceğini. Bir ömür nasipse eğer bir ömür boyunca Nazenin'in yerinin, yuvasının, sığınağının kendi göğsü olduğunu anladı ve güldü. Gülerken gözlerinin yanlarında beliren kazayakları, kısılan gözlerini örten gözkapakları ve onları gölgeleyen uzun, kıvrık ve simsiyah kirpikleri bile kıskandı bu gülüşü.

Göğsünde soluklanan bedene kollarını sardı ve başının üstünü öptü. Sakallarına dolanan açık kumral saçları şefkatle, canını yakmadan sakallarından ayırdı ama o öpücük yetmemiş gibi peşi sıra bir daha öptü.

Nazenin saçına konan öpücüklere tebessüm etse de hâlâ şaşkındı. Taşınmak zorunda kaldığı evinde, elbirliğiyle hazırladıkları salonunda yeniden kavuşmuştu dudakları. Öncekine göre daha tutkulu bir öpüşme olduğundan mı afallamıştı yoksa daha öncekinde bambaşka duyguların pençesinde olduğundan mı şu anki gibi hissetmemişti, kendisi de bilmiyordu. Bir öpüşmenin yüreğini böylesine hoplatacağı aklına bile gelmezdi. Yaşayınca anlamış ve hissettiği duygular yüzünden afallamıştı.

"Verdiğin sözü tutmadın. Sakalların uzayınca döndün. Saçların bile uzamış," dedi çocuk gibi bir sesle ve usulca omuzlarını silkti.

"Sen az önce küstüğün adamı mı öptün yani?"

Nazenin yanaklarını şişirip sesli bir soluk verdi. Metehan'ın halinden memnun, eğlenir gibi çıkan sesine gıcık olmuştu.

"Ben öpmedim. Adam öptü," dedi inatla.

"Sen de karşılık verdin ama!"

"Güzel öptü, insafsız. Böyle öpülür mü? İnsafın kurumuş senin!" demesiyle Metehan başını geriye atıp, göğsünü sıkıştıran kahkahayı haykırırcasına koyverdi.

"Nazenin..." dedi en içten, yürekten ve daha da sardı bedenini. Nazenin de daha çok sokuldu adamın göğsüne. Yüzünde onun göremediği bir gülümseme belirmişti. Özlediği için sitem etmek isterken az evvel yaşadığı duyguları istemsizce kelimelere döküvermişti. Ama söylediklerinden pişman değildi. Birazcık utanmış ve kızarmıştı. Hepsi bu. Yoksa keyfi yerindeydi.

Sokulduğu göğsün sıcaklığı iliklerine kadar işliyor, güven veriyordu. Aldığı sanat eseri gibi öpücük ise... Üstüne yorum bile yapamıyordu. Kalbi hâlâ göğüs kafesinden fırlayıp gidecek gibi çırpınıyordu.

"Bu kadar özletme, Binbaşı'm. Bir daha bu kadar özletme," diye fısıldayıp sustu. Onun soluklanıp, cevap vermeye hazırlandığını anlayınca elini hızla adamın dudaklarına kapadı. "Daha uzun ayrılıklar da yaşayacağız, biliyorum ama sen yine de söyleme. *Özletmem*, de sadece. Bu kadarcık yalandan bir şey olmaz. Gönlüm şimdilik huzur bulur. Sen bir daha yanımdan gidene kadar bu yalana inanırım."

Metehan duyduğu her kelimeyle hüzünlense de tebessüm ediyordu. Dönüşünü bekleyen bir kadın olmasının, onun varlığını hissetmenin, yolunun gözlendiğini bilmenin bambaşka bir duygu olduğunu anladı. İlk kez tadıyordu. Eğilip kadını ensesinden uzun uzun öptü ve tıpkı onun gibi, "Özletmem," diye fısıldadı. "Her dönüşümde daha çok severim, daha çok öperim. Göremediğim günlerin hesabını da öderim."

Nazenin başını kaldırıp en güzel gülümsemesiyle gözlerine baktı ve boynuna sarılıp omzuna koydu başını. İsyanı bunu yapamadığı her güne değil miydi? O da yan yana olamadıkları anlara inat daha çok sarılıp sokuldu kocaman adama.

Öylece, sessizce oturdular. Dakikalar sonra Metehan'ın aldığı soluklar tekdüze bir hal alınca Nazenin onun uyuyakaldığını anladı ve rahatsız etmemeye çalışarak doğruldu. Zor da olsa Metehan'ı koltuğa yatırıp yeniden üstünü örttü. Salonun ışığını kapatıp tekrar yanına döndü ve koltuğun kıyısına, yere oturdu. Adamın yüzünü koridordan vuran ışığın aydınlattığı kadarıyla görürken saçlarını, kaşlarını, alnında kaşlarını çatmaktan oluşan iki çizgiyi okşadı. Yanağına uzanıp ikisini de kuş gibi bir öpücükle taçlandırdı. Dudaklarına dokunan dudakları parmak uçlarıyla sevdi. Şiir gibi bir adamdı bu adam. Ona şair olduğunu söylediğinde, o da *bir kadın gelir ve adamı şair eder*, demişti. Adamı gerçekten şair etmişti ama kendisi de onu şiir gibi okumayı, mısra mısra izlemeyi sevmişti. Bir çocuğu incitmeden sever gibi sevdi Nazenin. Metehan onun kalbini incitmemek için nasıl uğraşıyorsa o da onu incitmemek için uğraştı.

Bir saat orada durup her soluğunu dinledi. Soluk alışlarında inip kalkan göğsünü izledi. Çenesinde, dudaklarının altında oluşan boşluğa uzanıp öptükten sonra ayaklandı ve son kez dokundu sakallı yanaklarına.

"İyi ki geldin. Çok özlemiştim," dedi fısıltıyla ve yatak odasına ilerledi. Metehan'ın içeride sağ salim uyuduğunu bilerek günler sonra birazcık huzurlu bir uykuya daldı. Sabah gün ağarırken, uyanıp işe gitmek için hazırlandığında Metehan'ın hâlâ derin bir uykuda olduğunu görüp tebessüm etti.

Sessiz olmaya çalışarak, çay demleyip kahvaltılıkları masaya koydu. Ardından not kâğıdını eline aldı ve birkaç cümle yazdı.

Notu salonda dün geceden kalan hiç içilmemiş kahvenin yanına bıraktı. Ardından da avcunda tuttuğu diğer şeyi notun yanına koydu. Salondan çıkmadan önce eğilip Metehan'ı alnından hafifçe öptü.

***

Gözlerini zar zor açan Metehan, bir an için nerede olduğunu idrak edemedi. Çevresine bakıp Nazenin'in evinin salonunda olduğunu anlayınca gece yaşananlar gözlerinin önüne geldi. Yüzünde gülümseme oluşurken dili usulca dudaklarına değdi. Hâlâ aynı tat dudaklarında mı diye kontrol ediyordu sanki. Yavaşça doğrulup saatine baktı ama hiçbir şey göremedi.

Parmaklarıyla gözlerini, yüzünü ve şakaklarını ovdu hızlı hızlı. Yeniden saate baktığında, saatin on olduğunu görünce şaşırdı.

"Kaç saattir uyuyorum ben?" dedi kendi kendine ve koridora göz attı. Evdeki sessizliği ve saati düşününce Nazenin'in çoktan işe gitmiş olduğunu anladı. Derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Kafasını toplamak isterken gözü sehpada duran nota ilişti. Yanında duran anahtarı gördüğündeyse yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Notu ve anahtarı kendine doğru çekip aldı. Sol avcundaki anahtarı sıkıca tutarken sağ elindeki notu okumaya başladı.

"Günaydın. Çayı demledim, kahvaltı hazır. Kahvaltı etmeden evden çıkma.

Mademki bundan sonra kalbim sana, evin bana emanet... Bu da benim evimin anahtarı. Sana emanet ediyorum, tıpkı kalbimi emanet ettiğim gibi.

Not: Akşama da yemek yaparsan çok makbule geçer. Açken hiç çekilesi ve öpülesi olmuyorum."

Son satırları okurken gür kahkahası evi sarmıştı. Sol avcuna sakladığı anahtara sanki dünyanın en kıymetli eşyasıymış gibi baktı. Kıymetliydi tabii. Bu anahtar, Nazenin'in onu kabullenişinin en somut göstergesiydi. Ceplerini yoklayıp kendi ev anahtarını çıkardı ve onun yedek anahtarını kendi anahtarlığına taktı. Işıl ışıl gözlerle ne kadar süre anahtara ve nota baktığını, notta yazan isteğine ne kadar süre güldüğünü bilmiyordu.

Kahvaltı etmek için mutfağa geçtiğinde özenle hazırlanmış ve kendisini bekleyen masaya göz gezdirirken, bir salatalık alıp ağzına attı. Çayı ısıtıp bardağına doldurdu, ardından sandalyeye oturup bir şeyler atıştırmaya başladı. Bu sırada masada duran kalem ve not kâğıdını görünce onlara yöneldi. İçinden geldiği gibi hızlıca bir şeyler karaladı.

Sofrayı toparlayıp bulaşıkları makineye yerleştirdi, koltukta dağınık duran pikeyi katlayıp kenara koydu ve evden çıktı. Kendi evine geçip duş aldı. Sakallarını kesti ve üniformasını giydi. Bayrama hazırlanan çocuklar gibi şen şakraktı. Aynada son kez kendisine bakıp saçının önünü el yordamıyla düzelttikten sonra kendi evinden de ayrıldı.

Merdivenleri ıslık çalarak koşar adım indi. Kapıdaki askeri araca doğru ilerleyecekti ki duraksadı.

"Teğmen, gel," dedi sadece ve yanına gelip selam duran adama notu uzattı.

"Bunu Vali Hanım'a veriyorsun. Hemen!" deyip araca bindi.

Teğmen, "Emredersiniz, komutanım!" diye karşılık verdi.

"Benim aracımla git. Notu, Vali Hanım'a bizzat teslim edeceksin. Başka kimseye emanet etme." Arabasının anahtarını da verdiğinde yine aynı cevabı aldı.

"Emredersiniz, komutanım."

İçinde bulunduğu araç hareket ederken teğmen de diğer araca doğru ilerlemiş ve gözden kaybolmuştu.

***

Yaklaşık yirmi dakikadır Albay'ın odasında ayağının değebileceği her noktayı adımlayan Metehan alnını ovup duruyordu. Yirmi dakika önce dünyanın en mutlu adamıyken şu an en gergin, en tedirgin ve en korku dolu adamı olabilirdi.

"Yani izin vereceğiz. Nazenin'e ulaşmalarına, onunla yemek yemelerine, bahsettikleri fabrikayı kurmalarına izin vereceğiz, öyle mi komutanım? Şahane plan gerçekten. Bu plandan Seyfettin Paşa ve Cihan Başkan'ın haberi var mı peki?" diye sorarken dişlerini var gücüyle sıkıyordu. Kutluhan Albay ise onun endişeli haline daha endişeli bir şekilde bakıp iç çekti. Sevgi, aşk güzel şeydi de bu gibi durumlarda insanda akıl ve mantık bırakmıyordu.

"Metehan! Öyle ya da böyle Nazenin Hanım'a ulaşacaklar. En azından gözümüzün önünde, bilgimiz dahilinde olsun istiyoruz. Ne diyecekler, yatırım dedikleri bu dümeni nasıl anlatacaklar, karşımızda kim olacak? Görmemiz lazım. Vali Hanım da Paşa ve Başkan da bunun farkında. Hoşlarına gitmiyor ama şu an başka yolumuz yok. Madem adamın tepesine binmek istiyoruz, ona ulaşacağımız bir yol bulmalıyız."

"Ama bu delilik, komutanım. Ya yemekte bir şey olursa?"

"Yatırımcı adı altındakilerin tekliflerini Vali Bey reddettiğinde ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi Binbaşı? Adamın soluğunu anında kestiler. Eğer Nazenin yaşasın istiyorsak ve en önemlisi hedefe ulaşmak istiyorsak bunu yapmak zorundayız." Sesi bu kez tavizsiz ve net çıkmıştı. Bir dakika kadar yerinde oturmaya devam etse de sonunda ayaklandı ve ona yaklaşıp usulca omzunu sıktı. "Endişeni anlıyorum, ona olan sevgini de gözlerinde görüyorum. Ama işinle sevgini birbirine karıştırdığın anda seni ben gönderirim. Bunu da sen bil!"

Metehan yalnızca başını sallayıp ardından da usulca, "Emredersiniz, ko-

mutanım," dedi. Sessizce müsaade isteyip odadan çıktığı gibi bahçeye ilerledi ve bir sigara yaktı. O bitti, yenisini yaktı.

Binbaşı'yı odasının penceresinden izleyen Kutluhan Albay ise aşağı inip sessizce onun yanına gitti. Banktaki boşluğa oturup, karşısına bakarken, "Zayıf noktan sevdiğin kadın olmasın, Metehan," dedi. "Bunu belli edersen hep onun üstünden gelirler üstüne. Kendine hâkim olamazsan şakam yok, seni bir üs bölgesine görevlendiririm."

Metehan gözlerini kapatıp derin bir soluk aldı. "Yapma, komutanım," dedi. "Sen ne zaman benim zayıf düştüğümü gördün?"

"Görmedim. Ama seni böyle bakarken de görmedim, Kılıçarslan. Gözlerin alev alev yanıyor be oğlum. Bu alev ikinizi de yakar."

Metehan bir süre sessizliğini korudu ama bıyık altından gülüp, "Böylesine de yanılmaz mı be komutanım?" demekten kendini alamadı.

Kutluhan Albay ona yandan bir bakış atıp, başını sabır dilercesine sallarken bir taraftan da, "Ben de bundan korkuyorum ya işte, Binbaşı," dedi. "Yanıyorsun. Yangınınla ortalığı yakacaksın diye korkuyorum."

Metehan başını eğip aynı tebessümle postallarının ucuna baktığı sırada telefonu çalmaya başladı. Telefon ekranındaki numaraya çatık kaşlarının altından bakıp aramayı cevapladı.

"Kimsin?"

"Teğmen Güven Doğan. Vali Hanım'a getirmemi istediğiniz notu teslim ettim, komutanım. Ancak kendisini vilayette değil, hastanede bulabildim. Bilgi vermek için aradım."

Metehan yerinden hızla kalkınca Albay merakla gözünü ona dikti. "Ne oluyor?" diye sormasıyla Metehan'ın telefonu kapaması aynı anda olmuştu.

"Nazenin hastaneymiş." Vali Hanım falan dememişti. Bodoslama *Nazenin*, deyip, koşar adım ilerlerken sesini duyurmak adına, "Bilgi alınca sizi ararım, komutanım," diye bağırır gibi konuştu.

Tepesi atmak üzere olan Albay, "Zahmet olmasın!" diye bağırdı. "Ulan, kırk yaşında adam ergene döndü. Aşka bak. Ayağı götüne vurarak gidiyor. Ya Rabbi'm, sabır ver. Ben ne halt edeceğim bu iki deliyle?"

Metehan araca binip sadece, "Hastaneye," dediğinde asker gaza basmıştı. On dakika sonra hastaneye varıp daha durmayan araçtan atlayan adam, tam da Albay'ın tarif ettiği gibi ayakları götüne vura vura koşmayı sürdürdü. İş sebebiyle mi hastanedeydi yoksa rahatsızlanmış mıydı? Yine migreni tutmuş olabilir miydi? Ya da burnu kanamış? Ya da bayılmış? Bütün ihtimaller aklında dönerken danışmaya vardı.

"Vali Hanım, nerede?"

Danışmadaki kız bir anda tepesinde belirip gür sesiyle soruyu soran üni-

formalı adama endişeyle baktı. "Üçüncü katta, Aydın Bey'in odasında," dedi.

"Aydın Bey kim? Vali Hanım neden gelmiş, biliyor musunuz?"

"Aydın Bey doktorlarımızdan biri," diyen kadına birkaç saniye baktı.

"Çok *aydınlatıcı* oldu gerçekten!" diye homurdanıp doğruca merdivenlere yöneldi. Üçüncü kata vardığında durmadan Aydın diye sayıklıyor ve kapılardaki doktor isimlerine bakıyordu. Sonunda odayı bulduğunda soluk aldı. Kapıya bir kez vurup içeri karpuz misali yuvarlanır gibi bir hızla girdi.

"Nazenin!" derken delirmiş gibi odada gözlerini gezdiriyordu. Masasının başında oturan yaşını başını almış adama bakıp, gözlerini yeniden odada gezdirince aradığını buldu.

Nazenin ise doktorla görüşmesinin ortasına bomba gibi düşen adama şok içinde bakıyordu. "Binbaşı!" dedi şaşkınlıkla.

Doktor Bey duraksayıp ikisine de dikkatle baktıktan sonra usulca ayaklandı ve kapıya ilerlerken, "Ben beş dakikaya geliyorum," diyerek odadan çıktı. Nazenin, doktorun kendi odasından çıkmasına sebep oldukları için utançla kıpkırmızı kesilirken, Metehan ise olan biteni umursamayıp kapıyı kapadığı gibi tek adımda yanında bitmiş ve önünde eğilip ellerini tutmuştu. Ve hâlâ, "Nazenin!" diyordu.

Nazenin uyarır gibi bir tonlamayla ve gözleriyle bulundukları odayı işaret ederek, "Binbaşı!" dedi.

Metehan artık yalnız oldukları odaya şöyle bir bakıp, başını sallarken, "Yahu, bırak şimdi Binbaşı'yı, Vali Hanım," dedi. "Ne oldu? Neyin var? Hasta mısın? Neden bana haber vermedin?"

Arka arkaya sıraladığı sorular esnasında öyle telaşlıydı ki bu durum Nazenin'in yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluşturmuştu. "İyiyim, rutin kontrol için geldim. Korkulacak bir şey yok. Sakin ol," derken telkin eder gibi adamın elini sıktı. Metehan ise hâlâ tedirgin gözlerle kendisini süzüyor ve iyi olduğuna kanaat getirmeye çalışıyordu. Ancak kendisi ne anlardı ki iyi mi yoksa değil mi?

Başını hızla doktorun boş koltuğuna çevirdi. Keşke doktor gitmeden, onu durdurup neler olduğunu sorsaydı. Kendine kızdığı sırada masadaki isimlikte yazan yazıyı okudu. Profesör Doktor Aydın Gün - Kadın Hastalıkları ve Doğum Uzmanı.

Başını yine hızlıca Nazenin'e çevirip kocaman olmuş gözlerle, "Hamile misin?" dedi.

Nazenin gözlerini kapatıp, sabır dilerken nasıl bir saçmalığın içinde olduğunu düşünüyordu. "Anan seni doğururken eben beynini eline mi verdi? Sana bu bereyi renk katsın diye mi taktılar, Metehan?" Durdu ve soluklan-

maya çalıştıktan sonra devam etti. "Allah aşkına, ne yapıyorsun?" diye soran kadına şaşkın şaşkın bakan Metehan ise omuzlarını usulca silkti.

"Ama doğum yazıyor."

Açıklama çok netti. Tartışmaya kapalıydı.

"Kadın Hastalıkları ve Doğum, diye yazıyor, şapşal bordo. Ayrıca nasıl hamile olabilirim?"

Sorunun ucu açıklığını sorduktan sonra fark edip, "Nasıl olacağını burada konuşmamızın sakıncası olmaz herhalde. Nasılsa yalnızız," diyen adamın sözleriyle başını geriye attı Nazenin.

"Ya, Allah'ım, bana bir tane normalini vereydin ya. Bir ömür bu adamla tam tımarhanelik olurum ben."

"Normalim ben. Sadece biraz korktum. O da dilime vurdu. Yoksa normalim yani."

Metehan konuştu, konuştu ama Nazenin'i aklıyla ilgili şüphelere de itmeye devam etti. "Allah için. Ne zeki adam. Ne kadar normal!" diye homurdandı. Ellerini hâlâ sıkıca tutan ve önünde diz çökmüş duran adama bakıp, "Hamile falan değilim, Metehan," dedi. "Yaşamsal rutinimde sevişmek yok yani.""Benim de yok," diye atılıp çocuk gibi gururla gülümseyen adama baktı öylece.

"Beni daha fazla delirtmeden çık dışarı. Bir de pis pis espri yaptığını sanıyorsun. Çık!"

Bağırışıyla gözlerini deviren Metehan iç çekip, "Ben gayet ciddiyim!" dedi. Nazenin bir an için durup ona dikkatle baktı. Dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi anlayamıyordu.

"Lan, ufak at da yiyeyim. Kırk yaşında adamsın, gelmişsin burada benimle dalga geçiyorsun."

"Olamaz mı ya? Ne kadar önyargılısın, Vali Hanım! Ben sevmem öyle sevgisiz sevgisiz sevişme. Hiç benlik değil."

Nazenin bu sözlerle düşecek gibi açılan çenesini toplayıp, yutkunmak isterken tükürüğünü yuttu ve öksürmeye başladı. Birkaç saniye süren öksürükleri son bulurken, "Ciddi misin sen?" diye sormadan edemedi.

"Gayet ciddiyim. Neden inanmıyorsun, güzelim?"

Nazenin gözlerini onun üstünde gezdirip, "Teknik bir aksaklık yok yani? Doğalın bu, değil mi?" diye sorunca kaşı usulca havalanan Metehan bir süre dudaklarını kemirdi.

"Ben bu soruna cevap verirdim de... Neyse," derken ki imalı sözleri de bakışları da Nazenin'in rengini kıpkırmızı etti.

"Anladım," diye mırıldanıp, başını ağır ağır sallarken bir sanat eserini izler, inceler gibi bakmaya başladı bu kez Metehan'a. Bakıp, "İnsan baştan

çıkarmaya kıyamaz bunu," dediğinde anlık sessizlik oluştu. Ama ardından ikisi de kahkahayı patlattı.

"Sen kıyabilirsin, bebeğim. Sana asla hayır demem," diye kendisine kur yapan adama ters ters baktı.

"Bak, elimin tersindesin, çarparım artık ha! Beş dakikadır hayatımın toplamında yaşamadığım kadar rezillik yaşadım zaten sayende. Bir Vali bir özel kuvvetler mensubu bordo bereli ama yarım akıllı Binbaşı oturduk, neler konuşuyoruz! Şansını zorlama, bundan sonraki hayatında da sevişme meviş-me görmezsin!"

Kendisine çemkiren kadına bakıp, başını bir kez sallayarak doğruldu. "Emredersiniz, Sayın Vali'm," dedi."Biraz geç mi kaldın acaba, Binbaşı?"

"Hastanede olduğunuzu duyunca endişelenmiş, buraya gelene kadar da aklımı yitirmiş olabilirim," derken gayet ciddi görünüyordu. Nazenin tepesinde dikilen adamın yüzüne bakmak için başını geriye yatırdı. Gözlerindeki bariz endişeyi anbean görünce siniri yatıştı sanki. Adamın elini tutup usulca sıktı ve yanındaki boş koltuğu işaret etti.

"İyiyim ben. Endişe etme," derken, Metehan yanına oturup parmaklarını birbirine kenetledi.

Metehan fısıltılı bir sesle hâlâ aynı endişeyi taşıyarak, "O zaman neden buradasın?" diye sorunca, Nazenin usulca ayaklanıp kapıyı açtı ve kapının yanında sessizce bekleyen doktora baktı.

"Kusura bakmayın, Aydın Hoca'm. Lütfen gelin," derken kenara çekildi.

"Önemli değil. Binbaşı'mın telaşı geçtiyse görüşmeye devam edelim."

"Lütfen," diyen Nazenin, o içeri girince kapıyı kapatıp sözlerine devam etti. "Hoca'm, lütfen Binbaşı'ya durumu sen anlat. Yoksa bana inanacak gibi durmuyor. İyi olduğuma ikna edersen çok sevinirim."

Aydın Hoca başını hafifçe sallayıp, "Tabii ki," dedi ve gözlerini Metehan'ın endişeli gözlerine dikti. "Öncelikle şunu anlayın, Binbaşı'm, Nazenin Hanım iyi. Ciddi hiçbir sağlık sorunu yok."

"Neden burada o zaman?""Nazenin Hanım, yoğun çalışma temposu, yoğun stres, düzensiz uyku, beslenme, aşırı kilo kaybı gibi birçok sebep yüzünden regli olamıyor. Bir ay önce regli düzensizliği şikâyetiyle geldi. Aslında her şey olması gerektiği gibi görünüyor. Kan ve hormon tahlillerinin sonuçları, ultrason incelemeleri normal. Vücudu normal ancak psikolojik ve ruhsal olarak normal değil ve bu da regli olmasını engelliyor. Yani anlayacağınız tek sorun hayatının normal olmaması. Biraz dinlenmeye, soluklanmaya ihtiyacı olduğu ortada ama işindeki sorumlulukları da ortada. Bu sebeple kendisine *gidip biraz kafanı dinle be kızım, sen mi kurtaracaksın dünyayı*, diye çıkışamıyorum. Geçen ay yaptığımız kontrolden bu yana yine âdet göremediği için kendisine bir ilaç başlayacağız ve âdet olmasını bekleyeceğiz."

Metehan az evvelki saf âşık halinden çoktan uzaklaşmış, yüzünü derin bir ciddiyet kaplamıştı. "Peki, ya bu ilaç da yaramazsa?" dedi. "Yani hak verirsiniz ki bilmiyorum ve o sebeple soruyorum. Eğer bu durum devam eder ve âdet olamazsa ne olacak?"

Doktor anlayışla gülümseyip, "Oldukça sinirli, asabi, gergin, duygusal, hormon dengesi bozulduğu için tüm duygu geçişleri de bozulmuş bir kadın olması dışında şu an hiçbir şey olmayacak," dedi. "Ve temennim o ki ilaç işe yarayacaktır." Dikkatle bakıp, "Şimdi doğru anladıysam..." derken parmağının ucuyla ikisini işaret ediyordu. Aralarında duygusal bir ilişki olduğunu anladığını belirten hareketi ve bakışları yüzünden Nazenin kızarıp bozarmış, aniden ifşa olmanın huzursuzluğu içini sarmıştı. Doktor ise Metehan'a hitaben sözlerini sürdürdü. "Burada ilaçtan daha çok size görev düşüyor."

Metehan emir bekler gibi doğruldu. Dimdik otururken dikkatle adama bakıyordu. "Nedir bana düşen görev?" dedi.

Aydın Bey gülümseyerek ona baktı ve gözleriyle Nazenin'i gösterdi. "Sevgilini mutlu etmek," dedi. "İş dışında iş düşünmemesini sağlamak. Moral, motivasyon ve..." deyip durdu. Devam etmeden önce daha çok gülümsedi. "Sevgi, Binbaşı'm, sevgi. Sevgi iyileştiricidir."

İkisi de göz göze gelip tebessüm etti. Nazenin'in yanakları daha da kızarırken Metehan bunu göz ucuyla görüyordu. Ve için için keyif alıyordu. Yalan yok.

"Sevgi bende bolca var. Şifası buysa gözünüz arkada kalmasın, Aydın Hoca'm," diye fısıldadı.

"O zaman Vali Hanım'ı içim rahat bir şekilde sana emanet ediyorum, Binbaşı," deyip ayaklanan adam reçeteyi Metehan'a uzattı, ardından ikisiyle de el sıkıştı.

"Çok teşekkür ederim," diyen Nazenin'e başıyla selam verip yine ikisini işaret etti Aydın Bey.

"Bu..." deyip tebessüm etti. "Aramızda kalacak. Endişeniz olmasın ve çok geçmiş olsun."

"Bu durumun duyulmamasına özen gösterdiğiniz için de teşekkür ederiz," deyip sessizce odadan ayrıldıklarında koridorda yan yana ama biraz mesafeli şekilde ilerlediler.

Metehan, "Korkunca çenemin bağı düştü galiba," diye mırıldandı.

Nazenin adama dönüp *ciddi misin ya*, der gibi baktı. Sonra kendine hâkim olamayıp, "Keşke sadece çenenin bağı düşseydi, hayatım!" dediğinde, Metehan çocuk gibi suratını astı.

"Sen bana ne demeye çalışıyorsun şimdi?" diye homurdanarak sorduğu soruyla Nazenin gözlerini devirdi.

"Beyninin bağı çözülmüş gibi davranıyorsun, Metehan. Ne olur, al şu beynini yerden ve ait olduğu yere geri tak. Vallahi dayanamayıp fenalık geçirmenin eşiğindeyim."

Fısıldayarak ama bağırırmış gibi verdiği tepki Metehan'da gülme isteği uyandırmış, dudakları yavaşça kıvrılmıştı. Birkaç adım atarak, kendinden uzaklaşmaya başlayan kolunu kavrayıp sol taraftaki boş odaya girdi ve kapıyı kapadı. Kadını kapıyla bedeni arasına sıkıştırırken gözlerini net olarak görebilmek için eğildi. Şimdi burun buruna duruyorlardı.

"Sen bana hayatım mı dedin yoksa ben mi yanlış duydum?"

"Kinayeli bir şekilde söylemiştim ama!" derken yine gözlerini devirdi.

"Ama söyledin."

Israrcı tavrına daha fazla dayanamayıp derin bir nefes aldı. Almaz olaydı! Adamın güzel kokusu burun deliklerinden sızıp ciğerlerine ulaşmış, kalp atışı hızlanmıştı. "Evet, söyledim," dedi mırıldanır gibi. Gözlerini bir an için kapatıp yeni bir soluk aldı. Bu kez o muazzam kokuyu yeniden solumak için bile isteye yaptı bunu.

Onu pürdikkat izleyen Metehan ise alnını alnına dayayıp, yanaklarını kavrarken, "Çok korktum," dedi. "Aklıma bir sürü kötü ihtimal geldi. On dakikalık yol bitmek bilmedi sanki." Nazenin duyduğu bu sözlerle gönlünden bir kez daha vurulduğunu hissetti. Tıpkı onun korkusunu hissettiği gibi. Ve daha da hızlanan kalbinin atışına engel olamadı. Varsın, gücünün yettiği kadar atsındı. Bu adam için değerdi.

"Korkma. Ben iyiyim. Regli olursam daha da iyi olacağım. Huysuzluğum bu yüzden daha da arttı. Bakma sen bana."

Metehan kaşlarını çatıp biraz geri çekildi. Kadının gözlerine bakarken sert çıkarmaya çalıştığı bir sesle, "Bakarım," dedi. "Bakarım, efendim. Neden bakmayacakmışım? Sen benim sevgili sevgilim değil misin?" Nazenin bu sözlerle resmen kıkırdayınca yüreği taklalar atmaya başladı. Biraz daha sıktı kadının yanaklarını ve aynı zamanda okşadı.

"Ben, *gönlünün hanımefendisi* olduğumu sanıyordum."

Gönderdiği notu aldığını anlatan bu dokundurmayla gülüşü keyifle büyüdü.

"Öylesin," dedi hiç geciktirmeden.

Bu cevapla Metehan'ın yüzünü avuçları arasına alan Nazenin, onun pürüzsüz tenini hissetti. Sakallarını kesmişti. Usulca sokuldu biraz daha ve yumuşacık yanağına bir öpücük kondurdu. Bu esnada da garipliği fark etti. Anında geri çekilip çatık kaşlarının altından endişeyle Metehan'a baktı. "Ateşin mi var senin?" diye sordu.

"Sen yanımdaysan o hep var, güzelim."

Cevabı bu sefer gönlünü yağlamamıştı. Adamın yüzüne ters ters bakmaya devam ederken elini alnına dayadı ve bir süre sessizce durdu. Avcunu kaplayan sıcaklığı hissediyordu. Elleri telaşla yüzünden ayrılıp üniformasının düğmelerine uzandı ve ilk birkaç düğmeyi açarken, "Ne yapıyorsun, güzelim?" diye soran adamı sallamadı bile. Haki yeşili bisiklet yaka tişörtün yakasını çekiştirip elini bu kez adamın içine, göğsüne doğru soktu. Bedeni de sıcaktı. Fazla sıcaktı.

"Senin saçmalaman korkudan ziyade yüksek ateştenmiş, Binbaşı," derken, elini çekip açtığı düğmeleri yine telaşla ilikledi. "Yürü çabuk, gidiyoruz."

Odadan çıkan kadının peşine takılan Metehan, "Nereye gidiyoruz?" dedi. "Ben iyiyim." Ama yaşadığı korkunun adrenalininden dolayı şu an iyi olmadığını hissetmiyordu.

"Başhekime gidiyoruz. Seni muayene etsin."

"Ben iyiyim," diye ısrar eden adama döndüğü gibi çevredeki insanları bile umursamadan dibine girdi.

"Bana bak, iyi falan değilsin. Yalnızca şu an farkında değilsin. Yanıyorsun be adam! Neden inat ediyorsun, anlamadım ki? Yürü dedim. Bu bir emirdir. Vali emri!"

Huysuz bir ifadeyle dudaklarını kemiren Metehan, "Emredersiniz, Sayın Vali'm," dediğinde cevabını da aldı.

"Aferin, asker!"

Başhekimin odasına girip durumu kısaca özetleyen Nazenin'in telaşı Metehan'ı gülümsetiyordu. Az evvel kendisi nasıl telaşlandıysa onun için, şimdi de Nazenin kendisi için telaşlanıyordu. Seviyordu bu kadın, biliyordu hiç şüphesiz.

Başhekim muayene için onları başka bir odaya aldığında Nazenin koltuklardan birine oturmuş, Metehan ise adamın yönlendirmesiyle hasta yatağına ilerlemişti.

Başhekim, stetoskopuyla Binbaşı'ya yaklaşıp bir an için ona baktı. Ancak bakışları sonuç vermeyince, "Ee, komutanım, soyunsanız mı acaba?" demekten kendini alamadı.

Nazenin, hoş bir kahkaha atıp keyifle arkasına yaslandı ve ayağına gelen bu fırsatı değerlendirdi. Her zamanki gibi! "Tabii, Doktor Bey de Allah'ın bir kulu. Gözünün retinasıyla tarama yapamıyor. Şimdi de sen soyun bakalım, Binbaşı!" diyerek göz kırptı ve imalı bir şekilde güldü. Metehan ise sol kaşı havaya kalkmış halde tıpkı onun gibi ona bakıp gülmüştü. Kaza gecesine yaptığı bu dokundurma tam yerindeydi. Ama bu sözün altında kalmayacağını da o imalı gülüşü açık ediyordu.

Üniformasının düğmelerini ağır ağır açmaya başladı ve bir an bile göz-

lerini kadının gözlerinden ayırmadı. Üniformayı arkasında duran yatağa koyup sol elini ensesine doğru uzattı. Tek hamlede tişörtünden de böylece kurtuldu.

Nazenin, karşısında yarı çıplak duran adamın heykel gibi bedenini görünce söylediği sözlerin ne büyük hata olduğunu anlamıştı. Geniş omuzlarından başlayarak bedenini süzdü. Boynundan göğüs kaslarını örten tüylerin üstünde salınan künyeyi gördü ilk kez. Ardından, belirgin ve şişkin kas öbeklerinde usulca gezdirdi gözlerini. Ve o anda aklına gelen şeyle bakışları adamın kalbinin altına kilitlendi. Tüylenmenin olmadığı avuçiçi büyüklüğündeki yere odaklandı. Muhtemelen geçirdiği ameliyat sonrasında orada oluşan tahribat nedeniyle tüylenme gerçekleşmiyordu.

İçi acıdı bu düşünceyle ve kalbi sıkıştı. Bir an için onu yaralı, kanlar içinde ve kendinden geçmiş olarak düşünme gafletine düştü. Gözlerine dolan yaşları hissetti ama engel olamadı onlara. zBaşhekim stetoskopun ucunu tam da o noktaya dayadı. Ameliyat izini ve kurşun yarasını görmüş olsa da hiçbir şey sormamıştı. Muhtemelen o da biliyordu hiçbir şey sormaması gerektiğini ve görmemiş gibi yapmayı tercih etmişti.

"Bir de sırtınızı dinleyeyim, Binbaşı'm," demesiyle Metehan usulca sırtını döndü.

Nazenin'in gözlerine biriken yaşlardan biri sol yanağına düşüp hızla yuvarlandı ve çenesinden aşağı süzülerek kendini bıraktı. Tam kalbinin üstüne ilişen gözyaşı, beyaz gömleğinde ufacık bir koyu leke gibi duruyordu şimdi. Ancak Nazenin bunun farkında bile değildi. Çünkü şu an farkında olduğu tek şey Metehan'ın bedeninde iz bırakan birkaç kurşun yarası ve bir kesi iziydi. Sol tarafta, tam da böbreğine yakın noktada yer alan iz, bıçak yarası iziydi. Sağ kürekkemiğinin ardında ve ona yakın bir yerde daha kurşun izleri vardı. İki kurşunun da aynı anda vücuduna isabet etmiş olabileceği düşüncesi kanını dondurmuştu. Elleri buz gibiydi ve onları yumruk yaptığından habersiz sıkıyordu. Gözleri ne zamandır önüne konan çay bardağındaydı, bilmiyordu. Ancak kendine gelmesini sağlayan, elini saran elin sıcaklığı olmuştu.

"Gitme vakti," diyen fısıltılı sesle ayaklandı. Başhekime teşekkür edip, odadan çıkarken ardından gelen adamın postalının seslerini duyuyordu. Hastaneden ayrılıp makam aracına geçtiğinde, Metehan ilaçları almak için eczaneye girdi.

"Levent, Binbaşı'ya söyle, buraya gelsin," demesiyle Levent araçtan çıkmış ve eczaneden iki poşet ilaçla ayrılan Binbaşı'ya kapıyı açmıştı. Sol arka kapısı açık bekleyen araca binmesi gerektiğini anlayan Metehan sadece bekleneni yaptı ve araca bindi.

"Eve gidiyoruz."

İşte, Nazenin'in saatler sürecek olan sessizliğinden önce söylediği son söz bu olmuştu. Eve vardıklarında üstünü değiştirdiği gibi Metehan'ın evine yedek anahtarıyla girdi. Kapıyı çalıp müsait olup olmadığını soracak takati bile yoktu.

Odasından çıkan adama şöyle bir bakıp eşofman ve tişört giydiğini gördü. Birkaç adımda yanına yaklaşıp tişörtün etek kısmından elini soktu ve ona dokundu. Vücudu hâlâ sıcaktı. "Üşütmüşüm, hepsi bu," dediğini duydu. Başını salladı hafifçe ama konuşmadı. Sanki gördüğü izler dilini mühürlemişti. Arkasını dönüp mutfağa gidecekti ki, "Nazenin," diyen sesle adımları durdu. İçi hüzünle ama yine de coşkuyla kıpır kıpır oldu. Tek hamlede gerisin geri dönüp Metehan'ın yüzünü kavradı, onu kendisine yaklaştırdı ve dudaklarını birleştirdi. Aniden gelen bu güçlü öpücükle afallayan Metehan, önce ne yapacağını bilemez gibi kalırken Nazenin ne yaptığını gayet iyi bilir gibi öpüyordu dudaklarını. Bu sefer hükmeden ve öpüşmeyi yönlendiren taraf oydu. Metehan da bozmadı bunu ve kendini Nazenin'in dudaklarına bıraktı. Nasıl isterse öpsündü. Yaşadığı korkuyu geçirecekse eğer öpsündü.

Metehan, gözlerindeki korkuyu, acıyı, endişeyi görmüştü. O yüzden kadının sessizliğini anlıyor ve üstüne gitmiyordu. Buna alışması gerektiğini biliyordu. Üzücü olsa da can yaksa da yüreğinin korkuyla buz kesmesine sebep olsa da bu izlere, o izlerin yanına yenilerinin gelebilme ihtimaline alışmalıydı.

Bir dakika gibi bir süreden sonra ayrılan dudakları olmuş, karışan ise nefesleri. Alınları birbirine yaslı şekilde öylece durmuşlardı. Ardından, Nazenin ondan ayrılıp çorba yapmak için mutfağa ilerledi.

***

Salondaki koltukta uzanmış olan adama yaklaşıp alnına usulca dokundu. Çorbanın ardından ilaçlarını da içince uyuyakalmıştı. Alnındaki ter damlalarını nemli bir bezle silip boynuna yöneldi. Oradaki terleri de sildi ağır ağır. Bezin soğukluğuyla irkilen koca bedene baktı bir an için ama uyanmadığını görünce devam etti. Elini yatakla bedeni arasına sokup tişörtünü kontrol etmek istediğinde, su gibi ter olduğunu hissetti.

Doğruca Metehan'ın odasına girip giysi dolabına ilerledi ve tişörtlerinden birini alıp salona döndü. Onun kocaman bedenini kaldıracak gücü olmadığından usulca uyandırdı.

"Metehan, uyan, canım. Doğrul biraz da tişörtünü çıkarayım. Çok terlemişsin."

Metehan uzaktan zihnine sızan sesi duyarak ama pek idrak edemeyerek doğruldu. Vücudu külçe gibi ağırdı sanki ve her hareketinde kemikleri acı-

yordu. Yüzünü istemsizce buruşturup omuzlarını bile dik tutamayacak şekilde oturmaya çalıştı.

Bu sırada Nazenin bir eliyle onun sırtını desteklerken diğer eliyle tişörtünü çıkardı. "Şimdi seni bırakacağım. Azıcık böyle durmaya çalış. Tişörtünü giydireyim," dediğinde Metehan belli belirsiz başını salladı. Yeni tişörtü adamın başından ve kollarından geçirip düzeltti. "Şimdi yatabilirsin," diye fısıldamasıyla Metehan boş çuval misali yıkıldı. Sabaha kadar iki kez daha tişörtünü değiştirmiş, terden ıslanan yüzünü ve üst bedenini defalarca silmişti. Ancak Metehan öyle derin bir uykudaydı ki bunları hatırlayıp hatırlamayacağı bile meçhuldü.

Sabah işe gitmek için evden ayrılmak zorunda kaldığında, alt katta yaşayan Yusuf Yüzbaşı'yı dikmişti Metehan'ın başına. "Ben gelene kadar yalnız bırakma," diye de sıkı sıkı tembihlemişti. İşe gitmişti gitmesine ama aklı evdeydi. Bir saat arayla Yusuf Yüzbaşı'yı arıyordu. "Metehan nasıl oldu? Ateşi düştü mü? İlacını içirdin mi? İlaç içmeden önce çorbasını içirdin mi?" diye sorularını sıralıyordu. Yusuf ise gayet memnundu bu aramalardan ve sorulardan. Vali Hanım'ın abisi bildiği adama gösterdiği ilgi ve üstüne titreyişi hoşuna gitmişti.

Öğlen zor da olsa bir şeyler atıştıran Nazenin, bir yandan da Albay'la telefon görüşmesi yapmıştı. Metehan'ın durumunu bildirip istirahat etmesi gerektiğini belirten doktor raporunu Levent'le göndereceğini söylemişti. Ve duyduğuna göre Metehan dün görevde olduğu sırada Başkan'la aralarında geçen görüşmeyi öğrenmişti. Kendisine hiçbir şey dememesinin sebebini ise sorgulamıyordu. Hasta olduğu için o konuya değinememişti muhtemelen ama iyileştiği gibi gündem maddeleri olacaktı.

Albay Kutluhan, telefonu kapamadan önce bir şeye ihtiyaçları olursa derhal haber vermesini tembihlemişti babacan tavrıyla ve *bizim oğlan sana emanet*, diye de eklemişti keyifli bir sesle. Galiba artık aralarındaki ilişkiyi anlamayan kalmamıştı. Annesi ve babası dışında tabii. Annesinin kendisi anlatıncaya kadar sessiz kalacağını tahmin ediyordu da babası... İşte onun ne yapacağını hiç kestiremiyordu. Müsait olduğu ilk anda annesini arayıp olan biteni anlatmalı ve babasına onun söylemesini rica etmeliydi belki de. Böylece kısa süreliğine de olsa kendilerine yönelecek öfkeli bir Seyfettin Tuna'dan kaçmayı başarırlardı.

Babasını düşünürken içini huzursuz eden duygulardan kurtulmak için soluklandı. O sırada dün hastanedeyken Metehan'dan gelen not aklına geldi. Çantasının içine uzanıp fermuarla gizlenmiş küçük gözü açtı ve notu

el yordamıyla bulup çıkardı. Gözlerini adamın el yazında gezdirdi bir süre. Sonra notu okudu. Dünden beri kaçıncıya okuduğunu bilmeden ve yine aynı heyecanla, içi kıpır kıpır olarak okudu.

"Kilit sendin, anahtar ise ben. Gönlünün kilidini açtım sabırla ve içinde kocaman bir kalp buldum. Sevgiyle sarmalamak istediğim kalbinin şimdi beni sarıp sarmalaması... Minnettarım yaşattığın her duyguya.

Not: Akşam yemeğine ne istersiniz, gönlümün hanımefendisi?

Mesaj at, yavrum."

"Sözüm ona yemek yapacaktın," dedi suratı asık bir şekilde ve duvarda asılı olan saate baktı. Daha mesainin bitmesine dört saat vardı. Saatler sanki inadına yavaş ilerliyordu. O Metehan'ı görmek istedikçe ağır ağır dönüyordu akrep ve yelkovan.

Hayatında ilk kez aklından *mesai saati bir an evvel dolsun da eve gideyim*, düşüncesi geçiyordu. Çünkü aklı evde hasta yatan sevgili sevgilisinde kalmıştı.

6. BÖLÜM

Saat 17.00'ı gösterdiği an, koşar adım çıktı vilayet binasından ve hemen aracına geçti. Lojmana vardığında kendi evine girmeden Metehan'ın evinin kapısını çalmıştı. Yusuf Yüzbaşı kapıyı açtığında yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyi görerek kaşlarını çattı.

"Affedersiniz ama bu adam ağzıma sıçtı. Neymiş, beyefendiye sizin gibi bakamıyormuşum. *Ben Vali Hanım değilim*, dedim. *Olamazsın zaten, dalyarak*, dedi bana. Saatlerdir saate bakıyor, mesai bittiği andan beri dakikaları sayıyor. Azıcık aklı vardı, onu da size âşık olunca yitirdi. Hastayken de hiç çekilmiyor, Allah affetsin. Gidiyorum ben."

Yusuf paldır küldür evden çıkıp, giderken, Nazenin onun ardından şaşkın şaşkın bakıp kalmıştı. Eve girip kapıyı kapadı ve salona ilerledi. Koltukta uzanmış, arkasındaki kırlentlere sırtını dayamış, battaniyenin altında kaybolmuş adamın asık suratına baktı.

Salonda uğuldayan televizyonun sesini kısıp Metehan'a döndü. Gülmemek için çabalarken, "Ne yaptın da Yusuf'u delirttin?" diye sordu.

"Senden başkası bana bakmasın, istemiyorum. Ayrıca..." deyip kadının kolunu kavradığı gibi koltuğa çekti ve yanına oturttu.

"Özledim seni."

Nazenin, çocuk gibi surat asmış, homurdanarak konuşan adama bakarken kahkahasına engel olamadı.

"İleride huysuz bir ihtiyar olacaksın. Ve ben seninle nasıl baş edeceğim, bilmiyorum," derken Metehan'ın alnına dokundu. Alnındaki sıcaklık yok olmuştu. Elinin tersiyle boynuna dokundu bu kez ve bir an bekledi. Orada da sıcaklık hissetmeyince rahat bir nefes aldı.

"Ateşin düşmüş. Duş aldın, değil mi?"

"Aldım," dedi aynı huysuz ses.

"Neden bu kadar huysuzsun? Ben yokken ne oldu?"

Metehan yüzünü iyice asıp, homurdanarak, "Beni kimseye emanet etme," dedi. "Sonra dalga geçiyorlar."

Nazenin şaşkınlıkla ona bakıp neler olduğunu anlamaya çalıştı. "Kim dalga geçiyormuş benim şapşal bordomla?" dedi.

"Götü boklukların diline düştüm. Bunca yıldır hasta olmayan adammışım. Bana bakacak, naz yapacağım kadını bulunca hemen hasta olmuşum. Dalga geçtiler benimle."

Nazenin duyduğu sözlerle içine içine gülerken, Metehan'ın yüzünü kavrayıp yanağına yaklaştı. "Kıskanç onlar. Sen boş ver onları," der demez, daha fazla dayanamayıp yüzünü adamın boynuna gömmüş ve kahkahalarla gülmeye başlamıştı. "Çocuk musun sen? Buna mı surat asıyorsun? Yahu, buna takılınır mı hiç?"

"Ama çok dalga geçti, vicdansızlar. İyileşince hepsinin ağzına sıçacağım. Beklesin onlar. Hele bir iyileşeyim."

Nazenin, onun hırsla söylediği sözlerle daha da gülerken, geri çekilip yüzünü yeniden kavradı ve burnunu burnuna usulca değdirdi. "Komutan kimmiş göster onlara, bebeğim," dedi.

"Göstereceğim!" diye dişlerini sıkarak homurdanan adamın yanına sokulup battaniyenin altına girdi ve başucundaki sehpada duran telefonu işaret etti.

Telefona dokunmadan, "Alabilir miyim?" diye sordu. Metehan başını sallayıp, "Al tabii," diyerek, izin verince telefonunu aldı.

"Kilidini ve timin mesaj grubunu açar mısın?" Metehan bir an duraksadı ama onun ne yapacağını anlamıştı. Keyifle sırıtarak telefonun yanına parmağını dokundurdu. Telefonu onun elinden almadan kilidini açtı ve göğsüne yaslanan kadına sıkıca sarılıp ne yapacağını görmek için onun omzunun yanından ekrana bakmaya başladı.

Nazenin, Pençe Timi yazan sohbet grubuna girip mesaj yazmak için boş satıra dokundu. Böylece klavye açılmış oldu.

*Bittiniz siz, oğlum. Bu adam hafta başında turp gibi dönecek. Yaptığınız goygoyun acısını nasıl çıkarır, bilmem ama o acı size bir ömür yeter. (Vali)*Mesajı gönderdiği anda Metehan kahkahayı basmış, Nazenin ise bir mesaj daha atmıştı.

Albay'ım saygılar. (Vali)

Grupta Albay'ın olduğunu mesajı gönderdikten sonra fark etmişti ama ona fark etmezdi. Nazenin laf sokacaksa eğer her şartta, her durumda yapardı bunu. Metehan yazdığı ikinci mesajı görünce daha da gülmüş, onu göğsüne bastırıp şakağından öpmüştü.

"Senin havanı ne yapacağız, Vali'm?" derken kıs kıs gülüyor, Nazenin ise umursamazca omuzlarını silkiyordu ki kadının yüzünü yüzüne çevirip dudaklarını birleştirdi. "Özledim," deyip usulca, kadının altdudağını dudaklarının arasına aldı ve uzun uzun öptü. Tam üstdudağına yönelmişti ki Nazenin'in elinde tuttuğu telefon çalmaya başladı. Dudakları ayrılmasa da Metehan göz ucuyla ekrana bakıp güldü.

"Albay arıyor. Görüntülü olarak!" demesiyle Nazenin de güldü ama biraz da telaşlanmıştı.

"Bu şekilde cevap vermemiz çok ayıp olur. Artık uzaklaşsan mı Binbaşı?"

"Açmasak?" diye fikir öne süren adamın sesindeki huysuzluğa güldü yine.

"Açmazsan o da sana çektirir, biliyorsun, değil mi?" Birbirlerinden ayrılıp aynı anda dudaklarını kemirdiler. İkisi de birbirinin dudaklarına baktı hoş bir tebessümle ve sonunda telefona döndüler. Metehan üstlerindeki battaniyeyi ayaklarıyla itip doğruldu. Koltuğa normal şekilde oturup Nazenin'i de yanına çekti. Ardından aramayı cevapladılar.

"Deli, deliyi Akdağ'da bulurmuş." Albay'ın ilk sözü bu olurken Metehan ve Nazenin gülmeye başlamıştı. "Ne yaptılar oğlum sana bu tekil horozlar?" diye Metehan'a merak ettiği soruyu sorunca Metehan'ın yüzü yine asıldı.

"Dalga geçti, it horozlar, komutanım. Hasta oldum diye alay ettiler. *Bakacak hanımı buldun, hasta olursun tabii*, dediler bana."

Albay kahkahayı basıp, "Ee, pek de haksız değiller, he Metehan?" dedi. "Biz senin hasta olduğunu görmüş adamlar değiliz. Nazenin Hanım'ı bulunca bağışıklık sistemin koyverdi kendini herhalde."

Nazenin, kızaran yanaklarına inat tebessüm ederek Metehan'a döndü. Göz göze gelmişlerdi.

"Yapma, komutanım ya. Bari sen yapma. Günlerce köyün ayazında donduk. Ülkenin bir yerine yaz geldi, bizim köylerde hâlâ ayaz var. Şehir merkezi oraların yanında Muğla mübarek."

Albay, "Dedi, karların içinde yatan komando," deyip biraz daha güldü ve bu kez Nazenin'e odaklandı. "Bizim kız, iyi bak oğlumuza. Ama iyi gördüm aslan parçasını. Sabah sesi bile çıkmıyordu. Seni görünce şakımaya başlamış." Bu sözlerle Metehan bile renk atmıştı sanki. Gözlerini ekrandan kaçıran gençlerin daha fazla üstüne gitmeyip, "Dikkat edin birbirinize, haberdar edin arada," diyerek telefonu kapadı.

Nazenin bir süre önüne bakıp, suratının normale dönmesini beklerken Metehan keyifle onu izledi. Sonrasında Nazenin üstünü değiştirmek için evine gidip geldi ve birlikte yemek yediler. Sofrayı toplayıp ocağa çayı koyan kadın salona geri döndüğünde, Metehan'ı boş gözlerle televizyon ekranına bakarken buldu. Düne ya da sabaha göre daha iyiydi ama yorgun olduğu aşikârdı.

Sessizce ona doğru yaklaşıp koltuğa oturdu ve battaniyenin altına girdiği gibi uzanıp adamın koluna yattı. Sırtı Metehan'ın göğsüne yaslı, yüzü ise televizyona dönüktü. Bu sırada, battaniyenin altından belini kavrayan ve karnının üstüne yerleşen elin üstüne elini koyup parmaklarını kenetledi.

Adamın yüzünü saçlarının arasında ve boynunun girintisinde hissedip, titrerken, "Dün üzüldün ama üzülme," diye kulağına fısıldadığını duydu. Hâlâ hastanedeki muayene sonrasında yaşadığı ruh halini dert eden Metehan'a döndü yüzünü ve onun gibi fısıldadı.

"Korktum. O izlerin yanına yenilerinin eklenmesinden... Belki de..." deyip sustu ve gözlerine dolan yaşlara engel olamadan devam etti. "Seni kaybetmekten korktum." Metehan kadının güzel yüzünü sevdi. "Korkma. Bunu daha öncede konuştuk, değil mi? Neyden korkarsan o senin sınavın olur. Beni kaybetmekten korkma ki bununla sınanma, güzelim. Ben nefes aldığım sürece hep sana döneceğim. Yalnızca bunu bil ve bunu düşün. Başka ihtimalleri değil."

"Evet, daha önce de konuştuk ama sen söyle bakalım, Binbaşı. Sen korkmuyor musun? Başkan'la yaptığım görüşmeyi duymuşsun," dediğinde Metehan'ın kaşları çatıldı. Yüzünün rengi resmen koyulaştı."Korkuyorum. Bu korku beni çıldırtıyor. Mantığımı yitirmeme sebep olacak kadar çıldırtıyor hem de. Ben, seni içime katıp saklamak istiyorum. Hem de sana her sarılışımda. Benden başka kimsenin gözü değmesin istiyorum. Sana değecek gözleri bile kıskanırken senin canını, kanını isteyen birileri olduğunu bilmek... Zor. Çok zor."

Nazenin onun yüzündeki endişeyi, kederi gördü yine. Korku gözlerine perde misali inmiş ve o güzel kahve hareleri örtmüştü sanki.

"Korkma," dedi onun gibi. Neye dayanarak ya da inanarak dedi bunu, bilmiyordu. Korkulacak bir durumun içinde olduğunu biliyordu ama onun gözlerinde korku görmeye dayanamıyordu. "Bana korkma dedin. Sen de korkma," deyip Metehan'a doğru sokuldu ve dudaklarını birleştirdi. Az evvel gerçekleşmeyen kavuşma bu sözlerin ardından yaşanırken ikisinin de kalbi sıcacık oldu.

"Film izlemeye ne dersin?"

Aralarındaki atmosferi bozmaktan korkar gibi soruyu fısıltıyla soran adama gülümseyen Nazenin, onun gibi fısıldayarak, "Olur," dedi. İkisinin de merak ettikleri bir film bulup izlemeye başlayacakları sırada telaşla ayaklanan Nazenin koşar adım mutfağa gitti. "Mısırsız olmaz."

Onun ardından tebessümle bakıp, "Mısır önemli," diyen Metehan ise uzun bacaklarını orta sehpaya uzatmış ve keyifle soluk almıştı. "Evde hatun olması bu kadar güzel bir şey miymiş ya?"

"Söylediklerini duyuyorum."

Nazenin'in sesini duyurmak için bağırarak söylediği bu sözlere gülerken, "Duy hatta yanıma gel de daha güzellerini söyleyeyim, yavrum," demekten ve kahkaha atmaktan kendini alamamıştı.

Beş dakika sonra salondan içeri giren Nazenin, ışığı kapatıp elindeki bir kap dolusu patlamış mısırla Metehan'ın bacaklarının üstünden atlayacaktı ki beline sarılan kollar buna engel oldu. Bir anda kendini adamın kucağında bulunca çığlık atmış, ardından da birlikte gülmeye başlamışlardı.

"Evde diyorum, hatun olması güzelmiş diyorum. Böyle cıvıl cıvıl geziyor."

Kadının kulağına sokulup, bu sözleri sıralarken elleri boş durmuyordu. Nazenin'in çiçek desenli elbisenin açıkta bıraktığı bacaklarına dokunup, kesik kesik nefesler alırken artık tek kelime etmiyordu. Çünkü dudakları kadının boynuna dayanmış, tenine küçük öpücükler bırakıyor, onun da nefesini kesiyordu.

"Metehan..." diye fısıldayan heyecanlı sesi duyup, homurdanırken, Nazenin'in elindeki mısır kabını alıp yan tarafında bir yere gelişigüzel bıraktı. Elleri bomboş kalan genç kadın ise ne yapacağını şaşırmış halde onun ellerine tutundu.

"Ben senin bu güzelliğinle çok yaşamam, Nazenin Hanım. Yüreğime indireceksin," deyip az önce öptüğü boynuna hafifçe dişlerini geçirdi. Bu esnada ise ellerini elbisenin eteğinden içeri sokup, bacaklarına sürtünerek yukarı çıktı.

Teninde dolaşan ellerin ve parmakların yaşattığı heyecanla soluğu kesilen Nazenin, zar zor gözlerini araladı. Başını hafifçe döndürdü ve televizyondan yayılan ışık sayesinde adamın arzuyla puslanmış gözlerine baktı.

"Sen hasta değil miydin?"

Fısıltıyla gelen bu soruya sessizce gülen Metehan, "Şifam sensindir, olamaz mı?" dediğinde Nazenin kızaran yanaklarını nasıl saklayacağını bilememişti. Onun bu hali Metehan'ı daha da güldürürken, "Gel," diye fısıldadı. Nazenin ise bir an bile duraksamadan, adamın kucağında dönüp yüzünü onun boynuna sakladı. "Sen utanabiliyor muydun Vali Hanım?" Mırıldanarak sorduğu bu soruya kendisi gibi mırıldanıp, omuzlarını silken kadının belini bir koluyla sararken, boştaki eli ise bacağının üst kısmını kavrayıp usulca okşamaya başlamıştı.

Kendisine doğru dönüp oturduğundan elbisesi aralık olan bacaklarının bir hayli üstüne çıkmış, Metehan'ın dokunuşlarını ise kolaylaştırmıştı.

"Senin dilin açılmış, Binbaşı. İyileşmişsin sen. Ben de yarın ve yarından sonrası için yıllık izninden kullanıp sana bakayım diye düşünüyordum da..." Durup adamın ense kökündeki saçları usulca çekti. "Gerek yokmuş," demesiyle Metehan elini kavrayıp parmaklarını birbirine kenetledi.

"Sen ciddi misin?" diye sorarken, bir yandan da başını geriye atıp Nazenin'in gözlerini görmeye çalışıyordu.

"Hmm, çok ciddiydim ama gerek yokmuş dedim ya. Sen iyileşmişsin, hayatım," dedi. Bacaklarında dolanan ellerden biri daha yukarı ilerleyip bel boşluğunu kavradı, bedenlerini birbirine yaklaştırdı.

"Ne demek gerek yokmuş? Var, gerek var. Sensiz iyileşemem. Çok hastayım, Nazenin. Valla bak." Az önceden beri dimdik duran omuzlarını düşürüp, boynunu bükerken, yorgunmuş gibi soluk alıp usulca verdi. "Ateşim de var," derken alnını kadının dudaklarına dayadı. "Bak."

"Hmm, ateşin var, doğru da..."

"Ee, daha ne? Var işte."

Nazenin aniden çıkışan adama gülüp, "O ateşin sebebi başka gibi," dedi ve dudaklarına yaklaştı. Metehan bir soluk mesafesindeki dudaklara bakarken yavaş yavaş kıvrılışlarını da izliyordu.

"Neymiş sebebi?" "Benim sanki."

İşte bu cevapla boğazından bir homurtu koptu ve tek hamleyle resmen kadını yatağa fırlatıp üstüne eğildi. Elbisesinin sıyrıldığı bacaklarının arasına girerken, bir yandan da tenini okşayarak ona daha da yaklaşıyordu.

"Vali..."

"Söyle, Binbaşı."

İkisi de derin nefesler aldığı için birbirlerine çarpan göğüsleri, durumu hiç kolaylaştırmıyordu.

"Sen ikimizi de yakacaksın."

"Yok ya... Yakacak olan sensin bence, Kılıçarslan," diye fısıldarken, adamın eline uzanıp parmağındaki yüzüğün üstünde bulunan deseni okşadı. Birbirine geçmiş iki kılıcın gölgesinde duran aslan kafası detayı ilk gördüğü andan beri hoşuna gidiyordu. Yaptığı bu hareketi fark eden Metehan ise belli belirsiz gülümseyerek ona yaklaştı ve dudaklarının üstünde durdu.

"*Yakarım*, dersem ne dersin?"

Zar zor yutkunan Nazenin dudaklarını aralayıp, "Dur," dedi ve bir soluk daha alarak devam etti. "*Dur*, derim. *Şimdi değil, her şey bu kadar karmakarışıkken değil*, derim."

Aldığı cevapla duraksayan Metehan, alnını kadının alnına yasladı yine. Gözlerini kapatıp soluklandı ve ardından, "Peki, ya *öpeyim*, dersem?" diye mırıldandı.

"*Öp*, derim."

Hiç bekletmeden ve tereddüt etmeden gelen bu cevapla dudaklarını birleştirip uzun uzun öptü Nazenin'i. Ne zaman soluğu tükendi ciğerlerinde, o zaman ayrıldı kadının dudaklarından.

"Hadi. İzleyelim şu filmi," deyip yavaşça bedenini yana bıraktı ve koltuğa uzanırken kadını kollarının arasına aldı. Nazenin ise dudaklarında hissi kalan

öpücüğün etkisinden çıkmaya çalışırken, önündeki sehpada duran kumandaya uzanıp filmi başlattı.

***

"Komutanım, çay demledik. Daha iyiyseniz siz de gelin demek için rahatsız ettim," diyen Hamdi'nin omzunu kavrayıp sıktıktan sonra kapının ardındaki anahtarı eline alıp kapıyı kapadı.

"Sağ ol, aslanım. Daha iyiyim. Çay da iyi gelir."

Alt kata inen merdivenlere yönelmişlerdi ki Hamdi birkaç soluk alıp ensesini sıkıntıyla kaşıdı.

"Şey, komutanım..." dedi.

"Vali Hanım daha gelmedi. Geldiğinde onu da çağırırsınız, aslanım." Hamdi, tuttuğu soluklarını bir anda verip başını salladı ama hâlâ bir şey söylemeye çalışır gibi bir hali vardı. "Söyle."

"Nasıl anlıyorsunuz, komutanım?"

"Neyi? Aklınızdan geçenleri mi?"

Hamdi yine şaşkın şaşkın göz ucuyla komutanına bakıp başını salladı.

"Evet."

"Hepinizi tanıyorum ben, oğlum. Diliniz söylemese de gözünüzün bebeğinden anlıyorum. Siz sadece benim askerim değilsiniz. Silah arkadaşım, can yoldaşım, sırtımı yasladığım dağ, canımı emanet ettiğim kardeşlerimsiniz. O yüzden sizi tanıyorum, biliyorum. Tam da olması gerektiği gibi," deyip genç adamın omzunu usulca sıktı ve tebessüm etti.

"İnşallah bir gün ben de sizin kadar iyi bir komutan olabilirim, komutanım," derken ki o heyecanı, isteği, şevki, Hamdi'nin gözlerinde görmüştü Metehan.

"Olursun tabii, aslanım. Ben o kadar da ahım şahım biri değilim. Beni gözünde büyütme bu kadar. Sen, benden bile iyi bir komutan olacaksın, inanıyorum."

"Siz kendinizi bu sözlerle normalleştirmeye çalışıyorsunuz ama herkes sizin nasıl bir asker olduğunuzu biliyor, komutanım. Siz..."

"Ne?" derken basamakları yavaşça iniyor, bir yandan da göz ucuyla yine Hamdi'ye bakıyordu.

"Siz efsanesiniz, komutanım. Operasyonlardaki başarılarınız asker olmaya hazırlanan gençlerin dilinde ve dilden dile dolaşıyor."

"Hmm. Öyleymiş. Duyuyorum," deyip, bıyık altından gülerken Yusuf, Günay, Ahmet ve Hamdi'nin birlikte yaşadıkları eve girdiler.

Elindeki çay tepsisiyle salona ilerleyen Uygur, "Oo, komutanım, sizi iyi gördüm," deyip gülümsedi. "Hoş geldiniz." "Adil, sen de şu poğaça ve keki içeri götür," diyen başka sesle duraksayan Metehan tebessüm etti.

"Kızlar yine tim günü yapıyor galiba. Yaşadık."

Salona girdiği anda,

"Hoş geldiniz, komutanım, geçmiş olsun," diyerek ayaklanan Ahmet'e başıyla selam verdi.

"Sağ ol, koçum," dedi ve üçlü koltuğa oturdu.

"Abi, hoş geldin," diyen sesle başını çevirip, Yeliz ve Figen'i görüp kocaman gülümsedi.

"Hoş buldum, kızlar. Sağ olun. Ayrıca ellerinize sağlık, yine bir sürü şey hazırlamışsınız."

"Ne demek, abi. Afiyet olsun. Sana da şifa olsun." Bir an duraksayan Figen sırıtarak, "Demişken senin şifacın nerede, abi?" diye devam edip ortamda kısık sesli gülüşmelere sebep oldu.

"Allah, sizin dilinize düşürmesin."

"Aa, neden öyle diyorsun, abiciğim ya?" "Yengemizi merak etmemiz suç mu?"

Metehan kızlara bakıp, gözünü devirirken, "Yengeniz her zamanki gibi çalışıyor," dedi. Bir yandan da çay bardaklarından birini eline alıyordu ki kendi cevabına duraksadı. Nazenin için *yengeniz*, demişti. Hoşuna da gitmişti bu sıfat. İçini kıpır kıpır etmişti. *Yenge... Nazenin yenge.* Göğsünde sıkışan kahkahasını yutkunarak, bastırmaya çalışırken çayından yudumladı. Yusuf'un, "Allaaahhh!" diye bağırmasıyla irkilip çayı soluk borusuna kaçırdı ve öksürmeye başladı.

"Ne oluyor lan, manyak herif?" diye onun gibi bağırırken hâlâ öksürüyordu.

"*Yengeniz*, dedin, abi. Kabul ettin."

Yusuf'a dikkatlice bakıp, gözlerini devirirken, "Kabul etmeyecek ne var, ulan?" dedi. "Çocuk muyuz biz? Köşe bucak saklanacak halimiz yok." Boğazındaki acıyı gidermek için derin bir nefes aldı.

"Kabul ettiğiniz bu durumu Seyfettin Paşa'nın da kabul etmesini diliyorum, komutanım. Âmin inşallah," diyen tanıdık sesle sağ omzunun üstünden evin kapısına doğru baktı. Yüzünde şaşkın bir ifade oluşurken, hızla ayaklanıp bardağını sehpaya bıraktı.

"Lan, Aybars..." derken kollarını iki yanına açmıştı.

"Sen nereden çıktın? Görev bitti mi?"

"Bitti, komutanım. Size bilgi verilecekti ama hasta olmuşsunuz. Hayret bir şeylik durum."

"Lan, sıçarım bacağına, bir sen eksiktin," derken birbirlerine sıkıca sarıldılar. Bu sırada Aybars kıs kıs gülüyordu.

"Bir ben eksiktim, ben de döndüğüme göre kadro tamam oldu işte, abi."

"Hoş geldin, aslanım. Gözümüz yollarda kaldı. Hoş geldin," diyen Metehan bir adım geri çekilip timinin son üyesini dikkatle inceledi.

"Hoş buldum, abi. Özellikle seni çok hoş buldum. Ama merak ettiğim bir şey var, sormazsam içimde kalır," diyen askerinin gözlerindeki eğlenceli parıltılarını görünce Metehan bıkkınlıkla soluk verdi.

"Ne var, lan? Ne yumurtladı bu dingiller sana?"

"Abi, sen gerçekten, Vali Hanım'ı ters kelepçe yapmaya kalkıp dayak mı yedin? Sen... Binbaşı Metehan Kılıçarslan. Efsane bordo..."

Metehan sessizce küfretti. Söylenerek, yeniden koltuğa otururken herkese tek tek baktı.

"Siz ne ara buluştunuz da dedikodumu yaptınız, ulan?" dedi.

Yusuf gururla göğsünü kabartıp, "Dün akşam," derken Metehan eline geçirdiği kırlenti Yusuf'un kafasına fırlattı.

"Bu cinsini sevdiğim anlattı değil mi her şeyi?"

"Yok ya, Yüzbaşı Yusuf senin korkundan tek kelime edebilir mi abiciğim? Albay anlattı."

Duyduklarıyla ağzı açık kalan Metehan şaşkın şaşkın, "Oha!" derken herkes kahkahayı basmıştı.

Aybars, "Bir de *böyle kaliteli dedikodu her zaman gelmez. Ben anlatayım da diğerleri avcunu yalasın*, dedi," dedi. Üsteğmen gülecekmiş gibi bir yüz ifadesiyle Metehan'ın yanına oturup arkasına yaslandı. "Ee, sen asıl soruma cevap ver, abiciğim. Yarı boyun kadar kız seni dövdü mü?"

"Ulan Aybars, seni bir döverim aslanım, o düşük çeneni geri takamazlar." Bir an durduktan sonra ters ters genç adama bakıp iç çekti.

"Ayrıca yarı boyumda da olsa avantajı çok. Seyfettin Paşa'nın kızı, Andaç Binbaşı'nın kardeşi. Eğitimini sağlam almış."

"Diyorsun..."

"Bana bak, seni dövmeye uğraşmam. Nazenin'e dövdürtürüm. Ayrıca madem dün buluştunuz, bana neden haber vermediniz?"

Hepsine sorar gibi bakarken, mutfaktan gelen Figen araya girip, "Vali Hanım sendeydi, o yüzden sizi rahatsız etmedik, abiciğim," dedi.

Metehan bir an için Figen'e ve ardından gelen Yeliz'e baktı. Kızlar yine sırıtıyordu.

"Kızlara bak ya. Tiplere bak. Ayıp ya..."

"Aman be Metehan abi, kırk yılda bir sevdiğimiz iki insan sevgili oldu. Keyfimiz yerinde. O yüzden takılıyoruz işte. Kızma," diyen Yeliz samimiyetle gülümseyince Metehan da onu karşılıksız bırakmadı.

Aybars bu sırada araya girdi. "Abi, Kutluhan baba bile sırıtıyordu. Bunca yıldır askeriyim ama adamın böyle sırıttığını, mutlu olduğunu görmemiştim," dediğinde Yeliz ona dönüp, yine dişlerini göstererek güldü.

"Bugün Nuran Hoca da gülüp duruyordu. *Hocam, hayırdır*, diye sordum. *Metehan hasta olmuş, Nazenin de ona bakıyormuş. Kutluhan oldu bu iş, diyor. Ona sırıtıyorum*, dedi." Anlık sessizliğin ardından herkes kahkahayı basmıştı. Bu kez Metehan da gülüyordu. Herkesin bu haberi böylesine heyecanla beklediğini, onları yan yana görmek istediğini hiç fark etmemişti.

"Kutluhan babaya bakın, gıybetçinin teki çıktı. Bu adam yaşlandıkça çok değişti, biraderlerim."

"Yok, komutanım, değişmedi. Adam sevincinden ne yapacağını şaşırdı, hepsi bu." Metehan, sakince söze giren Günay'a baktı ve *devam et*, der gibi başını salladı. "Sizi, yani Andaç Binbaşı'mı ve seni oğlu gibi görüyor ve öyle seviyor. Olanları anlatması heyecanından. Evladı, sevdiği birini bulduğu için içi içine sığmayan baba heyecanı bu."

Günay'ın sözleriyle Metehan'ın yüzündeki tebessüm büyüdü.Figen, "Bence sadece o kadar da değil," dedi. "Gelin hanım da tanıdık. Bildiği bir ailenin kızı. O yüzden de bu kadar heyecanlı."

"Biz de bundan dolayı heyecanlıyız, komutanım. Derdimiz goygoy yapmak değil. Yani tek derdimiz o değil. Seni uzun zaman sonra bu kadar mutlu görüyoruz," diyen ise Adil Teğmen'di.

"Hatta ilk kez böyle görüyoruz, komutanım. Vali Hanım'dan bahsederken bile gözlerinin içi ışıldıyor sanki."

Çaylağın, yani Hamdi'nin bu sözlerinin ardından derin bir sessizlik oluşurken Metehan onlara tek tek baktı. Bakarken de gözlerinin dolmasına, boğazının düğümlenmesine engel olamadı. Öksürür gibi yapıp, kendini toparlamaya çalışırken, "Eyvallah," dedi önce ve soluklanıp devam etti. "İyi ki varsınız, hepiniz. Eyvallah."

"Sen de iyi ki varsın, abi. Mutluluğunuz daim olsun," diyen Aybars oluşan duygusallığı yok etmek için, "Anaaa, bizim kızlar yine döktürmüş," diyerek, orta sehpadaki poğaçalardan alıp yemeye başladı. "Karnım da açtı. Allah razı olsun." Herkes onun sözlerine gülerken farklı bir muhabbete de geçiş yapılmıştı.

Bir saat boyunca gır gır şamata muhabbet ederlerken, Metehan aklına gelen şeyle Aybars'ı usulca dürtüp balkonu işaret etti.

"Yürü, sigara içelim," dedi ve ayaklanıp balkona çıktılar. İkisi de sigaralarını peş peşe yakıp, sessizce karanlık gökyüzüne bakarlarken Metehan, "Kızını gördün mü?" diye sordu. Göz ucuyla da Aybars'a bakıyor, onun duygularını, düşüncelerini anlamaya çalışıyordu.

Derin bir nefes alan genç adam hüzünle, "Görmedim, abi," deyip bir an için başını önüne eğdi. "Döndüğümü annesine haber verdim ama aramadı. Göstermedi." Geldiğinden beri gülen, güldüren o adam yok olmuştu sanki.

Yerinde içi bomboş bir adam duruyordu. "*Baba*, demeyi öğrenmiş, biliyor musun?" derken kısılan ve ağlamaklı çıkan o sesle Metehan'ın da canı yanmıştı.

Aybars'ın omzunu kavrayıp, usulca sıkarken, "Üzülme diyeceğim ama... Boş."

"Beni görmeden, tanımadan büyüyor, abi. Çok içime dokunuyor. *Ara, bir kez sesini duyayım*, diyorum ama aramıyor. *Göster*, diyorum, göstermiyor. *Bir fotoğraf olsun at*, diyorum, o da yok. *Boşanalım*, dedi. *Tamam*, dedim. *Babamın yanına döneceğim*, dedi. *Tamam*, dedim. Ne dese *tamam*, dedim, orta yolu bulmaya çalıştım ama artık bıktım, abi. Gaye, kendi aklıyla değil, hâlâ babasının aklıyla yaşıyor. Adam beni kabullenmedi, ne yapıp edip ayrılmamıza sebep oldu. Evliliğim bitti, çocuğum babasız büyüyor ama ben yine de orta yolu bulmaya çalışıyorum. Ama o adamın çocuğumu bana göstermek zorunda olduğunu anlamak gibi bir derdi yok. Canımdan bezdim, hayattan bıktım."

Metehan, Aybars'ın dilinden dökülen son sözler yüzünden endişe duyup tedirginlikle ona baktı. "Saçma sapan konuşma, oğlum," dedi. "Ne demek hayattan bıktım falan. Bana bak, yaşadıklarının ne kadar zor olduğunu sadece tahmin edebiliyorum ama kızın için bu sıçtığımın hayatını yaşamak zorundasın. Onun için mücadelene devam edeceksin. Gerekirse çocuğu göstermediğini bildireceksin. Velayeti için de elimizden geleni yapacağız. Duydun mu beni?"

Aybars başını hafifçe sağa sola sallayıp, "Nasıl yapacağız, abi?" dedi. "Adamın eli kolu çok uzun. Biz adım atmadan önümüzü kestiğini unuttun mu?" dediğinde Metehan da başını tıpkı onun gibi salladı.

"Unutmadım, aslanım, unutmadım da Gaye'nin seni ne kadar sevdiğini de unutmadım. Her şeye rağmen seninle evlendiğini de unutmadım. Babasının tehditleriyle buradan ağlaya ağlaya gidişini, senden zorla boşandığı gerçeğini de unutmadım. *Babasının aklıyla yaşıyor*, diyorsun ama yanlış. Babasının tehditleriyle yaşamak zorunda bırakılıyor Gaye."

"Oysa her şey ne güzel başlamıştı, değil mi? Gaye bir an bile şüphe etmeden, evden kaçıp buraya gelmişti. Sonra Seyfettin Paşa ve Kutluhan Albay aracı olup Gaye'yi istemişti o soysuz pezevenkten."

Metehan o günleri hatırlayıp, gülümserken, "Puşt, hepimizi karşısında üniformalı görünce göt korkusuna *hayır*, diyememişti," dedi. "Kızı alıp buraya geri dönmüştük. Aybars, seni aramayan, sana kızının fotoğrafını atmayan, sizi görüştürmeyen Gaye değil, aslanım. Kız seni hâlâ seviyor, senin onu sevdiğin gibi seviyor. Kızınızı seninle büyütmek istediğine adım kadar eminim ama o babası olacak şerefsiz ne yapıp ettiyse kızı zorda bıraktı. O

adama olan öfkeni sevdiğin ve seni seven kadına yöneltme. Ve bir daha ağzından az önceki gibi saçma sapan kelimeler döküldüğünü duymayacağım. Duydun mu beni?"

Genç adam kafasını sallayıp, "Duydum, abi," dedikten sonra birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Geçecek, aslanım. Bugünler de geçecek. Elbet sizin de huzur içinde yaşadığınız, birbirinize kavuştuğunuz günler gelecek. Ben inanıyorum. Sen de inan, olur mu?"

"Zor ama inanmaya çalışacağım, abi."

Konuşmalarını sonlandırıp birkaç dakika sonra yeniden içeri girmiş ve yerlerine oturmuşlardı ki kapı çaldı. Yusuf ayaklanıp kapıyı açtığında, "Sayın Vali'm!" dediğini herkes duymuş ve istemsizce oturuşlarını dikleştirip toparlanmışlardı.

"Aha, geldi valla. Ben de merakla bekliyordum. Seyfettin Paşa'nın kızı, Andaç Binbaşı'nın kız kardeşi..." Bir an için durup kıs kıs gülen Aybars göz ucuyla komutanına baktı.

"Metehan Binbaşı'nın yavuklusu, Vali Hanım."

"Aybars, kaşınma, aslanım."

"Bir dur, abi ya, kızma. Zaten en keyifli günleri kaçırmışım. Boşandıktan sonra kafamı toplayayım diye beni buradan gönderdiniz."

Metehan sabır dileyerek, tavana bakıp iç çekti. "Lan hırt, *bu şehirde durmak bile zoruma gidiyor*, dedin diye gönderdik. Sen kendin istedin ya!" dedi.

"İstedim de... Böyle büyük bir olayı kaçıracağım hiç aklıma gelmezdi. Aklıma sokayım."

"Ben sana şimdi bir sokacağım... Elimi yani. Gırtlağına sokacağım, o ses tellerini de çekip kopartacağım. Sus lan artık."

Dişlerinin arasından fısıldayıp, sövmeye devam ederken Nazenin salona adım attı ve herkese tek tek baktı. Gözleri birkaç saniye Aybars'ın üstünde oyalanıp onun kim olduğunu anlamaya çalıştı. Metehan'ın dirseğini dayadığı koltuğun kenarına yaklaştı. Adamın kolunu usulca kavrayıp koltuğun geniş kolçağına oturdu ve elleri arasındaki kolu kucağına bıraktı.

Metehan sessizce ama dikkatle onu izleyip, yaptığına tebessüm ederken göz göze geldiler ve Nazenin'in yüzünde hayranı olduğu o gülümseme belirdi.

"İyileştin mi sen? Gezmeye çıktığına göre iyileştin demektir."

Metehan bıyık altından gülerek ona yaklaştı, kolunu kadının kucağından çekti. "Yarın izin alıp bana bakacaksan hâlâ hastayım ama yine işin çıkıp gideceksen aklın kalmasın, iyileştim," dediği esnada kolunu onun beline sardı. Ama ne çok samimi ne de çok samimiyetsiz bir şekilde durmayı başardı.

Nazenin birkaç santim aşağısında kalan adamın gözlerine bakmak için başını biraz eğerken derin bir soluk almıştı.

"Yarın için yıllık iznimden ayarlama yaptım. Yani evdeyim, çalışmıyorum."

Metehan bu haberle daha da gülümserken, "Çay?" dedi sorar gibi.

"Olur, içerim."

Ayaklanıp Nazenin'e çay getirmek için mutfağa yönelecekti ki onun tam önünde durdu. "Rahat rahat şuraya otur," dedi. "Hem Aybars'la da tanış. Seni çok merak ediyor."

Nazenin az önce gözünün iliştiği yabancıya daha dikkatli bakıp, başını sallarken Metehan'ın kalktığı yere oturdu ve Aybars'a elini uzattı. "Merhaba, ben Nazenin," dedi.

Aybars bir an duraksayıp kendisine uzanan ele baktı. Kadının yemyeşil gözlerine bakıp samimiyetinin gerçekliğini çözmeye çalıştı. Gerçekten samimi görünüyordu. Şaşılası şeydi ve kendisi de şaşırmıştı. "Vali, diyecektiniz de yanlışlık oldu galiba, Sayın Vali'm," dedi.

Aybars'ın sözleriyle herkes gülerken Metehan yüzünde kocaman bir sırıtışla mutfağa yöneldi. Nazenin şu dingilin boyunun ölçüsünü alsındı da içi rahat etsindi.

"Yanlışlık yok. *Vali Hanım*, vilayette kaldı. Ben Nazenin. Sen de..."

"Pençe Timi'nin en nadide üyesi, Aybars. Aybars Gökdeniz. Bir süredir burada değildim. O yüzden tanışmak bugüne kısmet oldu," derken o da elini uzattı ve tokalaştılar.

"Sağ salim döndüğünüze sevindim." Bir an için duraksayan Nazenin sorar gibi bakışlarını adamın omuzlarına indirdi ve sol kaşını oynattı. Karşısındaki adam sivil olduğu için rütbesine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Kadının sözsüz sorusunu anlayan Aybars gülümseyerek, "Kıdemli Üsteğmen," dedi. "Yeniden hoş geldiniz, Üsteğmen."

"Hoş buldum. Siz de hoş geldiniz. Göreviniz hayırlı olsun."

"Sağ olun."

"O elini geri çek artık. Canımı sıkma," diyen sesle ikisi de irkilmişti. Nazenin tepelerinde dikilen Metehan'a dönüp, ters ters bakarken Aybars kahkaha atmamak için kendisiyle savaşıyordu. Tıpkı içerideki diğer insanlar gibi.

"Ben delireyim diye mi sen böyle şeyler söyleyip böyle triplere giriyorsun, Binbaşı? Yok yok, sen iyileşmişsin. Turp gibisin, maşallah. Bakılacak yanın yok senin," diyerek sinirle soluklanan Nazenin, adamın elindeki çay bardağını aldı. "Dikilip durma tepemde. Git, otur bir yere. Kapıkulu askeri gibi duruyor hâlâ," diye carlamasıyla tutulan o kahkahalar gün yüzüne çıktı.

"Kalk, lan! Kalk!" diye bağırışıyla eşzamanlı olarak Aybars'ı resmen ensesinden yakalayıp Nazenin'in yanından kaldıran Metehan, koltuğa oturdu.

Bir yandan da göz ucuyla sevdiği kadının sinirden kızaran yüzüne bakıyordu.

"Sevgilimi kıskanmak suç mu?" Pat diye sorduğu bu soruyla afallattığı kadına bakıp sırıttı.

"Ya, kalırsın öyle."

"Metehan, seni bir temiz döverim ki... Anan da beğenir baban da. Babam da beğenir abim de," dedikten sonra hırsla adamın bacağına tekme attı.

"Baban kesin beğenir, canım, ona ne şüphe!"

Gözlerini deviren kadın derin bir soluk alıp odada bulunan ve atışmayı izleyen insanlara baktı. "Bu adam ilk tanıştığımızda konuşma özürlüydü," dedi. "Özrünün kilidi açıldı sanki." Sözlerinin son bulmasıyla kahkahalar havada uçuşurken Metehan da kıs kıs gülüyor ve hâlâ sevdiğine bakıyordu.

"Mühür bozulduysa demek ki," deyip havaya öpücük atan Yusuf, karşısındaki ikiliden gelen kırlentlerin gazabına uğradığı sırada Metehan'ın bağırışı ortalığı inletti.

"Yusuf, senin ağzını yamultacağım!"

Nazenin, bağırışlar esnasında çay bardağını sehpanın üstüne bırakıp Metehan'ın koluna girdi ve tim üyelerine ters ters baktı. "Siz niye sevgilimle dalga geçiyorsunuz?" dedi. "Neden hasta oldu diye dalga geçiyor ve adamımın sinirini tepesine çıkarıyorsunuz?"

Metehan hızla Nazenin'e dönüp kocaman açılan gözleriyle birkaç saniye ona baktı. Az önce *adamım* mı demişti?

Demişti, vallahi de demişti.

"Hadi, bunu da açıklayın. Hadi," diye yeniden yükseldikten sonra durdu ve hızını alamayıp kadını alnından şap diye öptü. Kolunu saran eli sol eliyle tutarken, sağ kolunu ondan kurtarıp omzuna sardı ve bedenlerini yaklaştırdı.

"Sen de bir dur, be adam."

Nazenin bir yandan Metehan'a söylenip, bir yandan da time söylenmeyi başarırken saatler usulca aktı. Vali Nazenin'i, Binbaşı'nın kardeşi Nazenin'i, Paşa kızı Nazenin'i, annesinin kızı Nazenin'i, dostlarının gözbebeği Nazenin'i görmüşlerdi de Metehan Binbaşı'nın sevgilisi Nazenin'le ilk kez tanışıyorlardı.

Ve bu Nazenin, diğerlerinden daha şamatacı, daha sıcak, daha samimi ve sevgi doluydu. Muhabbetçiydi. Bol bol gülüyor, güldürüyordu.

Pençe Timi gibi Metehan da bu Nazenin'le ilk kez tanışıyordu. Sonuçta sevgili olarak ilk kez topluluk içindeydiler. Arada bir birbirlerine kaçamak bakışlar atıp gülümsüyor, bazen elleri birkaç saniyeliğine birbirini buluyordu. Bunlar dikkat çekmeyen, kimseyi rahatsız etmeyen ufacık anlardı. Nazenin, elini adamın dizine koydu. Metehan ise kolunu, koltuğun arkasına uzatmıştı. Arada bir Nazenin'in omzunu okşuyor ya da saçına dokunuyordu.

Figen, Yeliz ve Nazenin kendi aralarında muhabbet ederken Metehan hem onları hem de timinde dönen muhabbeti dinliyordu ki cebindeki titreşimi hissederek telefonunu eline aldı.

"Abin arıyor," diye mırıldanıp aramayı cevapladığı esnada Nazenin de kendisine odaklandı.

"Söyle, biraderim."

"Biraderim, iyi akşamlar. Nazenin'e ulaşamadım da yanında mı Metehan? Aradım kaç kere ama açılmadı."

Andaç'ın sesindeki telaşa anlayışla tebessüm eden Metehan, "Bekle bir dakika," deyip kamerasını açtı ve Nazenin'le birlikte kameraya poz verdi. Hem de gülerek. Bu yaptığı, ortamda sessizliğe sebep olurken telefonda bekleyen can kardeşine, "Mesaja bak," dedi.

"Ohh, çok şükür. Aklımı aldı. Arıyorum, açılmıyor. Mesaj atıyorum, görmüyor. Babamlar da bizde. Habire Nazenin'le konuşup konuşmadığımı soruyor." Duraksayan Andaç, "Hı hı hı," diye ses çıkararak gülmeye başladı. "Göstereyim bu şahane pozunuzu da kardeşimin omzuna doladığın o kolunu kırsın." Yine durdu ve bir anda, "Çek lan kolunu kardeşimin omzundan!" diye bağırdı. "Ne bu samimiyet?" demesine kalmamıştı ki, "Kimin kolu?" diyen gür bir ses salonda yankılandı. Seyfettin Paşa ortama tam anlamıyla bomba etkisiyle düşmüştü. Askerler, o görmese de toparlanmıştı. Hatta herkes nefesini tutmuş, öylece kalırken Nazenin, *şimdi ne yapacağız*, der gibi Metehan'a baktı.

Metehan usulca omuzlarını silkip, "Bilmiyorum," diye fısıldarken Nazenin telefonu eline aldı.

Tıpkı onun gibi fısıltıyla, "Fotoğrafı gördü galiba,"

derken, yüzünü buruşturup derin bir soluk almıştı ki babasının bağırışını duydu."O dingilin kolu, neden senin omzunda, babacığım? Hmm, neden?" Seyfettin Paşa bir an durdu ve bağırarak devam etti. "Ne var lan sizin aranızda?"

Heh! İşte zurnanın *zırt* değil, *zart* dediği yere gelmişlerdi. Seyfettin Paşa çok doğru bir noktaya parmak basıp en doğru soruyu sormuştu.

Nazenin ve Metehan hâlâ birbirlerine bakmaya devam edip, olayı nasıl toparlayacaklarını düşünürken, aynı ses yeri göğü inleterek kulaklarına ilişti.

"Sinir tepemden vuruyor, Meliha, sinir tepemden vuruyor. İlacımı getir."

Meliha Hanım'ın, "Sakin ol, Seyfettin," dediğini duyuyorlardı da Paşa hiç sakinleşecek gibi değildi. Aldığı solukların sesi telefonda uğultuya sebep oluyordu.

"Aranızda ne var dedim?"

Sorunun tekrarlanmasıyla daha fazla dayanamayan Nazenin, herkese

kısa bir bakış atıp gözlerini Metehan'da durdurdu. "Aşk var, sevgi var, Paşa'm," demesiyle herkes nefesini bir kez daha tutarken Metehan'ın yüzünde tebessüm belirmişti.

"*Aşk*, diyor. *Sevgi*, diyor. *Var*, diyor, Meliha. Delireceğim, Meliha. Anlamam lazımdı ama. Anlamam lazımdı. Salak anıma denk geldi, hiç anlamadım. Hiç şüphe etmedim. Nasıl anlamadım?"

"Üzülme, babacığım. Biz de nasıl olduğunu inan ki anlamadık," diyen kızının güler gibi sesi ve eğlenir sözleriyle tepesi hepten atan Seyfettin'in dişlerini gıcırdattığını duydular. Salondaki herkes gülmemek için dudaklarını kemirirken, Nazenin hem kendi haline hem de onların haline bakıp gülümsemeyi sürdürdü. "*Battı balık, yan gider*, demişler, değil mi ama Binbaşı'm?"

"Battık madem yan da gideriz, yanar da gideriz. Ama bir şekilde gideriz, Vali'm."

"Meliha, öldürecek bunlar beni, Meliha. Söyledikleri sözlere bak. Şu tiplere bak, bir de gülüyorlar," diyen Seyfettin Paşa'nın hâlâ fotoğrafa baktığını böylece anlamışlardı. "Bunun hesabını soracağım, Binbaşı. Duydun mu beni, Kılıçarslan?"

Oklar kendisine yönelince, oturuşunu daha da dikleştiren Metehan telefona eğilip, "Veremeyecek hesabım yok, Paşa'm," dedi. "İlk karşılaşmamızda sorun hesabımı, ben de cevabımı vereyim."

"Nah verirsin! Kapatın şu telefonu. Kapatın. Sinirden tansiyonum çıktı, Meliha. Tansiyon aletini getir bir zahmet."

"Babacığım, bu kadar kızacak bir şe-"

"Sen konuşma, küçükhanım. Sen hiç konuşma. Konuşacağımız zaman gelecek. O zamanı bekle. İkiniz de bekleyin." Bir solukta söylediği sözlerin ardından iç çekti ve aniden,

"Ayrıca!" diye bağırıverdi. "Çek kolunu kızımdan, lan."

Herkes bu bağırışla irkilse de Metehan buna aldırmayıp Seyfettin görmese de çocuk gibi omuz silkmişti. Tam o esnada Meliha Hanım'ın, "Hani, neymiş o fotoğraf?" diyen sevecen sesi duyuldu. "Bir de ben bakayım." Sözlerinin ardından bir süre sessizlik yaşandı. Ancak kadının heyecanlı ve sevinç dolu haykırışını duymaları çok uzun sürmedi. "Ayy, çocuklarım, ne güzel çıkmışsınız, maşallah size. Sen de bir sus, Seyfettin. Maşallah çocuklarıma, maşallah." Meliha, kocasının haline aldırmayıp dahası, oralı bile olmayıp, bu sözleri söyleyince Andaç ve Birce'nin kahkahasını duydular.

"Ne maşallahı, Meliha'm? Ne diyorsun sen? Görmüyor musun fotoğrafı?"

"Görüyorum, Seyfettin, görüyorum. Ve gördüğüm şey *evde kaldı*, diye üzüldüğüm iki çocuğum da evde falan kalmamış. Birbirlerini bulmuşlar."

"Meliha, senin dilin ne söyler, karıcığım?"

Acı çekercesine bir yakarışla bu sözleri söyleyen Seyfettin hüsrana uğramıştı. Bunu telefondan bile anlamışlardı. Meliha Hanım ise kocasının bu haline daha fazla dayanamayıp sinirle, "Saçmalama artık Seyfettin," dedi. "Kaç yaşında insanlar. Birbirlerini sevmiş olmaları..."

"Olmasın, Meliha'm. Olmasın. Ben kızımı bu dingille paylaşamam."

"Seyfettin! Kes saçmalamayı. Çocuk dediğimiz ama çocuk olmayan bu insanlar kaç yaşına geldi, farkında mısın? Biri kırk, diğeri otuz bir yaşında. Ömrü billah bekâr mı kalsınlar?"

"O dingil nasıl kalıyorsa kalsın, bana ne, Meliha! Ben kızımın bekâr olmasından gayet memnunum. Bana ne o dingilden, ben kızımın derdindeyim."

"İyi, ne güzel işte. Madem kızının derdindesin şunu anla ve dertlerin son bulsun: Kızın çok beyefendi bir adam bulmuş ve sevmiş. Daima onun yanında olacak, onu koruyup kollayacak, onu bizler kadar sevip sayacak biri. Elimizde büyüyen, evladımız bildiğimiz biri. *Can oğlan*, diye sevdiğimiz Metehan'dan daha iyi damat mı bulacaktın acaba?"

"Ben kızıma damat aramam ki Meliha. Damat da kimmiş!"

"Ayy! Yeter!" diye isyan eden Meliha Hanım'ın bağırışıyla Seyfettin Paşa suspus oldu. Salonda konuşmayı dinleyen herkes ise artık kıpkırmızıydı. Gülmek istiyor ama başlarına geleceklerden korktukları için soluk bile alamıyorlardı.

"Siz bu kıskanç ihtiyara bakmayın, çocuklar. Aferin size. Hayatınızda ilk kez doğru bir karar vermişsiniz. Vallahi tebrik ederim," deyip bir soluk daha aldı ve kocasına inat edercesine ekledi. "Maşallah, ne de güzelsiniz. Çok da yakışmışsınız. Ohh, huzurla uyuyabilirim." İşte bu son dokunuşla kimsede direnç kalmamış, kahkahalar havada uçuşmuştu. Meliha Hanım ise hâlâ kocasına söyleniyordu. "Birce, babasının biricik kızı değil miydi sanki? Ben, babamın biricik kızı değil miydim? Beni isterken sorun yok, oğluna kız isterken sorun yok, askerlerine kız isterken sorun yok ama kendi kızına gelince damat aramıyormuşmuş. Ben arıyordum, canım. Ben arıyordum. Kızımı güvenle emanet edeceğim bir damat arıyordum."

Telefonun ucundan cızırtı gelirken Meliha'nın sesi gittikçe uzaklaşmaya başlamıştı ki Andaç'ın,

"Annem nazar duası modunu açtı, gençler," dediğini duydular. "Babam hâlâ krizlerde. Biz artık kapatalım. Hadi, iyi akşamlar." "Yediğin bu haltı konuşacağız, Andaç Tuna," diye yükselen ses Metehan'a aitti.

"Konuşalım, konuşalım da fotoğrafı görmesi gerçekten tesadüf oldu. Bir anda arkamda bitti resmen. Ama artık duyması lazımdı. Arkasından iş çeviriyor gibi olmaktan çok rahatsızdım."

Metehan'ın sırf Andaç'ı sinir etmek için gönderdiği fotoğraf her şeyi açık etmişti. Kimse bu durumun suçlusu değildi. Kendi aralarında gülüp, eğleneceklerken Seyfettin'in fotoğrafı göreceği kimin aklına gelirdi?

"Sağ ol, hayatım. Gizlimiz saklımız kalmadı. Hadi bay," diyen Metehan homurdanarak güldü.

"Hayatını si-" diyen Andaç'ın sözleri yarıda kaldı. Çünkü Metehan telefonu yüzüne kapamıştı. Bir an için Nazenin'le göz göze gelip birbirlerine baktılar.

"Buraya geldiğinde ağzımıza sıçacağını biliyorsun, değil mi?"

"Ağzıma sıçacağından korksam kızını sevmezdim, değil mi?"

İşte bu cevapla salondan uğultular, ıslık ve alkış sesleri yükseldi. Nazenin ise onca sesin ve kendilerine merakla, tebessümle bakan gözlerin arasında olmalarına aldırmadan, tüm zırhlarını bir kenara koyup Metehan'a gülümsedi. Onun âşık olduğu kadını diğer gözlerden saklamadan, saklamaya çalışmadan yaptı bunu.

Bir süre daha muhabbet devam ettikten sonra evde yaşayan dört bekâr dışındaki herkes ayaklandı ve evlerine dağıldı. Nazenin evine yöneldiğinde ise Metehan bir an bile tereddüt etmeden yakaladı kadını. Beline sıkıca sarılıp kulağına eğildi.

"Sen nereye acaba?" diye fısıldadı.

"Evime gidiyorum, cesur yürek. Gece oldu, uyuyacağım."

Kendisine cesur yürek demesiyle kıs kıs gülerken, "Yok ya," dedi.

"Sen yarın izinli değil misin?"

"İzinli olduğumu söyledim ya, Metehan. Kırk kere mi soracaksın?" dediği anda, adam bu kez onun dudaklarına sokuldu.

"O zaman benimle kal. Birlikte uyuyalım ve birlikte uyanalım. Yüzümüz gözümüz uyumaktan şişsin. Ben seni doya doya öpüp koklayayım."

Nazenin, kirpiklerinin altından sevdiği adama bakıp, iç çekerken, kollarını ona uzatıp boynuna doladı. "Gözlerindeki ifade yaramazlık yapmaya hazırlanan afacan çocuklara benziyor, Metehan," dedi.

"Yaramazlık mı? Yanımda uyursan neden olmasın?" derken kadının boynuna sokulmuş, gülüyordu.

"Sen bu yaşına kadar iyi dayanmışsın, Binbaşı'm."

"Karşıma sen çıksaydın dayanamazdım, Nazenin Hanım."

Nazenin hiç vakit kaybetmeden gelen bu cevapla zar zor yutkunup, bir adım geri çekilirken kızaran yanaklarını gizlemek için başını önüne eğdi. Onun yüzündeki değişimi gören Metehan ise kahkahasını resmen yutmuş, kendisiyle mücadele ediyordu.

"Ağzını açarsan yumruk atarım. Git başımdan. Üstümü değiştirip geleceğim. Pijamalarımı özledim. Günlerdir bu kılıkta uyuyup kalıyorum."

Nazenin evinden içeri girip, gözden kaybolurken Metehan da homurtulu bir gülüşle kendi evine geçti.

Mutfağa girip bir bardak suyla ilaçlarını içtikten sonra ense kısmından tuttuğu tişörtünü çıkarıp banyodaki kirli sepetine attı. Salona doğru ilerliyordu ki kapının çalındığını duyarak kapıya adımladı ve açtı.

Karşısında duran kadına bakıp, kalırken ağzının içi saniyeler içinde kurumuştu. Tükürük namına hiçbir şey kalmamıştı ve boğazı acıyla kavruluyordu. Siyah geceliği ve sabahlığıyla kapısında duran kadını baştan aşağı süzüp zorla yutkunduğu esnada Nazenin, "Göz banyon bittiyse kenara çekil de eve gireyim," dedi. "Birilerine bu kılıkta yakalanmak istemiyorum."

Metehan kadını bileğinden tuttuğu gibi evine soktu. "Sen beni deli edeceksin. Bak, vallahi deli olacağım, Nazenin. Bu..." derken bir kez daha onu süzmeye başladı. Siyah saten geceliğin göğüs kısmı tamamen danteldi ve örtmesi gereken o güzelim göğüsleri örtüyor ama saklamıyordu. Sabahlık ise ince bir kuşak yardımıyla belini sarmış, ayak bileklerine uzanıyordu. "Allah'ım, sabır ver. Ver yoksa ben bu manzaraya bakıp sabırlı olamayacak gibiyim," demesiyle parmağını sabahlığın kuşağına geçirip kadını kendine çekmesi aynı anda olmuştu.

"Pijama denilen şey anam babam usulü olur, Nazenin. Bu pijama değil. Buna pijama demek hakaret sayılmalı."

Boğuk sesinden dökülen sözlere kıs kıs gülen Nazenin, kollarını adamın boynuna dolarken parmak uçlarında yükseldi. "Sen öyle diyorsan..." dedi. Metehan bir an için gözlerini kapatıp, nefes almaya çalışırken sabahlığın dantel işlemeli kollarının tenine değmesiyle irkildi.

"Allah'ım, affet, ya Rabbi'm. Ben de âciz bir kulum sonuçta. Bu manzaraya ne kadar dayanabilirim ki?" dedi. Boynundaki kolları tutup Nazenin'in bel boşluğuna sabitledi.

"Yine mi ya? Yine mi ters kelepçe?"

Kadının isyanına gülüp, "Bu sefer göstereceğim ben sana ters kelepçeyi," dedi. Nazenin'in ellerini tek eliyle sarıp, boştaki eliyle kalçasını kavrarken bedenini de arkasındaki duvara dayadı.

"Adama bak, bir gecelikle tahrik oldu."

Metehan bu sözlere homurdanarak, gülerken kadının dudaklarına yaklaştı ama gözlerini gözlerinden bir an olsun ayırmadı.

"Ben senin her haline tahrik oluyorum, yavrum da..." dedi. "Zorlama istersen." Metehan'ın boğuk sesinden dökülen bu cevapla Nazenin'in sesi de nefesi de kesilmişti. Sabahlığın omuzlarında dolaşan parmaklar onu usulca aşağı iterken adamın dudakları açılan teninde gezinmeye başladı.

"Tahrik olmuşmuşum... Sen tahrik etmedin yani? Ben oldum. Hatuna

bak ya." Homurtulu sözleri devam ederken, öpücükleri de eşzamanlı olarak devam ediyordu.

Nazenin ise onun son sözlerine mırıldanır gibi gülüp başını geriye attı. Gözlerini kırpıştırarak, "Ben mi yapmışım?" dedi. "Hiç farkında değilim."

Metehan'ın, "Nazenin!" diye bağırışı boğazından yükselirken elleri de boş durmadı. Kadının kalçalarını kavrayıp sıktı ve resmen yoğurmaya başladı.

"Aradığın Nazenin'e şu an ulaşılamıyor, hayatım. Çünkü uykum var."

Ellerinin arasından kurtulan kadının geride bıraktığı boşluğa, yani duvara öylece bakıp kalan Metehan, "Benim kaçan uykum ne olacak?" diye çocuk gibi isyan etti. Nazenin ise omzunun üstünden ona bakıp kıkır kıkır gülüyordu.

"Ninni söyleyeyim mi?" Gözleri önce kısılan, daha sonra da imalı bir pırıltıyla parlayan Metehan ona doğru adımlayıp kollarını beline bağladı ve yatak odasına doğru adımlamaya devam etti.

Yüzünü kadının saçları arasında gezdirip kulağına yaklaştığında, "Ben sana ninni söyleteyim istersen," dedi ve genizden gelen o kalın, erkeksi sesiyle gülmeye başladı.

"Sen iyice edepsiz oldun, Binbaşı."

"Bu halini görüp edepli kalabilmem garip olurdu, Vali Hanım. İşte o zaman ben bile kendimden şüphe ederdim, emin ol."

Kısa süre sessiz kalan Nazenin, Doktor Aydın Bey'in odasında aralarında geçen muhabbete gelen taşlamayı fark edip gülmeye başladı ve adamın kollarının arasında dönüp gözlerine baktı. "Sana ninniler söylemeyi çok isterdim sevgilim ama daha değil," derken, ona sokulup alnını alnına dayadı.

"Gel koynuma da sarılıp uyuyalım o zaman. Uslu uslu," diyen Metehan kısık sesli bir kahkaha patlattı. "Ninnici," derken kadının poposuna küçük bir tokat atmış ve onu da güldürmüştü.

7. BÖLÜM

Metehan'ın, *beni başkasına emanet etme*, diye isyan etmesinden sonra Nazenin hayatında ilk kez izin kullanıyordu. Gece boyunca Metehan'ın yatağında ve kollarında uyumuştu. Öğlene doğru gözlerini zar zor araladığında ise gördüğü yüz gülümsemesine sebep oldu.

"Günaydın," diyen fısıltılı sesine gülümseyen yüze bakmayı sürdürdü.

"Günaydın, yavrum," diyen uykulu, hırıltılı ve boğuk ses içini titretti sanki.

Adamı yakasından tutup, kendine çekerken, "Yavrum demen hoşuma gidiyor," diye fısıldadı.

"Senin bu halin de benim hoşuma gitti, yavrum," derken gözleriyle kadını bir güzel inceledi.

"Hafta sonu sürprizi de sen hasta olunca yalan oldu. Hadi, söyle artık. Sürpriz neydi?"

Gözünü açar açmaz aklına bunun gelmiş olmasına gülen Metehan, "Başka bir zaman o sürprizi öğreneceksin," dedi. "Söz veriyorum. O zaman gelene kadar da ağzımdan laf alamazsın."

Nazenin huysuzluk eder gibi omuz silkti.

"Ama merak etmiştim."

"Merak etmeye devam et."

"Ama Metehan..."

Gerinip bir yandan da dudak büken kadına tebessümle baktı. Boynuna sokulup, tenine uzun bir öpücük bırakırken, elinin tersiyle gerdanına, oradan da göğüslerinin arasına ilerledi.

"Biraz daha burada kalmaya devam edersek..." deyip soluklandı.

"Hele ki sen bu gecelikle koynumdayken, hele ki bu kahrolasıca gecelik beline kadar sıvanmışken ve bacakların gözlerime bayram ettiriyorken... Hele ki..." Son iki kelimeyi acı çeker gibi söyleyip kadının göğüslerinin arasına yaklaştı ve dudaklarını bastırdı.

"Dantel detayı yüreğimi yakarken... Gidip üstüne bir şey giy, gözünü seveyim. Yoksa..."

"Yoksa ne, Binbaşı?" diyen kadının sesindeki arzuyu duyuyor, belinin yataktan havalanıp kendisine doğru yükseldiğini hissediyordu.

"Duramayabilirim. Ulan, yakacağım bu şehri diyorum. Anla be kadın."

Sözlerine kahkaha atan Nazenin onu tek hamleyle yatağa devirip, kollarının arasından çıkıp ayaklandı. "Şehri yakmanda sana eşlik edemem, hayatım." Sonuçta buraya bu şehri yakmaya değil, güzelleştirmeye geldim," deyip, yürüyecekti ki Metehan dirseğinin üstünde yükselip ileri atıldı ve kadının belini kavradı.

"Beni yakıyorsun ama Vali Hanım," diye homurdanırken onu kendine çekmiş ve birlikte yatağa devrilmişlerdi.

"Sen sevgilimsin, benden gelen her ateş sana mübah. Sonuçta beni sen istedin. Peşimden koşup durdun."

"Dilbere bak ya! Delirtip delirtip gidiyor. Kadın... Oynama ayarlarımla," diye bağırırken üstünde yatan Nazenin'i gıdıklıyor, bir yandan da kahkaha atıyordu.

"Gidemiyorum ki," diyen Nazenin de karnını gıdıklayan parmaklar yüzünden kahkahalarla gülüyordu. "Sabote ediyorsun. İki cilve yaptırmıyorsun."

"Bu, cilve değil, kadın. Bu, ölüm gibi bir şey ama..." dedi Metehan.

Sözlerini kıkırtılarıyla kesip, "Kimse ölmüyor mu?" diye soran kadını kolları arasında tutmaya devam ederek döndü. Nazenin'in yüzü yatağa değdiğinde bir an için nefesi kesildi.

"Ölüyor. Ben ölüyorum. Yaşadığını yeni fark eden bu deli..." derken sertleşen uzvunu ona usulca sürttü.

"Ölüyor." Nazenin poposuna temas eden o *ölüyü* hissedip, irkilirken altdudağını var gücüyle ısırsa da inlemiş, parmaklarını çarşafa resmen saplayıp sıkmıştı. "O kadar güzelsin ki," diye fısıldayan Metehan, geceliğin eteğini yavaşça yukarı itip kadının açıkta kalan tenine sokuldu. Bacaklarının arkasına öpücükler kondurarak usul usul ilerledi. "Aklımı alıyor, zihnimi bulandırıyor, uyuyan bu deliyi uyandırıyorsun," derken, gözleri önüne serilen popoya bakıp yarım bir gülüş takındı. Zorla dudaklarını aralayıp, "Güzel seçim, sevdim," diye fısıldadığı esnada Nazenin'in siyah dantel iç çamaşırının belini saran ince ipini tutup çekti ve tenine vururken çıkan sesi zevkle dinledi. Gözlerini kapatıp, homurtuyla inlerken bir kez daha sürtündü kadının poposuna. "Bu oluyor işte. Seni görünce hazır ola geçiyor."

"Beni görünce hazır ola geçen tek şey bedeninin görünen yerleri değil yani öyle mi?"

Sözlerine kahkahayla karşılık verip soluklanan Metehan, "Ne o, çok mu hoşuna gitti?" diye sorduğunda Nazenin başını kaldırıp ona döndü ve gözlerine baktı.

"Çok..."

Daha ne kadar cilveli olup da aklını alabilirdi bu kadın? Bilmiyordu ama öğrenmek de istiyordu. Sıktığı dişlerinin arasından hatırı sayılır küfürler edip geceliği parmaklarıyla biraz daha itti. Onun kıvrılıp duran, arzuyla titreyen bel boşluğuna uzun bir öpücük bırakmaktı derdi ama gördüğü şeyle donup kaldı.

"Siktir!"

"Ne?"

Yatağa yüzünü dayayan Nazenin'in boğuk sesinden dökülen bu soruyla kendine gelip zorla yutkundu.

"Dövmen mi vardı?"

"Evet. Hiç görmedin mi?"

"Nasıl göreyim, yavrum? Zaten benden başkası da görmesin. Gözlerini oyarım bunu görenin."

Nazenin boğuk bir kahkaha atıp, "On sekizimi doldurduğumda yaptırmıştım," dedi soluk soluğa.

Dövmenin üstünde parmaklarını gezdiren Metehan, "Lotus çiçeği..." diye mırıldandı. Dudaklarını çiçeğin tam üstüne bastırıp öylece durdu. Siyah renkli incecik çizgilerin oluşturduğu çiçeğe bir kez daha bakıp gözlerini kapadı ve kendini yatağa bıraktı.

"Gözünü seveyim, üstünü değiştir. Yoksa ne sen ne de ben duramayacağız. İstemediğin ya da bir anlık heyecana kapılıp hazır olmadığın bir şey yaşamanı, yaşamamızı istemiyorum, Nazenin," deyip derin bir soluk verdi.

Onun sözleriyle Nazenin'in içi titredi sanki. Evet, aralarındaki arzu ve çekim her an daha da artıyordu. İkisi de bunun farkındaydı. Ancak bununla baş edip partnerine saygı duymak, onun izin verdiğinden fazlasını talep etmemek, ona baskı altında hissettirmemek en önemlisiydi. Bu davranış, sevgiden ziyade aralarındaki güven bağını arttırıyordu. Nazenin, eğer istemezse Metehan'ın kendisine yaklaşmayacağını, ona dokunmayacağını biliyordu. İşte bunun oluşturduğu güven hissiyle bezenip, usulca iç çekerken, "Binbaşı'm..." diye fısıldadı.

Kadının sesinde saklı olan o teşekkürü duydu Metehan ve şakağına dokunan dudakları hissederek gülümsedi.

"Ben seninle baş edemiyorum. Bin tanesine binbaşı olsam kaç yazar, yavrum?" Sözleriyle ikisi de kahkaha attı. Metehan kocaman açtığı kollarının arasına Nazenin'i alıp göğsüne yatırdı. "Güzel dövme," dedi. "Bir anlamı var mı?"

Nazenin uzandığı göğsü parmak uçlarıyla okşarken, "Var," dedi. "Lotus çiçeği, *arınma, yeniden doğma, ruhun temizlenmesi*, demekmiş. Ben de reşit olunca Seyfettin Tuna'nın esaretinden kurtulmamın şerefine yaptırmıştım."

Böyle bir cevap beklemeyen Metehan, içi burkularak gözlerini araladı. Tavana bakmaya devam ederken, "Babanın esaretinden kurtuluşunun simgesi yani," diye fısıldadı ve onu kollarıyla daha da sıkı sardı. Bir süre hiç konuşmadan yatakta öylece uzandılar.

Nazenin bu sessizliğe ve onun içten içe yaşadığı hüzne son vermek için, "Aslında biraz öyle, biraz da değil," diye mırıldandı. "Çiçeğin renklerini seçme sebebim, bu çiçeği seçme sebebimden bağımsız ve çok farklı."

"Neymiş o sebep?" diye soran Metehan, bir yandan da dudaklarını kadının saçlarında gezdiriyordu.

"Çiçeğin renklerinin farklı anlamları varmış. Beyaz saflığı, mavi bilgi ve bilgeliği, pembe aydınlanmayı, kırmızı sevgi ve tutkuyu, mor ise maneviyatı temsil edermiş."

"Senin dövmen beyaz ve maviden oluşuyor," diyen adama başını salladı.

"Doğru, dövmemdeki çiçeğin içi beyaz," dedi. "Dışa doğru ilerledikçe, yaprakların uçlarına geldikçe maviye dönüyor."

"Saflık, bilgi ve bilgeliği temsil ediyor yani?"

Nazenin bir kez daha başını sallayıp, "Evet," dedi. "Beyazlık çocukluğundan kırgın, yarım olan Nazenin'i, mavi ise bilgiyle bezenip bugünkü kadın olabilmiş Nazenin'i temsil ediyor."

Bu sözlerin ardından aralarında sessizlik oluştu. Metehan ne diyeceğini bilemeyerek, öylece dururken tek yaptığı sevdiği kadına sarılmak ve yanında olmaktı. Birkaç dakikanın sonunda Nazenin'in midesinden gelen guruldamayla gülen adam ayaklanıp onu da kaldırdı.

"Kimseye yakalanmadan evine geç, üstünü değiştir ve kahvaltıya gel, güzelim. Çayı demliyorum, hadi," dese de kadını öyle kolay bırakmadı. Ensesini kavrayıp dudaklarını buluşturdu ve onu uzun uzun öptü.

***

Cuma gününü kapsayan bu bir günlük izin Nazenin'e iyi gelmişti. Daha iki gün de hafta sonu tatilinin olduğunu düşünerek, huzurla iç çekerken bir yandan da yemek yapıyordu. Hastabakıcılık yaptığı oyunbaz hastası ise içeride dinleniyordu. Keyifle mırıldanarak mutfakta bir oraya bir buraya kıpırdanıyor, bir yandan da çorba yapıyordu. Yemekleri çoktan hazırlamıştı ancak çorbayı bilerek tam da akşam saatine bırakmıştı. Sıcak olsun ve Metehan'a şifa olsun diye.

Salonda uzanıp televizyondaki saçma sapan gündüz kuşağı programlarına maruz kalmaktan beyni allak bullak olan Metehan sıkıntıyla iç çekip ayaklandı. Nazenin'den ne zamandır ses çıkmıyordu. Evde ona dair duyduğu tek ses mutfaktan gelen tencere, kaşık ve su sesiydi.

Mutfağa ilerleyip usulca baktı. Ocağın başında yemek yapan kadını mut-

fak kapısından izlerken gözleri elbisesinin açıkta bıraktığı sırt dekoltesine kaydı. Sabah bedenin altında kıvranan, dudaklarıyla dokunduğu sırtından gözlerini ayırıp elbisesine bir kez daha baktı.

Elbisenin incecik askıları omuzlarından kalçalarına kadar uzanıyordu. Yeni keşfettiği bel boşluğundaki dövmesi ise rahatlıkla göz önündeydi. Bu detayı gösterip onu iyice delirtmek için bu elbiseyi giydiğine adı kadar emindi. Onun kurnazlığına mı gülse yoksa güzelliğine mi delirse bilemezken gözleri başının üstünde topladığı saçlarına ilişti. Topuzundan kaçan birkaç tutam beline doğru salınsa da sırtını asla gizlemiyordu.

Hava ısınıp, yaz mevsimi buralara da uğrar oldukça Nazenin'in yanında tercih ettiği günlük kıyafet seçimi de değişiyordu. Yakışmıştı elbise. Çok hoş ve yüreğini hoplatan bir manzara oluşturmuştu.

Tıpkı bir operasyondaymış gibi temkinli ve sessiz adımlarla ona yaklaşıp kalçalarını avuçiçlerine aldı. Avuçlarındaki sıcaklığın dokunduğu yerde istediği etkiyi bıraktığını, Nazenin'in şaşkınlıkla açılan gözlerinin birkaç saniye sonra usulca kapanmasından anlamıştı. Avuçları bu sefer kadının karnına doğru kaydı ve kolları beline sıkıca dolandı. Sakallanan çenesini onun çıplak omzuna yerleştirip, "Bu elbiseyle üşümüşsündür," diye fısıldamasıyla gözlerini aralayan Nazenin yavaşça soluk aldı.

"Ocağın başında yemek yaparken mi?"

"Hıı, olamaz mı?"

Cevabıyla başını biraz eğen Nazenin karıştırdığı çorbaya baktı. Kızaran yanaklarının onu ele vermesini istemiyordu ancak dibindeki adam bunu çoktan fark etmişti.

"Ne oldu? Kızardı yine yanakların."

"Ama sen kur yapıyorsun," diyen sitemli sesin altındaki utanç ve heyecan tınısını duyarak kıs kıs güldü.

"Ben bütün kurlarımı sana, sen bütün cilvelerini bana yap. Olmaz mı?"

Sessizce ondan bir cevap almayı beklerken çorbayı karıştırdığı kaşığı tutan elinin titrediğini gördü. Yüreği ağzında atarak ona biraz daha sokuldu. Göğsünün yarısından az fazlasını kaplayan sırtın titreyişini hissederken gözleri göğüs dekoltesine ilişti. İç çamaşırı giymediği için ve elbisenin ön kısmı hoş bir görüntü sunacak kadar açıklığa sahip olduğu için gördüğü bu manzaradan şikâyetçi değildi.

Yüzünü hafifçe çevirip boynuna dudaklarıyla dokundu, burnunun ucunu kulak memesine değdirdi.

"Naz..." dedi. Nazenin değil, Vali Hanım değil. Naz...

Özel hayatındaki herkesin Nazenin, iş hayatındaki herkesin Vali Hanım, arkadaşlarının ise Nazo dediğini biliyordu. Ancak o, kendisi için özel olan

bu kadına herkesten farklı seslenmek istiyordu. En güzel seçeneğinin de Naz olduğuna şu an karar vermişti.

Adı dilinde, kendi gibi nazlı olsa Naz olsa ne güzel olurdu. Söylemesi güzel, üç harften oluşan bu ismi işitmesi daha güzeldi. Kısa ve özdü. Aşkı gibi.

Yavaşça kolları arasında dönen kadın gözlerine kısa süre bakıp bir anda bedeninden uzaklaştı ve koşar adım mutfağın diğer ucuna gitti.

"Hayır!" demesiyle afallayan Metehan ona bakıyor ve neye *hayır* dediğini anlamaya çalışıyordu.

"Ne?" Yüzünde endişeli bir ifade belirirken, Nazenin daha fazla dayanamayıp gülümsedi. Gülüşlerinin arasından yeniden, "Hayır," dedi. Ancak ilk seferki gibi değildi bunu söyleyişi. Eğleniyor gibi bakıyor, sesi de bu ruh halini yansıtıyordu. Metehan ise hâlâ şaşkındı. Neler olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Tekrar, "Ne?" diye sormasıyla Nazenin omuzlarını düşürüp yüzünü buruşturdu ama gülüşü silinmedi, kaybolmadı.

"On sekizindeki ergenler gibi bana *Naz* demenden etkilenmemeliyim. Hayır, olamaz!" diye isyan etmesiyle birkaç saniye durumu idrak etmek için olduğu yerde kalan Metehan aklı başına geldiği anda kahkahayı patlattı.

Uzun bacaklarının avantajını kullanarak, ona doğru yaklaşıp, "Demek sana Naz dememden etkilendin. On sekizlik genç kızlar gibi hem de!" derken sesindeki hoşnutluk ve eğlence hali belliydi.

"Hayır, ya," diye yeniden isyan eden Nazenin, ondan kaçmak için geri geri koridora koştuğunda, Metehan adımlarını daha da hızlandırdı ve Nazenin'i belinden yakalayıp kendine çevirdi.

Onu yeniden kolları arasına alırken bir yandan da adımlarını sürdürüyor, kadını arkasındaki kapıya ilerletiyordu. Tam o esnada kapıya sırtı dayanan Nazenin, Metehan'ın bedenine yapışık olarak kalmıştı. Kaçacak yeri yoktu. Gözlerini gözlerine kilitleyip titreyen dudaklarının arasından, "Mete..." dediği anda, Metehan az evvel onun ne hissettiğini anlamış oldu. Metehan değil, Binbaşı değil. Kimse gibi değil, sadece kendi gibi ve kendine özel bir şekilde *Mete* demesi kalp atışını hızlandırmış, ona duyduğu arzu ateşinin fitilini yakmıştı sanki.

Eğilip, dudaklarını dudaklarına değdirirken, ellerini de tutup kapıya dayadı, Nazenin'in ince, uzun, narin parmaklarını parmaklarına kenetledi. Parmaklarını sıkıp, gevşetirken dudaklarını dudaklarına sürttü.

"Bir daha söylesene."

Kalbi resmen ağzında atan Nazenin titreyen dudaklarını araladı. Bu sırada bedeni de titreyince Metehan hem güler gibi oldu hem de onu daha fazla sıkıştırdı. Sanki bu mümkünmüş gibi.

"Hasta değil miydin sen?" diye isyan edercesine sorduğu soruya sırıtan

adam, gözlerini gözlerinden ayırıp boynuna, gerdanına ve en son göğüs dekoltesine indirdi bakışlarını.

"Hastayım da sana hastayım ben. Diğeri seni gördüğü an, böyle güzel ve akıl alıcı gördüğü an geçti." Bir an durup yeniden dudaklarına sokuldu. Nazenin'in ciğerlerinden serbest kalıp dudaklarına değen sıcacık nefesi içine çekti. "Hadi. Bir daha söyle."

Nazenin bundan kaçamayacağını anlarken, "Mete..." diye fısıldadı. Metehan duyduğu dört harften oluşan kısacık ismiyle zevkle inledi. Dudaklarının arasından çıkan homurtuyla Nazenin de derin bir soluk alıp, ona eşlik ederken parmaklarını mengene gibi saran parmakları sıkıyordu. Bedenini öyle bir ateş sarmıştı ki hayatında böyle bir şeyi daha önce hissettiğini hatırlamıyordu. Bacakları uyuşmuş, kasıklarına kramp girmişti. Ve en ilginciyse bacaklarının arasında hissettiği sıcaklıktı. Regli olmadığını biliyordu, o yüzden de bu sıcaklığa anlam veremedi. İçgüdüsel olarak kıpırdanıp Metehan'ın güçlü bedenine rağmen kıvrandı. İşte o anda kasıklarına değen sertliği hissetti ve allak bullak olan zihninde şimşekler çaktı. Bedenindeki tepkiyi ilk başta anlayamamış olsa da anlaması uzun sürmemişti.

Bacaklarının arasındaki sıcaklığın, kasıklarındaki sızının adama duyduğu arzuyla oluştuğunu artık biliyordu. Çocuk değildi, yirmilerinin başında toy bir genç kız da değildi. İnsan bedeninin arzuyla verdiği tepkileri pratikte değil ama teoride bilecek yaşta ve olgunluktaydı.

Bir anda gözlerini araladı ve ona koyulaşmış, arzuyla alev almış yeşil harelerinin ardından baktı.

"Kasıklarıma giren ağrıyı nasıl geçireceksin, Binbaşı?" diye sormasıyla anlık olarak duraksayan Metehan nefesinin kesildiğini hissetti. Ancak karşısında duran kadının yangın yeri gözlerinin, o gözlerdeki isteğin ve arzunun farkına varması birkaç saniye sürmüştü.

Karşısında şu an yanında utanan, yanakları al al olan o kadın yoktu. Mesleki hayatında dimdik ve güçlü duran Nazenin'e benziyordu bu kadın. Tek farkı ise bakışlarıyla bile kendisini parçalayacak gibi bakıyor oluşuydu. Tüm ilkel duygular ve ihtiyaçlar açığa çıkmıştı sanki. Ve bununla beraber bambaşka bir Nazenin'in doğumuna tanık oluyordu. Heyecanla soluk almak isterken resmen kalbi fütursuzca göğüs kafesine vuruyor, göğsü acıyordu.

Bu bakışlarıyla ve sorduğu son soruyla Metehan'ın tüm iradesini yıktığını anlayan Nazenin, kaşını usulca havalandırıp, öyle bir güldü ki Metehan bu gülüşe bakarken ölmeyi diledi. Öyle işveli, cilveli, öyle baştan çıkarıcı, öyle tahrik ediciydi. Kadının ellerini daha sıkı tutup bedenini kapıya ve kendi göğsüne sürterek yukarı kaldırdı. Bir diziyle bacaklarını aralayıp araladığı boşluğa girdi ve kendini ona bastırdı.

İkisinin dudakları arasından da boğuk ve yakıcı inlemeler döküldüğünde, Metehan artık ondan uzak duramayacağını biliyordu. Bunu onun da istemediğini gözlerinde görüyordu.

"Kasıklarındaki o ağrıyı geçirmek için sevişeceğiz, küçükhanım. Çünkü sen... Bende ne sabır ne irade bıraktın."

Dudakları hızla buluştu. Hangisinin öpüşmeyi yönettiği belli değildi. İkisi de birbirinin dudaklarını yakalayıp çekiştiriyor, istekli ve daha fazlasını arzulayan mırıltıları birbirine karışıyordu.

Metehan, ayaklarını yerden kestiği kadını kasıklarının üstünde tutup ona daha fazla yüklendi. Bu sırada beline dolanan bacakları hissederek bundan memnun olmuş gibi homurdandı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluşurken kadının kendisini gülüşünden öpmesi kalbine taklalar attırıyordu.

"Nazenin..."

"Hmm..." diyen mırıltılı sesle inledi ama geri çekilip sağ elini kadının elinden kurtardı ve yüzünü yüzüne sabitlemek için çenesini kavradı.

"Bir an bile benden... Bizden şüphe etmeyeceğinden, yaşananlardan ya da yaşanacaklardan hayatının sonuna kadar bir an bile pişman olmayacağından emin olmam lazım."

Alnını alnına dayayıp, gözlerini kapatınca Nazenin de gözlerini kapamış ve boşta duran eliyle adamın yanağını kavramıştı.

"Çocuk değilim ben, Mete. Ne yaptığımızın farkındayım. Bunun nasıl sonlanacağını biliyorum. Ve..." Bir an durup, bu kez o, adamın çenesini kavrayıp gözlerini açmasını ve gözlerine bakmasını sağladı. "Bunun bir son değil, başlangıç olduğunu biliyorum. Çünkü kalbinin beni, kalbimin seni sevdiğini her zerremde hissediyorum. Önce kalbimle ait olduğum adama şimdi de bedenimle ait olmak istiyorum. O da bana ait olsun istiyorum. Ve bu dünyadan göçüp gittiğimizde ruhumla da sana ait olacağıma söz veriyorum." Heyecanla ve kalbinde her saniye büyüyen aşkla soluk soluğa da olsa fısıldadı. "Söz veriyorum, ne bir an şüphe edeceğim ne pişman olacağım. Sadece sana güvenip sana ait olacağım," demesiyle Metehan derin bir iç çekip ona sımsıkı sarıldı. Kolunun biri belini sararken diğeri sırtını kavramış ve avuçiçi başının arkasına uzanıp saçlarını okşamaya başlamıştı.

"Bebeğim... Benim güzel kadınım..." diye fısıldarken başını çevirdi ve kadının şakağına defalarca öpücükler kondurdu. Hem kokladı hem öptü.

Bu sırada, "Benim tek şüphem..." diye mırıldanan sesi duymasıyla durup başını geri çekti ve korkuyla karışık bir endişeyle kadına baktı.

"Ne?" Nazenin mahzun bir ifadeyle gözlerini süze süze bakarken yüreği ağzında atıyordu. "Ne? Neyden şüphe ediyorsun, Nazenin?"

Kadın usulca dudaklarına sokuldu ve onlara dokunur vaziyetteyken,

"Evi yakabileceğimizden şüphe ediyorum, Kılıçarslan!" diye fısıldadı. Kendi sözlerine dayanamayıp, kıkır kıkır gülerken devam etti. "Gerçek anlamda!" Ona boş gözlerle bakıp söylediklerini anlamaya çalışan Metehan ise bedenini şu an beyninin yönetmediğinin farkındaydı.

"Siktir... Hiçbir şey anlamadım, yavrum. Çünkü şu an tek düşünebildiğim sensin. Seni düşünen ve isteyen de beynim değil, başka bir uzvum. Ve kalbim ve ruhum. Ama üstünlük sağlayan arkadaş hepsini bastırmış durumda. Şu an tek isteğim seni yatak odasına götürmek ve..." Susup, birkaç küfür daha mırıldanırken huysuzca inledi. "Seni hissetmek. Seninle bir olmak." Sözlerindeki arzu elle tutulacak kıvamdaydı ve Nazenin'i de etkisi altına almakta zorlanmamıştı. Kadın da kucağında durduğu adamı istiyordu. Tıpkı onun gibi homurdanırken, isyan edercesine resmen bağırdı.

"Şu lanet olası ocağı kapa ve beni yatağa götür. Hemen! O ocağı şimdi kapamazsak unutacağız. Sonra da sadece birbirimizi değil, bütün evi yakacağız."

Metehan açık açık söylenen sözlerle durumu ancak anlamıştı. Kadını kollarının arasında tutmaya devam ederek ocağı kapadı.

"Sabırsız..." diye kulağına fısıldarken mutfağa göz gezdirdi. Evi yakma riski olan başka hiçbir şey göremeyince, oradan çıkıp ışığı kapadı ve karanlığın içinde ilerlemeye devam etti. Bacaklarının arasındaki şişlik resmen yürümesine engel oluyordu. Çünkü bir anda gelişen yakınlaşma sonucunda büyüyüp *boxer*'ının arasına sıkışmıştı.

Odadan içeri girip kapıyı ters bir tekmeyle kapadı ve Nazenin'i yavaşça ayaklarının üstüne bıraktı. Ardındaki başucu lambasını yaktığında ortamı loş bir ışık sarmış, sanki aralarındaki arzu bu ışıkla daha da artmıştı.

Ağır adımlarla ona yaklaşıp çenesini kavradı ve başını göz göze gelinceye kadar kaldırdı. Tek kelime etmeden, eğilip dudaklarına kavuştuğunda az öncekine göre daha sakin ve kontrollü bir öpüşme başlamıştı. İşte şimdi ilk kez birbirlerini keşfetmek ister gibi öpüşüyorlardı. Metehan bir eliyle kalçasını sıkıca avcunun arasına aldı, diğer eli kadının sırtına uzanıp açıkta kalan teninde dolaşmaya başladı. Bu dokunuşla irkilip, titrediğini fark edince kalçasındaki elini kadının beline doladı. İnce belini komple sarmış hatta avuçiçi karnının üstüne kadar uzanmıştı.

"Çok küçüksün, bebeğim. Bu beni biraz korkutuyor. Ya canını yakarsam..." derken gerçekten endişe içindeydi. Bu, sesinden bile belliydi. Gözlerini aralayıp ona huşu içinde bakan Nazenin, adamın iri bedeni karşısında korkmak bir yana dursun, zevkle inlememek için dişlerini dudağına geçirmişti.

"Ben küçük değilim. Sen fazla büyüksün. Ve bu korkutucu değil. Heye-

can verici. Bence çok keyifli olacak," dedi ve durup parmak uçlarında yükseldi. Olabilecek en yakın mesafeye ulaşınca, "Hem de bir ömür," diye fısıldadı.

Metehan bir ömrü vaat eden bu sözlerle başını geriye atıp mırıldanır gibi inledi. "Delirteceksin beni."

Kıs kıs gülen kadın, "Sanki deli değilsin," deyince, gülmeden edemedi. Ancak gülüşü eğlenir gibi değildi. Fazlasıyla cinsel imada bulunur gibi bakıyordu. Verdiği cevapla da bunu tescilledi.

Kadını bedenine doğru çekerken, "Deli olmamla, sana deli olmam arasında fark var, yavrum!" diye fısıldadı. "Aradaki farkı pazartesi sabahına kadar göreceksin. Söz veriyorum. Hayatımda verdiğim en gerçek söz bu. Ve vahşi!"

O anda Nazenin, hafızasında kısa bir yolculuğa çıktı sanki. Kaza yaptığı gece arabada hastaneye giderken iç çamaşırını yırttığı için Metehan'a *vahşi misin sen*, diye bağırmıştı. Onun verdiği cevabı da gayet net hatırlıyordu: *Bilmek istediğine emin misin?*

Adamın dudaklarına sokulup başını hafifçe eğdi. Metehan'ın dudakları alnına değiyor, sıcacık soluğunu hissediyordu. Anın büyülü havasına rağmen aklına gelen bu anlarla kahkaha attığında onun da güldüğünü duydu. Kollarını adamın beline dolayıp başını yeniden kaldırdı. Ama artık kahkahası dinmiş, kocaman gülüşü daha küçük ve meydan okur bir tebessümle yer değiştirmişti.

"Sadece bilmek değil, görmek ve yaşamak da istiyorum."

Metehan onu yüzünün yanlarından tutup, kendine iyice yaklaştırırken biraz da kendisi eğildi ve dudakları buluştu. "Görecek, bilecek ve yaşayacaksın," dedi.

"Bugün günlerden ne?"

Metehan, soruyu yanıtlamadan önce bir süre düşünüp, "Cuma," dedi.

"Hmm..."

Kadına baktı ama gözlerindeki şüphe ve endişe pırıltılarını gizleyemedi. "Ne? *Cuma mübarek gün*, demeyeceksin, değil mi? Bak, yakarım bu evi!"

Nazenin içinden kopup gelen kahkahaya engel olamayıp, başını arkaya atarak, gülerken gözlerinden de yaş gelmişti. Zorla birkaç soluğu peş peşe aldığı sırada, "Pazartesiye kaç gün var, onu hesaplıyordum, Binbaşı," dedi. "Kaç akşam, kaç gece ve kaç sabah var diye..."

Metehan hınzır bir ifadeyle güldü. Gülüşü sanki kırk yaşında bir adam gibi değil de gençliğinin baharında bir delikanlı gibiydi. Nazenin onu ruhen daha genç kılıyordu sanki.

"Bu geceyle birlikte üç gece ve pazartesi sabahıyla birlikte üç sabah var. Dolu dolu ve çıplak geçecek iki koca gün," derken adamın boynuna dokunan dudaklarını, tenini sıyırıp geçen sakallarını hissederek ürperdi. "Bütün

hafta sonu şehrin uykuya dalmasını, hiçbir olay çıkmamasını ve bu yataktan çıkmamayı diliyorum."

"Sen var ya... Beni cayır cayır yakıyorsun, kadın."

"Farkındayım. Ve inan ki hiç pişman değilim. Senin gibi bir adamı bu hale getirmek... Açık söylemek gerekirse kadınlık gururumu okşamadı desem yalan olur."

Metehan kadının boynunda gezdirdiği dudaklarını durdurdu ancak teninden çekmedi. Yüzünde halinden gayet memnun bir gülüş belirirken, "Bak sen..." dedi oyuncu tavrıyla. "Eğer bu kadar hoşuna gittiyse ben senin o kadınlık gururunu daima okşarım, yavrum. Emin ol, bir an bile bıkmam," diye fısıldarken kadının bacağının arkasına avcunu dayayıp ağır ağır yukarı çıktı, eteğinin altına giren eli poposunu sertçe kavradı. "Başka yerlerini de okşar, öperim."

Boynunu öptü. Öptüğü yeri dilinin ucuyla ıslatıp sanki mühürlemişti. Nazenin poposunu kavrayıp sıkan elin ve boynunda gezinen dilin hissettirdikleriyle resmen yanmaya başlamıştı. Külotunu çekiştiren parmaklarla yerinde kıpırdanırken, "Bu sefer onu yırtmadan çıkarmanı umut ediyorum yoksa bu gidişle giyecek çamaşırım kalmayacak," dediğinde Metehan'ın göğsünün sarsıldığını hissetti. Bir yandan da kulağına iç gıcıklayıcı homurtusu geliyordu.

"İşime gelir. Her an sana ulaşabilirim," derken hayalinde de birçok sahne oynaşıyordu. Keyifle güldüğü sırada bir anda gülüşü soldu, başını geri çekip kadının gözlerine ciddiyetle baktı. "Yok, olmaz. Seni her gördüğüm anda içinde hiçbir şey olmadığını hatırlarım. Bu da beni deli eder. Olmaz, vazgeçtim," deyip Nazenin'in elbisesinin askılarını omuzlarından düşürdü.

"Gerçekten hepsini yırtmayı düşünüyordun yani?" diye şaşkın şaşkın soran kadına bakıp, omuzlarını hafifçe sallarken gözleriyle göğüs dekoltesini işaret etti.

"Onları örten hiçbir şey olmadığını fark ettiğim için şu an buradayız, bebeğim. Onları dantelli, saten ya da başka kumaşların altına saklaman da çok seksi, inan bana ama ben bunu daha çok seviyorum. Bakıyorum, görüyorum," derken yine göğüslerine üstten üstten baktı. "Dokunuyorum ve hissediyorum," derken ise elbisesinin üstüne kocaman avcunu sarıp arasına kadının göğsünü aldı ve yavaş yavaş sıktı. Nazenin bedeninin en mahrem yerlerine dokunan eller yüzünden inlerken Metehan keyifle onu izliyordu.

"Engelsizce ulaşılabilir olması benim için daha tahrik edici, inan." Elbisenin askıları kollarına sürtünerek bileklerine varmış ve daha fazla üstünde duramayıp ayaklarının dibine yığılmıştı. Metehan'ın karşısında üstünde hiçbir şey olmadan çıplak kalmak, yanaklarına aniden kan pompalanmasına sebep olmuştu sanki. Yanakları cayır cayır yanıyordu.

Loş ışığa rağmen yanaklarının kızardığını görüp tebessüm eden Metehan, parmaklarının sırtıyla yumuşacık ve sıcak yanaklarını okşadı. "Ama küçük bir uyarım var," dedi. "Benim yanımda engelsiz ve ulaşılabilir olacaklar. Sadece benim. Olur ya, evde oturuyorsundur ve kapı çalar. Benden başka hiç kimseye o kapıyı sutyensiz açma. Kıyafetlerine rağmen bu belli oluyor, bebeğim. Ve ben kıskanç bir adamım. Kadınımın başka bir adamın zihninde bir an bile canlanmasına tahammül edemem. O adamı parçalarım. Sana gelecek olursam da..." Nazenin'in çıplak belini kavrayıp göğsünü göğsüne vurdu resmen. "Seni acı dolu ama oldukça da zevkli bir sevişmeyle cezalandırırım."

Nazenin gözünden, sözünden hatta bakışından bile kıskançlık akan adama şaşkın şaşkın baktı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Metehan'ın hiç bilmediği bir yanını görüyordu şu an. Kıskanç, sahiplenici, kuralcı, biraz baskıcı ve tehditkâr şekilde sözünü geçirmeye çalışan bir adam vardı karşısında.

Şaşkınlıkla başını sallayıp, ona çıkışıp, çıkışmamak arasında gidip geldi. Bu sırada aklına, köy okuluna gittikleri gün eski sevgilisinden bahsedince adamın nasıl dikenlerini çıkardığı geldi. Bu halini ilk kez şu an görmüyordu. O gün de bu tavrının bir kısmına tanık olmuştu. Demek ki Metehan'ın gerçekten kıskanç bir tarafı vardı.

Tam ağzını açıp ters yapacaktı ki yine durdu. Düşündü. Onun açısından düşünmeye ve bakmaya çalıştı. Çünkü Metehan da durmuş, bu sözlerini kendi içinde değerlendirmesi ve kendisini anlaması için zaman tanımıştı.

Bir kadının Metehan'ı üstsüz ya da boxer'la tüm uzvu gözler önündeyken görmesini asla istemezdi. Kendisi bunu nasıl istemiyorsa Metehan da istemiyordu. Bir erkeğin kendisine bakıp olmayacak şeyler düşünmesinden zaten hoşnut olacak değildi. Başını usulca sallayıp aklındaki bulutları dağıtmak ister gibi kıpırdandı.

"Bu isteğini makul ve anlaşılır bulduğum için susuyorum."

"Teşekkür ederim, bebeğim. Başkaları bu güzelliği özgürken giysilerin ardında bile görmemeli. Yani..." diyerek yere doğru eğilmeye başladı. "Kendi evinden benim evime geçerken bile o sutyeni tak. Popona külotunu geçir."

"Gerçekten mi? İki adımlık yerde bile mi?"

Dizlerini yere koyup, dudaklarını aralayan Metehan başını kaldırıp gözlerine baktı. Gözlerinin ardında, en gerilerde soğukluk vardı. "Bu apartmanda bir sürü erkek var," dedi. "Evet, hepsi askerim, hepsi silah arkadaşım, hepsi seni korumakla görevli ama... Hepsi erkek! Ve biz erkekler sizin sutyen takıp takmadığınızı, dar bir pantolon ya da benzeri bir şey giydiğinizde külot mu yoksa tanga mı giydiğinizi fark ediyoruz."

"Sapık mısınız siz?" diye çatık kaşlarının altından homurdanan Nazenin, şu an bu kadar arzu dolu olmasa Metehan'ı dövebilirdi.

"Yavrum, sapıklık değil. Belli oluyor diyorum, anlamıyor musun? Anlamak mı istemiyorsun? Ya sabır, ya! Yahu, ben seni gömlekle gördüğüm ilk günden beri sutyen numaranı biliyorum," demesiyle, "Ne?" diye haykıran bir çığlık kopmuş, Metehan da diz çöktüğü yerde kopmuştu. Kahkaha atıp gözlerini kadının gözlerinden ayırdı ve burnunun ucunda duran memelere uzun uzun baktı. "Tabii, bunu anlamak için normalden biraz daha uzun bakmış olabilirim. Ama anlamam bir dakikamı almadı, bebeğim." Ve susup kadının göğüs ucunu ağzına aldı. Sol göğsü dudaklarının arasındayken, sağ göğsünü avuçlayıp sıktı. "Çok dikkat çekici duruyorlardı. Şu anda da ayartıcı ve seksi duruyorlar." Nazenin olduğu yerde kıvranıp bağırır gibi inlediğinde, Metehan sırıttı. "Şşt! Ses yalıtımı iyi değil, bunu unutmamaya çalış."

"Unutmamaya mı?" derken başını kaldırmasa da kirpiklerinin altından gözlerine bakan adamın aklından neler geçtiğini kestirmek zordu. Tek anlayabildiği şey aklından geçenlerin yakıcı bir zevkle tanışmasına sebep olacağıydı.

"Az sonra adım bile hatırlayamayacak halde olacaksın, Nazenin ve ben o anlarda seni doya doya izlemek için sabırsızlanıyorum," deyip daha sert şekilde göğüsleriyle ilgilenmeye devam etti. Önce şiddetle sarsılmasına sebep olacak şekilde göğüs ucunu emdi, daha sonra neredeyse bütün göğsünü ağzıyla örtüp bunu tekrarladı. Ardından dişlerini yumuşak etine geçirip, Nazenin'e çığlıklar attırarak ısırdığı yerlere şefkatli öpücükler kondurdu.

Bu yaptıklarıyla soluk soluğa kalan kadının yüzünü görmek için başını kaldırdı. Ve daha o anda boğazından güçlü bir homurtu yükseldi. Kadının yanaklarındaki kızarıklık, derin nefesler alırken aralanan dudaklarının duruşu ve usul usul titreyişi bedeninde arzu dolu bir dalgalanmaya sebep oldu.

Burnunun ucunu göğüslerine sürtüp biraz daha onlarla ilgilenmeye ve Nazenin'e daha fazlasını vermeye odaklandı. Bu sırada saçlarını saran parmakları hissederek, iç çekerken yine mırıldandı.

"Neymiş sutyen bedenim?" diyen sesi gerilerden bir yerden kulağına ulaşırken, gülmeden edemedi.

"80!"

Nazenin, parmaklarının arasındaki saçları var gücüyle çektiğinde, Metehan'ın dudaklarından erkeksi bir bağırış yükseldi.

"Gerçekten doğru."

"Şüphen mi vardı, yavrum? Doğru tabii."

Dudaklarında kendiyle gurur duyduğunu gösteren bir gülümsemeyle karnına doğru ilerledi. Kadının karnını, kalçalarını uzun uzun öptü. Bu sırada kulağına Nazenin'in zevk dolu mırıltıları ve adını tekrarlayışı geliyordu. Dudakları arasından dökülen *Mete* deyişini duydukça kontrollü davranmayı

bıraktı. Daha sert, daha vahşi ve daha yakıcı olmaya başladı. Resmen ağzının, dilinin ayarı kaçmıştı. Kadının kasıklarına sakallarını sürttüğü an attığı çığlıkları dinlerken, bacaklarını sıkıca tutup olabildiğince ayırdı.

Dudaklarını bacakların arasındaki o gizli mabede yaklaştırıp, sıcak nefesini üflediği an Nazenin kıvranarak ama ihtiyaçla adını haykırdı. Metehan da bir an daha düşünmeden dudaklarını o mabede dayadı. Dudakları ve dili tüm sıcaklığı ve ıslaklığıyla Nazenin'in sıcaklığını ve ıslaklığını karşılarken kendisi de zevkle inliyordu. Diliyle cinsel organının yumuşak iki kanadını aralayıp az sonra içini dolduracağı yeri keşfetmeye başladı.

Nazenin'in titreyen bacaklarına destek olmak için bir kolunu beline dolarken, boştaki eliyle kadının sol bacağını kavrayıp kendine çekti. Bacağını omzuna koyup ağzına daha fazla yer açtı. Nazenin bir ayağı yerde, diğeri adamın omzundayken, başını eğip oluşan manzaraya baktı ve daha da tahrik oldu. Deliydi bu adam. Dakikalardır kendisine yapmadığı dokunuş kalmadığını düşünürken, o bambaşka bir pozisyona geçip daha da kendilerinden geçmelerini sağlıyordu.

Nazenin'e saatler gibi uzun gelen birkaç dakikanın ardından Metehan yüzünü bacaklarının arasından çıkardı. Alnı bocuk boncuk terle kaplanmıştı. Dudaklarına ve hatta çenesine bulaşan ıslaklığın parıltısını gören kadın altdudağını dişlerinin arasına alıp, etini ısırırken, titreyen parmaklarını ona uzatıp dudaklarındaki ıslaklığı sildi.

"Ben... Hayatımda böyle güzel bir şeyi ne gördüm ne de tattım."

Nazenin başını geriye atıp derin bir soluk aldı. Soluğunu geri veremeden Metehan'ın yönlendirmesiyle kendi etrafında döndü. Bel boşluğunda poposunun etrafında gezen dudakların bıraktığı ıslaklığı hissediyor ve kıpırdanıyordu. Kıpırtıları esnasında poposunu avuçlayıp sıkan eli hissetmesiyle bir çığlık daha koyverdi. Gözlerini kapamış, başı geriye düşmüş, soluk soluğa ayakta durmaya çalışıyordu. Kapalı olan gözlerinin sulandığını fark ederek, "Mete..." dedi. Buna daha fazla dayanamayacak ve çocuk gibi ağlamaya başlayacaktı. Kalbi dakikalardır yüksek hızla atıyor, bedeni zevkten gerildikçe geriliyordu. Gerginliği ve yaşadığı haz onu ağlama noktasına getirmişti. İnanamıyordu bu hisse.

"Naz..." diyen adamın dudaklarını sırtında hissetti. Geçtiği her yere öpücükler konduran Metehan sonunda ensesini öpüp onu kollarının arasında çevirmişti. Gözlerini titrekçe aralayıp puslu görüş açısına inat adamın gözlerine bakan Nazenin, parmak uçlarıyla üstündeki tişörtü kavrayıp çıkardı ve gelişigüzel fırlattı.

Parmak uçlarıyla göğsünde gezintiye çıkarken tenine dokunan yumuşak tüyleri, o tüylerin altındaki gergin kasları hissediyordu. Başını usulca kaldırıp

adamın geniş omuzlarına baktı. O anda içi gitti. Omuz dediğin de böyle seksi olmazdı ama olmuştu işte. Omuzlarını kavrayıp, sıkarken parmaklarının üstünde yükseldi ve dudaklarını birleştirdi.

Nazenin'in adı gibi nazlı dokunuşlarıyla mest olan Metehan, dudaklarına örtülen dudakları da aynı keyifle karşılamıştı. Ellerini omuzlarında, kollarında, belinin yanlarında, üst bedenin her yerinde hissediyordu. Çıldırtıcıydı dokunuşları. Aklı gitmişti, sanki çok kalmış gibi.

Tam o esnada ince, uzun, narin parmaklar belindeki eşofmanı sardı. İnledi istemsizce. Başını geriye atıp *Nazenin*, diye mırıldanırken boynunun altındaki âdemelmasına konan öpücükle soluğu kesildi. Şimdi onu tutup yatağa yatırmanın eşiğindeydi. Ama müdahale etmeden beklemeye devam etti. Kendisi nasıl keşfettiyse sevdiği kadının bedenini, o da onun bedenini aynı şekilde keşfetsin istiyordu. Belinin üstünden başlayarak, aşağı kayan eller eşofmanın arka tarafından içeri girip, poposuna ulaştığı anda altdudağını ısırarak haykırma isteğini engellemeye çalıştı. Nazenin'in sadece dokunuşları bile dağılmasına yetmişti. Bir sonraki adımı hayal bile edemiyordu artık.

İç çamaşırı, eşofmanıyla aynı anda aşağı doğru kayıp, giderken göğsünde gezinen dudakların yaşattığı hazla tanışıyordu. Dudaklar daha da aşağıya indikçe heyecanı katlandı. Göbek deliğine dokunan ıslaklığı hissetti önce. Ardından konan öpücükleri. O öpücüklerin tam da kasık çizgisinde soluklanmasıyla kendisi de birazcık soluk aldı. Ancak bu soluklanma uzun sürmedi. Belinin sol yanından başlayarak kasık çizgisini takip eden kadın, sağ yanma usul usul ilerledi. Her yere öpücüklerini bıraktı ve bunu bir milim bile atlamadan yaptı.

Gözlerini aralayıp, başını eğerek önüne baktığında resmen titremişti. Önünde diz çökmüş kadının oluşturduğu manzara aklını da bedenini de zorluyordu. Onu böyle görmek bir yana dursun, hayal bile edemezdi. Ancak Nazenin her zamanki gibi hayal bile edemediğini gerçeğe çeviriyor, yaşatıyordu. Korkusuzca ve sanki utanıp kızaran kadın kendisi değilmiş gibi yaptığı her dokunuşa öyle büyük bir cesaretle karşılık vermişti ki... Yaşadığından aldığı zevki yaşatarak da geri veriyordu. Anlamıştı Metehan.

O anda dudakların biraz daha aşağı indiğini hissetti. Kasık çizgisinden aşağı ve daha aşağı... Bu kez öpücükleri teninin en hassas noktalarına kondu. Kıvrandı ve soluk soluğa kadının adını sayıkladı. Bitmişti artık, sabrı da kalmamıştı direnci de. Nazenin'in yumuşacık dudaklarını bedeninin her yerinde hissetmek son nokta olmuştu. Kadının saçlarını bir eliyle toplayıp başını geri çekti. Canını yakmadan ama hızla yaptığı bu hareketle gözleri buluştu. Başını kaldırmış, bacaklarının önünden kendisine bakıp soluklarını düzene koymaya çalışan kadının yüzünü birkaç saniye inceledi. Ardından onu koltuk altlarından yakaladığı gibi kucaklayıp yatağa ilerledi.

Nazenin yaşananların hızıyla anlık olarak gözlerini kapamıştı. Ve gözleri kapalı halde yatakla buluştuğunu hissederken Metehan'ı ise üstünde bulmuştu. Ne zaman kendisini kucaklayıp yumuşak hareketlerle yatağa bıraktığını anlamamıştı bile.

Üstüne uzanan adamın altında küçücük kaldığını hem hissediyor hem de görüyordu. Usulca titrediği sırada, elinin tersiyle yüzünü seven ve yüzüne dökülen saçlarını geri iten adamın gözlerine baktı. Parmağında takılı olan yüzüğün soğukluğuyla ürperip titredi.

"Anamdan iki buçuk yıl emdiğim sütün hakkını vereceğime hiç şüphen olmasın, yavrum. Gör endamımı şimdi," demesiyle, Nazenin yine geçmişe gitti. Vilayet önündeki patlamadan sonra odasının tadilatında yardım isterken kurduğu cümleye gelen bu taşlama tam yerinde olmuştu hiç şüphesiz.

İkisi de fil hafızalı olmalıydı çünkü hiçbir diyaloğu unutmuyorlardı. Güldü bu sözlere ve adamın gözlerine korkusuzca baktı. Bakışların altındaki beklentiyi, arzuyu gizlemeden, isteğini belli ederek gözlerini kırpıştırdı.

"Göster o zaman endamını da göreyim, Kılıçarslan."

Metehan, alev saçan bakışlarıyla yakıyordu Nazenin'i. Dudaklarında pervasız bir tebessüm belirirken, "Göstereyim o zaman," diye fısıldadı. Kadının aralık olan bacaklarının arasına yerleşti ve kendini ona doğru sürttü. İkisi de kasılıp, kıvranırken aynı anda keyifle mırıldanmıştı. Sonra biraz daha yakınına girip daha belirgin dokundu kadınlığına. Nazenin'in dudaklarından dökülmek üzere olan çığlığı bastırmak için dudaklarına kapanıp öptü. Ağzının içine patlayan inlemelerle iyice aklını kaybediyordu sanki.

Nazenin'in yataktan ayrılıp kavislenen beli, beklentiyle titreyen bedeni ise aklına hiç yardımcı olmuyordu.

"Az önce... Önümde... Çok güzel görünüyordun," diye kulağına fısıldadı ve kulak memesini canını acıtmadan ama tahrik edecek kadar da belirgin bir şekilde ısırdı. Boynuyla omzunun arasından başlayarak sakalını omzu boyunca sürttü. Nazenin, yumuşak tenine batan sakalları hissederken, dudaklarını dişleyerek bağırmış ama konuşmuştu da.

"Bir daha yapsana."

Metehan ona şöyle bir bakıp, "Demek buraya dokunmam hoşuna gitti," dedi boğuk çıkan sesiyle ve Nazenin yalnızca başını salladı. Boynunu beklentiyle olabildiğince açmış, gözlerini ise kapamıştı. Metehan yine boynuyla omzunun oluşturduğu o boşluktan başlayıp, omzu hizasında sakallarını sürterek ilerledi. Nazenin altında kıvrandıkça aynı şeyi tekrar tekrar yaptı. Sakalları yüzünden kızaran tenini öpüp, şefkat gösterirken bir yandan da yeniden onun bedeninin içine ilerlemeye başlamıştı. "Seni seviyorum. Hep seveceğim," deyip ondan bir tepki almak, bir cevap duymak umuduyla gözlerine

bakıp bekledi ancak Nazenin ağzını açıp da tek kelime etmedi. "Nazenin..." Bekledi ama bekleyişinin sonu yine sessizlikti. "Naz," deyip dudaklarına dokundu. "Nefes al, yavrum. Nefes al." Nazenin, bunu bir komutla yapıyormuş gibi güç bir soluk alınca Metehan kıs kıs gülmeye başladı. "Korkuttun beni, yavrum."

"Mete..." dedi yalvarır gibi. "Bu çok fazla. Senden değil ama kalbimden korkuyorum. Kalbim dayanmayacak galiba."

Sözleriyle gülümseyen adam sevdiği kadının kalbinin tam üstüne dudaklarını bastırdı. Dudaklarının altında gümbür gümbür atan kalbi hissediyordu. "O kalp benim ve dayanacak. Korkma," diye fısıldarken kendini ileri itti. Nazenin yüzünü buruşturdu ve dudağını sertçe ısırdı. Bedeni ise kasılmıştı. Metehan onun yüzüne sokulup, alınlarını birleştirirken, bir yandan da iki yanında duran bacaklarını tutup okşamış ve beline koymuştu. İçine girmek için can attığı o sıcaklığın kapısını böylece daha da aralamıştı sanki.

Biraz daha ilerledi, biraz daha ve Nazenin'in bedenine tamamen gömüldü. O anda, Metehan'ın dudaklarından boğuk bir haykırış yükseldi. Hissettikleriyle resmen başı dönüyordu. Gözlerini kapatıp yüzünü kadının boynuna gömdü ve öylece biraz durdu. Ardından başını kaldırıp sevgilisinin yüzüne sokuldu.

"İyi misin bebeğim? Canın acıyor mu?" derken endişeliydi ve Nazenin'in yüzünü inceliyordu. Nazenin ise hep rivayet edilen acıyı hissetmemiş olmanın şaşkınlığıyla bakıyordu Metehan'a.

"İyiyim. Canım acımadı. Yani... Bahsedildiği gibi acı hissetmedim."

Zümrüt gibi yeşil gözleriyle öyle güzel, öyle şaşkın ve boncuk boncuk bakıyordu ki Metehan'ın içi gidiyordu. Bu kadın, kalbini eritiyordu.

"Şükür ki acı çekmedin. Çünkü senin kirpiğin titrese benim yüreğime ağrı giriyor, kadınım," diye fısıldadı. Nazenin, onun yüzünü kavrayıp kendine çekmiş ve dudaklarını birleştirmişti ki Metehan içinde geri gitmeye ve doldurduğu boşluğu terk etmeye başladı. Nazenin sanki onu tutmak ve gitmesini engellemek ister gibi beline doladığı bacaklarını sıkınca Metehan resmen ulur gibi bir ses çıkardı ve avuçiçini yatağın başlığına geçirdi.

"Yapma. Zaten çok sıkısın. Zor dayanıyorum. Yapma. Sıkma kendini."

Nazenin bacaklarını gevşetip, şaşkın gözlerle üstünde kıvranan adama bakarken içinde can bulan darbeyle kasıldı. Dudakları aralanırken çığlığı odaya karıştı. Az evvel hissetmedim dediği acı, şimdi kasıklarına saplanan ve nefesini kesen acı mıydı? Muhtemelen oydu.

Kollarını acıyı hissettiği anda Metehan'ın sırtına dolamış, tırnaklarını da etine geçirip, kocaman sırtında izler bırakarak aşağı indirmişti.

"Kıpırdama. Dur. Kendine ve bedenine zaman ver," diyen fısıltılı sesi

duyuyordu. "Bunu neden geç hissettim?" diye mırıldanan kadının saçlarını okşayan Metehan onu sevgiyle, şefkatle nasıl sarıp sarmalayacağını şaşırmıştı.

"İlk anda çok yavaştım. Belli ki sen de esnektin. İkinci darbem daha hızlı ve sert olunca... Özür dilerim, bebeğim. Böyle olacağını düşünemedim."

Nazenin loş ışığa rağmen yüzünün rengi beyaza çalan adamın üzüntüsünü görüyordu. Kollarını biraz geri çekip yüzünü kavradı ve okşadı. "İyiyim. İlk anki sancı yok oldu sanki. Üzülme," dese de Metehan bedenini geri çekip ondan ayrılmak için hamle yapmıştı. Nazenin ise onu boynundan yakalayıp hızla kendine çekti. Burun buruna durdukları anda dişlerinin arasından fısıldadı. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Bunun yaşanacağını ikimiz de biliyorduk. Çocuk muyuz biz de bu anı yaşayıp, korkup saklanalım. Devam et, beni çıldırtma, adam!"

Nazenin'in gözlerindeki kararlılığı görünce anladı Metehan. Korkuları bir köşeye geçmiş de çoktan sevişmeye başlamıştı sanki. Bıraktı kendini ve derin bir soluk alıp sakinleştikten sonra peşi sıra hamlelerle Nazenin'in bedeninde ileri geri hareket etmeye başladı.

Hareketleri senkronize ve peş peşe gelmeye başlayınca yatağın başlığı da duvara vurmaya başlamıştı. İkisinin de dikkatini dağıtan ve şu an odada yaşananları herkese duyuran bu durum Metehan'ı çileden çıkarmaya yetmişti. Yavaşça Nazenin'den ayrılıp dudaklarının arasından sövdü ve kadını kollarının arasına alıp yataktan kalktı. Metehan'ın kucağında, bacakları beline bağlı duran Nazenin ona sıkıca tutunmuştu. Bu sırada yatağın üstündeki yorganı bir ucundan tutup yere doğru fırlatan Metehan ise hâlâ sövüyordu.

"Yatakta hiç sevişmedim ki. Nereden bileyim böyle olacağını. Ağzına tükürdüğüm... Ne işe yarıyorsun sen. Yarın yakacağım ulan seni." Kıkır kıkır gülen Nazenin, alnını omzuna dayamıştı. "Gülme. Bak, gerçekten tepem atık. Gülme, yavrum."

"Ama çok komik görünüyorsun. Kıpkırmızı oldun sinirden."

"Sinirlenirim tabii. Özel hayatımızı uluorta yaymaya niyetim yok. Ayrıca birinin aklından bir an bile bu şekilde geçsek deliririm. Sen bana, ben sana özelim. Bu kapının ardında, olmak zorunda olduğumuz kişiler oluyoruz ama burası... Burası başka," deyip yavaşça dizlerinin üstüne çöktü ve Nazenin'i yorganın üstüne yatırdı. Yüzüne dağılan saçlarını okşar gibi kenara çekerken, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Başını biraz aşağı eğip kadının boynundaki kolyenin ucunda yer alan nazar boncuğunu usulca öptü. "Nazar değmesin güzelime," derken saçlarının üstünde gezen parmaklarla mest oldu. Siniri yavaş yavaş geçti ve yerini tekrar arzu dalgaları aldı. Böylece bedenleri yeniden buluştu . Az evvelkine göre her hareketleri daha özgürdü. Daha etkili, daha sert ve daha tutkuluydu. Dakikalar sonra Nazenin'in bedenindeki kasılmayı

hisseden Metehan'ın yüzünde heyecanlı ama biraz da kendini beğenmiş bir gülüş belirdi. Sevdiği kadının az sonra yaşayacağı patlamayı daha da unutulmaz kılmak için darbelerini daha derine yaptı ve hemen geri çekilmedi. Ulaşabildiği en derin noktada kalıp her seferinde kalçalarını kıpırdattı.

Nazenin ise içini dolduran sertliğin içinde döndüğünü hissettikçe dudaklarından dökülen bağırışlara engel olamıyordu. Tıpkı bedeninin kasılmalarına engel olamadığı gibi. Bacaklarının arasında oluşan yoğunluğu, baskıyı ve arzu dolu sancıyı hissediyordu. Bu yoğun hissin yakın zamanda büyük bir rahatlamayla son bulacağının farkındaydı ve o rahatlamayı yaşamak istiyordu artık. Çünkü dayanacak hali kalmamış, vücudu pelteye dönmüştü.

"Mete..." dedi canhıraş bir feryatla. Kulağının dibinde ise adını sayıkladığı adamın sesini duydu, boynunda gezen soluğunu hissetti.

Metehan, "Söyle, bebeğim," dedi ama onun da tek kelime edecek durumda olmadığını biliyor, görüyor, hissediyordu. "Nazenin..." dedi zorla. Nazenin'in kasılmaları arttıkça Metehan da son noktaya adım adım yaklaşmaya başlamıştı.

"Metehan..." İşte kadının dudaklarından kopan çığlığa karışan adını duymasıyla kendisi de boğuk ama güçlü bir bağırış koyverdi. Yüzünü hızla kadının boynuna kapatıp boğazından yükselen ve dudaklarından firar eden bağırışını böyle baskılamaya çalıştı. İkisi de şiddetli şekilde sarsılıyor, birbirlerinin sırtlarına doladıkları kollarını daha da sıkıyor, boğuk ama arzu dolu sesleriyle odayı dolduruyordu. İkisine de uzun ve sonsuz gelen sarsıntılar son bulduğunda hâlâ soluk soluğaydılar. Nefesleri birbirine karışıyor, hızla inip kalkan göğüsleri birbirine vuruyordu.

Metehan dakikalar sonra boğuk bir sesle, "İşte şimdi gerçekten *hemdem* olduk, kadınım," dedi. Yüzü hâlâ kadının boyun girintisinde, bedeni hâlâ onun sıcacık bedeninin üstündeydi. Ve hâlâ bedenleri bir bütündü.

"Tamamlandık. Can olduk, nefes olduk," diye fısıldadı Nazenin de. Bir yandan onun kocaman sırtını okşuyor, bir yandan da yaşadığı anın yorgunluğuyla kapanmaya çalışan gözlerini açık tutmak için direniyordu.

Bu sırada Metehan biraz geri çekilip yüzüne baktı. Sevgisini, aşkını ve tutkusunu gizlemeden. Zaten ne zaman gizlemişti ki? Nazenin'in yorgun ve kapanmamak için savaş veren gözlerine gülümserken gözkapaklarını şefkatle okşadı.

"Uyu. Ben buradayım. Yanında. Sen huzurla uyu, güzelim," deyip, onun canını yakmamaya özen göstererek bedenini yavaşça geri çekti. Nazenin birkaç küçük mırıltı çıkarsa da bacaklarını uzun sayılabilecek bir süreden sonra birleştirip yan dönmüş ve yorganın üstünde büzüşmüştü.

Metehan ona büyülenmiş gibi bakmayı kesip yatakta duran yastığa

uzandı ve kadının başının altına koydu. Ardından ayaklanıp bir süre bacaklarının kendine gelmesini bekledikten sonra dolaba ilerledi ve üst rafta duran yorganı indirdi. Nazenin'in yanına uzanıp yorganı üstlerine örttükten sonra bedenine sokuldu. Sırtını göğsüyle buluşturup yüzünü ensesine yasladı. Başını ise yastığın diğer yarısına bıraktığı anda gözleri huzurla kapandı.

Kollarının arasında yatan kadının varlığına binlerce kez şükretmek istese de bini bulamadan uykuya dalmıştı.

Ne kadar süre sonra uyandı, bilmiyordu ancak kollarında yatan kadının farkındaydı. Burnuna dolan o mis kokusu genzini yakıp geçiyordu sanki. Gözlerini açmaya bile gerek duymadan kokunun en yoğun olduğu noktaya yavaşça sokuldu. Dudaklarını Nazenin'in boynuna sürtüp titrek bir nefes aldı. Bu sırada sevdiği kadının dudaklarından, "Mete..." diye bir mırıltı yükselmişti. "Naz..." diye karşılık verirken bir soluk daha çekti içine. Ciğerlerine, en derinine. "Nasılsın, güzelim?" Kısa süre sonra kollarının arasında kıpırdanıp, gerinen kadının çıplak teni kendi tenine sürtününce, irkilip hızlıca iç çekti.

"İyiyim. Sen?" dedi ve yavaşça Metehan'a yüzünü döndü.

"Ben..." diye mırıldanan adam yüzünü okşayıp dağılan saçlarını sevdi. "İyiyim. Uzun zamandır olmadığım kadar iyi ve huzurluyum." Sözleri bittiğinde dudakları yavaşça kavuştu. "Teşekkür ederim, yaşattığın tüm güzellikler için ve teşekkür ederim bana güvendiğin için."Nazenin, "Teşekkür ederim, pes etmeyip bir an bile vazgeçmediğin için," dedi. "Ve teşekkür ederim, güvenimi boşa çıkarmadığın için."

***

Gelmesini istemedikleri pazartesi sabahına uyandıklarında, Metehan sol kolunu başının altına koymuş, yatağın ortasında sere serpe yatıyor, duştan yeni çıkmış sevgilisinin odada çıplak vaziyette koşturup durmasını izliyordu. Daha önce böylesi bir keyifle izlediği bir manzara hatırlamıyordu. Nazenin'le geçirdikleri hafta sonunda gördüğü diğer güzel manzaralar dışında tabii.

"Elbisem nerede?" diye carlayan kadına bıyık altından bir gülüşle bakıp, dudaklarını eğip büktü.

"Bilmem. Onu en son cuma akşamı gördüm. Sonra... Sonrası şahaneydi ve şahane olan hiçbir anda o elbise üstünde değildi."

Nazenin'in, "Metehan!" diye bağırmasıyla içtenlikle kahkaha attı. Nazenin ise yerdeki yorganı kaldırıp altına bakmayı sonunda akıl etmişti. Eğilmesiyle Metehan'dan yükselen homurtuyu duydu ve duruşunu hiç bozmadan havaya kaldırdığı sağ kaşının altından ona baktı.

"Güzel pozisyon," diye geveleyen adamın sesindeki boğukluk ve alev alan gözleri, o gözlerin tüm bedeninde aç kalmış bir kurt gibi gezinmesi dikka-

tini dağıtmak üzereydi. Bunu fark ettiği anda işine geri döndü ve elbisesini yerden aldı. Onu bulmanın rahatlığıyla iç çekip hızlıca giyindi. Metehan'ın çıplak bedenine ve o bedende az evvel gördükleri yüzünden yaşanan değişime bakmamaya çalışarak dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Giyinip geliyorum. Sen de hazırlan artık."

Odadan koşarak çıkan kadının son sözleri bunlardı ve Metehan'ın hiç hoşuna gitmemişti. "Seni istiyorum," dedi. "Ama akşama çok var. Kahretsin!"

Evden çıkmak üzere olan Nazenin ise duyduğu sözlerle kıkırdadı. "Akşam olmasını sabırsızlıkla bekleyeceğim, Binbaşı," dedi. "Emin olabilirsin."

Evden çıkıp kapıyı kapadığı gibi kendi evine geçip giyinmeye başladı. On beş dakika sonra hazırlanmış olarak yeniden Metehan'ın evine girdiğinde, onun da hazır olmak üzere olduğunu gördü. İki gün aradan sonra birbirlerini ilk kez bu kadar giyinik görmek ikisine de garip gelmişti. Sanki birbirlerini ilk kez görüyor gibi bakıp süzdüler. Metehan ağır adımlarla Nazenin'e yaklaşıp, belini sararken, kadının dudakları zaman kaybetmeden dudaklarını örttü.

"Eve gelince de isterim bu öpücükten," diyen adama gülümsedi, içini yakmak ister gibi.

"Ben de öperim," derken, parmak uçlarında yükselip kollarını onun boynuna doladı ve ensesindeki saçlarıyla oynamaya başladı.

"Böyle dokunmaya devam edersen seni bu kapıya dayarım."

"Ee?"

"O eteği yukarı çekerim."

"Ee?"

"İçine girerim. Zorlama beni, Nazenin! Sana direncim yok, biliyorsun."

Adamın gözlerindeki kararlılığı gören Nazenin derhal ellerini indirdi ve geri çekildi. "Uslu dur. Artık işe gitmemiz lazım." Adamın homurtularına gülüp, başını sağa sola sallarken, "Aa, az daha telefonumu unutuyordum," diyerek salona yöneldi. Metehan ise öylece durmuş, onu izliyordu. Salona girip gözden kaybolmasıyla o da salona doğru ilerledi ve omzunu kapıya dayayarak onu izlemeyi sürdürdü.

Bir an bile gözünün önünden gitmesine izin vermediği kadınını nasıl olacak da bütün gün görmemeyi başaracaktı, bilmiyordu. Suratı iyice düştü. Nazenin, telefonunu alıp yeniden yanına geldiğinde kapıya ilerlediler. Dışarı çıkmadan önce bir kez daha bakışıp ufacık bir öpücük verdiler birbirlerine.

"Akşama görüşürüz," diye fısıldayan Nazenin, yüzünü onun göğsüne gömüp kedi gibi kıvrıldı.

Metehan da, "Akşama görüşürüz, bebeğim," dedi ve kollarını ufak tefek bedene sımsıkı sardı.

Sonunda önce birbirlerinden, ardından da evden ayrılıp iki sevgiliyi o evde bıraktılar. Kapının eşiğinden dışarı adım attıkları anda Nazenin yine *Vali Hanım*, Metehan ise yine *Binbaşı* oluverdi.

Ancak karargâha varan Binbaşı'nın da hükümet binasına varan Vali Hanım'ın da gözlerinin içi parlıyordu. Mesleklerinin ağırlığından dolayı yüzleri gülmüyordu belki ama mutlulukları, huzurları gözlerinin içinden belli oluyordu.

Pençe Timi kendilerine ait olan alanda oturmuş, muhabbet ederken göz ucuyla komutanlarına bakıyor, Metehan'ın arada bir yüzünde seğiren tebessüme benzer ifadeyi yakalayıp birbirlerine dönüyor ve *hayırdır*, der gibi kaş göz işareti yapıyorlardı.

Onlara bakmasa da ne yaptıklarının farkında olan Metehan, "Ne oynaşıp duruyorsunuz, lan? Hayırdır?" dediğinde homurtulu çıkan sesiyle askerleri bir kez daha kıpırdandı. Hiç kimseden ses çıkmayınca, Metehan telefon ekranına diktiği gözlerini usulca kaldırıp onlara baktı. Her birine tek tek bakmayı sürdürürken de başını sorar gibi salladı. "Ne bakıyorsunuz, oğlum?"

Herkesin bakışı hızla Yusuf'a dönerken Yusuf dudaklarının arasından sessizce küfretti. "Amına koyayım, yanan hep ben oluyorum," dedi.

Yanan hep o oluyordu çünkü meraklıydı, dedikodu severdi, çoğunlukla boşboğazdı ve tabii ki Metehan'dan sonra en rütbeli kendisiydi. Bu bakışlar da *soruya cevap vermesi gereken kişi sensin*, demek oluyordu.

Yusuf gerginlikle kıpırdanıp yüzünü sıvazladıktan sonra komutanına döndü ve gülümsemeye çalıştı. "Sizi çok iyi gördük, komutanım. Maşallah diyecektik," deyip anında çenesini kapadı ve kendisini dikkatle izleyen gözlerin altında usulca terlemeye başladı.

Metehan onların karın ağrısını böylece anlarken, suratlarındaki meraklı ama ürkek ifadeye katılarak gülmek istedi ama ifadesizliğini hiç bozmadan elindeki telefonu birkaç kez çevirdi. Ardından, "Sizinle kapanmamış bir hesabımız var, aslanlar," dedi. "Geçen hafta hasta olup rapor aldığımda benimle taşak geçiyordunuz ya hani..." Susup bir anda ayaklanmasıyla timi de ayaklandı ve esas duruşa geçti. Hepsine bakıp bıyık altından ama belli de olacak şekilde gülüp oradan çıktı. "İşte o goygoyun hesabını vereceksiniz." Ardında bıraktığı timinin mırıltılı *ama komutanım siz yanlış anlamışsınız*, demesine kıs kıs gülmeyi sürdürdü. Tam odasına girecekti ki, "Kılıçarslan!" diye koridoru inleten sesle hazır ola geçti.

"Emredin, komutanım."

Albay ona ciddiyetle bakıp, "Eğitim alanına gidiyoruz," diyerek emir verdiğinde esas duruşta başını hafifçe salladı.

"Emredersiniz, komutanım."

Koşar adım komutanını takip edip askeri araca geçtiklerinde, araç çoktan hareket etmişti.

"Eğitimini tamamlayan taze komandoları şehirdeki hücre evlerine göndereceğiz. Sahaya inmeye böyle böyle alışacaklar," diye söze giren Albay, planlarını anlatmaya başladı. Metehan ise dikkatle dinlemeye koyuldu.

Vakit akşamı bulmuş, mesai bitene kadar ikisinin de gözü sık sık saati kontrol etmişti. Çünkü Nazenin de Metehan da işlerini bitirip eve gitmeyi ve birbirlerini görmeyi istiyordu. Ancak son anda gelen sürpriz bir haberle Nazenin'in işi uzamıştı. Çünkü valilik binasına yapılan saldırı sonrasında olan biteni yerinde incelemek isteyen İçişleri Bakanı'nın yarın şehre geleceğini öğrenmişti. Hâlâ odasında işleriyle boğuşurken kapısının çalındığını duydu.

"Gel," diyen net sesi odada yankılanırken öksürür gibi bir ses daha duydu. Tanıdık bir ses. Başını yavaşça kaldırıp karşısına baktığında kapıya omzunu dayamış, ellerini ceplerine sokmuş öylece duran adamı gördü. Ve yüzünde yorgun bir tebessüm belirdi.

"Binbaşı!" derken, yavaşça arkasına yaslanıp parmaklarının ucundaki kalemi çevirmeye başladı. Bu sırada içeriye giren adamın da yüzünde tebessüm oluşmuştu.

Onun karşısındaki üçlü deri koltuğun tam ortasına oturup arkasına yaslandığında bakışmaya devam ettiler. İkisinden de tek kelime çıkmıyordu ancak gözleri çok şey anlatıyordu. Sevda da huzur da aidiyet de derin bir bakışta saklıydı.

"Sürpriz misafiriniz için sabaha kadar mesai yapacak gibisiniz," diye mırıldanan adama bakmayı sürdürüp omuzlarını hafifçe silkti.

"Sabaha kadar mesai yapmam, sizin için bir sorun mu?" demesiyle Metehan bıyık altından çapkın, can alıcı bir gülümsemeyle gözlerine baktı.

"Binbaşı için asla sorun olmaz ama... Metehan için olur."

Nazenin sol kaşını kavis alacak şekilde havalandırıp, "Ya, öyle mi?" dedikten sonra kalemi çevirmeyi bıraktı ve masaya doğru eğildi. Sanki ona yaklaşmak ister gibiydi. "Metehan için neden sıkıntı olur?"

"Özledim!"

Cevap saniye gecikmeden en net şekliyle gelmişti. Bu cevapla yanakları kızarmaya başlayan Nazenin, sessiz ama bariz belli olan derin bir soluk aldı. "Bu özlemini Nazenin anladı da Vali Hanım..." dedi ama lafını bitiremeden ayaklanan Metehan üç adımda yanında bitivermişti.

"Vali Hanım falan anlamam. *Özledim*, diyorum. *Bütün gün akşam olsun da sana kavuşayım diye saat saydım*, diyorum."

"Yoo, öyle bir şey demedin ki."

"Bak, seni burada öpmem çok uygunsuz kaçar. O yüzden beni deli etme. Evimize gidelim."

Eğilip burnunun dibine giren adama şaşkın şaşkın bakıp, "Yoksa..." diye fısıldadı. Bu esnada *evimize*, dediğinin de farkındaydı ve bu kelime kulaklarında çınlıyor, kalbini deli gibi attırıyordu.

"Yoksa kaçırırım seni, Nazenin."

"*Kırkından sonra kuduranı teneşir paklar*, dedikleri doğruymuş," diyen kadının şaşkın sesiyle bir an duraksayan Metehan, içinden kopup gelen kahkahasını serbest bıraktı. Odayı sıcacık gülüşü doldururken Nazenin de gülmeye başlamıştı.

"Dalga geçme de kalk gidelim, kadınım. Hadi."

Dayanamayıp yavaşça ayaklanan kadın, askıdan ceketini aldı ve üzerine geçirirken kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Adam kudurdu. Şaka gibi."

Metehan, "Şaka falan değil, daha hızlı yürür müsün?" diyerek Nazenin'i elinden tuttuğu gibi çekiştirircesine merdivenlere yöneldi.

Koşar adım binadan çıkıp Metehan'ın aracına geçtiklerinde, Nazenin rahat rahat gülmeye başlamıştı.

"Deli olduğunu biliyorsun, değil mi?" dediği anda, bacağını kavrayan adam elinin altındaki tenini sertçe sıkıp okşadı. Ardından da elini eteğinin altına doğru ilerletti.

"Delirtene bakacaksın, yavrum. Delirtene!"

Dişlerinin arasından yükselen bu fısıltıya aracın motor sesi karışmıştı. Elini olduğu yerden çekmeden, harekete geçip askeriyeye ilerledi. Lojmana vardıklarında ise saniye kaybetmeden, araçtan inip onun da kapısını açtı.

Birlikte lojmana girip dairelerinin bulunduğu kata geldiklerinde, Nazenin evinin kapısına yöneldi ama Metehan da tam arkasında bitip ellerini kalçalarına uzatmıştı. "Aç şu kapıyı," diye mırıldanırken bir yandan da kadının boynuna sokuluyor, tenine burnunun ucuyla dokunuyordu.

"Ama karnım aç."

Nazenin'den yükselen bu isyana kıs kıs güldü. "Ben de açım ama sana. Sen açlıktan ölmezsin ama ben sensizlikten ölebilirim. Benim durumum daha kötü," diye mırıldanırken, paldır küldür eve girip kapıyı tekmeyle kapadı.

Kadının üstündeki ceketi çekiştirip, yere fırlatırken yatak odasına doğru yürümeye devam ediyorlardı. Metehan parmak uçlarıyla Nazenin'in gömleğinin düğmelerini açarken, ondan yükselen mırıltıları duyarak iç çekti. Gömleği de yere fırlattığı esnada dudakları kadının ensesinde gezinmeye başlamıştı. Saçındaki tokaya usulca asılıp, canını yakmadan çıkardığında saçları özgürlüğünü ilan ederek sırtına doğru döküldü.

Kollarının arasında dönüp belindeki palaskayı kavrayan parmakların çekişiyle Nazenin'in göğsüne sertçe çarptı. Bu sırada da dudakları aynı sertlikle kavuştu. Üstündeki üniformada gezen eller kıyafetini çıkarırken keyifle mırıldanıyor, kendisini ona bırakıyordu.

Gülerek, "Hâlâ aç mısın?" diye sordu.

Nazenin yüzünü buruşturup, "Evet ama önceliklerim değişti," dedi. Bedenini ardındaki yatağa bırakırken Metehan'ı da üstüne çekti.

Sonrası değil saatler, saniyeler sayılarak beklenen kavuşmaydı.

8. BÖLÜM

Bedenini saran kolların arasında mırıldanıp, sıcaklığına iyice sokulmaya çalışırken, burnuna dolan kokuyla mest oluyordu Nazenin. Şu an Metehan'ın üstünde yatıyor, çıplak tenleri hiç yabancılık çekmeden birbirini sarıyordu.

Usulca gerinip, burnunun ucuyla adamın boynuna dokunurken, "Günaydın," diye mırıldandı. Sırtına dağılan saçlarının ve tenini okşayan parmakların temasıyla ürperirken yine mırıldanır gibi gülmüş, ardından da Metehan'ın uyumaktan boğuklaşan sesini duymuştu.

"Günaydın, güzelim."

"Bugün kar yağsa ve şehirde tatil ilan etsem olmuyor mu ya? Evde mahsur kalsak falan."

Nazenin'in çocuk gibi şikâyet edercesine söylediği bu sözlere gülen Metehan ise tek hamlede yan dönüp onu yatağa yatırmış, üstüne eğilmişti. Kadının yüzünü örten saçlarını yavaşça itip uzun uzun uykulu gözlerine baktı. Sonra bıyık altından gülerek, "Gece uyumazsan sabah da böyle şikâyet edersin işte, küçükhanım," dedi. "Kar yağsaymış, tatil ilan etseymişmiş. Mayıs ayında! Bir de tatil ilan edebildiği için havasını yapıyor. Bak bak!" dedi ve bir kez daha kahkahalarla gülüp Nazenin'e sokuldu ve köprücükkemiğinin üstüne bir öpücük kondurdu.

"Gece uyuyamama sebebim ne acaba?" diye resmen carlayan kadının sesi ve sözlerine imalı bir sırıtış ve homurdanmayla karşılık verirken elinin tersiyle boynundan aşağıya doğru yol çizdi. Göğüslerinin arasından geçip karnına dokundu.

"Geçerli bir sebebin vardır umarım," diye oyunbaz şekilde mırıldanırken eğildi ve kadını kasıklarından uzunca öptü. Gelen bu öpücükle bir kez daha ürperen Nazenin yatakta kıvrandı, kalçalarını tenine mühürlenen dudaklara doğru kaldırdı.

"Çok geçerli bir sebebim vardı, Binbaşı'm."

"Neymiş o sebep? Ben de duyayım, Sayın Vali'm."

Metehan bu küçük oyunu kadının bacaklarının arasına bıraktığı öpücükle farklı bir noktaya taşımaya çalışırken Nazenin'in parmaklarını saçlarının dibinde hissetti. Yapmak istediği şeyi onun da bu kadar istiyor olması heyecanını körüklüyordu.

Nazenin, "Sevgilimle sevişiyordum," dedi.

Boğazından güçlü bir homurtu yükselen Metehan, göz ucuyla komodinin üstündeki saate baktı. Dişlerinin arasından, "Mesainin başlamasına bir buçuk saat var," diye fısıldadı.

"Bugün çok yoğun olacak."

Şikâyet eder gibi mırıldanıp altında kıvranan Nazenin'e baktı yine.

"Daha fazla yorma diyorsan..."

"Kahretsin! Yor. Zaten yorulacağım. Önce sen yor."

Tek solukta bağırırcasına söylediği sözlerin ardından bacaklarını daha da açtı ve Metehan'ı arasına aldı.

"Emredersin, Sayın Vali'm. Uykusuz bıraktığım gibi uykunu da açarım," demesiyle kadını kucağına alması aynı anda olmuştu. Yataktan hızlıca kalkıp odadaki berjere ilerledi ve oturup bedenini arkaya yasladı. Kucağındaki kadının tenini okşayıp poposuna sert bir tokat indirdiğinde Nazenin'in dudaklarından zevk dolu bir haykırış yükseldi. Onun bu tepkisine keyifle gülümseyen Metehan, daha fazla ileri gitmekten çekinmiyordu artık.

Nazenin'in beline doğru salınan saçlarını tek hamlede avcunun arasına alıp, başını geri çekerken açılan boynuna önce diliyle dokundu. Kulağının altına küçük bir öpücük kondurup, "*Bir* ol benimle, *hemdem* ol, canıma *can*, nefesime *nefes* ol, kadınım," dediği anda kadın da karşılığını verip bedenlerini birleştirdi. Sevdiği adamla tek vücut olurcasına bir olmuştu.

Canları da nefesleri de birdi artık. Yürekleri de bir ve daima birlikte.

***

Saat tam sekizi gösterirken Nazenin makamında, Metehan ise Kutluhan Albay'ın yanındaydı. Herkes birkaç saat içinde şehirde olacak olan İçişleri Bakanı'nı karşılamak için hazırlık yapıyordu.

"Metehan!"

"Emredin, komutanım."

"Bakan Bey'i ben ve Andaç Binbaşı yönetimindeki Kaplan Timi karşılayacağız. Siz ise Nazenin Hanım'dan gözünüzü ayırmayacaksınız."

Metehan bir an bile beklemeden, "Emredersiniz, komutanım," diye cevap verdi.

Albay duraksayıp başını kaldırdı ve ona dikkatlice baktı. Kıstığı gözleriyle onu süzüp, "İtiraz etmek, huysuzlanmak yok mu?" derken yüzündeki gülümsemesi sırıtışa döndü. "*Zaten gözümü ayıramıyorum, komutanım,* diyemeyince tabii..." deyip oturduğu yerden kalktı, adım adım Metehan'a yaklaştı ve sırtını baba edasıyla okşadı. "İyisiniz. İyi oldu sizden. İkinizin de yüzü gülüyor. Pişmiş kelle gibi hem de."

"Komutanım, siz de bu durumdan bayağı mutlu gibisiniz. Bizi kafaya almak epey hoşunuza gidiyor."

Nihova

Albay, homurdanan askerine bakıp gür bir kahkaha attı. "Ulan, nasıl mutlu olmayayım?" dedi. "Evlat... Birinizi evlendirdim, Andaç delisini yani. Birinizi de yakında evlendirecek gibiyim. Seni yani."

Metehan, Albay'ın bu sözüyle yakın zamanda Nazenin'le ilişkisini resmiyete dökmesi gerektiği mesajını alırken gözünün önüne gelinlikli bir Naz, damatlıklı bir Mete görüntüsü gelmesini çok isterdi. Ancak şu an gözünün önüne gelen tek şey beylik tabancasını alnına dayamış, şeytani gülümsemesiyle sırıtan Seyfettin Paşa'ydı.

"Tövbe estağfurullah!" deyip diken diken olan tüylerini yatıştırmak için kıpırdandı.

Albay bir an ona ciddiyetle bakıp, *gönül mü eğlendiriyorsun lan sen bizim kızla*, diyecekti ki Metehan'ın gözlerindeki o korkuyu gördü.

"Ulan, Seyfettin Paşa geldi değil mi aklına?"

"Geldi valla, komutanım. Deli herif, ya vermezse kızını?"

Albay peş peşe kahkahalar atıp odasından çıktığında Binbaşı da onu takip etti. Kendisi ise muhabbeti keyifle devam ettiriyordu. Onun böyle bir durumda ne yapacağını öğrenmek için sabırsızlanıp, göz ucuyla yüzüne bakarak hemen sordu. İkisinin de yüzünde mimik kıpırdamıyordu ama gözlerinde muzip parıltılar vardı.

"Vermezse ne yapacaksın?"

Metehan bir an bile tereddüt etmeden, "Kaçırırım!" diye cevap verince kıs kıs güldü.

Tam o anda, "Nah kaçırırsın, biraderim," diyen Andaç'ın sesini duyduklarında arkalarına dönüp onunla göz göze geldiler. "Siktir git, asabımı bozma. Babam *tamam*, diyene kadar efendi gibi gelecek, Allah'ın emri Peygamber Efendimiz'in kavliyle kızımızı isteyeceksin." "Andaç'ım, her maaşımı çiçeğe, çikolataya verdirir Paşa. Daha bunun nişanı var, düğünü var, ev kurması var, çeyizi var, bohçası var, balayısı var. Çoluk var, çocuk var, ulan. Para biriktirmem lazım yani. Bin kere gelip de evinizi *Charlie'nin Çikolata Fabrikası*'na, Isparta'nın gül bahçelerine çeviremem. Bir kere gelirim, verirse verir, vermezse kaçırırım. Netim!"

Andaç birkaç saniye ciddiyetle ona bakıp derin bir soluk aldı. Bu sırada Albay ise kenardan kenardan elinde büyüyen bu iki deli adamı, can kardeşi tebessümle izliyordu. O sırada Andaç her zamanki gibi kocaman sırıtıp Metehan'a yaklaştı ve omzuna sağlam bir yumruk indirirken sevdicek gibi şakıdı.

"Netliğin bozulmasın, kardeşim. Ben de bizim deli kızı istemekten yorulup da kim kaçıracak diye hep merak etmiştim."

Metehan, kendisi dışında herhangi birinin Nazenin'e gönül düşürüp de Paşa'nın kapısına gidebileceği düşüncesiyle kıpkırmızı olurken resmen dişle-

rinin arasından, "Fazla merak etme!" diye bağırdı. "Kaçıracak adam da belli işte. Benim! Kardeşin de benim gönlümün baş tacı. Bitti! Netim!"

Andaç, "Anladık, ulan, netsin," deyip, Metehan'a sarılırken bir yandan da Albay'a bakıyor ve gülüyordu.

"Hadi hadi. Sevgi yumağı olmayı kesin de işimize bakalım."

Albay'ın sözleriyle hareketlenip plan yapmaya devam ettiler.

Kutluhan Albay dediği gibi Bakan Bey'i Andaç'la birlikte karşılamış, valiliğe doğru yola çıkmışlardı. Bu esnada Metehan ise valilik binası önünde timiyle birlikte bekliyordu.

Binanın kapısından çıkan Vali Hanım'ı görüp, hazır ola geçerlerken gözleri bir an için Nazenin'le kesişti. Birkaç saniye ifadesizce birbirlerine baktıklarında Metehan neredeyse gülecekti. Sanki sabah koynundaki, kucağındaki kadın o değildi. Öyle bir bakışı ve duruşu vardı ki onları tanımayan kimse özel hayatlarında sevgili olduklarını anlamazdı.

Nazenin ağır adımlarla merdiven basamaklarından inip, Bakan'ı beklerken oldukça gergindi ve bu herkesin dikkatini çekmişti. Bir an için başını sağa sola yatırıp esnettikten sonra şakaklarını ovmasıyla gerginliğinin sebebini anlayan Binbaşı'nın kaşları çatıldı. Vali Hanım'ın başı ağrıyordu. Muhtemelen migren atağı başlamak üzereydi.

Şu an yanına gidip, iyi olup olmadığını sormak için neler vermezdi! Ancak bunu yapabileceği bir durumda olmadıklarının farkında olarak yerinde durmaya devam ederken, "Pençe Timi, rahat!" diye komut verdi. Adamlar hemen pozisyonlarını değiştirdi. Nazenin ise bu sırada yine şakaklarını ovup boynunu esnetmiş, bir an için valilik önüne uzanan yola arkasını dönüp soluklanmıştı.

Herkesin gözünün üstünde olduğunu bilse de bunu yapmaktan kendini alamıyordu. Çünkü başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Gözlerini kapatıp birkaç saniye öylece kaldı, bekledi ve zor da olsa gözlerini yeniden araladı.

Onun çektiği acıyı ve o acıyı gizleyemeyişini anbean izleyen Metehan ise deli gibi suçluluk duyuyordu. Kadının dinlenmesine izin vermemiş, daha da yorulmasına sebep olmuştu.

"Uygur, Figen'e söyle, bir sağlık personeli buraya gelsin. Vali Hanım'a serum takmak gerekecek gibi duruyor."

"Emredersiniz, komutanım," diyen Uygur yanlarından ayrılıp telefonunu eline aldığında, Nazenin neler olup bittiğini az çok anlamıştı. Minnetle Metehan'a bakıp tebessüm etti ve yeniden yola doğru dönüp misafirini beklemeye başladı.

Çok geçmeden, Bakan Bey'in aracı görüş alanlarına girip binanın önünde durduğunda, Nazenin tüm acısını saklamış, nötr bir yüzle merdivenin son basamaklarını inip durmuştu.

Araçtan inen Bakan Bey tebessüm ederek, başını hafifçe sallarken elini uzattı. "Vali Hanım, merhaba," dedi. Nazenin belli belirsiz bir tebessümle eline uzanıp tokalaştıkları esnada etraflarındaki yerel ve ulusal medyaya bağlı gazeteciler bu anı görüntülüyordu.

"Sayın Bakan, hoş geldiniz."

"Hoş buldum," derken vilayet binasının dışına bakan adamın bu yaptığına neredeyse gülecekti. "Geçmiş olsun, çabuk toparlamışsınız. Hiçbir şey olmamış gibi görünüyor."

"Sağ olun. Elbirliğiyle vilayet binamızın hasarlarını giderdik," deyip içeriyi işaret etti. "Buyurun."

Onlar içeri girip, gözden kaybolurken Pençe ve Kaplan Timi binanın etrafında güvenlik çemberi oluşturmuştu. Ellerindeki ağır silahlarla, gözlerini gizleyen siyah gözlüklerle, yüzlerini örten kamuflaj desenli *buff*'larıyla duvar gibi duruyorlardı.

Bir saatlik görüşmenin ardından Bakan Bey şehirde kısa bir gezintiye çıkmak isteyince Nazenin başta olmak üzere birçok yetkili de ona eşlik etmek için binanın önünde belirdi. Kalabalık halinde yürümeye başlayıp caddedeki esnafla sohbete başlayan Bakan'ı birkaç adım arkadan takip eden Nazenin, etraflarındaki koruma ordusundan bunalıp, gözlerini devirmemek için kendisiyle savaşırken telefonunu eline aldı.

Birkaç kelimeden oluşan mesajı Pençe Timi, eşleri, Albay ve eşinin de bulunduğu, kendisinin de birkaç gün önce dahil edildiği sohbet grubuna gönderdi. Ardından telefonunu ceketinin iç cebine koyup misafirine eşlik etmeyi sürdürdü.

Saatler sonra Bakan geldiği gibi askeri bölgeden havalanan helikopterle şehirden ayrıldığında, Nazenin ardında kopan kahkahaları duyarak omzunun üstünden Albay'a ve Pençe Timi'ne baktı. Hepsi telefonlarına bakıp resmen haykırıyordu.

"Ne oldu ya?" diye sorarken, onlara dönüp yürümeye başladı.

Yüzündeki *buff*'ı, gözündeki gözlüğü çıkaran Metehan ise gülerek, "*Bakan işte, bakıyor. Unvanının hakkını verircesine...*" dedi. Cidden mi? Adamın yanında mesaj grubuna gerçekten bunu mu yazdın, Nazenin?" Metehan'a doğru yaklaşırken, saatini kontrol edip gülümsedi ve kolunu adamın beline dolayarak yürümeye devam etti.

"Mesai bitti, Binbaşı. Karnım aç. Ve evet, Bakan'ın yanında, nasıl güzel *bakan* bir adam olduğunu yazdım. Sadece baktı ve gitti işte. Haksız mıyım?"

"Sen her zaman haklısın, hayatım. Yemin ederim ki haksız olduğun bir konu bile görmedim," derken silahını sağ eline alıp sol kolunu kadının omzuna doladı. Başının üstüne küçük bir öpücük bırakırken ise hem kendi gülüyor hem de yanlarındakilerin gülüşlerini duyuyordu.

"Abiciğim, hortlak görmüş gibi bakmayı kesip yürür müsün? Karnım aç diyorum ya!"

Nazenin abisine bakmasa da şu an şok olmuş vaziyette ikisini izlediğinin farkındaydı.

"Bu kadın gerçekten benim kardeşim mi ya? Resmen gidip sevgilisinin yanına sokuldu."

"Mesai bitti, abiciğim. Ne yapalım yani? Hâlâ buz gibi mi takılalım?" derken başını hafifçe kaldırıp Metehan'ın ışıldayan harelerine baktı ve gülerek göz kırptı.

"Şimdi bu adam seni kaçırsa..."

"Kaçarım," deyip, sırıtırken Metehan'dan yükselen kahkahaya Albay, Pençe ve Kaplan Timi de eşlik etti. "Tabii önce gelsin, istesin de babam vermez muhtemelen. Ben de kaçarım. Böyle dalyan gibi adamı kaçıracak halim yok herhalde."

Metehan başını hafifçe sallayıp, bu kez kıs kıs gülerken Nazenin ona pek de masum olmayan bir ifadeyle bakıyordu. "Dalyan gibi diyorsun yani," diye fısıldayan adama doğru dönüp kulağına yaklaştı. Hâlâ yürümeye devam ediyor, arkalarındaki kalabalıktan uzaklaşıyorlardı.

"Ben *bakan* değilim, dalyan. Ne gördüğümü de ne yaşadığımı da biliyorum."

Metehan güçlü bir kahkaha daha atarken Andaç'ın bağırışları kulağına ilişti.

"Lan! Kız kardeşim, kız kardeşim gibi değil. Can kardeşim, can kardeşim gibi değil. Kutluhan baba, ne oldu bunlara?"

Birbirlerine sarılmış vaziyette önünde yürüyen ikiliye bakan Kutluhan Albay sadece, "Aşk, aslanım," dedi. "Aşk."

Timler bu sözlerle yaygarayı basmıştı. Yusuf Yüzbaşı silah arkadaşlarına bakıp, "Yürüyüş kararı sayılacak!" diye emir verip, bağırarak marşın ilk sözlerini söylemeye, diğerleri ise tekrarlamaya başladı.

Biz dağlara atarız pusu
Haram oldu gece uykusu
Binbaşıya bir yudum su
Vermez misin Bursa kızı

Yusuf'un ufak dokunuşlarıyla *komandoya* sözü *binbaşıya*, *Konya kızı* sözü *Bursa kızına* dönünce, birbirlerine bakıp gülen çiftten ilk konuşan Metehan oldu. "Binbaşı'ya bir yudum su vermez misin Bursa kızı?" dedi.

"Sen iste sana su arıtma tesisi projesi imzalayayım, Binbaşı'm. Ayıp ediyorsun."

Metehan, kadının olayı tiye alışına kahkaha atarken, "Sen cidden çat-

laksın, yavrum, valla bak," dedi ve arkadaki kalabalığa dönüp bağırdı. "*Su vermekle kalmam, su arıtma tesisi projesi imzalarım, Binbaşı'm*, diyor."

"Ooo!" diye atılan nidalara kahkahalar karışırken herkes katıla katıla gülmekten renk değiştirmişti sanki.

"Abisinin gülü, benim için ne-"

"Git karına sor o soruyu."

Nazenin'in cevabıyla kahkahalar bir kez daha yükselirken, Andaç koşarak önlerine geçmiş, "Beni beni, abini..." demeye başlamıştı ki Aybars'ın sesi duyuldu.

"Komutanım, Nazenin Hanım şu an kardeşiniz değil. O sizin can kardeş kontenjanından yengeniz, yengeniz!"

Andaç dışındaki herkes meşhur repliğe gelen güzel dokundurmaya gülerken, Nazenin arkasına dönüp, Aybars'ı işaretparmağıyla göstererek, "Güzeldi, sevdim bunu," dedi.

Onları sessizce ama gülerek izleyen Albay Kutluhan Kutalmış, cebindeki titreşimi hissedip eline telefonunu aldı. Aramayı, "Nurancığım..." diye cevapladıktan kısa süre sonra etrafındaki askerlerine ve Nazenin'e baktı. "Çocuklar!" diye seslenmesiyle Nazenin dahil herkes ona döndüğünde yüzünde minnet dolu bir tebessüm belirdi.

"Söyle, Kutluhan baba!" diye bağırmalarıyla gözleri doldu. Onun bu halini fark eden Nazenin ise Metehan'a tebessümle bakıp göz kırptı, ardından da usulca Albay'a yaklaşıp koluna girdi.

"Seni dinliyoruz, Kutluhan baba."

"Yapma be, Nazenin kız. Ağlatacaksın beni," deyip zar zor yutkundu. "Nuran Hoca'nız *yemekler hazır, hadi gelin*, diyor," derken sesi titriyordu.

"Nuran Hoca'mı bekletmek olmaz, hadi gidelim," diyerek yürümeye başlayan Nazenin, yol boyunca Kutluhan Albay'la kol kola kalmaya devam ederken havadan sudan da muhabbet etmişlerdi. Onları adım adım izleyen Metehan, Andaç ve timlerin yüzünde ise hoş bir gülümseme vardı. Nazenin'in iş dışındaki sevecen, sıcakkanlı, hoş sohbet haline Pençe Timi aşikârdı ancak Kaplan Timi bunu ilk kez görüyordu ve ona gıptayla bakıyorlardı.

Yemek için lojmanın bahçesine kurulan masalara yaklaştıkları sırada Nazenin, "Hoş geldiniz!" diye bağıran kadınların sesiyle irkilip şaşkınca etrafına bakındı. "Karım!" diye bağıran ve Birce'ye doğru koşan Andaç herkesi yeniden kahkahalara boğmuştu.

"Sen bir dur be kocam. Ben görümcemle kavuşacağım," diyerek kendisine koşan Birce'yi kucaklamak için kollarını açan Nazenin, saniyeler içinde dostuna sımsıkı sarıldı.

"Ama karım!" diyen abisine ise sırıtıyordu.

"Karın olmadan önce de benim dostumdu. Unutma. Bu sevdanın sebebi benim."

"Nazo, bak sinirimi bozuyorsun, abim. Can kardeşim senin gözüne bakıyor, karım ilk sana koşuyor. Kız, Sinem, bari sen önce benimle kucaklaş, be!"

"Kucaklaşırım, abim. Ayıp ediyorsun," diyen Sinem elindeki tabakları bırakıp, Andaç'a doğru koşarak sarıldı.

Herkes onların bu haline gülerken, Nazenin Birce'ye sarılıp yanaklarını sıktı ve ardından da uzun uzun öptü. "Gelinim gönlüme gelmiş yaa... Bircoş'um!" deyip, bir daha sarılırken Andaç, Sinem ve Metehan birbirlerine bakıp, kıs kıs gülerek karşılarındaki manzaranın tadını çıkarıyordu.

"Nazo'm!" Birce bir anda Sinem'e dönüp, "Gel kız buraya," diye bağırdığında Sinem de çocuk gibi onlara koştu. Üçü, civciv misali birbirine sarılıp, bir yandan da birbirini dürtüklerken kahkahalar onların bu haline yükseliyordu.

Lojman binasından çıkan tanıdık bir başka yüz, "Ayıp ama ya, bana da sarılacak bir Nazo bırakın," dedi.

Andaç ve Nazenin, "Ooo, Sayın Savcı'm!" diye bağırmaktan kendilerini alamadı.

"Sayın Vali'm, Binbaşı'm ve..." diyen Kerem, bir süre Metehan'a ters ters baktı. "Nazo'mun sevgilisi."

"Ha şunu bileydin, Alacalı komutanımın emaneti."

Metehan'ın bu sözleriyle sessizlik oluştu. Kerem'in adımları durdu. Onun hemen arkasından gelen karısı İdil ve kucağındaki kızları Nazenin de durmuştu. Kerem buruk bir tebessümle başını sallayıp, "Eyvallah," dedi.

Metehan da, "Sana her zaman eyvallah, Kerem Alacalı," dedi. Bu sözler *sen başkasın, Nazenin'le aranızdaki bağ başka, anladım ben*, demekti. Herkes anlamıştı sözlerinin asıl anlamını. Kerem yeniden yürümeye başlayıp, Nazenin'e sıkıca sarılırken İdil de Andaç'ın yanına gelmişti. "Andaç abiciğim, nasılsın?"

"İyiyim, İdil'im. Sen nasılsın? Küçük Nazo'm, amcam... Sen nasılsın, bebeğim?" diyerek Nazenin'in küçük elini usulca okşadı. Bu sırada uykusundan yeni uyanmış, ayılmaya çalışan kız ona utangaç bir bakış atıp güldüğünde, onları izleyen Metehan'ın yüzünde gülümseme oluşmuştu.

İdil, Metehan'a boştaki elini uzatıp, tokalaşırken, "Metehan Binbaşı'm, merhaba," dedi. Metehan ona samimiyetle bakıp yüzündeki gülümsemeyi büyüttü.

"Hoş geldiniz, İdil Hanım."

"Hanım demene falan gerek yok. İdil desen yeter."

İdil sakin, ağırbaşlı, kibar ama samimi biriydi. Bu, gözlerinden de duruşundan da belli oluyordu.

"O zaman sen de bana Metehan abi de, bizim kız. Sen de gel bakayım buraya, küçük Nazenin," diyerek İdil'in kucağındaki kızı usulca kollarına aldı.

Nazenin bir an için şaşkın şaşkın bu yabancı yüze bakıp, "Tocaman," dediğinde sözleri duyan herkesi güldürmüştü.

"Evet, ben kocamanım. Ya da tocaman da olurum senin için."

Nazenin kıkır kıkır gülerek âdeta Metehan'ın gönlünü çalıyordu.

"Bu ne?" Nazenin küçük elleriyle boynundaki *buff*'ı tutmuş, merakla bakıyordu. Metehan onu sağ koluyla sarıp, sıkıca tutarken *buff*'ı yüzüne çektiğinde küçük kız heyecanla, "Cö ööö!" demiş, Metehan da onun bu tepkisine kahkahayı basmıştı.

"Cöö ööö! Nerdeymiş Nazenin? Aa, buradaymış," derken *buff*'ı yüzünden indirip onu şakağından uzun uzun öptü.

"Tocaman."

"Efendim, amcam. Söyle."

"Sen çok mu süt içiyorsun? Ondan mı böyle büsbüyük oldun?"

Soruyu duyan herkesi bir gülme almıştı. Metehan göz ucuyla İdil'e bakıp, *ne diyeyim*, der gibi göz kırptığında İdil gülerek usulca başını salladı.

"Evet, güzel kızım. Ben çok süt içiyorum, o yüzden böyle tocamanım. Sen de çok süt içersen büyür, tocaman olursun."

Metehan, "Tamam, içerim o zaman," diye heyecanla şakıyan kızı sarıp, sarmalarken sessizce güldü ve o esnada Nazenin'le göz göze geldi. Pırıl pırıl gözlerle, dudaklarında ufacık bir tebessümle baktılar birbirlerine.

Kerem ise o bakışmayı yakalayıp, Nazenin'e göz ucuyla bakarken, "Sevgilin kızımın gönlünü çalıyor, Nazo, hoş değil," diye homurdandı. Dili iğnelese de içinde artık bir huzur vardı. Binbaşı'nın, kız kardeşi bildiği bu kadına bakışını görüyordu. Sevgiyle, aşkla bakan gözleri bilirdi elbet, kendinden bilirdi.

Karısı İdil'e bakarak, derin ama sessizce iç çekerken Nazenin'in, "Ama çok güzeller," dediğini duydu. Daha da gülümsedi.

Metehan silahını Andaç'a vererek, masaya ilerleyip Nazenin'i kısa süreliğine yere bıraktı. Üstündeki parkayı, boynundaki *buff*'ı, başındaki bandanayı çıkarıp saçlarını hızla düzeltti. Az ilerideki çeşmede elini yüzünü yıkayan askerlerine bakıp gözlerini masadaki sarmaya çevirdi.

"Nazenin, şurada sarma var ya, amcam..." Nazenin parmak uçlarında yükselip masayı görmeye çalışınca güldü. Kızı kucaklayıp sandalyenin üstüne dikkatlice koydu. Onun belini sıkıca sararken, "At bakayım ondan bir tane ağzıma." Nazenin kıkırdayıp heyecanla sarmadan bir tane almış ve Metehan'a

dönüp sarmayı ağzına bırakmıştı. Sonra da hiç beklenmeyen bir şey yapıp yanağına uzun, sulu bir öpücük bıraktığında, Metehan mest olmuştu.

"Allaaah! Yerim seni, cimcime. Gel," diyerek, kızı yeniden kucaklayıp sandalyeye oturdu. "Ellerinize sağlık, Nuran ablam. Sarma şahane olmuş."

"Afiyet olsun, Metehancığım."

"Tocaman!"

"Efendim, cimcime Nazenin'im."

"Senin adın ne?"

"Benim adım Metehan," dediğinde Nazenin bir süre durup düşündü.

Ağzını sessizce hareket ettirerek adını söylemeye çalıştı ama başaramayınca, "Off, çok zormuş, tocaman," deyip omuzlarını düşürdü. Metehan kıs kıs gülüp tam ağzını açacaktı ki omuzlarını saran elleri ve başının yanına sokulan yüzü hissetti. Büyük Nazenin, yani sevgilisi Nazenin, usulca kıza yaklaşıp saçlarını öptü.

Tam o anda küçük kızın, "Ben sana Mete diyeyim mi tocaman?" demesiyle ikisi de donup kaldı. Küçük Nazenin ikisine de dikkatle bakarken, onlar göz göze gelmeden edemediler. İkisinin de yüzünde şimdi imalı bir gülüş belirmişti.

"De, amcam, de. Sen bana Mete de. Demek ki Nazeninler Metehanları sadece sevmekle kalmıyor, Mete demeyi de seviyor." Omzuna inen tokatla kahkaha atarken, yüzünü döndürüp Nazenin'i şakağından belli belirsiz öptü. "Ne? Yalan mı?"

"Değil ama çocuğun yanında yaptığın ima da uygun değil."

"Bir şey ima etmedim ki yavrum. Sen öyle anladıysan bilemem. *Mete*, deyince aklımdan ne geçiyorsa artık..."

Nazenin, adamın omzunu sıkıp kulağına fısıltıyla, "Çıplak bir Mete," dedikten sonra kulağının altıyla boynu arasındaki noktaya dudaklarını bastırdı. Şu an masada ya da yakın çevrelerinde bunu gören kimse yok diye bilerek yapmıştı.

Yaptığı bu hamleyle oturduğu yerde irkilen Metehan dişlerini sıkıp, zevkten inlememek için çabalarken, "Naz..." diye fısıldadı. Tam o esnada ağzına uzanan küçük elin uzattığı sarmayla şaşkına dönüp sarmayı yemek zorunda kaldı.

"Afidet olsun, tocaman Mete," diyen her şeyden habersiz küçük Nazenin, kendi ağzına da sarma atmaya çalışırken ikisini kahkahalara boğdu.

"Çocuk istediğime karar verdim, kadın. Beni elleriyle doyuracak bir çocuk istiyorum, duydun mu beni?"

Nazenin şok olarak yüzüne bakıp, kalırken bir kahkaha daha attı. "Sen iyice delirdin, Binbaşı," dedi.

"Sayende, Vali'm, sayende."

Nazenin, bu muhabbetten kaçmak için masaya yiyecekleri getiren Nuran, Yeliz ve Figen'e yardıma giderken arkasında bir bağırış koptu.

"Bana bak Leyla, sus artık! Vallahi kardeşim falan demeyeceğim, çarpacağım ağzına."

Herkes sessizleşip, kavga ederek yanlarına yaklaşan kızlara baktı. Kutluhan ve Nuran derin bir of çekmişti.

"Ne oldu yine?" Kutluhan Albay'ın gür sesiyle sorduğu bu soru kızlarını birkaç saniye susturmuştu.

Hüma, yani büyük kızı sinirle kendisine bakıp, "Kızına sor!" diye bağırdı. Her ne olduysa Hüma'nın gerçekten sinirlendiği bakışından, yüzünün renginden belli oluyordu. Elindeki çantasını hırsla masaya bırakıp, içinden sigara paketini alarak lojmanın arkasına doğru yürüdüğünde, herkes bir an birbirine baktı. Kutluhan Albay da olan biteni tıpkı onlar gibi şaşkınlıkla izleyip, silkelenerek, kendine gelmeye çalışırken kızına tedirgin gözlerle baktı.

Evet, üniversite yıllarından beri Hüma'nın sigara içtiğini biliyordu. Ancak ne sigara paketlerinden birini ne de onu sigara içerken görmüştü. Biliyor ama bilmiyor gibi yapıyordu. Ki Hüma annesi, kardeşi, abileri gibi gördüğü Metehan ve Andaç'ın yanında da asla sigara içmez, paket falan çıkarmazdı. Kızının gerçekten bir şeye kızdığı aşikârdı.

Gözlerini küçük kızına çevirip, ona bakarken kaşı usulca havalandı. Babasının bu bakışını görmeyen Leyla, "Oha, babam görür diye tedirgin bile olmadı," diye mırıldandı.

Sandalyesinden kalkıp küçük Nazenin'i babasına veren Metehan, "Demek ki ablanı gerçekten kızdırmışsın, Leyloş," dedi ve lojmanın arkasına doğru yürümeye başladı. Albay'ın yanından geçerken, "Ben konuşurum," deyip adamın omzuna dokunmak dışında bir şey yapmamıştı. Lojmanın arkasındaki bina duvarının kenarına oturmuş Hüma'nın yanına gidip kendisi de sessizce yere oturdu. "O kadar mı kızdın ya? Bizi geçtim de babanı bile gözün görmedi."

"Zaten biliyor. Çocuk gibi saklanıp durmaktan çok sıkıldım artık. Görürse görsün, duyarsa duysun."

Hüma yüzüne bakmadan sinirle bu sözleri söylediğinde, Metehan derdin gerçekten büyük olduğunu anlamıştı.

Kutluhan Albay'ın ilk çocuğu olmasının zorluklarını asıl çeken oydu. Şehir şehir gezmiş, sürekli göreve giden babasının yokluğuyla büyümüştü. Leyla ona göre daha şanslıydı. Çünkü o doğduğunda Kutluhan, binbaşı olmuştu ve eskisi kadar sahaya inmiyordu. Operasyonları harekât merkezinden yönettiği zamanları biliyordu Leyla. Sanırım bu yüzden Leyla daha delidolu, nazlı niyazlı ama Hüma içekapanık, daha sert ve duvarlıydı.

"Hüma, güzelim..."

"Abi, konuşmasak olur mu? Ben gerçekten çok sinirliyim de."

Başını sallayan Metehan, "*Bir sigara ver*, diyecektim ya, kızma," dedi.

Duraksayan Hüma bir an ne yapacağını şaşırıp ona baktı ve gülmeye başladı. "Al," derken ise paketi ona uzattı.

"Gel buraya, cadı. Küçük cadım benim." Hüma kocaman açılan kollarla gardım indirip Metehan'a sarıldı ve başını omzuna koydu. "Neye kızdın sen? Söyle bakayım. Bana söyle. Söz, kimseye söylemem."

"Vali Hanım'a bile mi?"

Bir an duraksayıp ardından, "Söylemem, zaten o da sormaz çünkü abi kardeş arasına girmez," dediğinde Hüma gülümsedi ve iç çekerek mırıldandı.

"İşsiz kaldığıma üzgünüm, Leyla'nın laf sokup durmalarına kızgınım. İş bulmak için uğraşıyorum ama sonuç alamıyorum. O yüzden de moralim bozuk."

Metehan onun bu halinin sebebini tahmin etmişti zaten ama ondan duymak düşüncelerini doğrulamıştı.

"Abiciğim, işinden ayrılmış olman can sıkıcı elbet ama senden de kıymetli değil. Bugün olmazsa yarın bir iş bulacak ve yeniden düzen kuracaksın. Bu dönemi bir mola olarak düşün ve dinlen. Keyfine bak. Olmaz mı?"

"Leyla gibi bir cadıyla aynı evdeyken keyfime mi bakayım? Bu dediğine sen inanıyor musun abi?"

Kahkaha atan Metehan, ona hak verir gibi başını salladı. "Tamam, kabul," dedi. "Leyla'yla bu biraz zor. Ama ne yap, biliyor musun?"

"Ne?"

Metehan ona bıyık altından gülerek, "Canını sıktığında *seni Metehan abime söyleyeceğim*, de," dedi. "Korkusundan bir daha bir şey yapamaz."

Hüma bu sözlere gülüp hafifçe başını salladı. Kısa süreli sessizliğin ardından, "Teşekkür ederim," dediğinde Metehan sadece gülümsedi ve onu başının üstünden öptü.

Hüma, Metehan'dan gelen bu destekle az evvelki durgunluğunu ve sinirini unutup aklından geçen düşüncelerle gülümsedi. Metehan'a bakıp,

"Çok güzel kadın ama..." dediğinde Metehan sigarasını yakıyordu. "Hükümet gibi kadın derler ya, aynen öyle."

Metehan sigarasından derin bir nefes çekerken duyduğu bu sözlere içtenlikle kahkaha attı. "Biz ona *devlet ana gibi kadın*, diyelim, abim," dedi. "Daha apolitik olsun."

"Doğru. Vali Hanım politikadır, siyasettir sevmez."

"İnsan seviyor benim hatun, hizmet etmeyi seviyor."

"Yaa, Metehan abi..." diye yaygarayı basıp bu kez gülen Hüma'ydı. "*Benim hatun*, diyor ya, yicem ki," deyip, ona daha sıkı sarılırken konuşmaya devam etti ama bu kez daha kısık sesli, alttan alta gülerek konuştu. "Ee, sen de taş gibi komandosun, abiciğim. Oldu sizden, oldu. Bebeleriniz güzel olur sizin."

"Heh işte, ben de onu diyorum, abim ya... Güzel bebelerimiz olur bizim diyorum."

"Dinletemiyor musun?"

"Azıcık ısrarcı olmam lazım galiba." Hüma hem gülüp hem göz devirirken sol elinin yüzükparmağını havaya kaldırdı. "Ne yapıyorsun, kızım? Hareket mi çekiyorsun sen bana?"

"Yüzük diyorum, abiciğim, yüzük."

"Ne yüzüğü?"

Hüma sinirle soluyup, ondan uzaklaşırken saçlarını geriye savurdu ve Metehan'a ters ters baktı.

"Harry Potter'da Voldemort'un hortkuluk yaptığı yüzük!"

"O ne be?"

"Ayy! Metehan abi, sen âşık olunca Andaç abime benzemişsin."

"Tövbe de, kızım."

"Ne tövbesi ya, Vali Hanım aklını almış resmen."

"Aldı, canım. Ona ne şüphe," dediğinde gözünün önüne müstehcen sahneler gelivermişti. Başını hızla sallayıp ana dönerken Hüma'ya döndü. "Ne diyorsun, kızım? Bilmece gibi konuşma, açık açık söyle şunu."

"Abi, vallahi pes. Zekâ açısından da özel, seçilmiş kişiler olduğunuzu bilmesem neyse. Yüzük diyorum, evlilik teklifi diyorum. Çocuk istemeden önce yapman gerekenler bunlar diyorum."

"Hee!"

"He ya, he. He ne be?"

"Şaşırma nidası olarak yani."

Gözlerini deviren Hüma ayaklanıp, "Kalk, ne olur, biraz daha bu diyalog içinde kalırsam seninle iletişimime bir süre ara vereceğim," dedikten sonra yürümeye başlamış, Metehan'ı da orada öylece bırakmıştı.

Metehan bir süre daha yorgun aklını toplamaya ve Hüma'nın dediklerini düşünmeye çalıştı.

"Çocuk istemeden önce kızı babasından, pardon, deli babasından istemem lazım, değil mi lan? Tabii bir de Nazenin'e sormam lazım. Hayır diyecek hali yok da... Acaba var mı? Nazenin bu, sağı solu belli olmaz. Ona da sormak lazım. Yüzük de o soruya lazım. Ee, ben yüzüğü nereden bulacağım? Anneme mi sorsam? Yok yok, o ortalığı velveleye verir. Babaannemle düğün

hazırlığına falan başlarlar. Olmaz. Ama ilk önce yüzük işini halledeceğim, tamam. Daha sonra baba faktörü var, daha sonra da çocuk olur inşallah, âmin."

"Komutanım..."

"Ne?"

"Düğünü unuttun da hatırlatayım dedim," diyen sesle kendine gelip sol yanına baktığında, Aybars'ı gördü. Gülmemek için dudaklarını kemiriyordu.

"Lan, hele bi gül, ağzına sıçarım. Kaybol gözümün önünden. Hiçbir şey duymadın, görmedin, anladın mı?"

"Anladım, komutanım. Ben de zaten yemek hazır diyecektim."

Aybars sırıta sırıta yemek masasının olduğu alana dönerken kendisi de ayaklandı. Ağır adımlarla çeşmeye ilerleyip ellerini ve yüzünü yıkadı. Bandana yüzünden birbirine geçmiş saçlarını biraz ıslattı ve şekil verdi. Masada boş olan tek yere, yani Nazenin'in yanına geçerken, onun tam arkasında durup yanaklarını avuçiçleriyle sarmış ve başının üstünü öpmüştü. Öyle normal, öyle çabasız bir şekilde yapmıştı ki bunu ne yaptığını, nerede olduğunu, yanlarında kimler olduğunu düşünmemişti bile.

Nazenin bir an için bu temasa şaşırıp duraksadı ama yüzünde gülümseme oluşmasına engel olamamıştı. Küçük adaşını kucağında bir koluyla sıkı sıkı tutup diğer elini yüzüne doğru uzattı ve adamın elini kavradı.

"Acıkmışsındır. Hadi, geç otur," derken, çorba kâsesini Nuran Hoca'ya uzatıp biraz çorba koymasını rica etti. Çorba kâsesini Metehan'a verirken, "Başka ne istersin?" diye sordu. "Bak, burada kuru patlıcan dolması ve biber dolması da var. Sarma önünde varmış. Salata ve yoğurt da ister misin?" Masada kendisine ne uzaksa hepsini ona ulaştırmaya çalışıyordu. Metehan onun bu haline, kendisini ve ilişkilerini benimsemiş tavırlarına tebessüm ederken, sandalyesinin arkasına kolunu uzatıp kadının omzunu kavradı. Kulağına doğru sokulup, yüzünün yanlarına dökülen saçlarını yavaşça kulağının arkasına iterken, "Beni hep böyle sev isterim," diye fısıldadı. "Başka da bir şey istemem, nazlı yârim. Senin sevgin gönlümü de ruhumu da karnımı da doyuruyor."

Nazenin, gayriihtiyari sorduğu sorularla Metehan'ın kalbini nasıl erittiğini fark edip, ona kirpiklerinin altından bakarken dudaklarında ufacık bir tebessüm oluşmuştu.

"Severim... Ama yemeğini yersen."

"Ben de yerim. Seni de yerim," deyip göz kırptığında Nazenin kızarmaya başlamıştı. Onu daha da utandırmamak için küçük Nazenin'e sokulup saçlarını öptü.

"Seni de yerim, küçük Nazenin," dediğinde küçük kız ağzında geveleyip durduğu sarmasını yutup güldü. Kollarını açtı ve Metehan'ın boynuna tutunup kucağına oturdu.

"Tocaman Mete."

"Canım."

"Sarma yiyelim mi?"

Nazenin usulca Metehan'ın kolunu dürtüp çorba kâsesini gösterince, Metehan başını sallayıp küçük kıza dönmüştü. "Aa ama ben önce çorbamı içeceğim," dedi. "Birlikte içelim mi?"

Küçük Nazenin çorbaya burun kıvırarak, isteksizce omuzlarını düşürürken, "Olur," dedi ama bu hali hem Metehan'ı hem de Nazenin'i güldürmüştü.

"Hadi, aç bakalım ağzını," diyen Metehan bir elinde tatlı kaşığıyla küçük kıza çorba içiriyor, bir yandan da masada dönen muhabbetleri dinliyordu. Hüma ve Leyla hâlâ barış ilan etmemişlerdi ve didişip duruyorlardı.

"Bak, çarparım ağzına artık. Laf sokup durma, Leyla. Git başımdan ya, ne demeye geldiysem eve. Kalsaydım ya İstanbul'da."

"Bence de kalsaydın ama orada kalamayıp işsiz kaldın."

Duyduklarıyla Leyla'ya dönüp saçını kavrayan Hüma, var gücüyle kardeşinin saçına asılınca kızın çığlıkları etrafta yankılandı.

"Hüma, bırak kardeşinin saçını. Leyla, sen de ablana terbiyesizlik etme!" Albay'ın bağırışı onların seslerini bastırdığı an masadaki herkes sessizleşmişti. "Ulan, ben binlerce adamı komuta ediyorum, bu ikisiyle baş edemiyorum. Delireceğim ya. Nuran..."

"Bana hiç bakma, Kutluhan. Ben okul yönetiyorum. Bir sürü öğrenciyle, veliyle iletişim kuruyorum ama bu ikisiyle asla kuramıyorum. Ben anlamadım ki bu nasıl iş? Biz ana baba olamıyoruz herhalde."

Kadının isyanıyla herkesten, "Olur mu öyle şey, Nuran abla," diye sesler yükselmeye başlamıştı ki küçük Nazenin Metehan'ın göğsüne sokulup, küçüldükçe küçüldü.

"Tocaman Mete amca, bu amca neden bağırdı?" diye mırıldandı. İşte bu soruyla herkesin yüreği yufka gibi olmuştu. En çok da Albay'ın.

"Çocuğu korkuttum sizin yüzünüzden," diye kızlarına çıkışıp küçük Nazenin'e döndü ve kollarını açtı. "Gel dedem sen, korkma. Ben ablaların kavga ediyor diye kızdım. Kavga etmek kötü bir şeydir."

Küçük kız elden ele masanın başındaki Albay'a uzatılırken herkes kıs kıs gülüyordu. Andaç yüzünü sıvazlayıp, "*Gel, dedem*, demesine mi güleyim yoksa yüzlerce şerefsizin canını alan adamın *kavga etmek kötü bir şeydir*, demesine mi?" dediğinde Albay dahil herkes gülmeye başladı.

Yemek hoş sohbetle devam ederken saat ilerledi, herkesin karnı doydu. Üstlerine bir ağırlık çökmeye başladı. Tam o esnada Nuran ve Yeliz ellerinde kocaman iki çaydanlıkla göründü.

"Abla, ne diyorsun ya..." diyen Andaç'ı, "Allaaah, çaylar geldi," diyen Metehan takip ederken ikisi de ayaklandı. Metehan, "Abla, sen ver onu bana," dediğinde Andaç da Yeliz'e doğru yürümüştü.

"Bizim kız, sen otur. Biz gerisini hallederiz, sağ olasın."

Tim komutanları ayaklanıp, çay servisine başlayınca Yusuf mahcup bir sesle, "Komutanım, biz yapsaydık..." dedi.

Metehan ona başıyla selam verip, "Otur, aslanım, otur," dedi. "Üstümüzü değiştiremedik, tamam da şu an siviliz. Abilerinizin elinden bir çay da içmeyecekseniz ayıp bize," derken çayları doldurmaya başlamıştı.

Herkes çayını eline alıp keyifle yudumladığı sırada Andaç gayet duyulur, net bir sesle, "Metehan," dedi.

"Söyle, biraderim."

"Sen şimdi bir türkü söylersin, hepimizi mest edersin." Abisinin sözleriyle sevdiği adama bakan Nazenin, kaşını hafifçe havalandırmıştı. "Aa, Nazo, Metehan'ın türkü söylediğini duymadığını söylemeyeceksin, değil mi abim?"

"Duydum da... Kendi kendine söylüyordu," demesiyle ikisi de o günü hatırladı. Metehan'ın mutfakta yemek yaparken bir yandan da türkü söylediği, daha sonra Nazenin'in sesinden irkilip parmağını kestiği gün.

Nazenin aklına gelen o sahneyle gülmemek için dudaklarını kemirip, başını başka yöne çevirirken Metehan dişlerinin arasından, "Sakın, Nazenin, sakın güzelim," diye homurdanıyordu. Herkes *neler oluyor*, dercesine onlara bakıp olan biteni anlamaya çalışıyordu.

"Bunun altından acayip komedi bir muhabbet çıkacak. Metehan'ın yüzünden belli. Anlat, abim. Ne oldu?"

Nazenin haykırarak, gülmek istese de susup başını sağa sola salladı ve dudaklarının üstüne fermuar çeker gibi yaptı. "Anlatamam, dudaklarım mühürlü," dedi. Metehan'a yandan bir bakış atıp göz kırpmasıyla Andaç ve Kerem dışındaki herkesten *ooo* nidaları yükselmişti.

Metehan ise kadının bu imalı cevabına belli belirsiz gülüp, kolunu omzuna sararken, "Ha şunu bileydin," diye mırıldandı.

"Bırakın şu tazeleri. Yusuf, git de evden bağlamayı getir, aslanım. Marmarisli Kılıçarslan'a bir Ege türküsü çaldırıp söyletelim." Sinem'in yanında akşam boyunca kedi gibi oturan Yüzbaşı Yusuf ayaklandı.

Nazenin ise Kutluhan Albay'ın sözlerine şaşırmış vaziyette bir ona bir de sevdiği adama bakıp, "Aa, işte bunu bilmiyordum," dediğinde Pençe Tim'inden uğultu yükselmişti.

"Yapma, Nazenin abla, ya... Nasıl bilmezsin?" diyen Hamdi'yi Aybars takip etmişti.

"Ooo, Vali yengem, sen asıl olayı kaçırmışsın. Abim çok güzel bağlama çalar."

Nazenin duyduklarıyla iyice şaşırmış ve meraklanmış bir vaziyette ona bakarak, "Vay, Binbaşı..." dedi.

"Meziyeti bol olan bir tek sen değilmişsin demek ki yavrum."

"Hemen de laf sok!"

"Yok canım, ne laf sokması. Övüyorum seni. Ayrıca ben sana yetişemem. Hatun at biniyor, eli silah tutuyor, yakın dövüş biliyor. Ve hepsinden alakasız olarak buz pateni yapıyor," dediğinde bunu bilmeyenlerden şaşkınlık dolu sesler çıktı. Nazenin ise bu tepkilerden biraz utanmış, saklanma isteğiyle dolmuştu. Herkesin kendisine yönelen bakışlarından kaçmak için çay bardağına sarıldı ve çayını yudumladı. "Bu arada, Aybars senin yakın dövüş bilip bilmediğin konusuna çok meraklı. Onun üstünde birkaç antrenman yapmalısın."

Duyduğu sözlerin şaşkınlığıyla komutanına ve Vali Hanım'a bakan Aybars, ellerini havaya kaldırıp tek solukta, "Vallahi merak etmiyorum," dedi. "Andaç Komutan'ımın kardeşi, Paşa'mın kızısınız. Kesinlikle iyi eğitilmişsinizdir, Vali'm."

"Eyvallah, Aybarscığım. Tam da tahmin ettiğin gibi," diyerek çayından tekrar yudumlamak üzere olan Nazenin, Metehan'ın kocaman açılmış gözlerinin ağırlığını hissederek ona döndü. "Ne oldu yine?"

"Cımlı cimli konuşuyorsun, ifrit oluyorum."

"Kıskanç herif."

"Sağ ol, canım."

Onların atışmasını soluksuzca takip eden Andaç resmen uluyarak, kahkahalar atarken gözleri yaşardı.

"Acımıyor canım kardeşim," dedi. "Metehan'a lafları bir bir soktu."

"Ulan Andaç, ben sana lafları bir bir sokacağım, öyle mal gibi kalacaksın," diye homurdanan Metehan yeniden ağzını açmaya hazırlanıyordu ki Nazenin araya girdi.

"Masada çocuk var güzel konuşun!"

Andaç ve Metehan şaşkınlıkla ona dönüp *ciddi misin*, der gibi baktığında, Nazenin tüm bu atışmayı kendisi başlatmamış gibi omuzlarını silkti.

Andaç gözlerini devirerek, "Haklısın, canım kardeşim, masada çocuk var ve güzel konuşmamız lazım," dediğinde Nazenin başını salladı.

"Ben her zaman haklıyımdır."

Sözleri gülüşmeleri başlatırken, Metehan araya girip, "Haklısın, hayatım," dedi. "Çok haklısın. Bir vilayetin valisi kadar haklısın hatta."

"Heh işte, ben de onu diyorum ya, canım."

Masada dönen bu diyaloglara herkes katıla katıla gülerken Yusuf yeniden aralarına dönmüştü. Elindeki bağlamayı Metehan'a uzatıp, "En son sen çalmıştın, abi," dedi. "Muhtemelen ayarlama yapman gerekiyordur."

"Yaparım, koçum, sağ ol. Ayağına sağlık."

"Estağfurullah, abi. Ne demek."

Sözlerine baş selamıyla karşılık verirken bağlamanın kılıfını yavaşça açtı. Bu esnada Nazenin ise ona alan açmak için sandalyesini yana kaydırmıştı. Merakla sevgilisini izliyor ve bekliyordu.

Bağlamanın öylece durmaktan ve havanın ısınmasıyla salıveren tellerini, burgulardan sıkıp ayarlamaya başladı. Sol eli burguları tek tek tutuyordu. Sağ eli ise tezeneyi tele vurarak ayarlama yaptığı telden ses çıkmasını sağlıyordu. Akort ayarlamasını yapan Metehan, bağlamanın sapını bir güzel kavrayıp parmaklarını perdelerin üstüne yerleştirdi ve tezeneyi tellere vurdu.

Herkesin bildiği bir ezgi doldurdu kulaklarını. Çok tanıdık, sevdikleri bir türkü yükseldi bağlamanın tellerinden ve en sonunda da Metehan'ın sesinden duyuldu türkünün sözleri.

"Deniz üstü köpürür,
Hey canım, rinanay rina rinanay.
Gemilere binsem götürür,
Hey canım, hey...
Gemilere binsem götürür,
Hey canım, hey...
Benim de buraya gelişim,
Hey canım, rinanay rina rinanay.
Bir güzelden ötürü,
Hey canım, hey...
Bir güzelden ötürü,
Hey canım, hey..."

Nazenin aylar önce yine bu türküyü dinlemişti ondan. Ve onun her zaman gür çıkan sesinin nahifliğine şaşırmış, etkilenmişti. Şimdi de aynı hisler kaplamıştı yüreğini. Hatta o güne göre içi daha bir coşkuluydu. Çünkü Metehan oldukça profesyonel bir şekilde hem bağlama çalıyor hem de türküyü söylüyordu.

"Karıncanın katari,
Hey canım, rinanay rina rinanay.
Yüreğimde yatarı,
Hey canım, hey...
Yüreğimde yatarı,

Hey canım, hey...
Benim de bu dünyaya gelişim,
Hey canım, rinanay rina rinanay.
Bir güzelin hatırı,
Hey canım, hey...
Bir güzelin hatırı,
Hey canım, hey..."

Benim de bu dünyaya gelişim bir güzelim hatırı, derken yüzünde belli belirsiz oluşan tebessümü görmüştü Nazenin. Aklına annesi gelmiş olmalıydı.

"*Denizin ortasında,*
Hey canım, rinanay rina rinanay.
Mum yanar sofrasında,
Hey canım, hey...
Mum yanar sofrasında,
Hey canım, hey...
Benim de bu dünyadan gidişim,
Hey canım, rinanay rina rinanay...
Memleket sevdasından,
Hey canım, hey...
Memleket sevdasından,
Hey canım, hey..."

Türkünün son sözlerini söylerken gözlerini Andaç'a dikti. Hatta açıkça gülmüştü. Onlar bu dünyadan gidişlerinin memleket sevdasından olmasını dileyen adamlardı. Türkünün sözleri gönüllerindekini duyulur yapmıştı sanki.

Bağlamanın teline son kez vurup sustuğunda, birkaç saniye kimseden çıt bile çıkmadı. Ardından ise alkışlar, ıslıklar sardı etrafı.

"Tamam, canım. Utandırmayın insanı," diye homurdanıp çayına uzanmıştı ki Nazenin kahkaha atıp ona dikkatle baktı.

"Sen utanabiliyor musun?"

"Bak ya, sürekli taşak geçiyor benimle. Birader, bu nedir ya?" derken, Andaç'a bakıp kıs kıs gülecekti ki Albay bastı kahkahayı.

"Oğlum, sizin bu meretle zorunuz ne, lan? Bir sen, bir Vali Hanım..." "O başlattı, Kutluhan baba. Tanıştığımız gün bana, *askerim, oldukça da taşaklı bir rütbem var*, dedi."

Albay, "Sonra gördü taşı maşı," dedi. "Çocuk var masada, yaptığımız muhabbete bak."

Söylenen adama bakıp gülümseyen Nazenin, "Gördü değil de tuttu derler ona," dedi.

Metehan, "Ama yeter, ya!" diye isyan edip, sağ kolunu ona sararak ağzını kapadı. Nazenin'in sözleri bu müdahaleyle ağzından boğuk çıksa da herkes ne dediğini duymuştu. Nazenin onun isyanına katıla katıla gülerken diğer herkes de kendisine eşlik ediyordu.

"Tamam tamam, susacağım. Bir şey demeyeceğim, valla. Bırak, tamam," diye hâlâ dudaklarını örten elin altından homurdanıyordu. "Bak, ısırırım."

"Heh, bir o eksik kalmıştı. Bir onu yapmadın. Zıplayıp kafa attın, dudağımı patlattın. Silahını çekip aklımı aldın. *Aha, bu manyak sıkacak sağa sola, bok yoluna gideceğim*, dedim."

Metehan'ın tanıştıkları ilk anlardaki düşüncelerini herkes gibi ilk kez duyan Nazenin, ona dönüp kırgın kırgın baktı. "Ayıp ama ayıp," dedi. Sonra durup gözlerini kıstı ve kıs kıs güldü.

"Ne yumurtlayacaksın? Ne yumurtlayacaksın acaba? Bak bak, gözlere bak, velfecri okuyor, ya Rabbi'm. Tövbeler olsun."

Nazenin, "Siz şeyi bilmiyorsunuz, değil mi?" dedi hevesle ve masadakilere dönüp sırıttı. "Bu Bordo Bereli Binbaşı'nız var ya..."

"Ee?"

"Var."

Nazenin, "Heyecan yaratıyor resmen," diyenlerin hevesiyle iyice kamçılandı sanki.

"Nazenin, ne anlatacaksan bence anlatma, güzelim," diyen adama bakıp omuz silkti ve devam etti anlatmaya.

"Adamlar üstümüze sıkıyor, bu da takmış bana *kimsin sen*, diye soruyor. Sonra durdu, bir arabaya baktı. *Siyah, cam tavan Passat'a biniyorsun, aşiret kızı falan mısın*, dedi. Yemin ediyorum, ben bu yaşıma kadar böyle bir vizyon görmedim."

İşte bu sözlerle dakikalarca sürecek bir kahkaha tufanını başlatmış, Nazenin de onlara içtenlikle katılmıştı. Bu gece masada rütbe yoktu, makam yoktu. Herkes dost, herkes yoldaştı sanki.

"*Passattt Metehan*, diyeceğim oğlum bundan sonra sana."

Andaç'ın bu sözleriyle yüzünü ekşiten Metehan, "Sen sus," dedi. "Sen konuşma. Bu kız seninle büyüdüğü için böyle, değil mi?"

Nazenin de Andaç da aynı anda, "Evet," dedi.

Ardından hızını alamayan Nazenin, "Ayrıca ben Metehan'ı ilk kez türkü söylerken duyduğumda ses çıkarmadan dinliyordum ki beni fark edince, korkup elindeki bıçakla parmağını kesti," dediği anda oturduğu yerden resmen uçarak, ayaklanıp soluğu Kutluhan Albay'ın yanında aldı.

"Hani dudakların mühürlüydü, Nazenin Hanım?"

Metehan dişlerinin arasından hırlayarak, bu soruyu sorarken, Nazenin ona bakıp tekrar sırıttı. "İntikam, Binbaşı, intikam," dedi. "Bir daha sus-

mam için müdahale etmemen gerektiğini anlamışsındır umarım. Ben susmam, sustururum, Binbaşı."

"Çok eğleniyorum ya. Mükemmel," diye olduğu yerde resmen zıplayarak gülen Andaç, kafasına uçan çay tabağından nasibini almıştı.

"Lan, sus! Ben biriyle baş edemiyordum, birken iki oldular. Allah'ım, sabır ver," deyip hızla Nazenin'e döndü. "Sen de gel yanıma. Kedi gibi sindin Kutluhan babanın eteğine. Ben Hüma ve Leyla'ya *cadı*, diyordum. Asıl cadıyı başıma sarmışım."

Nazenin belli belirsiz tebessüm etti bu kez. "Yanlışın var, Binbaşı," dedi. "Başına değil, gönlüne sarmışsındır."

Metehan işte bu sözlerle pili bitmiş oyuncak gibi susup kaldı ve gözlerindeki sahte kızgınlığın yerini sıcacık bir ifade aldı.

"Kadının fendi, erkeği yendi galiba. Ne dersin, Kutluhancığım?" diyen Nuran Hoca omzuna dolanan kolun altına girip kocasının elini sıkıca tuttu. Bir yandan da kocasının kucağında uyuyakalmış küçük kıza bakıp tebessüm etti.

"Düşmanın aklım adıyla bile alan adama bakın hele. Yedi kelime, iki cümleyle düşürdü süngüsünü. İndirdi şalterleri."

Sözlerine Metehan ve Nazenin dışında herkes tebessüm etmişti. Onlar ise hâlâ pürdikkat birbirlerine bakıyor, gözleriyle konuşuyorlardı. Ta ki Nazenin o çocuksu, eğlenceli, deli yanını bir köşeye bırakıp, ayaklanarak yanına gidene kadar. Omuzlarını usulca okşayıp, kulağına yaklaşarak fısıldayana kadar.

"Zemheri söyle, Binbaşı. Zemheri zamanı tanışmamızın hatırına söyle."

Bu sözlerle bir kez daha gönlüne sevda ateşi düştü sanki Metehan'ın. Yandı da kül olamadı sanki. Başını hafifçe kaldırıp sevdiği kadının yemyeşil olduğunu bildiği o güzel gözlerine baktı. Akşam vakti gözlerinin rengi net görünmüyordu ama o biliyordu sonuçta.

Derin bir soluk alarak, "Otur yamacıma da söyleyeyim, güzelim," dedi. Nazenin ise sessizce oturdu yerine. Metehan bağlamasını tekrar kavradı, parmaklarını perdelerin üstünde gezdirmeye başladı.

"Haber saldım, tez gelesin, oy, oy, oy.
Sabrım azaldı, bilesin, oy, oy, oy.
Nere koyam gönlümdeki gülleri,
Ustam yine dört bir yanım zemheri, zemheri, zemheri ustam.
Ustam yine dört bir yanım zemheri, zemheri, zemheri ustam.
Gün geçtikçe azalırım, oy, oy, oy.
Bir gün yıkılır, kalırım, oy, oy, oy.
Üstümü karlar örtmeden dön geri,
Ustam yine dört bir yanım zemheri, zemheri, zemheri ustam.
Ustam yine dört bir yanım zemheri, zemheri, zemheri ustam."

***

Her şey iyi hoştu, güzeldi ama bir sonu vardı. Bu güzel yemek de son bulmuş, herkes dağıldığında Andaç, Birce ve Sinem, Nazenin'in evinin yolunu tutmuştu.

"Ben misafirhanede kalırım, ya. Sen niye beni zorla evine götürüyorsun, kızım?"

Sinem yorgunluğuna inat hâlâ bu soruyu sorarken Nazenin sinirle, "Çünkü misafirhaneler misafirler içindir," diye soludu. "Sen misafir değilsin. Yürü."

"Nazo'm doğru diyor. Sus da yürü artık," diye kendisini destekleyen Birce'ye bakıp güldü.

"Hem sen benimle uyumayı özlemedin mi?"

"Özledim de git, sevgilinle uyu, kızım. Niye benimle uyuyorsun ki?"

Birkaç adım arkalarından yükselen boğulma sesini duydular.

"Abim kendi kendine mi boğuluyor yoksa sevgilimi mi boğuyor? Bir bakar mısınız kızlar. Ben bakamayacak gibiyim," demesiyle Metehan'ın kahkaha sesi kulaklarına ilişmişti. Nazenin gayet rahat bir şekilde, "He, tamam, sıkıntı yok, kendi kendine boğuluyormuş," dediğinde Birce homurdandı.

"Neyine boğuluyor? Sanki evlenmeden önce benimle kalmıyordu da. Aman, bunlar da. Kendileri yaparken sıkıntı yok, kardeşleri yapınca tü kaka," demesine kalmamıştı ki burnunun dibinde biten kocasının yüzünü fark edip çığlığı bastı. "Ayy! Andaç, ne yapıyorsun, kocam?"

"Kaka!"

"Ne?"

"Bok!"

Söylediklerini anlamayan Birce, yanındaki arkadaşlarına dönüp, "Ne diyor bu be?" dediği anda hepsi kahkahayı basmıştı.

Metehan, "Birceciğim, *gözlerim görmez, kulaklarım duymaz olaydı bu sözleri*, diyor," dedi. "Kardeşini kıskanıyor ki hakkıdır. Abi sonuçta."

Andaç, "Evet!" diye bağırdı.

"Can kardeşimle de olsa kız kardeşim bir adamla birlikte ve bunu kıskanıyorum. Çünkü Nazo'm, gözbebeğim."

Nazenin abisine bakıp içtenlikle gülümsedi. "Yapma be, ağlarım bak," dedi.

"Sus kız. Ben seni bu dingile bile veremeyecek gibiyim. Bak bir fena oldum, Nazenin."

Nazenin abisine yaklaşıp, sıkıca sarılarak, yürümeye devam ederken Metehan onları birkaç adım geriden takip etmeye devam ediyordu.

"Zaten beni kimse kimseye veremez, abiciğim. Ben kendime koca alırım. Sen bunu bilmiyor musun? Lütfen ama!"

"Doğru. Bak bunu doğru dedin, Nazo'm."

"Bu sözleri çiçekle çikolatayla kapına geldiğimde de söyle, olur mu güzelim? Unutma ama söyle. Yoksa darılırım."

Arkalarından yükselen sözlere ve akabinde gelen gülme sesine dönüp abi kardeş Metehan'a baktılar. Tam ona cevap yetiştirecekken lojman binasına girmişlerdi. Bu yüzden sessiz kalmayı tercih ettiler. Yoksa tabii ki cevapları hazırdı.

Birbirlerine *iyi geceler*, dileyip evlerine girdiklerinde misafir yatak odasını abisi ve Birce için hazırlayan Nazenin, Sinem'e de kendi yatağını hazır etmişti.

"Sen uyu, Sinem kuşum. Benim biraz işim var, salonda çalışacağım," dediğinde Sinem zaten ayakta uyuyordu. Hiç itiraz bile edemeyip kendini yatağa bıraktı. Nazenin ise önce üstünü değiştirip geceliğini giydi. Ardından da sabahlığını üstüne geçirip salona ilerledi. Herkes uyurken sessizce bilgisayarından bazı dosyaları inceledi. Saat epey ilerleyip Sinem'in yanına kıvrıldığında, gözlerini kapadı.

Ancak uykusu olmasına rağmen bir türlü uyuyamıyordu. Yok, gelmiyordu o uyku denen meret. Yanında birini arıyor, istiyordu. Ki bu kişi asla dostu Sinem değildi. Usulca yataktan kalktı ve yatağa yatmadan önce çıkardığı sabahlığı hızla giyip evin kapısına ulaştı. Kilitleri usulca açıp kapıyı en yavaş şekilde araladı. Tam o sırada, karşı dairenin kapısının açılması aynı anda olmuştu.

"Geç kaldın, yavrum," diyen adama bakıp uykulu gözlerle güldü ve ona doğru hızla koştu. Kendisini bekleyen kollara atılıp kollarını adamın boynuna, bacaklarını ise beline doladı.

"Çok uykum var, Mete."

"Benim de güzelim. Benim de çok uykum var ama sensiz uyuyamadım."

Bu sözlere yüreği eriyip bitmişti sanki Nazenin'in. "Hadi, uyuyalım o zaman," diye mırıldanıp yüzünü adamın boynuna sakladı. Bir yandan da ensesindeki kısacık saçlarıyla oynamaya başlamıştı. Metehan içeri girip kapıyı kapadıktan sonra kilitleri çevirdi ve yatak odasına ilerledi.

"Uyuyalım, güzelim," dedi sadece. Sonra Nazenin'i yatağa bırakıp yanına sokuldu. Üstündeki sabahlığı çıkarıp attı. Ardından da yanağını kadının göğsüne koyup, kollarını beline sararak gözlerini kapadı.

Onlar birbirlerini buldukları anda uykuya teslim olurken, kapı sesini duyup uyanan Andaç, kapının dürbününden iki deliyi de görmüştü. "Vallahi kaçar bu kız kocaya," deyip, kendi kendine gülerken onların birbirlerine

sımsıkı sarılmış hallerine huzurla, sevgiyle bakmış, hiçbir şey görmemiş gibi yatak odasına geri dönmüştü.

"Ne oldu? Neden uyandın?" diye mırıldanan karısını kollarına alıp saçlarını öptü.

"Herkes sevdiğine kavuştu mu diye emin olmak istedim," dedi. Birce başını kaldırıp ona baktı. Kocasının yarım bir gülüşle kendisine göz kırpmasıyla ne demek istediğini anladı.

"Herkes sevdiğine kavuştu mu peki?"

"Kavuştu, kavuştu," dedi bir soluk alarak. Gözlerini usulca kapadı ve kendini uykunun huzurlu kollarına bıraktı.

9. BÖLÜM

Hafta sonunu dostları ve abisiyle geçiren Nazenin, onları uğurlarken yine içi burkulmuştu ama bu kez kendisini teselli edecek kişi yanı başındaydı. Metehan'ın elini sımsıkı tutarak eve döndüklerinde mutfağa girdi, kendini oyalamak için yemek yapmaya başladı. Bu esnada arkasında hissettiği sıcaklıkla ürperip, soluklanacakken boynuna konan öpücük, alamadığı nefesini de kesmişti.

"En son bana böyle yaklaştığında olanları hatırlıyorum, Binbaşı."

Metehan, "Ne tesadüf, ben de hatırlıyorum," dedi. "Hem de çok net." Boğuk sesiyle kıs kıs gülüp az evvel öptüğü yeri bir kez daha öptü ama bu kez dudakları teninde daha uzun kalmıştı.

Nazenin, "Duş almaya gidiyorum, sen de bu yemeğe göz kulak oluyorsun," diyerek adamın kolları arasından hızla çıktı ve banyoya doğru ilerlemeye başladı.

"Kaç bakalım, kaç. Şimdi kaçtığın kollarda uyumayacakmışsın gibi kaç, Vali Hanım," diyen Metehan, kadının uzaktan gelen kahkahasıyla gülümserken önündeki tencerede pişen taze fasulyeye bakakaldı ve gözlerini devirdi. "Buraya geliş amacım çok farklıydı be fasulye. Ama benim de bahtıma sana göz kulak olmak düştü işte," diyerek, salona geri dönüp koltuğa oturdu, bacaklarını sehpaya uzattı. Eline telefonunu alıp bir süre kardeşiyle mesajlaştıktan sonra saati fark edip mutfağa girdi ve yemeğin altını kapadı. Nazenin'in neden hâlâ banyodan çıkmadığını merak edip, biraz da endişelenerek, banyoya ilerlediğinde kapıyı usulca çalıp araladı.

"Naze-" Nazenin diyemeden, öylece kalırken gözlerini peş peşe kırpıştırmış, ağzını açıp kapamış ancak ses çıkaramamıştı. Çünkü duş aldığını zannettiği kadın küveti doldurmuş, içine de bir güzel uzanmıştı.

"Geç kaldın, Binbaşı," diyen kadına bakıp bıyık altından usulca güldü. Birkaç gece önce evinden kaçıp kendisine geldiğinde söylemişti bu sözü ona. Şimdi karşılığını alıyordu.

"Beklediğini bilmiyordum, yavrum. Yoksa bekletmezdim."

Sözlerine gülümseyen Nazenin gözlerini aralayıp sağ elini suyun içinden çıkardı. "Gel," derken işaretparmağıyla da gelmesini işaret etti.

"Emredersin, kadınım. Gelirim tabii," dediğinde ensesine uzanmış ve tişörtünü tek hamleyle çıkarıp atmıştı. Adım adım küvete yaklaşırken şortunu çıkardığında, Nazenin güçlü bir kahkaha koyvermişti.

"Ciddi misin? Şort dışında bir şey giymiyor musun yani!"

"Fazlalıklara gerek yok. Hele ki sen evdeysen."

Nazenin bir kahkaha daha attı. Metehan küvete girip, onun karşısına otururken bacaklarını uzattı. Nazenin ise bacaklarını kucağına çekip ayaklarını elleriyle sarmıştı. Bir süre sessizce birbirlerine bakarlarken Metehan aklına gelen şeyle gülümsedi.

"Ne? Neden öyle gülüyorsun?"

"Seni biraz eğitmek lazım, Vali Hanım," deyip tek hamleyle kadının üstüne geldi ve yanağını elinin tersiyle okşadı. Nazenin o koca cüssenin bir anda üstünü örtmüş olmasının şaşkınlığını yaşarken, "Nefesini tut," dediğini duydu. Daha ne olduğunu anlayamadan da kendini suyun dibinde buldu. Boynunu kavrayan el başını, üstündeki beden ise bedenini suya gömmüştü. Bir an için çırpınıp gözlerini araladı. Suyun yüzeyinde duran Metehan'ın yüzünü flu şekilde gördü.

"Tut nefesini," dediğini ise zar zor duydu. Sözünü dinleyip, olabildiğince tuttu nefesini, ciğerleri acımaya başladığında suyun yüzeyine çıkmak için hamle yapmak istedi ancak ne mümkündü! Üstünde duran adamı devre dışı bırakmak imkânsız gibiydi. "Debelenme. Enerjini boşa harcama. Sakin ol. Düşün."

Düşündü. Ellerini adamın beline sardı önce, ardından kalçalarına indirip sıktı. Ama bunun çözüm olmayacağını anlayıp biraz daha ileri gitmekte sakınca görmedi. Metehan'ın sertleşen uzvunu kavradığı anda kulaklarına bir uğultu doldu. Birkaç saniye içinde de suyun yüzeyine çıktı.

"Ellerini sevişeceğimiz ana sakla, yavrum. Şimdi savaş zamanı," demesiyle kadını ters çevirip göğsüne yaslamış, bileklerini yakalayıp tek eliyle sıkıca tutmuştu. Az evvel çıkarıp, attığı tişörtüne uzanıp Nazenin'in bileklerini arkasına çekti ve tişörtle bağladı. "Tut nefesini ve sakin ol. Düşün. Sonra da kurtul ellerimden." Kadını tekrar yüz yüze bakacakları konuma getirip saçlarından yakaladı ve suyun içine çekti. "Düşün, Nazenin. Düşün. Ellerin bağlı ama kurtulamazsan boğulacaksın. Düşün," derken sevgilisi Metehan gibi değildi. Binbaşı Metehan vardı karşısında. Bordo Bereli Metehan. Yüzlerce komandoyu eğiten komutan vardı. Nazenin bir an için gözlerini kapadı ve dediğini yaptı. Elleri sırtına yapışık şekilde bağlıydı. Boynunu kavrayan el, bedenini bacakları arasına sıkıştıran kocaman beden yüzünden hareket alanı kısıtlıydı. Ama bir çözüm yolu bulması gerekiyordu. Düşündü. Nefesini kontrol etmeye devam edip biraz daha düşündü.

O sırada sağ ayağını sert bir hamleyle Metehan'ın bacakları arasından kurtarıp beline sardı. O anda diğer bacağını var gücüyle kendine çekip sevgilisinin karnına dizini vurmuş, onun nefesini bir anlık da olsa kesmeyi başarmıştı. Omuzlarından güç alıp, suyun yüzeyine çıkarken diğer bacağını da adamın beline doladı ve bir anda kendini onun kucağında bulup derin derin nefes aldı.

"Acıdı mı?"

İlk sorduğu sorunun bu olmasına gülen Metehan, "*Nasıl vurdum ama*, demeni bekliyordum," dedi. "Beni şaşırtıyorsun, Nazenin Hanım."

Sözlerine gülecekti ki ensesini ve olağanca saçını kavrayan el, kafasını yeniden suya çekip batırmıştı. Hazırlıksız yakalandığı bu hamle yüzünden, olan nefesini de suyun içinde verip soluksuz kaldı. Araladığı gözlerinden Metehan'ın yüzünü görüp öfkeyle bir tekme savurdu ama boşa gitti. Çünkü bacakları hâlâ ona sarılıydı ve ayakları adamın bedeninin gerisindeydi. Saçlarını kavrayan eli tutarken bu kez sol ayağını kurtardı ve Metehan'ın sağ omzuna attı. Sağ ayağını da onun kolunun altından kurtarıp, sol omzuna atmasıyla bedenini ters çevirerek suyun üstüne çıktı.

"Manyak mısın sen?"

Bağırışına kahkahalarla gülen Metehan onu yine kendine çekip sırtını göğsüne bastırmış, kollarıyla bedenini sarmıştı. Kadının kulağına sokulup, "Şimdi bu öfkenle seviş benimle," diye fısıldadı. Nazenin ürperip titredi belli belirsiz.

"Sen delinin tekisin, biliyorsun, değil mi Binbaşı?"

"Bu deli seni her konuda eğitecek, güzelim. Öfkene hâkim olmayı, kurtuldum sanıp rahatlamamayı, en zor anlarda bile sakin kalıp mantıklı düşünmeyi öğreteceğim sana," deyip kadının saçlarını bir kez daha kavradı ve onu omzuna yatırırken dudaklarını birleştirdi.

***

O günden sonra Metehan, dediği her şeyi gerçekleştirmeye başlamıştı. Sessiz adımlarla Nazenin'e yaklaşıp bir anda elini kolunu tutuyor, ellerinin arasından kurtulsun diye hem yapması gerekenleri söylüyor hem de hiç acıması yokmuş gibi kadına sert müdahalelerde bulunuyordu. Bir haftadır ev resmen savaş alanına dönmüştü. Nazenin öfkeli yumruklarıyla iki kez Metehan'ın dudağını bir kez de kaşını patlatmıştı. Metehan ise bu darbelere karşılık vermekten geri durmamıştı. Nazenin'in boynunu kavrayıp nefesini kestiği de olmuştu, bileğini sertçe kavrayıp, çevirerek incittiği de. Vali Hanım boynundaki parmak izlerini gizlemek için bir haftadır fular takıyor, bileğine ise sargı sarıyordu. Daha doğrusu bunların hepsini Metehan yapıyordu.

Sabah işe gitmeden önce onu boynunda uzun uzun öpüp fularını bağlı-

yor ama asla *özür dilerim*, demiyordu. Çünkü bu yaralar kendini koruyabilmeyi öğrenmenin getirileriydi. Özür dilemesini gerektirecek bir şey yoktu. Bunların hepsini onun iyiliği için yapıyor, ardından da öpüp, koklayarak özrünü sözsüz ama bedenlerini zevkle birleştirerek diliyordu.

Tarih 19 Mayıs'ı gösterdiği sabah ikisi de evlerinden pırıl pırıl çıktı. Nazenin kırmızı etek ve ceket takımının içine bembeyaz bir gömlek giymiş, boynuna kırmızı bir fular bağlamıştı. Ayağındaki topuklu ayakkabıları da tıpkı eteği ve ceketi gibi kıpkırmızıydı.

Metehan ise resmi tören üniformasını giymişti. Onu Anıtkabir ziyaretinde de böyle görmüştü ama dikkatle inceleyecek vakti de ortamı da olmamıştı. 18 Mart Çanakkale Zaferi ve Şehitleri Anma Günü'nde ve 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nda görevde olduğundan, törene onunla katılamamıştı.

Gülümseyip, "Günaydın," diyerek birkaç adımla yanına sokuldu. Bu sırada beline dolanıp bedenini saran kolun içine kıvrıldı.

"Günaydın, güzelim. Göz kamaştırıyorsun, Nazenin."

"Sen de öyle, Metehan," derken, uzanıp adamın yanağını öptü.

"Hazırsan çıkalım mı?"

"Hazırım, çıkabiliriz," dedi.

Apartmandan çıkana kadar el ele yürüdüler. Dışarı adım attıkları an ise elleri birbirinden ayrıldı. Metehan kolunun altına sıkıştırdığı şapkasını başına geçirdi.

"Günaydın," demesiyle girişte muhabbet eden ve tıpkı kendisi gibi giyinmiş olan Pençe Timi toparlanıp esas duruşa geçti.

"Sağ ol."

"Normal selam vermiş ama," diye mırıldanıp, kıs kıs gülerken Nazenin'in aracına binmesini bekledi ve kapısını kapadı.

Bayram kutlamaları, valilik önündeki Atatürk büstünün önüne çelenk bırakma, saygı duruşu ve İstiklal Marşı'nın okunmasıyla başlamış, ardından tören geçişi için hazırlanan alana yürünmüştü.

Yaklaşık üç saatlik bayram programı son bulduğunda, doğruca valilik binasına geçen Nazenin burada da düzenlenen programlara katıldı. Akşam ise 19 Mayıs Resepsiyonu düzenlenip tüm devlet erkânı balo salonu olarak adlandırılan büyük salonda ağırlanmıştı.

Nazenin bugüne ve bu akşama özel kısa bir konuşma yaparken Metehan onu uzaktan ama gururla izliyor, ona bakarken içi içine sığmıyordu sanki.

Saat gece yarısına yaklaşıp davet son bulduğunda, yorgun argın eve dönen Nazenin, Metehan'ın nerede olduğunu merak ederek kapısına baktı. Ancak ayakkabıları yoktu.

"Yine ne hazırladı acaba? Benim için kaşını mı yoksa dudağını mı feda edecek?" diye kendi kendine sorup güldü. Günlerdir eve saat kaçta dönerse dönsün, Metehan'ın ağır eğitimine maruz kalıyordu. Resmen bu durumu normal kabul etmeye başlamıştı. Çantasından anahtarını çıkarıp kapıyı açacaktı ki arkasından, "Nazenin Hanım," diyen sesi duyarak durdu. Omzunun üstünden arkaya baktığında Aybars'ı görerek gülümsedi.

"Üsteğmenim."

"Sayın Vali'm, Binbaşı'm sizi bekliyor. Gidelim." Bu sözlerle kaşları çatılsa da bir şey demedi. Aybars'ı takip etmeye başladı. Kapının önünde Metehan'ın kendisi gibi kocaman olan arabası duruyordu. Aybars, ön yolcu kapısını açıp, araca binmesine yardımcı olduktan sonra şoför koltuğuna geçerek hareket etti.

Pençe Timi'nin kullandığı hangara vardıklarında, Nazenin şüpheyle Aybars'a ve karadelik gibi görünen hangara baktı.

"Yine ne bok yiyecek? Ne planladı acaba?" diyerek, araçtan inerken Aybars gülmemek için kendini zor tutmuştu. Kadının peşi sıra araçtan inip o da hangara girdi. "Ne şimdi bu? Karanlıkta yönünü bulma eğitimi mi? Bak, yürüyorum, mayın falan yok, değil mi?" derken ardındaki hangar kapısının kapanma sesini duyarak duraksadı. "Gerçekten ne bok yiyorsun, Metehan?" deyip derin bir soluk almıştı ki kollarını, bacaklarını tutan, ağzını kapatan elleri hissetti. "Lan, ne oluyor?" diye bağırsa da sesi boğuk çıktı. Önce ellerine ve ayaklarına dolanan ve sıkıca bağlanan ipleri hissetti. Ardından da ağzına bağlanan kumaş parçasını. Ayakları birbirine bitişik bağlandığı için dengesini kurmakta zorlanırken omuzlarına uygulanan güçle boşluğa bıraktı kendini. Poposu sertçe bir sandalyeyle buluştuğunda ise derin bir soluk aldı.

Etrafını saran karanlığa alışmaya çalışıyordu ki gözünün önünde sapsarı bir ışık patladı sanki. Gözlerini kapatıp homurdandı bir süre. Sonra gözlerini kırpıştırarak gözlerini açtı ve onu gördü. Tam karşısında oturan adamı. Sevdiği adamı. Ağzına bağlanan kumaş parçası yüzünden konuşamasa da gözleriyle resmen sövüyordu Metehan'a.

"Açın ağzını da rahat rahat sövüp deşarj olsun," diyen Metehan'ın yüzünde zerre mimik kıpırdamazken yanına gelen Yusuf ağzındaki bezi aşağı çekti.

"Sikeceğim belanı, haberin olsun, Kılıçarslan!" Dişlerinin arasından hırlayarak söylediği bu sözlere karşılık adamın yalnızca dudakları belli belirsiz kıvrılmıştı. Ancak içeride bulunan ve kendisinin göremediği kişilerin gülme sesleri kulağına doldu. Hatta o seslerden bazılarının oldukça tanıdık olduğunu anlamakta zorlanmadı. Bir kaşını havaya kaldırıp, "Yok artık, babamla abim de mi?" dedi.

Metehan dümdüz bir sesle, "Kapatın ağzını," dedi. Ağzı yeniden kapan-

diktan sonra Metehan ayaklanıp etrafında dönmeye başladı. Ne kadar süre bunu yapmaya devam etti, bilmiyordu ama epey vakit geçtiğini tahmin ediyordu.

Tam o sırada Metehan yürümeyi kesip bir anda masaya yaklaştı, ellerini masanın üstüne koyup eğildi. Böylece yüzleri birbirine yaklaşırken gözleri de uzun süre sonra buluşmuştu.

"Adın ne?" İlk soru gelip, tam da tahmin ettiği gibi sorgusu başlarken ağzındaki kumaşın çözüldüğünü hissetti.

Madem Binbaşı bu oyunu böylesine gerçekçi oynamak istiyordu, onun için sıkıntı yoktu. Oynardı.

"Sana ne?"

Yüzünde silik bir gülümseme oluşan Metehan yine aynı soruyu sorup, aynı cevabı alınca bu kez sorusunu değiştirdi.

"Baban kim?" dedi.

Nazenin de tıpkı az evvel onun yüzünde oluşan ifadeyi takınıp, "Babam yok," dedi. Ama bunu derken neden burada ve bu halde olduğunu anlamıştı. Olur da bir gün esir düşerse ve sorular askeriyenin en kıdemli adamlarından biri olan babası üstünden gelmeye başlarsa ne yapması gerektiğini öğretiyordu Metehan.

Metehan'ın, "Getirin!" diye emir vermesiyle karanlığın içinde iki kişi belirdi. Gözlerini ağrıtan ışık yüzünden kim olduklarını seçemiyordu ama Pençe Timi'nden birileriydi.

Yanına konan varile göz ucuyla bakıp gülen Nazenin, "Beni suyla mı korkutacaksın?" dediğinde, Metehan hiç tepki vermemiş, yalnızca arkasındaki karanlığa bakıp başını hafifçe sallamıştı.

Ensesinde hissettiği baskıyı fark etmesiyle başını su dolu varilin içinde bulması aynı anda olmuştu Nazenin'in. Ancak paniklemeyip sakince durması gerektiğini öğrenmişti ve öyle de yaptı. İçinden sayı sayıyor ve sakin kalıp hayata tutunmaya çalışıyordu.

Bu esnada Metehan'ın kendisine değil de karanlığa baktığından bihaberdi. Aslında dakikalardır yüreği acıyordu onu böyle gördüğü için ama yapması gerektiğini de biliyordu.

Yüzünü sıkıntıyla sıvazlayıp, "Çıkarın!" demesiyle Nazenin'in yüzü sudan çıkmış ve aldığı derin soluklar hangarda yankılanmıştı. "Baban kim?" diye bağırıp cevap bekledi ama sessiz kalan Nazenin ona yine aynı gülüşle baktı. "Sokun kafasını. Bu sefer daha uzun tutun ama. Cevaplar aklına gelir belki."

Bir kez daha suyla buluşan Nazenin, ondan gözlerini kaçıran ise Metehan oldu. Bunu yaklaşık iki saat boyunca defalarca tekrarladıklarında bile

Nazenin ağzını açmamıştı ama artık hem yorulmuş hem de sinirlenmeye başlamıştı. Metehan, "Abin kim?" diye sordu bu kez. Cevap ise öfkeyle gelen, *siktir git, lan*, demek olduğunda kadının kafasını kendisi tutup suya soktu. İki dakika kadar bekleyip, onu geri çekerken, "Sevgilin kim?" dedi.

"Yemin ediyorum ki ağzını, burnunu, kaşını, gözünü aynı anda patlatacağım. Yaz bunu kenara. Yavşak!" diye bağırdı var gücüyle. Arkada olan biteni dikkatle izleyenler son söze kıs kıs gülüyordu.

Seyfettin Paşa usulca, "İyice sinirlendi ve yoruldu," dedi. "Devam, Metehan." Kızına sorduğu son soruya bile takılmamıştı. Çünkü ikisinin arasındaki aşikârdı. Kendisi hâlâ kabullenmek istemeyip görmezlikten gelse de gerçek buydu. O yüzden soru da doğruydu.

"İçişleri Bakanı'yla yaptığınız özel görüşmede ne konuştunuz?"

"Nah söylerim! Sok lan kafamı bir daha ama buradan çıkınca sikeceğim belanı, bunu bil, oğlum."

"Küfretme!"

"Ne oldu? Zoruna mı gitti, sevgilim?" deyip imalı bir gülüş takınan Nazenin, daha nefes alamadan Metehan onu suyla buluşturdu. Ama bu kez yüzü gergin falan değildi, alenen gülüyordu.

"Vali Hanım ters psikoloji yapıp damarıma basmaya kararlı," deyip omzunun üstünden babasına ve Seyfettin'e baktı.

"Devam. Bırak, istediğini yapsın, söylesin," diyen Seyfettin, suyun içinde debelenmeye başlayan kızına bakmakta güçlük çekip gözlerini kaçırdı.

Metehan ise Nazenin'i dikkatle izlerken, "Az sonra anama bacıma da sövecek gibi," deyince herkes kıs kıs güldü.

"Nazenin'in küfrederken kelime haznesi geniştir, can kardeş."

"Gel de sana sövsün o zaman, lan," deyip Nazenin'i bilmem kaçıncı kez sudan çıkardı.

Bu sırada Andaç fısır fısır, "Manyak bunlar," dedi. "Bakın, yemin ederim, ikisi de manyak."

Metehan aynı soruları tekrar tekrar sorarken Nazenin ise saatlerdir debelendiği için bileklerinde gevşeyen ipleri usul usul çekiştirmeye başlamıştı. Onun her sorusunu bir şekilde evirip çevirip zaman kazanmaya ve soluklarını düzenlemeye çalışıyordu.

O sırada elindeki ip usulca bileklerinden salındı ama onları bırakmadı. Avuçiçlerinde tutmaya devam etti ve Metehan'ın beyninin pekmezini akıtacak bir şey aramaya başladı. O esnada gözleri ayakkabılarına takıldı. Bu kez ayak bileklerindeki ipleri gevşetmek için bileklerini oynatmaya başladı.

Dakikalar boyunca yaptı bunu. Onları da gevşetmeyi başardığında şişen ayaklarını zar zor ayakkabıların içinden çıkardı ve bekledi. Doğru anı bekledi.

Metehan arkasını döndüğünde, yerden ayakkabılarını alıp sol elindekini sol yanına savurdu ve Yusuf'u kafasından vurdu. Sağ yanına yaklaşan Aybars'a dönüp, karnına tekme savururken sağ elindeki diğer ayakkabıyı olan biteni şaşkınlıkla izleyen Binbaşı'ya fırlattı.

"Siktim belanı, kaç! Kaç yoksa kıracağım bir tarafını!" diye bağırırken masanın üstünden ona doğru uçmuş ve kafa atmıştı. İkisi birlikte yere düşüp zemine resmen çakıldıklarında Metehan, Nazenin altında kalmasın diye çabalamış ve başarmıştı.

O, Nazenin'i düşünmüştü de Nazenin hiç onu düşünmüyor, yüzüne peşi sıra yumruk indiriyordu. Bir yandan da, "Kimmiş lan babam? Anladın mı şimdi?" diye bağırıyordu. Metehan, kadının bir elini tutsa diğerini tutamıyor, yüzüne bilmem kaçıncı yumruğu yiyordu ki sonunda boşta kalan eliyle Nazenin'in belini kavradı ve döndü.

Andaç, "Harbiden kıracak bir tarafını," diye mırıldanıp kız kardeşinin, sevdiği adama hiç acımadan indirdiği yumruklara şok içinde bakıp, kalırken Seyfettin ayaklandı.

"Tamam, dur artık," diye bağıran Metehan, sesini Nazenin'e duyurmaya çalışıyor ama duyuramıyordu sanki. Kadın öfkesinin ve saatlerdir verdiği psikolojik savaşın etkisindeydi hâlâ. Onu bacaklarıyla sıkıştırıp kollarını tuttu ve başının üstüne götürüp yere bastırdı.

"Nazenin, dur!"

"Kes sesini, lan,!" diye bağırıp bacağını kendine çekmesi ve Metehan'ın karın boşluğuna indirmesi aynı anda olmuş, adamın nefesini kesmişti. Hem de bu kez gerçek anlamda yapmıştı bunu. Metehan pes edip dahası, yiyeceği dayağı kabullenip yana devrildi. Bu esnada ise gözlerinin önünde Seyfettin Paşa belirmişti.

Tepelerinde dikilen adamın ikisine de ifadesizce bakıp, "Ellerini ayaklarım bağlayın şunların ve atın," demesiyle Metehan ve Nazenin önce ona, daha sonra birbirlerine şaşkınlıkla baktı.

"Bakalım kim kimi daha çok seviyormuş, görelim. Kim kimi kurtaracak?"

Bu sözlerin ardından gözleriyle Yusuf ve Aybars'a *dediğimi yapın*, demişti. Onlar ise el mahkûm, emri yerine getirdiler.

Nazenin ve Metehan doğruca askeri araca alınıp elleri ve ayakları bağlandı. Ardından birkaç kilometre ötede bulunan ve eğitim alanlarından biri olan özel gölete götürüldüler. Göletin kenarından metrelerce yüksekte bulunan kuleye çıktıklarında Metehan tedirgindi. Ta ki, "Kızını da buradan atmazsın be Seyfo," diyen sesi duyana kadar. Bu sözlere gülüp ona usulca yaklaştı.

"Bebeğim..." diye fısıldadı kulağına doğru.

"Yapmak zorunda olduğun için yaptığını biliyorum. Ama bilmediğim bir şey var."

Metehan karanlığa rağmen onun gözlerini görmeye çalışarak, "Ne?" diye sorduğunda, Nazenin kulenin ucundan aşağı baktı.

"Ben buradan nasıl çıkacağım? İşte bunu bilmiyorum, Binbaşı."

"Derin bir nefes al ve suyla buluşunca bekle."

"Neyi bekleyeyim?"

Sorusunu sormasıyla Metehan tarafından sırtından itilmesi bir olmuştu. Bedeni boşlukta süzülürken, "Beni!" dediğini duydu.

"Yavşak. Pislik. Adi herif. Puşt!" diye ağzına geleni söylüyordu ki sesi kesildi. Bedeninin suya çarpma sesiyle Metehan da kendini aşağıya bıraktı Saniyeler sonra suya gömülüp ellerindeki ipleri çözmeye başladı.

O, bunun için çabalarken göletin kıyısında duran Seyfettin ise Cihan'a ve Albay'a, "Nazenin nereye düştü? Aksi bir durum için hazır mıyız?" diye mırıldanıyordu.

"Beş metre ilerimizde, komutanım. Pençe Timi her ihtimale karşı hazır ama gerek kalmayacaktır," diyen Kutluhan Albay'a baktı.

"Neden?" derken aslında cevabı biliyordu ama duymak istiyordu.

"Metehan, Nazenin Hanım'ı çıkaracak."

"Diyorsun..."

"Olacak olanı söylüyorum diyelim, Paşa'm."

Seyfettin Paşa kıs kıs gülüp dostu Cihan'a döndü. "Kızım ne güzel sövdü oğluna ama..." dedi. "Hı hı hıı," diye de gülmesi yok muydu! Deliydi bu adamların hepsi.

"Ben attığı o yumrukları daha çok beğendim. Güzel dövdü oğlumu," deyip Cihan Başkan da gülmeye başlamıştı.

Onlar göletin kenarında goygoy yaparken Nazenin ve Metehan hâlâ suyun içindeydi. Metehan ellerini bağlayan iplerden kurtulmuş, ayak bileklerindekini çözmek için uğraşıyor, bir yandan da Nazenin'i bulmak için etrafı görmeye çalışıyordu.

Nazenin ise zifiri karanlık suyun içinde paniklememeye çalışarak hâlâ ellerindeki ipleri çekiştiriyordu. Ciğerleri oksijensizlikten acımaya başlamıştı artık. Sakin olmak, mantıklı düşünmek zordu. Zihni bulanıyordu sanki. Gücü tükeniyordu. Ve Metehan'ı bekliyordu ama umudu da gücü gibi tükenmek üzereydi.

Biraz daha çekiştirdi ipleri ama kurtulmanın imkânı olmadığına karar verip öylece durdu. Bedeni suyun dibine çekilirken gözlerini kapadı. Saniyeler içinde timden birilerinin onu kurtaracağını bilse de ya yetişemezlerse korkusu doldu içine. Zihni iyice bulandı, bayılmak üzere olduğunu düşündü.

Ve o anda kollar dolandı bedenine. Suyun yüzeyine doğru çekilmeye başlandı. Olabildiğince hareketsiz kalıp hem efor sarf etmemeye hem de Metehan'a zorluk çıkarmamaya çalıştı.

Saniyeler içinde su yüzeyine çıktıklarında kulakları uğuldadı, başına ağrı girdi. Peş peşe derin ve hızlı nefesler alırken, "Nefes al, nefes al, sakince nefes al," diyen sesi duyuyordu. Metehan'ın sesiydi bu. "Omzumu sık. Nefes al. Omzumu sık, Nazenin!"

Bağırışıyla irkilip adamın dediğini yaptı. Söylediklerine vereceği tepkiyi görmek için böyle dediğini anlayarak bir kez daha sıktı adamın omzunu. Bileklerindeki iplerin ne zaman çözüldüğünü ya da ne zaman Metehan'ın boynuna sarıldığını hatırlamıyordu.

Farkında olduğu tek şey ciğerlerine dolan havaydı. Gözlerini aralayıp, "İyiyim," derken bacaklarını adamın beline doladı ve bedenini öylece ona bıraktı. "Yetiştin."

"Geç de olsa yetiştim, güzelim," deyip saçlarını öpen adamın sözlerine tebessüm etti.

"Tam vaktinde geldin. Geç değildi."

"Bir daha sakın öyle bırakmayacaksın kendini, duydun mu? Beni duydun mu Nazenin? Mücadele etmeye ve yaşamak için savaşmaya devam edeceksin."

Nazenin, bileğindeki iplerden kurtulamayıp, kendini bıraktığı için bir güzel azar işitirken gözlerini kaçırdı. "Bir an için gelemeyeceksin sandım," dedi. "Umudumu kaybettim."

"Kaybetmeyeceksin. Yepyeni umutlarla gelecek yeni yaşımız. Ve biz o umutlara da sarılacağız, tıpkı birbirimize sarıldığımız gibi. *Hemdem* olduğumuz gibi. Anladın mı?"

Sözlerine anlam veremeyip boş gözlerle adama baktı ve yorgun bir sesle, "Ne?" diye sordu.

Metehan onun bu haline gülümseyip, yüzünü okşarken, "*İyi ki doğdun*, diyorum yani, Nazenin Hanım. *İyi ki doğduk*, diyorum," diye fısıldadı ve boynundaki künyeyi tutup suyun yüzeyine çıkardı. Nazenin gökteki ayın yeryüzüne vuran ışığının gölette oluşturduğu yakamoz sayesinde okudu künyenin üstünde yazanları.

"20.05.1983 mü?" dedi ve duraksayıp ona şaşkınlıkla baktı. "Nasıl yani? Doğum günlerimiz aynı gün mü?

Metehan başını usulca sallayıp, "Evet," dedi. "Defalarca çıplak kaldık ama hiç künyeye bakmadın."

Nazenin bir süre durup düşündü ve başını usulca salladı. "Doğru, bakmadım. Babamda ve abimde künye görmeye alıştığım için sanırım, seninki-

ne bakmak aklıma bile gelmedi. *Künye işte*, diye düşündüm. Ayrıca doğum gününü sormak da hiç aklıma gelmemişti. Şu ana kadar," deyip durdu ve adama hoş bir tebessümle baktı. "İyi ki doğdun, Mete'm."

"İyi ki doğdun, Naz'ım."

Birbirlerine sarılıp, öylece kalırlarken etraflarını botlar sarmıştı. Pençe Timi ve abisi onları almaya gelmişti ama farklı bir amaçları da var gibiydi. Nazenin bu konuda yanılmadığını saniyeler sonra ortaya çıkan pastayı görünce anladı.

"İyi ki doğdunuz," diyen Andaç pastayı onlara uzattı. İkisi de dilek tutarken birbirlerini de tuttular. Sonra aynı anda fısıldadılar:"İyi ki doğduk, Hemdem'im."

***

Güneş göğe yükselip, gökyüzünü aydınlatırken Nazenin resmen omuzlarına örtülen battaniyenin içine saklanmış, pastasından yiyordu. Otuz birinci yaşının pastasıydı bu ve hayatında kutladığı en enteresan doğum gününe şahit olmuştu. Gece boyunca yaşadıklarını düşünüp, elindeki plastik çatalı pastaya saplarken yanına yaklaşan adım seslerini duydu.

"Metehan, git. Vallahi döverim bak. Hâlâ sinirliyim."

"Sıçtın zaten ağzına. Daha ne kadar döveceksin, kızım?" diyen sesle omzunun üstünden arkasına baktı.

"Seninle de hesaplaşacağız, Paşa babam."

Duyduklarına usulca gülen Seyfettin, kızının yanına oturup omzuyla dürttü ve ağzını gösterdi. "Bana da ver bakayım şundan," dedi. "Yaş günü pastanı babanla paylaşmayacak mısın yoksa?"

"Yok sana pasta falan. Küsüm sana. Doğum günü de benim doğum günüm zaten."

"Metehan'ın da doğum günü değil mi?"

"Değil. Benim. O da bok yesin. Solucan suratlı. Ne güzel dövdüm ama. Ohh, elime sağlık."

Seyfettin Paşa katıla katıla gülüp bir süre küskün küskün oturan kızını izledi. "Gerekli olduğuna inanmasaydık böyle bir şeyi yapmazdık, güzel kızım," derken onu kolunun altına aldı ve hâlâ ıslak olan saçlarının üstüne öpücük kondurdu.

Nazenin çocuk gibi, "Biliyorum," dedikten sonra pastasından babasına da verdi. Seyfettin Bey onun bu haline gülüp kızına daha çok sarıldı.

"İlk dört saat çok soğukkanlıydın. İyi idare ettin ama sonrasında stres yönetimini yapamadın, öfkene yenik düştün. Öyle ki gözün döndü, Metehan'ı bile yere serdin." Ciddiyetle kızına bakmayı sürdürdü. "Sakin kalabildiğin o süreyi uzatmamız lazım."

Nazenin duraksayıp babasına döndü. "Yani bunları yapmaya devam edeceksiniz, öyle mi?" dedi.

Seyfettin başını hafifçe sallayıp, "Öyle," dedi sadece ve sustu.

Günün ilk ışıklarını babasıyla göletin kenarında karşılayan Nazenin, üstündeki ıslak kıyafetler yüzünden iyice üşümeye başlayınca Metehan'la birlikte eve geçti.

Nazenin, tam evine gireceği sırada onu kolundan yakalayıp kendi evine yönlendiren Metehan, kapısını açıp içeri girmelerini sağladı. Sessizce salona geçip oturduklarında, "Sana yaptığım, yapmak zorunda kaldığım şeyden hoşlanmıyorum," dedi.

"Ama yapmak zorundasın, biliyorum. Benim iyiliğim için olduğunu da biliyorum. Kendimi, zihnimi ve psikolojimi her an her durumda koruyabilmem için yapıyorsun, bunu da biliyorum," dedi. Durup adamın üzgün, gergin yüzüne baktı ve elini uzatıp yanağını okşadı. "Üzülme, bunda üzülecek bir şey yok."

"Üzüldüğüm şey bu değil," deyip, derin bir nefes alırken başını da ellerinin arasına aldı. "Sana direnmeyi, güçlü kalmayı, sakin olmayı öğretmemize sebep olan ihtimallere canım sıkılıyor."

"Kaçırılabilme ihtimalim gibi mi? İşkence görebilme ihtimalim gibi mi?"

Bu sorularla irkilen Metehan başını ellerinin arasından çıkardı ve ona dikkatle baktı. "Çok kolay söylüyorsun bunları ama inan ki yaşaması öyle kolay değil," dedi.

Bu kez irkilen Nazenin olmuştu. Onun daha önce işkence gördüğünü ise bu sözleriyle anlamıştı. Zor değildi bunu anlamak. Metehan'ın yüzü resmen kararmış, gözlerinde gölgeler dans etmeye başlamıştı. Çenesini ve yumruk yaptığı ellerini sıkıyordu. Nazenin tedirginice, "Sen..." dedi.

Ayaklanıp ona tepeden bakan Metehan, "Hadi, gidip duş al," diyerek koridora ilerledi. "Mesai başlamak üzere." Ondan cevap alamayacağını, en azından şimdilik alamayacağını anlayan kadın ise ayaklanıp kapıya doğru adımladı. Tam dışarı çıkacakken, "Aa, az daha telefonumu unutuyordum," diyerek yeniden salona yöneldi. Metehan ise salona doğru geri dönmüştü. Onu arkasında öylece bıraktığı için pişman olmuştu çünkü. En azından evden çıkıp giderken yanında olmalıydı.

Nazenin'in salona girip gözden kaybolmasıyla kendisi de salonun kapısına omzunu dayayarak onu izlemeyi sürdürdü. Bir an bile gözünün önünden gitmesine izin vermediği kadınını nasıl olacak da yine bütün gün görmemeyi başaracaktı, bilmiyordu. Suratı iyice düştü. Nazenin ise onun düşüncelerinden habersizce, sehpada duran telefonunu almak için eğildi.

Eğilmesiyle birlikte ardında oluşan boşluğu gören Metehan pencereye

bakarken buldu kendini. Ve dışarıda süzülen karartıyı böylece fark etti. Ne olduğunu çözemediği karartının hareket etmesiyle aynı anda içeri koştu. "Nazenin!" diye bir feryat koptu dudaklarının arasından. Metehan'ın neden bağırdığını anlamayan Nazenin ise doğrulup ona dönmüş, boş boş bakıyordu ki bu kez, "Yat!" dediğini işitti.

Tam o anda, Metehan olabilecek en kontrollü şekilde üstüne kapanıp bedenini yere devirmişti. Başını zemine vuracakken başının ardını saran eli hissetti. Metehan'ın sağ eli zemin ve başı arasına girip tampon görevi görmüştü. Gözlerini açıp neler oluyor diye bakmak istediği anda, evin camları büyük bir gürültüyle patladı. Metehan üstüne öyle bir kapanmıştı ki kendi bedeni tamamen onun bedeninin altında oluşan korunaklı yerde kalmıştı.

Evin içine dolan camlar üstlerine yağıyordu. Yani Metehan'ın üstüne. Korkuyla ellerini adamın açıkta kalan başına sardı ve onu boynuna doğru saklamaya çalıştı. Ama Metehan buna izin vermeyip Nazenin'i saklamanın derdindeydi.

"Metehan!" diye zar zor adını söylerken, evin içine sıkılan mermilerin sesini duyarak irkildi. Ne oluyordu? Nereden ve nasıl buraya ateş ediliyordu, anlayamıyordu. Askeri lojmanın içine ziyaretçi olarak girmek bile bin kapıdan geçmek gibiydi. Peki ama bu saldırı tam da üstlerine nasıl yapılıyordu?

Kafasında onlarca soru, kalbinde kocaman bir korkuyla Metehan'a sarılmış, öylece dururken yerde usul usul sürünmeye başladılar. Metehan kendisiyle birlikte sürüyordu bedenini. Biraz toparlanmaya çalışarak ona yardımcı olmak için sürünmeye başladı. Metehan'ın korunaklı bir yer aradığını anlamıştı. Ondan güç almak ister gibi daha sıkı sarıldı ama,

"Aferin, güzelim, devam et," diyen şefkatli, aynı zamanda da tedirgin sesini duyunca gözyaşları yanaklarına dökülüverdi. "Sakin ol ve bana yardım et. Hiçbir şey olmayacak." "Metehan..."

"Bebeğim... Yok bir şey. Yok bir şey, yavrum. Korkma. Ben seni korurum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

İşte Nazenin de bundan korkuyordu ya zaten. Kendi canını hiçe sayıp atılmıştı üstüne. Kim bilir patlayan camlar onun vücudunun nerelerine isabet etmişti. Şimdi de kurşunlara göğüs gererek kadını koruyordu. Herhangi bir kurşunun ona isabet etmesi an meselesi olabilirdi. Bunu bilmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

Sürünerek, salondan çıkıp evin giriş kapısının bulunduğu koridora geldiklerinde, kapı önünden gelen sesleri ilk kez duydular. Metehan hızla ayağa fırlayıp kapıyı açtı. Nazenin'i de hızlıca yerden kaldırıp apartman boşluğuna kendilerini attıklarında, Metehan askerlerini ellerinde silahlarla gördü.

"Vali Hanım'ı, Yeliz'i, Figen'i çıkarın binadan," diye bağırışı merdiven boşluğunda yankılandı.

"Figen hastanede nöbetçi. Yeliz ise çoktan çıkarıldı, komutanım," diyen Yusuf'a bakmadan başını salladı.

"O zaman Vali Hanım'ı çıkarıyoruz. Güvenlik koridoru oluşturun."

Nazenin'in evinde de gürültü koptu. Onun evinin camları da artık paramparçaydı. Tam o esnada peş peşe iki atış yapıldığını duydular. Ardından her yanı derin bir sessizlik sardı.

Nazenin zar zor soluk alıp, yanında durduğu duvara tutunurken Metehan onun betinin benzinin attığını gördü. *Nazenin*, demeye fırsat bulamazken burnundan boşalan kanı da anbean görmüştü. Tim endişeyle Nazenin'e bakıp, "Vali Hanım," dedi. Metehan ise onu belinden sıkıca yakalamış, "Nazenin..." diye sayıklıyordu.

Burnundan akan kanı durdurmak ümidiyle burnunu iki yandan tutan Nazenin sadece, "İyiyim," demeyi başardı. Ancak iyi olmadığı belliydi.

"Ambulans çağırın!" diye yeri göğü inleten sesle, Yusuf hemen telsiz bağlantısından ambulans talebinde bulundu.

"İyiyim ben, sakin olun," diyen kadın, Metehan'ın kollarının arasından sıyrılıp ağır ağır merdivenleri indi. Hep birlikte apartmanın önüne çıktıklarında, kendilerine doğru koşan Albay'ı gördüler.

"Herkes iyi mi?"

Adam korkuyla öyle bir bağırıyordu ki sesi açık havada yankılanıyordu. Albay, askerlerine şöyle bir bakıp gözlerini Nazenin'e çevirdiği an buz gibi olduğunu hissetti.

Kadının burnundan oluk oluk kan akıyor, eline bulaşan kan, yol çizermiş gibi kolundan dirseğine süzülüyordu. Burnunu tutmaya devam eden Nazenin, sinirle elini burnundan çektiği anda kan akışı daha da hızlanırken damlalar üstündeki gömleğe aynı anda düşmeye başladı.

"Dur artık. Dur!" diye dişlerini sıka sıka konuştuğu esnada yanına gelen adama baktı. Endişeyle onu incelerken kendi kanamasını unutmuştu. "Camlar sana isabet etti mi?" derken adamı omzundan tutup olduğu yerde dönmeye zorladı. O esnada da kollarına, ellerine ve ensesinden sırtına kadar yer yer saplanan cam parçalarını gördü. Titrek bir nefes alıp, endişeyle iç çekerken, "Benim yüzümden oldu," diye mırıldandı.

Metehan, Nazenin'in fısıldadığı sözleri duyup hızla ona döndü ve kadının yüzünü kavrayıp yaşlar dolmuş gözlerine baktı. "Senin yüzünden falan olmadı," dedi. "Kendini suçlama."

"Beni korumak için uğraşıyordun," diye inatla aynı şeyi tekrarlayan kadını koluyla sardı ve bedenine yasladı.

Başının üstünü öperken, "Görevimi yapıyordum, Vali Hanım," dedi gülecekmiş gibi bir sesle. Ancak sadece sesiydi gülecek gibi olan. Yüzü endi-

şeden kaskatı, bedeni gergin, bakışları pusluydu. "Kaldır bakayım başını. Kanaman durdu mu?" diye sorarken kadının yüzünü kaldırdı. Hâlâ devam eden kanamayla endişesi artarken, "Niye durmuyor bu meret?" diye söylendi.

Metehan'ın dişlerini sıka sıka söylediği sözlere karşılık, Nazenin onun kolunu usulca sıvazladı ve aklına gelen şeyle Albay'a döndü.

"Babam, abim ve Cihan Başkan gitti mi Albay?" diye sordu.

"Gitmek için hazırlanıyorlardı, Sayın Vali'm."

"Az sonra burada olurlar yani," diyerek sıkıntıyla soluklanmıştı ki hızla apartmanın önüne gelen ambulans durdu ve sağlık ekibi aşağı inmeye başladı. Ambulansın içinden ambulans doktoru dışında Cansel de inince ortam mümkünmüş gibi daha da buz kesti sanki.

Nazenin'e yaptığı davranış yüzünden görevden uzaklaştırılmış, bu yüzden de bir süredir göz önünde bulunmamıştı. Ancak kısa süre önce uzaklaştırma süresinin dolduğunu biliyorlardı. Hiç karşılaşmasalar da bu bilgi Figen tarafından kendilerine iletilmişti. Tabii bunu ikisi de önemsememişti.

Kalabalığa doğru yaklaşan Cansel hepsine şöyle bir bakıp Nazenin'i kanlar içinde gördüğü anda hızla ona yöneldi.

"Geçmiş olsun. Vali Hanım dışında müdahale gerektiren yaralı var mı?" diye sorarken son derece profesyonel görünüyordu.

"Yok, Doktor Hanım," diye cevap veren Metehan, kendi yaralarını umursamıyordu. Ancak Nazenin için durum öyle değildi.

"Metehan, o cam parçalarının temizlenmesi lazım," dediğinde adam başını usulca salladı.

"Önce sen. Çünkü aktif kanaman var ve yüzün gittikçe beyazlaşıyor. Hadi, güzelim. Bin şu ambulansa."

Nazenin pes edip, ambulansa ilerlerken Cansel de meslektaşlarına,

"Arkadaşlar, kanamaya müdahale edelim," dedi. "Sonra da hastaneye geçelim." Nazenin tek kelime etmeden, yürürken Cansel de onu takip edip ambulansa bindi. Kapılar kapandığında ise Metehan, Albay'a döndü.

"Askeriye içine nasıl girdiler, komutanım? Neyle saldırdılar?"

Albay az ileride yerde duran şeyi işaret etti. Hepsi o yöne dönerken de öfkeli bir sesle, "*Drone*'la saldırmışlar," dedi. "İki tane *drone*'la."

"Kimse görmemiş mi komutanım?"

"Eğer yanılmıyorsam en yüksek irtifadan içeri soktuklarını düşünüyorum. Bu yüzden kimse görmemiş olabilir. Eğer görselerdi çoktan imha ederlerdi."

Albay başıyla Metehan'a yürümesini işaret ederken yerdeki *drone*'lara yaklaştılar. Metehan da üstlerine iliştirilmiş notu o zaman gördü. *Doğum Gününüz Kutlu Olsun.*

Gözlerini Albay'a çevirip yüzüne bakakaldı. "Zait iti yaptı, değil mi?" diye sorsa da alacağı cevabı biliyordu.

Albay başını bir kez sallayıp soluklandı. "Hastaneye git ve vücuduna saplanan camları çıkarttır," dedi. "Hadi aslanım, sen bize lazımsın."

Metehan itiraz etmeden, ambulansın önüne geçip, otururken Nazenin ise koluna tansiyon aleti bağlamış vaziyetteydi.

Doktor Cansel tansiyonunu ölçme işini bitirip kulağındaki stetoskopu çıkardı. "Tansiyonunuz çok yükselmiş. Burnunuzun kanaması bu yüzden," dedi. Nazenin dalgın gözlerle yalnızca başını salladı. "Burnunuzun kanaması iyi bir şey. Yoksa daha kötü bir tabloya karşılaşabilirdik." Tansiyon aletini kenara koyup, eline steril bir bez alırken Nazenin'in burnuna tampon yapmaya devam etti. Onları ön taraftan sessizce dinleyen Metehan ise sessizdi ve onun iyi olduğunu duymak istiyordu. Cansel'in, "Hastaneye gidelim," demesiyle harekete geçtiler.

Ambulans önünde ve ardında kendisine eskortluk eden araçlarla hastaneye vardığında, herkes teyakkuz halindeydi. Nazenin gözlerden uzak ve korunaklı bir odaya alındı. Yeniden tansiyonu ölçüldü. Büyük oranda duran kanama kontrol edildi. Bir saat boyunca süren bu koşuşturma esnasında ise kadın ağzını açıp tek kelime etmedi.

Kanama durduktan sonra bir kez daha aynı kontroller yapıldı. Başhekim, tansiyonunun düştüğünü ama biraz dinlenmesi gerektiğini söyleyerek odadan çıktığında, odaya Figen Hemşire girmişti. Elindeki küçük çantayı işaret ederek, "Metehan Binbaşı gönderdi, Vali Hanım. Çantada temiz kıyafetler var," dediği anda Nazenin'in gözyaşları yanaklarına dökülüvermişti. Yavaşça ayaklanıp odanın penceresine ilerledi.

"Sağ ol, Figen. O iyi mi? Vücuduna isabet eden..." diyebildi sadece.

"Metehan Binbaşı iyi. Camları çıkardılar. Kendisi yeniden lojmana dönüp size eşya hazırlamış."

Nazenin usulca başını salladığında Figen artık gitmesi gerektiğini anlamış oldu. Odadan çıkıp kapıyı kapadığında Nazenin'in başı önüne düştü, gözyaşları hızlandı. Orada durup ne kadar süre ağladı, bilmiyordu.

Savcı Bey kapıya tıklatıp, "Girebilir miyim?" dediği ana kadar ağlaması sürmüştü. Hızla yüzünü kuruladı.

Şu an yüzünün hiç de görülesi olmadığını tahmin ederek, "Beş dakika sonra girin, Savcı Bey," diye cevap verdi.

Adam içeri uzattığı başını geri çekip kapıyı yeniden kapadı. Adamın olayla ilgili ifade almak için geldiğini tahmin ediyordu.

Figen'in getirdiği çantayı alarak banyoya girdi, üstünü değiştirdi. Yüzünü yıkayıp aynadaki yansımasına baktığında ise gördüğü silueti tanıyamadı. Gözleri ağlamaktan şişmiş, kızarmıştı. Uzun zamandır yüzünden gülümseme eksik olmayan o kadın yok olmuştu sanki.

Derin bir nefes alıp kendini toplamaya çalıştı. Bu sırada bacaklarının arasında bir sıcaklık hissetti ve duraksadı. Aklına gelen ihtimalle hızla peçeteye uzanıp iç çamaşırını indirdi. Aylardır gelmeyen kanaması tam da şu anda gelmeye başlamıştı. Şaka gibiydi.

Her şey üst üste ve üstüne üstüne geliyordu. Sanki ilk kez âdet oluyormuş gibi kanı gördüğü anda tekrar ağlamaya başladı. Bir süre aptallaşmış şekilde öylece durdu. Banyodan çıkmayı başardığında hasta yatağının başındaki çağrı tuşuna bastı. Figen Hemşire ise kısa süre sonra yeniden odaya girmişti.

"Figen Hemşire, ped getirir misin bana?"

"Tabii, Vali Hanım," diyen kadın geldiği gibi gitti ve yine kısa süre içinde odaya döndü. Birkaç pedi Nazenin'e uzattı ancak Nazenin yalnızca bir tanesini aldı. Banyoya girerken Figen bir kez daha odadan çıktı.

On dakika sonra Savcı Bey odadaki sandalyeye, kendisi ise yatağın ucuna oturmuştu. Savcı Bey sözlü ifadesini alıp, "Yazılı ifade için de bir memur göndereceğim," dedi.

Nazenin söze girip, "Vilayete gönderin," dedi. İkisi de aynı anda odadan çıkıp, ilerlerken polis ve askerlerden oluşan koridorun arasından kapıya kadar yürüdüler. Bu esnada üniforması içinde, yüzünde maske, başında bere olan Binbaşı'yı gördü ama yoluna devam etti. Oysa onun yanına gidip nasıl olduğunu sormak istiyordu. Yaralarını öpe koklaya sarmak istiyordu. Ama hiçbirini yapamadı. Sadece yürümeye devam etti. Kapı önünde Savcı'yla el sıkışıp araçlara yöneldiler. İşlerinin başına dönmek için ikisi de harekete geçti.

Dakikalar sonra Nazenin vilayetten içeri koşar adım girip odasına çıktı. Emniyet Müdürü ve Albaylarla iletişim halinde kalıp, lojmanda süren incelemeleri takip ederken bir yandan da babası, abisi ve Cihan Başkan'la görüşüp onlara iyi olduğunu açıklamaya çalışmıştı. Bu esnada tek isteği annesinin hiçbir şeyi duymamasıydı ki üç adam da buna dikkat edeceklerini söylemişti. Onları zorla askeriyeye gönderdiğinde koltuğuna oturup arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Ne kadar süre öylece oturduğunu bilmiyordu ancak odasının kapısı usulca çaldığında gözlerini araladı.

"Sayın Vali'm, İl Güvenlik Kurulu bir saat sonra toplantı odasında bir araya gelecek. Başsavcı ve soruşturmayı yürüten Cumhuriyet Savcısı da toplantıya katılacak.""Tamam, Rezzan Hanım. Sağ olun," dese de kadının hâlâ odadan çıkmadığını fark edince gözlerine dikkatlice baktı. "Başka bir şey daha var herhalde, ha?"

Rezzan Hanım başını hafifçe sallayıp ağzını zar zor açtı. "Doktor Cansel Hanım geldi," dedi. "Sizi görmek istiyor. Önemli ve acil olduğunu söyledi."

Nazenin'in kaşları çatılmış, yüzünde merak dolu bir ifade belirmişti. "Gelsin," dedi sadece ama neyin geleceğini bilmiyordu. Cansel'in burada olması, kendisini görmek istemesi, gerilmesine sebep olmuştu.

"Gönderiyorum, Sayın Vali'm," diyerek odadan çıkan kadının ardından Cansel odaya girdi.

"Kapıyı kapatın, Doktor Hanım."

Cansel sözünü ikiletmeyip, başını hafifçe sallayarak kapıyı kapadı ve sakin adımlarla masaya doğru ilerledi. Nazenin oturduğu yerden doğrulup ayağa kalktıktan sonra kadına elini uzattı, Cansel de elini sıkarak karşılık verdi.

"Sizi buraya getiren nedir, Doktor Hanım?" diye sorsa da Cansel bu soruya cevap vermeyip çantasını açtı ve içinden çıkardığı dosyayı Nazenin'in önüne koydu. Bu hareketi sözsüz bir cevap gibiydi. Neden burada olduğunu somut olarak göstermeye hazırlanıyordu. Nazenin ifadesiz tutmaya çalıştığı yüzüyle bir ona bir de masasında duran dosyaya baktı.

Ardından usulca dosyayı açtı ve gözlerini ilk sayfanın satırlarında hızlı hızlı gezdirdi. Sonra tekrar Cansel'e baktı. Bu kez yüzünü ifadesiz tutamamıştı. Ama Cansel o bakışa aldırmadan yarım bir gülüşle karşılık verdi. İmalı, huzursuz edici ve biraz da ürkütücü bu gülüşün ardından dönüp gitti.

Nazenin ise öylece durmuş, kapanan kapıya bakıyordu ki kapı çalıp aralandı. Tedirginçe içeri giren Rezzan Hanım, "Bu zarf size gönderilmiş, efendim," diyerek zarfı masaya bıraktı. Ardından Nazenin'e endişeyle bakıp, tek kelime daha etmeden odadan çıktı.

Nazenin masanın üstünde duran zarfa uzanıp parmak uçlarıyla kavradı ve önüne ardına baktı. Üstünde yalnızca kendi adı yazıyordu.

Vali Nazenin Tuna.

Zarfın kenarını yırtıp, içinde ne var diye bakmak isterken masanın üstüne ufacık bir hafıza kartı düştü. O ufacık şeyin düşüşüyle bile irkilen Nazenin, derin bir soluk alıp hafıza kartını bilgisayarına yerleştirdi. O sırada ekranında bir video açıldı.

Karşısındaki görüntü karanlıktı. Neye baktığını anlamakta güçlük çekerken ekranı daha net görmek adına koltuğuna oturdu. Ancak saniyeler içinde tekrar ayağa fırladı.

Çığlık atmak için açılan ağzını kapatıp, kocaman olmuş gözlerle ekrana bakarken gözyaşları yanaklarına süzüldü.

Tam o anda ekranda yazı belirdi.

Bunu ona benim yaptığımı kimse bilmiyor. Şşt, bu aramızda ufak bir sır olarak kalsın, Sayın Vali'm. Yenisi için sabırsızlanıyorum.

- Zait.

***

İl Güvenlik Kurulu toplantısına on beş dakika geç giren Nazenin'in yüzünün gözünün halini herkes fark etmişti. Her zaman bakımlı, tertipli

görünen kadının yüzünde zerre kadar makyaj olmaması, gömleğinin kırışık ve kollarının dirseklerine kadar katlı olması bütün gerçeği acımasızca gözler önüne seriyordu.

Seyfettin Bey, yüzü asılsa içi acıyacağı kızını bu halde görünce yumruklarını sıktı. Bir yandan da dişlerini sıkıyor, çenesi usulca titriyordu. Şimdi kalkıp ona sarılmak, her şeyden korumak için sarıp sarmalamak vardı... Ama yapamıyordu işte. Ne zaman ki baş başa kalacaklardı, o zaman saracaktı kızını. Sabırlı olmaya çalışarak dişlerinin arasından soluklandı.

Bu sırada Metehan da Nazenin'in bembeyaz olmuş yorgun yüzüne, şiş gözkapaklarına ve yemyeşil harelerini gölgeleyen kızarmış gözlerine baktı. Tıpkı Seyfettin Paşa gibi o da dişlerini sıkıyordu. Bir gün önce kollarında olan, yüzü gülen, gülüşüyle ışık saçan o kadın yoktu karşısında. Masanın başında yaşadıklarının ağırlığıyla solmuş bir Nazenin vardı ve ağzını bile açmadan yalnızca kendisine aktarılan bilgileri dinliyordu. Ne bir yorum yapıyor ne de her zamanki cevval, gözü kara sözleriyle ortalığı inletiyordu.

Giray Savcı, "Bahsi geçen Zait Averyanov'un, hangi sahte kimlikle ya da isimle olursa olsun siluetinin görüldüğü yerde tutuklanması için yakalama kararını çıkartacağım," dedi.

Ardından Cihan Başkan, "Yeni halinin fotoğraflarını hava, kara ya da deniz yoluyla giriş yapabileceği her yere iletiriz," dedi. "Yüzünün son halini keşfettiğimizi anlamazsa bunca zaman yaptığı gibi sahte bir kimlikle havayolu şirketlerinden birinin uçağına binecek ve sınırımızdan içeri tıpış tıpış girecektir."

Nazenin sessizliğini koruyarak, konuşmaları dinlerken elindeki kalemi usulca çeviriyordu. Aklından geçenleri derleyip topladıktan sonra sakin bir sesle, "Başkan'ın planladığı yemek ne zaman olacaksa bence o zaman gelecek," dedi. "Ama bize görünmeden gelecek, masada oturmayacak ama onun adına oturanlar vasıtasıyla her şeyi öğrenecek. Bugüne kadar hangi açığını yakaladık, hangi planını önceden öğrendik ve engel olabildik de bu kadar umuduyuz?" deyip ayağa kalktı. Ağır adımlarla odadan çıkarken ardında bıraktığı topuklu ayakkabı sesi duyuldu sadece.

Toplantı son bulduğu gibi Zait'in fotoğrafları tüm sınır kapılarına, havaalanlarına, limanlara, otogarlara ve benzeri her yere gönderilmişti.

Vali Hanım, Savcı Bey'i görüp, yüz yüze konuşmak için valilikten ayrılırken peşinde kalabalık bir koruma ordusu vardı. Dakikalar içinde vardığı adliyeden içeri girip Giray Savcı'nın odasına çıktı. Yakalama kararının çıkarıldığı bilgisini bizzat ondan öğrenip, adliyeden ayrılmaya hazırlanırken saatin farkına vardı.

"Savcı Bey, mesai bitmiş."

Giray Savcı göz ucuyla kolundaki saate bakıp, "Hiç fark etmedim," dediğinde tebessüm etmeye çalıştı. "Birlikte çıkalım, Sayın Vali'm."

Sözlerine başını sallayıp sessizce onu bekledi. Yan yana yürüyerek, merdivenleri inip ana kapıya vardılar. Dışarıda el sıkışıp birbirlerine, "İyi akşamlar," dediler. İşte günün en büyük darbesi de tam o anda geldi.

Islık sesini andıran bir ses akşam vaktinin sessizliğinde duyuldu ve Savcı Bey olduğu yere yığıldı. O esnada Nazenin yalnızca adını can havliyle haykıran ve kendisine koşan Metehan'ı görüyordu. Giray Savcı'nın, ayaklarının dibine yığılan cansız bedenine ise hiç bakmıyordu. Yalnızca yüzünde sıcak bir ıslaklık hissi, kulaklarında ise ıslığı andıran bir ses vardı.

Ne olmuştu? Giray Savcı neden yerdeydi? Daha birkaç saniye önce yanında ve dimdik duran o adamın yerde ne işi vardı? Yüzündeki bu sıcaklık ona, onun kanına mı aitti gerçekten? Giray Savcı birkaç saniye içinde, hemen yanı başındayken, vurulup can vermiş ve bu dünyadan göçüp gitmiş miydi?

Nazenin anın şokuyla öylece kalmıştı. Ne soluk alıyor ne de adım atıyordu. Başını usulca yere eğip, Giray Savcı'yı öyle görünce şok hali feryada dönüştü. "Ambulans çağırın!" diye bağırışı yeri göğü inletti. Ayağındaki topuklu ayakkabıların altına sızan kana bakıp, "Savcı Bey!" dedi zorla. "Giray Bey!" Ama cevap alamadı. Yerde oluk oluk akan kandan kaçmak için geri adımlarken, bedenini daha fazla taşıyamayıp, dizlerinin üstüne çöküp kaldı. Artık yüzünde, ayakkabılarında, dizlerinde, üstündeki kıyafetlerde hatta açık kumral rengi saçlarında bile bu ülkenin namuslu, dürüst ve çalışkan Savcı'sının kanı vardı.

"Giray Bey, kalkın," dediği esnada bedenini saran kollar onu oradan uzaklaştırmaya başlamıştı.

"Metehan, Savcı vuruldu. Metehan, yardım etmemiz lazım," diye bağırıp debelendi. Adamın kollarından zor da olsa kurtuldu. "Yardım etmemiz lazım diyorum. Duymuyor musun?"

Metehan endişeyle sevdiği kadına bakıp kana bulanmış yüzünü sardı. Yüzünü temizlemeye çalışırken, sesi titreyerek, "Başımız sağ olsun," dedi. "Savcı Bey şehit oldu, Vali Hanım."Bu sözlerle gerçek yüzüne çarpılmıştı sanki. Dehşet içinde Metehan'ın gözlerine bakarken ağladığından bile bihaberdi. "Soruşturmayı yürüten Savcı'yı öldürdü," dedi. "Hem de yakalama kararı çıkardıktan birkaç saat sonra." Metehan, onu doğrular gibi başını usulca salladı.

Şerefsiz, çevrelerindeki herkesi tek tek avlıyordu. Ve bunu hiç vakit kaybetmeden yapıyordu. Hem canlarını alıyor hem de soruşturmanın seyrini değiştiriyor, zaman kaybetmelerine sebep oluyordu. Boşuna değildi Savcı'yı

şehit edişi. Veysel Giray Bey, tüm suikastları ve saldırıları takip eden savcıydı. Her olan bitene hâkimdi. Ve bu kez namlu ona dönüp canını almıştı.

"Hepimizi öldürmeye yemin etmiş," deyip irkilen Nazenin, korkuyla Giray'ın cansız bedenine baktı. "Sadece beni değil. Benim yanımda, beni koruyan, beni seven, benimle çalışan kim varsa hepsini istiyor."

"Nazenin, böyle düşünme. Böyle düşünü-" demesiyle Nazenin var gücüyle, tüm acısı ve öfkesiyle bağırdı. Onun bu bağırışı ise Metehan'ı hem susturdu hem de kahretti. Kadını tutup sakinleştirmek istiyor ama yapamıyordu. En ufak bir dokunuşun bile onu daha kötü hale getireceğini biliyordu. Nazenin dizlerinin üstüne çöktü. İki büklüm bir vaziyette yeri yumruklayıp, ağlarken, hiçbir şey yapamadan öylece bekledi.

"Düşünmeyip de ne yapayım?" diye zorla fısıldadı. Çünkü boğazındaki acı ve kuruluk konuşmasını zorlaştırıyordu. "Hepinizi tek tek alıyor yanımdan. Tek tek. Yalnız kalmamı sağlıyor. Vicdan azabı çekmemi istiyor. Hepiniz ve hepimiz... Onun hedefiyiz. Bana en yakın kimse ilk hedef de o."

Böyle diyordu çünkü gerçek buydu. Biliyordu. Ancak karşısındaki adam onun bildiklerini bilmediğinden, ağzından çıkan sözleri anın şokundan ve korkusundan olduğunu zannediyordu. O yüzden Metehan başını histerik bir şekilde sağa sola sallayıp, "Sakinleşmen lazım," diye fısıldadığında Nazenin iyice delirme noktasına gelmişti. Titreyen elini zorla havaya kaldırıp Giray Savcı'yı işaret etmeye çalıştı.

"Bir hukukçuyu, bir Cumhuriyet Savcısı'nı, bir mesai arkadaşımı yanımda şehit etti. Az önce... Birkaç dakika önce," deyip, soluklanmaya çalışırken yüzündeki kana dokundu. Parmak uçlarına bulaşan kana baktı. "Ben bu saatten sonra sakin makin olamam, Binbaşı. Kimse benden sakinlik, aklıselimlik, güler yüz, tatlı dil, aşk meşk beklemesin. Bundan sonra dert var, *hemdert* yok. Bundan sonra dert çok, *hemdert* yok."

Nasıl bir gündü bugün? Sabahtan beri yaşadıkları akıl alır, yürek dayanır şeyler değildi. Zorla soluk alıp, Giray Savcı'nın artık olmadığına kendini inandırmaya çalışırken, bir kadının feryadını duyarak irkildi. Sesin geldiği yöne bakmadı, bakamadı ama feryat edenin kim olduğunu anladı.

Giray Bey'in eşiydi. Geride bıraktığı bir yaşındaki kızının annesiydi. Polis kordonunu yırtarcasına aşıp, koşarak kocasına yaklaşan kadın dizlerinin üstüne kontrolsüzce düştü. Kocasının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Giray, hadi kalk, Giray. Hadi, evimize gidelim. Kızımız bekliyordur," diye sayıklayışını duyarken gözyaşları hızlandı Nazenin'in. Böylesi bir kaybı, böylesi bir acıyı tarif edecek kelime var mıydı dünya üstündeki herhangi bir dilde? Kadın, akşam olsun da eve dönsün diye beklediği kocasının cansız bedenini tutuyor, ona sarılıyordu.

Nazenin de sabahları sevdiği adama, *akşam olsun da kavuşalım*, demiyor muydu? İkisi de birbirlerinden uzak geçirecekleri saatleri sayarken bile birbirlerine hasret duymuyorlar mıydı?

Akşam olmuştu ama beklenen, istenen kavuşmaların hiçbiri yaşanmamıştı. Giray'ın karısına, kızına kavuşmasını bir hainin sıktığı kurşun engellemişti. Almıştı onu bu hayattan. Ailesinden. Sevenlerinden. Şerefle yaptığı mesleğinden almıştı.

Adli tabip ve olay yeri inceleme ekipleri kadını kocasından ayırmak için harekete geçerken, Nazenin usulca ona doğru adımladı. Giray'ın bedenini en yakın noktadan görüyor, bedeninden yere süzülen kanın kokusunu alıyordu.

Titreyen ellerine hâkim olmaya çalışarak kadının yanına diz çöktü ve ona sıkıca sarıldı. Bu sırada ceset torbasına konulan Giray'ın bedeni cenaze aracına taşındı. Nazenin ve Giray'ın eşi ise birbirlerine sarılmış halde her şeyi anbean izledi.

Cenaze aracı adli tıbba doğru yola çıkarken kadın şok içinde olduğunu belli eden hırıltılı sesiyle, "Gitti mi gerçekten?" diye fısıldadı. "Bizi bırakıp gitti mi? Ama söz vermişti. *Gitmem, seni de kızımı da bırakıp gitmem*, demişti defalarca. Hatta daha birkaç gün önce yinelemişti sözünü."

Nazenin içini cayır cayır yakan bu sözlerle, Metehan'la birlikte olduğu ilk geceyi hatırladı. Onlar da söz vermişlerdi birbirlerine. Ömür boyu mutlu olmak ve hiç ayrılmamak üzerine ne büyük sözler verdiklerini şimdi anlıyordu Nazenin.

İnsanlar hep büyük büyük laflar ediyordu zaten. Hayat da o lafları döndürüp, dolaştırıp ayaklarına doluyordu.

Asker, polis meslek grubundan birini sevmem, annem gibi yolunu gözlemek istemem, demişti bu yaşına kadar. Ama Metehan'la tanışınca söylediği o büyük sözler ayağına dolanmıştı. Gönlü zincirlerini kırarak koşmuştu adama. Bedeni bedeninde kavrulmuştu defalarca.

Başını hafifçe yana çevirince karanlığın içinde olsa da Metehan'ı gördü. Yüzündeki acıya rağmen endişesini fark etti. Sürekli çevreye bakıyor, onu güvende tutmaya çalışıyordu. Tıpkı bu sabah yaşanan *drone* saldırısında olduğu gibi ve tıpkı az evvel yanındaki adama ateş edildiği an olduğu gibi.

O anlarda hiç düşünmeden üstüne nasıl kapandıysa şimdi bir mermi sıkılsa onun önüne de atlayacağını biliyordu. Bunu bilmek, bunun korkusuyla ve getireceği vicdan azabıyla yaşamak, son birkaç saatte Nazenin'in en büyük korkusu olmuştu.

O yüzden o gece ve ertesi geceler askeri misafirhanede iki ayrı odada kalırken hiç gitmedi Metehan'ın yanına. Hiç görmedi. Yaklaşmadı. Çünkü

yaklaşırsa yüreği ondan önce gidip sarılırdı adamın sıcacık kollarına, koynuna. Bunu biliyordu.

Ertesi gün, Giray Savcı için düzenlenen resmi cenaze töreninin ardından onu bayrağa sarılı bir tabutta toprağa, karısını gözyaşları içinde, kızını ise her şeyden habersiz bir bebek arabasında memleketine uğurladılar. İlk adımlarını atmaya başlayan bir bebeğin babasının tabutuna ilerleyişi herkesin boğazına düğüm, yüreğine acı olurken öfkelerini de harlamıştı.

Bundan sonra ve bundan önce akan her damla şehit kanı için Zait'i daha öfkeli arayacaklardı. Ve bulacaklardı elbet. Sonsuza kadar saklandığı delikte kalmayacak, farklı farklı kimliklerle yaşamaya devam edemeyecekti.

Günler, geride bıraktığı acıyla ağır ağır geçerken Metehan, Nazenin'e ulaşmanın yolunu arıyordu. Yanında olmak, destek olmak ve onu güvende tutmak istiyordu.

Ancak kadın son yaşananlarla öyle bir duvar örmüştü ki aralarına Metehan ona ulaşamıyor, sevdiği kadını göremiyor ve konuşamıyordu. Vali Hanım'ı görmek istiyor ancak talepleri bizzat kendisi tarafından reddediliyordu. Metehan yaşananlardan dolayı ok gibi gergindi zaten. Bir de Nazenin tarafından uzaklaştırılmak, ondan ayrı kalmak daha da gerilmesine sebep oluyordu. Bu uzaklığın daha büyük mesafelere neden olmasından endişe ediyordu. Artık her anlamda onu kaybetmekten korkuyordu.

Her an onu takip etmeye devam etse de sevdiği kadını değil, Vali Hanım'ı takip ediyordu. Kadını sadece aracına inip, binerken görebiliyordu. O da on saniyeyi geçmeyen bir süreydi. Sanki yaşadıkları o güzel günler, kendi hayal ürünüymüş gibi gelmeye başlamıştı Metehan'a. Dokunduğu beden, parmakları altında ürperen ten, kalbiyle bir atan kalp, soluğuna karışan soluk... Sanki hepsi bir rüyaydı. Öyle uzak ve öyle inanılmazdı.

Eğitim alanında dimdik durmuş, eğitim yapan komandoları izliyordu ama aklından geçenler bunlardı. Bedeni orada, aklı ise Nazenin'deydi. Öylece durmaya devam ederken yanına yaklaşan topuklu ayakkabı sesini duydu. Bir an yanlış duyduğunu sansa da başını çevirdiğinde onu gördü. Arkasına bağladığı ellerini çözüp aşağı sarkıttı ve başıyla selam verdi. Nazenin de başıyla selam verip yanında durdu. İkisi de sessizce eğitim alanındaki askerileri izledi.

"Nasılsın?" diye soran Metehan ona hiç bakmasa da iyi olmadığının farkındaydı. İyi değildi Nazenin. Ne psikolojik olarak ne de fiziksel olarak iyiydi.

Nazenin ise bu soruya burukça gülümseyip, "Yaşamaya çalışıyorum," dedi fısıltıyla. Birkaç saniye durup soluklandı. "Ve yaşatmaya!" Onun ne demek istediğini anlayamayan Metehan usulca başını çevirip, gözlerini buluşturduğunda kadının gözlerindeki yorgunluğu görerek ürperdi. Gözbebekleri

ufacıktı, yeşil hareleri gölgelenmişti sanki ve gözünün beyazının bir kısmı kıpkırmızıydı. Uykusuzluk, stres, yorgunluk ve çokça gözyaşının buna sebep olduğu aşikârdı.

"Nazenin, ne oldu sana?" diye sorarken içi acıyor, bu acı ise sesinden anlaşılıyordu.

Nazenin onu duymazlıktan gelip, başını hafifçe sağa sola sallarken, "Az sonra Albay seninle ve timinle özel bir görüşme gerçekleştirecek," dedi. Durdu ve soluklandı. "Söylenenleri itirazsız yap."

Metehan, onun neyden bahsettiğini çözemeyip, çattığı kaşlarının altından gergince yüzüne bakarken, "Sen neyden bahsediyorsun?" diye mırıldandı. Nazenin ise tek kelime daha etmeden, arkasını dönüp yürümeye başlamıştı. "Nazenin!"

Nazenin, bağırışlarına aldırmadan, Metehan'dan uzaklaşıp ktek başına , Korku dağları hem kendi yüreğinde hem de sevdiklerinin yüreğinde bir volkan misali patlamıştı. Ve şimdi üstlerine korkunun külleri yağıyordu. Kendi yüreğindeki korku sevdiklerini kaybetme, onlara zarar gelmesi ihtimalineydi. Sevdiklerinin korkusu ise onu kaybetmek ihtimaline. Biliyordu. Yüreklerindeki bu korkular, üsderine yağan o küller elbet iz bırakacak, can yakacaktı.

Ve bir saat sonra tahmin ettiği gibi de oldu. *Drone* saldırısından sonra evine, yenilenen ninsıvalarla dığıarken "Nazenin!" diye yükselip apartman boşluğunu saran sesi duymasıyla da tahmininde yanılmadığını anladı. Derin bir nefes alıp, duruşunu dikleştirerek kapıyı açtı. Daha o anda beline dolanan kolu, göğsüne çarpan kocaman göğsü ve yerden kesilen ayaklarını hissetti. İçeri girip, kapıyı tekme atarak kapatan adamın öfkeli solukları yüzünü resmen tokatlıyordu.

"Görev yeri değişikliğini sen istedin, değil mi? Bu fikir senden çıktı!" Adamın öfke dolu bağırışları kulaklarını çınlatırken bedenini saran kollardan kurtulmak için çabaladı. Ama başarılı olamadı. "Nazenin, cevap ver!"

Başını kaldırıp, adamın gözlerine bakarken, "Evet," dedi yalnızca.

"Neden?"

İsyan dolu bir soluk bırakan Nazenin, onu var gücüyle itip bedenlerini uzaklaştırdı. "Gitmen lazım, Binbaşı. Benden uzağa gitmen lazım," dediğinde Metehan öfkeli bir kahkaha attı.

"Beni delirtme, Nazenin. Ulan, benim işim bu! Başka bir yerde, başka bir görevde de vurulup ölebilirim. Beni kendinden uzaklaştırman, benim hayatımı garanti altına almaz."

"Kes artık!" Bu kez bağıran Nazenin'di. Adama bir adımla yaklaşıp yüzünü kavradı ve burun buruna durmalarını sağladı. "Mantığını kaybetmek üzeresin, Metehan. Olay anlarında kendini düşünmeden, yalnızca beni korumaya odaklanarak hareket ediyorsun. Senin işin önce kendini, daha sonra timini, daha sonra da beni korumaktı. Ama sen ilk iki önceliği atlayıp direkt bana odaklanıyorsun. Böyle olmaz." Bağırışları dinerken adamın yüzünü okşamayı sürdürdü. "Git. Git ve biraz kendini topla. Git ve Binbaşı Metehan Kılıçarslan'ı hatırla. Görev bilincini, komutan olmanın yükümlülüklerini hatırla." Yine durup adamın dudaklarına sokuldu. "Sevgilim olan Metehan'a hayatımın en güzel günlerini, anlarını, duygularını borçluyum. Ama sevgilim olan Metehan burada oldukça Binbaşı Metehan'ın ölümüne sebep olacak. Git."

Sözlerinin ardından uzun bir süre sessizlik oluşurken alınları birbirlerine dayalı şekilde öylece durdular. İkisinin de solukları dinginleştiği esnada Nazenin, onun yeni düzeni kabullenmesini bekliyordu ki Metehan'ın, "Gitmem, seni bırakıp şuradan şuraya gitmem," demesiyle şok oldu.

"Görev emrine karşı mı geleceksin?" diye sorarken hâlâ şaşkındı.

"Gerekirse evet."

Şok üstüne şok geçiren Nazenin, başını inanamıyormuş gibi salladı. "Nerede o görev bilincine sahip asker? Nerede o Binbaşı? Sen kimsin? Ben seni tanıyorum. Ben seni..." deyip sustu. Aklından geçenleri dile dökerse dönülmez yollara gireceklerini biliyordu. Ama durmadı. Susmadı. "Ben bu adamı sevmedim. Böyle bir adamı sevmedim ben. Benim sevgilime ne yaptın? Benim sana, senin bana duyduğun sevgi mi seni bu hale getirdi, Binbaşı?"

"Nazenin, ben hâlâ aynı adamım. Tek istediğim senden ayrılmamak."

"Benim de tek istediğim benden uzak durman, Binbaşı," deyip geri adımladı. "Hani demiştin ya *hemdem olduk*, diye..." dediği an Metehan irkildi. Saniyeler içinde buz gibi oldu. Bu sözler iyiye işaret değildi. Anlamıştı. Ama sessiz kalmaya devam edip dinledi Nazenin'i. "Bizden *hemdem* olmaz, Binbaşı," demesiyle Metehan'ın koca bedeni sarsıldı. "Görüyorum ki ben sana iyi gelmemişim. Görüyorum ki ben senin ideallerine, askeri duruşuna, meslek sevdana, memleket ve bayrak aşkına gölge düşürmüşüm."

"Yok öyle bir şey!" diye kükreyen adamı duymazlıktan geldi.

"Biz aynı anda soluk alıp veremeyiz. Birimizin aldığı soluk, diğerinin soluğunu keser," dedi ve bedenini usulca adama doğru döndürdü ama gözlerine bakmadı. Göz hizasına denk gelen göğsüne kilitledi bakışlarını. "Geç olsa da anladım. Bir hayale inanmak istedim ama sonunun başı kadar umut dolu ve

heyecanlı olmadığını gördüm." Sustu, zorla soluk aldı. Gözlerine hücum etmek isteyen yaşları engelleyip, "Yolun açık olsun, Binbaşı," dedi ve adam ağzını bile açamadan kapıdaki anahtarı eline aldı. Anahtarlıkta onun evine ait olan yedek anahtarı çıkarıp avcuna bıraktı. Yine gözlerine bakmadan yaptı bunu.

Birkaç saniye onu ve yaptıklarını izleyen Metehan ise artık sabır denen şeyi kaybetmişti. Öfkeyle kadına sokulup, "Yüzüme, gözlerime bakıp da söyle, ne söyleyeceksen," dedi. "Gözlerini kaçırarak konuşma benimle!" Öyle bir bağırıyordu ki Nazenin onun yüksek çıkan sesinden dolayı kulaklarının vızıldadığını hissetti. "Söyle!" dedi aynı ses, mümkünmüş gibi daha yüksek bir şekilde. Avcundaki anahtarı sıkıp elini yumruk yaptı. "Söyle!" derken yumruğunu evin kapısına indirdi.

Nazenin, onun ölüm gibi buz kesen bakışlarına gözlerini dikti. "Ben Vali Hanım, sen ise Binbaşı olarak kalacağız ve hayatımıza devam edeceğiz," dedi. "Tıpkı aylar önce senin de dediğin gibi. Denedik ama olmadı diyeceğiz. Olmaz çünkü." Durup, soluk alırken bedenine sokulmuş, derin derin soluyan adamı itti ve zor da olsa ondan uzaklaştı. "Bizden *hemdem* olmaz."

Metehan titreyen çenesini durdurmak için dişlerini sıkarken kadının yüzüne doğru yaklaştı.

"Sen, verdiğin sözü böyle mi tutuyorsun, Vali Hanım?" dedi. "Sen yaşanılan onca güzelliği bir anda silip atıyor musun? Sen... Sana emanet ettiğim anahtarı avcuma bırakıp, öylece arkanı dönüp gidiyor musun? Benden emanet aldığın kalbimi, hiç düşünmeden parça parça mı ediyorsun?"

Her sözü söylerken yeniden yürümüştü kadının üstüne ve onu arkasındaki duvarla arasına sıkıştırmıştı. "Çocuk muyuz biz? Oyun mu sanıyorsun sen bu yaşadıklarımızı? Söz verdik birbirimize. Sevgimizi haykırdık!" diye bağırdıktan sonra daha sessiz bir şekilde, tıpkı fısıldar gibi devam etti. "Seviştik biz. Günlerce, gecelerce seviştik. Dokunmadığım yer yok teninde, bedeninde. Dokunmadığın yer yok tenimde, bedenimde."

Nazenin gözlerini kapatıp dudaklarının içini ısırdı. Eğer ısırmasaydı kendi etini, dudakları arasından bir iç çekmesi an meselesiydi. Eğer kapamasaydı gözlerini, gözyaşları yağmur misali yıkayacaktı yüzünü.

"Çocuk değiliz. Bu yaşadıklarımız da oyun değil. O yüzden emre itaatsizlik etme ve denileni yap!" demesiyle Metehan gözlerini kapadı. Kadın, onu kendi sözleriyle vurmuştu. Evet, göreve karşı çıkmaya hazırlanması kendisinden beklenecek şey değildi, doğru da değildi ama onu bırakmak istemiyordu. Ondan ayrılmak, uzaklaşmak, kendisini diri diri gömmek gibiydi. O yüzden elinden geleni yapıp görev yeri değişikliğinden vazgeçilmesi için savaşmaya hazırdı. Ancak Nazenin'in de kendisine karşı koymaya hazır oldu-

ğu aşikârdı. Yine de pes etmeyip, onun söylediklerini duymazlıktan gelerek paramparça olmuş ruh halinden öyle dediğini kendine inandırmaya çalıştı.

"Eğer bir kez daha gitmemi ima eder ya da dile getirirsen... Çıkıp giderim bu kapıdan Nazenin ve asla geri dönmem. Çocuk değilim ben. *Gel*, deyince geleyim, *git*, deyince sorgulamadan, mücadele etmeden, yaşananları tek seferde silip, atarak gideyim." Kadının yüzünü kavrayıp gözlerini buluşturdu. "Sana en başında, en açık şekilde gelip kendimi, duygularımı anlatmıştım. *Düşünüp karara varmak sana kaldı*, demiştim" Susup bir süre bekledi. Son sözlerini söylemeden önce kadının yemyeşil harelerine baktı.

"Şimdi de yaşadıklarımıza nokta koyarsan olacakları en açık şekilde söyledim. Düşünüp karara varmak ve bir sonraki cevabını vermek yine sana kaldı."

Nazenin göğsünü sarsan bir nefes alırken gözleri yaşlarla puslanmak için zorluyordu kendisini.

Bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını, acı çekeceğini ve çektireceğini, Metehan'ın kalbini paramparça edeceğini bilerek, "Git!" dedi.

Daha söylediği kelimenin yankısı evin koridorunda yok olmamıştı ki Metehan'ın çarptığı kapının sesini duydu. İşte o kelimenin yankısını bastıran ve yok eden de bu ses olmuştu.

"Dost bi-vefâ, felek bi-rahm, devran bi-sükûn,
Dert çok, *hemdert* yok, düşman kavi, tali' zebûn!*
Fuzuli

* *Dost vefasız, dünya acımasız, dönem huzursuz. Dert çok, dert ortağı yok. Düşman güçlü, talih güçsüz.*

10. BÖLÜM

Ve gitti Metehan. Bütün kırgınlıklarını, bütün hayal kırıklıklarını heybesine koyup gitti. Ardında koca bir sessizlik ve acı bırakarak çıktı o evden. Anahtarı Nazenin'in kapısının eşiğine bıraktı. Hayatından çıkıp gitti Metehan.

Git, demişti Nazenin. O da gitmişti.

Bir Ay Sonra...

Nazenin giyinip hazırlanmış, yeni bir güne başlamak için odasından çıkmıştı. Salonun önünden geçerken içeriye gözü ilişti. Daha birkaç gün önce Birce ve Sinem'le oturdukları, uyudukları koltuklara baktı sessizce. Kızlar, Nazenin'in yaşadığı sıkıntıları bilmeseler de sesinden anlayıp yanına gelmişti. Ketum ağızlı Nazenin, kızlar sorsa da anlatmamıştı yaşadıklarını ancak aklı dağılsın diye başka başka konular açmıştı. Onlar da ses etmeyip yanında olmuştu. Dost olmak tam da böyle bir şey değil miydi zaten? Birkaç gün bile olsa dostlarını görmek, evdeki varlıklarını bilmek, seslerini duymak iyi gelmişti Nazenin'e. Çünkü aklının dağılmaya ihtiyacı vardı. Çünkü aklı daima aynı adamdaydı.

Son kez etrafa göz atıp evden çıktı. Karşı daireye hiç bakmadan indi basamakları. Kapıda kendisini bekleyen makam aracına binmeden önce tekrar etrafına baktı. Etrafta eskisi gibi yığınla asker yoktu. Metehan da yoktu. Çünkü üç hafta önce Pençe Timi ve Kaplan Timi, Vali Hanım'ı koruma görevinden alınmış, ardından da Pençe Timi, Metehan Binbaşı yönetiminde göreve gitmişti. Şu an yanında Polis Özel Harekât'tan birkaç kişi ve İstihbarat'tan Demir Engin vardı. Metehan'ın yakın koruma görevini, Cihan Bey'in talimatıyla Demir devralmıştı.

"Günaydın, Sayın Vali'm."

"Günaydın, Demir Bey," diyerek aracına geçtiğinde, Levent kapısını kapatıp ön tarafa geçmiş, Demir ise kendilerine eskortluk edecek olan araçlardan birine ilerlemişti. Emre makam aracını çalıştırıp hareket ettikten kısa bir süre sonra valilik binasına geldiklerinde Nazenin, Emre ve Levent'e başıyla selam verip araçtan indi. Ardından içeriye doğru ilerlemeye başladı.

Merdivenleri koşar adım çıkıp, odasına geçmeden önce Rezzan Hanım'la burun buruna geldi.

"Günaydın, Rezzan Hanım. Bugünkü programı getirmeden önce bir kahvenizi içerim."

"Günaydın, Sayın Vali'm. Kahvenizi hemen getiriyorum."

"Teşekkür ederim," diyerek tüm enerjisiyle masasının başına geçti.

Durmaya, dinlenmeye, düşünmeye, üzülmeye yer yoktu. Çalışması gerekiyordu ve o da bunu yapmaya hazırdı. Rezzan Hanım'ın getirdiği kahvesini içerken günlük planını incelemiş ve kendisiyle görüşmek isteyen birkaç vatandaşı ağırlamıştı. Bu görüşmelerin ardından yardımcılarıyla toplantı yaptı. Saatin öğleni bulduğunu gördüğünde, "Yemek saati, hepinize afiyet olsun," diyerek toplantıyı sonlandırdı. Masanın etrafında oturan üç adam ayaklanıp, odadan çıkarken sessizce onları izledi. Birkaç dakika yalnız kalıp, soluklanma isteğiyle başını arkaya yaslayarak derin bir nefes alacaktı ki Rezzan Hanım'ın ayak seslerini duydu. Gözlerini açıp bakmasa da artık onun adım seslerini ayırt edebiliyordu. Zamanla bunu bile öğrenmişti.

"Rezzan Hanım?" dedi sorar gibi. Başı koltuğa yaslı, gözleri kapalı, birbirine kenetlediği elleri ise masanın üstünde duruyordu.

Ancak Rezzan'ın, "Sayın Vali'm, Kutluhan Albay hatta. Sizinle görüşmek istiyor," demesiyle gözlerini hızla açıp doğruldu.

"Bağlayın." Rezzan Hanım odadan koşar adım çıkarak masasına döndüğü gibi aramayı yönlendirmişti. Nazenin kendisini sakinleştirmesini umduğu derin bir nefes alarak, sabit hat telefonunu ilk çalışında açıp, "Albay..." dedi.

"Sayın Vali'm, buraya gelebilir misiniz?"

Adamın donuk ve duygudan arınmış sesinden hiçbir şey anlayamamıştı ama çoktan ayaklanmıştı.

"On beş dakika içinde yanınızdayım." Telefonu kapadığı gibi az ileride duran askıdan ceketini alıp üstüne geçirdi ve odasından koşar adım çıktı.

Attığı her adımda kendisini takip eden Rezzan, "Öğleden sonraki toplantı..." derken Nazenin merdiven basamaklarını inmeye başlamıştı.

"Öğleden sonraki bütün görüşmeleri iptal edin, Rezzan Hanım." Her zamanki gibi koşa koşa ancak bu kez biraz daha telaşla indi merdivenleri. Kendisine bakan meraklı gözlere aldırmadan dışarı çıktığında kapıda bekleyen aracına ilerledi. İçeriden resmen fırlayıp çıkan ve peşine takılan Levent ve Emre de onu izliyordu.

"Kışlaya gidiyoruz."

Ne olmuştu da Albay kendisini apar topar çağırmıştı, merak ediyordu. Zait'le ilgili yeni bir gelişme mi vardı? Yoksa göreve giden timlerden haber mi gelmişti? Aklında bu sorularla kışlaya varıp alay binasının önünde duran aracından indiğinde, kendisini karşılayan Albay'ın elini sıktı.

Albay'a merakla, endişeyle bakıyor, buna engel olamıyordu. "Albay, bir sorun mu var?" dedi.

Nazenin'in gözlerinde beliren duyguların farkına varan Kutluhan Albay ise onun sırtını sıvazlayıp *yok bir şey kızım, herkes iyi*, demek istese de bunu yapamazdı. Başıyla içeriyi işaret edip, "İçeri geçelim," diyerek yürümeye başladı. İlk katın koridorunu geçip merdivenlerden aşağı yöneldiler ve harekât merkezi olarak kullanılan yüksek güvenlikli odaya girdiler. Kapının kapanmasıyla Albay, "Geçen aylarda köylere baskın yapan terörist grubu yönetenlerin peşine düştük, biliyorsunuz," dedi.

"Evet," diyen Nazenin bir yandan da karşısında duran dev ekrana doğru bakarak ilerliyordu. Pençe Timi'nin miğferlerindeki kameralardan ekrana yansıyan görüntüleri izlerken Albay'ın sözlerine devam ettiğini işitti.

"Onları saklandıkları bir sığınakta bulduk. Şimdi Pençe Timi sığınak olarak kullandıkları bu yeraltı tüneline girecek."

Bedeni kaskatı kesilen Nazenin, sırtından soğuk soğuk terler aktığını hissetmeye başlamıştı. Endişesini gizleyemeyerek, "Bu çok riskli değil mi Albay?" derken adama baktı.

Kutluhan Albay'ın yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. "Biz onları, böylesi zorlu görevler için yetiştirdik, Sayın Vali'm. Allah'ın izniyle muvaffak olacaklar," dedi ve ekranın karşısındaki kocaman masanın başında duran koltuğu işaret etti. Nazenin, oturup oturmamak arasında kalsa da bacaklarındaki uyuşmaya karşı koyamayıp koltuğa oturdu. Ayakta kalmak için direnirse bacaklarının dermanı iyice kesilecek ve yere kapaklanacaktı. Biliyordu. Parmaklarını birbirine kenetleyip zar zor soluklanırken Metehan Binbaşı'nın sesini duydu.

"Giriyoruz," demesiyle karanlığın içine ilerlemeye başlamaları aynı anda olmuştu. Tünele en önde giren tabii ki tim komutanı Metehan Binbaşı'ydı ve Nazenin, onun sırtını Yusuf Yüzbaşı'nın miğfer kamerasından görüyordu. Birkaç saniye ona dikkatle bakarken, duyduğu silah sesiyle irkilip masanın kenarını sımsıkı tuttu ve dişlerini birbirine bastırdı. Metehan karşısına çıkan bir teröristi vurmuştu ve hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam ediyordu. Tam o esnada silah sesleri peşi sıra gelmeye başladı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes alan Nazenin, korkularının aklını bulandırmasına engel olmaya çalışarak sakin kalmak için çabaladı. Dua etti tüm kalbiyle. Hepsi oradan sağ salim çıksın diye yakardı Yaradan'a.

Yeniden gözlerini açtığında, Yusuf'un kamerasına yansıyan Metehan'ın kamuflaj boyalı yüzünü görünce boğazı düğüm düğüm oldu. Sevdiği adama dikkatle, korkuyla ve delicesine bir özlemle bakarken, kolunu sıyıran kurşunu anbean görerek ayağa fırladı.

"Vuruldu mu?" Sesi endişelerinin, korkularının aksine buz gibi ve sakin çıkmıştı. Nazenin bile anlayamamıştı ses tonundaki bu sakinliği ve bu yüzden afallamıştı. Avuçiçlerini masaya dayayıp, gözünü kırpmadan ekrana bakmayı sürdürürken Albay'ı işitti.

"Hayır. Kurşun sıyırdı."

Bir saat. Tam bir saat boyunca öylece durup izledi operasyonu. Metehan'ın silahından çıkan mermilerle yere düşen teröristleri gördü. O teröristlerin cansız bedenlerinin yanından hiçbir şey yokmuş gibi geçen adamı izlerken içini ürperten soğukkanlılığına tanık oldu. Karşısında hiç görmediği, bilmediği ve tanımadığı bir adam vardı. Duygularından arınmış, sadece görevine odaklanmış bir adam. Profesyonel bir asker.

Bazı şeyleri bilmekle ya da duymakla görmenin aynı şey olmadığını ilk kez bu kadar keskin çizgilerle hissetti. Bu duygu ve düşüncelerle geçen bir saatin sonunda, girdikleri tünelde aradıklarını bulan tim, köylere baskın yapan grupların elebaşlarını da alıp dışarı çıktığında soluk aldı sanki. Doğrulup, dimdik durarak ekrana baktı. "Şükürler olsun," dedi dudakları usulca.

"Görev başarıyla tamamlandı, komutanım. Eve dönüyoruz," diyen sesi kulaklarına hapsedip o sevdiği tınıyı hep içinde saklamak istedi Nazenin. Ama Metehan'ın şu anki ses tonu hiç de sevdiği adamınkine benzemiyordu. Donuk, duygusuz, resmi hatta öfkeliydi.

Albay, "Elinize sağlık, aslanlar," deyip bir an durdu.

Metehan'dan, "Sağ olun, komutanım," diye cevap geldi.

"Vali Hanım da operasyonu canlı olarak takip etti. O da sizleri tebrik ediyor." Kutluhan Albay'ın bu sözleri söylemesiyle Pençe Timi'nin bakışları komutanlarına döndü. Haliyle bütün miğfer kameraları da Binbaşı'yı gösteriyordu. Nazenin pürdikkat ona bakıp, ne diyeceğini beklerken adamın yüzünde yaşanacak bir parça değişime muhtaç hissetti kendini.

Ancak Metehan'ın ne sesi çıktı ne de yüzünde bir değişim yaşandı. Sadece başını sallayıp, ensesinden tuttuğu teröristi sürükleyerek görüntüden çıktı. Kutluhan Albay, ikilinin arasında bir süredir devam eden bu sessizliğin sebebini çözebilmiş değildi. Merakla, belki bir ipucu yakalarım umuduyla Vali Hanım'a baktı ama o da çoktan arkasını dönmüş, kapıya ilerliyordu.

"Sağ olun, Albay. Kolay gelsin," diyerek odayı terk eden kadının ardından bir süre daha bakakaldı. Ne olmuştu? Ne olmuştu da aralarındaki sevgi böylesine büyük bir zedelenme yaşamıştı? Belki de bitmişti. Anlayamıyordu.

Tıpkı Albay gibi Pençe Timi'nin üyeleri de hiçbir şey anlayabilmiş değildi. Komutanlarının gerginliğini önce operasyondan dolayı sanmışlardı ama

operasyona çıkmadan önce de keyifsiz olduğunu fark etmişlerdi. Kaşları gözkapaklarına kadar çatık, suratı asık, sesi donuktu. Toplantılar dışında odasından çıkmıyordu ve Vali Hanım'la da görüşmüyordu.

"Vali Hanım'ı koruma görevinin geri çekilmesine mi canı sıkkın ki?' diye de sormuşlardı birbirlerine ama cevabın o olmadığını da anlamışlardı. Görevden geri çekilmeye kızsaydı da Vali Hanım'ı görürdü. Evine girip çıkardı. Ancak Metehan komutanları bunların hiçbirini yapmamıştı. Neler olduğunu sormaya yeltendiklerinde ise soruları kesin ve keskin bir bakışla yok etmişti. O yüzden tim de sessiz kalıp susmuştu. Komutanlarının mutsuzluğuna tanık olmak zor gelse de saygıdan susmuşlardı.

Onlar görevden dönmek için son hazırlıklarını yaparken, Nazenin ise evine geçip duş almak için banyoya girdi. Daha o anda da aklına gelen anıları kovma isteğiyle gözlerini kapadı. Şu an duş alıp dinlenmek dışında hiçbir şey yapmak ya da düşünmek istemiyordu. Hele ki Metehan'ı, yarım saat evvel kendisini yok sayan ifadesini düşünmek istemiyordu.

Gözlerini aralayıp, üstünü çıkarmaya başlayacakken yeniden aklına üşüşen rüya gibi hafta sonunu ise hiç düşünmek istemiyordu. Ancak zihni, kendisine ihanet etmekte kararlıydı. Sürekli o hafta sonuna gidiyor, ona durmaksızın bu banyoda yaşadıkları anları hatırlatıyordu.

Yaklaşık Bir Buçuk Ay Önce...

Omzunun kenarında ve kolu hizasında usulca gezinen parmakları hissederek mırıldandı kadın. Metehan, elinin tersini Nazenin'in pürüzsüz teninde gezdiriyordu ağır ağır. Ve gözünü kırpmadan kadını izliyordu, soluksuzca.

Bu sırada yattığı yerde usulca kıpırdanan Nazenin, gözlerini zorla aralarken nerede olduğunu anlamak ister gibi etrafa baktı. Saniyeler içinde gözünün önüne gelen görüntülerle kıpkırmızı kesilirken kulağının dibinde patlayan boğuk kahkaha sesini duydu. Başını hafifçe çevirdiğinde ise kendisini dikkatle izleyen ve gülen adamı gördü. Sevdiği adamı. Birkaç saat önce seviştiği, her dokunuşuyla kendinden geçtiği adamı.

"Kızardı yine yanakların. Ne oldu? Hatırlayınca utandın mı yoksa?" diye fısıldanan soruyla yüzünü buruştursa da gülmeden edemedi. Ona doğru dönüp, sol omzunun üstüne yatarken gözlerini Metehan'ın gözlerine kilitledi. Az evvel teninde gezinen elini tutup bilinçsizce parmağındaki o aile yadigârı yüzüğe dokundu. Yüzüğün yüzeyinde parmağını gezdirirken adamın gözlerinde kaybolmaya devam ediyordu.

Aklını biraz daha toparladı ve dudaklarını araladı. "Neden utanacakmışım? Sevdiğim adamla seviştim diye mi utanacağım? Yok, canım. Hiç de utanmıyorum. Aksine bu kadar güzel sevişebildiğimiz için bizimle gurur du-

yuyorum," dediğinde, Metehan gecenin bir yarısı olmasını falan umursamayıp yeniden bastı kahkahayı.

"Sen var ya, sen..." deyip kahkahalarını dindirmeye çalıştığı sırada, Nazenin kucağına çıkıp oturmuş ve üstlerindeki yorganı tek hamlede atmıştı. Gülüşleri onun bu yaptığıyla dinen Metehan, loş ışığın altında gözleri önüne serilen vücuda baktı. Baktıkça içi gitti. Soluğu kesildi. Boğazı düğümlendi.

Kadının kalçalarını kavrayıp, okşarken, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Kısa bir soluk alıp, "Akıl falan bırakmıyorsun," derken, göğsüne sürtünen göğüsleri hissederek resmen irkildi. Kasıklarının tam üstüne oturup, bir de tenini tenine sürüye sürüye koynuna giren kadını sıkıca sararken zevkle inledi.

Nazenin'in kalçalarını yeniden kavrayıp, usulca sıkarken, "Ömrünü ömrüme, adını gönlüme, tenini tenime yaz, kadınım," diye fısıldayıp onu yeniden usulca kasıklarının üstüne bıraktı. "Öyle bir yaz ki mahşere kadar silinmesin." Bu sırada birleşmeye başlayan bedenlerini hissederek kıpırdanan Nazenin, bacaklarını daha da ayırmış ve onu içine almak için usul usul geri kaymaya başlamıştı.

Dudaklarının arasından kopan iniltileri keyifle dinleyen Metehan, gözünü kırpmadan kadınını izliyordu. Bedeninde santim santim aşağı kaydıkça sertleşmiş uzvunu içine alıyordu. Bir an bile duraksamadan, tedirgin olmadan, korkmadan, zevk aldığını belli edercesine yapıyordu bunu.

Bedenleri tamamen birbirine karıştığında durup soluklanan Nazenin, gözlerini araladı. Çenesini göğsüne dayadığı adamın gözlerini görebilmek için gözlerini yukarıya doğru dikti. Alev alev yanan kahve hareleri gördüğünde ise içinde yeni bir arzu patlaması yaşamıştı. Usulca kıpırdandı önce. Kendini de sevdiği adamı da yeni bir sevişmeye hazırladı yavaş yavaş. Sonra göğsünden ayrıldı adamın ve dimdik durarak kasıklarının üstüne oturdu.

İçini dolduran ve neredeyse karnını zonklatan sertliği hissettiğinde güçlü bir çığlık koyverdi ve başı geriye düştü. Göğsünü ve sırtını örten saçlarını huysuz huysuz sallayıp soluklandı. Bu sırada bileğinde takılı olan tokayı hatırladı. Saçlarını tek hamlede başının tepesinde toplayıp hızla doladı. Topuz şeklini alan saçlarına tokayı geçirdi ve artık boşta kalan ellerini adamın göğsüne bastırdı. Poposunu usulca ayırdı bulunduğu yerden ve yine usulca indirdi aynı yere.

Metehan ise büyük bir dikkatle ve zevkle izliyordu kucağındaki küçük yaratığı. Saçlarını toplamasıyla tenini örten hiçbir şey kalmamıştı. Kucağında her salınışında göğüsleri de salınıyor, başının üstünde eğreti şekilde yaptığı topuzu oynaşıyordu. Kalçalarına uzanıp, onları usulca sıkarken bir yandan da kadınını cesaretlendirmeye çalıştı. Daha sert, daha hızlı bir temas istiyordu bedeni. Ve istediği o teması, Nazenin tek başına versin istiyordu. Şu an bedeni de ruhu ve kalbi gibi itaat etmek istiyordu kadına.

Dokunuşlarıyla kıpırtıları artan kadının altdudağını ısırıp, inleyişini izlerken bedeni daha da sertleşti sanki. Başı geriye doğru düşmüş ancak avuçiçlerini göğsüne bastırıp tırnaklarını da tenine geçirmişti Nazenin. Bağırmamak için ısırdığı dudağına uzanıp, onu dişlerinin arasından kurtarırken, "Rahat bırak dudağını, az daha ısırmaya devam edersen kanatacaksın ve ben kendine zarar verdiğin için sinirleneceğim," dediğinde daha yüksek sesle bağırışını duydu.

"Aferin, güzelim. Devam et. Hadi!" dedi sözleriyle de cesaretlendirerek. Nazenin, bu sözlerle ellerini Metehan'ın göğsünden ayırıp kalçalarını saran ellerinin üstüne koydu. Ardından parmaklarını birbirine geçirdi. Parmaklarına dolanan parmakları sıkarken hareketleri de hızlanmaya başladı. Tamamen kendisinin ve içini dolduran adamın içgüdüleriyle yaptı her hamlesini. Metehan'ın boğazından yükselen inlemeler yol gösterici oldu. Sadece kendi hislerini değil, onun tepkilerini de takip etmeye çalıştı. Onun hoşuna gittiğini anladığı her darbeyi tekrarladı.

Bu sırada gözleri kapalı şekilde yerdeki yorganın üstünde uzanan Metehan ise aklına gelen anıyla homurdanır gibi güldü.

"Neye gülüyorsun?" diye nefes nefese soran kadına bakmak için gözlerini araladı. Az sonra söyleyeceklerini duyduğunda yüzünün alacağı ifadeyi görmek istiyordu.

"Hani parmağımı kestiğim gün bana, küstah, sinir bozucu ve hiçbir zaman altta kalmayan gıcığın tekisin, Binbaşı, demiştin ya..." demesiyle Nazenin de gözlerini araladı ve tutkuyla puslanmış yeşil harelerinin ardından sevdiği adama dikkatle baktı.

"Evet..."

Metehan yeniden kıs kıs güldü.

"Bana o sözleri söylediğinde aklımdan geçenlerin şu an gerçek olmasına güldüm."

Nazenin yavaşladı ve ona doğru eğilip dudaklarına sokuldu. "Ne geçti aklından?" dedi. "Şu an aklına geldiğine göre pek edepli şeyler geçmemiş. Söyle hadi."

Metehan keyifle mırıldanıp kadının belini aşağı yukarı hareketlerle okşadı. "Altta kalmayan gıcığın teki değilim. Farklı konum ve koşullarda altında kalmaktan asla gocunmam demek istedim aslında," dedi. "Bunu sesli olarak söylersem yüzünün nasıl kıpkırmızı kesileceğini, nasıl gözlerini kaçıracak yer arayacağını, o çok konuşan ağzının bile nasıl tutulacağını görmek istedim. Çok istedim ama... Erken söyleyeceğim sözlerim yüzünden ağzımın ortasına bir tane yumruk oturtacağını ve çekip, gideceğini bilerek susmak zorunda kaldım."

Nazenin kocaman açılan gözlerini Metehan'a dikip öylece baktı. Şu an bile duyduğu sözlerle kıpkırmızı kesilmiş, gözlerini kaçırmış hatta ağzını açama-

mıştı. Onun kalakalmış haline bakıp gür kahkahasını serbest bırakan Metehan, bedenlerindeki sarsıntının sebep olduğu kasılmayı hissedince kahkahası tutkulu bir inlemeye dönüştü.

"Altındayım işte. Ve hiç şikâyetçi değilim. Hadi. Devam et, Naz!" derken avcu kadının poposuna uyarır gibi bir sertlikle indi. Poposuna inen tokadın etkisinden çok, odada duyulan tensel temasın sesi Nazenin'in aklını başına getirmişti.

Yeniden doğrulup az evvelki pozisyona geri döndü. Hareketlerine kaldığı yerden devam ederken, "Edepsiz adam, o aklından geçenlere hâkim olmaya çalışıyor musun?" diye carlamasıyla, Metehan homurtulu bir gülüş koyverdi.

"Bu saatten sonra... Bu geceden sonra mı? Hayır. Asla. Seni gördüğüm hiçbir anda normal bir anımızı düşünebileceğimi sanmıyorum, güzelim. Düşünebildiğim tek şey çıplak bedenin ve bedenini keşfettiğim bu anlar olacak. Baş başa kalıp o anları tekrar yaşamak için sabırsızlanacağım. Daha da huysuz bir adam olacağım. Ta ki sana kavuşuncaya kadar. Ta ki tekrar tekrar rahatlayıncaya kadar."

Sözleriyle Nazenin'in kasıldığını hissetti. Sözlerinin onu tahrik ettiğini böylece anlamış oldu. Onu ensesinden yakalayıp, üstüne doğru çekerken, "Hoşuna gitti," diye mırıldandı. Dudakları uzun bir öpücükle birbirine dolandığı esnada onu durdurmuş ve kendisi hareketlenmişti. Altta olmasına rağmen yaptığı hamleler ikisini de zirveye taşıyordu artık. İkisi de soluk soluğaydı. Nazenin göğsünü adamın göğsünün üstüne bırakıp yüzünü ise boynuna doğru sakladı.

Bedeni kasılmaya başlayınca var gücüyle Metehan'ın omuzlarını kavradı ve boyun girintisine doğru bir feryat kopardı. Hemen ardından da Metehan'ın gür uğultusunu duydu. Birkaç küfür mırıldanan adamın sarsılışlarıyla kendi bedeni daha da sarsıldıkça tutunduğu omuzlara uyguladığı baskıyı arttırdı. İkisi de kendinden geçmişcesine bir tınıyla isimlerini sayıklıyordu. Vücutlarındaki tüm enerji yaşadıkları rahatlamayla çekilmişti de ellerini kaldıracak halleri kalmamıştı sanki.

Ne kadar süre öyle yattılar, ikisi de bilmiyordu. Ancak Metehan komodinin üstünde duran saate baktığında gece yarısını geçtiğini gördü.

"Evin anahtarını ver. Üstüne bir şey giy ve hemen arkamdan gel. Duş alacağız. Ama üst kat komşularım evde. Senin üst kat komşuların ise nöbette," deyip bedenlerini ayırdı ve sanki enerjisi hiç bitmemiş gibi ayaklandı. Üstüne bir tişört, altına ise eşofman altı geçirip yatak odasının kapısına yöneldiğinde, hâlâ yerde sere serpe yatan kadına bakıp iç çekti. "Hadi, güzelim. Daha sabaha çok var. Şimdi yorulamazsın." Elini uzatıp, Nazenin'in tutmasını beklerken kadının yorgunluk belirtisi veren mırıltılarına gülüyordu. "Hadi dedim. Yoksa omzuma atar, götürürüm. Gecenin bir vakti apartmanda kimse yoktur."

Tehdidiyle ayaklanan Nazenin, etrafına bakınıp üstüne giyecek bir şey aradı. Elbisesini bulacağına dair umudunu kaybedince, Metehan'ın dolabına ilerleyip bir tişört çıkardı ve giydi. Tişört kendisine elbise gibi olmuştu.

"Sabır ver, Allah'ım. Bana sabır ver. Çünkü bu kadın bende ne varsa tüketiyor," diye iç geçirerek evinin kapısını aralayan adama, kendi evinin anahtarını veren Nazenin kıs kıs gülüyordu. Metehan dairenin kapısını açtığı anda Nazenin de bulunduğu evin kapısını kapamıştı. Anahtarı avuçiçinde sıkıca tutarak kendi evine geçti. Bu kapıyı da kapadılar ve yeniden burun buruna geldiler.

Belini sıkıca kavrayan adamın boynuna kollarını dolamadan önce elindeki anahtarı gelişigüzel fırlatıp daha sonra da onun kucağına atladı. Bacaklarının arasındaki sızıya inlese de gülmeden edemedi. Metehan'ın kucağında banyoya girip ilk önce onun üstündekileri çıkardı. Ardından kendi üstündeki tişörtü...

Usulca duşakabine ilerlerken bir elini arkaya uzatmış ve Metehan'ın elini sıkıca tutarak onu da peşinden sürüklemişti. Suyu açıp, ısınmasını beklerken beline dolanan elleri hiç bırakmayacakmış gibi sıkıca tuttu. Parmaklarını birbirine kenetleyip sırtını adama yasladı ve başını geriye yatırıp omzuna yattı.

"Nasılsın, bebeğim?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım desem..." dediğinde, Metehan'ın yüzünde gülümseme belirdi. "Sen nasılsın?"

"Baştan çıkarıldığıma bu kadar memnun olacağım aklıma gelmezdi. Ayrıca hiç sözünün eri değilsin, Nazenin Hanım. İnsan bunu baştan çıkarmaya kıyamaz, diyordun. Bakıyorum da çatır çatır kıyıyorsun."

Bu kez kahkaha atan Nazenin olmuştu. "Sen de baştan çıkarılmaya dünden razıymışsın, sevgilim," dedi. "İradene alkış tutuyorum. Olmayan iradene."

Metehan da kahkahasını serbest bırakıp, ona eşlik ederken elleri de tekrar harekete geçmişti. Kadının bedenini okşamaya başladığı sırada ısınan suyu fıskiyeye yönlendirdi ve su üstlerine akmaya başladı.

"Sana iradem falan yok benim. Yokmuş yani. Bu gece anladım," derken Nazenin'in ıslanan saçlarını sağ omzunda topladı. Sol omzunda oluşan açıklığa ise usulca dudaklarını bastırdı. Teninden akan ılık suyla dudakları ıslanırken keyifle mırıldandı.

Duşakabinin kenarında duran şampuanı eline alıp biraz avcuna döktü. Sonra ağır ağır kadının saçlarına yaydı. Kocaman elleriyle başını iki yandan kavrarken iri parmaklarıyla da saç diplerine masaj yapmaya başladı. Nazenin başını bir güzel saran ellerin ve parmakların rahatlatıcı etkisiyle kedi gibi mırıldanmaya başlamıştı.

"Hımm... Bunu migrenim tuttuğunda da yap, olur mu? Çok iyi gelir."

"Sen ne zaman istersen yaparım da tutmasın o meret. Betin benzin atıyor, gözünün feri gidiyor. Benim de içim gidiyor. Kıyamıyorum, korkuyorum."

"Her güzelin bir kusuru vardır, Binbaşı. Ne yapacaksın, benim promosyonum da o," deyip, kendi sözlerine gülerken Metehan ağzının içinden huysuz huysuz homurdandı.

"Sivri dilini de ekle sen o promosyona. Laf ebesi olmanı da ekle. Arada bir de olsa hortlayan egon var mesela. Onu da ekle."

Nazenin kıs kıs gülüp bir yandan da Metehan'ın beline doğru vurdu. "Söyle, söyle," dedi. "İçinde tutma. Belli ki bayağı şikâyetçisin benden."

"Değilim. Ben seni böyle sevdim. Aldım, kabul ettim. Başımın üstünde, gönlümün en güzel yerinde yerin var, yavrum."

"Gerçekten mi?" diye çocuksu bir sesle soran kadının şakağına bastırdı dudaklarını.

"Gerçekten. Ne şikâyet ederim ne de değişmeni isterim. Böyle çok güzelsin. Hep böyle kal, kadınım," diyen Metehan, bir anlık sessizliğin ardından dudaklarını Nazenin'in alnına dayadı. "Ki zaten sen, herhangi biri için değişecek kadın değilsin. Olduğun gibi... Tanıdığım gibi kal. Her zaman," derken kolları arasında dönen kadının beline doladı kollarını. Başını suya doğru geri yatırıp, kendi kendine arınmasını sağlarken Nazenin merakla yüzüne bakıyordu. Sakallı yanaklarını okşadı usulca. Metehan ise hiç ses etmeden öylece bekledi. Baksın, incelesin, dokunsun, sevsin diye bekledi.

"Sor. Bir şey soracak gibi bakıyorsun. Sor da rahatla." Nazenin yakalanmış olmanın hüsranıyla surat asıp, parmaklarının ucunda ileri geri sallanırken kem küm etmeye başladı. "Hmm... Bir şey soracaksın ama soramıyorsun. Bu hiç senlik bir hareket değil, yavrum. Ne geçiyor o cin fikirli kafandan? Neye takıldın ve soramıyorsun?"

Nazenin bu kez sağa sola salındı ama daha fazla duramadı. "Yani sen... Bu geceden önce... Yani benden önce... Gerçekten hiç kimseyle birlikte olmadın mı?" diye fısıldadı.

Metehan'ın tam da tahmin ettigi soruyu sormuştu. Başını geriye atıp, bir kahkaha koyveren adam göğsü sarsıla sarsıla güldü. Sonra usul usul sessizleşip başını sevdiği kadına doğru eğdi. "İnanması neden bu kadar zor geliyor, bilmiyorum ama açık açık ve son kez söylüyorum," dedi. "Bu geceden önce, senden önce hiç kimseyle birlikte olmadım. Bunun sebebini doktorun odasında açıklarken çok ciddiydim. Kalpten sevmediğim bir kadınla, sırf birkaç dakikalık bedensel zevk uğruna birlikte olmadım. Böyle şeylerden hoşlanmıyorum. Tanımadığım bir kadının önünde çıplak olmak, onun bana, bedenime dokunması sadece mide bulandırıcı geliyor. Bırak zevk almayı, düşüncesinden bile hazzetmiyorum. Çok ciddiyim," derken yüz ifadesi bile değişmiş, yüzünde gerçekten midesi bulanırmış gibi bir ifade belirmişti.

Nazenin ona kocaman açılmış gözlerinin ardından bakıp, kalırken şaşkın-

lıkla aralanan ağzını zorla kapamayı başardı. Ciddiydi. Söylediği her şeyde ciddiydi. Gerçeği söylüyordu. Zaten hiçbir zaman yalan söyleyen ya da kıvıran bir adam olmamıştı ki. Her zaman dobra dobra doğruları söyleyen biriydi. İşte onun bu huyuna güvenip, doğru cevabı alacağını bilerek, "Bundan hoşlanmadığını nasıl anladın peki?" dedi. "Bunu anlamana sebep olan bir şey yaşadın ama değil mi?"

Metehan burnunu ve alnını kırıştıracak kadar yüzünü ekşitince Nazenin kıs kıs güldü.

"Şu an gerçekten bunu mu konuşacağız, yavrum? Benim ilk deneyimimin nasıl bir hüsranla bittiğini mi?"

Nazenin bu sözlerle gözlerini kısıp sevdiği adama baktı ve koluna sağlam bir tokat indirdi. "Senin ilk deneyimin benim ve hüsranla biten hiçbir şey yaşamadık," dedi. "Aksine hepsi çok zevkli bitti."

Metehan, koluna inen tokadın etkisizliğine gülüp kadının ellerini kavradı ve onu adım adım fayans kaplı duvara doğru sıkıştırdı. Ellerini çapraz ve bilekleri üst üste gelecek şekilde başının üstünde birleştirdi. Üst üste duran bileklerini tek eliyle kavradı. Diğer eli ise öylece duvara dayalıydı. Başını kaldırıp Metehan'ın gözlerine bakan Nazenin, bedenini örten bedenin görüntüsüyle titremişti.

"Yıllar evvel fark ettim. Harp Okulu'nun ilk senesiydi. Tatil denilince soluğu kadınların yanında almaya başlayan birkaç arkadaşımız vardı. Hangi akla hizmet bilmiyorum ama abinle ben de o arkadaşların peşine takıldık. Can kardeşim, senin yediğin bokları şu an şu halde kardeşine anlatmak zorunda kalacağım hiç aklıma gelmezdi. Affet, ulan." Son sözleriyle kahkaha atan Nazenin, altdudağını ısırmış, hem kahkahasını dindirmeye çalışıyor hem de merakla onu dinliyordu. "Neyse, siktir et abini. Abinin özeli abinindir. O mevzuya niye girdiysem! Tövbe ya," deyip, kendi sözlerine gülmeye başlayınca Nazenin bir kez daha kahkaha attı.

"Bence de abimi boş ver. O beni ilgilendirmiyor. Karısı düşünsün çok isterse. Ki Birce de düşünmez. Direkt götünden kan alır diyeceğim de adamın götüne sıkan, götünden kan alan... Ayy, ne götmüş ya. Bak, mevzu döndü dolaştı yine abimin götüne geldi."

Bu kez ikisi de aynı anda kahkaha atmıştı. Bir süre bu muhabbete gülüp kendi aralarında eğlenmeye devam ettiler. Ancak gülüşmeleri son bulduğunda Metehan yine ciddileşti. "Neyse... Ne diyordum?"

"Arkadaşlarınızın peşine takılmışsınız."

Metehan, hatırlatmadan sonra tekrar yüzünü ekşitti. "Bok varmış gibi gittik," dedi. "Sonra genç bir kadınla baş başa kaldım. Kaldım kalmasına da... Bende ne heyecan var, ne merak ne de o tarz bir duygu. Put gibi duruyorum.

Derken kadın başladı soyunmaya. Ben hâlâ olduğum yerde duruyorum. Hani nasıl desem... Çıplak bir kadın bedeni, birçok erkeği tahrik eder, değil mi? Merak edersin, arzularsın, dokunmak istersin, gibi gibi... Bende hiçbiri olmadı, Nazenin. Kadını çıplak görmek midemin kaynamasına sebep oldu. Midem bulandı ve tek yapmak istediğim oradan çıkıp gitmekti. Ben de öyle yaptım. Kadın elini uzatmış, bana dokunmak üzereyken hatta göğsüme dokunup, gömleğimi çekmeye çalışırken geri çekildim ve odadan çıkıp gittim." Bir an durup kendisini pürdikkat izleyen kadının yanağını usulca okşadı. Aklına gelen şeyle resmen sırıtırken dudaklarına sokuldu. diye fısıldadı.

Nazenin merakla yüzüne bakmaya devam edip, "Ver," dedi.

Metehan aldığı cevaptan memnun şekilde daha da sırıtıp, "Kapının önüne çıktığımda Andaç'ı orada buldum," demesiyle Nazenin'in yüzü birkaç saniye dondu. Ardından gözleri büyüdü ve ağzı yine şaşkınlıkla açıldı. En sonunda güçlü kahkahası sardı banyoyu.

Haykırırcasına gülüşüyle ortalığı inletirken, "Ne?" diye de bağırmıştı. Metehan onun bu tepkisiyle nefesi kesilene kadar gülerken bir yandan da anlatmaya devam etmek için uğraşıyordu.

"Benden önce kaçmış odadan. Hatta kadın, kaçmasın diye üstüne atlayacak olmuş. Andaç, canım can kardeşim çok büyük badireler atlatıp kurtarmış götünü. Vurulduğunda 'Şerefsizler sıksın diye mi kurtardım ben o kadından götümü, Meto?' diye bağırıyordu, manyak. 'Oğlum sen evlisin. Lafını sözünü bil de konuş. Herkes yanlış anlayacak,' dedim. Seninki bir durdu, yüzüme baktı. Sonra birkaç saniye kendi timiyle benim time baktı. Bu sefer de başladı, 'Ben karımdan başkasına açmadım götümü, açamam da Meto. Kalsın kurşun içeride. İhanet edemem karıma,' demeye."

Nazenin artık nefesini kontrol edemez hale gelmişti. Kahkahaları bile sessizleşip iç çekmeye dönmüştü. Gözlerinden dökülen yaşlar yüzünü yıkıyordu resmen. Metehan ise kendi gözünden dökülen yaşları boş vermiş, onun yüzünü kurulamaya çalışıyordu. Duşta bunu yapıyor olması da absürt bir hareketti ama o an mantıklı düşünecek halde değildi.

"Bir de manyak herife erkek doktor aradık. Cahil misin oğlum sen? Tıpta ayıp yoktur, diyorum. Yok, efendim, gösteremem, diyor."

"Ayy, yeter. Yeter, sus, ne olur. Orta yerimden çatlayacağım artık," diye soluklanan Nazenin alnını adamın omzuna yaslayıp soluklanmaya çalıştı.

"Sözün özü... O geceden bu geceye kadar bir daha kimseye yaklaşmadım. Çünkü kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim. Hatta yaşım ilerledikçe böyle bir sevgiye inancım bile kalmamıştı. Ama sen geldin. Kırılan inancım filizlendi, kalbim sevmeyi öğrendi, gözlerim gözlerini arar oldu. Aldığın her solukta huzur doluyorum sanki. Sana bakarken içim gidiyor. Nasıl sarsam, nasıl sevsem, içime

nasıl saklasam diye düşünüyorum. Kimse seni görmesin, benden başka kimse sana bakmasın, dokunmasın istiyorum. Kıskanç bir adammışım meğer. Seninle öğrendim ben, Nazenin. Sevmeyi de kıskanmayı da sevişmeyi de seninle öğrendim. Öğreniyorum."

"Daha birbirimize öğreteceğimiz çok şey var, Metem," deyip adamın dudaklarına uzandı ve dudakları usulca birleşti.

***

Banyonun kapısına sırtını dayamış, yerde öylece oturuyordu. Aklına dolan yaşanmışlıklar, gözlerinden yaş olarak süzülüyordu sanki. Kaç dakikadır buradaydı? Kaç dakikadır sessizce ağlıyordu? Hiçbir fikri yoktu. Zor da olsa ayağa kalkıp duşa ilerledi. O gecenin devamında yaşadıkları hiçbir anı düşünmemeye çalışarak, hızlıca duş alıp yatak odasına geçti. Ancak yatağı görmesiyle yeniden darmadağın olmuştu. Duştan sonra yatağında yaşadıkları anlar vardı bu kez zihninde. Sevişip koyun koyuna uyudukları yatağın ucuna, sanki dokunmaya bile korkar gibi oturdu. Sanki dokunursa o yaşananlar yok olup gidecekmiş gibiydi.

Kendine zihnen uyguladığı eziyete daha fazla dayanamayıp giyindi ve odadan çıktı. Doğruca salona ilerleyip koltuğa kıvrıldı. Ancak yine hatıralarının ihanetine uğradı. Metehan bu koltukta uyuyakalmıştı. Şimdi onsuz kalıp onunla yaşadığı her anı düşünmek ne acıydı. Kalbi resmen sızlıyordu. Elini kalbinin üstüne koyup soluk almaya çalıştı.

"Geçecek..." diye fısıldadı kendi kendine. Yine yalnızdı ve yine kendini avutmaya çalışıyordu. Bu, her şeyden daha acı olandı. Yalnızlık hem acı hem de en gerçek şeydi. Gözlerini zorla kapatıp uyumaya çalıştı. Yoksa ağlayacaktı. Yoksa evi öfkeden talan edecekti. Uykunun dingin sularına bırakmak istedi kendini. Fakat bu ne mümkündü! Hele ki kapısı çalarken. Uyuşuk uyuşuk ayaklanıp asık bir yüzle kapıya ilerledi ve delikten baktı. Üst kat komşusu Figen Hemşire'yi ve Yeliz Öğretmen'i görünce kilitleri açıp kapıyı araladı.

Figen biraz mahcup bir ifadeyle bakıyordu. "Sayın Vali'm, akşam akşam rahatsız ettik ama..." deyip, soluk alırken omuzları düştü ve gözleri yaşlarla doldu.

"Nazenin abla. Onlar iyi mi?"

Operasyonu izlediğini öğrenen iki genç kadına bu bilgiyi nasıl edindiklerini sormak istese de vazgeçti. İkisine de tebessüm ederek, tıpkı bir abla edasıyla ellerini tutup okşadı.

"İyiler ve dönmek için hazırlıklara başladılar. Belki de şu an buraya varmak üzereler. İçinizi ferah tutun," dedi Nazenin. Bu sözlerin ardından Figen ve Yeliz boynuna atılıvermişti. İkisini de sımsıkı sarıp, sırtlarını şefkatle

okşarken gülüşü büyüdü. Bu iki kadın ve Nuran Hoca, kendisine yol arkadaşı, dert ortağı olmuştu. "Hadi, toparlanın. Yüzünüz gülsün biraz. Geliyor kocalarınız," deyip kıs kıs gülmekten kendini alamadı. Hanımlar al al olup, kıkırdayınca sessiz gülüşleri kahkahalara dönmüştü. Nazenin kahkahalarını dindirip, "Hadi gidin, gidin," dedi. "Ben sizi alıkoymayayım. Hazırlık falan yaparsınız," derken saçını şuh bir şekilde savurdu. Figen ve Yeliz genç kızlar gibi yeniden kıkırdadı.

Onlar merdivenlere yönelip, gitmeye hazırlanırken Nazenin de tam evine girmek üzereydi. Figen yeniden yüzünü ona dönüp elini cebine attı ve bir anahtar çıkardı. Anahtarı mahcup bir ifadeyle uzatırken gözlerini kaçırdı. "Metehan abi, önemli bir şey olur da eve girmek gerekirse diye anahtarını bana bırakmıştı. Ama bence sizde durmalı," dedi.

Nazenin kısa bir süre anahtara bakıp kalsa da onu aldı ve avcuna sıkıca sakladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Yeliz yanına doğru geldi ve tıpkı az evvel onun yaptığı gibi elini tuttu. "Ne olduğunu bilmiyoruz ama... Umarım her şey düzelir. Ve belki de düzelmesi için sizin de..." Duraksayıp göz ucuyla Figen'e baktıktan sonra yeniden Nazenin'e odaklandı. "Sizin de hazırlanmanız gerekiyordur."

Bir an yine sessizlik oldu ve Nazenin gülümsedi. Buruk, kırık, acılı bir gülümsemeydi bu. "Beni, benim silahımla mı vuruyorsunuz, hanımlar?" dedi.

Bu kez Figen söze girip, "Hayır," dedi. "Metehan abiyi vurmanızın yolunu gösteriyoruz. Kadın olarak ve oldukça kadınsı şekilde."

Nazenin şaşkın bir halde bakıp kaldıktan kısa süre sonra toparlanmayı başardı. "Siz az değilsiniz. Hatta çok fenasınız. Az sonra bana jartiyer falan getireceksiniz diye korkmaya başlıyorum," dediğinde kızlar yine kıs kıs güldü.

"Hayır, fena falan değiliz. Sadece... Bir erkeğin aklını ele geçirip saf duygularını ortaya çıkaracak o yolu biliyoruz diyelim," diyen Figen Hemşire, Yeliz Öğretmen'in koluna girip, gözden kaybolurken bu kez Yeliz'in son sözlerini duydu.

"Hele de uzun süre sonra görevden dönmüş bir adamın aklını almak pek de zor olmamalı. Biraz çıplak olmak yeter gibi. Dilinin bağı da gerçek duyguları da seriliverir önünüze."

Nazenin bu sözlere gülse mi yoksa üzülse mi bilemiyordu. Kızların ima ettiği gibi bir yakınlaşmayla, çıplaklıkla falan çözülmezdi onların arasındaki. Daha zor ve can yakıcı şekilde çözülürdü ki zaten şu an çözülsün istiyor muydu bunu da bilmiyordu.

Avcuna sakladığı anahtarı hatırlayıp, ona bakmaya başlarken gözleri anahtar ve kapı arasında gidip geldi. O eve bir buçuk ay sonra Metehan'dan habersiz girmek doğru değildi ama kokusunu özlemişti sevdiği adamın. Koy-

nuna sokulup da alamazdı o kokuyu. Hasret gideremezdi. Hasretini dindirmek için ise elindeki tek çare bu küçük anahtardı. Evinin kapısını çekmeden önce kapının ardından kendi anahtarını aldı. Sonra kapıyı kapatıp karşı daireye ilerledi. Küçük, güvensiz ve titrek adımları durdu. Anahtarı yuvasına oturtup çevirdi ve kapı açıldı.

İçeri girip koridorun ışığını yaktığı sırada burnuna dolan kokuyla gözleri de doldu. Yer gök Metehan kokuyordu. Kapıyı kapatıp yaslandığı anda aklına yine ilk geceleri geldi. Burada, tam da burada başlamıştı her şey. Sonra Metehan'ın kucağında yatak odasına gitmişti. Gözleri önünde çırılçıplak kalıp bedenlerini bir etmişlerdi aşkla.

Yatak odasına girdiğinde o anları da zihninde yeniden yaşadı. Usulca yatağın ucuna oturup gece lambasını yaktı ve odaya baktı. Gözlerinden düşen yaşları silmekle uğraşmadan ağladı. İçinde kalan, yara olan her şeye ağladı.

Dakikalar sonra ayaklanıp, evi terk etmeye hazırlanırken gözüne ilişen deftere baktı. Titreyen ellerini uzatıp aldı. Bu defterin ne olduğunu, ne için olduğunu bilmiyordu ve merakına yenik düşmüştü. Ciltli kapağı kaldırıp sayfaları çevirdiği anda Metehan'ın el yazısıyla karşılaştı.

Bir rüzgâr esiyor gönlümden sana.

Beni durmaksızın sana itiyor.

Karşı koymak çok zor.

Zaten karşı koymak istiyor muyum diye sorsan...

Cevabım hayır olur.

Yazının üstündeki tarihe baktığında kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Bu satırları okul ziyaretine gittikleri gün yazmıştı. Kendisi için yazmıştı. O zamandan beri gönlünde yer ettiğini anlayınca hızlandı gözündeki yaşlar.

Sayfayı çevirdiğinde yeni bir yazı karşıladı Nazenin'i.

Gözlerin...

O yemyeşil gözlerin en karanlık, en umutsuz gecemi aydınlatıyor sanki.

Ve sen, muazzam göründüğünü söylediğin dolunaydan daha güzelsin. Çünkü senin ışığının kaynağı bir yansıma değil.

Senin ışığın yüreğinden geliyor...

Tarihe baktı hemen ve bu yazının kaleme alındığı günü hatırlamaya çalıştı. Kısa süre düşününce de hatırlamayı başardı.

Görevden döndük, demek için kapısını çaldığı geceydi. Metehan'a kahve yapmıştı. Hatta kendisi kahve yaparken Metehan kısa süre uyuyakalmıştı koltukta. Onu usulca uyandırıp kahveyi ikram etmiş ve karşılıklı oturup

Nirvana

sohbet etmişlerdi. Sonra Metehan gitmişti ancak balkonlarına çıkıp sigara içmeye başladıklarında dolunayın güzelliğinden bahsetmişti. İşte o gece yazmıştı bu satırları.

Titrek bir nefes alıp, iç çekerken, defteri göğsüne bastırıp sıkıca sarıldı. Sanki ona sarılır gibi sarıldı. Başı önüne düşmüş, gözlerini kapamış halde öylece durdu. Kapadığı gözlerinden bile yanaklarına yaşlar süzülürken diğer sayfalarda da yazı var mı diye merak etti ve biraz olsun toparlanıp sayfaları çevirdi. Ve diğerlerine göre daha uzun bir yazıya denk geldi. Gece lambasının loş ışığında her kelimeyi okumaya başladı.

Günaydın, kadınım...

Güneş doğmak üzere. Benim olduğun, senin olduğum gecenin ilk sabahındayız.

Ben bu satırları yazarken sen tüm güzelliğinle uyuyorsun koynumda.

Saçların dalga dalga göğsüme serilmiş, tenimi gıdıklıyor usulca.

Kokun... Kokun, kadınım...

Hiç duymadığım kadar güzel ve eşsiz.

O da tenime karışmış. Her soluğumda boğazımı yakıp geçiyor. Gönlümü ayağa kaldırıyor.

Az sonra gözlerin aralanacak ve bana biraz şaşkın, biraz utangaç bir ifadeyle bakıp günaydın, diyeceksin. Bu kısacık anı görmek, yaşamak için delicesine bir arzu duyuyorum.

Bir de heyecan... Hem de öyle bir heyecan ki tarifi yok.

Sanki küçük bir çocuğum da bayram sabahına uyanmışım gibi.

Az sonra aralanınca gözlerin... Gözlerimi görünce yeni günün ilk saniyelerinde... İlk bana bakıp, bana konuşunca sen... Bayram edecek çünkü yüreğim.

Seni yeniden ve daha fazla sevmek için doğacak bundan sonra güneş. Seni daha çok sevip sarayım, sana kavuşayım, tenin tenime mühürlensin her gece diye batacak sonra.

Velhasıl... Seni seviyorum.

Nazenin... Nazlı yârim... Kadınım...

Seni çok seviyorum.

Hadi, uyan. Uyan artık da hasret kaldığım gözlerinin yeşiline kavuşayım.

Birlikte oldukları gecenin sabahında yazdığı satırlarla gönlü dolup taşmıştı sanki. Nefesi teklemiş, kalp atışları ritmini şaşırmıştı. Böylesine bir aşkla sevildiğini okumak, içindeki yaralı sevdaya merhem mi oluyordu yoksa o yarayı daha da mı kanatıyordu, bilmiyordu.

Defteri kapatıp, onu bulduğu yere geri bırakacakken sayfalar kendiliğin-

den dönüverdi. Deftere yazılmış olan son yazı böylece açıldı. Bu yazıdan sonra hiçbir şey yazmamıştı defterine. Yazdığı son yazıya bakıp ilk satırları okuduğu anda dudaklarının arasından istemsizce acı dolu bir inilti yükseldi.

Kalbim kırık sana, sevgilim.

İlk vazgeçtiğin ben olduğum için dargınım sana.

Gönlüm yorgun...

Sen kaçmayı seçerken, hiç düşünmeden bana git, derken, sevdamız için savaşıp duran gönlüm artık yorgun.

Geçer mi bu kırgınlık, iyileşir miyim kırıldığım yerden, bilmiyorum. Ya da sen, boynu bükük kalbimi, öksüz kalmış bedenimi iyi etmek için uğraşır mısın? Onu da bilmiyorum.

Tek bildiğim ve hissettiğim...

Canımı yakan, gönlümü kavuran acı ve kırılmışlık.

Oysa ben seni ömrümün sonuna kadar sevmeye yemin etmiştim o gece.

Oysa sen söz vermiştin bana.

Sözlerin uçtu da benim bu acı dolu yazılarım kaldı geriye.

Senden geriye bir tek bunlar kaldı...

Defteri telaşla kapatıp, yerine koyarken titreyen ellerine hâkim olamıyordu. Ellerini birbirine kenetleyip iki büklüm olacak şekilde alnını dizlerine dayadı. Sessiz gözyaşları artık sesli iç çekişlere dönmüştü. Dakikalar akıp, giderken Nazenin sadece ağladı. Metehan'ın kendisinden habersizce onun için yazdığı her satıra ağladı. Aşkına, sevgisine ağladı. Gönüllerinde kırık dökük kalan o sevdaya ağladı. O, kapıyı çekip, giderken ağlamamış, tutmuştu kendini ama sonrasında çok ağlamıştı.

İlk vazgeçtiğin ben olduğum için dargınım sana, diye yazmıştı ancak ilk vazgeçtiği değildi Metehan. Aslında Nazenin, ilk kendinden vazgeçmişti. Canı yanacağını bile bile, kalbinin kan ağlayacağını bile bile önce kendinden geçmişti.

Dizlerine dayadığı yüzünü kaldırıp derin bir nefes aldı. Ciğerleri yanıyor, sancıyordu her soluğunda. Gözlerini yine yatak odasında gezdirince, buna daha fazla dayanamayacağını anlayıp ayaklandı. Gece lambasını kapamak için uzandığı sırada gözleri yeniden o deftere ilişmişti. Ve yanında duran kaleme.

Bir kez daha düşünmeden kalemi eline aldı. Defteri de alıp en son okuduğu satırların devamındaki boş sayfayı açtı. Yatağın ucuna ilişti tekrar. Gözyaşları peşi sıra yaprağa düşerken yazmaya başladı.

Kalemi kâğıttan ayırdığında, deftere uzunca bir yazı yazmıştı. Gözünden düşen yaşlar sayfayı ıslatmış hatta bazı harflerin üstüne düşüp mürekkebini akıtmıştı. Ama umursamadan kapadı defteri. Onları bulduğu anki gibi

bırakıp gece lambasını söndürdü ve yatak odasından ayrıldı. Evin kapısını açıp, gidecekken ise hiç beklemediği bir şey oldu. Kapı kilidine dışarıdan bir anahtar yerleşti, kilit döndü. Kapı aralandı. Birkaç saniye öylece aralık kalan kapıya bakan Nazenin de donup kalmıştı. Ne yapacağını bilemiyordu. Aklı durmuştu sanki.

Metehan'ın evine ondan habersiz girmişti ve çıkamadan yakalanmıştı. Ne rezil bir durumdu. Eve niye izinsizce girdiğini düşünüp, kendine kızarken kapı şiddetle arkaya doğru açıldı ve yüzüne doğrultulan silahı gördü. Bir an gördüğünü idrak edemese de yerinde irkilmişti. Metehan birkaç adım ötesindeydi ve silahını yüzüne doğrultmuştu.

Kaşları çatık, yüzü gergin, gözleri buz gibiydi. Saçı sakalı uzamıştı. Güneş ışınları kendisine pek merhametli davranmadığından yüzü yanmış, ten rengi daha da kavruk bir hal almıştı. Donuk ve temkinli bakan gözleri saniyeler içinde şaşkınlığa bürünürken silahını indirdi. Emniyetini kapadı ve içeri girip kapıyı da kapadı. Silahını uygun bulduğu ilk yere bırakıp sert ve gürültülü adımlarla, gözünü bile kırpmadan, oldukça öfkeli bir şekilde Nazenin'in üstüne yürüdü.

Burun buruna geldiğinde durdu ve başını eğdi. Gözleri daha yakından buluşunca kadının yüzündeki ıslaklığı, gözlerinin beyazında beliren kızarıklıkları, şişen gözkapaklarını ve göz altlarını fark etti. İçi bu manzarayla lime lime olsa da hissettiği öfkeye karşı koyamadı.

"Senin burada ne işin var?" Nazenin cevap vermedi. Veremedi. Çünkü verecek bir cevabı yoktu. "Ya vursaydım, Vali Hanım? Seni terörist sanıp vursaydım ne olacaktı? Evimin kapısını kaç kere kilitlediğimi sayan adamım ben. Elime aldığım silahın içinde kaç mermi olduğunu ağırlığından bilirim. Arkamdan biri geliyorsa görmeme gerek yoktur. Adım mesafesini bile bilirim. Sen, benim gibi bir adamın, bir askerin evine nasıl habersiz girersin? Delirdin mi?"

Bağırışıyla anlık olarak gözlerini kapatan Nazenin, hâlâ sessiz kalmaya devam edince Metehan iyice sinirlenmişti. Kadının çenesini kavrayıp başını kaldırdı ve gözleri tekrar buluştu.

"Susma karşımda. Cevap ver." Yaşlarla puslanan yeşil harelere bakarken canı yanıyordu oysa. Ve çok korkmuştu. Onu vurabilme ihtimali kanını dondurmuştu sanki. Bu yüzdendi öfkesi. Ona zarar verme ihtimalindendi. "Ya cevap ver ya da git."

Nazenin usulca başını sallayıp, bir adım geri giderek Metehan'dan uzaklaştı. Yanından hızlı ama temkinli adımlarla geçti. Kapıyı açıp tam dışarı çıkacağı esnada Metehan sözlerinin ne kadar ağır ve kırıcı olduğunu ancak idrak edebilmişti. Ona tıpkı onun gibi *git*, demişti. Canı yanınca, korkunca

şu kahrolası dilinin hiç ayarı olmuyordu. Nazenin'in düşmüş omuzlarına bakıp pişmanlıkla inlememek için dilini ısırdı.

"Öyle demek iste-"

Sözlerini tamamlayamadan kadının eli havalanmış ve söyleyemediği o sözleri bıçak gibi kesmişti.

"Teşekkür ederim, haddimi bildirdiğin için. Durmam gereken yeri unutmuşum."

Sesinin titremesine engel olmaya çalışarak, zar zor söylediği sözlerin ardından evine girip kapıyı kapadı. Boğazından yükselen iç çekişi bastırmak için ve Metehan sesini duymasın, ağladığını anlamasın diye altdudağını var gücüyle ısırdı. Doğruca odasına gidip bedenini yatağa attı ve tutmaya çalıştığı iç çekişlerini serbest bıraktı.

Metehan ise yaşananların şokunu atlatamıyordu. Görevden dönünce Nazenin'i göreceğini biliyordu elbet ama evinde göreceğini aklına bile getirmemişti. Uzunca bir süre ağladığını belli eden yüzünü hatırladıkça duvarları yumruklamak istiyordu.

"Senin ben dilinin ayarını sikeyim, Metehan," diye fısıldarken, gözlerini kapatıp yüzünü öfkeyle sıvazladı.

Haftalar sonraki karşılaşmaları daha büyük bir kaosa sebep olmuştu ve ikisi de bunu en can yakıcı şekilde yaşamıştı. Bu kez *git*, diyen taraf Metehan'dı. Geride kalıp sevdiği kadının gidişini izlemişti. Nazenin ise üç harften oluşan kısacık kelimenin ne kadar ağır ve yaralayıcı olduğuyla yüzleşmişti.

İçini çeke çeke, sarsıla sarsıla ağlarken dudaklarından çıkan iniltili sesleri yatak odasının duvarını paylaştığı adam duymuştu. Metehan ve Nazenin'in yatak odalarını tek bir duvar ayırıyordu. Haliyle ağlama sesini duymak zor değildi.

Metehan yatak odasına girip, bu sesi duyunca gönlündeki harlı ateş daha da alevlenmişti sanki. Karanlık odada yatağın ayakucuna oturup bir süre sesi dinledi. Ama Nazenin'in ne iç çekişleri son buldu ne de gözyaşları dindi.

Buna daha fazla dayanamayan Metehan hızla evini terk ederken başucunca duran defteri de içinde yazanları da görmemişti. Hiçbir şeye bakmadan sadece kaçma dürtüsüyle çıkmıştı evinden.

***

Metehan'la yaşadıkları o andan sonra bir daha hiç karşılaşmamışlardı. İkisi de ya eve hiç gelmiyor ya da çok geç geliyorlardı. Birbirlerinden köşe bucak kaçarken, işlerine devam edip özel hayatlarındaki bu karmaşadan uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

Şehir merkezine yakın bir ilçedeki davete katılan Nazenin, dönüş yolunda her zamanki gibi aracının sağ arka koltuğunda oturuyor ve camdan

dışarı bakıyordu. Güneş batmaya yakın bir konumdaydı ama öğlen sıcağının yeryüzüne bıraktığı etki hâlâ devam ediyordu. Dalgın gözlerini dışarıdaki bomboş tarlalarda gezdirirken iç çekti. Hepsi yalnızlığına terk edilmiş gibi öylece duruyordu. Bu toprakları verimli hale getirecek bir yol var mı diye düşünürken kolundaki saate baktığında, saatin öğleden sonra dördü gösterdiğini gördü. Telefonunu eline aldı ve yardımcısı Ekrem'i aradı.

Bu toprakların atıl şekilde kalmasını istemiyordu. Kış mevsiminin uzun ve yaşamı etkileyecek kadar yoğun olduğunu bu kışı burada geçirerek anlamıştı. Ancak belki de buralarda yapılacak başka tarımsal çalışmalar vardır düşüncesiyle Ekrem'i arıyordu. Telefonu ikinci çalışında cevaplandığında hemen söze girdi.

"Ekrem Bey, ziraat mühendisleriyle görüşmek istiyorum. Yarın. Rezzan Hanım'a söyleyin, programımı ona göre ayarlasın," diyerek telefonu kapadı. Saniyeler sonra telefonu çalınca Ekrem Bey'in adını gördü. Aramayı cevaplayıp, "Evet," dedi. "Görüşme ayarlayın dediniz ama yarın günlerden Pazar, Sayın Vali'm."

Nazenin, analog saatinin ekranındaki ufacık tarih bölümüne baktı. Ve hiç vakit kaybetmeden, "Yani?" diye sordu.

"Pazar günü değil de pazartesi gününe görüşme ayarlasak?"

Bir an durup derince soluk aldı. "Benim hafta içi, hafta sonu kavramım yok, Ekrem Bey. Benim çalışmak, üretmek gibi kavramlarım var. Yarına görüşme ayarlayın. Saat dokuza," dedi ve telefonu yeniden kapadı.

Evine dönüp sabaha kadar Doğu Anadolu Bölgesi'nde yetiştirilen tarım ürünleriyle ilgili bilgiler topladı. Notlar aldı ve kâğıtlar dolusu dokümanı gün ağarırken, çantasına koyup duşa girdi. Şehrin tarım ve hayvancılığa elverişli olmadığı söyleniyordu. Evet, kış uzun ve bol kar yağışlı geçmişti ancak en azından yaz aylarında tarımsal bir faaliyet yapılabilir mi diye bunu uzmanlardan öğrenmek istiyordu.

Kışın yeri kaplayan kar tabakası neredeyse mayıs ayına kadar tarlaları örtmeye devam ediyordu. Özellikle de yüksek kesimlerde ancak rakımı daha düşük bölgelerde bir girişim yapılabilir miydi? İnsanlara iş sağlayacak, şehirdeki istihdamı artıracak fikirler arıyordu. Kafasının içi çarşı meydanı gibiydi. İç sesiyle durmaksızın konuşma halindeydi.

Duştan çıkıp hızlıca giyindiği gibi vilayete geçti. Kapıda nöbet tutan güvenlik pazar sabahı epey erken bir saat olsa da Vali Hanım'ı gördüğüne hiç şaşırmamıştı. Artık onun durmak bilmeden çalışmasına alışmışlardı. Sanki vilayet binası genç kadının evi gibi olmuştu.

Odasına geçip, misafirlerini beklerken kendine bir bardak kahve yaptı. Saat dokuzu gösterdiğinde, çağırdığı herkes toplantı odasındaki yerini almış-

tı. Masanın başına geçip oturduktan sonra kendi dokümanlarını çıkardı. Gelen herkes için de birer nüsha hazırladığı dokümanları masanın ortasına itip, "Lütfen bu dokümanları inceler misiniz?" dedi. Masanın çevresine yerleşen mühendis ve jeologlar kâğıtlarda yazanlara göz atarken Nazenin sessizce bekliyordu.

Beş dakikanın sonunda, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sorduğunda gözler ona dönmüştü.

Ziraat mühendislerinden, diğerlerine göre daha yaşını başını almış olan adam, "Bu bir tarımsal kalkınma hareketi gibi duruyor, Sayın Vali'm," derken gözleri parlıyordu.

Nazenin onun bu heyecanına daha sakin ama hevesle, "Evet, bu bir tarımsal kalkınma hareketi," diye cevap verdi. "Bu şehirde birçok tarla yalnızlığına terk edilmiş gibi öylece duruyor. Ancak bana sorarsanız bu tarlalar bir milli servet değerinde. Tabii sizler gibi bu alana hâkim değilim. O yüzden de sizleri buraya çağırdım. Bölgeye geldiğim günden beri *bu tarlalara tarım ürünleri ekilip biçilebilir mi*, diye sorduğumda hep aynı cevabı aldım. Herkes *hayır*, dedi. Ancak ben yine de bu soruyu sizlere sormak ve uzman görüşlerinizi almak istiyorum. Bu topraklar verimli midir? Ekime elverişli midir? Ekim yapılabilir derseniz eğer hangi ürünler ekilip biçilir? Hangi aylarda yapılabilir? Bunlar için malzeme olarak neler gereklidir? Böyle bir girişimde bulunsak ve bir proje geliştirsek devlet desteği yapılır mı? Ve en önemlisi de karşılığı alınabilir mi? Bu girişim vatandaşa istihdam sağlar mı?"

Nefes almadan sorduğu sorular ve soruları sorarken gösterdiği nezaket, herkesin ilk dikkatini çeken noktaydı. *Ben bilgi sahibi değilim ama sizler yol gösterin*, diyordu. Bunu da açıkça, yürekli bir şekilde söylüyordu.

Masada oturan neredeyse yirmi adam birbirine bakıp sözü yine az önceki kişiye bıraktı.

"Sayın Vali'm, bu bahsettiğiniz girişim çok zorlu, uzun soluklu bir projedir. Elbet bu topraklarda da ürün yetişir. Mayıs ayından ekim ayına kadarki süreçte üretim yapılabilir. Ancak ülkemizin diğer bölgelerine göre daha meşakkatlidir. Diğer yerlerde olduğu gibi bolca mahsul alamayabiliriz. Akdağ'da kışın uzun sürmesi en büyük dezavantajımız."

Nazenin hızlı hızlı başını salladı. "Ama oluru var mıdır?" dedi. "Ekip biçtik diyelim, projeyi onaylatacak kadar mahsul toplayabilir miyiz?"

Ziraat mühendisi olan adam bir süre sessiz kalıp düşündü. Ardından da tebessümünü gizlemeden Nazenin'e baktı.

"GAP Projesi gibi bir projeden bahsediyorsunuz. Ancak şu bir gerçek ki buralarda böyle bir proje hiç denenmedi. O yüzden de ne desek doğru söylemiş olmayız. Denemeden bilemeyiz. Bu şehirdeki vatandaşlar daima daha

risksiz yolu seçti. Kendileri ekip dikmek yerine diğer bölgelere ekim dikim ve hasat zamanı gidip çalıştı. Bunu seçmelerinin en büyük sebeplerinden biri maddi yetersizlik. Traktör yok, biçerdöver yok, tarlalara ulaşan su kanalları yok. Terör olayları hat safhada, can güvenlikleri tam olarak sağlanamıyor. Haliyle insanlar da yazlık işçi olarak gidip başka şehirlerde çalışıyor."

Nazenin yavaşça ayaklanıp, odanın içinde volta atmaya başlarken yine herkesin gözü üstündeydi. Ne düşündüğünü merak ediyor ve ağzından çıkacak sözleri bekliyorlardı. Üstünde beyaz bir tişört, açık mavi bir kot pantolon, ayağında ise beyaz spor ayakkabıları vardı. Hafta içi resmi, şık ve yaşından daha olgun görünen kadın şu haliyle üniversite talebesine benziyordu.

İki dakikalık sessizliğin ardından durdu ve her birine tek tek bakarak masanın başına geri döndü. Avuçiçlerini masaya dayadı ve hafifçe eğildi. Her ne giymiş olursa olsun vücut dilinden yayılan otorite herkes tarafından fark ediliyordu.

"*O yok, bu yok, şu yok*, denmesinden öyle bıktım ki... Yahu, onca mühendis bir proje hazırlayıp devletten destek talep etmemişsiniz. Geçmişsiniz karşıma *o yok, bu yok*, diyorsunuz. Be güzel abilerim, siz meramınızı anlatmazsanız kim bilsin sizin derdinizi? Susup susup, sorunca da *yok*, demek en kolayı. Yoktan var etmeyi denesenize. Bu topraklar sizin. Bu insanlar sizin insanınız. Çabalasanıza. Çoluğunuza, çocuğunuza bir imkân oluşturmak için uğraşsanıza." Bir an durup, soluklanırken doğruldu ve yüzleri al al olup başları önlerine eğilen adamlara baktı. "Benim derdim, size bir iş kapısı bulmak. Yardım etmek. Asıl yok olan benim. Ben bugün varım, yarın yokum. Ben giderim, başkası gelir ama başlayan iş devam eder. O yüzden de ilk adımı ben atıyorum. Bir proje hazırlamanızı istiyorum. Hepiniz ortaklaşa çalışacak, kafa kafaya verecek ve iki hafta sonra bana bir projeyle geleceksiniz. Hazırladığınız bu projeyi yetkili mercilere göndereceğim. Geri dönüş olumlu olursa ne âlâ. Olumsuz olursa da bıkmadan, usanmadan başka projeler üreteceksiniz. Oldurana kadar çalışacaksınız. Sonra da bu projeyi hayata geçirip evlatlarınıza, bu şehrin çocuklarına, gençlerine gerçek bir miras bırakacaksınız." Masadan uzaklaşıp birkaç adım geri gitti. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. İyi çalışmalar," diyerek, son sözünü söyleyip dosyalarını aldı ve toplantı odasından çıkıp gitti.

11. BÖLÜM

Odasına geçtiğinde hâlâ durmak bilmiyor, düşünmeye devam ediyordu. Tarım projesi için ilk adımı atmıştı. Şimdi sıra aklındaki diğer projeleri hayata geçirmek için adımlar atmaya gelmişti. Masasında duran telefonu eline alıp Akdağ ilinin Başsavcısı'nı aradı. Telefon ikinci çalışında açılmıştı.

"Sayın Başsavcı'm, Vali Nazenin Tuna. İyi pazarlar. Bir saat sonra valiliğe gelmenizi rica ediyorum. Bekliyorum."

Bir saat sonra odasının açık olan kapısında beliren Başsavcı'yı karşılayan Nazenin, adamın meraklı bakışlarına tebessüm ederek karşısındaki koltuğa oturmuş ve birkaç soru sormuştu. Sorduğu soruların cevapları tam da umut ettiği gibi olunca, onu uğurlayıp yine telefonuna sarıldı. Ama bu sefer aradığı kişi oldukça tanıdık bir kişiydi. Bir dost, bir kardeşti onun için.

"Sinem Savcı'm, iyi günler. Nasılsınız?"

Telefonun ardından gelen hışırtıyı duyuyordu. Muhtemelen Sinem her pazar günü olduğu gibi yine yatağında keyif yapmakla meşguldü ve Nazenin, bu keyfi bozmuştu.

"Nazo. Pardon. Sayın Vali'm," diyerek hemen toparlayan arkadaşına gülmemek için dudaklarını kemirdi. "İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

"Sağ olun, ben de iyiyim. Sizinle görüşürsem ve istediğim cevapları alırsam daha da iyi olacağıma şüphem yok." Saniyeler sonra kişisel telefonu çalmaya başlayan Nazenin, ekrandaki ismi görünce neredeyse kahkaha atacak olmuştu. Kişisel telefonunu da diğer kulağına dayayıp, "Efendim, Sinemciğim," dediği anda tiz bir çığlık sesi karşıladı kendisini.

"Nazo, ne yapıyorsun ya? Pazar günü Vali olarak aramak nedir?"

Kahkahasını bastırmak için dudağını kemirmeyi kesip soluklandı. "Ben senin gibi aylak mıyım kızım!" dedi. "İşimin başındayım. Kes goyguyu, kapa telefonu. Diğer telefona dön," dedikten sonra şahsi telefonundaki aramayı sonlandırıp hiçbir şey yokmuş gibi resmi telefonunda konuşmayı sürdürdü. "Cuma günü Ankara'da olacağım. Öğle molasında sizinle görüşmek istiyorum. Lütfen programınızı ona göre ayarlayın."

Sinem kısa süre sessiz kalıp ardından tedirginlikle, "Tabii ki Sayın Vali'm," dedi.

Nazenin, "Cuma günü görüşürüz," deyip, telefonu kapadıktan kısa süre sonra kişisel telefonuna gelen ileti sesini duyunca göz ucuyla ekrana baktı.

Neler oluyor, anlamadım ama hadi hayırlısı!

Sinem'in mesajına gülümsedi. Derin bir iç çekip, "Hadi hayırlısı," derken toparlanmaya başladı. Günün çoğunu burada geçirmişti ve artık eve dönüp biraz dinlenmek istiyordu. Yarın gün yeniden doğana kadar paydos verecekti.

Merdivenlerden inmeye başladığı sırada aklına gelen şeyle yüzü kaskatı kesilirken telefonunu yeniden eline aldı.

"Merhaba, Figen. Nasılsın?"

"Teşekkür ederim, Nazenin Hanım. İyiyim. Siz nasılsınız?"

Nazenin basamakları ağır ağır inmeye devam ediyor, bir yandan da yüzünü sıvazlıyordu. "Teşekkür ederim. Senden bir şey rica etmek için aramıştım," dedi.

"Tabii, buyurun."

Sonuna geldiği basamakların ucuna oturup, derin bir soluk daha alırken aklından geçenleri nasıl dile getireceğini düşünüyordu. Dahası dile getireceği şeyi kendisi yapmak istiyordu ancak bunu yapamayacağını da biliyordu.

"En son operasyonda Metehan Binbaşı'nın kolunu kurşun sıyırmıştı. Yarasına bakıp bana haber verir misin?"

Telefonun ucunda kısa bir sessizlik olduğunda Nazenin sabırla bekledi. Boğazını temizler gibi birkaç kez öksüren Figen, "Yarasına müdahale etmemi kabul eder mi bilmiyorum ama elimden geleni yapar, sizi de haberdar ederim," dediğinde s usulca başını salladı.

"Teşekkür ederim. Haber bekliyorum." Duraksadıktan sonra hızlı hızlı, "Ama lütfen senden bunu rica ettiğimden haberi olmasın," dedi. Figen kısık bir sesle gülerken Nazenin'in de yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluşmuştu. Telefonu kapatıp oturduğu yerden yavaşça doğruldu ve ana girişe ilerlemeye devam etti.

Bu sırada biriken ev işleriyle uğraşan Metehan ise evin her köşesinde Nazenin'e ait anılar görmekten yorulmuştu. Az evvel yatağın altını süpürürken, süpürge başlığını tıkayan şeye bakıp, birkaç saniye donup kalmıştı. Çünkü başlığı tıkayan o şey, Nazenin'le yaşadığı en mahrem anıları zihninde canlandıran bir külottu. Çamaşırın ne ara yatağın altına girdiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Süpürgeyi kapatıp olduğu gibi yerde bıraktı. Evden kaçarcasına hızla çıkmak isterken aniden Figen'le burun buruna geldi.

"Metehan abi..."

"Figen?"

Figen sıkıntıyla kıpırdanıp, "Kolundan yaralanmışsın, müsaade edersen

bakabilir miyim?" diye sorunca Metehan'ın kaşları önce şaşkınlıkla havalandı, ardından da çatıldı.

"Söyle bakalım, sen bunu kimden öğrendin?" Sorusuna cevap vermeyen Figen'e daha dikkatli bakıp, "Figen!" dedi uyarır gibi. "Bunu Albay'dan ya da timden duyamayacağına göre geriye sadece tek bir isim kalıyor. Evimin anahtarını verdiğin isim!"

Figen iyice kızarmış, gözlerini kaçırıp başını yere eğmişti. "Senin için endişe ediyor. Onu endişe içinde bırakma ya da bana yalan söyletme, abi. İzin ver, bakayım," dedi.

Metehan imalı ve hüzünlü bir ifadeyle gülüp, usul usul başını sallarken, "Çok merak ediyorsa gelsin kendisi baksın," demekten kendini alamadı. Figen'in utançla kızaran yüzünü gördüğünde ise gerginliğini bastırmaya çalışarak genç kadının omzunu hafifçe sıktı. "Sen üstüne alınma, bizim kız. Ve lütfen aramıza girmeyin. Aramızda kalırsınız. Ne ben ne de meraklı hanımzade bunu istemeyiz."

Figen hüsranla başını sallayıp, "Peki, o zaman," diyerek, giderken Metehan da apartmandan çıkmıştı. Tempolu bir yürüyüş tutturup aklındakilerden kurtulmaya çalışsa da başaramıyordu. Evde aklına gelenler yetmezmiş gibi bir de az önce yaşanan olay kafasına takılmıştı. Demek ki Nazenin onu merak etmişti. Bu düşünceyle kendi kendine gülüp soluklanmak için durdu ve derin derin nefesler aldı.

"Ne gidebiliyorsun ne de kalabiliyorsun. İkimizi de arafta bırakıyorsun, Vali Hanım."

Evine girip Nazenin'i arayan Figen ise ona nasıl bir açıklama yapacağını düşünüp renkten renge giriyordu. Telefon üçüncü çalışında açılıp kadının sesini duyduğunda, "Nazenin Hanım..." deyip duraksadı.

"Söyle, Figenciğim." Figen olduğu yerde huzursuzca kıpırdanıp iç çektiğinde, karşı taraftan gelen hafif gülme sesini ve ardından da ima dolu, sorusunu duydu. Nokta atışı soru karşısında ne diyeceğini hiç bilemeyen Figen kem küm etmeye başladı.

"Şey... Yarana bakayım dedim ama izin vermedi."

"Ne dedi, Figen?"

Figen, ısrarla gelen aynı soruyla derin bir nefes alıp, "*Çok merak ediyorsa gelsin kendisi baksın*, dedi, Nazenin abla," diye fısıldadı. Figen'in bir anda resmiyetten uzaklaşıp tıpkı bir kız kardeş edasına bürünmesiyle Nazenin gülümsemişti.

"Tamam, canım. Ben anlayacağımı anladım. Sen sıkma canını. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, ne yaptım ki. Keşke yardımcı olabilseydim," diyerek tele-

fonu kapatan Figen'in mahcup olmasına sebep olduğu için kendine kızarken, eve geldiklerini fark edip araçtan indi.

Evine girip, üstündeki kıyafetleri çıkarmak için uğraşırken bir yandan da söyleniyordu. "Küstah! Gelsin kendisi baksınmış!" Üstünden çıkardıklarını kirli sepetine atıp hızla odasına girdi. Bir tişört alıp, başından geçirirken yine söylenmeye başladı. "Sanki gidip baksam gösterecek!" Altına da eşofmanını giydiği sırada nefes almadan Metehan'a, Metehan'ın duymadığı sözler söylemeye devam etti.

Mutfağa geçip kahve yapacaktı ki dışarıdan gelen kapı sesini duyarak duraksadı. Kapıya yaklaşıp delikten baktığında Metehan'ın eve girdiğini gördü. Gördüklerini yok sayıp mutfağa ilerlemeyi başardı. Eğer bunu başaramasaydı kapıyı açıp, adamın gözlerine baka baka çemkirecekti. Biliyordu.

Dişlerini sıkıp gözlerini birkaç saniyeliğine kapadı. Sakinleşmeyi umut ettiği birkaç soluk alarak, kahvesini hazırlarken sinirinden eli bile titriyordu. Tamam, yaklaşmasın, konuşmasın ama bari iyi olduğunu söylesin istiyordu. Ne kadar kızmış, kırılmış olsa da kendisini böyle cezalandırmasını hazmedemiyordu.

Eline aldığı kahve bardağını öfkeyle tezgâha bırakıp, ok misali fırlayarak önce mutfaktan sonra da evinden çıktı. Evin kapısını bile kapama gereği duymayarak karşı daireye ilerledi. Yumruk yaptığı elini dakikalar sonra açıp avuçiçiyle kapıya peş peşe vurmaya başladı. Üçüncü ya da dördüncü vuruşunda resmen savrularak açılan kapının yerini Metehan alırken Nazenin'in eli de havada asılı kalmıştı.

Adamın sinirli gözlerine birkaç saniye baktı. Kendi gözlerinde nasıl bir öfke pırıltısı varsa Metehan'ın sinirini bile bastırmıştı. Adamın gözlerindeki ifade yerini meraka bırakmıştı.

"Vali Han-"

Nazenin, adam daha lafını bitirmeden, omuz darbesiyle Metehan'ı sarsarak eve girdi. Onu pantolonunun belinden kavrayıp içeri çekti ve kapıyı kapadı. Adamın sırtını kapıyla birleştirene kadar üstüne yürüdü. Göğüsleri birbirine yapışmış, solukları yine birbirine karışmaya başlamıştı.

Bu evde, bu kapıya sırtı en son dayanan kendisiydi. Ve o andan sonra neler yaşadıklarını da çok iyi hatırlıyordu. Şu an yaşadıkları sahneyle aklına dolan görüntülerden kurtulmak için başını hafifçe salladığında, Metehan'ın gözleri kısılmış, yüzünde silik ve imalı bir gülüş belirmişti. Aynı şeyi hatırlıyor ve düşünüyordu.

"Ne o? Yanakların kızardı. Böyle durunca aklına bir şey mi geldi? Bu sahne sana bir şey mi hatırlattı?"

Nazenin onun soğuk ve mesafeli ses tonuna mı sinir olsa yüzündeki küs-

tah ifadeye mi yoksa sözlerine mi bilemiyordu. Bildiği tek şey Metehan böyle bir adam değildi ama istediği zaman böyle biriymiş gibi görünmeyi ve davranmayı çok iyi başarıyordu.

Avuçiçlerini adamın iki yanından kapıya dayayıp, onu kolları arasına hapsederken yüzüne iyice sokulmuştu. Dudaklarının bir milim ötesinde durup, "Yanaklarım sana sinirimden kızardı, bu bir..." dedi. "Çok merak ediyor ama dillendiremiyorsan ben açık açık söyleyeyim. Evet, bu sahne bana ilk seviştiğimiz günü hatırlattı, bu iki..." Metehan'ın kaşı şaşkınlıkla havalanırken bu kez küstah bir ifadeyle gülümseyen taraf Nazenin'di. "Beni cezalandırabilmek adına, senin canın için endişelendiğim ve bilgi almak istediğim anları kullanma, bu da üç." Bir adım geri çekilip, "Şimdi üstünü çıkar!" dediğinde Metehan bir şok hali daha yaşamaya başlamıştı ki tişörtünün eteğini kavrayan ve yukarı doğru çekiştiren eli hissederek irkildi. Yıllarca kendi kendine baş ettiği hormonları, arzuları bu dokunuşla, bu yakınlıkla bile uyanmıştı. Nazenin'le birlikte tattığı her duyguyu, her zevki iliklerine kadar hatırlıyordu ve bu durum şu an kendisine hiç yaramıyordu.

Tişörtü tutan eli yakalayıp kadını kendine ne ara çektiğini ya da ona daha yakın olmak adına ne ara başını eğip dudaklarına sokulduğunu bilmiyordu. Bildiği ve farkında olduğu tek bir şey vardı ki o da Nazenin'in soluğunun sıcaklığı, vücudundan yayılan kendine has kokusuydu.

Sıkıca tuttuğu eli bırakmadan diğer eliyle kadının belini kavradı ve saniyeler içinde dönerek onu kapıya dayadı. Hem de bedenini kucağına alıp bedenleri arasında azıcık bile boşluk kalmayacak şekilde yaptı bunu. Kasıklarının üstüne yerleşen kadına istemsizce kendini sürtüp bastırdığında, ikisi de soluk soluğa kalıp inlemişti. Alınları birleşirken, "Neden merak ediyorsun ki?" diye fısıldadı. "Aramızdaki duyguların mesleğime olan bağlılığımı zayıflattığını söyleyerek, kesip attıktan sonra *git*, demedin mi? Ben de gittim. Şimdi neden merak ediyorsun?"

Nazenin tutunduğu omuzları sıkarken tıpkı Metehan gibi, "O güne dair hatırladığın tek şey bu mu?" diye fısıldadı.

"Bu! Bir de cevapsız kalan sorularım."

Nazenin pürdikkat adamın gözlerine bakıp duyduğu sözleri sindirmeye çalıştı. Ardından ise hapsolduğu bedenden kurtulmak isteyerek onu itti. "Bırak!" dediğinde, Metehan'ın kolları arasından çıkıp ayakları üstüne basması aynı anda olmuştu. Adam sanki bunu bekliyor gibi hiç tereddüt etmeden ve teklemeden bedenini bırakmıştı.

Nazenin kapıyı açıp hızla evden çıktığında, Metehan öylece ardından baktı. Ne durdurdu onu ne de tek kelime etti. Sadece bıraktı. Tıpkı söylediği gibi.

Yaklaşık otuz saniyeyi karşı dairenin kapısına bakarak geçirdikten sonra evinin kapısını kapatıp salona ilerledi ve kendini koltuğa bıraktı. Aralarındaki bu soğuk savaş daha ne kadar devam edecek ya da nereye varacaktı, bilmiyordu. Tahmin dahi edemiyordu. Sıkıntıyla iç çekip, yüzünü ovalarken telefonunun sesini duydu. Sehpada duran telefonu eline alıp ekrana baktığında ise yüzünde buruk bir tebessüm oluşmuştu.

"Can kardeşinin canı sıkıldı, sen de bunu hissettin galiba," dediğinde, Andaç'ın homurtulu gülüşü ilişti kulağına.

"Birbirinizi öldürmediğinizden emin olmak istedim."

"Şimdiye kadar kan akmadı. Görünürde yani."

Andaç iç çekip, "*Ama yüreğimiz kan ağlıyor*, diyorsun, ha?" diye sorduğunda bu kez Metehan iç çekmişti.

"*Kan ağlayacak yürek bile kalmadı galiba*, diyorum."

"Ben de *her ayrılığın bir kavuşması olur*, demek istiyorum."

Metehan güler gibi bir tepki verse de aslında yüzünde mimik kıpırdamadı. "Olur mu gerçekten?" dedi. Sorusunu mırıldandıktan sonra aralarında kısa bir sessizlik oluştu. Ne Metehan ne de Andaç tek kelime etti.

"Ne oldu? Anlat bakayım," diyen dostuna son yaşananları anlatmaya başlamadan önce derin bir soluk almış, aldığı solukla resmen yüreği titremişti. Ama bunu bastırmayı başardı.

"Bir abiye kardeşiyle yaşadıklarımı anlatmam çok saçma değil mi ulan?" dedi. "Adamın biri arayıp Elif'le olanları anlatsa garip olurdu."

Andaç homurdanarak güldü. "Sen adamın biri değilsin," dedi. "Sen, can kardeşimsin. Sen en gözde damat adayımsın. Ben de bu ilişkiyi kurtaracak olan hayırlı insan, mükemmel abiyim. Şimdi uzatma da anlat. Eve döndüğünde ne oldu?"

Metehan, Nazenin'in yaptığı ayrılık konuşmasını zaten önceden anlatmıştı. Son yaşananları da fazla ayrıntı vermeden, anlatırken ve onun düşüncelerini dinlerken, saat usulca akıp geçti. Telefonu kapamadan önce şu sözleri mırıldandı:

"Sevdi ama *hemdem* olmadı. Dert verdi, *hemdert* olmadı. Bu kadın bana ne oldu ne olmadı."

***

Nazenin haftanın ilk günü Belediye Başkanı'yla görüşmekten memnun olmasa da aklındakileri hayata geçirebilmek için bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Siyah ceket, pantolon ve gömlekten oluşan takımını giyip ayağına da aynı renkte topuklu ayakkabılarını geçirdi. Son kez kendine bakıp evinden çıktı.

Aklını karıştıracak, kalbini yoracak her şeyi bir kenara koyup sadece işine

odaklandı. Başkan'la yaptığı görüşmenin gündem maddesi, şehir merkezinde oluşturulmasını istediği halk eğitim merkezleriydi.Önceliği çocuklardı. Çocuklar için kısa vadede planladığı şey yaz tatillerini daha verimli geçirmeleriydi. Uzun vadede ise çocukların yetenek ve ilgi alanlarını keşfedip onları doğru yönlendirmenin peşindeydi. Her çocuk, bu ülkenin geleceği demekti ve o geleceğin elleri arasından uçup gitmesini istemiyordu.

Çocuklardan sonraki odağı ise kadınlardı. El sanatları, aşçılık, kuaförlük, güzellik uzmanlığı gibi alanlarda eğitim vererek kadınları iş hayatına dahil etmek istiyor, istihdam sağlarken ilk olarak onlara yol açmayı hedefliyordu.

Başkan, alenen bu fikri gerçekçi bulmadığını söylediğinde Nazenin'in tepesini attırmıştı. Tüm bu girişimi gerçekçi bulmama sebebini, "Çocuklar ve kadınlar yazın mevsimlik işçi olarak çevre illere gider ve kursa gelecek insan bulamazsınız," diyerek açıklasa da asıl düşünceleri bir sonraki sözlerinde ortaya çıkmıştı. *Ayrıca buralarda kadın kısmı böyle şeyler yapmaz*, dediği anda Nazenin hışımla ayaklanıp masaya öyle bir yumruk indirdi ki ceviz ağacından yapılan görkemli masanın bacakları titredi. Odayı kaplayan ses kapı önündeki Rezzan Hanım'a ulaşmış, o bile oturduğu yerde irkilmişti.

"Bana bak, Başkan... Allah şahit, seni doğuran *kadın* ananı bile aşağılayan bir kelime daha edersen olacaklardan sorumlu değilim. Kadın kısmımla rezil ederim seni."

Bir hayli yüksek sesle söylediği sözler odanın tavanına çarpıp uğultuya dönüştüğü esnada, Başkan oturduğu koltukta huzursuzca kıpırdanıp ayaklandı.

"Ben olacakları söylüyorum. Kimse kızını, karısını kursa göndermez," diye hâlâ çıkışmaya devam eden adama buz gibi gözlerle bakarken yumruklarını masaya bastırıyordu Nazenin.

"Tabii. İnsan değil çünkü bu kadınlar. Birinin ya kızı ya da karısı olarak etiketleniyorlar. Son nefeslerine kadar da bu etiketle yaşamaya mahkûm ediliyorlar." Başkan da bu sözlerin ardından ayaklanmış ve ikisi gözlerindeki nefreti gizleme gereği duymadan birbirlerine bir süre öylece bakmıştı. "O merkezleri açacağız, Başkan. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen benden, ben senden hiç hoşlanmasam da hiçbir şeyi kişiselleştirmeyeceğiz ve bu şehir için birlikte çalışacağız." Bir an durup ellerini masadan çektikten sonra iyice doğruldu. "Sen bu şehre yatırım yapmak isteyen bir şirketle görüşmemi istedin, ben de bu görüşmeyi kabul ettim, değil mi?"

Başkan bu sözlerle irkilip yutkundu. O teklifi kendisine getirmesini isteyenleri düşünürken rengi usulca beyaza döndü. "Evet, kabul ettiniz," dedi. "Zaten yakında görüşme gerçekleşecek."

Nazenin başını hafifçe sallarken, "Ben, sırf senin işine taş koymak ama-

cıyla bu görüşmeyi reddedebilirdim, değil mi?" diye sordu. Başkan ise sadece başını sallamakla yetindi. "Ancak getirdiğin teklife kişisel bakmadım. Bakamam da. Ben o teklifi bu şehrin valisi olarak değerlendirecek ve bir karara varacağım. Sen de benim teklifimi sırf bana kıllık olsun diye reddetmeyecek ve o eğitim merkezlerinin açılmasında görev alacaksın." Duraksayıp, soluklanırken ona doğru ilerledi. Aralarında duran masa artık arkasında kalmıştı ve Başkan'la olan mesafesi de epey kapanmıştı. "Dersen ki inadım inat, kabul etmeyip ayak diretiyor ve işini zorlaştırıyorum... O zaman ben de Atlantik Kimya'nın görüşme talebini geri çeviriyorum. Tıpkı seni örnek alarak yapıyorum bunu."

Başkan'ın gözleri açılıp kocaman oldu. Zar zor yutkunmaya çalıştı. "Yok, Vali Hanım, siz beni yanlış anladınız," dedi. "Ben sizin bu fikrinizi reddetmiyor ya da ayak diretmiyorum. Sadece kursiyer sayısı düşündüğünüzden az olur demeye çalışıyorum."

Nazenin, adamın panik içinde söylediği sözlere neredeyse kahkaha atacaktı. Resmen tedirginlikten beti benzi atmış, eli ayağına dolanmıştı.

"Baktık ki kursiyer sayısı istediğimiz noktada değil, o zaman seni bile ilgin dahilindeki bir alana kaydederiz, Başkan. Sen de bir hobi sahibi olursun işte, fena mı?" Durdu ve kıs kıs gülmemek için derin bir nefes aldı. Başkan'ın şok geçirdiğini belli eden gözlerine bakmayı sürdürürken, "İnsanların tepesini attırmak dışında bir hobi demek istedim," dedi. Kaşlarını usulca oynatırken yüzündeki imalı gülüşü artık daha fazla saklayamamıştı. "Şimdi, bu merkezi kurabileceğimiz bir yer bulmanı istiyorum. Cuma günü öğlene kadar bana bu haberle gel, Başkan."

"Tabii ki Sayın Vali'm," dediğinde tokalaştılar ve Başkan resmen koşar adım odadan çıkıp gitti. Nazenin bu gidişe kahkaha atmamak için kendini sıkarken kapıda beliren Yusuf Yüzbaşı'yı gördü. Yüzbaşı'nın suratındaki şaşkın ifade, az evvel gerçekleşen konuşmaları duyduğunu belli ediyordu. Usulca yutkunup başıyla selam veren genç adama eliyle *gel* işareti yaptı.

"Sayın Vali'm, eğer müsait değilseniz ben gideyim."

"Gel, Yüzbaşı, gel. Müsaitim."

Adam tedirginlikle içeri adım atıp karşısına geçti ve el sıkıştılar.

"Sayın Vali'm, sorması ayıp olmasın ama... Siz az önce Başkan'ı tehdit mi ettiniz yoksa bana mı öyle geldi?"

Nazenin yeşil harelerini daha da ortaya çıkaracak şekilde gözlerini açıp, "Aa, ne tehdidi, canım," dedi. "O da nereden çıktı, Yüzbaşı? Ben sadece olacak olanlarla ilgili ön bilgilendirme yaptım, hepsi bu. Gerçekleri dile getirdim yani," derken o kadar rahat ve sakindi ki Yusuf gülmemek için dudaklarını kemiriyordu. "Söyle bakalım, Yüzbaşı. Ziyaretinin sebebi nedir?"

Yusuf buraya geliş sebebini hatırlayıp anında toparlandı. "Kutluhan Komutan'ım sizi akşam yemeğine davet etti," dedi. "Beni de bu daveti iletmem için bizzat görevlendirdi."

"Albay'a teşekkürlerimi ilet. *Yoğun programım yüzünden bu nazik davetini geri çevirmek zorundayım. Başka bir zaman bu davetine katılacağım*, dediğimi söyle."

Yusuf, Nazenin'e temkinli bir bakış atarken bir adım da geri atmıştı. "Albay'ım, *bir daveti iki kez geri çevirmek büyük ayıp olur*, dedi."

Albay Kutluhan zeki bir adamdı. Bu kısacık mesajıyla Nazenin'e kaçacak yer bırakmamaya kararlıydı. Vali Hanım'ın bu sözleri yok sayamayacağını biliyordu. Ve tam da düşündüğü gibi olmuş, Nazenin yenilgiyi kabul edip sadece, "Akşam karavanınızda ne varsa sizlere eşlik etmekten gurur duyarım," diyebilmişti. Yusuf yeniden başını sallayıp selam verdikten sonra gitti. Nazenin ise olduğu yerde durmaya ve akşamki sürprizli yemeğe kendini hazırlamaya çalıştı.

Dün akşam kavga ettiği adamla karşılaşacak, hiçbir şey olmamış gibi yemek yiyecek ve belki de dikkat çekmemek için sohbet etmek zorunda kalacaktı. Bu düşüncelerle gerim gerim gerilirken nefes almakta zorlandı.

"Görmek için can atıyorum ama görmeye dayanamıyorum," diye mırıldanarak koltuğa oturdu ve başını ellerinin arasına alıp şakaklarını ovmaya başladı.

Nazenin kendi içindeki ikilemde boğulmamak için çabalayıp, saate bakarken, Yusuf da askeriyeye geri dönüp doğruca Albay'ın odasına gitti. Ancak odanın kapısında nöbet tutan asker Albay'ın odada olmadığını, Pençe Timi'ne ait olan özel dinlenme alanına gittiğini söylemişti.

Yusuf bu sefer hızlı adımlarla oraya yönelip beş dakika sonra kendi mekânları kabul ettikleri yerden içeri girdiğinde Albay'a ilerledi. "Komutanım, Vali Hanım akşam bizlerle yemekte olacak," dediğinde Metehan Binbaşı kendisine donuk vaziyette bakarken, Albay ise bıyık altından gülerek başını salladı.

"Daveti hemen kabul etti mi yoksa önce geri çevirip sonra kabul etmek zorunda mı kaldı?"

"Önce teşekkür edip daveti geri çevirdi. Ancak sizin mesajınızı duyunca kabul etmek durumunda kaldı, komutanım."

Yusuf sessizleşince Albay'ın kıs kıs gülen sesi kulakları doldurmuştu. Metehan, komutana şüpheyle bakıp, "Ne mesajı, komutanım?" diye sordu. Kutluhan Kutalmış ise istifini hiç bozmadan kahvesini yudumlamaya devam ediyordu. Kahvesinden peş peşe iki yudum aldıktan sonra suyundan da bir yudum içip, koltukta gerinerek oturdu.

"Bir daveti iki kez reddetmenin çok ayıp olduğunu söylemiş olabilirim."

Nazenin şehre ilk geldiğinde de yemeğe davet edilmiş ama bunu kibarca geri çevirmişti. Metehan o günlere dönüp, kadına ne kadar gıcık olduğunu hatırlayınca neredeyse kahkaha atacak olmuştu. Fakat bu isteğini Yusuf'un sözleri bastırmıştı.

"Ben gittiğimde Başkan oradaydı."

Kutluhan Albay fincanı sehpaya bırakıp, hızla doğrulurken Metehan da tıpkı onun gibi doğruldu ve dikkatle Yusuf'a baktı.

"Neden oradaymış? Bilgi var mı? Şu yemek için tarih mi belirlenmiş?" diyen Metehan, soruları ardı ardına sıraladı.

Kutluhan Albay homurdanarak, "Küstüm ama hâlâ seviyorum!" dedi. O anda ortamda kısa bir sessizlik oluşmuş, Metehan dışında herkes başını eğip gözlerini kaçırmıştı. Ayrıca gülmemek için de kendileriyle savaşıyorlardı.

"Bu şehir bir valisini daha kaybetmesin diye uğraşıyoruz, komutanım."

"Hı hı, evet. Doğru," diyen Albay sabır çekerek tekrar Yusuf'a odaklandı. "Anlat, Yüzbaşı. Seni dinliyoruz."

"Orada olma sebebi o yatırımcılarla ya da yemek tarihiyle ilgili değildi, komutanım. Yani ben duyduklarımdan öyle anladım," deyip soluklandı ve vakit kaybetmeden devam etti. Bekleme alanındayken duyduğu her şeyi heyecanla anlatmaya başladı. "Vali Hanım, çocukların ve kadınların eğitim alabileceği bir kurs merkezinden bahsediyordu. Başkan ise ayak diretiyordu. Sonra Başkan, Vali Hanım'a *kadın kısmı böyle şeyler yapmaz*, dedi."

Duyduklarıyla herkesin kaşları havalanmış, engel olamadıkları bir uğultu içeriyi sarmıştı. Metehan bu tepkilere bıyık altından gülerken, "Tam Vali Hanım'ın bayıldığı sözler!" demekten kendini alamadı. Uzun zaman sonra yüzünde beliren gülüş ve sesindeki neşeli tını ise kimsenin gözünden kaçmamıştı.

Albay, "Vali Hanım ne dedi bu sözlere?" diye sorunca sessizlik sağlandı. Yusuf heyecanına yenik düşüp elini yumruk yaptı ve havada gelişigüzel salladı.

"Yumruğunu masaya indirdi. Görmedim ama sesi ortalığı inletti valla. Sonra bir güzel verip veriştirdi. Baktı ki Başkan hâlâ dik dik konuşuyor, bu sefer de alttan alttan tehdit etti."

İşte bu sözlerle *ooo* nidaları yükselmişti. Metehan sessiz kahkahalarını göğsüne sıkıştırırken böylesi bir anı nasıl kaçırdığına yanıyordu. Ama aklındaki asıl düşünce ve merak başkaydı.

"Nasıl tehdit etti?"

Yusuf, soruyu soran Binbaşı'ya bakıp, bıyık altından gülerek anlatmayı sürdürdü.

"Ben senin getirdiğin yatırım teklifiyle ilgili görüşmeyi kabul ettim. Sen de benim projemi destekleyecek, işime ket vurmayacaksın, demeye getirdi. Yoksa kimyacılarla görüşmeyi iptal edeceğini açıkça söyledi. Başkan bozuldu tabii. *Kursiyer sayısı yetersiz olur*, diyerek kıvırmaya kalktı. Nazenin Hanım da *o zaman seni kursa kaydederiz, Başkan*, dedi."

Anlık sessizliğin ardından kopan kahkahalar birbirine karışırken dinlenme alanı cümbüş yerine dönmüştü. Vali Hanım'a alkış tutanı mı arasınız yoksa övgüler yağdıranı mı? Resmen tribündeki gibi uğultu ve bağırışlar her yandaydı.

"Ben Vali Hanım için bir Ankara havası oynarım, komutanım," diye ayaklanan Uygur'un bu sözleriyle Kutluhan Albay sarsıla sarsıla gülerken elini şöyle bir salladı.

"Oynayın, ulan. Bu kız, kimsenin cesaret bile edemediklerini yapıyor. Oynayın." Metehan ve Albay dışında herkes ayaklanıp, arkaya da Ankara misket açıp oynamaya başladıklarında neşeleri yerine gelmişti. Yanında oturan Binbaşı'nın yüzündeki buruk ama gerçek gülümsemeyi gören Albay elini uzatıp onun dizini kavradı ve usulca sıktı. "Aslan parçası, bazen cesaret edilmeyeni yapabilmek için en sevdiğimize sırtımızı dönmek zorunda kalırız. Çünkü ateşe yürürken, onu da peşimizden sürükleyip yanmasına sebep olmak istemeyiz."

Metehan duyduğu bu sözlerle başını ağır ağır sallarken, "Ben onunla değil ateşe, cehennemin dibine yürürdüm, komutanım," dedi. "Ama o, bunu bir türlü anlayamamış olmalı ki beni ardında bıraktı."

Saatler beşi gösterip, mesai bitince ayaklanan Nazenin ceketini giydi, klasörleri yerleştirdiği siyah deri çantasını eline aldı ve vilayetten çıktı. O, yola çıkarken Pençe Timi'nin kopardığı cümbüşten de neşelerinden de bihaberdi. Eğer tüm bunları bilseydi belki yüzü biraz olsun gülerdi. Aracına geçip yemeğe davetli olduğunu söylediğinde Emre yola koyulmuştu.

Kısa süre sonra askeriye sınırından içeri girip alay binasının önünde durduklarında Albay, Metehan ve birkaç rütbeli asker daha kapıda onu bekliyordu. Levent'in kapısını açmasını beklemeden, dışarı çıkıp doğruca Albay'a ilerledi ve tokalaştılar.

"Hoş geldiniz, Sayın Vali'm."

"Hoş bulduk, Albay," deyip diğerlerine döndü ve hepsiyle tek tek tokalaşıp en son Metehan'a elini uzattığında birbirine değen ellerinden resmen bir akım geçmiş ve ikisi de bariz şekilde irkilmişti. Bu anın şaşkınlığıyla buluşan gözleri kısacık bir an da olsa kırgınlık ve kızgınlıktan arınmış şekilde baktı birbirine. İkisinin de yüreği resmen duvarlarını dövdü tek bir atışta. Sanki bulundukları yerden çıkıp birbirlerine kavuşmak ister gibi çarpıyordu.

Nazenin nerede olduğunu hatırlayıp gözlerini kaçırdı ve ellerini hızla ayırıp Albay'a döndü. Kutluhan Albay'ın gözlerindeki muzip parıltıları gördüğünde başını hafifçe eğmeden edemedi. Çünkü yanaklarına hücum eden kan akışını hissediyordu. Yanakları ayan beyan kızarmıştı.

"Buyurun," diyerek kendisini yönlendirdiğinde yan yana yürümeye başladılar. Arkalarından gelen Metehan Binbaşı ve diğerlerinin adım seslerini rahatlıkla duyabiliyordu ama bunu düşünmemeye çalıştı. "Davetimizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Nazenin göz ucuyla Albay'a bakıp imalı bir gülüşle iç çekti. "Başka şans bırakmadığınız düşünülürse..." dediğinde, Albay'ın da yüzünde tıpkı kendisininkine benzeyen bir gülüş belirmişti. Yemekhaneye girdikleri anda esas duruşa geçen askerlere şöyle bir baktı Nazenin. Hepsi çakı gibiydi. İçi gururla dolarken, masaya yaklaşıp bekledi. Yemek duası okutan Metehan Binbaşı, Albay'ın *afiyet olsun*, demesini beklerken Albay, Nazenin'e dönmüştü. Başıyla hafifçe selam verdiğinde Nazenin yapması gerekeni bilerek Albay'a ve duayı okutan Metehan'a baktı. Ardından da gür ve anlaşılır bir sesle, "Afiyet olsun!" dedi.

"Sağ ol!"

Ardından herkes oturmaya başlamış, çatal kaşık sesleri yemekhaneyi sarmıştı. Vali Hanım sandalyesine oturup tam kaşığına uzanıyordu ki sol yanındaki sandalyeye Metehan'ın oturduğunu gördü. Boş kalan tek sandalye oydu ve adamın oraya oturması şaşırtıcı olmamalıydı. Onun varlığını göz ardı etmeye çalışarak kaşığını eline aldı ve çorbaya daldırdı. İlk yudumunu alır almaz sol elini önündeki tuzluğa uzattı. Aynı anda, aynı tuzluğa uzanan Metehan'la dirsekleri ve elleri birbirine değdi.

Yine irkilerek, elini hızla geri çekerken, Metehan'ın havada donup kalan elini gördü. Bu el, bundan bir buçuk ay önce eline, yüzüne, saçına, bedenine dokunan o sıcacık eldi. Kendisine notlar yazan, sevgisini ve kırgınlıklarını anlatan eldi. Şimdi ise bir yabancıya ait gibi donuk, soğuk ve temkinliydi.

Boğazı düğüm düğüm olurken gözlerini yemeğine çevirmiş, başını önüne eğmiş ve zorla yutkunmuştu. Boğazında öyle bir acı, sızı ve yanma vardı ki hayatında hiç böylesi bir hisle tanışmamıştı. Ne yutkunabiliyor ne de soluk alabiliyordu. Göğsünün altında canhıraş çarpan kalbini de hissediyordu.

Elini kalbinin üstüne koyup *dur durduğun yerde*, dememek için dişlerini sıktı. Çorbasından bir yudum daha almaya zorladı kendini ancak midesi bulanmaya başlamıştı. Yorgunluk, gerginlik, üzüntü hem başına hem de midesine vuruyordu sanki. Tek yudum daha alamayacağını bilerek önündeki yemekleri dürtmeye başladı.

Yanında sakin sakin sohbet eden Albay ve diğer komutanların sohbeti-

ni dinlemeye çalışsa da pek başarılı olduğu söylenemezdi. Gözleri dalgın ve yorgun, yüz ifadesi gergindi. Kendini biraz olsun toparlamak isteyerek, soluk alıp başını kaldırdığında tam karşısında oturan Pençe Timi'ni gördü. Tim üyeleri göz ucuyla kendisine bakıyordu. Hatta hem kendisine hem de komutanlarına.

Onların dikkatli bakışlarından kaçma dürtüsüyle başını çevirdiğinde Metehan yine görüş alanına girmişti. Onun da yemediğini ve yemeğiyle oynayıp durduğunu fark etti. Bir an için yüzüne bakıp hemen başını diğer yana çevirdi. Tıpkı kendisi gibi üzgün ve gergin olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Birlikte öyle bir cehennemin içine düşmüşlerdi ki oradan ne çıkabiliyor ne de o ateşi söndürebiliyorlardı. resmen ızdırap çekiyorlardı.

"Yemeğinize dokunmamışsınız," diyen sesle kendine gelen Nazenin, sağ yanında oturan Albay'a mahcup bir ifadeyle baktı. Ancak adamın gözlerinin Metehan'ın tabldotuna iliştiğini gördü. Yüz ifadesi sertleşirken gözleri ikisine de kınar gibi bakıyordu. Yavaşça onlara yaklaştı. "Babalarınızın emaneti ve çocuğum gibi sevdiğim size, baba gibi konuşayım," diye fısıldadı ve durup derin bir nefes aldı. Şimdi az evvelkine göre daha da ters bakıyordu. "Çocuk musunuz siz? Şu halinize bakın. Utanmıyorsunuz da yahu!" diyerek ayaklanmasıyla diğer askerin ayaklanması aynı anda olmuştu. Albay yemekhaneden çıkıp, giderken, bazı askerler de tabldotlarını bulaşıklar için ayrılan bölüme bırakıp dışarı çıkmaya başladı. Yarım saat sonra yemekhanede kimse kalmamış, tüm masalar toplanıp temizlenmiş, bulaşıklar bulaşıkhaneye taşınmış ve çalışanlar bile gözden kaybolmuştu.

Koca salonda, önlerindeki yemekle öylece oturanlar Nazenin ve Metehan'dı. Ne kadın kalkıp gitmişti ne de adam. İkisi de kırık dökük olsalar da yan yana durmaya devam ediyordu. Dakikalar sessizce geçip, giderken bu duruma daha fazla dayanamayan Nazenin ayağa kalktı. Tabldotu sağ eline aldı ve bulaşık bölümüne ilerledi. Dokunmadığı yemeğine vicdanı sızlayarak, bakıp bıraktı. Bu yemeği yiyemeyen insanlar vardı ama o, yemeği israf ediyordu. Yine kızdı kendine. Zaten bu aralar durmaksızın kendine kızıyordu. Bu yeni bir şey değildi.

Salonun çıkışına yönelip, bir kez daha ardına bakmaksızın ilerledi. Binadan dışarı çıktığında bahçede volta atan Albay'ı görerek usulca yanına yaklaştı. "Yemek davetiniz için çok teşekkür ederim," dedi.

Kutluhan Albay gözlerine bakıp, başını hafifçe sallarken, "Afiyet olsun," dese de sesindeki imayı gizleyememişti. Nazenin, bu ima dolu sese tebessüm ederek, karanlığın örttüğü göğe baktıktan sonra yürümeye devam edip gözden kayboldu. Albay ise üzgün ve düşünceli bir şekilde Nazenin'in gözden

kaybolduğu o noktaya bakıyordu. "Ne olacak sizin bu haliniz?" diye kendi kendine sordu.

Arkasından gelen ses, "Vali Hanım nasıl istediyse öyle olacak," dedi.

"O susacak, sen de susacaksın. O gidecek, sen de bakacaksın yani?"

"Herkese laf yetiştiren o ağzını açıp da hiçbir şey anlatmadığı sürece evet, dediğiniz gibi olacak, komutanım," deyip başıyla selam veren Metehan, bu gece nöbetçi olduğu için binaya geri dönerken Albay bu kez onun ardından bakakalmıştı.

Odasına geçip, masasının önündeki deri koltuğa oturan Metehan başındaki beresini çıkarıp ensesini ovdu. Önünde duran sehpanın üstüne koyduğu beresine bakarken aklına gelen, *sana o bereyi renk katsın diye mi taktılar*, sözleriyle yüzünü asmak istese de başaramadı ve boğuk kahkahası odada yankılandı.

Cebinden çıkardığı telefonunun ekranına bir süre sadece bakıp bir aydan uzun süredir girmediği galeri bölümüne tıkladı. Fotoğraflar önüne serilirken nefesi kesilir gibi oldu. Çünkü en son çektiği fotoğraflar birlikte geçirdikleri hafta sonuna aitti.

Yatağında uyuyan kadının yüzünü fotoğraflamıştı. Tabii sonrasında bu fotoğrafı ona da göstermiş, *yatağımda uyuyan bir meleği fotoğrafladım*, demişti. O an Nazenin'in gülümsediğini ve utanıp kızardığını hâlâ hatırlıyordu. Aklındaki düşünceleri bir an için durdurup yeniden fotoğrafa baktı. Kadının dalgalı, uzun saçları yastığına dağılmış, yanakları pembemsi bir kızarıklıkla taçlanmış, dudakları ise büzüşmüş haldeydi.

Öyle güzel, öyle eşsiz görünüyordu ki Metehan bu güzellik karşısında soluklarını düzenleyemiyordu. Onu böylesine masum ve gözalıcı şekilde uyurken bir tek kendisi görmüştü. Koynunda yattığı her gece aldığı her nefesi dinleyen, çiçek kokularını anımsatan kokusunu içine çeken, yumuşacık tenine dokunan, uyanmak üzereyken çıkardığı mırıltıları duyan, kirpiklerinin usulca kırpışmasını izleyen ve yeni bir güne açılan yemyeşil harelerini ilk gören de kendisiydi.

İçini yakıp, geçen tüm bu ayrıntıları düşünürken, parmak uçlarıyla ekrana dokunup hayalinde sevdi Nazenin'i. O an bile yüzünde tebessüm oluşmasına engel olamadı.

"Yüreğine dert ettiğin derdini de severdim ben senin. *Hemdert* olurduk," diye fısıldadı. "Derdi tek başına yüklenip de gitmek oldu mu? Gidince bu anılar, yaşanan onca güzellik gitmiyormuş, değil mi? Sen de anladın. Elimi sıkarken titremenden, gözüme uzun süre bakamamandan belli anladığın. İkimize de yaşayarak öğrettin."

Sıkıntıyla iç çekip başka bir fotoğrafa geçti. Nazenin kucağına oturmuş-

tu ancak öyle güzel kıvrılıp küçücük olmuştu ki resmen bedenine sığınmış, başını da göğsüne yaslamıştı. Yüzleri gülüyor, gözlerinin içi bile parlıyordu. Metehan bir süre zaman içinde donup kalmış gibi yüzüne şaşkın şaşkın baktı.

Gülerken üst dişlerinin bir kısmı görünüyordu, göz altlarındaki torbalar ve gözlerinin yanındaki kazayakları belirginleşmişti. Böyle gülebildiğini bilmiyordu. Çünkü daha önce hiç böylesine güldüğü bir an hatırlamıyordu. Haliyle fotoğrafı da yoktu. Yabancı birine bakar gibi baktı kendine. Nazenin'le birlikteyken böyle mi görünüyordu gerçekten? İnsanlar böyle göründüğünü bildiği için mi aralarında ters giden şeyler olduğunu anlamıştı?

Fotoğrafı hızlıca geçip haberinin bile olmadığı gerçek gülüşünü unutmak istedi. Telefon ekranını kilitleyip sehpaya koydu ve başını koltuğa yasladı. Nöbet süresi sona erene kadar bir daha telefona elini sürmedi.

O, bütün gece gözünü kırpmadan kendi iç sesiyle ve duygularıyla savaşırken Nazenin de aynı savaşı veriyordu. Birbirlerinden habersiz aynı duygular için savaşmak en zoru, en yorucu olanıydı.

Metehan'la kavgalarını, yükselen seslerini ya da sessizlik içinde birbirlerini görmezlikten gelmeye çalışmalarını, yani aralarında olan biten her şeyi sakinlikle ve sükûnetle karşılamayı zor da olsa başaran Nazenin, bu başarısının sebebini acıdan kaskatı kesilen kalbi olarak görüyordu. Öyle çok canı yanmıştı ki artık canı acısa da tepki veremiyor, o yangını hissedemiyordu sanki. Çünkü ne akıtacak gözyaşı kalmıştı gözpınarlarında ne de acıyı hissedecek bir kalbi. Sanki sol göğsünün altında kocaman bir boşluk vardı. Dipsiz bir kuyu gibi karanlık, uçsuz bucaksız, bomboş ve ürkütücü bir boşluk.

İşte bu boşluk hissiyle ve vicdan azabıyla uyanıyordu her güne. Ve her gün daha büyük bir azimle kalkıyordu yataktan. O büyük azmi içinde bulamasa asla ayağa kalkamaz ve yoluna devam edemezdi. Şu an Nazenin'i aldığı her soluğa ve bu şehre bağlayan tek şey işiydi. O yüzden durmaksızın çalışıyor, her zamankinden daha uzun süre mesai yapıyordu. Hatta sık sık makam odasında sabahlıyordu.

Beden gücü tükenmek için uğraşırken Nazenin inadıyla o tükenişe bile kafa tutuyordu. Bedeninde stres dolayısıyla çıkan yaralara, dökülen saçına, kaşına, kirpiğine, eskisinden daha sık ziyaretçisi olan migren ataklarına, tansiyon yükselmelerine ve peşi sıra gelen burun kanamalarına, her gün biraz daha kanlanıyor, görmez olan gözlerine, yok olan iştahına, hızla verdiği kilolara kafa tutuyordu.

Her gün çevresinde olan ve endişeyle bu kötü gidişatı izleyen insanların tek korkusu, genç kadının vücudunun iflas etme noktasına gelmesiydi. Ve bu korkularında haksız olmadıklarını da yine her gün görüyorlardı. Nazenin resmen gözlerinin önünde eriyordu. Sanki buzdan bir kütle misali...

Yatağından kalkıp giyinen Nazenin, giydiği pantolonun bel kısmındaki boşluğa hüzünle baktı. Baktıkça üzüntüsü arttı. Çünkü öyle bir noktaya gelmişti ki artık kendi bedenine bile ihanet ediyor gibi hissediyordu. Hiçbir şey üstüne olmuyor, hepsi bir çuval gibi bol geliyordu. Kemeri beline dolayıp en son deliğine kemer tokasını taksa da geniş bir boşluk hâlâ olduğu gibi duruyordu.

İçinde büyüyen o yırtıcı hissi, öfke nöbetinin yaklaşmaya başladığını anlatan o hissi bastırmak için derin bir soluk aldı. "Şimdi değil," dedi. "Şimdi hiç sırası değil." Kendine bakmaya daha fazla tahammül edemeyip evinden koşar adım çıktı. Kapıyı çekip, kilitlemek üzereyken karşı dairenin kapısı bir anda açıldı ve duyduğu bu sesle donup kaldı.

Evinin kapı eşiğinde donup kalan diğer kişi ise Metehan'dı. İkisi de bir an için ne yapacağını şaşırıp duraksadı ama çabucak toparlandılar. Nazenin kapısını kilitlemeyi başarırken, Metehan da kapısını kilitleyip anahtarı cebine koymuştu. Merdivenlere yönelen kadına bakmamak için başını hafifçe eğdi.

Bu sırada yaptığı bu hareketi gören Nazenin ise daha fazla dayanamamış ve olduğu yerde durmuştu. Ona hiç bakmadan sadece buz gibi bir sesle, "Eğme başını!" dedi. Metehan bu sözlerin şaşkınlığını atlatamadan da konuşmaya devam etti. "Biliyorum, göresin yok beni. Biliyorum, elinde olsa bir kaşık suda boğarsın beni. Biliyorum ama... Sen yine de eğme başını. Hele ki üniforman üzerindeyken yapma bunu," deyip yürümeye devam edecekti ki Metehan'dan yükselen alay dolu gülüşü duydu.

"Vali Hanım'dan inciler," dedi en soğuk ve acıtan ses tonuyla. *İğnelemek* deyimi bile bu sözlerini anlatmaya yetmezdi. Binbaşı iğnelemiyor, resmen tam kalbine saplıyordu keskin sözlerini. Tıpkı bir hançer gibi. "Peki, siz ne yapardınız, Vali Hanım? Benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?" Sesi az evvelkine göre daha yüksek çıkmış, Nazenin ise apartmanın içinde yankılanan bu sesle istemsizce irkilmişti. Onun olduğu yerde sıçradığını gören Metehan sesinin ayarsızlığına içinden sövdü.

"Seninle aynı şeyi..." dedi Nazenin. "Gözlerimi görmemek için başımı yerden kaldırmazdım. Ki zaten bu aralar pek aynaya baktığım söylenemez. Kızardım. Küserdim. Kalbim kırılırdı. Gönlüm yorulurdu. Tıpkı senin gibi yani."

Merdivenlerden hızla inerek, apartmanı terk eden kadının ardından bakıp kaldı. Kısa süre sonra aşağıdan gelen araç sesini duydu. Vali Hanım yine son sözü söyleyen olmuş ve ardından da kaçmanın bir yolunu bulup gitmişti.

***

Mesainin bitmesiyle toparlanıp odasından çıkan Nazenin, doğruca evine gitmeyi ve dinlenmeyi düşünüyordu. Ancak bu fikir arabaya binip eve doğru

yola çıkana kadar böyleydi. Aklına gelen yeni fikirle gözleri parlarken, Emre'ye bakıp, "Şu meşhur mahalle var ya, oraya sür bakalım," dedi. Emre dikiz aynası aracılığıyla Nazenin'e bakarken Levent de başını döndürmüş şaşkın şaşkın bakıyordu. İkisinin de gözlerinde şüphe vardı.

"Hangi mahalleden bahsediyorsunuz, Sayın Vali'm?"

"Gecekondu mahallesinden bahsediyorum."

Levent, "Ama oraya tek başımıza gitmemiz riskli, Sayın Vali'm," dese de Nazenin sadece gülümsemişti. Emre tedirginlikle Levent'e bakınca Nazenin bıkkınlıkla soluk verdi.

"Tamam, kimi çağıracaksanız çağırın. *Bana bir şey olmaz*, demeyeceğim ama pek korktuğum da söylenemez. Tek endişem size bir şey olması."

Levent kulaklığından Demir'e gidecekleri yeri söylerken bir yandan da güvenlik önlemlerini alıyordu. Demir'in içinde olduğu araç harekete geçince Emre de hareket etti ve yola koyuldular.

Nazenin araçta oluşan gerilimi yok etmek için birden, "Emre..." dedi. "Senin düğünün yaklaşmadı mı? Sen niye hâlâ izne ayrılmadın?"

Emre yoldaki gözlerini bir an için dikiz aynasına çevirip Nazenin'in gözlerine baktı ve tekrar yola odaklandı. "Daha iki hafta var," dedi. "Bir hafta kala gideceğim ki iznimin bir kısmını da balayı için kullanabileyim."

"İyi düşünmüşsün. Gelin Hanım hepimizi ipe dizmeden seni gönderelim," dediğinde usulca gülüştüler.

"Her şey hazır. Bana sadece damat olmak kaldı anlayacağınız. Annem, kayınvalidem ve nişanlım her şeyi halletti."

"Sen de git artık yahu. İllaki ihtiyaçları vardır sana da. Hem gelinler bu evrede gergin oluyor, Emreciğim. Yalnız bırakma sen kızı. Haftaya cuma gününden itibaren izinlisin."

Emre, Vali Hanım'ın itiraz kabul etmeyen bakışlarını dikiz aynasında görmüştü. "Emredersiniz, Sayın Vali'm," dedi. Bir dakikalık sessizliğin ardından yeniden ayna aracılığıyla Nazenin'e baktı. "Sayın Vali'm, nikâh şahidim siz olur musunuz?"

Duyduğu soruyla önce kaşları çatılmış, ardından da yüzünde hoş bir gülümseme oluşmuştu. Nazenin de ona aynadan baktı. "Eğer bir aksilik olmaz da gelebilirsem seve seve şahidiniz olurum. Gurur duyarım," dediğinde, Emre gülümseyip derin bir nefes aldı.

Bu sırada meşhur mahalleye giren koruma aracını takip etmeyi sürdürdüler. Tek katlı köhne yapıların önünde oturan kadınlar, sokakta oyun oynayan çocuklar pürdikkat araçlara bakıyordu. Az ilerideki kıraathanede oturan erkekler ise ayaklanıp tıpkı diğerleri gibi araca bakmaya başlamıştı.

Araçlar usul usul ilerlerken arkalarına emniyete ait zırhlı bir araç daha katılmıştı ve bu durum Nazenin'i çok rahatsız ettiği için suratını asmıştı.

"Yahu, kimi kimden koruyoruz? Bu nasıl bir saçmalık. Ben buradayım çünkü işim bu insanlara hizmet etmek. Ama önüm arkam zırhlı araç. Hatta içinde olduğum araç bile zırhlı. Yanıma yaklaşılmasın diye kaç adamla geziyorum. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu. Şimdi söveceğim, o zaman da küfretti oluyor."

"Sizi koruyamazsak siz işinizi nasıl yapacaksınız, Sayın Vali'm?" diye soran Levent'e baktı.

"Ulan, azıcık mantıklı olun. Delirtmeyin beni. Ben böyle gezersem kim gelsin yanıma? Kim dert anlatsın? İnsanlar ulaşılmaz gördükleri birinden yardım ister mi Levent? Onların gözünde ben onları anlamayan, sadece giyinip süslenip, makam aracında gezerek şov yapan biriyim şu an."

"Belki öyle ama burası da epey mimli bir mahalle. Sizi nasıl yalnız bırakalım?"

"Bak, aynen şöyle..." Durdu ve aniden, "Emre, durdur arabayı," dedi. Emre frene basıp, aracı durdurduğunda hiç vakit kaybetmeden aşağı indi. Kendisiyle birlikte araçlarını terk eden özel harekâtçılara, Levent ve Demir'e kısa süre bakıp, onları da anlamaya çalışırken, aracın bagajını açıp spor ayakkabılarını aldı.

Etraftaki insanların şaşkın bakışlarına aldırmadan az ilerideki evin girişine ilerledi. Dış boyası bile olmayan ve kiremitleri görünen evin önündeki beton basamağa otururken, "Selamünaleyküm," dedi. Ayağındaki topuklu ayakkabıları çıkarıp spor ayakkabıları giydi.

"Aleykümselam."

Cevap usul usul ve parça parça geldi kulağına.

"Ee, bir çayınız varsa içerim, hanımlar," dediği anda yanındaki orta yaşlı kadın hemen ayaklanmıştı.

"Hanım abla, hemen getireyim."

Garipseyip, kaşlarını çatarken, "Hanım abla mı?" demekten kendini alamadı.

"Ee, pek bir güzel, pek bir bakımlı, alımlısın. Giyimin, kuşamın, pabuçların, saçın, başın tam hanım işi. Televizyondakiler gibi. Zaten seni de arada bir televizyonda görürüz," diyen kendi yaşlarında olduğunu tahmin ettiği kadına dikkatle baktı. Üstünde yıpranmış bir bluz, onun üstünde el örmesi bir hırka, ayağında basma etek, başında ise yazması vardı. Elleri kurumuş, yıpranmış, yer yer nasır bağlamıştı. Yaşı gençti ama yüzünde görmüş, geçirmiş olduğunu belirten izler vardı ve onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Tam yurdum insanı, Anadolu kadınıydı.

Usulca kadının elini tutup, okşarken, "Burada benim gördüğüm *hanım* sensin, sizlersiniz," dedi. "Çünkü hanımlık kılıkla, kıyafetle olmaz, kardeşim. Elindeki nasırla olur, hayatın yüzünde bıraktığı o çizgilerle olur. Yokluğun içinde yaşayıp, sesini duyuramazken çocuklarına elindekini avcundakini vermektir hanımlık," deyip kadının eteğine yapışan küçük kızı kucakladı ve bacaklarının üstüne oturttu. Nazenin'in sözleriyle gözleri dolu dolu olan kadın başını mahcubiyetle eğdi. "Kaldır başını. Burada başını eğecek biri varsa o da benim," diyen Nazenin, kucağındaki kıza odaklandı. "Merhaba, senin adın ne?"

Küçük kız kapkara saçlarının dağınıklığının arasından kapkara gözleriyle kendisine bakıyor ve kendince onu ölçüp tartıyordu. "Havva," diye mırıldanıp, saçlarını geriye doğru ittikten sonra küçük ellerini usulca ama tedirginlikle Nazenin'e uzatıp gözkapaklarına dokundu. "Boya sürmüşsün," diyen şaşkın sesiyle gülen Nazenin, etrafında gittikçe kalabalıklaşan kadınların da kısık sesli gülüşlerini duyuyordu. Ve hepsi gülerken yüzlerini yazmalarının arkasına gizliyordu. Ne yazık ki gülüşlerini duyurmak, göstermek ayıptı. *Kimilerine göre!*

İçi parçalanır mıydı insanın? Nazenin bu gerçeklerle nerede ve ne zaman karşılaşsa içi paramparça oluyordu. Az ileride duran genç bir kızın duruşuna baktı göz ucuyla. Kız hamileydi belli ki. Üstüne kat kat giydiği bol kıyafetlerle karnını gizliyordu ama duruşu gebeliğini ele veriyordu. Onu incitmeden, kırmadan, baktığını bile fark ettirmeden yüzüne baktı. Kendinden en az on yaş küçüktü. Tıpkı aylar önce tanıştığı Leyla gibi o da çok erken yaşta evlendirilmişti belli ki.

Bu düşünceyle aklına Leyla geldi. Doğumdan sonra genç kız devlet korumasına alınmıştı. Bebek de kendisi de gayet iyi ve sağlıklıydı. Hatta Leyla yeni eğitim öğretim yılında yarım kalan eğitimini tamamlamak için yeniden öğrenci olacaktı. Kocası olacak herif ise kaçakçılık yaptığı kanıtlanarak hapse atılmıştı. Yakın zamanda boşanma davaları görülecekti.

"Benim de gözümü boyayalım mı?" diyen Havva'nın heyecanlı sesiyle Nazenin kendine geldi.

"Göz boyamaya doymayanlara inat boyayalım, güzelim," diye mırıldandı. Az ileride durmuş, olup biten her şeyi izleyen korumalarına, polislere baktı ve en son Emre'ye odaklanıp aracı işaret etti. "Emre Bey, çantamı getirir misiniz?"

Emre başını hafifçe sallayıp, hemen çantayı alırken kızın annesi araya girdi. "Kızım, çok ayıptır," dedi. "Rahat bırak Hanım'ı. Hiç öyle şey istenir mi? Gel bakayım buraya."

"Aa, hanımlar, bizim keyfimiz yerinde. Lütfen siz de rahat olun. Hem

nerede benim çayım?" diye gayet keyifli sorduğu soruyla kadınlar yine kıkırdamıştı. Evin içinden, "Hanım ablam, geldi çayın," diyen bir ses duyuldu.

Yanına koşar adım gelen kadın çayını uzatınca Nazenin, "Teşekkür ederim, eline sağlık," dedi ve bardağı aldı. Tam o sırada, oturduğu basamağa konan tabağı gördü. "Zahmet etmişsiniz, buna ne gerek vardı," dese de kadınlar hep bir ağızdan itiraz edince kıpkırmızı kesildi.

"Sabah ettiydik bu katmeri, hanımım. Sana da nasipmiş. Yiyesin. Afiyet olsun," diyen kadın az ileriye gidip kenara oturdu.Yaşlı bir kadın söze girip, "Anam, sen hiç ekmek yemez misin?" dedi. "Kuş gibisin ya sen. Uçup gidiverecen bir esintide."

Nazenin, yaşlı kadının sözlerine gülerek katmerinden kopardı. Birazını Havva'ya verdi, birazını da kendi ağzına attı. "Elinize sağlık, pek güzelmiş anacım bu," derken biraz daha yemişti.

"Aa, yiyor da. Ee, o zaman nasıl bu kadar zayıfsın anam sen? Yohsam karasevdaya düştün de yürek yangınından mı böyle eriyip gittin?"

Nazenin, kadının sözleriyle lokmasını yutamayıp öksürmeye başladığında etrafındaki kadınlar yine kıkırdamaya başlamıştı. Yanında duran çayından yudumlamak istediği sırada başını kaldırmasıyla öksürüğü daha da arttı.

Tam karşısında durmuş, gözlerine bakan adamın yüzünde gördüğü şey imalı bir tebessüm müydü emin olamadı çünkü o ifade hızla silinip gitti. Metehan ne zaman buraya gelmişti ve ne zamandır kendisini izliyordu, bilmiyordu ama onu gördüğü anda eli ayağı buz gibi olmuştu. Gözlerini kaçırıp sonunda lokmasını yuttu ve telaşla, "Yok, anacığım, sen de beni mecnun ettin iyice," diye mırıldandı.

"Senden mecnun olmaz, anam. Sen bu güzellikle oğlanın birini Mecnun eden Leyla olursun anca. Adam senin uğruna dağları da deler, denizleri de aşar. Peşinden koşup, yanıp kül bile olur."

Nazenin zar zor yutkunup, başını eğerken, "Kimse benim için yanıp kül olmasın, anacığım. Herkes yerinde sağ olsun, o bana yeter," diye mırıldanırken, Emre çantasını uzatıp gitmişti. Bunu fırsat bilip çantasında bulduğu malzemeleri çıkardı ve yanına dizdi. Havva'ya makyaj yapmaya başladı. Belli belirsiz ama onun gönlünü hoş edecek renkleri kullanıp önce gözkapaklarını boyadı. Ardından kirpiklerine maskara sürdü. En son dudaklarına hafif pembelik katacak parlatıcıyı da sürünce, küçük aynasını açıp kıza doğrulttu.

"Bak bakalım, beğenecek misin?"

Küçük kız heyecanla kendine bakıp, parmaklarıyla gözkapaklarına dokunurken, "Ayy!" dediğinde hepsi yeniden gülmeye başladı. Havva ise Nazenin'in boynuna atılmıştı. Yanaklarını sulu sulu öpüp bir de kokusunu uzun uzun içine çekti. Az evvel öptüğü yanaklarını küçük elleriyle sardı, tüy misa-

li okşadı. "Teşekkür ederim," deyip, gözlerine ışıl ışıl bakarken Nazenin'in yüreğine huzur dolu bir soluk oldu Havva. Uzun zaman sonra gerçekten gülümsedi ama gülümserken bile gözlerine yaşlar birikti.

"Rica ederim. Çok keyif aldım."

Küçük kız, makyajını herkese göstermek için kucağından inip, koşturmaya başlarken ardından öylece bakıyordu ki gözünden düşen bir damla yaş yanağına kondu. Hızlıca o yaşı silmek için elini yüzüne getiremeden yanına sokulan yaşlı kadın yazmasının ucuyla sildi gözyaşını.

"Aha, şu arkamda duran dalyan gibi oğlan sana pek bir güzel bakıyor, hanım kız," dedi. "O oğlan mı seni böyle yakıp kavuran?"

Kadının sözleriyle bir an duraksamış ancak merakla, diye sormaktan kendini alamamıştı. Çünküher şeye rağmen Metehan kendisine hâlâ güzel baksın istiyordu. Bencillikti belki ama gerçek buydu.

"Hem de nasıl güzel bakıyor, bir görsen. Böyle sanki şey gibi... Sana bakarken yüreğini görüyor gibi bakıyor. İçini delip geçmek istiyor sanki de başaramayınca kara gözlerine acı çöküyor, gözleri bulutlanıyor, bakışları gölgeleniveriyor gibi oluyor."

Kadından gözlerini ayırıp gayriihtiyari Metehan'a baktı. Tıpkı onun tarif ettiği gibi bakıyordu. Gözlerinde oynaşan gölgeleri görerek, ürperirken yine gözlerini kaçırdı. Ve kadına odaklanmaya çalıştı. İçini kemiren merakla dudaklarını kemirip solukladı.

"Sen bunu nasıl anladın, anacığım?"

Sorusuna usulca gülen kadın, Nazenin'in birbirine kenetlediği ellerini ellerinin arasına alıp belli belirsiz sıktı. "Yaşım yetmiş oldu, kocadım ama zamanında ben de gençtim, hanım kızım," dedi. "Ben de sevdalandım. Sevda nedir, adamı ne hale koyar, bilirim. O adam, geldiğinden beri gözünü bile kırpmadan sana bakıyor. Sanki burada soluk alan, yaşayan bir tek sen varmışsın gibi bir tek seni görüyor. Senden başka hiçbir şeye bakmıyor."

Nazenin başını eğip, kızaran yanaklarını gizlemeye çalışırken, çevredeki diğer kadınların bu konuşmayı duymasından endişe ederek tedirgin olmuştu. Eğdiği başını kaldırıp, sağına soluna baktığında kadınların kendi aralarında sohbet ettiklerini görünce biraz olsun rahatladı. Kimse bir şey duymamıştı belli ki.

Kadının elini okşadıktan sonra ona başıyla selam verip yavaşça ayaklandı. Tam aracına doğru yürüyecekti ki kadın yeniden bileğini tuttu. Onun bu hareketini görüp hareketlenen ise Metehan'dı. Hızla birkaç adım atmıştı ancak Nazenin elini kaldırarak onu durdurdu. Ardından kadına baktı.

Kadın usulca, "Yaklaş," dedi. Nazenin de dediğini yapıp ona doğru eğildi. "Ben birini sevdiydim. Çok öncelerdi tabii. O da beni seviyordu ama ne

o ne de ben cesaret edip de *seviyorum*, diyemediydik. Onu başkasıyla, beni başkasıyla baş göz ettiler. Ama sevdamız hiç bitmedi. Geçen sene o göçüp gidene kadar hep uzaktan uzağa sevdik birbirimizi. O gitti, ben onun sevdasıyla kaldım bu dünyada. Yaşayamadığım sevdasıyla kaldım. Bir de *yaşasaydım nasıl olurdu acep*, diye hayal edip düşlemek kaldı elimde. Şimdi zamanı geri getirseler, öleceğimi bilsem de yaşardım onun sevdasını. Benden geçti artık ama senin daha vaktin var. Vaktini boşa harcama. Giden her dakika ömürden ve sevdiğinden gidiyor, hanım kızım. Bunu böyle bilesin ve ona göre yaşayasın, olur mu? Bu yaşlı kadının sana bir nasihati olsun sözlerim. Yolun açık olsun. Ayağına taş, gözüne yaş, gönlüne sevda yanığı değmesin."

Nazenin gözlerinden akmak üzere olan yaşlarla savaşırken, kadına sokulup başının yanını yazmasının üstünden usulca öptü. "Allah razı olsun, anacığım. Sağ olasın, sağlıcakla kalasın," deyip yeniden ayaklandı ve attığı ilk adımda gözyaşı yanağına düştü. Fakat umursamadan, yürümeye devam edip Metehan'ın yanından, meraklı ve biraz telaşlı bakışlarının altından geçti.

"Eve dönelim," dediğinde, Emre derhal aracın direksiyonuna geçti, Nazenin de çoktan aracına binmişti. Kısa süreli yolculuğun sonunda evinin bulunduğu apartmanın önünde duran aracından inip sakin bir sesle, "İyi akşamlar," dedi ve yine sakin adımlarla binaya girdi. Ardından gelen adım seslerini duysa da hiç tepki vermeden, merdivenleri çıkarken hâlâ kadının söylediği o sözleri düşünüyordu. Yaşlı kadından ve sözlerinden epey etkilenmişti.

Zihninde dönüp duran sesini, hayat tarafından kırılmış bakışlarını düşünmemek için bir anlık da olsa gözlerini kapadı. Olduğu yerde durup, derinlerde bir yerde zonklamaya başlayan başının ağrısını gidermek istercesine ensesini kavrayıp sıktı.

"İlacın var mı?" Tam arkasından ve oldukça yakınından gelen soruyla gözlerini aralayıp başını hafifçe salladı. İstemsizce yaptığı bu hareketle şakaklarına bıçak saplanmış gibi hissetmişti. Dişlerini sıkıp, başını eğerken ensesindeki eli de alnını kavramıştı.

"Kahretsin!" diye fısıldayarak, gözlerini aralayıp adım atmak istedi ama bir anda pili tükenmişti sanki. Ayağını kaldırıp bir sonraki basamağa koymak bile işkence gibi geliyordu. Olduğu yerde dönerek Metehan'la yüz yüze geldi ama yüzüne bakmamaya çalışarak tekrar oturdu. Başını dizlerine dayarken karnına doğru çektiği bacaklarını da kollarıyla sardı.

Şimdi başını kaldırsa ve o kadının sözlerinden cesaret alıp *çok pişmanım*, diye haykırsa. *Görev değişimini senin ve timinin iyiliği için yaptım ama çok pişmanım*, dese Metehan yine sarıp sarmalar mıydı bedenini, ruhunu, kalbini? Göğsünü milim milim delen o ağrı geçer miydi sarılınca?

Bilmiyordu ama denemek, ömür boyu pişman olmaktan daha iyiydi. Gözleriyle görmüştü. O kadının gözlerinde görmüştü. Sevda dediğin öyle çıkarılıp atılmazmış, bir kenara konup da *sen bekle burada*, denmezmiş. Yaşayarak anlamıştı.

Derin bir nefes aldı. Kalbini dolduran cesaretine sırt dayayıp başını kaldırdı. Metehan'ın gözlerine baktı ve tam ağzını açıp özür dileyecek, pişman olduğunu söyleyecek, olanları anlatacaktı ki, "Demir, Vali Hanım'ın migreni tuttu. Kendisini hastaneye götürün. Doktoru görsün," dediğini duydu. Birkaç saniye gecikmeli de olsa kulağına dayadığı telefonu gördü. Önce ufak çaplı bir şok yaşadı, ardından şokun yerini bambaşka bir duygu aldı. Tarif edemediği ancak kalbini resmen söken bir duyguyla sarsıldıktan sonra güldü. Ayan beyan güldü hem de. Adamın gözlerinin içine baka baka yaptı bunu.

Merdivenin tırabzanını sol eliyle kavrayıp bedenini basamaktan hızlıca ayırdığında dünya döndü sanki. Bir an için öne arkaya sallanırken kendisine uzanan elleri hayal meyal gördü. O ellerden kaçmak için geri adımlarken, ayağını bir üst basamağa koymakta zorlanıp yeniden sendeledi. Ama pes etmedi. Sağ elini hızla kaldırıp, "Dokunma!" dedi telaşla. "Dokunma. Sen bana dokunma." Arkasını dönüp, evinin kapısına ilerlerken gözyaşları birbiriyle yarışır halde yanaklarına dökülmeye başlamıştı. Dudaklarından firar eden iç çekiş apartman boşluğunda yankılanmıştı. Ancak Nazenin ne gözyaşlarının görülmesine ne de sesinin duyulmasına aldırmıştı. Titreyen ellerine hâkim olmaya çalışıp kapının kilidini zar zor açtı ve içeri girip kapıyı var gücüyle çarptı.

Merdivenlerde öylece kalan Metehan ise onun ardında bıraktığı boşlukta öylece kalmış, kendi kendine küfretmişti. İçinden bir canavar çıkmıştı sanki. Durmaksızın Nazenin'e saldıran, acısını canını acıtandan çıkarmaya çalışan bir canavar. Ne o vahşi yanını durdurabiliyordu ne de sevdiği kadını sarıp sarmalayabiliyordu.

Merdivenlerden inip kendini dışarı attığında derin bir nefes aldı. Bu sırada yanına yaklaşan Demir'e ters ters bakmaktan da kendini alamadı. Kendisinin yerine bu lavuk koruyordu ya Nazenin'i, bütün derdi buydu.

"Binbaşı'm, Vali Hanım'ı hastane-"

"Gitmeyecekmiş. Evine girdi," diye resmen bağırıp yürümeye başlamıştı ki durdu ve omzunun üstünden Demir'e baktı. "Siz yine de ayrılmayın buradan. Ne olur ne olmaz. Tetikte olun." Yürümeye devam ederken ardında bıraktığı üç adamın da şaşkın bir halde kendisine baktığını hissetse de umursamadı.

Metehan kapının önünde esip, gürlerken Nazenin ise salondaki koltuğa

boş bir çuval misali oturmuş, öylece duvara bakıyordu. Gözlerinden akan yaşların yanaklarına bıraktığı ıslaklığı hissediyordu sadece. El yordamıyla çantasını bulup, içinden telefonunu alarak abisini aradı. Telefon ikinci çalışında açılınca, yaptığı tek şey derin derin iç çekip, "Abi..." demek oldu.

Duyduğu sesle irkilen Andaç ise kaşlarını çatıp tedirginlikle, "Güzelim..." dedi. O anda Nazenin daha çok ağlamaya başladı. Andaç ise hiç ses etmeyip dakikalarca bu krizin dinmesini bekledi, bir ara kendini dizginlemeye çalışan Nazenin'e, "Ağla, rahatlarsın, bir tanem," dedi. Yaklaşık on beş dakika süren ağlama krizinin hafiflemesiyle iç çeken Andaç usulca, "Ne yaptı da ağlattı seni bu kadar?" diye sorarken yüzünde buruk bir gülümseme vardı. İkisi de canıydı ve ikisine de kızamıyordu. Metehan'ın yerinde başkası olsa çoktan yerinden kalkmış, yola çıkmış ve o adamı dövmeye hazırlanmış olurdu. Ancak Metehan'a böyle bir şey yapmazdı.

Ayrıca olanları ondan dinlemişti ve her şeyden haberi vardı. Nazenin'in durduk yere neden sevdiği adamı yarı yolda bıraktığını anlayamıyordu. Bunun bir sebebi olduğunu biliyordu elbet. Ama o sebep neydi? İşte onu bilmiyordu.

"Kötü kötü bakıyor yüzüme. Laf sokup duruyor. Dili düğüm olasıca."

Nazenin'den tam da kendine yakışır bir cevap gelince Andaç kahkaha attı. "Dili düğüm olsa üzülürsün ama," dedi.

Abisinin imalı sesiyle gözlerindeki yaşlar durdu ve sinirle, "Ne üzüleceğim o kaknem suratlıya," diye soludu.

Andaç bir kahkaha daha atarken, "Can kardeşim taş gibi adamdır," dedi. "Hakkını yedirmem, Vali bacım."

"Abi... Sen benim abimsin. Benden yana olup beni sakinleştirmen gerekmiyor mu?"

Derin birkaç soluk alarak kahkahalarını dindiren Andaç iç çekti. "Sen kardeşimsin," dedi. "O da *can* kardeşim. Eğer o canını canıma siper etmeseydi, bugün burada olamazdım."

Nazenin sessizleşip usulca burnunu çekti.

"Doğru."

"Doğru, doğru da... Can kardeşimin kalbini dilberin birinden koruyamadım. Kardeşimi de kendinden koruyamadım. Ona ne diyeceksin?" Nazenin sessiz kalmaya devam edince Andaç sözlerine devam edip, "Metehan'ın en kötü huyu nedir, biliyor musun Nazenin?" dedi.

"Nedir?" diye fısıldayan kız kardeşini göremese de acı acı gülümsedi.

"Canı yanınca canını yakanın canını yakar. Kim olduğuna bakmaz. Yandığı kadar yakar, acımaz. *Göze göz, kana kan*, der yani!" Duraksayıp devam etti sözlerine. "Söylediğin söze cevap olarak yakıyor canını. Çünkü öyle bir

yakmışsın ki Metehan'ı, o da aynı ateşle koşuyor üstüne. Bırak, koşsun. Bırak, yaksın. Hem sen de yana yana anla hatanı. Demir misali yan, onun sözleriyle dövülsün yüreğin. Böylece şekil al bakalım biraz. Bu yaşadıkların bundan sonra söyleyeceğin her sözü, atacağın her adımı tekrar tekrar düşünmene yardımcı olur."

Nazenin hem iç çekiyor hem de homurdanıp duruyordu. "Ama demiri ateşte dövüp, suya sokup soğutur, şekil aldırırlar," dedi. "Ben yanıyorum yanmasına da beni soğutacak su yok."

Andaç sessizce gülümsedi.

"Sen ise eğilmeyen, bükülmeyen bir demirdin. Bugüne kadar seni eğip büken olmamıştı. Şimdi o demiri döverek yola getirecek bir usta buldun. İşte o yüzden akıyor gözyaşların. Tüm bunlara sebep neyse o sebebi biliyordun. *Üzülmem, kırılmam, onu da günü gelince iyi ederim*, dedin kendince. Ama hesabın Metehan'a uymadı. Çünkü onun bu kadar acımasız olmasını beklemiyordun. *Beni soğutacak su yok*, diyorsun ama yanılıyorsun. Ateşi sönünce su olur o deli. Yani ateş de su da o."

Nazenin yüzünü silip, yine soluklanırken duyduğu sözleri düşündü. Ve ardından, "Abi..." diye fısıldadı.

"Söyle, başımın tatlı belası, söyle."

"Seni seviyorum. İyi ki varsın."

Andaç bu sözlerle dolan gözlerini tavana dikip, "Konuşmanın devamını yüz yüze yapacağız," dedi. "Şimdi topla kendini. Ağlamayı bırak. Hem o deli, bu ağlak kıza değil, yürüyünce yeri göğü inleten kadına âşık oldu, unutma. Ve şunu da unutma... Seni çok seviyorum, bebeğim. İyi ki varsın," diyerek telefonu kapadı.

Kapanan telefona boş gözlerle bakan Nazenin, abisinin dediklerini uzun uzun düşündü. Metehan'ın en sert, en acımasız tarafıyla karşı karşıya olduğunu yaşadıklarından biliyordu. Ancak abisinin sözleri bunu onaylamıştı. Demek Binbaşı, ne kadar üzülürse o kadar üzüyordu.

Bu düşünceyle sıktı dişlerini. Çenesi kaskatı olurken onun ne kadar üzgün ve kırılmış olduğunu kendinden pay biçerek bir kez daha anladı. Hem de hissede hissede anladı.

Oturduğu koltuktan kalkıp odasına girdi ve ağır hareketlerle üstünü çıkardı. Sonra duşa girip biraz olsun rahatlamak ve başındaki ağrıyı unutmak istedi. Duştan çıkıp eşofmanlarını giyerken, birkaç saat içinde koltukta sızıp kalacağını düşünüyordu. Ta ki evinin kapısı usulca çalana kadar. Kapıya ilerleyip dürbünden baktığında Albay'ın büyük kızı Hüma'yı gördü. Anka-

ra'daki düğünden bu yana tanışıklıkları ilerlemiş ve Hüma da tıpkı Leyla gibi ona kız kardeş olmuştu. Kapıyı açıp, "Hüma..." demeye kalmamıştı ki kızın gözlerinden düşen yaşları görerek şaşkına döndü.

"Ne oldu sana?" diye sorduğu telaşlı sorusuyla kızın gözyaşları daha da artmıştı sanki.

"Nazenin abla, eğer müsaitsen..."

"Geç, geç içeriye," diyerek kızın kolunu yavaşça kavradı ve eve girmesini sağladı. Üstündeki hırkayı alıp, askıya asarken bir yandan da salona geçmesini söylüyordu. Onun ardından salona geçip karşılıklı oturdular. Hüma yanaklarını ıslatan yaşları silmeye çalışsa da yerine yenileri geliyordu.

"Hümacığım, ne oldu, canım? Hadi, anlat," demesiyle Hüma dudaklarını araladı ama konuşamadı. "Sana biraz su getirmemi ister misin?" Cevabını beklemeden ayaklanmış ve mutfağa geçip, bir bardak su alarak geri dönmüştü. Sudan birkaç yudum alan genç kız, yaklaşık beş dakika sonra biraz daha toparlanmıştı.

Nazenin onun titreyen ellerini avuçlarının arasına alıp, okşarken, "Neler oluyor, bilmiyorum ama ne zaman anlatmak, konuşmak istersen ben buradayım," dedi.

Hüma başını yavaşça sallayıp iç çekti. Bir dakikalık bekleyişin ardından, "Babamla tartıştık," diyerek söze başladı. Nazenin ise Hüma'yı bu kadar üzen tartışmanın ne olduğunu merak etmiş ama hiçbir şey sormamıştı. Yine kendi anlatsın diye beklemişti. "Bir erkek arkadaşım olduğunu duydu."

Fısıltıyla gelen bu itirafla tebessüm eden Nazenin, "Şimdi anlaşıldı," dediğinde Hüma ilk kez gülümsemişti.

"Kızmakta haksız değil ama ne yapayım yani? Sevdiğim adam onun askeri diye..."

Nazenin yerinden sıçrayıp, "Ne?" dedi. Oldukça yüksek sesle tepki verince Hüma yine ağlamaya başlayacaktı ki Nazenin kahkahayı patlattı. "Neden şaşırıyorsam... Sanki burada başka bir şansımız varmış gibi!"

Hüma utangaç bir tavırla gülümseyip, başını eğerken, "Yani..." diye mırıldandı. "Her yerde babamın emrindeki askerler var. Şaşırılacak şey değil ama babam bu durumdan hiç hoşlanmadı. Esip gürledi. Kıyameti kopardı."

"Ee, kim bu çok şanslı asker?"

Genç kız iyice kızarıp oturduğu yerde kıvransa da, "Hamdi!" dediğinde gözlerindeki parıltıyı da heyecanı da gizleyememişti. Nazenin duyduğu isimle düşecek gibi olan çenesini zar zor toplayıp kısa bir soluk aldı.

"Pençe Timi'nin çaylağı Hamdi'den mi bahsediyoruz?"

"Evet."

Nazenin hoş kahkahasıyla evi inletirken bir yandan da Hüma'ya sarıl-

mış, sırtını sıvazlıyordu. "Ee, oğlan yakışıklı, kızımız güzel," dedi. "İkiniz de aklı başında insanlarsınız. Çocuk değilsiniz ki. Birbirinize ilgi duymanız çok normal."

"Öyle ama bunu babama anlatamıyorum."

"Gel, kahve yapalım. Sen de o sırada her şeyi başından anlat bakayım. Bu ilişki nasıl başladı, merak ettim," diyerek ayaklanan Nazenin, onu kolunun altına alıp mutfağa ilerledi.

"Andaç abiyle Birce ablanın düğününde fark ettik birbirimizi."

Bu cevapla bir kahkaha daha atan Nazenin, "Düğünler tehlikeli organizasyonlardır. Bir kez daha tescillemiş olduk," dedi. "Ee yani, dalyan gibi adamı takım elbiseyle görünce..."

İkisi de kahkahalarıyla evi inletirken Nazenin, Hüma'yı usulca dürttü. "Bak sen..." dedi. "İçinde Leyla Kutalmış esintileri varmış da haberimiz yokmuş. Biz de diyoruz ki Leyla ne kadar deliyse Hüma o kadar sakin ve ağırbaşlı. Demek sen yere bakıp yürek yakan cinstensin."

"Aman abla, ya... Ben o deliye yetişemem de genetik bir şeyler bende de varmış demek ki. Ayrıca *yere bakan, yürek yakan* sana denir. Metehan abi gibi bir adamı mum ettin, mum."

İşte bu sözlerle Nazenin'in yüzünü hüzünlü bir tebessüm kaplamıştı.

"Doğru. Önce mum ettim, daha sonra da yaka yaka erittim."

Fincanları almak için tezgâhın üstündeki dolaba ilerliyordu ki Hüma usulca kolunu tuttu. "Hâlâ küs müsünüz?" diye sordu. Bir an durup yüzünü buruşturan genç kız telaşla sözlerine devam etti. "Benimki de soru. Yüzlerinize bakınca hâlâ küs olduğunuz belli oluyor."

Nazenin, "Nasıl belli oluyor?" diye sorarken bir yandan da kahveleri yapmak için tekrar harekete geçmişti.

"Nazenin abla, bizlerde göz var. Bakıyor ve görüyoruz. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Bak sen..."

"Abla, ikinizin de yüzü beş karış. Gözleriniz ruh gibi bakıyor. Metehan abiyi küçüklüğümden beri tanırım ve onu hiç böyle görmedim. Mutsuzluğu yüzünden okunur şekilde yani! Ee, sen de ondan farklı değilsin. Ne olursa olsun gülen o kadın yok oldu sanki. Ve sizi bu halde görüp hiçbir şey yapamamak çok üzücü."

Hüma'nın tüm bu sözlerini sessizce ve başı önde dinleyen Nazenin, gözlerine dolmak isteyen yaşlarla savaşırken, "Sen bırak şimdi bizi de sizi anlat," dedi. Hüma da onun üzüntüsünü fark edip daha fazla üstüne gitmemek için Hamdi'yle olan ilişkisini anlatmaya başladı. İki saate yakın sohbet ettikten sonra Hüma biraz daha toparlanmış ve evine dönmek için ayaklanmıştı.

"Babanı da anlamaya çalış ve müsaade et ki bu duruma alışsın."

"Çok teşekkür ederim. Konuşmak iyi geldi. Senin de başını ağrıttım, lütfen kusuruma bakma."

"Saçmalama ve gidip biraz uyu. Yoksa yarın gözlerin davul gibi uyanacaksın."

Birbirlerine sıkıca sarılıp destek oldular ve Hüma evden çıkmak için kapıyı açtı. Tam o anda kapıyı çalmak üzere olan Leyla ve Nuran Hoca'yla burun buruna geldiler.

"İyi akşamlar, Nazeninciğim. İçeri girmemizde bir sorun yoktur inşallah," demesiyle içeri girmesi bir olan kadına bakakaldılar.

Onun ardından merdivenlerden yükselen, "Nurancığım, biraz konuşsaydık," diyen sesi duydular. Albay soluk soluğa kalmış halde evin önüne geldiğinde durdu ve önce Nazenin'e, daha sonra da kızlarına baktı. Gözleri büyük kızı Hüma'nın üstünde biraz fazla oyalanmıştı çünkü o gözlerdeki kızarıklığı görmüştü. Ağladığını anlayarak yüzünü buruşturdu.

"Babacığım, bence anneme sakinleşmesi için biraz zaman vermelisin. Yoksa annem çıldırıp seni balkondan falan atabilir," deyip, saçını savurarak içeri giren Leyla da gözden kaybolmuştu.

"Hayır olsun, Albay?"

Adam mahcup bir ifadeyle Nazenin'e bakıp omuzlarını silkti. "Nuran Hanım'ı biraz sinirlendirdim galiba," dedi.

"Biraz?" Aynı anda aynı tepkiyi veren Nazenin ve Hüma'ya iç çekerek, bakıp homurdandı.

"Tamam, birazdan fazla da olabilir."

"Gel, komutanım, gel. Bu kızlar seni suya götürüp susuz getirir. Bunların gözleri göz, bakışları bakış değil. Sen gel bana, iki kadeh bir şeyler içelim. O sırada Nuran abla da biraz sakinleşir," diyerek muhabbete katılan Metehan, sesinden birkaç saniye sonra ortaya çıkmıştı. Merdivenleri usulca çıkan Binbaşı, evinin kapısını açtı. Albay'a girmesini işaret ederken, Hüma'ya bakıp başını hafifçe salladı. "Seninle sonra görüşeceğiz, küçükhanım."

O anda Nazenin içinde yükselen sinire engel olamadı. "Hayırdır ya, böyle tehdit edip gözdağı verir gibi hareketler?" dedi. "Ne oluyor? Ne olmuş yani gençler birbirini sevmişse? Bize *gözleri göz değil*, diyorsun ama seninki de hiç normal değil."

Resmen bağırarak söylediği bu sözleri duyunca, tepesi atan Metehan dişlerini sıkarken Nazenin kaşını usulca kaldırmıştı. Albay ve Hüma ise karşılıklı evlerin kapısında öylece donup, onları izlerken Metehan iğnelermiş gibi, "Vali Hanım!" dedi.

"Binbaşı!"

"Bula bula bizim timin çaylağını mı buldun, kızım? Babanın emrindeki bir adamı mı buldun?"

Metehan tüm odağını Hüma'ya çevirip, sinirini ondan çıkarır gibi bir hale bürününce Nazenin iyice sinirlendi. Bu sinirle de dilinin ayarı bozuldu, ne dediğini bilmez olup açtı ağzını.

"Dedi, emrinde görev aldığı Paşa'nın kızını bulan adam!"

Metehan yanında duran ayakkabı dolabına gelişigüzel bir yumruk sallamış ve yumruğuyla ahşabın sert temasından dolayı ortaya çıkan ses apartmanı sarsmıştı.

"Hüma! Sen Nazenin ablanın ne dediğini ne de yaptığını yapma, abiciğim, tamam mı? Çünkü Nazenin ablan burnu düşse yerden almaz, özür dilemek nedir bilmez. Ukala, küstah, kendini beğenmiş, kendinden başka hiç kimseyi düşünmeyen, sevdiğini iddia ettiği insanların duygularını inciten, gururlarını kıran biri o."

Nazenin bu sözlerle tokat yemiş gibi sarsılmıştı. Albay, Metehan'ın koluna yapışıp onu içeri çekmeye çalışıyordu ama geç kalmıştı. Düşünmeden söylenen sözler yıkılmayan ya da kırılmayan ne kaldıysa hepsini yıkmış, kırıp atmıştı.

"Metehan, kes sesini, içeri gir. Kes artık," diyerek kolunu çekiştiren komutanına karşı koymaya çalışırken Nazenin elini usulca kaldırdı.

"Bırak, Albay, bırak. İçinde ne varsa ve ne kaldıysa döksün. Döksün de rahatlasın."

Öyle sakin ama öyle buruk bir sesle dile getirmişti ki bu sözleri, Metehan kendi sözlerinin onda yarattığı ilk etkiyi daha o an görmüştü. Ama onun kırgın bakan gözlerine inanmakta zorlanıyordu. Çünkü her şeyi bırakıp giden oydu. İlk kıran, ilk yaralayan oydu. Şimdi bu kadar üzgün oluşuna inanamıyordu. O yüzden de Metehan canı yandıkça can yakıyordu.

"Komutanım, Hüma... Bize biraz müsaade edin," derken Nazenin'in burnunun dibine girdi, gözlerini gözlerine kilitledi.

"Metehan! Pişman olacağın şeyler yapıyorsun. Yapma!" diye gürleyen Albay'ın uyarı dolu sesiyle tüm sabrı tükendi ve resmen patladı.

"Neden pişman olacağım, komutanım? Kim için pişman olacağım? Beni bırakıp giden, pardon ya, bana *git*, diyen, gözüme bak baka bunu söyleyen oydu." Bağırırken, aralarında açılan mesafeyi yeniden kapatıp, "Sen pişman mısın Nazenin?" diye fısıldadı.

"Hayır!"

Bu kez sarsılan Metehan olmuştu. Bir umutla *evet*, dediğini duymak isterken aldığı cevap öfke dolu bedenindeki kanı daha da kaynattı.

"Ben pişmanım ama. İnan ki pişmanım. Çünkü senin bana yaptığını

ben sana yapsaydım, bana *şerefsiz*, derlerdi," derken açık açık bedenini süzmüştü. Bu sözleriyle birlikte oldukları gerçeğine dokundurma yapıyordu. Sözlerinin nereye vardığını o bakışla anlayan Nazenin, gözlerine dolmak için uğraşan yaşlara engel olamayınca başını eğdi.

"Bitti mi?"

"Bitti!"

Bağırışı kulağında çınlarken başını usulca salladı. Sonra kafasının içinde abisinin sesi yankılandı. Onun söylediği birkaç sözü hatırlayıp, istemsizce gülümserken başını kaldırdı ve daha da gülerek baktı Metehan'a. Yüzündeki gülümsemenin aksine gözlerinde akmak için çırpınan yaşlara aldırmadan nefeslendi.

"*Git*, dediğim yerden, *bitti*, dediğin yerden yeniden başlayacağız. Ne sen benden gidebilirsin ne de ben senden gidebilirim. İkimiz de bunu biliyoruz," dediğinde, Metehan olduğu yerde sarsılmış, şaşkın şaşkın Nazenin'e bakmaya başlamıştı. Ancak Nazenin onun bu şaşkınlığına aldırmayıp sözlerine devam etti. "O yüzden sırf canını yaktığım kadar canımı yakmak için söylediğin sözlerinin hesabını daha sonra soracağım. Şimdi o ayarsız ağzını kapa. Gidip birkaç kadeh iç ve rahatla. *Yok, ben saçmalamaya devam edeceğim*, deyip tekrar konuşmaya başlarsan..." deyip adamı yakasından yakaladığı gibi kendine çekti. Burunları birbirine değiyor, dudakları arasından çıkan öfkeli soluklar birbirine karışıyordu. "Yemin ederim, yumruğumla tanışırsın, Mete!"

Ne demişti o? *Yumruğumla tanışırsın* mı? Duyduğu sözlerin üstünde bıraktığı şaşkınlıkla öylece kalırken, arkasından gelen homurtulu gülüşü duyarak silkelendi. Albay'ın ve Hüma'nın varlığını hatırladığı gibi apartmanın içinde olduklarını da hatırlamıştı. Muhtemelen bağırışlarını duyan diğer komşular da kapı aralığından kendilerini dinliyordu. Pençe Timi'nin diline düşeceği kesindi.

Bu düşünceyle suratını buruştururken bir eliyle yakasını tutan eli, diğer eliyle de Nazenin'in belini kavradı. Kızın ayaklarını yerden kesip, burnunun dibine girerken burnuna dolan kokuyla resmen kaskatı kesilmiş, kalp atışı değişmişti. Özlediği bu kokuyla çılgına dönen kalbini görmezlikten gelip Nazenin'e dikkatle baktı, baktı ve bedenini bir anda bıraktı.

Ayakları yerle buluşurken öne arkaya salınan bedenini tutmak istese de bunu yapmamak için yumruklarını sıktı. Ona tepeden tepeden ve en sinir bozucu gülümsemesiyle bakıp, "Boyun yetmez," dedi. Şaşırma sırası Nazenin'e geçmişti. Şaşkınlıktan açılan ağzını hızla kapatıp kendi evinin ve Metehan'ın evinin kapısına göz attı. Kutluhan Albay da Hüma da gitmiş ve onları baş başa bırakmıştı.

Baş başa kalmış olmalarının huzuruyla iç çekip en can alıcı tebessümüyle

Metehan'ın gözlerine baktı. Kaşı meydan okurcasına havalanırken onu ağır ağır baştan aşağı süzdü. Öyle ki bakışlarına maruz kalan adam huzursuzca ve hızla soluk alıp olduğu yerde kıpırdanmıştı.

Bu tepkisine daha da gülerken, başını tekrar kaldırıp gözlerini yeniden buluşturdu. Sağ elini uzatıp adamın belini saran palaskasına işaret ve orta-parmağını kanca gibi geçirdi ve onu hızla kendine çekti. Parmak uçlarında yükselip, dudaklarına yaklaşırken gözlerini bir an bile ayırmadı. Metehan'ın kapkara olmuş o gözlerinin ardında saklamaya çalıştığı özlemi görüp, içinden şükrederken sokulduğu dudaklara değme pahasına, "Bu boyla neler yapabildiğimi göstermiştim oysa," diye mırıldandı. Metehan'ın gözleri kocaman açılmıştı, gülmemek için kendini olabildiğince sıkıyordu. Ancak Nazenin konuşmaya devam etti. "Yumruk atabildiğimi, dayak atabildiğimi, silah tutabildiğimi, göbek atabildiğimi, buz pateni yapabildiğimi göstermiştim. Bu boyla!" dediğinde ona şöyle bir bakıp, bıyık altından gülerek geri çekildi. Ama çok da uzaklaşmadı. Sadece Metehan rahat nefes alabilsin diye aralarına mesafe koydu. Çünkü kendisi fark etmese de bir dakikaya yakın zamandır nefesini tutuyor ve her saniye ten rengi biraz daha kızarıyordu.

"Buz pateni demişken... Aklıma geldi de. O gün, göle gittiğimiz gün, *ya sonu, başı kadar heyecanlı ve umutlu olmazsa*, diye sormuştum. Sen, bu soruma cevap olarak ne demiştin, hatırlıyor musun?" Bir an için durdu ve Metehan ağzını açamadan devam etti. "Ben söyleyeyim. *Sen Vali Hanım, ben ise Binbaşı olarak kalırız ve hayatlarımıza devam ederiz*, demiştin. Şimdi görüyorum ki bu sözünü tutamıyor ve her fırsatta bana saldırıyorsun. Canımı mı yakmak istiyorsun? Yak. Elinden geleni ardına koyma. Ama unutma, yaktığım cana, yaktığın cana geri döneceğiz. Yani demem o ki yakarken kül etme. Kül etme ki geri dönüp saracak, sevecek canımız kalsın."

"Bunu, bir ömür bana ait olacağına söz verip, daha sonra da çekip giden kadın mı söylüyor?" diyen hırıltılı ve öfkeli sese tebessüm edip arkasını döndü. Evinin kapısına ilerleyip içeri girdi. Tam kapıyı kapamak üzereyken omzunun üstünden Metehan'a baktığında, dudaklarının sol kenarı yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Ben gitmedim. *Git*, dedim."

12. BÖLÜM

"Ben gitmedim. *Git*, dedim."

Metehan kapanan kapıya bakarken bu sözleri sayıklıyordu. Ne demekti bu şimdi? Nazenin *git*, demişti, kendisi de gitmişti. Gittiği için suçlu mu olmuştu? Bu ne anlama geliyordu?

Öfkeyle soluklanıp, yüzünü ovuştururken sabır diye sayıklıyordu ki evinin kapısında beliren Kutluhan Albay'ı gördü. Adam başıyla içeriyi işaret edip, "Geç!" dediğinde sesindeki gergin tınıyı duyarak daha çok gerilmişti. Eve girip kapıyı kapadı ve onu takip ederek mutfağa geçti. Karşılıklı oturup birer sigara yaktılar.

"Oğlum, sen niye böyle ayarsızsın, ulan? Niye dilinin ayarı yok?"

"Onun var mı komutanım? Hmm? Onun ayarı var mı? O da paldır küldür konuşuyor."

"Bok mu yarıştırıyorsun?" diye homurdanan komutanına bakıp tek kelime etmedi. "*Bu işin altında başka bir iş var*, diye hiç mi düşünmüyorsun? Aklına hiç gelmiyor mu? Bu kadın gardını indirip sana geldi. Sonra niye sana *git*, dedi? Düşünsene bir, aslanım."

Metehan yüzünü yeniden ovuşturup, "Düşünüyorum, Kutluhan baba, düşünüyorum da cevabı bulamıyorum," dedi.

Albay başını hafifçe sağa sola sallayıp, iç çekerken, "Çıkar rakıyı," dedi. Metehan usulca ayaklanıp dolaptan bir yüzlük çıkardı, yanına da peynir ve kavun servis etti. Ardından odasına geçerek üstünü değiştirdi. Şimdi ikisi de sivil hayata dönmüş şekilde karşılıklı oturmuş, kadehlerindeki rakıyı yudumluyordu.

"Senin aklına ne geliyor da bana bu soruları soruyorsun, komutanım?" dediğinde, Albay buruk bir ifadeyle gülümsedi.

"Oğlum, bu kız geldiğinden beri neler yaşadı, bir düşünsene. Kendisine yöneltilen ve ateşlenen silahlar, evine bırakılan tehdit mesajları, geçirdiği kaza... Bunların hepsi ona yönelikti ama başkaları da bu olanlardan hep etkilendi. Hastane baskınında rehin alınan onca insan, kaza yaptıklarında yaralanan şoförü ve koruması, ev kurşunlandığında yanında olan sen. Sadece kendisi hedef olmaktan çıkıyordu ki babasının geçmişte yaşadığı kaybın iç

yüzünü öğrendi. Derken Savcı şehit edildi. Onu gördü, onun başında gözyaşı akıtan, feryat eden, yas tutan karısını gördü. Çocuk yaşında gördüğü Kerem Alacalı'yı da sayarsam... Gelen ölümün sadece kendisine gelmeyeceğini anladı."

Metehan aylar sonra ilk kez sakin sakin bunları düşünürken biraz olsun Nazenin'i anladığını hissediyordu. Gözlerinde beliren hüznü saklamadan, Albay'a bakıp, "Bana bir şey olur diye böyle yaptı," diye fısıldadı. "Kendisi gidemedi ama bana *git*, dedi. Gerçekten bu yüzden mi bunca acıyı çekiyoruz, Kutluhan baba?"

Albay bu sözlerle yeniden gülümsedi. "Hem evet hem de hayır," deyip soluklandı. "Evet, sana ve yanında olan, onu koruyan kimseye zarar gelmesin diye seni ve timi buradan uzaklaştırdı. Ve hayır, tek sebebi bu değildi. Eğer kendisine bir şey olur da sen ardında kalırsan diye de yaptı bunu. Seni öyle bir acıyla bırakmak istemedi. Çünkü onu kaybetme ihtimaliyle bile delirip mantığını kaybettiğini gördü. Babasını gördü, Savcı'nın eşini gördü ve yıllarca Kerem'in acısına tanık oldu. Anladı ki bu acı geçip gitmiyor. Sana *git*, dedi. *Sen git, hayatına kırık bir kalple devam et ama yaşamaya da devam et. Ben ise hiçbir yere gitmiyorum ve hâlâ seni seven o kadın olarak burada durmaya devam ediyorum*, demek istedi. Seni gönderdi ama kendisi hiç gitmedi." Metehan keskin bir soluk alıp saçlarını karıştırdı. "Bence sebep bu, aslanım. Zaten en başından beri de belli." Metehan ayaklanıp mutfakta ileri geri yürümeye başladı. "Ben gitmedim. *Git*, dedim," diye sayıklayıp, dururken kolunu kavrayan adama baktı boş gözlerle.

"Vali Hanım'ın dediğini yap. O, zeki bir kadın ve inan bana bu yaptıklarının, söylediklerinin mantıklı bir yanı var. Üstüne gitme, konuşturacağım diye kırma. Her ne oluyorsa olay çözüldüğünde sana geri dönecektir. Sabret ve bekle."

"Nasıl sabredeyim? Nasıl bekleyeyim, Kutluhan baba?" dediğinde, Albay kadehindeki rakıyı bitirip, kadehi de bir güzel masaya vurarak ayaklandı.

"Bekle diyorsam bekle, ulan! Bu bir emirdir. Zaten çakallar sarmış her yanımızı, zaten kadının derdi başından aşkın, bir de sen dert olup durma. Tut o çeneni, bekle."

Evden çıkıp, giden adamın arkasından bakarken aklında durmaksızın aynı düşünceler dönüyordu. Nazenin, *başıma bir şey gelir de onu ardımda yarım bırakırım* korkusuyla böyle davranmış olabilir miydi? Bu ihtimal imkânsız değildi. Hatta tam Nazenin'in yapacağı bir hareket sayılabilirdi.

Dişlerini var gücüyle sıkarken bir yandan da çenesini ovuşturuyordu.

"Eğer sebebi buysa... Ulan, eğer sebebi buysa bizim kız... Sen var ya sen, kaçacak delik ara. Çünkü bunca kırgınlığın, acının, özlemin acısını senden fena çıkarırım."

***

Nazenin peşine düştüğü tarım projesiyle ilgili yeni bilgileri almak için toplantıya girmişti. Yorgun, uykusuz ve biraz hasta gibiydi. Başı ağrıdan çatlamak üzereydi ama toplantı mühimdi. Ziraat mühendislerinin hazırladığı dosyayı inceleyip hepsine dikkatle baktı ve daha fazla dayanamayıp tebessüm etti.

"Olabilir yani? Bu tarlalarda aktif tarım yapılabilir. Pamuk, tütün, arpa, buğday, yulaf, mercimek gibi ürünler ekilebilir, öyle mi?" Mühendisler aynı anda başlarını salladığında heyecanla soluklandı. "Madem yapılabiliyordu, bunca zaman kimse neden bunun üstüne düşmedi?" Masanın en yaşlı mühendisi acı acı güldüğünde, Nazenin cevabını sözsüz olarak aldı. Az evvel gülen yüzü resmen solarken yerini bariz bir öfke almıştı. "Çünkü birleri bunun olmasını istemedi. Çünkü bu olursa şehir kalkınacak, insanlar kendi işlerini yapacak ve kendi paralarını kazanacaktı."

"Aynen öyle, Sayın Vali'm. Birileri istemedi."

"Dışarıdan düşmana gerek yok çok şükür. Düşmanın en büyükleri kendi içimizde," deyip ayaklandı. Odanın içinde birkaç tur atıp, güzel habere odaklanmaya çalışırken hevesle, "Anlatın, dinliyorum," dedi.

"Eğer devlet desteği, yani ödenek alabilirsek ekim ve kasım aylarında arpa, buğday, yulaf ve mercimek ekebiliriz. Hububat dediğimiz arpa, buğday ve yulaf sonbaharda ekilir ama bahar ayında toprağın yüzeyine çıkmaya başlar. Üstüne kar yağması bir yandan iyidir çünkü karlar erirken oluşan su, bunları besler."

Mühendisler de Nazenin gibi heveslenmiş, yapabilecekleri her şeyi anlatmaya başlamıştı. İhtiyaç listelerini, neyin nasıl ve ne zaman olacağını uzun uzun anlattıkları toplantı son bulduğunda akşam olmuştu. Saatine bakıp ayaklandı. "Anlattığınız her şeyi rapor olarak düzenleyip perşembe akşamına kadar bana teslim etmenizi istiyorum. Sonrasında dosyayı yetkili birimlere göndereceğim," dediğinde mühendisler de ayaklanmıştı. Elini hafifçe kaldırarak onları durdurdu. "Bu proje onay alana kadar kimseye tek kelime etmek yok. Anlaşıldı mı?"

Mühendisler önce ona, daha sonra birbirlerine baktılar ve aynı anda, "Anlaşıldı, Sayın Vali'm," diyerek odadan ayrıldılar. Nazenin de eve geçmek için toparlanırken Rezzan Hanım'a seslendi. Bu sırada dosyalarını topladığı çantasını kapamış, ceketini giymeye çalışıyordu.

"Buyurun, Sayın Vali'm."

"Belediye Başkanı yarın sabah saat dokuzda burada olsun."

Rezzan başını sallayıp, "Hemen haber veriyorum," diyerek, odadan çıkarken kendisi de çıktı ve kadına usulca gülümsedi.

"Yarın görüşürüz, Rezzan Hanım."

"Hayırlı akşamlar, Vali Hanım."

"Sağ olasın," deyip merdivenleri indi ve dışarıya çıktığında derin bir nefes aldı. Gün boyunca odasından dışarı adım atmamıştı. Temiz havayla buluşan ciğerleri resmen sancıyordu. Ana kapıya uzanan basamaklara oturdu. Çantasından bir sigara çıkarırken aracının yakınlarında tur atan Demir'i fark etti. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Ardından kısa ama güçlü bir nefes çekti.

Çıkan ıslık sesiyle kendisine dönen gözlere aldırmadan Demir'e baktı ve sağ eliyle *gel* işareti yaptı. Genç adam hızla yanına doğru yürümeye başladı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp karşısında durduğunda, "Otursana," dedi usulca. Demir bir an duraksadı ancak sözünü ikiletmeyip az ilerisine oturdu.

"Cansel'den haber var mı?" diye sordu. Bu sırada yüzündeki o tebessüm kaybolmuştu.

"Size o dosyayı verdikten sonra resmen ortadan kayboldu. Her yerde arıyoruz ancak hâlâ bir iz yok."

"Hastanedekiler onu hâlâ ücretsiz izne ayrıldı sanıyor yani?"

Demir yavaşça soluklanıp, "Evet," dedi.

Nazenin, "Sence o kim?" diye yeni bir soru yöneltti. "Kime, ne için çalışıyor?"

"Bu soruları ona soracağız. Size söz, onu bulacağız ve tüm soruları soracağız," diyen Demir, başıyla vilayet binası önüne yaklaşan askeri aracı gösterdi.

Cansel muhabbetini kapatıp zihninin gerilerine iten Nazenin, "Hayır olsun diyeceğim ama bu geliş pek hayıra benzemiyor," dedi. Araçtan inen Metehan bir an durup ikisine de dikkatle bakmış ve ardından merdiven basamaklarını hızla çıkmaya başlamıştı.

"Sayın Vali'm," diyerek selam veren adamdan gözünü ayırmadan ayaklanan Nazenin de aynı şekilde karşılık verdi.

"Binbaşı."

Kısa bir baş selamının ardından el sıkıştılar. İkisinin de gözleri birleşen ellerine ilişmiş ama ikisi de çabuk toparlamış ve ayrılmıştı.

"Gecekondu mahallesinde kargaşa çıkmış. Düşman olduğu iddia edilen iki aile birbirine girmiş. Mahalledeki olayları yatıştırmak ve güvenlik önlemi almak için Kolluk Kuvvetleri, Çevik Kuvvet, Polis Özel Harekât, Jandarma Özel Harekât ve bizler görevlendirildik. Emniyet Müdürü, Jandarma Albay ve Kutalmış Albay'ım size bilgi vermemi istedi."

Nazenin birkaç saniye sessiz kalıp, duyduklarını düşünürken Metehan da sessizleşmiş, ona bakıyordu. Birkaç saniye sonra Nazenin, "Demir Bey,

Levent'e bilgi verin, mahalleye gideceğiz," dedi. "Ancak Emre gelmeyecek. Aracı sen kullan ya da Levent kullansın." "Emredersiniz, Sayın Vali'm."

Demir yanlarından uzaklaşırken Metehan da aracın yanında duran askerlerden birine bakmış ve sadece bakışıyla bir şeyler anlatmıştı. Asker, aracın içinden aldığı şeyi koşar adım getirip teslim ettiğinde Metehan, "Bunu giymeniz gerekiyor," diyerek, kendisine çelik yelek uzatınca, Nazenin şaşırıp bir an için ona dikkatle baktı. Daha önce çelik yelek giymemiş hatta eline bile almamıştı. Yeleği iki eliyle kavrayıp, ağırlığını hissedince şaşırdı. Binaya girmek için ona arkasını dönmüştü ki duraksadı.

Omzunun üstünden bakarak, "Önce eve gidelim," dedi. "Bu kıyafetin altına yeleği giyemem. Ayrıca... Polis memurlarından birini çağırır mısın? Kadın bir polis memuru." Sözleriyle Metehan'ın bir kaşının kalktığını görerek daha açık konuştu. "Her gün çelik yelek giymiyorum, Binbaşı."

Metehan onun ne demek istediğini bu sözlerle anlarken gayriihtiyari kıyafetinin sırtına baktı. Bel boşluğundan ensesinin alt kısmına kadar uzanan fermuarı inceledi. Üstüne giydiği tulumu çıkarıp çelik yeleği giymesi ve tulumu yeniden giymesi bile tek başına zor olacaktı.

"Tamam," diyerek araçlara bindiler. On dakika içinde lojmana geldiklerinde Nazenin aracından inip koşar adım binaya girmiş, Metehan da onu takip etmişti. Evinin kilidini açıp içeri adım attı. Ancak birkaç adım ardında duran adamın da tek bir hamleyle aradaki mesafeyi kapatıp peşinden eve girdiğini gördü. Tek kaşını kaldırıp, ona sorgular gibi bakarken kapanan kapının sesiyle kalp atışlarının sesi birbirine karıştı sanki.

"Ne yapıyorsun?" Sorusuna aldırmayıp omuzlarını kavrayan eller sayesinde olduğu yerde yüz seksen derece döndü. "O ağzını açıp cevap verecek misin? Ne yapıyorsun dedim?"

Metehan, omzunun üstünden kendisine biraz şaşkın, biraz öfkeli bakan kadına aldırmamaya devam ederek, "Kal böyle," diye mırıldandı. Ensesinin aşağısında duran fermuara uzanıp usulca tuttuktan sonra fermuarı aşağı doğru çekmeye başladı. Tenini örten kumaş ikiye ayrılıp, sırtını gözler önüne sererken Metehan soluk almakta zorlanıyor, önündeki manzaraya bakmamak için gözlerini kaçırıyordu ki tulumun üst kısmı Nazenin'in omuzlarından süzülerek iniverdi. Ve kendisine kaçacak, gözlerini kaçıracak hiçbir alan bırakmadı.

Şu an bakmamak için savaş verdiği bu bedenin her zerresini tanıyordu. Dokunmuştu bu tene. Dudakları bu pürüzsüz sırtta defalarca gezinmişti. Bazen öpücüklere boğmuş, bazen diliyle tahrik edici işkenceler yapmış ve bazen de dişleriyle acıtıp öpücükleriyle o acıyı dindirmişti. Tüm bunları yaparken Nazenin'in dudaklarından dökülen mırıltıları, çığlıkları, keskin ve kesik kesik

solukları hatırlıyordu. *Metem*, diyen o arzu dolu ses hâlâ kulaklarında çınlıyordu sanki. Hatırladığı anılarla boğazı düğümlenirken gözlerini kapadı. Soluklanarak anılarından uzaklaşmaya çalıştı.

Gözlerini yeniden araladığında ise Nazenin'in de gerildiğini ve hatta usulca titrediğini fark ederek kahroldu. Eve gelirken kadın polis memuru çağırmadığına pişman olsa da iş işten geçmişti. Ayrıca onun tenini kadın bile olsa başka birinin görmesine dayanamayacağını bildiğinden kimseyi çağırmamıştı. Şu an sesli olarak itiraf edemese de gerçek buydu.

"Gidebilirsin... Odana!"

Sözleriyle aralarındaki gergin sessizlik uzarken son kez sırtından beline doğru baktı. Üstüne iç çamaşırı giymediği için yüzünü buruşturmamaya çalışırken dişlerini sıktı. Oysa onu bu konuda uyarmıştı. Tabii o zaman sevgililerdi. Şimdi ise iki yabacıydılar. Birbirini çok iyi tanıyan iki yabancı.

Onun arkasında durmaya devam ederken az evvelki sözlerine Nazenin'in vereceği tepkiyi merakla bekliyordu ki imalı, gür kahkahasını duyarak irkildi. Başını hafifçe geri atıp, resmen şakıyan kadın hışımla koridorda ilerlemeye başlarken, bir yandan da bacaklarından kayıp yere düşmeye çalışan tulumunu itekliyordu. Tulumu yerle buluşunca, sanki gözleri önünde neredeyse çırılçıplak değilmiş gibi bir özgüvenle eğilip kıyafeti yerden aldı.

Poposunu saran dantelli iç çamaşırının ve onun dışında hiçbir kumaş parçasının örtmediği bedeninin muazzam manzarasıyla soluğu kesilen Metehan, gözlerini kaçırmaya fırsat bulamadan yüzüne çarpan şeyle geriye doğru sendeledi.

"Bana böyle saçma espriler yapınca zekândan şüphe etmeme neden oluyorsun," diye bağıran sesle birlikte gözlerini araladığında, önce Nazenin'in koyulaşmış ve alev saçan gözlerini gördü. Ardından gördüğü şey ise tam bir sanat eseri niteliğindeydi. Kumral saçları omuzlarından aşağı salınıp çıplak göğüslerini örtüyordu. Saç uçlarının, diplerine nazaran daha açık bir kumral renge döndüğünü o an fark etti. "Dik dik bakıp durma. Dön arkanı!"

Bağırışıyla birlikte Metehan'ın yüzünde imalı ve küstah bir gülümseme oluşurken sol kaşı ahenkle yukarı kalktı. "Önümde soyunan, üstüne üstlük kıyafetini suratıma atan sensin, Sayın Vali'm," dedi. "Ben sadece tüm bu olanlara yakından tanık oluyorum." Rahat, sakin ve umursamaz olması yetmiyormuş gibi bir de ellerini kamuflaj pantolonunun ceplerine sokup omuz silkmişti. Nazenin ise bu duruş ve davranış karşısında sinirinden kıpkırmızı olarak arkasını dönüp, ayaklarını yere vura vura odasına girdi. Metehan onun gözden kaybolmasıyla derin bir soluk alıp yüzünde belirmek üzere olan halinden memnun gülümsemeyi gizlemek için altdudağını usulca dişledi.

"Ağzıma sıçıyorsun ama şu gönül dediğim hâlâ deli divane sana koşuyor ya... Ben de böyle işin ortasına sıçayım, ulan."

Beş dakika gibi bir sürenin sonunda odasından çıkan Nazenin, koyu mavi kot pantolonunun üstüne beyaz bir tişört giymişti. Metehan, kendisine yaklaşırken birkaç hamlede başının üstünde topladığı saçlarını topuz yapışını izledi. Bunu bu kadar hızlı ve güzel yapmayı nasıl başardığını hâlâ çözemese de üstüne düşünmemeye gayret etti.

Yeniden önünde duran kadının başından çelik yeleği geçirip, koltuk altlarındaki bağları bağlayarak yeleği bedenine iyice oturttuktan sonra sakince, "Tamamdır," demekle yetindi. Birkaç adım geri çekilip aralarındaki mesafeyi açmasıyla kendisine dönen kadının gözlerine baktı.

"Ya kafama sıkarlarsa?"

Metehan bu soruyu duyarak irkildi. Yüzü kararıp kahverengi harelerinde bulutlar kol gezmeye başladığı sırada dişlerinin arasından mırıldanır gibi ama gayet net bir şekilde, "Böyle bir şey olmasına izin vermeyiz," dedi. "Sürekli sizi izleyen keskin nişancılar olacak. Herhangi bir tehlike sezersek sizi güvenli bölgeye alacağız."

Sağ yanındaki askıda duran birkaç cekete göz gezdirdi. Deri ceketi alıp, Nazenin'in arkasına geçerek ceketi havada tuttu ve giymesini bekledi. Nazenin, bu hareket karşısında bir an bocalayıp şaşırsa da çabuk toparlanmış ve ceketi giymişti. Ancak Metehan bu kez önüne gelip dibinde durdu.

Binbaşı hafifçe eğilip, Nazenin'e iyice yaklaşırken soluk almayı bırakmıştı. Çünkü şu an alacağı tüm soluklarına onun kokusunun karışacağını ve aklını karıştıracağını biliyordu. Parmaklarının arasındaki ten rengi kulaklığı kulak içine yerleştirdi. "Jandarma, Polis Özel Harekât, Çevik Kuvvet ve bizlerin yaptığı tüm konuşmaları buradan duyacaksınız. Her hareketimizden, alınan her karardan haberdar olacaksınız," dedikten sonra başını geri çektiğinde gözleri buluştu. Kadının az evvel ustaca topladığı saçlarından bir tutam alıp, cihazı yerleştirdiği kulağını saçlarının ardına gizlerken gözlerine bakmamaya çalışıyordu.

Bir yandan da dişlerini sıkıp ortaya çıkan gıcırtıya aldırmadan bunu yapmaya devam etti. Ancak sonunda kendine engel olamayıp içinde verdiği savaşı kaybetti ve Nazenin'in çenesini kavradı. Başını hafifçe eğerek alnını alnına yaklaştırdı.

Gözlerini kırpmadan ona bakmayı sürdürürken kasılan çenesi birkaç kez daha seğirmişti. Dudakları aralanıp, "Terslik olacak olursa önceliğimiz senin güvenliğin, o yüzden ne dersek onu yap, olur mu?" diye fısıldarken parmaklarının ucuyla tuttuğu çenesini okşuyordu.

Nazenin, Metehan'ın tedirgin bakan gözlerine bakıp, belli belirsiz te-

bessüm ederken, çenesine dokunan parmakların şefkatiyle sarmalandığını hissederek usulca titredi. "Sizi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam," dedi. Sözlerinin altındaki anlamın büyüklüğünü rahatlıkla anlayan ve parmaklarının ucundaki usul usul titreyişi hisseden Metehan, başını hafifçe sağa sola salladı. Onu sarıp sarmalamamak için yine dişlerini sıkmıştı.

"Kendini de tehlikeye atma. Sadece bizi düşünme, kendini de düşün, Vali Hanım," deyip geri çekilse de elini kadının çenesinden çekmemişti. "Bizi korumaya çalışmak dışında da bir şey var. Ama anlatmıyorsun. Dilerim, düğüm ettiğin o dilin çözüldüğünde bugünlerin acısının karşılığını verecek kadar mantıklı şeyler söyler. Ve dilerim, kırdığın kalbime şifa olur."

Elini çekip arkasını döndüğü gibi evden çıktığında, Nazenin onun ardından bir kez daha bakıp kalmıştı. Yüreğinde usul usul yanan o ateşi dindirmek ister gibi elini göğsüne bastırmak istedi. Ancak çelik yelek buna müsaade etmedi. Yeleği hissettiğinde, bedeninde oluşturduğu ağırlığı da böylece hatırlayıp huzursuzca kıpırdandı.

Son on beş dakikada yaşadıkları her şeyi aklının gerilerine gönderip, derin bir soluk alarak evden çıktı. Kendisini bekleyen araca binip mahalleye vardıklarında Emniyet Müdürü, Jandarma Albay ve Kutluhan Albay tarafından karşılanmıştı.

"Mevzu nedir? Neden birbirlerine girmişler?"

Emniyet Müdürü, "Mahallenin en nüfuslu iki ailesi kız kaçırma sebebiyle önce sözlü kavgaya tutuşuyor," dedi. "Daha sonra kavgaya taşlar ve sopalar dahil oluyor. Kaçırıldığı iddia edilen kızın abisi, kardeşini kaçıran oğlanı, yani adamı bacağından vuruyor. Tabii olaylar da bu noktaya kadar geliyor."

Nazenin duyduklarını idrak etmeye çalışarak, "Adam derken?" diye sorunca karşısında duran üç adam da homurtulu sesler eşliğinde küfretti.

"Kızı kaçıran dallama kırk yaşındaymış. Üstelik evliymiş ve dört çocuğu varmış."

Duyduklarıyla çenesi şaşkınlıktan resmen yere düşecek gibi olan Nazenin, şöyle bir silkelenip, "Pardon, anlayamadım!" demekten kendini alamamıştı.

"İlla konuşturacaksın bizi, bizim kız. Anla işte, yahu. İt herif, genç hanım istiyormuş," diyen Kutluhan Albay'ın sinirden mosmor olmuş yüzüne bakarken resmen gürledi.

"Kız kaç yaşında?"

"On sekiz!"

Bir şok daha yaşarken çevresini saran Pençe Timi'ne göz ucuyla baktı ve yeniden Kutluhan Albay'a odaklandı. "Affedersiniz ama siktirsin oradan!" dedi. Anlık sessizlik oluşurken herkesin başı önüne eğilmişti. Çünkü hepsi

bu yürekten küfrü, en içten dilekleriyle destekliyordu. Homurdanarak, kahkahalarını bastırmaya çalışan adamların haline başını hafifçe sallayıp, "Ya Rabbi'm, sabır," derken Metehan'ı gördü. Az ileride, sol yanında duruyordu. Başı diğerleri gibi öne eğilmişti ve var gücüyle burnunun kemerini sıkarak kahkahasını tutmaya çalışıyordu. Dudaklarının kenarındaki tebessüme bakıp, usulca iç çekerken telefonu çalmaya başladı. Kot pantolonunun arka cebindeki telefonunu çıkarıp ekrandaki yazıyı okuduğunda kaşları çatıldı.

Bu numara kendi kişisel numarasıydı ve gizli numaradan aranıyordu. İşte bu durum hoşuna gitmemişti. Sıkıntıyla iç çekip gözlerini üstüne dikmiş adamlardan birkaç adım uzaklaştı ve aramayı cevapladı.

"Efendim," dedi ancak karşı taraftan cevap gelmeyince, kulağına dayadığı telefonu çekip ekrana bir kez daha baktı. Arama süresi ilerliyordu, yani telefon hâlâ açıktı. Yeniden, "Efendim," dediğinde karşı taraftan kısık sesli bir gülüş gelip kulağına ilişti.

"Efendin olduğumuzu kabul ediyorsun yani?"

Nazenin bir an afallasa da sinirle koyulaşan gözlerini karanlık bir noktaya dikip, dişlerini sıkarak, "Saçmalamayı kes de ne söyleyeceksen söyle!" dedi. Kahkaha sesi artarken Nazenin'in de sinir kat sayısı artıyordu sanki.

"Tamam, yahu. Kızma. Bu şehirde olay çıkarmamızın ne kadar kolay olduğunu gösterdiğimizi düşünüyoruz da. Sen de buna tanık olurken bizimle hemfikir misin diye sormak istedik. Hepsi bu!"

Nazenin kalabalıktan biraz daha uzaklaşırken arkasındakileri daha da şüphelendirdiğini biliyordu.

"Bana bak, Cansel... Bu yaptıklarının bir bedeli olacak. Bunu yaz bir kenara. O efendine de benden selam söyle. Beni o dosyayla korkutamazsınız. Sizinle bir bok yapmam. Hayal kurmayı bırakın da bu gerçeği bir an evvel kabul edin."

"O yüzden mi sevgilinden ayrıldın? Korkmadığın için mi?"

Gevşek gevşek ve zevk alır gibi sorduğu bu sorular yüzünden Nazenin yumruğunu sıkarken dişlerinin arasından, "Seni parçalarım, kaltak," dedi. "Duydun mu beni? Seni paramparça ederim!" "Sen bana bir bok yapamazsın, Vali Hanım!"

Gözlerinden alev çıkabilseydi, işte tam da bu anda çıkardı o alevler.

"Sen de bana hiçbir şey yapamazsın, kaltak. Ancak ortalığı karıştırırsınız. Hadi, siktir git şimdi!" deyip telefonu kapatacaktı ki Cansel'in yeniden konuşmaya başladığını duyarak dikkat kesildi.

"Üstündeki o çelik yeleği de bizden *korkmadığın* için mi giydin, Nazeninciğim? O yelek üst bedenini korur ama bacaklarını, kollarını, kafanı korumaz. Bil isterim!"

"Sen kimsin, necisin, bilmiyorum ama az kaldı. Az kaldı, bulacağım. İşte o zaman kork benden. Kork bizden."

Telefonu hışımla kapatıp, arka cebine geri koyarken sinirden kızaran yüzünü ovuşturdu. Üstünde ağırlığını hissettiği yeleğe dokunup Cansel'in sözlerini düşünmeye çalıştı. Üstünde yelek olduğunu bile biliyorlardı. Nasıl oluyordu da bunu biliyorlardı? Aklı almıyordu. Artık düşünmekten, komplo teorileri oluşturmaktan, birileri için korkmaktan yorulmuştu.

Sağ elini yanında durduğu makam aracına uzatıp avcunu dayadı ve ayakta sakince durabilmek için kendi bedeniyle savaştı. Aniden sinirlendiği ve gerildiği için yine tansiyonu yükselmişti. Hissediyordu.

Aracın kapısını açıp son zamanlarda yanına almayı alışkanlık edindiği suluğuna uzandı. Limonlu suyundan biraz içip, soluklanırken, omzuna dokunan eli hissederek arkasına baktı. Albay, endişeyle kendisine bakıyordu.

"Nazenin Hanım, iyi misin?"

"İyiyim, Albay. İyiyim, sağ ol," derken gözü arkadaki kalabalığa ilişti. Hepsi endişeli, hepsi gergin ve diken üstündeydi. Gözleri en son Metehan'ı bulduğunda yüzündeki karanlık ve belirsiz ifade tüylerini diken diken etti. Dudaklarını usulca kıpırdatarak, "Yok bir şey," dedi. Metehan bu sözlerine bir gram bile inanmasa da öyle demesi gerekiyordu. "Albay... Ben burada sizin de hayatınızı riske atıyorum. Malum, benim düşmanım çok fazla. Ben vilayete döneyim ve gelişmeleri oradan takip edeyim," deyip aracına yöneldi. Metehan'la aralarındaki mesafe de epey açılmıştı ki Albay kolunu tutup durmasını sağladı.

"Bizim kız... Sen bu yaptıklarını boşa yapmıyorsun. Seni kim tehdit ediyor?" Nazenin bu soruyla anlık bir şok yaşarken gözleri Albay ve Metehan arasında gidip geldi. Albay onun nereye ve kime baktığını gayet iyi bilerek, hüzünle iç çekerken en babacan ses tonuyla, "Yorulmadın mı be kızım?" dediği anda, Nazenin'in gözleri doluverdi. Titreyen dudaklarını birbirine bastırıp boğazındaki yumruyu gidermek için peş peşe yutkundu.

"Yoruldum, Kutluhan baba. Çok yoruldum."

Fısıltıyla çıkan bu sözlerle, *dimdik duruyor*, dediği kadının öne düşen başının ve acıyla titreyen dudaklarının görüntüsüyle Albay'ın yüreği dağlandı sanki.

"Savcı şehit edildikten sonra Ankara'ya gittin. Tahminimde yanılmıyorsam da babanla ve Cihan Başkan'la görüştün," dediği anda gözleri panikle açılan kadının bu ifadesinden, yapbozun parçalarını doğru yerleştirdiğini anlayarak devam etti. "Sonra geri geldin ve Metehan'la ilişkini bitirdin." Nazenin bu sözlerle yeniden Metehan'a bakıp, huzursuzlanınca, Albay aracın kapısını açıp binmesini işaret etti. Nazenin, hiç itiraz etmeden araca geçti ve

kapıyı kapadı. Albay da diğer tarafa geçip onun yanına oturduğunda, aracın içinde sessizlik oluştu. Bir süre ikisi de konuşmadı ancak bu sessizliği ilk sonlandıran Albay oldu. "Seni Metehan'la mı tehdit ediyorlar? O Zait şerefsizi mi yapıyor bunu?"

Nazenin, filmli camların kendilerini gizlediğini bilerek, doya doya Metehan'a bakarken gözünden bir damla yaş yuvarlanıverdi. Bıkmıştı artık susmaktan. Susmayı, sessiz kalmayı, olan biteni gizlemeyi kendisi istemişti ama bunun bu kadar zor olacağını ve canını yakacağını hesap edememişti. Yorgun bir nefes alıp, başını sağa sola sallarken, "Kim yapıyor, bilmiyoruz," diye mırıldandı. "Ama beni sadece onunla değil, hepinizle tehdit ediyorlar. Hatta kendi canımla, onu bensiz bırakmakla tehdit ediyorlar. Bırakın, şimdi bensiz kalsın. Bir ömür bensiz kalıp kahrolmasından iyidir, Albay." Durup, soluklanırken gözünden bir damla daha düştü. "Mantığını kaybediyordu. Mesleğindeki önceliklerini unutuyor, yalnızca beni korumaya odaklanıyordu. Kendini ve silah arkadaşlarını değil, beni. Bu onun yapacağı şeyler değildi, Albay'ım. Metehan Binbaşı, bir yere ilk giren ve en son çıkan olur, silah arkadaşlarını korumak için mücadele ederdi. Ama ben sözkonusu olunca... Yollarımızı ayırmamın ilk sebebi buydu." Sustu ve soluklandı. Ardından zar zor devam etti sözlerine. "Babam gibi olmasın. Savcı'nın karısı gibi olmasın. Kerem gibi ve annesi Neriman anne gibi olmasın. Bir ömür geçmeyecek, dinmeyecek bir yarayla yaşamasın. Ömrü boyunca için için, en mutlu olunması gereken anlarda bile gözlerinin derininde, gönlünün bir köşesinde yas tutmasın istedim. İkinci sebebim buydu. Yani anlayacağın, bana kızsın, öfke duysun, basıp gitsin istedim. Ama ne o gerçekten gidebildi ne de ben gidebildim. Planlarımın hiçbiri tutmadı. Yüreğime, yüreğimize dolandı."

Başını önüne eğip yanağına düşen yaşları silmek için hamle yapacaktı ki Albay'ın elini, ellerinin üstünde hissetti.

"Nazenin..." dedi. "Metehan asker. O her zaman risk altında. Her zaman ölümle burun buruna. Onu korumak için..."

"Tek derdim onu korumak değil ki Kutluhan baba. Eğer direkt olarak Metehan üstünden tehdit edilseydim size gelirdim, açık açık söylerdim. Ben mesleğinizin risklerini zaten biliyorum. Bunlarla büyüdüm. Metehan gittiği her görevde yaralanabilir, şehit olabilir. Bunu zaten biliyorum. Benim derdim kendi aklımı korumak. Onu kendimden korumak. Ve tabii onun aklını da korumak," deyip, duraksarken bir soluk daha aldı. "Az evvel de dedim ya, sözkonusu ben olduğumda mantığını, iradesini, soğukkanlılığını kaybediyor. Kaza yaptığımız geceyi hatırla. Beni sağlık çalışanlarına bile vermemişti. Evlerimize kurşun yağarken üstüme kapandı, camlar üstüne isabet etti ve yaralandı. Beni korumak için canını ortaya koyuyor ama ya ona bir şey olsa?

Benim yüzümden bir şey olsa? Ben o azapla nasıl yaşarım? Şimdi tehdit edildiğimi duysa gözü dönüp de onların peşine düşeceğini hepimiz biliyoruz. Şimdi biri benim kafama sıksa ve şurada ölsem... Ömrünün geri kalanını kendine zindan eder. Bunu da biliyorum." Yine durup bu kez Albay'a döndü ve gözlerine yorgunluğunu gizlemeden baktı. "Her şeyi bir kenara koyalım, bu adam bugüne kadar bir emre karşı gelmemişken sırf benden ayrılmamak için emre karşı gelmeyi kafasına koymuştu. Eğer o gün buna göz yumsaydım... Mesleğinin alacağı zararı düşünebiliyorsun, değil mi? Yaptığı davranışın sebebi her ne olursa olsun bunun sonucunda da mesleğinde yaşadığı sıkıntılarla mutsuz olacağını..."

Albay usulca başını sallamakla yetinirken Nazenin devam etti.

"Ben, daha buraya geldiğim ilk gün tanıdığım o cesur, mert ve mesleğine bağlı Binbaşı'yı, Binbaşı mesleğini, Türk Ordusu ise böyle bir askerini kaybetmesin diye... İşte bu yüzden ona *git*, dedim. Ben bu cehennemin içinden tek parça çıkana kadar gitsin. Uzak dursun. Bir de onun için endişe etmeyeyim istedim. Ayrıca böyle güzel bir adamı, onca kötü gözün gölgesinde, ölümün ensemde gezdiği bugünlerde sevmek istemedim. Doya doya sevmek için... Korkmadan sevmek için şu pisliklerden arınmam lazımdı."

"Kafan karmakarışık olmuş, bizim kız," diyen adamın sözlerine yorgun argın ve usulca güldü.

"Kendimi korumaya çalışıyorum. Babamı sakinleştirmeye çalışıyorum. Hayatımda ilk kez abimden bir şeyler gizlemeye çalışıyorum. Annemin son olanlardan, yani Ankara'daki gizli ziyaretten haberi yok ve olmasın diye uğraşıyorum. İşimi yapmaya çalışıyorum. Metehan'ı korumama gerek yok ya da bu çabam faydasız, biliyorum ama yüreğim el vermiyor, onu da korumaya çalışıyorum. Gözünün içine baka baka yalan söylemek için uğraşıyorum ve inan ki bu beni mahvediyor. Aklımı korumaya çalışıyorum. Sakin kalıp Metehan'ın öfkesini anlayışla karşılamaya çalışıyorum. Fakat hiçbirini tam olarak yapamıyorum, yine de ayakta durmaya çalışıyorum."

Başım dışarı çevirip bir süre karanlığa gömülü mahalleye baktı. Bu sırada onun sessizliğine eşlik eden Albay, gözünü kırpmadan araca bakan Binbaşı'ya bakıyor, bu öğrendiklerini ondan nasıl gizleyeceğini düşünüyordu. Çünkü araçtan indiği anda Metehan'ın sorularla kendisini sıkıştıracağını biliyordu.

"Az önce arayan Zait iti olamaz. O, işini maşalarına yaptırıp her şeyi geriden izler. Başkan ya da yardakçıları olamaz çünkü daha teklifini bile görüşmedin. Sana şimdilik muhtaç olduğundan kalkıp da seni tehdit etmez. Bunları elediğimde başka bir seçenek bulamıyorum. Çünkü o seçeneği bilmiyorum. Ben bilmiyorum, tim bilmiyor. Ama Seyfettin Paşa ve Cihan

Başkan biliyor. Demir o yüzden seninle birlikte. Hatta belki de Emniyet Müdürü bile biliyor. O yüzden PÖH tarafından korunuyorsun."

Nazenin kıvrak zekâsına, olayları tahlil edişine, parçaları birleştirme başarısına gülümseyip, iç çekerken, "Yetki sınırlarım içindeki kolluk kuvvetleri mensupları tarafından korunmam çok normal, Albay," dediğinde, Albay bıkkınlıkla başını salladı.

"Demir neden burada o zaman?"

"Babamın pimpirikliliğinden."

"Bu yalana beş yaşındaki çocuğu bile inandıramazsın, Vali Hanım. O kimdi? Bunu bir Albay olarak soruyorum. Seni koruyabilmek için bu bilgiye ihtiyacım var."

Usulca Albay'a dönüp samimiyetle tebessüm etti. Adamın elini tutup, hafifçe sıkarken, "Vakti gelince her şeyi öğreneceksiniz, Albay ama şimdi vakti değil," deyip yine duraksadı ve soluklanıp devam etti. "Bunca tehditten sağlam çıkmayacağımı biliyorum. Birinden biri illaki tetiğe basacak. Sadece bunun nerede, ne zaman olacağını bilmiyorum. Ama tek dileğim onlar tetiğe bastıklarında Metehan'ın yanımda olmaması. Bunu görmemesi." Sözleriyle irkilen adam *öyle bir şey olmayacak*, diyemeden elini cebine atan Nazenin ona bir kâğıt uzattı. "Bunu ona ver. Eğer olur da ölürsem bunu ona ver. Senden bunu istiyorum ve bir de bu konuşmaları asla Metehan'a söylememeni. Lütfen Kutluhan baba, itiraz etme ve dediğimi yap." Albay, itiraz etmek için ağzını açıyordu ki elini havaya kaldırıp onu susturdu ve net bir şekilde, "Bu bir emirdir!" dedi. Albay düğümlenen boğazını temizlemek için yutkunmaya çalışırken buz gibi olmuş elleriyle kâğıdı kavradı. Titreme isteğini bastırmaya çalışarak, alıp cebine koydu. Tek kelime daha etmeden, araçtan inecekti ki içi içine sığmayıp durdu.

"Pişman mısın?" dedi. "Hani Metehan sorduğunda kendinden emin bir şekilde *hayır*, dedin ya... Bana da diyebilecek misin?"

Nazenin bu soruya sesle gülüp başını hafifçe salladı. Sonra yüzündeki sahte gülüşün yerini durağan bir ifade aldı.

"Yapmam gerekeni yaptığım için pişman değilim, Albay. Vali olan Nazenin olarak pişman değilim. Ama..."

"Ama?"

"Mete'nin *Naz'ı* olarak çok pişmanım. Onun gözlerinde öfke gördükçe, kırgınlığını gördükçe daha da pişman oluyorum. Ama başka çarem yoktu."

Albay, söyleyecek hiçbir söz bulamayınca araçtan indi. Kapıyı kapatan elinin içindeki kâğıdı parkasının iç cebine koyarken üstüne kilitlenen gözlerin ağırlığını hissediyor ama aldırış etmemeye çalışıyordu. Metehan'ın soru dolu bakışlarının ağırlığından kaçmak çok zordu ancak emir, demiri kesiyordu.

"Levent ve Demir, Vali Hanım'ı vilayete götürüyorsunuz. Olayları oradan takip edecek," demesiyle Levent ve Demir'in araca geçmesi aynı anda olmuştu. Olan biteni sessizce izlemeye dayanamayan Metehan ise yanından öylece geçmek üzere olan Albay'ın dibinde bitip tüm kararlılığıyla gözlerinin içine baktı.

"Ne oluyor, komutanım? Böyle bir durumda burayı bırakıp gitmez. Ne oldu? Kim aramış? Neden gidiyor?"

"İşine bak, Binbaşı!" diyen gür ve buz gibi sesle kaşları daha da çatılan Metehan dişlerini sıktı, sıktı ama dayanamayıp isyan bayrağını çekti.

"Komutanım, yüzü bembeyaz oldu. Telefonu çalınca resmen afalladı. Yahu, benimki de göz. Görüyorum ve bilmek istiyorum. Neler oluyor?"

Albay sinirle soluklanıp Metehan'a belki de ilk kez bu kadar sert ve donuk baktı. Parkasının cebindeki mektubun ağırlığıyla eziliyordu. "Bir daha sözümü ikiletirsen... Bir daha Vali Hanım'la kırıcı diyaloglara girersen... Bir daha özel hayatınla iş hayatını karıştırır, kendine hâkim olamazsan yemin ederim, kendini askeri mahkemede bulursun," dedi ve arkasını dönüp gitti. Orada öylece kalan Metehan ise duyduğu sözlerin ilk şokunu atlatıp mahalleden ayrılan makam aracına bakıyordu.

Ne olmuştu da Kutluhan Albay, *Kutluhan baba*, dediği o adam kendisine bu kadar sert ve keskin bir tepki vermişti? Bu, normal bir tepki değildi. Kutluhan Albay'ın vereceği bir tepki ise hiç değildi. Kafası iyice karışmış, aklı allak bullak olmuş, endişe ve tedirginlik kanına daha fazla karışmaya başlamıştı. Fakat Albay'ın sözleriyle elinin kolunun bağlandığını biliyor, susup görevine odaklanmak için çabalıyordu.

İki gün boyunca gecekondu mahallesindeki gerginliği sonlandırmak için uğraşan kolluk kuvvetleri, sonunda başarılı olup, mahallede birkaç ekip bırakarak geri çekildiğinde, Nazenin de gönül rahatlığıyla şehirden sessizce ayrılmıştı.

Bir buçuk saatlik uçak yolculuğunun ardından Ankara'ya ayak bastığında biraz daha iyi hissediyordu. Bu şehri, bu şehirde yaşadıklarını ve yaşayanları seviyordu. Yüzünde buruk bir gülümsemeyle sokaklarda yürüyüp, aklında dönüp duran planları, projeleri düşündü. İşine odaklıydı çünkü iş düşünmeyi bıraktığı anda aklı hemen Metehan'a kayıyordu. Son yaşananların ardından birbirlerini görmemişlerdi. Kendisi geç saatlere kadar vilayette kalırken Metehan'ın da mahallede görev başında olduğunu duymuştu.

Onu düşündüğü her an daha çok yoruluyor, daha da bitkin düşüyor, panik ve korku hali mantığını ele geçiriyordu. Sözleriyle, davranışlarıyla kırıp dökse de kendisinden uzak olmasına şükrediyordu. Gönlündeki kırgınlığa ise kızıyor, *bunu sen istedin*, diyordu. Evet, bunu kendisi istemişti. Metehan

uzak olsun, aralarına gözle görülür bir mesafe girsin istemişti. Bunu istemekle ilgili de çok haklı sebepleri vardı. O bilmese de vardı.

Bir gün o sebepler gün yüzüne çıktığında, Metehan'ın öfkesinin dinmesini umut ediyordu sadece. İşte tüm bu düşüncelerle Ankara'nın kalabalık ve gürültülü caddelerinde adımlayıp Sinem'le buluşacağı restorana geldi. Kendisini yakın takipte olan Demir, kapıda kalmıştı.

Cam kenarı bir masada oturan arkadaşına yaklaşırken, Sinem de onu görerek ayaklandı. İkisi de tüm ciddiyetleriyle tokalaştıktan sonra karşılıklı oturdular.

"Sayın Savcı'm, buluşma talebimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Buluşma sebebimizi duymak için sabırsızlanıyorum doğrusu," diyen Sinem'e tebessüm eden Nazenin, masaya yaklaşan garsonu tek bir el hareketiyle durdurdu. "Biz çağırana kadar lütfen gelmeyin."

Sinem iyice gerilmişti. Garson ufak bir baş selamıyla geri geri gittiğinde, "Neler oluyor?" diye sormaktan kendini alamayıp kıpırdandı.

"Lafı uzatmayacağım, Sinem Savcı'm. Çünkü buraya geliş sebebimi söyleyip mesleki kimliğimi bir kenara bırakmak ve dostumla hasret gidermek istiyorum."

"Sizi dinliyorum, Sayın Vali'm."

Nazenin derin bir nefes alıp ona doğru eğildi ve gözlerine dikkatle bakarken, "Çevremde güvendiğim, bana kazık atmayacağını, kuyumu kazmayacağını bildiğim insanlara ihtiyacım var," deyip sustu.

Sinem yalnızca başını sallayıp, "Evet," dedi. Bu sözü *devam et*, der gibi söylemişti. "Sana şunu sormak için buradayım. Adli tatile girmeden önce düşünmeni istiyorum."

"Neyi?" diye fısıldayan Sinem'e bir süre sessizce bakıp dilinin ucundaki baklayı çıkardı.

"Akdağ Adliyesi'nde savcı açığı var. Tayin isteyip Akdağ'a gelir misin? Orada görev alır mısın?" Sinem duyduğu bu sözlerle şok olup, birkaç saniye öylece kaldıktan sonra kendini bir şeyler söylemek zorunda hissederek ağzını açacaktı ki Nazenin ona engel oldu. "Düşün. İyice düşün ve kararını öyle ver. Bir hafta sonra yine burada olacağım. Kararını o zaman bildir. Ve unutma ki ben sana böyle bir şey sormadım. Sonuçta valiler adliye ve askeriye bünyesinde söz hakkına sahip değildir. Görev tanımında sizler yoksunuz. O yüzden ben sana böyle bir teklifle gelemem. Ben, olsa olsa birkaç evrak işi için uçağa atlayıp Ankara'ya gelmişimdir ve bir dostumla karşılaşıp öğle yemeği yiyorumdur. Kamuya açık bir yerde, gayet sıradan bir buluşma ve yemek," demesiyle az ilerideki garsona işaret etmesi aynı anda olmuştu. Onun bu soğukkanlı işgüzarlığı ise Sinem'e kahkaha attırmıştı.

"Nazo... Sen çok fenasın."

Sinem'e göz ucuyla bakıp, gülerken sipariş almaya gelen garsona isteklerini sıralamaya başladı. Yemek boyunca sohbet edip hasret gideren kızlar, ayrılık vakti geldiğinde sıkıca kucaklaşmıştı.

"Haftaya görüşürüz."

"Görüşürüz, Vali Hanım. Kendine dikkat et."

Sinem'le vedalaştıktan sonra restoranın kapısında bekleyen sivil araca geçti. Demir'e, "Tarım ve Orman Bakanlığı'na gidiyoruz," dedi ve yanında duran siyah deri çantaya tebessümle baktı. Dosyaları içi kıpır kıpır olarak, büyük umutlarla yetkililere teslim edip akşam uçağıyla Akdağ'a döndüğünde gün içinde yaptığı iki yolculuk yüzünden bitik haldeydi.

Yorgunluktan ağrıyan, yolculuklar boyunca da epey şişen ayaklarını sürümemek için direnirken, evinin kapısını açıp kendini içeri attı. Şimdi tek amacı hafta sonunu dinlenerek geçirmek ve haftaya dinç başlamaktı.

Bu doğrultuda hafta sonunu evin kapısını bile açmadan geçirmişti. Ne dışarı çıkmış ne evine birileri gelmişti. İki günlük bu mola, uzun zamandır yapmadığı ve artık ihtiyaç duyduğu bir şeydi. O yüzden ne yorgun bedeniyle ne de aklıyla savaşmıştı.

Pazartesi sabahı evden çıkıp, apartmanın önünde duran arabasına ilerlerken çevresine bakındı. Ama Metehan'ı göremedi. Artık kendisini koruma görevinde olmadığı için de yokluğuna şaşırmadı. Salı günü sabahı yine çevresine bakındı. Ama Metehan yine yoktu. Akşam eve döndüğünde adamın kapısına şüpheyle baktı. Kapı önünde ne bir ayakkabı ne de evde olduğuna dair başka bir işaret görebildi.

Çarşamba sabahı yine kapıya bakıp, hiçbir değişiklik görmeyince alt kat komşusu olan Yusuf Yüzbaşı ve birkaç bekâr teğmenin kapısını usulca çaldı. Merak ediyordu. Göreve mi gitmişti yoksa askeri binadaki odasında mı yatıp kalkıyordu? Bunu sormak için çaldığı kapı aralandığında, kendisini gören Yusuf Yüzbaşı, "Sayın Vali'm," dedi.

"Günaydın, Yüzbaşı. Rahatsız ettim, kusuruma bakmayın ama..." Durup soluklandı. Bir an için gözlerini kaçırıp sözlerinin devamını nasıl getireceğini düşünmüştü.

Onun sessizleşmesiyle durumu anlayan Yusuf Yüzbaşı başını hafifçe sallayıp durgun bir sesle, "Gitti," derken gözlerinde beliren suçlayıcı bakışı yok edememişti. Nazenin ise hem bu bakış sebebiyle hem de *gitti* sözünün ne anlama geldiğini bilmemenin paniğiyle baktı ona. Kuruyan boğazındaki acıyı yok saymaya çalışarak fısıldadı sadece.

"Nereye gitti? Göreve mi?"

Yusuf sol ayağına vermiş olduğu ağırlığını değiştirip, kıpırdanırken alnı-

nı ovuşturuyordu. "Bunu size söyleyemem. Kusura bakmayın," dedi. Sesi hiç olmadığı kadar sert ve sinirini belli eden bir tınıdaydı.

Nazenin, onun konuşmayacağını anlayıp, başını ağır ağır sallayarak geri adımladı ve arkasını dönmeden önce, "Rahatsız ettiğim için kusura bakma," diye mırıldandı. Kadının bembeyaz olan yüzünü, düşen omuzlarını gören Yusuf, bu duruma üzülse de tavrını bozmadı ya da geri adım atmadı. Merdiven basamaklarını ağır ağır inen Nazenin aracına geçtiğinde kafasında tek bir soru vardı:

Metehan, nerede?

Önce vilayete geçip birkaç görüşme yaptı, daha sonra Belediye Başkanı'yla birlikte Halk Eğitim Kursu için bulunan binayı gezdi. Binanın eğitim için uygun olduğunu söyleyip yapılacakları not aldırmaya başladı. Burayı bir okul ortamına dönüştürecek neye ihtiyaçları varsa hepsini tek tek yazdılar. Badanayı yapacak ustadan marangoza ve sucuya kadar herkesle birebir konuşup isteklerini anlattı. Oluşan ihtiyaç listesini fiyatlandırıp ödenek başvurusu için resmi yazı haline getirilmesini istedikten sonra evine döndü ama gözünü Metehan'ın evinin kapısından ayıramıyordu.

Evine girmeden, gerisin geri apartmandan çıkıp lojmanların bulunduğu alanda yürümeye başladı. Nuran Hoca ve Kutluhan Albay'ın oturduğu binaya varıp içeri girdiği gibi onların dairesinin bulunduğu kata çıktı. Bir anlık duraksamanın ardından kapıyı çalıp beklemeye başladı. Kapı açıldığında karşısında duran Albay, onun neden orada olduğunu anlayıp başını sallamış ve sakin sakin, "İçeri buyur, bizim kız," demişti.

Nazenin mahcubiyetle kızaran yanaklarını saklamak için başını eğerken, "Sağ ol, Kutluhan baba ama girmeyeyim," diye mırıldandı. "Ben şeyi soracaktım." "Neyi soracaksın? Daha doğrusu kimi soracaksın? Bizim deli oğlanı mı?"

Nazenin birkaç saniye önce eğdiği başını kaldırıp, hüznünü gizlemeden adamın gözlerine baktı. "Göreve mi gitti?" Sorusu fısıltıyla çıkmıştı ağzından. Endişesi, üzüntüsü yüzünün her zerresinden okunuyordu.

"Sen onu, o seni soruyor. Güzin abla bellediniz beni iyice," deyip, homurdanan Albay derin bir soluk alıp konuşmaya devam etti. "Göreve gitmedi. İzne ayrıldı."

Nazenin'in yüzünde önce bir rahatlama belirdi, ardından teni daha da solgunlaştı. Metehan'ın kolay kolay izne ayrılmayacağını, görevini ve silah arkadaşlarını bırakıp gitmeyeceğini biliyordu. Gittiyse hem de bunların hiçbirini düşünmeden gittiyse gerçekten uzaklaşmaya, kendini dinlemeye ihtiyacı var demekti.

"Teşekkür ederim. İyi akşamlar," demeyi zar zor başarıp hızla oradan

uzaklaştı. Nazenin'in ardından bakan Albay sıkıntıyla ensesini ovuştururken karısı yanında belirivermişti.

"Ne oldu, Kutluhan? Kimmiş gelen?"

"Nazenin. Metehan'ı sordu," derken, kapıyı kapatıp kolunu sıkıca karısının omzuna sardı ve salona yöneldi. "Ne olacak bu çocukların hali, bilmiyorum. İkisi de bir ateşin içinde ayrı ayrı yanıyor. Kendilerince ikisi de haklı. Ve ikisi de sevdalı."

Kocasının üzüntüsünü anbean gören Nuran Hanım onun göğsünü usulca okşayıp, bedenine daha da sokularak teselli vermeye çalıştı.

"Düzelirler elbet, canımın içi. Sen sıkma canını. Birbirlerini bu kadar severken ayrılığa dayanamazlar."

"İnşallah, güzelim. İnşallah dediğin gibi olur," diyen Albay, karısını bırakmadan koltuğa oturmasını sağladı. İkisi de birbirine sıkı sıkı sarılıp, uzun süre sessiz kalarak geleceğin ne gibi sürprizlerle gelebileceğini düşündü. Gelecekle ilgili tek duaları, bu iki gencin yeniden bir araya gelebilmesiydi.

***

Birkaç Gün Önce - Marmaris / Muğla

Aracından inip, omzuna astığı çantayı sıkıca tutarak küçük ahşap evine yürüyen Metehan, gözlerini kamaştıran güneş ışığından sakladığı bakışlarını masmavi sulara çevirdi. Pırıl pırıl, ışıl ışıldı memleketinin mavi suları. En son ne zaman izne ayrılmıştı, hatırlamıyordu. Herkesten, her şeyden uzaklaşmak için kullandığı bu eve ne zaman gelmişti, onu da hatırlamıyordu.

Derin bir nefes alıp, tertemiz havayı içine çekerken Akdağ'dan uzaklaşmakla ne kadar iyi bir karar verdiğini düşündü. Memleketinin havası aylardır süren gerginliğini, üzüntüsünü alıp götürmüştü sanki. Küçük ahşap evin kapısını açıp, başını hafifçe eğerek içeri girdi ve çantasını kenara bıraktı. Evin pencerelerini açıp temiz havanın içeri girmesini sağladıktan sonra doğruca duşa ilerledi.

Üstündeki tişörtü çıkarıp duşakabine girecekti ki ani bir kararla bundan vazgeçip yatağının karşısında duran iki kapılı dolaba yöneldi. Kapaklardan birini açıp içinden deniz şortunu çıkardı. Nem ve sıcakla bacaklarına yapışan pantolonundan kurtulup, şortunu giydiği gibi evden çıkıp sahile ilerledi.

Metrelerce yüksekliğe varan ağaçlarla çevrili bu koyda evi bile ağaçların arasında kalıyor ve kamufle oluyordu. Sahil deseniz on adımda son buluyordu. Sarp ve engebeli bir yoldan geçip de gelinmesi gereken bu yere kimse gelmez, kimse burada bir koy olduğunu bile bilmezdi. Gözlerden uzak olmak için mükemmel bir yerdi.

Çıplak ayaklarını güneşin kavurduğu kumlara basan Metehan, ayak tabanlarının yanmasına tebessüm ederken, gözlüğünü çıkarıp kenara koydu.

Birkaç adım attı ve denizin epey sıcak, tuzlu suyuna ulaştı. Hiç beklemeden, oldukça estetik bir şekilde balıklama atlayarak suyun dibine indiğinde, su onu huzur vermek ister gibi sarmıştı sanki.

Enerjisi tükenene kadar yüzerek bir saatten fazla süreyi suda geçirdi. Dışarı çıktığında artık yatıp dinlenmesi gerektiğini biliyordu. Başı ağrıdan resmen zonkluyor, bedenindeki her kas acıyla geriliyordu. Gözlüğünü yeniden takıp, ayağına terliklerini giyerek ağaçlık alana ilerledi. Evinin önüne geldiğinde, dışarıya yaptığı duş alanına geçip suyu açtı. Vücudundaki tuzlu sudan ve ayaklarındaki kumlardan arınıp ıslak şortunu çıkarmış ve veranda gibi bir yerdeki çamaşır ipine asmıştı.

Etrafta kimse olmadığı ve olamayacağı için *boxer*'ıyla kalması hiç problem değildi. Belki de dünya üzerinde en rahat, insanlardan en uzak olduğu yerdi burası. O yüzden bu evi çok seviyordu. Evine girip çantasından aldığı temiz çamaşırı giydiği gibi yatağına uzanmış, zihnindeki her şeyi gerilere atarak gözlerini kapamıştı.

Günler geçiyor, Metehan ise geçen o günlerin bu kadar uzun olduğunu çalışırken nasıl fark etmediğini düşünüyordu. Sabahın ilk ışıklarıyla uyanıp kahvaltı ediyor, daha sonra iki saate yakın süre sarp arazide yürüyüşe çıkıyordu. Evine dönmesi öğleni buluyordu. Temiz havanın etkisiyle iştahı açılmıştı. Günde üç öğün yemek yiyemezken şimdi dört öğünle doymakta zorlanıyor gibi hissediyordu.

Öğle yemeğini özenle hazırlayıp yedikten sonra sofrayı topluyordu ki şişen karnına bakıp, istemsizce gülerken buldu kendini. Ailesi ve Nazenin'le kahvaltı ettikleri o sabahı düşünüp, daha da gülümserken, "Nazenin bu halimi görse söylenir, alay ederdi," diye mırıldandı. Bulaşıkları yıkamak için musluğu açtı ama kendi kendine söylediği sözlerle dikkati dağılmış, gülen yüzü solmuştu.

İçi içini yese de kalbi kırık olsa da bazen öfkesine hâkim olamasa da tek gerçek vardı: Özlemişti onu. Şimdi burada yanında olsa burayı seveceğine o kadar emindi ki... Heyecanla etrafa bakınıp, yerinde duramayarak yaramaz çocuklar gibi bu küçücük evin bile altını üstüne getireceğinden o kadar emindi ki... Gözlerinin önüne geliyordu her hareketi, her mimiği. Kulaklarında çınlıyordu neşeli sesi. Hasretle kavruluyordu yüreği usul usul.

"*Git*, dediğin yerden, *bitti*, dediğim yerden yeniden başlayacağımıza o kadar eminsin madem ne ben senden gidebiliyorum ne de sen benden gidebiliyorsun." Durup etrafına bakınırken derin bir soluk aldı. "Dilerim, yeniden başlayabiliriz, Nazenin Tuna. Dilerim, dediğin gibi olur, Vali Hanım," diyerek bulaşıkları bıraktı ve az ilerideki koltuğa oturdu.

Koltuğun kenarındaki sehpanın üstünde duran defterine uzandı eli. Bir

şeyler yazmak, içindeki bu hasret yanığını kelimelere dökmek istiyordu. Defterin sayfalarını yavaşça çevirip en son yazdığı yazıya geldi. Nazenin'le ayrıldıkları o günün gecesi yazmıştı bu satırları. Bir an gözlerini yazının üstünde gezdirdi ve gördüğü şeyle duraksadı. Defteri kendine yaklaştırıp gördüğü o ayrıntıya daha yakından baktı. Bakarken kalp atışı da değişmeye başladı.

Birkaç kelimenin üstüne su damlamış ve kalemin mürekkebini akıtmıştı. Duraksayıp başını kaldırdı hafifçe. Dışarıda usulca esen rüzgârda oynaşan ağaç dallarına, yapraklara baktı. O gece ağlamamıştı. Bu satırları yazarken gözlerine yaşlar birikmişti ama hiçbiri gözünden düşüp de kâğıda iz bırakmamıştı. Bu damlalar...

"Nazenin'in gözyaşları..." diye fısıldamasıyla ayaklanması aynı anda olmuştu. Evin içini resmen tavaf ediyor, sayfaya bakmayı sürdürüyordu.

"Okumuş. Ağlamış..." Mırıldanmaya devam ederken sayfayı çevirdi ve aklından geçen düşünceleri kanıtlayacak o ayrıntıyı gördü. Arkadaki sayfa koparılmıştı ama birazı defterin içinde kalmıştı. Bir şey yazmış ama sonradan sayfayı koparmıştı.

Metehan hızla geçmişe dönüp zihnini taramaya başladı. Çok geçmeden de her ne yazdıysa bunu ne zaman yazmış olabileceğini buldu. "Görevden döndüğüm gece evime girmişti. Ağlamaktan gözleri şiş ve kızarıktı." Durup alnını ovuşturdu. "Bunları okurken mi ağladın? Yoksa bana not yazarken mi? Ya da o notu defterimden koparırken mi?" Düşünüyor, düşünüyor ve aklındaki tüm parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Aklına gelen fikirle heyecanlanıp koltuğun ucuna oturdu ve defterini bacağına koydu. Eline siyah kurşunkalemlerinden birini alıp kopan o yaprağın altında kalan sayfayı karalamaya başladı. Yan tuttuğu kalemi boş sayfaya sürdükçe, Nazenin'in yazıyı yazarken kullandığı kalemin baskısıyla alt sayfaya bıraktığı izler gün yüzüne çıkıyordu. O izler gün yüzüne çıktıkça Metehan'ın kalbi duvarlarını dövüyordu. Sanki gün doğuyor, umut yeniden yeşeriyordu onsuz kalan kurak topraklarda.

Kâğıtta beliren izleri ışığa tutup dikkatle ne yazdığını anlamaya çalıştı. Bir süre uzun uzun baktı ilk beliren o izlere. Sonra tane tane ve yavaşça okumak için uğraştı.

Biliyorum, kalbin kırık bana...

İşte, okumayı başardığı ilk kelimeler bunlar olmuş, göğsüne ağır bir darbe yemiş gibi hissetmişti. Yıllar önce kalbinin altına giren kurşundan daha acı verici tek his, şu an hissettiği bu sancıydı sanki. Keskin bir soluk alıp devamını okumaya çalıştı. Ancak devamı başı kadar net görünmüyordu.

Dakikalar boyunca sayfayı kalemle koyulaştırıp yazıları açığa çıkarmaya

çalışsa da pek başarılı olamadı. Ta ki en sondaki birkaç kelimeye varıncaya kadar... Nazenin yazısını bitirmeden önce ona aynen şu kelimelerle seslenmişti:

Sevdiğim... Erkeğim... Metem...

Seni çok seviyorum...

Metehan bu sözlerle bir kez daha sarsılırken, "Kadınım..." diye fısıldadı. "Naz... Ah be güzelim..." Gözlerini kapatıp ağrılar giren başını koltuğa yasladı ve öylece kaldı. Artık hiç şüphe yoktu ki Kutluhan Albay teorisinde haklıydı. Nazenin hâlâ kendisini seviyordu ama kendisiyle olmanın ona zarar vereceğini düşündüğünden kaçıyordu.

"Ah, saf kız... Sen şimdi gitsen benden geriye bir şey kalır mı sanıyorsun? Senin saçının teline zarar gelse ben bu dünyayı yakmaz mıyım kadınım? Benden kaçtığında, aşkımdan da kaçabileceğini sanarak yanıldın. Yanıldığını da anladın ama... Azıcık geç kaldın."

Bir anda başını kaldırıp doğruldu. Aklına gelen görüntüyle kanı resmen vücudundan çekilmiş, beti benzi atmıştı. Mahalledeki olayların başladığı o gece Albay, Nazenin'in makam aracından indiği esnada parkasının iç cebine bir kâğıt koymuştu. Albay'ın cebine koyduğu kâğıdı düşünürken geride ufak tefek parçaları kalan defterine baktı.

"O kâğıt..." diyerek bir anda ayaklandı. Etrafa saçtığı kıyafetlerini dakikalar içinde toplayıp evini kapadı ve koşar adım dışarı çıkıp aracına bindi. Evini ardında bırakıp, arazi tipi aracıyla sarp araziyi son sürat çıkarken telefonunu kulağına dayamıştı.

"Yusuf..."

"Abi... Sen neredesin, abi? Günlerdir aklımız sende."

"İyiyim ben. Biraz kafa dinlemek istedim. Sen bir dur da soruma cevap ver."

"Buyur, abiciğim."

Derin bir soluk alan Metehan, "Vali Hanım'ı gördün mü?" diye sorunca aralarında kısa bir sessizlik oluştu. "Yusuf!"

Uyarı dolu ve cevap beklediğini belli eden bu tınıyla Yusuf, "Gördüm, abi," dedi. "Bu sabah geldi, seni sordu."

Metehan, kıs kıs gülerek keyifle iç çekti ve anayola çıkıp havaalanına giden en kısa yolu hesaplamaya başladı. Bir yandan da hâlâ Yusuf'a laf yetiştirmenin derdindeydi.

"Ne bok yedin de sesin götünden çıkıyor, ulan? Ters bir şey mi söyledin?"

"Yok, abi, ters bir şey söylemedim de..."

"Ee?"

"Hiçbir şey söylemedim. O da tüm nezaketiyle teşekkür edip gitti. Giderken çok üzgündü. Onu daha önce böyle gördüğümü hatırlamıyorum."

Metehan usulca başını sallayıp, "Üzmeyin, Vali Hanım'ı," dedi. "Zaten derdi başından aşkın. Bir de siz üzmeyin. Ben yoldayım, geliyorum. Akşama görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapatıp gazı sonuna kadar kökledi.

"Şimdi kaç bakalım, Naz Hanım. Şimdi kaç, şimdi sus da göreyim. Bekle, geliyorum."

***

Nazenin, Albay'ın evinin kapısından döndükten sonra gözünü bile kırpmayıp sabahı sabah etmişti. Metehan'ın nerede ve ne halde olduğunu düşünmekten bitap düşmüştü. Kolu kanadı kırılmıştı zaten de şimdi onun bu gidişiyle kalbi de yerinden sökülüp gitmişti sanki. Gece boyunca yattığı koltuktan doğrulup saate baktı. Giyinip hazırlanmalı ve işinin başına dönmeliydi.

Tarım projesi yetkilere sunuldu mu diye sormak için telefon görüşmeleri yapacak, daha sonra açmayı planladığı kurs yerine gidip işleri denetleyecekti.

"Çok işin var, kızım. Senden anca bu kadar aşk kadını oluyor işte. Şimdi iş kadım olmaya dönme vakti," diye mırıldanıp doğruca odasına geçti ve hazırlandı. Evinden çıkıp, karşı dairenin kapısına bakmamaya çalışarak binayı resmen terk etti. Asık ve yorgun yüzünü düzeltmeye gayret ederek, etrafındaki insanlara *günaydın*, deyip tam aracına binecekti ki görüş alanına giren başka bir makam aracını görerek duraksadı. Aracına binmeyip diğer araçtan kimin ineceğini beklemeye başladı. Araç durdu, önde oturan koruma indi ve arka kapıyı açtı.

Açılan kapıdan ilk olarak siyah, uzun burunlu rugan ayakkabılar göründü. Ardından tam olarak üzerine göre dikilmiş özel takım elbisesinin içinde dimdik duran adam.

Çatık kaşları düzleşti, yüzündeki tüm mimikler silindi Nazenin'in. Ancak gözlerinde beliren şaşkınlığı gizlemeye fırsat bulamadı. Araçtan inip el yordamıyla üstünü düzelten adam, bir de kumral saçlarının epey gür olan ön kısmını düzeltti. Başını kaldırdığında göz göze geldiler.

Bu sırada apartmandan çıkıp kendilerine pürdikkat bakan Pençe Timi'nin üyelerini göz ucuyla gören Nazenin sıkıntıyla soluklanmıştı. Karşısında duran adam eğer hâlâ küstah ve patavatsızsa az sonra söyleyebileceği sözleri herkesin duymasını isteyecekti. Bu düşünceyle yüzünü buruşturmamaya çalışırken davetsiz misafir yanına doğru yaklaşmış ve herkesin duyabileceği bir sesle konuşmaya başlamıştı.

"Eski bir dostu karşılar gibi mi karşılayacaksın beni yoksa Vali Hanım olarak mı?"

Sorduğu soruyla Nazenin'in kaşı havalandı. Bir süre adamın yüzüne öylece bakıp tıpkı onun gibi gür bir sesle ve net bir şekilde, "Benim dostlarım eskimez," dedi. "Zaten sen de dostum değildin. Hiçbir zaman!"

Aralarındaki gerilim dolu bu diyalogları duyan herkes gözlerini onların üstüne dikmişti. Kimdi bu kılıksız adam? Ve böyle rahat rahat konuşma cesaretini hangi samimiyete dayanarak buluyordu?

El sıkışıp, birbirlerine bakarken Nazenin'in bakışları ters ve mesafeli, adamın bakışları ise küstahtı. Tıpkı duruşu gibi ve Nazenin'in elini sıkışı gibi küstah.

"Doğru, dostun değildim. *Sevgilindim.*"

Herkesin gözleri yuvasından çıkacak gibi olurken sol taraflarından yükselen gürültüyü duydular. Bütün başlar sol tarafa döndüğünde, aracından inen Metehan'ın öfkeyle kısılmış gözlerini görmüşlerdi. Saniyeler önce yükselen ses ise belli ki araç kapısını çarparak kapamasından kaynaklanmıştı.

Nazenin, yaklaşık bir hafta sonra gördüğü adama bakarken geri dönmek için en olmayacak zamanı bulmasına içinden küfrediyordu. Gözlerini zar zor Metehan'ın öfkeli ve soru dolu gözlerinden ayırıp elini sıkan adama döndü. Adamın rahatlıkla dile getirdiği bu sözlerden rahatsızlığını belirtmek ister gibi asıldı koluna. Böylece onu kendisine doğru çekmiş ve yüzlerini belli bir oranda yaklaştırmıştı.

"Boş muhabbet yapma, Doğu. Burada ne geziyorsun, onu söyle."

Adam, Nazenin'in yüzüne uzun uzun bakıp güldü. Ama bu gülüş huzurlu, hoş bir gülüş değildi. Rahatsız edici, kinayeli bir gülüştü.

"*Savcı Bey*, diyecektin de yanlışlıkla *Doğu*, dedin galiba, Vali Hanım," diye mırıldanır gibi konuştu. Elini hızla geri çekerek Nazenin'in uyguladığı baskıdan kurtuldu. Yeniden üstünü düzeltip öksürür gibi boğazını temizledi. "Akdağ iline, şu arapsaçına dönen meşhur dosyanın soruşturmasını yürütecek savcı olarak atandım," demesiyle Nazenin'in ifadesinde kısa bir an şaşkınlık belirmiş ama hemen kaybolmuştu.

"Benimle saçma sapan muhabbetler çevireceğine, git de işini yap o zaman, Doğu!" Adamın yanından geçip, gidecekken, ağzını açacağını fark edince durdu ve sağ elinin işaretparmağını havaya kaldırıp tehditkâr bir şekilde yavaşça salladı. "Karşıma şov yapmak için değil, işini yapmak için çıkarsan yani karşıma savcı olarak gelirsen sana *Savcı Bey*, diye hitap ettiğimi duyarsın. Hayırlı görevler. Dosyaları kısa sürede okuyup işine adapte olacağını düşünüyorum." Ardından aracına binip Levent'e bakmadan, "Gidelim," dedi. Araç askeriye sınırlarından çıkıp, şehrin içine karışırken Nazenin hâlâ uzun süre yakasından düşsün diye uğraştığı eski sevgilisini karşısında görmenin şaşkınlığını yaşıyordu.

Üniversitede ikinci sınıfken o zamanlar dördüncü sınıfta olan Doğu'yla kısa bir süre görüşmüş, sonrasında onun hal ve hareketlerinden hoşlanmayıp ayrılmıştı. Kendisi ayrılmıştı ayrılmasına da Doğu mezun olana kadar pe-

şinden ayrılmamış, o eğitim öğretim yılını Nazenin'e resmen zehir etmişti. Bu yaşadıklarından sonra da kimseyle görüşmek dahi istememişti. Sadece derslerine, ardından da işine gücüne bakmıştı.

On yıldan sonra da hayatına Metehan girmişti. Ama ne girmek... Kalbi, aklı, bedeni ve ruhuyla... Her şeyiyle ilk kez sevgiyi hissetmişti. İlk kez yarım değil de bir bütün olmuştu Nazenin.

Sonra... Sonrası yine hüsrandı. Acıydı. Akıtamadığı gözyaşlarıydı. Kalbindeki kocaman ağrı, ruhundaki parçalanış, bedeninde onun gidişiyle oluşan ve hiç geçmeyen soğukluktu.

Aklında beliren bu düşüncelerle nefesi kesildi. Acısı katlandı, sanki mümkünmüş gibi. Elini kalbinin üstüne koyup derin bir soluk aldı.

Yıllar sonra ne demeye çıkmıştı bu adam karşısına? Memlekette başka savcı mı kalmamıştı sanki?

Şakaklarını ovuşturup, sakinleşmeye çalışırken bu kez aklına Metehan'ın öfke saçan gözleri geldi. Huzursuzluk, merak ve kıskançlık vardı o gözlerde, görmüştü. Ve gördükleri zaten olmayan huzurunu hepten yerle bir etmişti.

Sıkıntı üstüne sıkıntı, dert üstüne dert ekleniyordu. Sanki bir oyunun içindeydi ama bir bölüm bitmeden diğerine geçiyor, bütün düşmanlarla aynı anda mücadele etmeye çalışıyordu. Bu mücadeleyi ne zamana kadar sürdürebileceğini kendisi de artık bilmiyordu.

Nazenin'in makam aracı hareket edip, gözden kaybolurken, Metehan gözünü kırpmadan Doğu denen adama bakmayı sürdürüyordu. Sevdiği kadının eski sevgilisi... Bu eski sevgili, aylar önce okul ziyareti sırasında bahsi geçen eski sevgili miydi bilmiyordu. Ancak adamdan zerre kadar hoşlanmamıştı. Bir adım atıp ona doğru ilerleyeceği sırada, "Komutanım, hoş geldin," diyen sesle kendine geldi. Sağ yanında duran Yusuf kaşını gözünü oynatarak durmasını işaret ediyordu.

"Hoş buldum, Yüzbaşı'm demek isterdim ama..." Sinirle soluyup saçlarını hırsla karıştırdı. Bu sırada aracına binen Savcı'nın da gidişini izledi. "Kim ulan bu kılığı bozuk?"

"Bilmiyoruz ki abi. Biz de ilk kez gördük. Yeni gelmiş. Rahmetli Giray Savcı'nın görevine atanmış," dediğinde, Metehan iyice huzursuzlanıp homurdanmaya başladı.

"Yani eski Vali'den şimdiki Vali'ye kadar yaşanan her olayı bu cins araştıracak, öyle mi?" Sorunun cevabını bildiğinden ayrıca cevap almaya uğraşmayıp aracına yöneldi. Aracın içinden aldığı defteri sıkıca tutup kapıyı kapadı ve yürüdü. "Kutluhan Albay alay binasında mı?"

"Evet, komutanım."

İşte, duymak istediği cevap buydu. Adımlarını hızlandırıp koşar gibi bir hızla ilerlemeyi sürdürdü. Yaklaşık on dakika sonra Albay'ın postasına onu görmek istediğini iletip kapıda beklemeye başlamıştı ki içeriden çıkan asker, "Albay'ım sizi bekliyor, Binbaşı'm," dedi. Metehan odaya girip kapıyı kapadı ve masanın önüne ilerleyip selam durdu.

"Binbaşı Metehan Kılıçarslan."

Gür sesi odada yankılanırken, Albay ona hafif bir baş selamı verip tebessüm etti. Kırgın ayrılmışlardı belki ama özlemişti bu deli adamı.

"Hoş geldin, Aslan... Kılıçarslan," deyip, oturmasını işaret etse de Metehan oturmayıp öylece durmayı sürdürdü.

"Pek hoş gelmedim, komutanım. Şu an üniformasız, sivil olarak, bir evladınız olarak buradayım. Size sevgim, saygım tartışılmaz ama..." derken elindeki defteri gösterdi. "Bu defterin içinde olması gereken fakat sizin cebinizde olan kâğıdı istiyorum."

Albay dönüp, dolaşıp aynı yere gelmiş olmalarından sıkıldığını belli edermiş gibi güçlü bir soluk verip ayaklandı.

"Metehan!"

"Kutluhan baba!" diyen net ve gür sesle duraksayan Albay, dikkatle ona bakmayı sürdürdü. Metehan'ın artık sabrının kalmadığını, patlama noktasına geldiğini gözlerinde görüyordu. O yüzden sustu ve onun konuşmasını, derdini ortaya sermesini bekledi. "İstersen şikâyet et beni. İstersen askeri mahkemeye ver. İsterseniz rütbemi düşürün ya da rütbe durdurma verin. Yemin ederim, hiçbiri umurumda değil. O kâğıdı göreceğim. O kâğıtta ne yazıyorsa onlar bana yazıldı ve bana ait. Bakın, bende sabır falan kalmadı. Delireceğim artık. Beni daha fazla zorlama, Kutluhan baba. Ver şu kâğıdı, çenem kapansın. Düşeyim yakandan. Yoksa gitmem buradan. Buradan kov, kapında yatarım. Kapından kov, evinin kapısına gelirim. Nezarete at, o demirleri eğip büker, yine buraya gelirim. Yine isterim o kâğıdı. Ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Bu kızın derdi ne? Hâlâ beni seviyor, biliyorum. Derdini de bilmek istiyorum. Kaçmasının çözüm olmadığını öğrenmesi için benim neler olduğunu öğrenmem lazım."

Kutluhan Albay odanın içinde birkaç tur atıp dudaklarının arasından anlamsız homurtular çıkardıktan sonra Metehan'ın önüne geldi ve gözlerinin içine baka baka, "Ulan, bundan birkaç ay önce ağzından laf alacağım diye göbeğim çatlardı," dedi. "Konuşmuyorsun diye söverdim. Şimdi sus diye söveceğim. Ve bu hale geleceğimiz ölsem aklıma gelmezdi. Bir sus, ulan. Bir

Nihova

sus. Motorun soğusun," diye bağırarak sözlerini bitirdiğinde odada birkaç tur daha atıp yeniden Metehan'ın önüne geçti. "Evet, Vali Hanım bana bir kâğıt emanet etti, bunu zaten görmüşsün. Ama sana vermemem için emir verdi." Şimdi daha çok bağırıyordu. O bağırdıkça Metehan'ın gözlerinde çaresizlik yer ediyor, rengi küle dönüyordu.

"Yapma, Kutluhan baba..."

Sesi titreyip, başı önüne düşerken, Albay bıkkınlıkla soluk alıp onun omzuna sağlam bir yumruk indirdi.

"Yüzüme bak, ulan. Ama yavru köpekler gibi bakma. Deli Binbaşı gibi bak. Ayrıca..." deyip bir süre sessiz kaldı, enine boyuna düşündü ve elini parkasının cebine daldırdı. "Vali Hanım emir verirken şunu atladı. Ben onun yetki sınırının dışındayım. Bana emir veremez." Bıyık altından gülerek, kâğıdı gün yüzüne çıkarıp ona uzattı ve usulca, "Kaybol gözümün önünden," dedi. Metehan bir an için yaşananların gerçekliğini idrak etmekte zorlanarak, donup kaldı. "Alsana oğlum!" diyen gür sesle kendine geldi. Kâğıdı hızla alıp odadan çıkmaya yeltendi. Aklına gelen şeyle durup yeniden Albay'a döndü ve ona sımsıkı sarıldı.

"Sağ ol, Kutluhan baba. Sağ ol."

Kutluhan Albay onun sırtını sıvazlayıp bir yandan da, "Kaybol dedim, ulan," deyince ikisi de homurdanır gibi gülmüştü. Metehan telaşlı adımlarla odadan çıkıp kendi odasına girdiğinde, kapıyı kilitledi. Masasının önündeki deri koltuğa oturup elinde tuttuğu kâğıdı sehpaya koydu ve bekledi. Kâğıdı açıp içinde yazanlarla yüzleşmeye hazır olacağı anı sabırla bekledi. Yaklaşık bir saat kâğıtla bakıştıktan sonra derin bir nefes alıp kenarı kopuk sayfayı açtı. Ve daha ilk kelimeleri okumasıyla gözlerine yaşlar birikmeye başladı.

Biliyorum, kalbin kırık bana...

Biliyorum, dargınsın...

Ve biliyorum, affetmeni istesem... Yine arkanı dönüp gidersin.

Ama sen de şunu bil, sevdiğim...İlk vazgeçtiğim sen değilsin.

Ben, ilk kendimden vazgeçtim de sana git, dedim.

Sana git, diyen dilimi koparıp atmak istedim. Kalbim beni bırakma, gitme, derken bu yalanı söylemek çok zordu. Çok canım acıdı, inan...

Sonra bağırdım ardından...

Gitme, dedim bu kez.

İnan ki tüm kalbimle diledim bunu.

Ama duymadın sesimi. Sensiz bir sessizliğe seslendim sadece.

Kırdığım kalbini onarmak, hatamı düzeltmek öyle tek kelimeyle olacak şey

Nirnova

değilmiş. Anladım. Yaptığım yanlışı geç fark ettim. Döndüm o yoldan ama dondüğümde seni bulamadım. Çünkü sen, çoktan gitmiştin.

Oysa şimdi ayaklarına kapanır, gözlerinde gördüğüm o aşk için dilenirim. Yeniden bana aşkla bak, bana yeniden inan, güven diye. Eğer istediğin buysa inan ki yaparım.

Ama sen gözlerime bile bakmıyorken aşkın için yalvarmamın bir anlamı olur mu? İşte ben de bunu bilmiyorum.

Tek bildiğim, kalbini kırdığım. Ve yine tek bildiğim, o kalbi çok sevdiğim. Ömrüm boyunca da seveceğim.

Sevdiğim... Erkeğim... Metem...

Seni çok seviyorum...

Keşke yeniden baksan gözlerime. Yeniden baksan ve ben, hasret kaldığım o sıcacık kahve harelerine kavuşsam.

13. BÖLÜM

Usulca titreyen ellerinin arasında tuttuğu kâğıda bakarken, gözünden bir damla yaş süzülüp Nazenin'in gözyaşlarının yanına bir iz bırakmıştı. Dakikalar boyunca tekrar tekrar okudu mektubu. Ve okurken şunu fark etti.

Hüma'yı sebep göstererek tutuştukları kavga esnasında Nazenin, *o güne dair hatırladığın tek şey bu mu*, diye sormuştu. O zaman anlamamıştı ne demek istediğini ama şimdi anlıyordu.

"Gitme dedin ama ben duymadım. Bir an bile durmadım, sormadım, sorgulamadım ve gittim."

Omuzlarına yüklenen bu ağırlıkla bedenini öne eğerken başını ellerinin arasma aldı. Uzun süre öylece durup sakinleşmeyi, kafasım toparlamayı bekledi. Saatler geçip, gün bitip de akşam olunca kaldırdı başını. Odasından çıkıp doğruca lojmana gitmek için harekete geçti. Yanından geçen, kendisine selam veren insanları fark etmedi bile. Çünkü aklında onlarca soruyla cebelleşmekten yorgun düşmüştü. Askeri binadan çıkıyordu ki ardından, "Komutanım!" diyen sesle durdu. Omzunun üstünden arkasına baktığında koşarak yanına gelen Yusuf Yüzbaşı'yı gördü.

"Komutanım, seslendim ama sesimi duyuramadım. İyi misiniz?" Düşünmeye bile gerek duymadan gelişigüzel başını salladı. Yusuf onun yorgun ve kanlanmış gözlerini fark etmişti. Ancak hiç ses etmeyip görmezlikten geldi. "Kutluhan Albay, *yeni gelen Savcı'yla tanışmak için yemek organize edilmiş, Metehan'a söyleyin, hazırlanıp mekâna gelsin,* dedi, komutanım," dediğinde Metehan'ın yüzü memnuniyetsizce buruştu.

"Bir bu eksikti," diye söylenip, başını sallayarak yürümeye devam etti. O sırada Yusuf da binaya geri dönmüştü.

Metehan'la eşzamanlı olarak Vali Hanım'a da tanışma adı altındaki organizasyonun haberi gitmişti. Ve Nazenin de tıpkı Metehan gibi homurdanarak *tamam*, demişti. Birkaç saat daha valilik binasında kalıp, zaman geçirdikten sonra direkt olarak söylenen mekâna geçti. İçeri girdiğinde tüm gözler üstüne dönmüş, oturanlar ayaklanmış, önü açık ceketlerin düğmeleri iliklenmişti. Saniyeler içinde toparlanıp kendisini karşılayan asker, polis, hâkim ve savcılara ilerleyip tek tek el sıkışmaya başladı.

İlk olarak Kutluhan Albay, Jandarma Albay ve Emniyet Müdürü'yle tokalaşıp *iyi akşamlar*, diledi. Ardından doğruca Başsavcı'ya yaklaşıp tokalaşmak için elini uzattı. El sıkışırken aralarındaki mesafeyi en aza ve en dikkat çekmeyecek seviyeye indirdi. "Başsavcı'm, kadroda hâlâ açık var, değil mi?" dedi.

Başsavcı usulca başını salladı. "Doğu Savcı, rahmetli Giray Savcı'mızın görevini devraldı ama kadromuzda hâlâ açık var, Sayın Vali'm," dedi.

Cevabına belli belirsiz tebessüm eden Nazenin, ellerini ayırıp yönünü Metehan'a çevirdi. "Binbaşı," derken başını kaldırdı ve Metehan'ın koyu kahvenin sıcacık tonunun can verdiği gözlerini gördü.

"Vali Hanım," diyerek elini sıkıca saran elin dokunuşuyla sırtında yükselen ürpertiyi hissetmişti. En ufak bir bakış, bir dokunuş bile ruhunu, kalbini sarıyordu sanki. Hissettiği bu duyguları kontrol edebilmek için dudaklarını birbirine bastırıp, belli belirsiz soluk alırken ellerini ayırdı. Bu esnada Metehan'ın o sıcacık harelerinde beliriveren soğukluğu görerek sol tarafına döndü ve Doğu'yu gördü.

Tepeden ve soğuk bakışlarla kendisini baştan aşağı süzen adama odaklanmış, bakışlarına aynı şekilde karşılık veriyordu ki, "Cumhuriyet Savcısı Doğu Engerek," dediğini duydu. Adını ve makamını söylediği halde elini uzatmakta gecikmiş, küstahlığına açık açık devam etmeyi sürdürmüştü. Nazenin önce kendisine geç ve imalı uzanan ele, ardından Doğu Savcı'nın yüzüne baktı. Bir anda yanında sessiz sessiz duran kadına dönüp elini uzattı.

"Vali Nazenin Tuna. Hoş geldiniz."

Savcı'nın eli öylece havada kalmış, gözleri önce şaşkınlıkla büyümüş, ardından öfkeyle kısılmıştı. Nazenin bunu görmezlikten gelmeyi başarıp, karşısındaki kadına odaklanırken ardında duran kocaman bedenin öne doğru geldiğini hissetti. Omzunun üstünden usulca Metehan'a göz attığında, gözlerinde gördüğü ifadeyle irkilmemek için dişlerini sıkmak durumunda kaldı. Çünkü Metehan, adama boğazını sıkıverecekmiş gibi bakıyor, onu resmen bakışlarıyla boğuyordu.

Boşta duran sol elini arkasına yavaşça uzatıp, gelişigüzel bir şekilde Metehan'a dokunmaya çalışırken eli, eline değdi. Yakaladığı parmağını kavrayıp, hafifçe sıkarken Savcı'nın yanında duran kadın da kendisine uzattığı elini sıkıyordu.

"Hoş bulduk, Vali Hanım," deyip mahcup ve biraz ürkek şekilde elini çekmeye hazırlanan kadına baktı. İstemsizce onu süzerken gördüğü ayrıntıyla kaşları çatılmasın, yüzü değişmesin diye epey uğraştı.

"Size hitap edebilmek için adınızı öğrensem?" diye mırıldanarak gözlerini yeniden kadının gözlerine çevirdiğinde, yüzüne dikkatle bakıyordu.

"Doğru ya, adımı söylemeyi unuttum. Kusura bakmayın." Kadın yine

o mahcup ifadesiyle başını eğmiş, Nazenin ise onu rahatlatmak adına gülümsemeye çalışmıştı. Bu konuda ne kadar başarılı olduğu tartışılırdı tabii. "Seher. Adım, Seher."

"Tanıştığıma memnun oldum, Seher Hanım," deyip aralarında geçen bu kısa diyaloğu noktalayan Nazenin, yeniden Savcı'ya döndü. "Yeni görevinizde başarılar diliyorum," derken elini uzatmamıştı. Nazenin'in bu tavrını fark eden herkes göz ucuyla birbirine bakıp, neler olduğunu çözmeye çalışırken Doğu Savcı ancak konuşabilmiş, çok kısa, iki kelimelik bir cevapla, "Sağ olun," demişti.

Dik dik ve oldukça rahatsız edici bir ifadeyle Nazenin'e kilitlenen gözlerini görüp olduğu yerde kıpırdanan Metehan, ellerini yumruk yapmış, sıkıyordu. Onu görmese de huzursuz kıpırdanışlarını hisseden ve öfkeyle aldığı nefesi duyan Nazenin, bir adım geri gidip, Metehan'a çarpmış gibi yapıp telaşla ona döndü.

"Aa, kusura bakmayın, Binbaşı," deyip sanki özrünün samimiyetini belli etmek ister gibi kolunu tuttu ve usulca sıktı. Dış gözler için bu hareket tamamen olağan bir davranıştı. Samimiyetini gösteriyor, içtenlikle özür diliyordu. Ancak bu hareketin iç yüzünü Metehan anlamıştı. *Dur*, diyordu Nazenin. *Sakin ol ve dur.*

"Sorun yok," diyen adamın gözlerine bakmayı sürdürüp, tebessüm ederken onu Doğu'dan uzaklaştıracak bir sebep bulmak adına hızla düşünmeye başladı. Saniyeler içinde aklına gelen fikirle tebessümü gülümsemeye dönüştü.

"Pençe Timi de buradaymış. Onlara da *merhaba*, demek isterim. Bana eşlik ederseniz çok sevinirim, Binbaşı."

Metehan'ın yanına geçmiş ve onu sırtından hafifçe iterek yürümeye zorlamıştı. Metehan bu isteği başıyla onaylayıp sağ kolunu Nazenin'in beline doğru uzattı. Kolunu beline sarmadı ya da parmaklarıyla tenine dokunmadı ama iri bedeniyle onu kendi bölgesine çekip koruması altına aldığını sessizce belli etti.

Yan yana ve sakin adımlarla oradan uzaklaşırlarken Nazenin'in kaşları çatılmış, yüzünü düşünceli bir hal almıştı. Gözünün ucuyla hâlâ Seher Hanım'ı süzmekten de geri duramıyordu.

"Aklınızdan ne geçiyor, Sayın Vali'm?"

İrkilip ana dönen Nazenin, başını hafifçe çevirip ona baktı. "Bu kadın..." dedi. "Seher Hanım. Savcı'nın karısı mı?"

Metehan bu soru karşısında donuklaşıp, kaşlarını çatarken göğsünün orta yerinde yükselen kıskançlık duygusuyla baş etmek için uğraşıyordu. *Neden sormuştu bunu şimdi? Kadına neden dikkatli bir şekilde bakıp duruyordu?*

Anlam veremediği ve kendisini tedirgin eden bu davranış karşısında teni buz gibi olurken yüreği kavruluyordu sanki.

"Neden sordun?"

Sorusunu gayriihtiyari, içini kemiren kıskançlıkla sorunca bu sefer yüzü donuklaşan ve sinirlenen Nazenin olmuştu. Ters ters ona bakıp adımlarını sonlandırdı ve tam olarak yüz yüze gelecekleri şekilde döndü. Metehan'a olabildiğince sokulup, kulağına yaklaşırken gözleri çakmak çakmak parlıyordu.

"Sence neden sordum, Binbaşı?"

"Ne bileyim? Cevabını bilsem soruyu sormazdım, Vali Hanım."

Nazenin öfkeyle soludu. Arkasını dönüp, gitmeye hazırlanırken, Binbaşı buna müsaade etmeyip kolunu belli belirsiz tuttu.

"Bu adam... Bana daha önce bahsettiğin, takıntılı eski sevgilin değil mi?"

"Cevabını bildiğin soruları sormadığını sanıyordum, Binbaşı!"

İşte bu cevapla Metehan'ın yüzü katran karasına dönmüş, gözbebekleri daha da koyulaşmıştı. Birbirine kenetlediği dişlerini ayırmadan, "Nazenin Hanım..." derken Nazenin de ona başkaldırıyor, aynı gergin ifadeyle gözlerine bakıyordu.

"Böylesi sohbetlerin ne yeri ne de zamanı, Binbaşı!" diyerek geri geri adımlayan Nazenin, aralarındaki sohbeti sonlandırdı ve Pençe Timi'ne doğru ilerlemeye devam etti.

Metehan birkaç saat önce okuduğu o mektubu yazan kadınla, şu an tartıştığı kadının aynı kişi olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Yaşadığı duygusal ve psikolojik değişimlerden dolayı dağılmanın eşiğine gelmişti. Nazenin'i kolundan tutup, buradan çıkararak her şeyi anlatması için baş başa olacakları bir yere götürme isteğine karşı koymaya çalışıyordu. Nazenin ise sanki tüm o gerginlik yaşanmamış gibi davete katılanların arasına karışıp sohbet etmeyi sürdürdü.

Bu durum, bu yok sayış, belirsizlik, karmaşa, her şeyin flu oluşu, onu bir türlü çözememek, derdini anlayamamak, olan bitenin üstünü kapatma şekli canını sıkıyordu Metehan'ın. O da bu sıkıntıya katlanabilmek adına ya yumruklarını ya da dişlerini sıkıyordu. Ama gözünü bir an olsun Nazenin'in üstünden ayırmıyordu. Onu dikkatle izlediği süre boyunca gözlerinin hangi yöne döndüğünü, kime gülümseyip kime tahammül etmeye çalıştığına bakıyordu. Bu esnada yine dikkatini çeken şey ise Nazenin'in sık sık Savcı'nın karısı Seher'i hedef alan gözleriydi. Neredeyse birkaç dakika arayla kadını bulan gözleri, gözlerinde beliren karmaşık ifade Metehan'ın gönlünde dindirmeye çalıştığı endişeyi azgın dalgalara döndürüyor, kıskançlığını kamçılıyordu.

Evet, mektupta da okumuştu. Nazenin hâlâ kendisini seviyordu ama bunu bilmek, şu an onu kıskanmasına ya da Savcı'nın karısına diktiği bakışlarını kıskanmasına engel olamıyordu.

Neden bakıp duruyor bu kadına? Kadını bir merakla mı bakıyor yoksa Savcı'nın eski sevgilisi olarak duyduğu merakla mı bakıyor?

Kıskançlık, coşkun dalgalar misali kanına karışırken aklına dolan bu sorulara engel olamıyordu. Derin bir soluk alıp az ilerideki bar bölümüne ilerledi ve su alıp içti. Biraz olsun sakinleşmeyi başarınca mekânı dolduran insanları uzaktan uzağa izlemeyi sürdürdü. Nazenin, Belediye Başkanı'yla zoraki sohbetini sonlandırıp Figen Hemşire, Yeliz Öğretmen ve Nuran Öğretmen'in bulunduğu masaya ilerledi.

Onların yanında, diğer insanların yanında olduğundan daha rahat ve samimiydi. Bu, duruşundan, bakışından belli oluyordu. Onları ailesiymiş gibi kabul ediyor, içten sahipleniyordu. Kızlarla sohbete dalıp gülümsemeye başladığında, Metehan da biraz olsun gevşemiş ve onu izlemeye ara vermişti. Vali Hanım, güvenli bölgedeydi en nihayetinde. Saatler bu karmaşık duygular içinde ilerlerken davet sona ermeye ve misafirler bir bir mekândan ayrılmaya başlıyordu.

O anda, "Komutanım, onlar tartışıyorlar mı?" diye soran sesle kendine gelen Metehan, yanında duran Yusuf'a anlamsızca baktı.

"Kim?"

Yusuf'un gözleriyle işaret ettiği noktaya döndüğünde ise Nazenin ve Doğu Savcı'nın sessiz ama hiddetli bir tartışma içinde olduklarını görerek onlara dikkat kesildi. Her ne konuşuyor ya da tartışıyorlarsa Nazenin'in öfkesi kendilerine kadar ulaşıyordu sanki. O ne kadar öfkeli görünüyorsa konuştuğu kişi, yani Doğu Savcı ise o kadar sakin görünüyordu.

Metehan'ın çevresini saran dokuz adam da tıpkı Metehan gibi neler olduğunu anlayamamış ve birbirlerine bakmıştı. Gözleriyle sorular sorup, bir cevap ararken Nazenin hızla bulundukları yere doğru yürümeye başladı. Her ne olduysa davetin sonuna kadar durmaktan bile vazgeçmişti belli ki.

Yanlarından rüzgâr misali geçip giden kadına göz ucuyla bakan Pençe Timi, onun öfkesini ve yeri deler gibi attığı adımları görmüştü. Ancak Metehan'ın gördüğü bu değildi. Kadının yüzündeki gerginliği, stresli ifadeyi, ellerinin usulca titremesine sebep olan öfkeyi görmüştü. Sürekli gözlerini kırpıştırdığını ve gözlerini kırparken bile yüzünü acıyla buruşturduğunu fark ettiğinde, "Uygur!" dedi.

"Emredin, komutanım."

"Figen'i ara. Nazenin Hanım'ın migren atağı tuttu sanırım." Çevresindeki adamların hiçbiri bunu nasıl anladığını anlayamamıştı ama ses de çıkarmamıştı. Nazenin, makam aracına binip, giderken Uygur kendisine denileni yapmak için harekete geçmişti.

***

Davetin son bulmasıyla Albay'ın yanına giden Metehan, az evvel Savcı'yla Nazenin arasında ne gibi bir diyalog geçmiş olabileceğini sorgulamıştı. Ancak bu sorularına kimsenin bir cevap vereceği yoktu. Bu yüzden de orada vakit kaybetmek yerine lojmana dönmüştü. Kendi dairesinin olduğu kata varınca bir an için Nazenin'in evinin kapısına baktı. Nasıl olduğunu merak ediyor, engel olamadığı endişesi ise içini kurt gibi kemiriyordu.

Üst kat merdivenlerini hızla çıktı. Uygur ve Figen'in kapısını çalıp bir süre bekledi. Kapı açıldığında kısa süre önce evine gelen Üsteğmen'le göz göze geldiler. Uygur onu başıyla selamlayıp, içeri doğru seslenerek karısını çağırdıktan sonra kapıdan uzaklaştı. Komutanı tek kelime etmese bile derdini anlaması normaldi. Çünkü onun derdini hepsi biliyordu. Figen kapıya gelip hüzünlü gözlerle gözlerine baktığında, Metehan iyice gerildiğini hissetti.

"Figen, Vali Hanım iyi mi?"

Figen omuzlarını hafifçe silkip, "Evinde sağlam tek bir eşya bırakmadığını düşünmemiz dışında hiçbir şey bilmiyoruz çünkü kapıyı açmıyor," demesiyle gözlerini kapatıp zorla soluklandı. Bir öfke nöbeti daha geçirmişti belli ki.

Nedeni ne bu öfkenin? Öfkesi kime? Savcı'yla ne konuştu? Öfkesinin sebebi Savcı mı? O adam Nazenin'e ne dedi? Yine dengesizce konuşmuş hatta ona asılmış olabilir mi?

Aklına gelen son soruyla rengi resmen mora dönerken, "Sağ ol, Figen," diyerek yeniden aşağı indi. Nazenin'in kapısına yaklaştı ve birkaç kez zile bastı. Ancak kapı tabii ki açılmadı. Bu sefer kapıya sertçe vurdu.

"Vali Hanım!"

Açılmadı.

"Nazenin!"

Yine açılmadı. Kapı açılmadıkça Metehan'ın öfkesi de endişesi de harlanıyordu sanki. *Ya düşüp bayıldıysa? Ya yine burnu oluk oluk kanadıysa ve o anda baygınlık geçirdiyse?* Bu düşüncelerle hepten dellenip yumruğunu kapıya indirdi.

"Nazenin, aç kapıyı! Aç yoksa kırarım!"

Kısa süre sonra kapının kilitlerinin açıldığını duyarak iç çekti. Kapı aralandığında ise gözleri yarı açık, yarı kapalı halde kendisine bakmaya çalışan ama başaramayan kadına şaşkınlıkla bakakaldı. Omzunu kapı kirişine dayamış, ayakta durmaya çalışırken, dili dolanarak, "Kalbin gibi mi? Yoksa kalbim gibi mi?" diye sordu. Metehan hiçbir şey anlamamıştı. Çünkü sorduğu soruya değil, gördüğü manzaraya anlam vermeye çalışıyordu.

"Ne?" Nazenin kıkırdayarak, gülmeye başlarken elini telaşla ağzına kapadı ama hıçkırığını saklayamadı. Metehan kocaman açtığı gözleriyle ona bakıp, "Ne diyorsun sen? Sarhoş musun?" dedi şaşkın şaşkın. *Ne kadar içti de*

bu hale geldi? Onun alkolle olan yakınlığını düşününce kısa sürede bu hale gelmesi için epey sert ve çok alkol tüketttiğini anlamak zor olmamıştı.

"Kıracakmışsın ya... Benim senin kalbini kırdığım gibi mi yoksa senin benim kalbimi kırdığın gibi mi kıracaksın?" Geriye doğru dengesini kaybeden kadına doğru atılıp belini kavradığı sırada göğsüne dayanan ellerin yersiz çabasını hissediyordu. Nazenin kendini geriye doğru itmeye çalışıyor, ondan kurtulmak istiyordu ama nafileydi. Gücü yetmiyordu. "Sarhoş değilim ben! Sarhoş olacak kadar içmem bir kere. Nerede duracağımı bilirim."

İtirazlarına iç çekip, gözlerini devirirken, "Belli belli," diye homurdandı. "Bilirsin. Bu sefer pek bilememişsin gibi görünüyor ama." Eve girip kapıyı kapadı. Kadının yüzünü kavrayıp, gözlerini buluşturarak durumun ne kadar vahim olduğunu anlamaya çalıştı. "Bir sarhoş olmadığın kalmıştı! Aferin ya," diye söylenmeye başladı.

"*Gel*, dedim mi sana? Kapıma dayanmanı mı söyledim? Evime izinsiz girmene izin mi verdim? Ne demeye ayar vermeye kalkıyorsun? Laf yapacaksan..." derken, elini havalandırıp şöyle bir salladı. "Siktir git!"

Metehan yine kocaman açtığı gözleriyle ona bakarken, havadaki elini yakalayıp bir anda çevirdi ve sırtına yapıştırdı. Nazenin, sırtına mıhlanan kolunu, bel boşluğuna oturan elini ondan kurtarmak için çırpınmaya başladı. Ama sonuç yine hüsrandı.

"Bırak!"

"Her şey bir kelimeyle bu hale geldi. Ve sen, hâlâ bana *o* kelimeyi söylüyorsun. Hem de başına küfür koyarak öyle mi?" Kadının diğer elini de yakaladı ve aynı şeyi yaparak sırtına yerleştirdi. Bileklerini beline bastırırken tek eliyle kavramış, sıkıca tutuyordu. Boştaki eliyle de kadının önce ensesini, daha sonra saçlarını tuttu. "Yürek mi yedin sen, kadın? He? Yürek mi yedin? Ulan, bu adam delirir mi ya da sabrı taşar mı diye hiç düşünmüyor musun?"

Nazenin debelenmeyi kesip derin bakışlarla onu sessizce süzdü.

"Düşünüyorum. Düşünüyorum da korkmuyorum."

Metehan öfkeyle dişlerini sıkacaktı ki Nazenin'in yeniden kıkırdamaya başlaması buna engel oldu. Ondan yayılan anason kokusunu usulca koklayıp, yüzünü ekşitirken, "Madem korkmuyorsun gel sen, gel," diyerek onu omzuna attığı gibi banyoya ilerlemeye başladı.

"Kusarım. İndir beni yoksa kusarım."

Bağırışlarına aldırmadan yürümeye devam ediyordu ki omzunda baş aşağı duran kadının kıkırtılarının kahkahalara döndüğünü duyarak kendisi de istemsizce gülmeye başladı. "Gül sen, gül. Az sonra sen ağlarken ben güleceğim," dese de bu sözleri yalandı. O ağlarken gülemezdi ki. *Kıyamazdı.*

"Yalan söylüyorsun. Kıyamazsın ki."

Nihova

Aklından, kalbinden geçen düşüncelerin söze dökülmüş halini Nazenin'den duyunca, kendini tutamayıp kahkaha attı. Nasılsa sarhoş Nazenin yarın bu kahkahayı hatırlamayacaktı. Ayrıca nasıl da biliyordu ona kıyamayacağını. Ve bunu bilerek, hem de sarhoş kafayla bile bilerek bugün bu halde olmalarına sebep olmuştu.

Gözlerini kapatıp yüzündeki siniri ve kırgınlığı gidermeye çalıştı. Banyonun ışığını yakmasıyla omzunda oldukça çekici duran popoyu gördü. Bir an düşünmeden sağ avuçiçini o sıkı ve aklına olmadık anılarını getiren popoya indirdi. O sırada, "Sen öyle zannet!" diyerek de homurdanmıştı.

Tam omzundan indirecekti ki zorla nefes alıp, "Yalan söyleme, kıyamazsın," dediğini duyarak durdu.

Şüpheyle, "Yalan söylediğimi nereden çıkardın?" diye sorup cevabı merakla beklemeye başladı.

Kısa bekleyişinin ardından Nazenin oflaya poflaya, "Bir yerden çıkarmadım, yalan söylediğini biliyorum," diye mırıldandığında gözlerini devirmeden edemedi.

"Nereden biliyormuşsun?"

"Biliyorum çünkü *aynısını* yaptım. Bir ilişkiye bir yalancı yeter! Sen yalan söyleme."

Aniden gelen bu itirafla yaşadığı şaşkınlık, donup kalmasına sebep olsa da çabuk toparlandı. Onu omzundan indirip, belinin iki yanından sıkıca tutarken gözlerine dikkatle bakıyordu. İşte şimdi karşısında duran kadın, o mektubu yazan kadındı. Sarhoştu ve dili usul usul gerçekleri fısıldıyordu.

"Yani sen bana *yalan* söyledin, öyle mi?"

Birkaç dakikadır baş aşağı duran Nazenin, aniden ayakları üstünde durmaya başlayınca odağını kaybetmişti. Çünkü başı feci halde dönüyor, ağrıyor hatta zonkluyordu. Avuçiçleriyle başına baskı yaparken yüzünü acıyla buruşturdu.

"Sarhoşluğumdan faydalanıp ağzımdan laf almaya çalışma. Konuşmayacağım."

Nazenin'in çocuk gibi ayağını yere vurarak söylediği sözlere gülmemek için altdudağını dişleyen Metehan, başını usul usul salladı.

"Hani sarhoş değildin sen? Hatta sarhoş olmazdın! Bakıyorum da şimdi kabul ediyorsun sarhoş olduğunu. Bir yalanın daha ortaya çıktı."

"Evine gitsene sen. Ne demeye geldin ki zaten anlamadım."

"Seni ayıltayım, gideceğim."

Nazenin kendini göstererek, kıkırdarken, "Beni ayıltacaksın..." dedi. "Nasıl olacakmış o? Çok merak ettim," derken ayakları yine yerden kesiliverdi.

"O zaman merakını gidereyim, güzelim."

Metehan'ın boğuk sesi kulağına ulaştığında istemsizce titremiş ve dudaklarını kapamaya fırsat bulamadan kısık bir sesle inlemişti bile. Kadının dudaklarından firar eden sesle neye uğradığını şaşıran Metehan, birkaç saniye duraksasa da onu duşa sokmuştu. Duşakabinin ortasında, gözleri kapalı vaziyette habersizce başına gelecekleri bekleyen kadını süzdü doya doya.

Her an sabrını daha fazla zorlayan, bedenindeki kan akışını değiştiren, hormonlarını altüst eden ve saniyeler içinde belinin aşağısındaki uzvunu yönetmeye başlayan bu kadınla nasıl baş edecekti, bilmiyordu. Az evvel söylediklerinin tam olarak ne anlama geldiğini bilmediği gibi onunla mücadele etmeyi de bilmiyordu.

Derin bir nefes alıp, gürültüyle verdiği sırada gözlerini açarak neler olduğunu anlamaya çalışan Nazenin, başından aşağı boşalan soğuk suyu hissetmesiyle çığlığı bastı.

"Nasıl ayılacağını şimdi anladın mı?"

Nazenin, gülen adama ters bir bakış atıp, titreyen çenesini sıkarak, "Ağzına sıçayım! Dondum!" diye söylenirken duştan çıkmak istedi ama Metehan buna engel oldu. "Dondum diyorum! Çok soğuk!"

"Don. Don da aklın başına gelsin."

"Donmamam için saatlerce uğraşan adam mı söylüyor bunu?" deyip, kahkaha atarken, sırtını duvara dayayarak usulca yere doğru kaydı ve oturdu. Sırtı soğuk fayansa yaslıydı. Üstünden buz gibi su akıyordu. Bacaklarını kendine doğru çekip, kollarıyla sardıktan sonra alnını da dizlerine dayayıp yüzünü sakladı. Bedeninin her yerini ıslatan damlaların arasında usulca soluklanırken Metehan da öylece durmuş, onu izliyordu.

Bir dakika kadar öylece durduktan sonra dizlerinin üstüne çöküp kendini dış dünyaya kapatmış gibi görünen kadının kollarını tuttu ve onu kendine doğru çekti. Zor da olsa başını kaldırıp, gözlerine bakarken, "Bana o yazıyı yazan, aşkını korkusuzca ve canı gönülden söyleyen kadını görmek istiyorum, onunla konuşmak istiyorum," dedi ve kesilen soluklarıyla sızlayan ciğerlerine derin derin nefes çekti. "Bana onca şeyi yazıp aşkını, sevgini bağıra çağıra söylemişsin. O zaman neden *git*, dedin? Neden, Nazenin? Şimdi söyle bana, neden yalnız bıraktın beni?"

Sonunda aklındaki soruları sormuştu. Ancak Nazenin ağzını açıp da tek kelime bile etmedi. Bir sorusuna bile cevap vermedi. Yalnızca gözlerine biriken ve yanaklarına dökülmek üzere olan yaşları usulca sildi. Metehan, onun gözlerinden akmaya hazırlanan yaşları gördükçe, yanına sokulup bedenini kolları arasına hapsetme ve soğuyan bedenini ısıtma isteğini bastırmaya çalışıp geriye doğru adımladı. "Temiz kıyafet getireyim," diyerek, banyodan çıkıp, derin bir nefes alırken eli kalbinin üstüne gitmiş ve orayı usulca ov-

muştu. Sanki bunu yaparsa yüreğindeki yangını biraz olsun dindirebilecek gibi hissetmişti ama hiçbir şey değişmemişti. Göğsünün sol yanı cayır cayır yanıyor, içini titreten o kadına koşmak istiyordu.

Bu düşünceyi aklından çıkarmak ister gibi başını sağa sola sallayıp hızlıca banyodan uzaklaşacağı sırada duyduğu sesle durdu. Sesin güzelliğiyle donup, kalırken ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Sen gittiğinde gözüm arkada kaldı,
Canım sıkıldı, çabuk gel.
Tadım kalmadı, hemen gel..."

Pürüzsüz, kadife gibi sesi banyodan taşıyor ve kulağına ulaşıyordu. Daha önce Nazenin'i şarkı söylerken, duyup duymadığını düşündü. Ancak hiçbir şey anımsayamadı. Hayır, duymamıştı. Eğer duysaydı böyle güzel bir sesi asla unutmazdı.

Bu kadının güzel yapmadığı bir şey var mı acaba?

Metehan küçük adımlarla yeniden banyonun kapısına geldi ve çaktırmadan ona baktı. Duşun altındaki oturuşunu değiştirmiş, kabinin camına başını yaslamış, gözlerini ise kapamıştı. Metehan, onun kendisinden bihaber olduğunu anlayınca, gülümsemeden edemedi. Bu sırada Nazenin ise şarkının ilk sözlerini tekrar ediyordu.

"Sen gittiğinde gözüm arkada kaldı,
Canım sıkıldı, çabuk gel.
Tadım kalmadı, hemen gel.
Birkaç gün içinde dön, ne olur...
Bıraktığın gibi burdayım,
Yalnız değilsin, canındayım.
Tut elimi tut, yanındayım,
Yalnız değilsin, canındayım."

Şarkıyı söyleyen kadının sesi miydi Metehan'ı darmadağın eden yoksa şarkının sözleri miydi bilmiyordu. Ama dağıldığı bir gerçekti. Sanki Nazenin bu şarkıyla söyleyemediklerini söylüyor, kendisine *gel*, diyordu.

Soğuk yüzünden titrediğini gördüğünde kendine gelip ayaklandı ve doğruca Nazenin'in yatak odasına ilerleyip içeri girdi. Odanın ışığını yaktığı anda gözlerinin önüne gelen düşüncelerle soluğu kesilmiş, boğazı kurumuş ve kupkuru boğazından bir inilti yükselmişti. Cumayı cumartesiye bağlayan o gece, bu eve duş almak için geldikten sonra odada yaşadıkları anlar anlatamayacağı kadar güzel, tutkulu ve baştan çıkarıcıydı.

Az evvel omzunda duran ve tokat attığı o poponun bu odada nasıl salındığını tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Boğazındaki yangını söndürmek istiyormuş gibi eliyle boğazını sarıp nefeslenmek istedi ama uğraşı boşaydı.

O gece gözünün önünden gitmiyordu. Kendisine, aklından çıkaramadığı anlara, o anları yaşadığı kadına duyduğu öfkeyle arkasını dönüp odadan çıkacaktı ki kapıda yağmurdan ıslanmış bir kedi yavrusu gibi duran kadını gördü. Görmez olaydı.

Nazenin de öylece kalmış, önce yatağa, daha sonra yatağın karşısındaki aynaya bakıyordu. Bakışları eşyalar arasında hızla gidip, gelirken, kıpkırmızı olan yanaklarını hissederek başını eğdiğinde, Metehan gözlerini onun üstünde gezdirip, anlamsızca homurdanmadan edemedi.

Odada yaşadıkları mahrem anıları yetmezmiş gibi bir de karşısında sırılsıklam duran kadının cazibesine karşı koymak ve onu yok saymak zordu. Islanan kıyafetleri bedenine yapışıp, tenini ikinci bir deri gibi sararken hayal gücüne hiçbir şey bırakmamıştı. Çünkü her kıvrımı göz önündeydi. Beyaz tişörtü üst bedenine öyle bir yapışmıştı ki resmen teni görünüyordu. Göğüslerinin şekli zaten belirginken, bir de soğuk yüzünden küçücük olup sertleşen göğüs uçları gözüne gözüne batıyordu.

Gözlerini o küçücük ama içini yakıp geçen ve tüm arzularını hortlatan ayrıntıdan kaçırıp, Nazenin'e dokunmamaya çalışarak kapıdan geçecekti ki kolunu tutan el buna engel oldu

"Ne o? Yoksa kaçıyor musun? Bu odaya bakınca aklına bir şey mi geldi? Sana bir şey mi hatırlattı?"

Metehan'ın bir süre önce kendi evinde söylediği sözler, bugün yönünü değiştirip kendisine saplanmıştı. Sabırlı olmaya çalışarak, nefes alıp gözlerini Nazenin'e çevirdiğinde, kadının yüzündeki meydan okuyan o gülümsemeyi gördü. Oldukça cezbedici, akıl karıştırıcı, hatırladığı tüm anıları yeniden yaşamak istemesine sebep olan imalı bir bakış ve gülüştü bu.

Onun bu küstahlığına mı sinirlense yoksa cesaretine mi hayran kalsa bilemeyerek, başını sallarken, "Evet," dedi. Nazenin sesle gülüp damarına basacaktı ki kadını bedeniyle kapı kirişi arasına hapsedip ona açıkça sürtündü. "Evet, hatırladım," diye fısıldadı. "Bu odada, bu yatakta, bu aynanın karşısında nasıl *sevişti̇ği̇mi̇zi* hatırladım. Aynaya yansıyan bedenlerimizi, bana nasıl dokunduğunu, sana nasıl dokunduğumu, adımı sayıklayarak inleyişlerini, adını haykırarak boşaldığım anı hatırladım."

Nazenin hiç beklemediği kadar açık gelen bu cevapla irkilirken, karnıyla kasığı arasına baskı uygulayan uzvu hissederek inlemek istedi. Hâlâ bir nebze sarhoş olsa da kendine engel olup, altdudağını ısırarak o isteğini bastırdı. Ardından derin bir soluk alıp, "En azından *sevişmek* kelimesini kullanabildin, tebrikler, Binbaşı!" dediğinde, Metehan avuçiçini tam da kadının başının üstüne vurmuştu.

"Sen ona sevişmek diyorsun ama bana sorarsan yaşadığımız hiçbir şey

sevişme kelimesiyle örtüşmüyor. Biz sevişmedik, yavrum. Çok başka şeyler yaşadık. Ama inan ki o yaşadıklarımıza ne denir, ben de bilmiyorum." Geri çekilip, Nazenin'in kıpkırmızı kesilen yüzüne bakarken, bıyık altından gülmeden ededi. "Sen o kelimeyi ara, bul. Bulursan bana da söyle."

Bir adım atıp, koridora çıkacaktı ki durup yeniden ona sokuldu. Elinin tersini şakağına dayayıp usulca aşağı inmeye başladı. Yanağını, çenesini, boynunu geçti. Ama durmadı. Gerdanına yapışan ıslak tişörtün üstünden ilerledi bu kez. Usulca göğüslerine dokundu. Nazenin bu dokunuşla titreyince güldü yine belli belirsiz. Göğsünün ucunda elinin tersiyle daireler çizerken, kulağına sokuldu.

"Zorlama beni, Nazenin. Kalbim kırıkken, aklımda binlerce soru varken, sen bir yakın, bir uzakken, hiçbir soruma cevap vermezken ve hiçbir şeyi açık açık anlatmazken sana dokunmak istemiyorum. Yaşadığımız her birliktelik, sevgimiz göğsümüzden taşarken yaşanmalı. Çünkü kaçıncı kez buluşursa buluşsun tenlerimiz, bedenlerimiz... Bu her seferinde ilkmiş gibi sevgiyle ve ilgiyle olmalı."

Son sözlerini söyleyip kendini koridora atmayı başardığında, sanki yeniden soluk almaya başlamıştı. Ardında bıraktığı kadın ise hâlâ kapı kirişine mıhlanmış gibi öylece duruyor, kendini toparlamaya çalışıyordu. Metehan onu düşünceleriyle baş başa bırakmanın daha doğru olduğunu düşünerek, koridor boyunca ilerleyip önce salona göz attı. Salon hasarsızdı. Sonra ağır adımlarla mutfağa ilerleyip, kapısında durarak göreceğini tahmin ettiği manzaraya kendini hazırladı. Kapıdan başını uzatmasıyla yerle bir olmuş mutfağı görmesi aynı anda olmuştu. Her taraf darmadağındı. Açık duran mutfak dolapları boştu çünkü içlerini dolduran eşyaların hepsi yerdeydi ve parampar-çaydı.

"Ocağıma incir ağacı dikersin sen, kızım," deyip, başını usulca sallarken kendi kendine konuşmayı sürdürüyordu. "Her ay mutfak eşyalarını yeniden almak ne kadara mal oluyordur acaba?"

"Babama sor."

Ardından gelen fısıltılı ve imalı sesle irkildi. Birkaç saniye durup, yakalandığı için kendine söverken bir yandan da dilini ısırıyordu. Omzunun üstünden ona doğru baktı. Sonra bedenini tamamen döndürüp, onu süzerken temiz ve kuru kıyafetler giymiş olduğunu görerek biraz olsun rahatladı.

"Sana sorduğum sorulara cevap alabiliyor muyum ki babana seninle ilgili soru sorabilecek bir durumum olsun," dedi. Bir an durup dilini ısırdı. Daha nice şey söylemek istiyordu ama onu daha da üzüp yıpratmak, kendini de kahretmek istemiyordu.

"Söyle. Devam et!" diye sakinleştirmeye çalıştığı duygularına kamçıyı

indiren kadına dosdoğru ve sert bir ifadeyle baktı. Birkaç adımda yanına yaklaşıp yine açtı ağzını, yumdu gözünü.

"*Beni neden bıraktın*, diye soruyorum, cevap yok. *O adam eski sevgilin mi*, diye soruyorum, cevap yok. *O yazıyı bana yazdın da neden beni yalnız bıraktın*, diye soruyorum, cevap yine yok." Nazenin'in kolunu kavrayıp, bedenini bedenine yaslarken, dişlerini sıka sıka, "Ne dedi o adam?" diye sordu. "Ne dedi de bu kadar delirdin? Bari buna cevap ver."

Nazenin ise bir an için gözlerini kapatıp beklemiş ve gözlerini yeniden açtığında, "Yakında duyarsınız," demekle yetinmişti.

"Ben şimdi duymak istiyorum. Şimdi! Şu an duymak istiyorum."

Gür sesi buz gibiydi ve sesi o kadar yüksekti ki Nazenin'in kulakları uğuldamıştı sanki. Bu bağırışlara dayanamayıp en sonunda o da resmen patladı.

"Yakında duyarsın dediysem yakında duyarsın, Metehan! Yeter, kes artık!" demesiyle sırtının duvarla buluştuğunu hissetti. Metehan'ın uyguladığı baskıyla başını duvara çarpacaktı ki duvarla başı arasına giren el buna engel oldu.

"Ne dedi? Sana ne dedi, Nazenin? Ne dedi de bu kadar sinirlendin? Gözün döndü resmen." Başını eğmiş, kadının dudaklarına sokulmuş, fısıldayarak yine aynı soruları soruyordu. Ancak Nazenin kilit vurduğu ağzını açıp da tek kelime etmiyor, Metehan'ın öfkesi yine yükseliyordu. "Yahu, bir şey söyle, kadın. Bir şey söyle, be!"

Bağırışıyla kendine gelen Nazenin'in tepesi iyice atmıştı. "Kimi köşeye sıkıştırıp konuşturmaya çalıştığına dikkat et, Binbaşı! Yeter artık, çok uzadı bu muhabbet. Derhal çık evimden," diye tıpkı onun gibi bağırınca Metehan önce şaşırmış, ardından o şaşkın halinden kurtulup derhal kapıya doğru yürümüştü. Kapıdan çıkmadan önce söylediği sözler ise kimi köşeye sıkıştırdığını gayet iyi hatırladığını belirtir nitelikteydi.

"İyi geceler, Sayın Vali'm."

Nazenin kapanan kapıya bakıp, alnını öfkeyle ovuştururken sessizce cevap verdi.

"İyi geceler, Binbaşı!"

***

Cuma günü mesai bitiminde askeri helikopterle Ankara'ya geçen Nazenin, Metehan'la son yaşananları düşünmemeye çalışıyor ve karşısında oturan Birce'yle Sinem'e odaklanmak için çabalıyordu. Sinem'in bu görüşmeye Birce'yle gelmesi ise büyük sürprizdi. Birce'yi karşısında gördüğü ilk anda Sinem'e biraz kızsa da Birce'nin ne kadar inatçı olduğunu en iyi bilenlerden biriydi. Birce ne yapıp etmiş, Sinem'i konuşturmuş ve Nazenin'le yaptıkları görüşmenin ayrıntılarını öğrenmişti.

Birce *ben de geleceğim*, diyerek, rest çekip katıldığı görüşmenin nereye varacağını, Sinem'in Nazenin'e ne cevap vereceğini merak etse de merak ettiği asıl şey Nazenin'in bu haliydi. Ne olmuştu bu kıza? Ya da ne oluyordu? Konuşmuyor, anlatmıyordu ama gözleri kendisini ele veriyordu. Bedenen burada olsa da ruhen olmadığının ikisi de farkındaydı.

Göz ucuyla Sinem'e bakan Birce, "Söze gir," diyerek arkadaşını dürttüğünde, Sinem Savcı hafifçe silkelenerek kendine geldi.

"Benimle yaptığınız görüşmenin cevabını almak için buradasınız, değil mi Sayın Vali'm?"

Nazenin bu sözlerle toparlanıp, dalgınlığını atmaya çalışırken Sinem'e kısa bir an baktı ve başını usulca salladı. "Cevabını duymak için geldim, evet. Ama bir şeyler daha söylemek için de geldim," deyip duraksadı. Sinem oturuşunu daha da dikleştirmiş, resmen Nazenin'in ağzının içine bakmaya başlamıştı.

"Ne söyleyeceksiniz?" diye soran arkadaşına buruk bir tebessümle karşılık veren Nazenin, sıkıntıyla soluklandı.

"*Güvendiğim insanlara ihtiyacım var*, demiştim ya..."

"Evet."

"Artık gerçekten güvendiğim insanlara ihtiyacım olduğunu anladım," deyip durdu. Yine nefes alıp, dişlerini sıkmamaya çalışarak sözlerine devam etti. "Cumhuriyet Savcısı Doğu Engerek, Akdağ'da!"

Birce ve Sinem'in gözleri fal taşı gibi açılırken dudakları arasından, "Ne?" diye bağırışları yükselmiş, Nazenin ise onları el hareketiyle sessizliğe davet edip konuşmaya devam etmişti.

"Doğu Savcı, Rahmetli Savcı Veysel Giray Özyurt'un yarım kalan görevine atanmış."

Sinem ve Birce duyduklarını doğru anlayıp anlamadığını idrak etmeye çalışıyor, birbirlerine şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Yahu, koca ülkede başka savcı mı kalmamış? Bu nasıl oluyor?" Birce'nin isyan dolu bu sorusuna omuzlarını usulca silkerek karşılık veren Nazenin, sessizliğini korurken Sinem de söylenip duruyordu. Birce öfkeyle elini masaya geçirip ikisini de yerlerinden sıçrattı. Ne olduğunu anlamak ister gibi Birce'ye dönen kızlar, ağızlarını bile açamadan Birce sazı eline almıştı. "Bana bakın. Bana bakın ama Vali ve Savcı olarak değil, kardeşlerim olarak bakın. Beni yalnız bırakamazsınız, tamam mı? Benim şu hayatta sizden başka kardeşim yok." Nazenin ve Sinem'in duygusal bakışlarını yok etmek istermiş gibi elini havada salladı. "Sinem, eğer sen de gidersen bir an düşünmem, isterim tayinimi! Bunu böyle bil ve ona göre karar ver," demesiyle arkasına yaslanıp kollarını göğsünde bağlaması ve başını havaya dikip dışarıya çevirmesi aynı

anda olmuştu. Kızlar onun bu tavrına, tribine gülmeye başlamadan önce masada birkaç saniye sessizlik hüküm sürdü. Ardından kahkahaları birbirine karıştı.

"Deli bu, ya! Valla bak. Aklında eksik var bu kızın."

Sinem'in sözleriyle bir kahkaha daha atan Nazenin, uzun zaman sonra kendi gibi hissediyor, gülüyordu.

"Abimden habersiz tayin isteyip adama da mesaj atar bu."

"Aman, sanki abinin doğru düzgün eve geldiği var da! Ya görevde ya da Akdağ'da. Ben de oraya geleyim bari de kocamı göreyim."

Nazenin, Birce'nin gayet ciddi söylediği sözlerle öylece kalırken Sinem, "Hâkim Hanım dünden razıymış, Sayın Vali'm," dedi. "Ee, o zaman ben ekibi bozmayayım. Geleyim o tarafa doğru. Madem kadroda savcı açığı var, senin de güvendiğin insanlara ihtiyacın var. Seni yalnız bırakmak olmaz."

Üç kız birbirlerine öylece baktı ve gülmeye başladı. Nazenin ışıl ışıl parlayan gözlerine biriken yaşları hızlıca silmeye çalışırken, "Yani ikiniz de tayin isteyeceksiniz, öyle mi?" diye sormadan edemedi.

"Evet," diye verilen cevabın hızıyla, gözyaşlarının akma hızı yarışmak üzereydi.

"Ama aldığınız riskin..."

"Farkındayız, Sayın Vali'm."

Nazenin ayaklandı ve aralarındaki masayı aşarak kendisi gibi ayaklanan kızlara sarılıverdi. "İyi ki varsınız. İyi ki varsınız ve iyi ki benim hayatımdasınız," dediğinde kızlar da gözyaşlarını daha fazla tutamamıştı. Birbirlerine kenetlenmiş halde biraz daha durduktan sonra ilk toparlanan Nazenin oldu ve yerine geçip dostlarına baktı. "Sizi yanımda istememin tek sebebi size sonsuz güvenmem değil. Aklımdaki bir projeyi sizlerle hayata geçirmek istemem. Şimdi beni dikkatlice dinleyin bakalım," diyerek, söze başlayıp aklındaki düşünceleri anlatmaya başladı. O anlattı, kızlar dinledi. O heyecanlandı, kızlar heyecanlandı. Saat gece yarısını bulana kadar hem işten hem de özel hayatlarından uzun uzun konuşup sohbet ettiler. Üçünün de pili bitip üstlerine yorgunluk çöktüğünde ilk ayaklanan Birce olmuştu.

"Hanımlar, beni evde kocam bekler. Gideyim de son havadisleri kendisine ileteyim." İkisini de bir güzel öperken aklına gelen şeyle durdu ve Nazenin'e döndü. "Bu gece annemlerde mi kalacaksın yoksa bizde mi?"

"Otelde kalacağım," demesiyle ağzını açacak olan Birce'yi hemen susturdu. "Ve sen itiraz etmeyeceksin. Hadi, git."

Birce gözlerini devirerek mekândan çıktıktan sonra Sinem ve Nazenin de her an haberleşmek üzere sözleşerek, vedalaşıp ayrıldı.

Geceyi geçirmek için otele gelen Nazenin, sıkıntıyla odaya göz atıp bal-

kona ilerledi. Kimsenin evinde kalmak istememe sebebi biraz yalnız kalmak ve kafa dinlemekti ama başka bir sebebi daha vardı. Bu sebep, uykularını bölen kâbuslardı ve ne yazık ki bunu kimseye söyleyemiyordu. Doğru düzgün uyuyamaması, sürekli yorgun, bitkin ve halsiz olması da bu yüzdendi.

Her şey ne ara bu kadar kötüye gitmeye başlamıştı? Her şey ne ara bu kadar tepetaklak olmuştu? Sorularının cevabını düşünse de o cevapları bulamıyordu. Bir an gelmişti ve resmen dünyası tersine dönmüştü. Aldığı tehditler, yaşadığı *mobbing*'ler onu hem sevdiğinden hem de sevdiklerinden uzaklaştırmıştı. Hatta kendinden bile uzaklaşmış hissediyordu. *Ne acı!*

Kendini düşünmemek içindi bu kadar çalışması, nefes bile almaması. Bazen aynadaki yansımasına bakınca haline acıyası geliyordu. İnsan kendi haline bakıp da hayıflanır, kendine acır mıydı? Nazenin son zamanlarda içten içe bunu yapar olmuştu.

Bir tarafta Zait iti, bir tarafta Başkan ve iş ortakları, bir tarafta ise Cansel vardı. Cansel'in hangi tarafa dahil olduğunu bile çözebilmiş değillerdi. Kadın o dosyayı verdiği günden beri sır olmuştu sanki.

Nazenin ise bu üçgenin ortasındaki yemdi. Önce hangi taraf kendisini yiyecek diye durmuş, bekliyordu. Çünkü ne Zait'e ne de Cansel'e ulaşabiliyorlardı. Başkan da en ufak bir açık vermiyor, rengini belli etmiyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi ortaya çıkıveren Doğu Savcı ise bambaşka bir konu, bambaşka bir şüphe sebebiydi.

Onca meslektaşı dururken en önemli soruşturmanın başına neden Doğu gelmişti? Bu geliş, bu görevlendirme tesadüf müydü? Yoksa kendisini de bilerek Akdağ'a görevlendiren görünmez eller tarafından mı görevlendirilmişti? Doğu da bilerek ve bir oyunun parçası olarak mı gelmişti?

Doğu Savcı'nın geliş sebebiyle ilgili teoriler düşünürken aklı yine usulca Seher Hanım'a, yani Savcı'nın karısına gitmişti. Kadının donuk bakan gözlerini, garip durgunluğunu, kendisini ifade edemeyecek kadar hatta adını bile söylemeyi unutacak kadar pasif oluşunu düşündü. Bu sırada gözlerinin önüne onunla tokalaştığı an geldi. Kadında fark ettiği o küçük ayrıntıları düşünürken kaşları çatılmış, alnı kırışmıştı. Bu düşünceleri aklından kovup duşa girdikten sonra giyinmiş ve yatağına uzanmıştı ki gözlerinin önüne gelen adamla yüzünde buruk bir tebessüm oluştu.

O gülümsemeye sığınıp da gözlerini kapadı. Metehan'ı düşünerek daldı uykuya. Kâbuslar peşi sıra zihnine sızıp zaten huzursuz olan uykusunu zehir ettiğinde sabah olmak üzereydi. Ankara semalarına gün doğarken bir fincan kahve eşliğinde bir sigara içip güneşi selamladı sessizce.

Kahvesinden son yudumunu almış ve yatak odasına geri dönmüştü ki odanın kapısının çaldığını duyarak irkildi. *Kim gelmişti?* Burada kaldığını

Demir ve Levent dışında kimse bilmiyordu. Kızlara bile hangi otelde kalacağını söylememişti.

Kahve fincanını bir köşeye bırakıp, kapıya doğru ilerlerken otel çalışanlarından birinin gelmiş olabileceğini ancak düşünebildi. Çekimser bir sesle, "Kim o?" diye mırıldandı.

"Benim kızım," diyen gür ve berrak sesi duyunca içi kıpır kıpır olmuştu. Kapıyı aralayıp babasını karşısında görmesiyle yüzünde tebessüm oluştu.

"Paşa'm... İstihbaratın sağlam çalışıyor."

"Ankara'ya gelip de bizi görmeden döneceğini mi sandın?" diyerek odaya adım atan Seyfettin Bey, kapıyı kapadığı gibi kızına sıkıca sarıldı.

"Neden eve gelmedin, gözümün çiçeği? Sen neden kaçıyorsun?" Nazenin bu sorulardan kaçmak, saklanmak ister gibi yüzünü babasının göğsüne dayayıp, iç çekerken Seyfettin Bey kızının sırtını usul usul sıvazladı. "Gel bakayım, şöyle otur da baba kız biraz konuşalım." Kızını kolunun altına alarak, az ilerideki koltuklara doğru ilerleyip oturdu. "Anlat bakalım, nasıl gidiyor?"

Nazenin omuzlarını silkip, "Karmakarışık gidiyor," dediğinde, Seyfettin Bey buruk bir tebessümle ona baktı. Fakat çok geçmeden, yüzündeki o tebessüm kaybolup yerini endişeli bir ifadeye bıraktı.

"Ne bu halin be yavrucuğum? Çöp gibi kalmışsın, hasta gibi görünüyorsun. Bu gidişle gerçekten hasta olacaksın, Nazenin." Babasının endişesini anlayan Nazenin gülümsemeye çalıştı. "İyiyim ben, merak etme," dedi. Fakat onu ikna edememişti. Sonuçta Seyfettin Paşa'nın gözleri yaşına göre bir hayli iyi görüyordu. O gözlerle de kızını görüyordu.

"İyiyim, diyerek kendini bile kandıramıyorsun da kalkmış, beni kandırmaya çalışıyorsun. Yahu, sen de o sırık da yürüyen iskelete dönmüşsünüz. O sırık var ya, o sırık... Hayatında ilk kez izin aldı, ortadan kayboldu. Adamı derbeder ettin be kızım. Yazık değil mi? Ona da sana da yazık değil mi? Aklına bir şey koydun, bizi de kendine uydurdun ama bu yaptığın size zarar veriyor, görmüyor musun? O, senin yanında olmak istiyor. Yahu, bunu ben anladım, sen anlamıyor musun?" diye isyan eden Seyfettin daha nice şey söyleyip kızını kendine getirmek istiyordu ama üstüne giderse iyice içine kapanmasından da korkuyordu.

"Baba, bunları daha önce konuştuk."

"Biz konuşmadık, hanımefendi. Sen konuştun. *Metehan'ı ve Pençe Timi'ni benden uzaklaştırın. Onlar da hedefte ve Metehan beni korumak uğruna kendini kaybetmiş vaziyette. Başına bir şey gelmesinden korkuyorum. Bir süre ayrı kalmamız gerek*, dedin. Ben ve Cihan ise dinledik. Bize konuşmamız için fırsat bile vermeyip kafana koyduğunu yaptın." Seyfettin bir anda sesini

yükseltip, sabrının sonunda olduğunu böylece belli ederken, "Ben, bugüne kadar seni daima annene benzetirdim ama sen, son olaylarda bana ne kadar benzediğini kanıtladın," diye çıkıştı.

Nazenin ise onun yükselen sesinden irkilip, "Nasıl yani?" diye fısıldadı.

Paşa, kızının kafasının karıştığını gözlerinden görüyor ve bu haline üzüntüyle bakıyordu. "Metehan bayağı üstüne geliyormuş. Alıyorum haberlerinizi. Ama sen ağzını bile açmıyor, ondan kaçmaya devam ediyormuşsun." Kızının biraz utançla biraz da mahcubiyetle eğdiği başını kaldırmak için çenesinin altını kavrayıp gözlerine baktı. "Seni neden kendime benzettim, biliyor musun? Çünkü ben daima sevdiklerinden kaçan ve bu kaçışla onları koruduğunu sanan biriydim. Annen hayatıma girene kadar da bu böyle gitti. Hatta ilk başta annenden de kaçtığımı daha önce anlatmıştım. Ancak annen inatçı kadındır. Kaçmak için uğraştığım o yolları evirip, çevirip kendine çıkardı ve bunun bir çözüm olmadığım, dahası boşa çaba olduğunu kanıtladı bana." Bir an durup, iç çekerken kızının saçlarını okşamış ve yüzünü ellerinin arasına almıştı. "Ölüm bizim için daima var. Biz bunu bilerek yaşıyoruz. Hayatımızdaki insanlar da bunu bilerek bizimle yaşamayı, o hayatı paylaşmayı seçiyor ve en büyük fedakârlığı yapıyorlar. Şimdi sen, senin için ya da seninle bir ömür geçirebilmek için böylesi bir fedakârlığı yapmaya dünden razı olan bir adamı itiyorsun hayatından. Belki de her şeye rağmen mutlulukla geçecek günlerinizi boşa bir acıyla geçirmenize sebep oluyorsun. Ondan aldığın mutluluk yüzünden onun da hakkına giriyorsun belki de," dediğinde, Nazenin irkilip kocaman açtığı gözlerle babasına baktı.

"Bana bir şey olursa ardımda acı içinde kalmasın diye uğraşıyorum."

Seyfettin bu sözlere ikna olmadı ve başını hafifçe sağa sola salladı. "Hayır, bu doğru değil, Nazenin," dedi. "Kendini buna inandırmışsın, buna inanmak için de önüne haklı sebepler, yaşanmışlıklar koymuşsun ama bu doğru değil, kızım. Sen, Metehan'ın elini kolunu bağladın, gönlünü kırdın ve mutlu olma ihtimalinizi, kötü ihtimalleri öne sürerek yok ettin. Evet, sana bir şey olabilir. Allah göstermesin ama olabilir. Her an, her şekilde olur olacaksa. Öyle bir şey olursa Metehan, şehidin sevgilisi hatta belki eşi olur ve gururla taşır bunu. Keza sen... Ona bir şey olursa şehidin sevgilisi ya da eşi olur ve gururla taşırsın bunu."

Nazenin'in gözünden birkaç damla yaş peşi sıra döküldüğünde, Seyfettin hüzünle iç çekip ona sıkıca sarıldı ve bir süre öylece bekledi. Bu bekleyiş esnasında biraz olsun sakinleşmeyi başaran Nazenin, burnunu çekmeyi sonlandıramasa da, "Ya benim yüzümden ona bir şey olursa?" dedi. "O zaman ne yapacağım?"

Sorusunu otuz yaşında bir kadın gibi değil de çocuk gibi bir ses ve ifadeyle sorunca Seyfettin içine içine ama ona kıyamayarak güldü.

"Ben seni yıllarca sakladım da ne oldu? Bu yaptığım, bugün yaşadıklarını engelleyebildi mi? Sen daha birkaç ay önce bu yüzden bana ateş püskürmedin mi be yavrum? Şimdi niye aynı şeyi Metehan'a yapıyorsun? Metehan'dan kaçınca çözülüyor mu her sorun? Metehan'dan kaçınca kendinle birlikte onu da hedef haline getirme durumun son buluyor mu? Ben cevap vereyim. *Hayır!* Aksine daha çok dikkat çekip onun, senin zayıf noktan olduğunu anlamalarına sebep oluyorsun." Nazenin yüzüne tokat gibi inen bu sözlerle sarsılırken, Seyfettin onun gönlünde açılan kapıdan içeri girip sözlerini fısıldamaya devam etti. "Bana benzediğini söyledim ya az önce... Sadece bana benzemekle kalmıyor, benim yaptığım hataların aynısını yapıyorsun. Aslında ondan kaçıp kendini kahredeceğine, onu kendinden uzaklaştırıp onu kahredeceğine, herkese ve her şeye inat yan yana olmayı denesene, Nazenin. Şimdi yan yana olmazsanız, şimdi Metehan'ı ardında bırakmaya devam edersen yarın her şey son bulduğunda o adam sana nasıl güvenecek, kızım? Bir başka olay esnasında onu bırakıp gitmeyeceğine nasıl inanacak? Aşk, sevgi, adına ne dersen de. Bunlar güven üzerine kurulur. Sen o güveni yıkıyorsun. Ona yanında olma, sana destek olma şansını vermiyor, aksine o şansı canınızı yaka yaka elinden alıyorsun. O yüzden öfkeli sana. O yüzden ateş püskürüyor ve her fırsatta canını yakıyor. Kendisini yanında durmaya layık görmediğini düşünüyor belki de."

"Öyle değil," deyip isyan eden Nazenin, gözlerine biriken yaşları serbest bıraktı.

"Ama Metehan öyle sanıyor çünkü sen ona bir açıklama bile yapmıyorsun. Sen bencil bir insan değilsin, yavrucuğum. Lütfen bu sözlerimi düşün ve doğru kararı ver, olur mu?" diyen Seyfettin ayaklanmış, kızını alnından öpüp kapıya yönelmişti. "Seni seviyorum. Hepimiz seni çok seviyoruz."

Nazenin başını kaldırıp, gözyaşlarına inat babasına gülümserken bir yandan da içini çekiyordu. "Ben de seni seviyorum, baba. Teşekkür ederim." Seyfettin Bey odadan çıkıp kızını düşünceleriyle baş başa bırakacaktı ki, "Ayrıca kız babaları kıskanç olur. Arabulucu olmaz. Senden hiç böyle bir performans beklemezdim, Paşa'm. Beni şaşırtıyorsun," dediğinde duraksayıp, kahkaha atmadan edemedi.

"Kız babaları kızlarını kıskanır, evet ama en çok da onlar kızlarının mutlu ve güvende olmasını ister. Şunu aklına yaz," deyip sağ elinin işaretparmağını havada usul usul sallarken Nazenin'in gözlerine dikkatle bakıyordu. "Seni bu dünyada o sırıktan başka kimseye vermem. Çünkü o sırıktan başka kimseye güvenmem. O adam çocukluğundan beri benim gözümün önündeydi. Ne kadar mert, ne kadar yüce gönüllü ve ne kadar yufka yürekli olduğunu en iyi ben bilirim. Ayrıca Metehan, aile kavramını bilen bir adamdır. Ben

sadece seni değil, gelecekteki torunlarımı da düşünüyorum. Oldukça ileri görüşlü ve ufku geniş bir paşa olduğumu söylememe gerek yoktur umarım," dedikten sonra yanakları kıpkırmızı kesilen kızına gülmemek için kendisiyle savaştı. Ona göz kırpıp, kapıyı kapamasıyla homurdanarak gülmesi de bir olmuştu.

Nazenin ise oturmaya devam ettiği koltukta ufacık olmuştu. Odanın duvarlarına boş gözlerle bakıp, "*Torun* mu dedi o?" diye mırıldandı. "*Seni o sırıktan başka kimseye vermem* mi dedi? Yaşlandıkça duygusal mı oldu bu adam? Dede olma zamanı geldi de geçiyor galiba. Abimle Birce bunun farkındadır umarım."

Kendi sözlerine gülümseyip bir süre daha orada oturmuş ve babasının ders niteliğindeki sözlerini düşünmüştü. Metehan'ı ne kadar üzdüğünü, kırdığını biliyordu. Bunu nasıl düzeltebileceğini ise bilmiyordu. Ama bu konuşmayı ve yapması gerekenleri, atması gereken adımları enine boyuna düşünmeliydi. Öyle de yaptı. Günün büyük bir kısmını otel odasında geçirip özel hayatını düşündü. İşin içinden çıkamayınca da kendini işe verdi ve açmayı planladıkları kursla ilgili görüşmeler yaptı. Bu eğitim seferberliğinde de tanıdığı, güvendiği insanlara ihtiyacı olacaktı. O da elinin uzanabildiği birkaç kişiyi arayıp uzun uzun projesini anlattı. Öğleden sonra işe güce paydos verip Emre'nin düğününe gitmek için hazırlıklarına başladı.

Siyah, saten kumaştan bir elbisenin bulunduğu kılıfı açıp elbiseye dikkatlice baktı. Bunun düğün için uygun bir seçim olacağına bir kez daha kanaat getirip giyindi. Hakim yaka elbisenin göğüs kısmı V şeklinde bir dekolteye sahipti ancak bu dekolte abartılı ya da göze batacak gibi değildi. Omuz kısmındaki ufak vatkalar sayesinde hem omuzları daha geniş ve dik duruyor hem de elbisenin yaka kısmı ihtişamını kaybetmiyordu. Dirseklerinin altında son bulan kolları düzeltip beline siyah renkte elbiseyle aynı kumaştan yapılan kemeri doladı ve bağladı. Sol dizinin birkaç parmak üstünde başlayan ters V biçimindeki yırtmacı düzeltirken bileklerine kadar uzanan eteğe göz gezdirdi. Elbisesi üstüne azıcık bol gelmişti.

Derin ve huysuz bir nefes alarak belindeki kemeri az daha sıkılaştırdıktan sonra ince topuklu, sivri burunlu rugan ayakkabılarını giyip sol bileğine halhal taktı. Hâlâ boynunda duran nazar boncuğu kolyeye dokundu ve o kolyenin boynuna takıldığı anı düşünürken kolyeyi usulca çıkardı.

Boş kalan boynuna su damlası şeklinde kesilmiş, siyah taşların sıralandığı bir kolye, kulaklarına ise onunla eş küpeleri takıp makyajını yaptı. En sona bıraktığı saçlarını da ensesinde şık bir topuz haline getirip topladığında düğüne katılmak için hazırdı. Siyah rugan çantasını eline alarak otelden ayrıldı.

Düğünün gerçekleşeceği mekâna geldiğinde aracının kapısını açan De-

mir'e usulca teşekkür edip kendisini kapıda karşılayan damada en güzel gülümsemesini sundu.

"Ooo, Damat Bey, bu ne yakışıklılık."

Kıpkırmızı oluveren Emre utangaç utangaç gülümsedi.

"Hoş geldiniz, Sayın Vali'm. Bizi çok mutlu ettiniz," diyen genç adama yaklaşan Nazenin, onunla önce tokalaşsa da hemen ardından içtenlikle kucakladı.

Emre biraz çekinerek de olsa bu kucaklamaya karşılık verip, "Olmuş mu gerçekten?" diye fısıldadığında, Nazenin daha da güldü.

"Valla olmuşsun, Emreciğim. Filinta gibisin. Eminim ki gelinimiz de prensesler gibi olmuştur." Emre'den bir adım uzaklaşıp onu bir kez daha süzen Nazenin, onaylar şekilde başını salladı. Ardından damadın koluna girip usulca kulağına yaklaştı. "Gelin Hanım müsaitse eğer düğün başlamadan onu da görmek ve tebrik etmek isterim."

"Tabii, tabii. O da sizi gördüğüne çok mutlu olacakur," diyerek içeriye doğru ilerlemeye başlayan Emre, Vali değil de bir abla edasıyla koluna girmiş, yanında ilerleyen Nazenin'e bakıp içtenlikle gülümsedi. Gelin odasının kapısına vardıklarında Emre kapıyı çalıp başını içeriye uzattı. "Canım, seni görmek isteyen bir misafirimiz var," dedikten sonra kapı ardına kadar açıldı. Gelin odasını dolduran genç kızlar dikkatle bu misafirin kim olduğunu çözmeye çalışırken, Gelin Hanım Nazenin'i görerek ayaklandı.

"Vali Hanım, gelmişsiniz."

Gelinin içten heyecanıyla gülümseyen Nazenin ona yaklaşırken, Emre odadaki diğer kızları kaş göz yapıp dışarı gönderdi.

"Esmacığım, daha önce tanışma fırsatımız olmamıştı. Ben Nazenin," deyip kızı gelinliğine dikkat ederek kucakladığında Esma önce şaşırdı, ardından bu samimiyet karşısında gülümsedi.

Mahcup bir ifadeyle, "Emre sizin çok sıcakkanlı, içten biri olduğunuzu anlatmıştı ama ben bu kadarını tahmin edememiştim," diyen Esma'nın sözleri, Nazenin'i de mahcup etmişti.

"Estağfurullah. O sözlerin sebebi Emre'nin güzel yürekliliğindendir." Bir an durdu ve birkaç adım geride bekleyen damada işaret etti. "Gel bakalım, Damat Bey. Şöyle yan yana durun." Emre, müstakbel eşinin yanına geçip beklemeye başladığında, Nazenin çantasından bir kutu çıkardı ve geline uzattı.

"Neden zahmet ettiniz, Nazenin Hanım?"

Nazenin, "Umarım beğenirsin," dedi. O sırada Esma hem kutunun kapağını açıyor hem de konuşuyordu.

"Beğenirim tabii. Düşünmeniz yeter." Kapağı açıp da içinde beyaz altın-

dan yapılma, pırlantalarla süslenmiş küpe, kolye ve bilekliği gördüklerinde ikisinin de ağzı açık kaldı. "Ama bu..." diyen çifte tebessüm edip Esma'nın elini usulca tuttu ve sıktı.

"Bu benden sana ufak bir hediye. Güzel günlerde kullan inşallah."

"Çok teşekkür ederim. Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum."

Gelin Hanım kutuyu Emre'nin eline tutuşturup Nazenin'e sıkıca sarıldığında, Nazenin de ona aynı şekilde karşılık vermişti.

"Bir şey demene gerek yok. Çok mutlu olun inşallah. Bundan sonra yanımızdasın, sık sık görüşeceğiz, Esmacığım," deyip ondan ayrıldı. Çantasından bir kutu daha çıkarıp bunu da Emre'ye uzattığında, onların kızarıp, bozaran yüzlerine bakarak gülüyordu. "Yahu, siz gelin ve damatsınız. Hediyeler almanız çok normal. Neden alı al, moru mor oluyorsunuz?"

"Öyle de..." diyerek, kem küm eden çifte bakıp, başını usulca sallarken Emre de hediyesini açmıştı.

Kutunun içinden çıkan saate bakarak, "Nazenin Han-" dedi. Durdu ve başını kaldırıp Nazenin'in gözlerine baktı. "Abla bizi mahcup ettin, yahu!"

İçtenliğine kahkaha atan Nazenin, ona da yeniden sarılmış ve tıpkı bir abla gibi sırtını sıvazlamıştı.

"Heh, bu cümledeki tek doğru *abla* olmam. Ben ablayım madem o zaman bu hediyeler az bile. Bırakın da kardeşlerimin en mutlu günlerinde onlara hediyeler vereyim. Konuşup durmayın. Kızarım. Ablayım ben."

İkisini de tekrar tekrar tebrik edip, onların teşekkürlerini baş sallayarak geçiştirdikten sonra gelin odasından çıktığında Levent ve eşiyle karşılaştı. Onlarla ayaküstü sohbet etti. Düğünün başlama saati geldiğinde ise kendilerine ayrılan masadaki yerlerini almışlardı. Masada oldukça tanıdık yüzler vardı. Levent ve eşi, Kutluhan Albay ve Nuran Hoca, Akdağ İl Emniyet Müdürü ve eşi hatta Demir bile bu masadaydı. Yan masa ise Pençe Timi'nden düğüne katılanlara ayrılmıştı. Nazenin göz ucuyla o masaya bakıp boş duran sandalyeye odaklandı. Muhtemelen o sandalye Binbaşı'ya ayrılmıştı ancak kendisi ortalıkta yoktu.

Belki de gelmeyecektir, diye düşünürken gelin ve damat salona giriş yapınca düşüncelerinden biraz olsun uzaklaşmayı başardı. Misafirlerin arasından ilerleyip nikâh masasında soluğu alan çiftin nikâhını kıymak için gelen memur, şahitleri anons ettiğinde Nazenin ve Levent ayaklanıp sahneye yürüdü. Klasikleşen sorular ve cevapların ardından nikâh defterine şahit olarak imzasını atan Nazenin, genç çifti tebrik etmiş, yerine dönüyordu ki salonun kapısında beliren kişiyi gördü.

Adımları bir an için duraksadı. Hatta ayakları birbirine dolanacak gibi oldu. Kapının önünde tüm heybetiyle duran adamın bakışları kalbinin atışı-

nı değiştirdi sanki. Elleri buz keserken sırtından soğuk soğuk terler dökmeye başladı.

Siyah takım elbisesi, siyah gömleği, siyah kravatıyla dalyan gibi duran adamı kısa bir süre inceledi. Uzayıp görünür olmuş sakallarının aksine daha kısa olan saçlarında gezindi gözleri. Ardından, keskin bakışlarına sıcacık rengi veren kahve harelerine kilitlendi. İki gün sonra görüyordu Metehan'ı. İki gün dile kolaydı da bir de siz onu gönüle sorun bakalım, kolay mıydı?

Nazenin iki günde ona hasret kaldığı her ana inat onu uzun uzun izlemek, incelemek istiyordu. Yanına gidip, boynuna sarılmamak için dişlerini sıkarken, bir soluk alıp yürümesi gerektiğini hatırladı. Gözlerini kaçırdı ve yeniden yerine ilerlemeye devam etti. Tam yerine oturacaktı ki arka masalarındaki genç hanımların *o ne be insan mı bu? Yakışıklı falan az kalır, taş mübarek*, dediğini duydu. Adımları yine durdu, oturması gereken sandalyenin sırtını kavrayıp öfkeyle sıktı. Bu sırada ise göz ucuyla Metehan'a baktı. Adamın gözleri hâlâ üstündeydi ve dikkatle kendisini izliyordu. Nazenin içini saran kıskançlıkla yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Gözlerindeki yangını Metehan görmesin diye başını hafifçe eğdi ve resmen dilini ısırdı. Yoksa arka masaya dönüp *sevgilimi övdüğünüz için teşekkür ederim*, diyecekti. *Bunu demeyi ne çok isterdi!*

Ancak böyle bir şeyi artık yapamayacağını hatırlayıp yerine oturduğunda bacak bacak üstüne attı ve üstteki bacağını sallamaya başladı. Sinirden yumruk yaptığı ellerini de kucağına koydu. Gelin ve damadın ilk dansını izlemeye çalıştı.

Emre ve Esma yüzlerinde kocaman gülüşlerle birbirine bakıyor, fısıldaşıyordu. İkisi de gerçekten mutlu görünüyordu. Nazenin, onların bu mutluluğunun daim olmasını dileyerek, iç çekerken ilk dans şarkısı sona erdi. Yapılan kısa anonsla, diğer çiftler de dansa eşlik etmeleri için sahneye davet edildi.

Bu sırada, az evvel Metehan'ı inceleyen kızların masasında bir hareketlilik olduğunu hissedip omzunun üstünden saniyelik bir hızla arkaya baktı. Kızlardan biri gülerek masadan kalktı. "Bana *hayır*, diyemez!" diye bağırarak yürümeye başladı. O yürüyüşün sonunun Metehan olmamasını dileyen Nazenin dişlerini sıkıp, içinden küfrederken göz ucuyla kızı takip etti. Ve yanılmadığını içi acıyarak gördü.

Kız salına salına Metehan'a yürüyordu. Hem de *gerçek* anlamda. Hem de minicik elbisesinin örtmediği vücuduyla. Hem de saçını sağdan sola savurarak. Yürüdü, yürüdü ve tam Metehan'ın dibinde durdu. Şu an ondan yayılan muazzam kokuyu başka bir kadının soluyor olması, şu an o çakmak çakmak harelere başka bir kadının yakından bakıyor olması ve daha nicesi

Nazenin'in boğazına yumru, yüreğine sancı olmuştu. Tırnaklarını avuçiçlerine geçirip yumruğunu sıktı.

Masada oturmaya devam eden diğer kızlar, Metehan'ın yanına giden arkadaşlarını kıkırdayarak, izlerken aralarından biri, "Allah sahibine bağışlasın," dedi. Nazenin içten içe âmin, derken *en azından birinin kafası çalışıyor*, diye de düşünmeden edememişti.

Tam bu sırada başka bir kız az önce o sözleri söyleyeni dirseğiyle dürtüp, "*Allah böyle birinin sahibi olmayı nasip etsin*, diye dua etsene, kızım!" dedi. "Baksanıza şuna... Sabahtan akşama kadar izlesem bıkmam. Zaten bu boyu bosu izlemeye gün yetmez. Gece belki," dediğinde Nazenin'de sabır falan kalmamıştı. Tırnaklarını avcuna batırmaktan etini yaracaktı artık. Sert bir soluk alıp, duyduklarını yok saymaya çalışırken Metehan'ın yan masadaki yerine geçtiğini gördü. Genç kızın dans teklifini reddetmiş olmasıyla biraz olsun rahatlayıp soluklanacaktı ki telefonunun ekranında bir arama belirdi.

Aramanın gizli numaradan yapıldığını idrak edince, telefonunu alıp masadan ayrıldı ve daha sessiz olan terasa doğru ilerledi. Açık havaya çıkıp aramayı cevapladığında, karşıdan gelen homurtulu gülme sesini duydu.

"Eski sevgilini kıskandın mı?"

Kaşlarını çatıp, "Ne saçmalıyorsun?" dedi.

"Aa, hangi eski sevgilinden bahsettiğimi soruyorsun, değil mi? Doğu Savcı'dan mı yoksa Metehan Binbaşı'dan mı? Bunu belirtmeyi unuttum, değil mi?"

Nazenin şüpheyle çevresine bakıp kendisini izleyen ve anbean düşmanlarına haber uçuran birini aradı. Az evvel burada olan biteni nasıl biliyorlardı? Diyelim ki Akdağ'da onu izleyen birileri vardı. Peki, ya burada, Ankara'da yaşananları kim ya da ne aracılığıyla öğreniyordu? Kafası allak bullak olsa da hâlâ hattın ucunda bekleyen kadına odaklanmaya çalıştı.

"Cansel... Elbet karşı karşıya geleceğiz. Bu soruları o zaman da böyle rahat rahat sorabilecek misin acaba?"

Karşıdan yükselen kıkırtıyı duyarak, yüzünü buruşturup, zar zor nefes almaya çalıştı. "Sen beni bul da onu o zaman düşüneyim." Sözlerinin ardından kısa bir sessizlik olmuş ancak Cansel yeniden söze girmişti. "Teklifimi düşündün mü?"

"Senin hiçbir teklifini düşünmeme gerek yok. Çünkü hiçbiri düşünmeye değer değil," demesiyle Cansel'den memnuniyetsiz bir homurtu yükseldi.

"Hiçbir teklifimi düşünmüyorsun ama sevgilinden ayrılıyorsun. Sözüm ona hiçbir şeyden korkmuyorsun ama korkundan sevgilinle yollarını ayırıyorsun. En çok onu kaybetmekten mi korkuyorsun? Yoksa ölüp de onu ardında bırakmaktan mı? Söylesene Nazenin, hangisi seni bu karara mecbur bıraktı?"

İşte, babasının sözlerinin gerçekliğini böylece teyit etmiş oldu. O, Metehan'dan kaçtıkça okların yönü sevdiği adama dönüyordu. İlk tehditler kendi canına karşılıktı ama şimdi durum değişiyordu. Alttan alta Metehan'ı gösteriyor, yüreğindeki sevdayı hançer niyetine kullanıyorlardı. Çünkü bunu yapmalarına kendisi sebep oluyordu. Daha en başından bunu fark edebilseydi belki de böyle olmayacaktı. Onlara en büyük korkusunu altın tepsiyle sunmuştu resmen. Ve bunu düşündükçe kendine olan öfkesi artıyordu.

"Seninle görüşeceğiz. Ve o görüşme senin için hiç hoş geçmeyecek, Cansel," deyip, telefonu kapamak üzereyken duraksadı ve son sözlerini söyledi. "Hatta o görüşmeyi yapabilmemiz için seni bana Binbaşı getirecek!" Yüzünde buruk ama tüyleri diken diken eden bir tebessümle içeri girip hızla Pençe Timi'nin masasına ilerledi. Bu sırada küçük bir el hareketiyle Albay'ı, Emniyet Müdürü'nü ve Demir'i de yanına çağırmıştı.

Metehan'ın sandalyesinin ardında durup omzuna hafifçe vurdu. "Kalk!" Tek kelimeyle tepesi atan Metehan başını kaldırıp ona ters ters bakacaktı ki yeniden, "Kalk!" dediğini duyarak dişlerini sıktı. "Yahu, kalk, dedim. Ben oturacağım." Herkes şaşkın şaşkın onlara bakıyor, Nazenin'in ne yapmaya çalıştığını anlamak için uğraşıyordu.

Sandalyesinden sinirle kalkan Metehan, "Fesuphanallah!" diye homurdanırken, Nazenin sandalyeye oturup çevresini saran iriyarı adamlara tek tek baktı.

"Demir, araca git ve bagajdaki paketi getir. Hemen!" dediğinde, Demir sadece başını sallayıp koşar adım salonun çıkışına yönelmişti. Neler olduğunu anlamaya çalışan Albay ve Müdür birbirlerine bakıp konuşacaklardı ki Nazenin onları el hareketiyle susturdu. Gözünün ucuyla masanın üstünde duran telefonunu işaret ettiğinde herkesin kaşları çatılmış, oturuşları dikleşmişti.

"Telefonundan izleme ya da dinleme yapılmıyordu. En son dün kontrol ettirdim," diye kulağına eğilmiş, fısıldayan adama bakmasa da elini onun yüzüne uzattı ve yanağını kavrayıp usulca okşadı. Bu hareketle şok yaşayan Metehan soru dolu gözlerini Albay'a çevirmiş, şaşkın şaşkın bakıyordu ki Nazenin başını hafifçe çevirip dudaklarını şakağına bastırdı. "Teşekkür ederim." Hiç beklemediği bir samimiyetle gelen bu teşekkür karşısında şaşkınlığı daha da artan Metehan, zar zor yutkunup başını sağa sola salladı.

"Ne yapıyorsun, Vali Hanım?" Nazenin imalı bir gülüşle şaşkın yüzlere bakıp, iç çekerken Demir elinde bir paketle geri gelmiş ve paketi ona vermişti. Paketin kapağını açan Nazenin, "Şu zımbırtıyı çalıştır bakalım, Binbaşı," deyip sevdiği adamın gözlerine bakmak için başını hafifçe kaldırdı ve gülümsedi. "Ne yaptığımı ve neden yaptığımı ondan sonra konuşalım."

Paketin içinde duran el tipi portatif *jammer'ı* gören Metehan, açılan ağzını kapamayı başarıp pakete uzandı. Kimseler görmeden aleti çalıştırdı.

"Sinyal kesici aktif."

Nazenin *tamam*, der gibi başını sallayıp yeniden ona baktı. "Akdağ'da kalan askerlerine haber ver, buraya gelsinler, Binbaşı. Yarın akşam Cihan Başkan'ın yanına gideceğiz. Pençe Timi tam kadro olarak orada bulunacak. Konuşacaklarımız önemli," deyip oturduğu yerden kalktığı sırada ses sisteminden yükselen şarkıyı duyarak duraksadı. Yanında duran Metehan'ın elini kavrayıp, sahneye ilerlemeden önce ise son kez Albay'a döndü. "Yarın akşam görüşürüz," diyerek, yeniden sahneye ilerlemeye devam ederken bir taraftan da Metehan'ı peşinden çekiştiriyordu.

"Ne yapıyorsunuz, Vali Hanım?"

"Vali Hanım olarak değil, küs olduğun *sevgilin* olarak seni dansa kaldırıyorum," demesiyle sahneye varması ve Metehan'ı kendine çekmesi bir olmuştu. Kollarını adamın boynuna sıkıca sarıp, ensesine usul usul dokunurken onun yüzünde oluşan şaşkın ifadeye gülmemek için uğraşıyordu.

"Metehan..."

"Hıı?"

"Sap gibi durmayı bırakıp belime sarılır mısın acaba?"

Metehan bu sözlerle kendine gelip kadının belini kollarıyla sarmış ve bedenlerini olabildiğince yaklaştırmıştı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, bir anlasam. İki gün önce bana ayar veren sen değil miydin? Şimdi ne oldu da Vali Hanım olmaktan vazgeçip Nazenin oldun?"

Sorusunu duymazlıktan gelip onun boynuna doğru sokulan kadın, "Sakalların uzamış, Metehan!" dediğinde, Metehan adımlarını karıştırıp resmen sendeler gibi olmuştu.

"Sen bana *git*, dediğinden beri çok kez uzadılar ve kısaldılar. Ama sen hiçbirini göremedin çünkü yanımda değildin. Beni de yanında istemedin."

"Doğru, istemedim. Ama o konuya gelmeden önce başka bir konuya açıklık getirmek istiyorum. Vali olarak değil, Nazenin olarak yapıyorum bunu."

Metehan'ın kaşları çatılmış, yüzü hafif kararmış ve gözlerine meraklı bir ifade yer etmişti.

"Hangi konuya açıklık getirecekmişsin?"

"Bana Doğu Savcı'yı sormuştun ya..." Fısıltıyla dudaklarından dökülen bu sözlerle yay gibi gerildiğini hissettiği adamın göğsünü belli belirsiz okşadı. Sanki rahatlatmak ister gibi yaptığı bu hareketle keskin bir soluk alan Metehan, sakin olmaya çalışarak başını hafifçe salladı. Sanki *devam et*, der gibiydi. "Evet. Doğu, eski sevgilim. En az on yıl önceki eski sevgilim. Zaten ondan önce ya da sonra sevgili olarak kimse olmadı hayatımda."

Duyduklarıyla Metehan'ın kısılan gözleri kocaman açıldı ve çenesi öfkeyle titremeye başladı. Onun bu halini görüp, içi bir garip olan Nazenin, göğsünü belli belirsiz kocaman göğse dayayıp, soluklanırken belini sımsıkı saran ellerin ağırlığını da hissediyordu.

"Ondan önce ya da sonra sevgili olarak kimse olmadı hayatında, öyle mi?"

"Öyle," diyen Nazenin başını geriye atıp, sevdiği adamın gözlerine bakarken dudağının sol köşesi hafifçe kıvrıldı ve güzel dudakları ahenkle aralandı. "Sen sevgilim değildin, Binbaşı. Sen bana *hemdem* oldun." Fısıltıyla söylediği bu sözler, az evvel gözleri öfkeyle parlayan o adamın yangınını söndürmüştü sanki. Gergin yüzü rahatlamış, dudakları tıpkı Nazenin'in dudakları gibi usulca kıvrılmıştı. Kadının belini tutan eli gevşeyip belli belirsiz bir dokunuşla sırtını sıvazladı. "Kendini onunla bir tutamazsın. Sen candın, nefestin. O ise baş belasından başka bir şey değildi."

Sözleriyle Metehan hem mutlu oldu hem de kalbine bir sancı girdi sanki. Başını birazcık eğip, Nazenin'e daha da sokulurken, "Ben sana hâlâ can olurdum, nefes olurdum," dediğinde kadının gözlerine oturan kederi anbean gördü.

"Biliyorum. Olurdun. Ama ben istemedim," deyip, soluklanırken başını eğdi. Metehan ise buna izin vermeyip çenesini kavradı ve gözlerini yeniden buluşturdu.

"Yarın öğreneceğim bilgiler bunca zaman içimde yanan ateşi söndürmeyecek, kırılan kalbimi onarmayacak, yıkılan güvenimi baştan inşa etmeyecek. Bunu da bil, olur mu?"

14. BÖLÜM

Metehan'ın son sözlerinden sonra Nazenin onu usulca bırakmış, gelin ve damadı yeniden tebrik ettiği gibi de salondan çıkıp gitmişti. Ertesi akşam planlanan toplantı ise gerçekleşememişti çünkü ertesi sabah gelen bir haberle hepsi Akdağ'a dönmüştü. Belediye Başkanı, Atlantik Kimya firmasının yetkilileri ve Vali Hanım yemek yiyecekti.

Nazenin o gece sabaha kadar rüyalarında belirsiz ama ruhunu daraltan şeyler gördü. Ne gördüğünü hatırlamıyordu ancak gördükleri iyi değildi. Bunu hissediyordu. Net bir şeyler görmekten korkardı zaten. Çünkü gördüğü çıkardı. Gördüklerini hatırlamadığı için şükredip ayaklandı. Gün nasıl akşam olacak, saatler nasıl geçecek, hiç bilmiyordu.

Zaman geçsin diye evde geçiştirdiği ne kadar iş varsa yapmaya karar verdi. Evi temizledi, kıyafet dolaplarını ve buzdolabını boşaltıp sildi. Geri yerleştirdi. Kıyafetlerini havalandırdı. Saat akşamüstüne yaklaşırken, duş alıp hazırlandı. Siyah bir gömlek, siyah kumaş pantolon ve ceket giydi. Saçlarını topuz yapıp sıkıca bağladı. Makyajını yaparken gömleğinin iliklemediği düğmesinin arasından görünen nazar boncuğuna gözü ilişti. Parmak uçlarıyla sevdi kolyeyi.

"Küssün bana, biliyorum ama... Kolyen bana şans getirsin, Binbaşı," diye fısıldadı. Hazırlığını tamamlayıp evinden çıktı. Apartmanın önünde kendisini bekleyen araca geçtiğinde, yanında oturan Demir planlarını yeniden anlattı. Onu rahatlatmak istermiş gibi gidecekleri mekânda garson, komi ya da güvenlik kılığında birçok istihbaratçının olduğunu söyledi. Ancak Nazenin düşündüğünden daha rahattı.

Bu toplantıda kendisine hiçbir şey yapmayacaklarını biliyordu. En azından şimdilik hiçbir şey yapmayacaklardı. Bu görüşme aslında bir uzlaşma amacı taşıyordu. Onlar istediği izni alırlarsa şu an için canına zarar gelmeyecekti. Nazenin, köprüyü geçene kadar *eyvallah* edecekleri herhangi biriydi. Ancak sonrasında Zait yine intikamının peşine düşecekti. Bundan kimsenin şüphesi yoktu.

Yemeğin düzenleneceği mekâna geldiğinde aracından usulca indi. Etraf sakindi ancak bir yerlerde kendisini izleyen asker ve polislerin olduğunu bi-

liyordu. Babası, abisi ve Cihan Bey de bu izleyiciler arasındaydı. Onların ne kadar gergin, ne kadar endişe dolu olduğunu düşünmemeye çalışıp ilerledi ve içeri girdi. Kendisini karşılayan görevliye başıyla selam verip onun yönlendirmesiyle yürümeye devam etti. Genişçe bir salona girdiklerinde sadece yuvarlak bir masanın etrafı doluydu. Bir masayı çevreleyen insanlar dışında içeride hiç kimse yoktu. Salona girmesiyle ayaklanan Belediye Başkanı'na, üç erkeğe ve bir kadına bakarak ilerlemeye devam etti.

"İyi akşamlar," deyip hepsiyle el sıkıştı. Sonra sakin hareketlerle yerine oturup arkasına yaslandı. Yeni tanıştığı dört kişiyi incelemeye başladı.

Bu sırada Başkan hevesle söze girip, "Bu beyefendi, Atlantik Kimya'nın Müdürü Yalçın Bey," dedi. Nazenin, Başkan'ın işaret ettiği adama bakıp başını hafifçe salladı. "Bu hanımefendi, Kimya Mühendisi Pelin Hanım." Nazenin'in gözleri epey alımlı görünen, kendisi yaşlarındaki kadına döndü ve ona da başıyla selam verdi. Başkan diğer iki kişiyi de tanıtıp şirketin finans müdürü ve müdür yardımcısı olduklarını söylediğinde, Nazenin onlarla da selamlaştı. Sonra usulca arkasına yaslanıp hepsine yeniden tek tek baktı.

"Ben de Akdağ Valisi Nazenin Tuna. Tanışma faslı bittiyse şu meşhur projenizi duymak istiyorum."

Başkan telaşlı bir gülüşle, "Önce yemeklerimizi sipariş etseydik," deyince bu kez ona döndü.

Sert ve itiraz kabul etmeyen bir ifadeyle adamın gözlerine baktı. Ardından da hepsinin net olarak duyacağı şekilde, "Ben tokum, Başkan," dedi. "Siz açsanız buyurun, yiyin. Yiyebiliyorsanız tabii."

Sözleriyle masa buz kesmişti sanki. Daha asıl konuşma başlamadan *anlatacaklarınıza tokum*, diyordu Nazenin. *Ben tokum anlatacaklarınıza. Sadece formaliteden geldim*, diye net olarak mesaj vermişti. Masada kendisi dışındaki beş kişi de şüpheyle birbirine bakarken Nazenin içten içe keyifle onları izledi.

"Müdür Bey, şu meşhur projenizi bir de sizden dinleyeyim," dediğinde Müdür usulca silkelenip toparlandı.

"Bu topraklarda yetişen bir çiçek var. Dünya geneline baktığımızda bu çiçeğin yüzde sekseni burada yetişiyor. Sarp arazilerde insan eli değmeden, kendiliğinden oluşuyor. Biz de bu çiçekleri toplayıp oda kokusu, parfüm gibi esanslar üretmek istiyoruz. Fabrika kurup vakti geldiğinde çiçeklerin hasatını yapmak istiyoruz. Böylece hem şehri ekonomik olarak kalkındırmayı hem de vatandaşlara iş imkânı sunmayı hedefliyoruz."

"Hedeflediğiniz bu kalkınmayla ilgili raporları görebilir miyim?" demesiyle diğer iki adam söze girdi ve Nazenin'e bir dosya uzattılar. Dosyayı inceleyen Vali Hanım, gördüğü tahmini verilerden açıkçası epey etkilenmişti.

Bu esnada birkaç soru daha sordu. Özellikle hammadde olarak kullanılacak çiçeği araştırdığını, kendisinin de bilgi sahibi olduğunu belirten tarzda sorulardı. Karşısındaki kişiler soruların bilgisizce değil de konuya hâkim olarak soruluyor olmasına şaşırmıştı. Vali Hanım'ın zeki ve dişli biri olduğunu da böylece daha net anlamış oldular.

Aslında fikir güzeldi. Çok güzeldi ama fikri sunanların asıl amacının şehri kalkındırmak, iş kolu oluşturmak falan olmadığını biliyordu. O fabrikanın içinde, kurulacak depolarda neler döneceğini tahmin ediyordu. En azından ufak bir kısmını tahmin edebiliyordu.

Oturduğu yerde kıpırdanıp dikkatle Müdür'e baktı. "Fikir güzel ama..." dediğinde masadaki herkes nefesini tutmuştu.

"Ama?" diye soran Başkan'ın gergin sesini duyarak gülümsedi.

"Ama bu fikri hayata geçirmek için doğru şirket misiniz? İşte bundan emin değilim," deyip ayaklandı. "Hazırladığınız sunum belgelerini inceleyeceğim ve düşüneceğim." Masadaki belgeleri eline aldı. Ardından arkasını dönüp yürümeye başladı. "Afiyet olsun," deyip, imalı bir gülüş takınarak salondan çıktı. Kapının önünde bekleyen aracına bindiğinde, Levent kulağındaki telefonu Nazenin'e uzatmıştı.

"Seyfettin Paşa, Kutluhan Albay ve Cihan Başkan hatta, Sayın Vali'm."

Nazenin başını hafifçe sallayıp telefonu eline aldı ve kulağına dayadı. "Sizi dinliyorum," dedi. Kısa bir süre sonra babasının sesini duymuştu.

"Düşüneceğim demenden hoşlanmayacaklar. Huzursuz olacaklar."

"Ben de bunu istiyorum, Paşa'm. Huzursuz olsunlar, rahatsız olsunlar ve bana yapmayı düşündükleri şeyi daha iyi planlasınlar istiyorum. Hedeflerini şaşırıp da benden başkasına namlularını çevirmesinler. Madem istedikleri benim, öyle kalayım."

Babasının derin bir soluk aldığını duydu bu kez.

"Ateşle oynuyorsun, Nazenin."

"Oyuncaklarımla oynama yaşını çoktan geçtim, Paşa'm. Şimdi biraz da ateşle oynayayım," deyip telefonu kapadı ve Levent'e uzattı. Tek kelime bile etmeden evine girdiğinde yorgun, uykusuz ve gergin hissediyordu. Salondaki koltuğa yığılır gibi oturduğunda, duvarlarında kapatılan ama hâlâ belli olan mermi izlerine baktı. O şerefsizler buraya bile girmeyi başarmıştı. Korunaklı sınırları bile aşmışlardı. Kendisine gözdağı vermek sözkonusu olduğunda sınır falan kalmıyordu. Hain eller her yere uzanıyor, canını yakmayı başarıyordu. Fiziksel değil ama ruhsal olarak başarıyordu.

Ne kadar süre orada oturup duvarlara baktı, bilmiyordu ancak sonunda ayakları üstünde doğrulmayı başardığında odasına ilerledi. Üstünü değiştirip yatağına yattı.

Nazenin cephesinde durumlar böyleyken Metehan cephesinde ise derin bir sessizlik hâkimdi. Yemeği uzaktan izlemiş, Nazenin'e kesinlikle görünmemişti bile. Ancak bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu bir de ondan dinlemek gerekirdi. Endişeyle, diken üstünde geçirdiği saatlerin yorgunluğuyla evinin kapısına vardığında saatine baktı. Saat gece yarısını geçmişti. Cebinden çıkardığı anahtarı kapıya yerleştirip, çevirmişti ki duyduğu çığlıkla donup kaldı. Anahtarı tutan eli, kilide odaklı gözleri, ciğerlerine oksijen taşıyan soluğu dondu. Tedirginlikle başını çevirip, omzunun üstünden Nazenin'in kapısına bakarken aynı çığlığı ve söylediği kelimeyi duydu.

"*Mete!*"

İşte, duyduğu kelime buydu. Duyduğu ses ise sevdasını nakış nakış gönlüne işleyen kadına aitti.

"Adımı mı sayıklıyor?" diye kendi kendine mırıldandığı sırada, "İki aydır," diyen başka bir sesi duyarak irkildi ve merdivenlere baktı. Figen, üstünde kırışmış olan üniformasıyla nöbetten dönüyordu belli ki. Yoksa gecenin bu vaktinde apartmanın içinde ne işi olurdu.

"Nasıl? *İki aydır*, derken ne demek istiyorsun?"

Figen omuzlarını usulca silkip iç çekti ve Nazenin'in kapısının yakınındaki basamağa oturdu. Yanını işaret edip, "Otur, abi," dediğinde Metehan yavaşça gösterdiği yere oturmuştu. "Nazenin abla biraz rahatsızlanmış. Mesai bittiği gibi eve gelip yattı."

Kadına endişeyle bakan Metehan, yine aynı endişeyle, "Hasta mı oldu?" diye sordu.

Figen cevap olarak başını usulca salladı. "Tansiyonu yükselmiş, bu da migrenini tetiklemiş. Beni aradı ve valilikten ayrılıp hemen eve geldi. Doktor Bey'le gelip kendisini muayene ettik, ardından da serum taktık," deyince Metehan sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. Bu sırada içeriden yükselen bağırış bir kez daha aralarına girdi. Metehan ayaklanıp, kapıya gitmek isterken, Figen onu kolundan yakalayıp yeniden yanına oturttu. "Sen görevden yeni döndün ve döndüğünden beri de geceleri evde kalmadın. O yüzden daha önce duymamış olabilirsin ama Nazenin abla ne zaman uyusa senin adını sayıklayarak çığlık çığlığa uyanıyor."

Figen'in sözleri bittiği anda içeriden kopan uzun ve yüksek sesli feryadı duyarak irkildi. Gözlerindeki korkuyu gizleyemeyip, kapıya bakarken bedeni kaskatı kesilmişti.

"Sanırım uyandı," diyen Figen üzgün bir ifadeyle ona bakıp omzuna dokundu ve onu kendine getirmeye çalıştı. "Biz bu bağırışları her gece ya da her sabaha karşı duyuyoruz. Bazen nöbetten dönerken kapıda, bazen de yatak odasında uyursa yatak odamızda duyuyoruz."

Nihova

Metehan şok olmuş vaziyette Figen'e bakıyor ama konuşmak için açtığı ağzı her seferinde donup kalıyordu.

"Uygur bana hiçbir şey söylemedi."

Figen usulca ve imalı bir şekilde gülüp, "O inatçı kadın bunu sana söyletir miydi abi?" dediğinde, Metehan bir kez daha sarsıldı.

"*Metehan'a söylemeyin*, diye tembihledi mi?"

"Tam olarak öyle demedi. Biz bunu ilk duyduğumuzda daha göreve gitmemiştiniz ama sen eve gelmiyordun. Koşa koşa aşağı inip Nazenin ablanın kapısına dayandık. Bir şey oldu diye korktuk. Kapıyı açtı. Ağlıyordu. Sadece susmamızı söyledi. Sonra siz göreve gittiniz," derken kapısının dibinde oturdukları evden gelen ayak seslerini duyup susan Figen, gözleriyle Metehan'ın evini işaret etti. Usulca ayaklanıp eve girdiler. Figen sakince mutfağa ilerleyip ışığı açtı ve doğruca kahve makinesine yöneldi. "Kahve?"

Metehan afallamıştı. Ne diyeceğini, ne düşüneceğini bilemez haldeydi. Sadece başını sallamakla yetinip sandalyeye oturdu. Figen ise sakin sakin kahveleri yapmaya başladı. Bir yandan da anlatmaya devam etti.

"Migren atakları sıklaştı. Neredeyse günaşırı serum takıyorum. İlaçlar artık fayda etmiyor diyebilirim. Vücudunda strese ve üzüntüye bağlı yaralar belirmiş. Dermatoloji uzmanı doktorumuz merhem verdi ancak onlar da bu yaralara pek fayda etmedi. Çünkü stres oranı düşmüyor, aksine artıyor. Tansiyonu aniden yükseliyor. Ardından da burun kanaması başlıyor. Hipertansiyon ihtimali üstünde duruluyor. Doktorlar Nazenin ablayı dikkatle gözlemlemeye devam ediyor. Her gün belli aralıklarla tansiyonunu ölçüp not alıyor. Çizelge oluşturuyor anlayacağın. Verdiği kilolar aşikâr zaten. Ondan hiç bahsetmeyeceğim." Kahve fincanını Metehan'a vermek için döndü. Sandalyede çökmüş gibi oturan adama bakarken içi acısa da sözlerine devam etti. Tam da gözlerinin içine bakarak yaptı bunu. "Onun gözlerine baktın mı abi? Gözlerindeki kızarıklıkları gördün mü?" Metehan başını sağa sola salladı. Figen'in güler gibi olan yüzünün aksine gözleri soğuk bakıyordu. "Göremezsin zaten. Bakmadığın için göremezsin, bu bir. Göz damlası kullanarak gözlerindeki kızarıklığı gizlemeye çalışıyor, bu da iki."

Metehan acıyla kasılan yüzünü ovuşturup, sıkıntıyla solurken, "Ne derdi var bu kızın?" diye söylenip duruyor ve olduğu yerde hafif hafif sallanıyordu. Az evvel duyduğu o çığlık, yüreğini paramparça etmişti sanki. Tarifsiz bir sızı yüreğinin tam ortasına yerleşmiş, nefesini kesiyor, canını acıtıyordu.

"Ben derdini bilemem, abi ama iyi olmadığını biliyorum. Adını sayıklamasından ve çığlıklarından yola çıkarsam da..." Durup soluklanan Figen, Metehan'ın hafifçe titreyen elini tutup sıktı. "İçgüdülerim diyor ki... Korkuyor, abi. Seni kaybetmekten çok korkuyor."

Figen'in bu sözlerine sessizce başını sallayarak, cevap vermekle yetinirken alamadığı soluklardan ciğerlerinin acıdığını hissediyordu.

Figen haklıydı. Nazenin, onu kaybetmekten korkuyordu. Ama Albay da haklıydı. Nazenin, başına bir şey gelir de kendisini ardında yarım bırakır diye de korkuyordu. Korkularının hangisinin daha ağır bastığını ve onu kendinden kopardığını bilmiyordu. Fakat bu iki korkunun arasında sıkışmış ve kaçış yolunu sevdanın uçurumundan atlamakta bulmuştu. Artık bunu biliyordu. Bundan emindi.

Yaşayamadıkları, yazdığı o mektup, hali ve tavrı... Her şey bu düşüncelerini destekliyordu. Başını ellerinin arasına alıp, şakaklarını sıkarken, "Ah be kızım... Ah be Nazenin..." diyordu. Öylece durup ne kadar süre o çığlık seslerini, o gün kendisine kederle ama dimdik durarak *git*, deyişini düşündü, bilmiyordu. Farkında olduğu tek şey kulaklarında çınlayan çığlık sesleriydi. Sanki o ses, onun acı dolu sesi, *Mete*, deyişi kulağının içine kazınmıştı. Silip atamıyor, yok sayamıyor, nefes almaya devam edemiyordu.

Elleriyle boğazına sarılıp telaşla yakasını çekiştirdi. Peş peşe nefes almaya çalıştı ama başaramadı. Üstündeki gömleğin birkaç düğmesini açıp yeniden soluklanmak istedi. Yine olmadı. Bir an için boş gözlerle çevresine bakıp Figen'i aradı ama bulamadı. Kim bilir ne zamandır bu halde tek başına oturuyordu. Kim bilir Figen ne zaman gitmişti.

Masaya tutunup zar zor ayaklandı ve sağa sola yalpalayıp, yakasını çekiştirmeye devam ederek yatak odasına girdi. Üstündekileri çıkarıp duşa girmeye niyetlenmişti ki günlerdir doğru düzgün uğramadığı odasına göz attı. Gözlerinin önüne Nazenin'le yaşadıkları o anlar gelip oturmuştu sanki. Dolu dolu gözlerle odaya bakmayı sürdürürken, "Ben yokken bu odaya girdiğinde, sen de aynı anları düşündün mü Naz?" diye fısıldadı. "O yüzden mi ağladın o kadar? O yüzden mi gözlerin kan çanağı gibiydi, güzel gözlü kadın?"

Olduğu yere çöküp kendine doğru çektiği dizlerine alnını dayadığında, yatak odasının diğer tarafından, Nazenin'in yatak odasından yükselen ağlama sesini duydu. Onu görmemek için, anılarını hatırlamamak için bu eve adım atmadığı kaç gün, kaç gece ağlamıştı Nazenin? Onun yokluğunda bu oda mı dinlemişti ağlayışının sesini?

Bu düşüncelerle kahrolup, resmen acı içinde inlerken, elini yumruk yapıp dudaklarına dayadı. Dayadı ki sesi duvarı aşıp sevdiği kadına gitmesin. Bir kez daha kahrolmasın nazlı yüreği diye içine içine sessizce ağladı. Bir süre sonra Nazenin'in sesi kesilince başını kaldırdı. Bir anda ayaklanıp üstündeki kıyafetleri hızla çıkardı ve üniformasını giyerek evden çıktı.

2 Gün Sonra...

Ankara manzarasını gören bir camın önündeki masada oturmuş, öylece etrafı izleyen Nazenin, bugün bazı yetkililerle yaptığı görüşmeleri düşünüyordu. Tarım projeleri hâlâ incelemedeydi ama aldığı duyumlara göre projeye olumlu bakılıyordu. Eğer bu proje onaylanırsa Nazenin Atlantik Kimya'nın teklifini hemen reddedecekti.

Sonuçta bu proje kalkınmalarını sağlayacak en büyük etken olacak ve başka hiçbir iş teklifine gerek kalmayacaktı.

"Nazenin, ne konuştun be! Kafamız şişti, kızım. Azıcık sus," diyerek kendisini dürten Birce'ye dönüp dalgın dalgın baktığında, Birce isyan edercesine bir soluk koyvermişti. "Yok bunun konuşacağı falan. Hadi kalkın, bize gidiyoruz." Komutuyla itirazsız ayaklanan Nazenin ve Sinem'i peşine takarak evinin yolunu tuttu. Yarım saat sonra evin kapısını açıp içeri giren Birce, "Hayatım, biz geldik," deyip, içeri seslenirken Andaç kulağında telefonla salondan koridora doğru gelmişti.

"Ooo, Sinem Savcı'm, hoş gel- Anaaa, Nazenin. Senin burada ne işin var?"

Abisinin şaşkınlığına gülen Nazenin, içeri girip kapıyı kapadı. "Ee, gideyim ben o zaman," diyordu ki kendini abisinin kolları arasında buldu.

"Hiçbir yere gitmek yok. Hoş geldin, abisinin gülü!" diye bağırarak, ortalığı birbirine katarken durdu ve bir adım geri çekildi. Telefonda konuştuğu kişiye, "Bilmiyorum ki birader, dur, sorayım," dediği anda kiminle konuştuğunu hepsi anlamıştı. Birce ve Sinem kıs kıs gülerken, Andaç onlara aldırmayıp, kardeşinin gözlerine bakarak konuşmayı sürdürdü. "Neden geldin, kız? Can kardeşim soruyor."

"Çok merak ediyorsa arayıp kendisi sorsun!"

Nazenin'in yüksek sesli ve gayet imalı bir tınıyla verdiği cevabı duyan Andaç, önce yüzünü ekşitip, "Ooo!" dedi. Ardından da soluk almadan, "Kadın tribi, nerede görsem tanırım," diye yapıştırdı lafı.

Nazenin abisini iteleyip, kolları arasından kurtulmayı başarırken bir yandan da koluna peş peşe vurdu. "Sen benim abimsin," dedi. "Benim tarafımda olmalısın. Kendine gel!"

Andaç kızaran kolunu ondan kurtarmaya çalışıp bir taraftan, "Ben tarafsız bölgeyim!" diye yakındı. Bir an durup, telefona bakarken, "Tarafımı mı seçeyim?" diye sordu. Nazenin ise resmen Andaç'ın üstüne atlayarak telefonu aldı.

"Bana bak, yarma herif, abimi bu işe karıştırırsan seni Diyarbakır karpuzu gibi orta yerinden yararım. Hem de asfalt üstünde. Ayrıca abimi bu işe karıştırmayacağımız konusunda birbirimize söz vermiştik. Sözünü tut, delirtme beni."

Nazenin'in soluksuz bağırışları esnasında sarf ettiği sözleri bir köşeye sinip dinleyen üçlü, resmen şok olmuştu. Ağızları şaşkınlıkla açılmış, gözleri ise ağzının ayarı essahtan kaçan kıza kilitlenmişti.

"Bana bak, yerelması, biraz daha böyle dikine dikine konuşursan seni memleketin Bursa'nın kestanesi gibi çizerim. Sen de beni delirtme, Naz."

Tıpkı Nazenin gibi bağırarak karşılık veren Metehan'ın sözleriyle Andaç daha fazla dayanamayıp, "Anaa, manyak la bunlar," dediğinde Birce ve Sinem hızla başlarını salladı. Onlar şoktan şoka girerken yüzündeki sinirli ifadenin yerini şapşal bir ifade alan Nazenin ise parmak uçlarında ileri geri salınıp resmen kıkırdadı.

"Sen bana ne dedin?"

"Ne dedim?"

"Ben de onu soruyorum işte, Meteciğim. Ne dedin?" diye sırıtan kardeşine alık alık bakan Andaç gözlerini peş peşe kırpıştırdı. Doğru mu görüyordu? Kardeşinin içinden gayet de normal bir kadın mı çıkmıştı? Kur yapan, cilve yapan, göz süzen...

"Hayda! Ulan, ne ara cilveleşme moduna geçtiniz? Vay amın- Amanın!" Son anda ağzını toplamayı başarıp karısına ve Sinem'e mahcup bir gülüş gönderdi. "Ben de bizi anormal sanırdım, karıcığım. Bunları görünce anladım ki biz çok normal bir çiftiz." Yine durdu ve Metehan'ın sesini dinleyerek ne dediğini anlamaya çalıştı.

"Yerelması dedim. Bursa kestanesi gibi çizerim seni dedim."

"Başka?"

Metehan'ın aldığı derin soluğun sesini duyan Nazenin yine gülecek olmuştu ki Andaç bir anda telefona doğru atıldı.

"Laaan! Benim telefonumdan cilveleşmek nedir? Lan, ben senin abinim. Kendine gel, Nazo. Ayrıca sana da bir başlarım, Metehan. Ağzınıza tüküreyim sizin. Defolun gidin, kendi telefonlarınızdan konuşun. Evli adam telefonu bu ya. Karımdan başkasına bu telefonda cilve yapılamaz. İşte o kadar. Karım da karım." Telefonun ekranını silmek için tişörtünü kullanırken ekrana midesi bulanmış bir yüzle bakıyor ve hâlâ söyleniyordu. "Evlilik cüzdanı eksik, yeni yetmeler sizi. Telefonumun da ırzına sarkıntılık ettiniz resmen, yazıklar olsun," derken telefonu Metehan'ın yüzüne kapadı. Sinem ve Birce kahkahalarla gülmeye başladığında Nazenin abisine ters ters bakıyordu. "Ne? Ne bakıyorsun öyle? Abinim ben senin. Tamam, *sevgili olun*, dedim de *yanımda bu kadar rahat olun*, demedim."

"İyi bok yedin. Adam neredeyse üç ay sonra bana *Naz*, dedi. Sen de geldin, içine ettin. Aferin!"

Andaç kardeşine mahcup bir ifadeyle bakarken, "Siz hâlâ küs müsünüz ki? Küs haliniz mi bu?" diye sorup anlamaya çalıştı.

"Ayy, abi! Ruhumu daraltttın sorularınla. Ayrıca sen küs olduğumuzu nereden biliyorsun?"

Andaç safa yatmaya niyetlendiği sırada ensesinde solunan nefesi hissederek irkildi. Nazenin tam arkasında yerini alırken önüne Birce, sol yanına ise Sinem geçmişti.

"Ama siz beni sıkıştırıyorsunuz. Ama bu çok ayıp. Ayrıca hiç adil değil."

Kızlar aynı anda, "Binbaşı!" deyince resmen yerinden sıçradı. Elindeki telefonu havaya kaldırdı.

"Binbaşı kapadı ya. Aradığınız Binbaşı'ya şu an ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar denemeyiniz." Kızlardan kaçamayacağını anlayıp omuzlarını düşürdü, suratını astı. Ardında duran kardeşine dönüp gözlerine üzüntüyle baktı. "Görevdeyken, aranızda geçen konuşmadan ve olanlardan bahsetti Metehan. Ama senin neden böyle bir karar aldığına, ona sebep göstermeden neden *git*, dediğine akıl erdiremedim."

Kızlar duydukları sözlerle Nazenin'e dönüp aynı anda yaygarayı bastı.

"Metehan'a gitmesini mi söyledin? Sen mi ayrıldın? Bunu nasıl söylemezsin?"

Nazenin bir anda yaşlarla dolan gözlerini kaçırmak için başını eğip, omuzlarını da hüsranla sallayınca Andaç kızları tek bir el hareketiyle susturdu. Kıyamamıştı kardeşinin bu haline. Zaten ne kız kardeşine ne de can kardeşine kıyabilirdi.

Nazenin'i kolunun altına alıp, balkona ilerlerken, saçlarına küçük bir öpücük kondurup kokladı. Kızlar ise onları yalnız bırakmak için yerlerinden bile kıpırdamamıştı. İkisi de baş başa kalıp abi kardeş konuşmaları gerektiğini anlayacak olgunluktaydı.

Balkona çıkıp sandalyelere karşılıklı oturduklarında Andaç sigara paketinden iki dal sigara çıkarıp birini Nazenin'e uzattı. Bir süre sessizce manzaraya bakıp hiç konuşmasalar da sonunda o sessizliği Andaç bozdu.

"Geçen gün Kutluhan Albay düğün için Ankara'ya geldiğinde, babamla Cihan amcayı sıkıştırdı. *Ne oldu da bu çocukların arası açıldı? Bir asker olarak değil, bir baba olarak soruyorum*, dedi. Öyle deyince de bizimkiler döküldü tabii. Ben de o zaman duydum her şeyi."

Nazenin şaşkın ifadesini gizleyemeden abisine baktı.

"Kutluhan Albay Ankara'ya geldiğinde babamla ve Cihan Başkan'la mı görüştü? Sırf bunu sormak için mi yani?" deyince Andaç buruk bir tebessümle kardeşine baktı."Albay, ben ya da başka biri... Hiç kimse ne seni ne de Metehan'ı daha önce bu kadar mutlu görmüştü. Mutluluğunuza tanık olup, birbirinize nasıl baktığınızı görüp ardından da kahroluşunuzu izlemek, inan bana hiç kolay değil. Hele ki duyduklarımı, öğrendiklerimi bilip susmak... Can kardeşime anlatamamak..."

"Sakın!" dedi Nazenin. "Sakın, abi. Şimdi değil. Şu an değil." Andaç bıkkınlıkla başını sallayıp, derin bir nefes alırken masaya eğildi. Nazenin'e olabildiğince yaklaştı.

"Bu yaptığın bir çözüm değil, biliyorsun, değil mi? Bu yaptığın sadece sizin ilişkinizi, aranızdaki güven bağını zedeler. Zaten bu dediklerimi de şu an yaşıyorsunuz. Aldığın karar, korktuğun hiçbir olasılığı engelleyemez. Çözüm bu değil, Nazenin. Çözüm, her şeyi dosdoğru Metehan'a anlatmak."

Nazenin içi titreyerek nefes aldı. Arkasına yaslanıp bakışlarını manzaraya çevirdi.

"Sence bunu sakinlikle karşılayıp, daha da paranoya yapmadan devam edebilir mi?"

Andaç bu soruya sesli olarak gülüp başını salladı.

"Bu adam, senin her an öldürülebilme ihtimalinle yüz yüze ve bununla baş ediyor. Sendeki o bilgiyle mi baş edemeyecek? O bilgiyi duyunca ne olacak, biliyor musun?"

"Ne olacak?"

"Kıyameti koparacak. *Sen bunun için mi bana git, dedin, bunun için mi vazgeçtin benden*, diyecek. Ve çok haklı olduğunu söylemek zorundayım." Yavaşça yerinden kalkan Andaç, kardeşinin arkasına geçip eğildi ve saçlarını öperken, "Yanlış yoldasın, Vali Hanım. Dön o yoldan," dedi fısıltıyla. Bu sözlerle gözünden düşen yaşı görmedi ama titreyerek iç çektiğini hissetti.

"Ben döndüm de... Onun pek döneceği yok gibi."

Andaç, Nazenin'in saçlarına doğru kıs kıs güldü. "Hiç gitmemiş ki dönsün," dedi. "Bunu göremeyecek kadar kör müsün Nazo?"

Nazenin başını çevirip, hafifçe kaldırarak abisine baktı. Sözlerini anlamaya çalışıyor ama başaramıyordu. "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Metehan senin peşinden çok koştu. Biraz da sen koş bakalım, Nazenin Hanım." Ağzı bir karış açılan kardeşine kahkahalarla gülerken yüzünü sıkıca tutmuş, resmen hamur gibi yoğuruyordu. "İlişkiler karşılıklı özveri ve fedakârlıklarla kurulur. Şimdi o sivri dilini tutarak fedakârlık yapması gereken de gönül alması gereken de sensin. Sana methiyeler düzen bir adamın kalbini nasıl kırarsın ya? Vallahi pes!"

"Sen nereden biliyorsun?" diye yaygarayı basan Nazenin kıpkırmızı kesilince Andaç yeniden güldü.

"Metehan'ın yanında daima bir not defteri vardır. Ama hayatına sen girene kadar o defteri bu kadar sık kullandığını görmemiştik. Yani anlaması zor değil." Balkondan çıkmaya hazırlanırken, yine durup omzunun üstünden kardeşine baktı. "Ayrıca bu saçma fikrine Seyfettin Paşa'yla Cihan Başkan'ı nasıl ikna ettiğini anlamış değilim. Ne kadar çok konuştuysan akıllı

adamların bile akıllarına kramp girmesine ve doğru düşünememelerine sebep olmuş olmalısın."

Abisinin ardından boş gözlerle bakıp kalsa da kafası çalışmaya başlamıştı. Kendi kendine sırıttı.

"Demek söylediğim onca şeyi kulak ardı edişinin sebebi bu. Seni kovalamamı istiyorsun. Olur. Bana uyar."

***

Akdağ

Telefonun yüzüne kapanmasıyla öylece kalan Metehan, Andaç'ın bağırışlarını hatırlayıp gülmeye başlamıştı ama bir yandan da Nazenin'in sorduğu soruyu düşünüyordu.

Sen bana ne dedin?

Ne demişti de bu soruyu sorarken sesi pamuk şeker kıvamına gelmiş hatta cilveli bir hal almıştı, anlamıyordu. Sinirle kurduğu cümleleri tekrar tekrar aklından geçirip sonunda cevabı buldu.

"Naz..." diye fısıldadıktan sonra kahkahayı bastı. Kendi kendine gülüp epey keyiflense de o gece duyduğu çığlıkları hatırladıkça içi parçalanıyordu. O gecenin sabahı kapısına dayanarak, onu sarıp sarmalamayı ne çok istemişti aslında ama eve geldiğinde Nazenin'in çoktan Ankara'ya gittiğini öğrenmişti.

Günlerdir düşündüğü o çığlık sesleri aklının içinde dolandıkça beyni zonkluyordu sanki. Gözlerini kapatıp başını ellerinin arasına aldı ve var gücüyle sıktı. Birkaç saniye öyle durdu. Gözlerini araladığında ise salonun kapısına takıldı gözleri. Sanki o an Nazenin salınarak o kapıdan girivercek gibi hissederken keskin ve derin bir soluk aldı. Zihni tam da o hafta sonuna gitmeye meyledince bu kez kendisine engel olmadı.

Yaklaşık İki Ay Önce - Cumartesi Günü

Telefonda durmadan konuşan kız kardeşini her zamanki gibi sabırla ama bu sefer göz devirmeden hatta gülerek dinleyen Metehan, tam Elif'in sorduğu bir soruya cevap vermek için ağzını açmıştı ki kapıdan giren güzelliği görerek öylece kaldı.

Huri miydi bu kadın? Ya da gönlünün durmadan hoplamasını sağlayan, ritmini bozan bir afet miydi?

Zorla yutkunup, boğazını temizlerken, kardeşinin carlayan sesini duyarak kendine geldi. Ama hâlâ adım adım yanına yaklaşan kadından gözünü ayırmıyor hatta gözünü bile kırpmıyordu.

"Haklısın, güzelim. Çok haklısın," diye mırıldanırken en yakıcı bakışlarıyla baştan aşağı Nazenin'i süzüyordu.

Üstünde siyah gömlek vardı. Kendi gömleği... Gömleğin düğmelerinden yal-

nızca birkaçı ilikliydi ki zaten onlar da göğüs oluğunun altından başlıyordu. Bu yüzden gözlerinin önüne şahane bir manzara sunuyor, nefesini kesiyordu.

Gözleri aşağı doğru indikçe nefes alışı hızlanmaya başlamıştı. Çünkü gömlek poposunun altına kadar uzanıyordu. Hepsi bu! Attığı her adımda oynaşan kalçalarına, bacaklarına ve küçük ayaklarına bakarken oturduğu yerde kıvranmamak için dişlerini sıktı.

Önünden süzülerek, geçip yanına oturacağını zannettiği kadına tutkuyla, şehvetle ve doymak bilmeyen bir açlıkla bakıyordu ki hiç tahmin etmediği bir şey oldu.

Nazenin usulca omuzlarını kavrayıp bedenini geriye itti ve kucağına doğru yaklaştı. Bacaklarını açarak, dizlerini koltuğun yumuşak kumaşıyla buluşturup bir süre durdu ve adamın gözlerine tepeden tepeden bakarken usulca kucağına oturdu.

Metehan gözlerini yavaşça ve kayarak kapatırken altdudağını dişliyordu. Bir an için durup anın keyfini çıkardı. Bu esnada Elif hâlâ bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. Ama ne anlattığının farkındaydı ne de farkında olmayışı umurundaydı. Nazenin'in kulağına yaklaşıp, dudaklarını değdirmeye başlarken, "Bana bunu yapmaktan zevk alıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. Sorusuna kıs kıs gülen Nazenin de onun kulağına sokulmuştu.

"Zevk almasam kucağında işim ne, komutan?" demesiyle Metehan'ın telefonu kapaması ve kadının dudaklarına kapanması bir olmuştu.

***

Ankara'dan dönen Nazenin, kurs merkezinin açılışı için son hazırlıkları kontrol etmiş, sonrasında soluğu evinde almıştı. Metehan'la yaptıkları o telefon görüşmesinden bu yana değişen bir şeyler olup olmadığını, onun kendisine olan tutumunu merak ediyor, görmek istiyordu.

Ancak Metehan'ın kapısında ayakkabı falan yoktu. Evden ses de gelmiyordu. Belki nöbetçidir diye düşünerek evinden içeri giren Nazenin, birkaç saat daha evi gözlemişti. Ama yine ses soluk duymamış, onu görmemişti.

Saatler gece yarısını geçti. Yatağına uzanıp, huzursuzca sağından soluna dönerken duraksadı. Metehan neredeydi? Onu Başkan ve konuklarıyla yemek yediği akşamdan sonra hiç görmemişti. Ankara'ya giderken de dönerken de görmemesi ilginçti. Çünkü yokluğunu ilginç kılan şey, aylardır beklenen bu yemeğin gerçekleşmesinin ardından ortalıktan kaybolmasıydı.

Oysa Metehan ne yapıp eder, yanından ayrılmaz, uzak yakın demez, gözlerini üstünden ayırmazdı. Fark ettiği bu gerçeklikle ürperip, doğrulurken bir yandan da telefonunu eline almış ve saate bile bakmadan Albay'ı aramıştı.

"Vali Ha-"

Nirvana

"Metehan nerede, Albay?" Kutluhan Albay'ın sözünü kesip bu soruyu sorduğunda, aralarında derin bir sessizlik oluşmuştu. "Albay?"

"Bir görev için şehir dışında, Sayın Vali'm."

İrkilip nice soru sormak istese de hiçbir sorusuna yanıt alamayacağını biliyordu. Sıkıntıyla soluyup, "İyi geceler," dedikten sonra telefonu kapadı. Ancak o gecenin ardındaki günler ızdırap gibi geçti. Yemek yemekte, uyumakta, dinlenmekte, aklım toplamakta zorlanıyordu. Metehan'ın nerede olduğunu düşünmek dışında hiçbir şey yapamıyordu. Tedirginliğini arttıran asıl şeylerden biri de Pençe Timi'nin burada oluşuydu. Tim buradaydı ancak komutanları kayıplara karışmıştı.

Nazenin onu beklemeye başlayalı bir hafta olduğunu idrak ederek, saçını başını yolma seviyesine yaklaşırken, derin birkaç soluk alıp yine yatağına uzandı. Günlerin yorgunluğuyla uyumak üzereydi. Ancak evinin kapısı çalmaya başladı. Gözü makyaj masasında duran saate ilişti. Saat ikiyi geçmişti. Bu saatte kim gelmiş olabilirdi ki?

Aklı *Metehan*, diye fısıldarken yüzünde biraz hüzünlü bir tebessüm oluştu. Yerinden kalkıp hızla kapıya koştu. Dürbünden baktığında ise gördüğü kişiyle yüzündeki o yarım yamalak tebessüm donup kaldı. Tedirginlikle kapıyı araladığında elleri buz gibi olmaya başlamıştı.

Dürbünden sadece babasını görmüştü ancak kapının sağ köşesinde abisi de duruyordu. Babasına ve abisine bakıp *gece gece neden buradasınız*, diye soracaktı ki gözü merdivenlere ilişti. Cihan Başkan merdivenlerin ortasında durmuş, gergin ve yorgun görünen bedenini de tırabzanlara dayamıştı. Onu görünce Nazenin'in sadece elleri değil, sanki gözleri de buz gibi oldu. Donuk bakışlarını üç adamın üzerinde gezdirdi. Sonra zar zor, "Metehan'a bir şey oldu, değil mi?" diye fısıldadı. Soruyu sorarken boğazı düğüm düğüm olmuş, gözlerine yaşlar dolmuştu. Kapının kenarını tutup, tuttuğu yeri de var gücüyle sıkarak ayakta durmaya çalışıyordu. "Ne oldu?"

Seyfettin kızının gözlerinde gördüğü korkuyla kahrolmuştu. Hele de o güzel gözlerini puslandıran yaşlar canını cayır cayır yakmıştı. Günün birinde bir askerinden haber vermek için çalacağı kapıyı kızının açacağını ve ona uğursuz bir haber getireceğini hiç düşünmemişti. Ama hayat garipti. Çok garipti. Aklına gelmeyen başına gelmişti.

Metehan'la ilgili haberi aldıklarında oğlu gözlerine bakıp *haberi sen ver, baba*, dediğinde itiraz edecek olmuştu ama oğlu buna müsaade etmemişti. *Nazenin şu an senin kızın değil, Vali değil. Nazenin şu an Metehan'ın sevgilisi. Ona bu haberi vermesi gereken kişi de sensin.*Seyfettin kızının sevgilisi olmasına ve bu kişinin Metehan olmasına bile alışamamışken, herkes bugüne kadar kulağının üstüne yatıp, sessiz kalmışken oğlunun ağzından çıkan sözler ona

garip gelmişti. Sonra kendi kendine hüzünle tebessüm ettiğini fark etti. Kızı, korumak için hayatı pahasına mücadele ettiği kızı büyümüştü de yiğit bir delikanlıya gönül vermişti.

Onun kızı... Küçük kızı, büyümüştü de kocaman bir korkuyu mu göğüsleyecekti şimdi sevdasıyla? Şaşılacak şeydi Seyfettin için bu. Çünkü Nazenin, gözünde hiç büyümemişti. Bugüne kadar... Oğlu Andaç'ın büyüdüğünü idrak ettiğinde de epey gecikmişti Seyfettin. Oğlunu elinde silah, düşman peşinde koşarken gördüğünde anlamıştı. Yoksa Andaç da o güne kadar hâlâ küçük bir oğlan çocuğu gibiydi gözünde. Korumasına muhtaç, dizlerinin dibinde dolaşıp paçasını çekiştiren bir oğlan çocuğu. Oğlu, canı.

Şimdi de hayat ona kızının büyüdüğünü gösterecekti, öyle mi? Hazır mıydı buna? Bilmiyordu. Bir evladını daha kendi kanatlarının gücüne, kendi ayaklarının üstüne bırakacak, onunla vedalaşacaktı içten içe. Ve içten içe istemiyordu bu vedayı Seyfettin. Kalsaydılar ya dizinin dibinde. Hep gölgesinde durup hiç büyümeseydiler ya.

Ancak bunun imkânsız ve bencilce olduğunu kabullenerek ayaklanmış, zorla adımlayıp kızının kapısına gelmişti. Sevdiği adamdan haber getirmişti ona. Yürek acıtan, korkutucu bir haber.

Usulca tuttu kızının elini ve gözlerine bakarken bir baba değil, bir asker olmaya çalıştı. Çok zordu böyle davranmaya çalışmak. Seyfettin hiç alışık değildi buna. Hiç yaşamamıştı ki nasıl bilsin de alışsındı.

"Nazenin..."

"Baba..." diyen korku dolu o tını vardı ya, o tını. Yüreğine alev topu gibi düşmüştü adamın.

Zorla yutkunup, "Metehan rehin düştü," demesiyle Nazenin'in yüzü ifadesizleşti, gözleri bomboş baktı gözlerine. Rengi beyaza dönerken buz gibi elleri usulca titremeye başladı.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Üstünü değiştirip bizimle gelmen lazım. Seninle görüşmek istiyorlar. Anlaşma için."

Nazenin duyduklarıyla olduğu yerde irkilip üçüne de şok içinde bakmayı sürdürdü. "Benimle mi görüşmek istiyorlar?" Sorusunu sorarken aklı başına geldi. Korkuyla ve hayal kırıklığıyla Cihan'a baktı. "Cihan amca, *yapmadım*, de. *Metehan'a dosyayı göstermedim*, de. *O da onların peşine düşmedi*, de. *Senden gittiği görevi gizlememizin sebebi bu değildi*, de. Ne olur," diye resmen feryat ederken, Cihan anlık olarak gözlerini kapatıp başını usulca salladı.

"Başkan'la yemek yediğiniz gece yanıma geldi, dosyayı gördü ve peşlerine düştü. Çünkü o görevi başarıya ulaştıracak tim ya Andaç'ın timiydi ya da Metehan'ın. Görev emrini ben vermedim, kızım."

"Ama Pençe Timi buradaydı," demesiyle üç adam da başlarını hafifçe sağa sola salladı.

"Birkaç saat önce hazırlanıp yola çıktılar."

Nazenin bir süre öylece kalıp Cihan Bey'e baktı. Ve onun gözlerinde gördüğü hüzne, korkuya dayanamayıp, bir adımla yanına giderek ona sıkıca sarıldı. Cihan Bey de Nazenin'e sımsıkı sarılıp başının üstünü şefkatle öptükten sonra yüzünü kavradı ve gözlerine baktı.

"Hadi, hazırlan da bizimle gel."

Nazenin başını sallayarak evine girdiği gibi üstünü değiştirdi. Bir kot pantolon ve tişört giyip saçlarını hızlıca topuz yaptı. Evden çıkıp kapıyı kilitledikten sonra üç adamın peşine takıldı. Askeri binaya girip soluğu harekât merkezinde aldılar. Ancak kapının önünde duran babası kısa bir an Nazenin'e bakıp, "Göreceklerine dayanabilecek misin?" diye sormadan edemedi.

Nazenin ise ne göreceğini anlayamadı önce. Dalgın bir ifadeyle babasına bakıp, "Ne göreceğim?" diye fısıltıyla sordu ama cevap bile vermesine gerek kalmadan anladı. "Metehan'ı mı gösterecekler?" Üçü de başını sallayınca soluğu tekledi. Sevdiği adamı görecekti ama ne halde göreceğini hayal bile edemiyordu. Endişe, korku yüreğinde kol gezerken zorla yutkundu. "O, yaşamak zorunda kaldıklarına dayanacak, ben de göreceklerime dayanacağım," dedi zor da olsa ve duruşunu dikleştirip içeri girdi.

Albay ve birkaç rütbeli daha içerideydi. Hepsi pürdikkat ekrana bakarken kapının açılmasıyla gözlerini Nazenin'e çevirdi.

"Sayın Vali'm," diyerek, yanına gelip elini sıkan Albay'dan sonra diğer rütbelilerle de el sıkıştı. Ancak gözleri karşısında duran kocaman ekranda ve ekranda gördüğü adamdaydı. Oldukça karanlık bir yerde, elleri ayakları bağlı şekilde bir sandalyede oturan Metehan'ın başı önüne düşmüştü. Nazenin gördüğü manzarayla soluğunun kesildiğini hissediyordu. Kalbinde dinmeyen bir sızı vardı. Ona bir şey olacak korkusundan öyle çok gerilmişti ki kasları ağrıyordu sanki.

"Baygın mı?" diye sorduğunda Albay da ekrana baktı. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu ancak yine de öfkesi, korkusu kendini belli ediyordu.

"Hayır, kendinde. Şu ana kadar pek bir şey yapmadılar. Rehin alıp sizinle görüşmek istediklerini söylediler."

"Benimle kim, ne görüşecek? Nasıl oldu da rehin düştü? Timin geri kalanı neden onunla değildi, Albay?"

Albay masa başında oturan bir askere dönüp başını salladı ve asker de aynı karşılığı verip önündeki mikrofona, "Vali Hanım burada ve sizi dinliyor," dedi.

Birkaç saniye sonra askerin söylediği sözler Metehan'ın bulunduğu yerde

yankılanarak kendilerine geri gelmişti. Bu sırada Metehan başını kaldırıp kendisini çeken kameraya baktı ve tebessüm etti. Nazenin bu tebessümü görünce gözleri dolmuştu.

"Ağlama!" diyen yorgun ama gür sesini duyunca olduğu yerde irkildi. Nasıl da biliyordu gözlerinin dolduğunu, nasıl da biliyordu ağlamak üzere olduğunu. "Sakın ağlama," diye tekrarladığında sanki o da kendisini görüyor gibi başını usulca salladı. Bu sırada bir hareketlilik oldu ve kameranın görüş açısına yüzü maskeli adamlar girdi. Bir dakika sonra da tanıdık bir ses duyuldu.

"Hâlâ seviyorsun. Senden ayrıldığı halde hem de."

İrkilen Nazenin, sesin sahibini görmek ister gibi şok içinde ekrana baktı. Metehan ise sanki oturduğu yerde çok rahatmış gibi durup yarım yamalak gülmüştü bu sözlere. Sonra derin bir nefes alıp kameraya dikti gözlerini. Nazenin'in gözlerine bakarmış gibi baktı ve imalı bir sesle, "Uzun zamandır Türkiye'de olduğuna göre *çünkü ayrılıklar da sevdaya dahil. Çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili*, diyen Attila İlhan'ın bu dizelerini duymuşsundur diye düşünüyorum," dedi. Sustu, bakışlarını ağır ağır kendi soluna, kameranın ise sağına çevirdi. Dişlerini sıkarak, "Cansel!" dedi.

Nazenin sesin sahibini doğru anlamıştı ve sinirden yanakları saniyelerle yarışır gibi kıpkırmızı olmuştu. "Nereden çıktı bu kadın? Hani haftalardır peşindeydiniz ama bir iz yoktu?" diyerek, Cihan'a dönüp sorusuna cevap almak istediğini belirtir gibi baktı. Ama daha o cevap vermeden Nazenin yine cevabı buldu. "Görevi Cansel'i bulmaktı. O yüzden göreve gitti. O yüzden gizlediniz benden görevini."

Cihan Başkan onaylar gibi başını salladı. "Dosyayı gördükten sonra durmadı," dedi. "Cansel'in peşine düşmek için buradan ayrıldı. Birkaç gün sahadaki farklı bir tim eşlik etti ona ama sonra... Pusu yediler ve Metehan esir düştü."

Nazenin isyanın eşiğindeydi. Göğsünde kocaman bir haykırış, öfke barındırıyordu sanki. Başını geri atıp şakaklarını ovarken, "Kim bu kadın?" dedi. "Yanındaki adamlar kim? Kime çalışıyor? Bize çalışmadığı belli ama kime çalışıyor?" Kimse cevap vermeye fırsat bulamadan Cansel'in sesi duyuldu. Ardından bir sandalye çekip Metehan'ın karşısına rahatça oturdu. Sırtı kameraya dönük olduğundan yüzünü görmüyorlardı. Ama sağ bacağını sol bacağının üstüne atıp havada kalan ayağını sallamaya başladığını gördüler.

"Merakımdan soruyorum, Binbaşı. Ne buldun bu kadında? Aylarca uğ-

raşıp da giremediğim o kalbine, hiçbir şey yapmadan girmeyi nasıl başardı?"

Herkes gözünü ekrana dikmiş, dikkatle bakıyordu şimdi. Hepsi Nazenin gibi Metehan'ın ne diyeceğini bekliyordu. *Merakla!*

Metehan ise aynı sakin tavırlarla bir süre Cansel'e baktı ve derin bir iç çekip ters ters güldü. "Yüreği var," dedi. "Kocaman bir yüreği, cesur bir yüreği var. Hepimize taş çıkartacak kadar cesur ve gözü kara. Yalan dolan bilmeyen bir yüreği var. Her zaman dimdik bir duruşu var. Eğilip bükülmeyen." Öne doğru eğilebildiği kadar eğilip Cansel'e yaklaşmaya çalıştı. "Yani anlayacağın sende olmayan her şey onda var. Senin gibi yalancı, sahtekâr, düzenbaz, emir aldığı kişilerin iti olan biri değil. O yüzden anlayamamışsındır," demesiyle yüzüne sağlam bir yumruk yemesi bir oldu.

Nazenin, yumruğun Metehan'ın yüzüne inişini gördüğü anda gözlerini kapatıp zorla soluk almıştı. Dokunmaya kıyamadığı o yüze değil de sanki yüreğine inmişti o yumruk.

Metehan hâlâ aynı rahatlıkla durup, kıs kıs gülmeye başlayınca gözlerini araladı ve korkuyla ekrana baktı.

"Kim olduğunu aklım çözemedi belki ama giremediğin o gönlüm çözmüş, Cansel. Senin nasıl bir kaltak olduğunu çözmüş." Bir yumruk daha indi yüzüne. Bu kez çene kemiğine isabet eden o yumrukla Metehan'ın çenesinden çıkan sesi duydular. Nazenin her anı yumruklarını ve dişlerini sıka sıka izlerken Metehan ağzına biriken kanı kadının ayaklarının dibine tükürmüştü.

"Niye verdin o dosyayı Nazenin'e? Niye benden ayrılmasını istedin? Deşifre olacağını bile bile neden yaptın bunu?"

Bu kez Cansel'den bir gülme sesi yükselmişti. "O dosyayı Nazenin'e verdim çünkü... Artık deşifre olmak falan umurumda değil. Sana yaklaşıp içinize sızacaktım ama sen... Ketum, soğuk ve zeki adam... Beni her seferinde dışarıda bıraktın. Sana ve timine yaklaşamayınca ben de planlarımı değiştirmek zorunda kaldım. O dosyayı Nazenin'e verdim çünkü dosyayı görünce senden ayrılacağını, seni kendinden uzaklaştıracağını biliyordum," deyip ayaklandı ve ilk kez yüzünü kameraya döndü. "Cesur bir yüreği var dedin az önce. Ama bence cesur olduğu kadar da yufka bir yüreği var. Sana kıyamadı. Sana bir şey olur diye ödü koptu. Çünkü sana yakın olursa Zait itinin ikinci hedefi olan sen, ilk hedef haline gelecektin. O da bunu göze alamadı ve terk etti seni." Kameraya iyice yaklaşıp yüzünü ağlamaklı bir ifadeye bürüdü Cansel. "Çok ağladın mı sevgilinden ayrılırken? Çok üzüldün mü mutlu aşkınız çabuk bitti diye?"

Metehan'dan gürler gibi bir uğultu yükseldi. "Allah şahit, senin o kafanı gövdenden ayıracağım, kaltak!" dedi.

Nazenin ekrandaki gözlerini usulca yana çevirdi ve masaya doğru ilerledi. Mikrofonu işaret edip, "Aç!" dediğinde asker bir ona, bir de komutanlarına bakmıştı. Seyfettin Paşa başıyla onay verince mikrofonu açtı.

"Ne söyleyeceksen söyle. Seninle muhabbete ya da ilişkimi konuşmaya gelmedim."

Cansel duyduğu sözlerle bir an duraksadı ama gülmeye başlaması çok uzun sürmemişti. "Hep burnunun dikine gidiyorsun. O burnun hiç yere düşmüyor," deyip bir an arkasında oturan Metehan'a baktığında adamın keyifle kıs kıs güldüğünü gördü. "İşte bu yüzden aldım onu. Sana söz geçirmenin başka bir yolu yok çünkü."

Nazenin derin bir nefes alıp dişlerini sıktı. Sonra yeniden soluklanıp, "Uzatma, Cansel!" dedi. "Ne söyleyeceksen söyle artık."

Cansel gözlerini devirip Metehan'a doğru ilerledi. Arkasına geçip, boynunu sıkıca kavrarken bir yandan da soluk borusuna bastırdı. Onun nefesini kesiyor ve bunu yaparken kılı bile kıpırdamıyordu. Nazenin gördüğü manzarayla yeniden yumruklarını sıkmaya başlamıştı. Metehan'ın alamadığı her soluk, kendi soluğunu kesiyordu sanki.

"Artık oyunun dışında kalamam. Çünkü Zait itini istiyorum. O adamı sağ istiyorum. Ona giden yol da senden geçiyor. Seni ikna etmek de Metehan'ın canından!" deyip derin bir nefes aldı. Metehan ise hâlâ nefes alamıyor, rengi gittikçe mora dönüyordu. "O projeyi kabul edeceksin. Böylece Zait sana biraz daha yaklaşmış olacak. Bu, sizin olduğu kadar bizim de işimize geliyor. Bizimle ortak çalışacaksınız ve Zait'i paketlediğinizde adamı bize vereceksiniz," demesiyle Nazenin yanındaki rütbelilere dönmüş, anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

"Siz kimsiniz?"

Cansel soruya yarım ağız gülümsedi ve gülüşe benzeyen ifadesi çok iğrençti. Nazenin'in midesini bulandırıyordu. Cansel biraz daha aynı ifadeyle kameraya baktıktan sonra net bir şekilde, "Rus istihbaratı!" dedi.

Cevabıyla donup kalan Nazenin'in gözleri kocaman açıldı. O şaşkın bakışları ise yanındaki adamlara döndü. Doğru olup olmadığını soran bakışlarına karşılık hepsi başını sallayınca Nazenin kıs kıs gülmeye başladı. Bu gülüşüyle herkesi şaşkına çevirirken, mikrofona yaklaşıp, "Doktorun derdi sen değilmişsin, Binbaşı," dedi. "Aşk meşk değilmiş." Sözleriyle içerdekilerin yüzlerinde şaşkın bir ifade oluştu. Metehan ise nefes alamazken bile homurtulu bir ses çıkarmıştı. Gülebilse katıla katıla gülerdi bu sözlere. "Cansel... Bizim buralarda bir söz vardır. Belli ki sen onu hiç duymamışsın. Ama ben, genel kültür olsun diye bunu sana söylemek istiyorum." Derin bir nefes alıp, yeniden mikrofona yönelirken artık yüzü gülmüyordu. İfadesi donuk,

kaskatı ve öfke doluydu. "Lan, sen hiç eşekte taşak görmedin mi?" demesiyle odadaki rütbeliler birbirine bakmış, ardındansa uğultu kopmuştu. Seyfettin Paşa bir kahkaha koyvermemek için çok uğraşsa da kızının sakin sakin ve çok normal bir söz edecekmiş edasıyla dile getirdiği bu sözler hepsini kırıp geçirmişti.

Andaç kıpkırmızı kesilip, gülmemek için burnunu sıkarken Cihan Başkan birkaç saniye gecikmeli de olsa gülmeye başlamıştı. Nazenin gibi hanım hanımcık bir kadından böyle sözler duymak onu hâlâ şaşkına çeviriyordu ama zamanla alışacağını umut ediyordu. Sonuçta daha nice yıllar bu kız onlarla olacaktı. Yani sözün özü, ailelerine katılacaktı. İşte bu düşünceyle içini saran korkulardan arınıp gülmüştü.

Hepsi gülerken onlara uzaktan eşlik etmeye çalışan Metehan, iyiden iyiye moranıyordu. Bunun farkına varan Nazenin derhal konuşmaya devam etti.

"Yani şunu demek istiyorum... O dediğin asla olmayacak. Sen bunu bilmiyor musun?"

"O zaman Binbaşı ölecek!" diye bağıran Cansel, az önce madara olmanın öfkesiyle Metehan'ın boğazını daha da sıktı. Nazenin ona kilitlenmiş, öyle bir bakıyordu ki şu an Cansel'i eline geçirse paramparça ederdi.

"Bir bok yapamazsın. Binbaşı'nın kılına dokunman demek, iki ülkenin askeri, politik ve sosyal olarak karşı karşıya gelmesi demek. Ona da senin götün yemez. He, *ben yaparım*, dersen... Biz de görevi başında can verene *ölü*, denmez. Şehit, denir. Şehitler ise ölmez."

Kısa bir süre sonra Cansel öfkeli bir bağırışla Metehan'ın boğazını bırakttı. Adam daha nefes alamazken yumruklarını yüzüne indirmeye başladı. Metehan'ın yüzü sağdan sola dönüp, yumruk darbeleriyle kana bulanırken Nazenin önünde duran masayı tutmuş, sıkıyordu. Gözlerine dolan yaşlar düşmesin diye gösterdiği çaba görülesiydi. Dik durmaya çalışıyor ancak yaşananlar karşısında gücünü kaybediyordu. Tam *bittim*, dediği anda yükselen hırıltılı sesi duydu.

"Beni hafife alsan da
Söz verip aramasan da
Telefonu açmasan da
Gönlün benden yana.
Sor bir kere ona,
Yalvarırsam şımarırsın.
Öyle güzel değilsin ki
Şaka yaptım, dur, ağlama,
Sana deli, olan beni..."

Yediği her yumruk darbesinin arasına şarkı sözlerini koyuyor, hırıltılı sesine inat daha da yüksek sesle söylüyordu.

"Harca hiç korkma...
Hastayım sana, dermansızım.
Başkayım sana, sana arsızım."

Şarkının bu sözlerinde iyice coşup, yeri göğü inletircesine, bağırırken komutanlar, Cihan Başkan ve Andaç göz ucuyla Seyfettin Paşa'ya bakıyordu.

"Ne kadar inatçıysan da
Dönüp geleceksin bana.
İzim var dudaklarında,
Alıştım aslında, her çocukluğuna.
Bunca derdin arasında,
Aşk yansıtan bir aynasın.
Kardan beyaz bir sayfasın.
Senin benim, bu aşk bizim,
Bırakmam seni.
Ben artık sensiz imkânsızım,
Seni bırakmam,
Ben gerçek aşkım..."

Şarkının son bulmasıyla yüzünü ovuşturan Seyfettin, bıkkın bir halde soluklandı.

"Hatırlatın, geldiğinde bir posta da ben döveceğim bu zibidiyi! Hastaymış. Ben göstereceğim sana. Ben sana hasta olduğumda da böyle şarkılar söyleyebilecek misin bakalım, Kılıçarslan? Arsızmış. Arsız zibidi! Cihan! Oğlunu gözüm görmesin!"

Cihan Başkan kıs kıs gülerek, Nazenin'e bakıp göz kırptı. "Kızımızı istemeye geldiğimizde yap şovunu, Paşa," dedi. "Zaten bir o gün yaparsın, daha da işlemez bize. Sonuçta oğlan bizim, kız bizim."

Albay ve Andaç kıpkırmızı kesilip, homurdanarak gülecek olmuştu ki Paşa'nın, "Gülerseniz yemin olsun sürdürürüm sizi," demesiyle ikisi de kendini tuttu. "Ücra köşelerde çenemin yayını şey etselerdi de gülmez ol*saydım*, diye ağıt yakarsınız." Andaç kendini toparlayıp kardeşine doğru ilerledi ve yanında durdu. O anda, "Yer tespiti yapıldı, komutanım," diyen askerin getirdiği bilgiyle sessizlik sağlanmış oldu. Nazenin komutanlara bakıp ne yapacaklarını anlamaya çalıştığı esnada abisinin elini omzunda, dudaklarını ise şakağında hissetti.

"Alıp geliyoruz. Oyalamaya devam et."

Kulağına fısıldanan sözlerin ardından abisi giderken yüreğine bir endişe daha çöreklenmişti. Ardındaki tekerlekli sandalyenin ucuna oturup, yüzünü sıvazlarken Cihan Başkan'ın, "Gelsinler," diyen sesini duydu.

Kim geliyordu? Neler oluyordu? Nazenin bulundukları odanın kapısının

aralanmasıyla o tarafa dönüp Melek ve Elif Kılıçarslan'ı görünce yüzünde şaşkın bir ifade oluştu.

Neden buradalardı? Metehan'ı görmek için mi gelmişlerdi? Bu düşünce Nazenin'e mantıksız gelmişti. Metehan'ı bu halde, ölümle burun burunayken annesine ve kız kardeşine göstermezlerdi. Zaten bu, gizliliğe de aykırıydı. *O zaman neden buradalar?* Bu soruyla yeniden yüzleşen Nazenin, Melek Hamm'ın içeri girip pürdikkat ekrana bakışını izledi.

Bir anne için çok zor bir an olduğunu ancak hayal edebiliyordu. Evladının esir düşmüş ve darp edilmiş halini görmek zor olmalıydı. Hele ki sevecen ve dünya tatlısı anaç ruhlu Melek Hanım için şu an çok çok zor olmalıydı. Bu düşüncelerle soluklanmaya çalışıp, yerinden kalkarak ona yer verecekti ki kadının buz gibi sesini duydu.

"Bağlantılar hazır mı?"

O sesin ondan çıktığına bile inanamazken Elif, "Hazırız," diye cevap verdi. Başını usulca sallayıp Nazenin'in oturduğu masaya döndü ve yanındaki asker kalkıp kendisine yer verdiğinde yanına oturdu. Göz ucuyla Nazenin'e bakıp masanın üstünde birbirine kenetlediği ellerini usulca tuttu.

"Sakin olmaya ve onu oyalamaya devam et." Nazenin yalnızca başını sallayabilmiş ama tek kelime edememişti. Bu sırada Melek Hanım karşısındaki bilgisayar ekranına dönüp sağ yanına oturan kızına döndü.

"Başlayalım o zaman," demesiyle ikisinin de parmakları muazzam bir hızla klavyenin üstünde gezinmeye başladı.

On beş saniye sonra Elif, "Sığınakta sinyal veren tüm aygıtlara ve kameralara bağlanıldı," dedi.

Melek Hanım, "İnsansız hava araçları konuma doğru yola çıktı," dediğinde, Nazenin usulca silkelenip babasına ve Cihan Bey'e bakakaldı. İkisinin de tebessüm ettiğini görüyordu.

"Neler oluyor?"

"Melek Hanım, Milli İstihbarat Teşkilatı Bilişim Sistemleri Dairesi Başkanı'dır." Cihan Bey'in cevabıyla bir şok daha geçiren Nazenin, hızla Melek Hanım'a dönmüş ve onu dikkatle incelemişti.

Bu sırada gözünü ekrandan ayırmayan Melek ise belli belirsiz tebessüm edip, "Metehan, annesiyle babasının nasıl tanıştığını hiç anlatmadı mı?" diye sordu.

Nazenin başını sağa sola sallayıp, "Hayır," dedi.

"Gizlilik sebebiyle söylememiştir," deyip yeniden sessizleşmişti. Nazenin şaşkınlığını atmak için ayaklanıp, odada yürürken gözleri ekrandaydı. Cansel son beş dakikadır Metehan'a hiçbir şey yapmamış, kameranın açısına bile girmemişti.

Adımlarını durdurup, ekrana daha dikkatli bakarken biraz endişeyle, "Cansel nerede?" diye sordu.

Elif, "Sığınağın sağ koridorunda ve karşısındaki salak sayesinde onu görebiliyorum," dedi. Ekranın içinde bir pencere belirdi. Cansel görüş alanına girerken Elif'e döndü.

"Bunu nasıl görebiliyoruz? *Karşısındaki salak*, derken ne demek istedin?"

Elif ekranı işaret edip, "Karşısındaki adamın telefonunun arka kamerası sayesinde görüyoruz, adam telefonu şu an tam da Cansel'e doğru tutuyor," dediğinde Nazenin takdir eder gibi bir ifadeyle başını sallamış ancak çok geçmeden kaşları çatılıvermişti.

"Biz onları böyle görebiliyorsak..."

"Ve duyabiliyoruz," diye ekleyen Elif, ortam sesini de bulundukları odaya iletmeye başlamıştı.

"Peki, aynı şeyi onlar da bize yapıyor olabilir mi? Cansel'in çok alakasız zamanlarda beni arayıp nerede olduğumu, üstümde ne olduğunu falan söylediği olmuştu."

Melek Hanım, gözlerini ekrandan ayırıp, Nazenin'e odaklanırken usulca başını salladı. "Olabilir," dedi. "Telefonlarınıza dinleme yapılıyor mu diye baktık. Ancak böyle bir takip yapılıyor mu onu incelememiştik. Telefonunu Elif'e ver de baksın."

Nazenin telefonunu vakit kaybetmeden Elif'e verdi. Elif ise bir dakika gibi kısa sürede, "Evet, bu yöntemle takip ediyorlarmış," dedi. "Anlamamışız çünkü bayağı iyi gizlenmişler."

"Şu an burada konuşulanlar... *Jemmar* var, değil mi?"

Albay onu başıyla onaylayıp, "Bu odanın içindeki tüm telefonlar şu an işlevsiz," dedi. Nazenin derin bir nefes alıp, başını usulca sallarken Cansel, Metehan'ın yanına doğru hareketlenmişti.

"Vali Hanım... Son kararın hâlâ aynı mı?"

Metehan'ın arkasına geçip, bu soruyu sorarken, adamın öne düşmüş başını tutup kaldırdı. Metehan'ın yaralı, kanlar içindeki yüzünü gören herkesin ifadesi üzüntü ve öfke karışımı bir hale bürünmüştü.

"Sizinle anlaşma yapmayacağım. O projeyi kabul etmeyeceğim. Zait'i ellerimizle size teslim etmeyeceğiz. Yani... Kararım aynı. Elinden geleni ardına koyma ama unutma... Elime düşeceksin. İşte o zaman, Binbaşı'ya dokunmanın hesabını vereceksin."

Cansel öfkeyle soluk alıp belinden çıkardığı tabancayı Metehan'ın şakağına dayadığında herkes irkilmiş, oturanlar ayağa fırlamıştı.

"O zaman sevgilinle vedalaş, Vali!" deyip tetiğe parmağını dayadığı sırada Nazenin'in soluğu kesilmişti. Diğerlerinin de ondan farkı yoktu zaten. Hepsinin yüzünde korku, endişe ve daha nicesi vardı.

Melek Hanım kendine hâkim olmaya çalışırken, "Bir şey yap ve şu kadının dikkatini dağıt, Elif!" diye fısıldadı. Elif de herkes kadar gergin ve korku içinde ekrana, abisine bakıyor, dudakları usulca titriyordu.

"Elif!"

Annesinin bağırışıyla irkilip, kendine gelirken yerine oturdu ve bilgisayarın tuşlarına hızla dokunmaya başladı. "Tamam. Tamam, dikkatini dağıtacağım," diye kendi kendine tekrarlarken bir ses duyuldu. İlk anda kimse çalan şarkıyı idrak edemezken birkaç saniyenin sonunda herkes sırıtmıştı. Kahkaha atan tek isim ise Metehan'dan başkası değildi.

Cansel'in yanındaki adamlardan birinin telefonuna bağlanan Elif, *Türkiyem* adlı şarkıyı açarak hepsini şok etmeyi ve dikkatlerini dağıtmayı başarmıştı. Metehan şarkı kulağına ulaştıkça daha da güldü. Zaten düzensiz olan solukları iyice dengesini kaybetmişti. "Güzelmiş. Başka ne var *playlist*'inizde?" demesiyle herkesi gülümsetmişti.

Cansel, "Kapatın şu müziği!" diye yeri göğü inletirken Elif şarkıyı değiştirdi. *Çırpınırdı Karadeniz* şarkısının melodisini duyan Metehan bir kahkaha daha patlatırken, Cansel onu bırakıp telefonları toplamaya başladı.

"Sizin o telefonlarınızı..." diye sayıp sövdü.

O esnada Seyfettin Paşa, "Timler sığınağa gitmek için hazır," dedi. "Melek Hanım, çocuklar helikoptere bindiği anda orayı yerle bir edeceksiniz. Cansel dışında kimse sağ kalmayacak."

Melek Hanım başını sallayıp, "Emredersiniz, Paşa'm," dediğinde Seyfettin Paşa diğer emrini de timlere verdi. Pençe Timi ve Kaplan Timi sığınağa girmeye başladı. Ekranın bir kısmına da onların miğfer kameralarından görüntü aktarılırken Elif yeni bir şarkıya geçiş yapmıştı.

"Sen bu kurtlar sofrasından,
Çıkamazsan ona yanarım.
Şerefli bayrağı burca,
Dikemezsen ona yanarım.
Oy yiğidim, oy civanım...
Tüketme umutlarını,
Zalimlerin tahtlarını,
Yıkamazsan ona yanarım.
Hainlerin tahtlarını,
Yıkamazsan ona yanarım.
Bu bir halkın davasıdır,
Mazlumların duasıdır,
Ve bir Elif sevdasıdır,
Çekemezsen ona yanarım."

Metehan şarkının sözlerine tebessüm edip, "Aldım selamını, abisinin kuzusu," diye mırıldandığı anda Elif'in gözünden bir damla yaş süzülüvermişti. Melek Hanım kızının eline uzanıp, sımsıkı tutarken bir an için gözlerini ekrandan ayırdı ve Nazenin'e döndü. Kızın bembeyaz kesilmiş yüzüne, gözlerinin altındaki morluklara, gözlerinin beyazını kıpkırmızı eden ama akamayan yaşlara bakarken içi acımıştı. Diğer elini ona uzatıp elini tuttu ve usulca sıktı.

"Hiçbir şey olmayacak. Yakışıklı yüzünü azıcık elledilər, hepsi bu. Bu haliyle beğenmezsen o da Metehan'ın problemi tabii."

Nazenin gülümseyip, "Geldiğinde o güzelliğine bir yumruk da ben çakacağım, hiç merak etme, Melek Hanım," dediğinde Melek keyifle gülümsemişti.

Bu sırada sığınağın içinde ilerlemeyi sürdüren timler gördüklerini tek tek indiriyor ve adım adım Metehan'a ilerliyordu.

"Can kardeş... Biraderim!" diye bağıran Andaç tetiğe basıp karşına çıkan iki adamı peş peşe vurmuş ve koşar adım üstlerinden atlayıp yoluna devam etmişti. Hem koşturuyor hem karşısına çıkanları indiriyordu ki bir anda bağırarak şarkı söylemeye başladı.

"Ey güzel insan, benim canım kardeşim,
Tek tabancasın bu aralar.
Dostların vardı senin, sevdiğin bir kız,
Neredeler şimdi, neredeler?"

Metehan kendisine yaklaşan tanıdık sesle nefeslenip, gülümserken Andaç aynen devam ediyordu.

"Bir sen yanarsın bir de namlular,
Hürriyet sevdana senin."

Ardından kopan silah seslerini bu kez Metehan'ın sesi bastırdı. Başını kaldırmış, dik durabildiği kadar durmuş, şarkıyı devam ettiriyordu.

"Sen benim çocukluktan arkadaşımsın, ulan,
Sen gardaşımsın, ulan. Sen gardaşımsın, ulan."

Metehan'ın sesini duyup gülümseyen Andaç yine bağırdı.

Sen benim çocukluktan arkadaşımsın, ulan,
Sen gardaşımsın, ulan. Sen gardaşımsın, ulan.
Seni bırakamam tek başına birader,
Gel ölelim beraber, gel ölelim beraber."

Ve Metehan son sözleri tekrarladı.

"Seni bırakamam tek başına birader,
Gel ölelim beraber, gel ölelim beraber."

Seyfettin ve Cihan göz göze gelip, kollarını birbirlerinin sırtına dolarken

gözlerindeki yaşlara inat tebessüm ettiler. İki adam pürdikkat oğullarına bakıyor, onlarla gurur duyuyordu. Melek Hanım onlara göz ucuyla bakıp, iç çekerken gözünden yuvarlanan bir damla yaşa engel olamamıştı.

Cansel silah sesleriyle irkilip telefonları unutmuş ve yeniden Metehan'ın yanına dönmüştü ki Andaç içeri girdi.

"Sakın kıpırdama, bir an düşünmem, patlatırım beynini. Yere yat, ellerini başının üstüne koy! Yat yere!" Cansel tüm bu uyarılara rağmen Metehan'a yönelince Andaç tetiğe bastı ve kadını bacağından vurdu. "Dediğimi yap!" Cansel acı içinde yere yığılıp, inlerken Andaç'ın ardından gelen askerler içeride bulunan herkesi derdest etmeye başlamıştı. Cansel'in ellerini kelepçeleyip doğruca can kardeşine ilerleyen Binbaşı Andaç, ona dikkatle baktı. "Bu kaç, ulan? Görüyor musun?"

"Ya, siktir git, Andaç. Taşak geçeceğine şu elimi ayağımı çöz."

"Siz çift olarak *git* ve türevi kelimelere, tabii bir de *taşak* muhabbetine fantezi mi besliyorsunuz, lan?"

Andaç'ın bu sözleriyle herkes kıs kıs gülerken Nazenin sadece ekrana bakıyor ve onun artık güvende olduğunu kendine hatırlatıyordu.

"Bir sus, gözünü seveyim. Bile bile pusu yediğim yetmezmiş gibi bir de dayak yedim. Vay ben böyle işin ta..."

Metehan'ın dilinden dökülüveren sözlerle duraksayan Nazenin, hızla sol tarafta duran babasına, Cihan Başkan'a ve Albay'a baktı. Oturduğu yerden usulca kalkıp, kapıya ilerlerken, ağzını açıp da tek kelime etmedi.

***

Askeri helikopterin hareket etmesiyle sığınak imha edilmiş, Cansel dışında kimse oradan sağ çıkamamıştı. Akdağ'a varan helikopterin yere ayak basmasıyla kapısı açıldı ve askerler birer birer aşağı indi. Dönüş yolculuğu sırasında yüzünü gözünü biraz olsun toparlayan Metehan da göründüğünde herkes derin bir nefes aldı.

Oğlunu görür görmez gözlerinden yaşlar süzülen Melek Hanım, sağına soluna bakınıp Nazenin'i aradı ama onu göremedi.

"Cihan, Nazenin nerede?"

Cihan Bey iç çekip, kaşlarını hafifçe oynatırken, "Oğlumuzun ağzına rahatça sıçabilmek için gelmedi sanırım," diye mırıldandı. "Bunca insanın içinde hırsını alamazdı muhtemelen." Dudaklarında oluşan gülümsemeyi bastırmak için uğraşırken karşısına dikilen oğluna uzun uzun baktı. "Ulan, sen beni kalpten götüreceksin, çocuk."

"Benim çocukluğum mu kalmış, baba. Koca adam oldum," deyip, gülmeye çalışan Metehan ona sarılırken annesine ve kız kardeşine göz kırptı.

"İyi misin aslanım?"

"İyiyim, iyiyim. Endişe edilecek bir şey yok." Babasından ayrılıp önce annesine, ardından kız kardeşine sarıldı. Onları da sakinleştirip iyi olduğuna ikna ettikten sonra Albay'a yönelmişti. En sona kalan Seyfettin Paşa'ya temkinli bir ifadeyle bakıp, "Şimdi dövme, Paşa'm. Yüzüm toparlansın, o zaman döv," dediğinde herkes gülmeye başlamıştı.

"O şarkıyı sana yedireceğim, oğlum. Sen bekle. Bekle sen," derken Metehan'ı kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "İyi misin lan? Başka bir sıkıntı yok, değil mi?"

"İyiyim, Paşa'm. Yüzüm dağıldı ama başka sıkıntı yok çok şükür. Ve haini getirdik, ona da şükür."

"Aferin, aslanım. Aferin. Ama..." derken geri çekildi. "Bu görev kolay olandı. Şimdi ise daha zorlu bir görevin var."

Metehan çevresine bakıp, Nazenin'i göremeyince anladı bu sözlerin ne anlama geldiğini. Başını usulca sallayıp, "Ben gideyim," dedi. "Biraz müsaade edin, Nazenin Hanım evi kökünden yıkmadan yetişeyim."

Seyfettin gülecek gibi olmuş ama kendini tutmuştu. "Hadi bakalım, gazan mübarek olsun," dedi.

Herkese göz ucuyla bakıp, yürümeye başlamadan önce omzuna konan eli hissedip sağına döndü. "Kırmayın birbirinizi. Ağlatıp durmayın. Canımı sıkmayın," diyen dostuna tebessüm edip, başını usulca sallarken, omzunda duran eli tutup sıktı.

"Aklın kalmasın, can kardeş. Kardeşinin daha fazla ağlamasına izin vermem."

Yürümeye devam edip, herkesi arkasında bırakırken Nazenin'i nasıl bir halde bulacağını düşünüyor, başka bir şeye odaklanamıyordu.

On dakika gibi bir sürenin ardından apartmana girip yorgun bir şekilde merdivenleri çıktı ve evinin kapısına geldiğinde karşı daireye baktı. Kapının önünde ayakkabı falan göremeyince yüzü hepten asıldı. Kendisini görmeden valilik binasına gitmiş olabilir miydi?

Belki de dışarıda ayakkabı bırakmamıştır, diye düşünerek, kapıya yaklaşıp zile bastı. Ancak kapı açılmadı. Art arda zile basmaya devam etti. Yine sessizlikle karşılaştı. Kolundaki saatine bakıp, daha sabahın altısı olduğunu görünce isyan eder gibi bir soluk koyverdi. Ne ara uyuyor ve ne ara dinleniyordu bu kadın? Yorgunluktan hasta olacağının endişesine kapılıp huzursuzca kıpırdanan Metehan, evinin kapısını açıp içeri girdiğinde burnuna dolan koku ve duyduğu sesle duraksadı. Kapıyı yavaşça kapatıp, refleks olarak belindeki silahı çıkardı ve mermiyi en sessiz olacak şekilde yatağına sürdü. Ateşlenmeye hazır silahı sıkıca kavrayıp sesi takip etmeye başladı. Evinde kim vardı?

Parmak uçlarında ama kendinden emin bir şekilde ilerleyip banyonun kapısını hızla açtı. Ve belki de hayatının en büyük şokunu yaşadı.

Kendi evinin banyosunda bir kadın vardı ve o kadın Nazenin'den başkası değildi. Kocaman olmuş gözlerle camekânın ardında duş alan kadının bedenine bakarken dili tutulur gibi olmuştu.

"Senin burada ne işin var? Ne yapıyorsun, Nazenin?"

Gördüğü manzaradan sesi boğuk ancak gür çıkmıştı. Duyduğu sesle omzunun üstünden kendisine bakıp saç diplerini şampuandan arındırmaya devam eden kadından gözlerini alamıyordu. Ayrıca saçına sürdüğü o şampuan, kendi şampuanıydı.

"Duş alıyorum, hayatım. Görmüyor musun?" Gayet umursamaz ve rahat bir tavırla *duş alıyorum*, demesine mi şaşırsa yoksa kendisine *hayatım*, diye hitap etmesine mi bilemeyen Metehan, "İndir şu silahı!" diyen sesle kendine geldi. Namlusunun ucunun Nazenin'i hedef aldığını fark edince telaşla silahını aşağı indirdi ve ateşlenmemesi için önlemini alarak beline yerleştirdi. Onunla böyle karşılaşmayı hiç düşünmemişti. Onu valilikte sanmıştı. Evin anahtarını nereden bulmuş da içeri girmişti? Hiçbir fikri yoktu.

"Bir şey sorabilir miyim hayatım?"

Sesi biraz meraklı ve çokça imalıydı. Saçlarını durulamayı bitiren kadın banyo lifine uzanıp, duş jelini lifin üstüne sıkarken Metehan gözünü bile kırpmıyordu.

"Seni dinliyorum, hayatım."

Gayet normal bir ses tonuyla söylenen bu sözlerden ziyade konuştuğu esnada yaptığı hareket asıl odak noktası olmuştu. Öne doğru eğilip bacaklarını lifle bir güzel temizleyen Nazenin'in camın ardında ama tamamen sansürsüz görüntüsüyle sarsıldı. Bir kez daha.

"Neden burada duş alıyorsun?"

Nazenin kıs kıs gülüp, omzunun üstünden ona bakarken bile duruşunu değiştirmemişti. "Duşum bozuldu," dedi.

Duruşu, bakışı, söylediği sözler... Hepsinin sabrını sınamak için olduğunu anlayan Metehan, derin bir soluk alıp olduğu yerde tepinmemek için önce dişlerini sıktı. Ardından, "Tamam, yeter!" diyerek, duşakabine yürüyüp sürgülü camı açtığı gibi Nazenin'in kolunu kavradı. "Anladım, burnumdan getireceksin. Durulan ve çık şuradan, öyle konuşalım." Bir an duraksayıp, hâlâ bedenini keselemeye devam eden kadına bakarken nabzı hızlanmış, kan akışı direkt olarak kasıklarına ilerlemeye başlamıştı. Bedenindeki değişimle mücadele etmeye çalışsa da diliyle mücadele edemiyordu. "Yoksa elimden bir kaza çıkacak," diye resmen hırladığı anda Nazenin ona doğru döndü.

Yüzündeki yaralara bakarken gözlerine yeniden dolan yaşları engelleye-

memişti. Metehan ise göz göze geldikleri anda onun gözlerinin beyazını yutan kırmızılıkla donup kalmıştı. Nazenin onun haline üzülse de bunu bastırmayı başarıp, zar zor soluklanırken, elindeki lifi gelişigüzel savurup kollarını Metehan'ın boynuna doladı. Kirpiklerinin altından adamın yangın yerine dönen kahverengi gözlerine bakarken bir yandan da ensesindeki saçlarla oynuyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi usulca bedenine sürtünüp en cilveli bakışlarıyla onun aklını daha da zorladı.

"Elinden değil, belindendir o!"

İşte, Nazenin'in dudaklarından dökülen bu sözlerle homurdanma ve hırlama arası bir ses çıkaran Metehan, onu kavrayıp fayans kaplı duvara dayadı.

"Bana bak, senin o dilini..."

"Ne yaparsın?"

"Nazenin! Şansını zorluyorsun," diye resmen gürleyen adama bakarken omuzları daha da dikleşti.

"Yaa... Demek şansımı zorluyorum. Senin gibi mi zorluyorum peki? Söylesene!" diye sesi çıktığı kadar bağırmış ve Metehan'ın göğsüne sağlam bir yumruk indirmişti. "Sana *git*, dedim. Uzak dur istedim. Sen de tehlikede olma istedim. Doğru değildi belki, belki seni kırdı ama bu yüzden *git*, dedim. Sen ne yaptın? Şansını zorladın. Hayatını riske atıp o şerefsizi bulmak için göreve gittin. Ne zaman gittiğini bile anlamadım. Telefon görüşmesinden sonrası yok. Eve bir dönüyorum, yoksun."

Metehan onu tek koluyla sarıp yumruk yaptığı elini de diğer eliyle sımsıkı tuttu ve kulağına eğildi. "Sakinleş, bebeğim," diye fısıldadı. "Sakinleş, öyle konuşalım."

"Bırak beni. Dokunma!"

"*Dokunma*, deme. Deme, Nazenin. Onu deme," diye fısıldayıp kadının boynuna sokuldu. Üstünü ıslatan su damlalarına aldırmadan sarıldı ona. Öyle sıkı sarıldı ki Nazenin birkaç saniye nefes bile alamadı.

"Tamam. Az öteye git. Durulanıp geliyorum."

Metehan geri adımlayıp arkasını döndüğü gibi kabinden çıkmıştı ancak banyodan çıkmadı. Üstünün ıslanmış olmasına aldırmadan, kapının yanına doğru oturup sırtını duvara dayadı. Başını da dayayıp yere uzattığı bacaklarını usulca esnetti. Sonra ayak bileklerini birbirinin üstüne koydu ve bu esnada cebinden bir sigara çıkarıp ucunu tutuşturdu.

Karşısında tüm güzelliğiyle duran kadının gözlerine bakıyordu. O an bedeninin kıyafet namına hiçbir şeyle örtülü olmaması, ona doya doya bakabilecek olması falan umurunda değildi. Yalnızca gözlerine bakıyordu. Yorgunluğunun ve uzun süre ağladığının işareti olan gözlere bakarken içi acıyordu.

Nazenin, gözlerine uzun ve derin anlamlarla bakan adamdan bakışlarını

kaçırıp akan suyun altına girdi. Hızlıca durulandı ve kapısını kapama gereği bile duymadığı kabinden çıktı. Parmak uçlarında adım adım ilerlerken bir yandan da saçlarını topuz yapıyordu.

Metehan ise ağır ağır yanına yaklaşan kadından gözlerini kaçırmaya çalışmaktan bıkmış ve onu bir güzel süzmeye başlamıştı. Nazenin dibine kadar gelip yan tarafındaki askıda duran bornozu aldığında da giydiğinde de gözlerini ondan hiç ayırmamıştı.

Kendisine bir hayli büyük gelen bornozun içinde kaybolan Nazenin, haline şöyle bir bakıp iç çekti. Ardından Metehan'ın yanına oturduğunda ise bornoz resmen bir yığın gibi görünmüştü.

"Büyük gelmiş gibi duruyor."

"Şikâyetim yok," derken bornozun içine iyice çekilen Nazenin, bacaklarını da göğsüne doğru çekti ve ufacık oldu. *Daha da ufalması mümkünmüş gibi!* Onun kemikten ibaret kaldığını az evvel daha net ve sansürsüz gören Metehan, sıkıntıyla homurdandı.

"Mutfaktan yemek kokusu geliyor."

"Yemek yaptım," diye gayet sakin ve biraz da mayışmış halde cevap veren kadına göz ucuyla bakıp bıyık altından güldü. Dudaklarının arasındaki sigaraya uzanışını ve onu parmaklarının arasına alıp kendi dudaklarına yerleştirişini izledi. Derin bir soluk alıp, zehirli dumanı havaya üflerken gözünü kırpmamak için çabalıyordu. Ancak sol gözü şişlikten dolayı buna pek müsaade etmiyordu.

"Ocak da mı bozuldu?"

Duyduğu iğneli soruyla içten bir kahkaha atan Nazenin, önce başını hafifçe sağa sola salladı. Sonra da Metehan'ın omzuna koydu. "Ne ocak bozuldu ne de duş. Ben..." deyip, derin bir soluk alırken sevdiği adama doğru iyice sokuldu.

"Sen?"

"Çok korktum. Sana bir şey olacak diye çok korktum. Ve..." Soluklanırken gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Onun iç çekişini duyan Metehan ise sağ kolunu açtı ve onu göğsüne çekip yatırdı. "Seni özledim. Yanında olmayı, sohbet etmeyi, gülmeyi, eğlenmeyi, beni sakinleştirmeni, bana sarılıp sanki dünyadaki bütün kötülükler bitmiş gibi avutmanı çok özledim." Bir an durup, soluklandıktan sonra başını hafifçe kaldırarak Metehan'ın puslu gözlerine dikkatle baktı. "Ama sadece gördüğüm ilgi ve sevgiyi özlemişim gibi düşünme. Çünkü sana ilgi göstermeyi, seni sevmeyi daha çok özledim. Saçlarını karıştırmayı, sakallarına dokunup boylarını kontrol etmeyi, tek kelime etmeden dakikalarca seni izlemeyi, koynuma ya da dizime yatıp çocuk gibi bir şeylerden şikâyet edişini dinlemeyi, seninle didişmeyi ve haksızken

bile haklı çıkmayı da özledim. O yüzden..." deyip dikleşti. Bu sırada Metehan'ın gözünden süzülecek gibi duran yaşı yakalayıp hemencecik sildi ve tebessüm etti.

"Neden en başında söylemedin be Nazenin? Neden bunca zaman bana da kendine de eziyet ettin? Duydum ben seni. Sesini duydum. Adımı haykırıyordun, ağlıyordun. Dayanamadım o feryatlarına. Çıkıp gittim evden. Ama durduğum yerde duramayıp Ankara'ya geçtim. *Paşa'yı ve Başkan'ı epey sıkıştırıp öğrendim*, demeyeceğim. Çünkü yüzümü gördükleri anda anlattılar her şeyi. Çünkü buradan Ankara'ya varana kadar sesin kulaklarımda çınlayıp durdu. Ben de ağladım seninle. Haberin yoktu ama ağladım. Yüzüm gözüm bundan daha kötü olmalıydı ki sormama bile fırsat kalmadan anlattılar. Ben de duyduğum o çığlıkları anlattım. İkisi de kahroldu."

Nazenin gözünden dökülen yaşları telaşla silerken bir yandan da burnunu çekiyordu. "Biliyorum, belki haksızım ama sana *git*, derken kendimce haklıydım," dedi. "Biliyorum, kırdım seni ama mantıklı bir izahı var." Adamın yaralı yüzünü parmak uçlarıyla severken dudaklarına yaklaştı. "Şimdi beni de kendini de daha fazla yorma. Çünkü haksızken de haklı çıkmak istiyorum. Anlaştık mı?" Elini tokalaşmak için medenice uzatışına mı yoksa itiraz kabul etmeyen baskıcı tavrını belli eden sözlerine mi gülse bilemeyen Metehan, onu tek hamlede kendine çekip neredeyse kucağına aldı.

"Sen burada haklı çık. Tamam. Ama unutma, ben de haklı çıkacağım ya da üste çıkacağım bir pozisyon bulurum, yavrum. Sen konuş, ben dinliyorum. Madem çözülüyor dilinin bağı..."

Metehan'ın alttan alta verdiği müstehcen mesajla kıpkırmızı kesilen Nazenin, başını önüne eğerken adamın kıs kıs güldüğünü duyuyordu. Ancak böylesi bir yakınlaşmayı her şeyi konuşmadan önce yaşamak istemiyordu. O yüzden ayaklanıp banyodan çıktı. Yere sürünen bornoza aldırmadan koridorda ilerledi.

"Anlatmadan kaçamazsın, Vali Hanım! Her şeyi en başından senden dinlemek istiyorum. Sözümü ikiletme artık!"

Nazenin, duyduğu bu sözlerle durup birkaç saniye öylece bekledikten sonra hışımla Metehan'a döndü. Ayaklarını yere vura vura, üstüne yürüyüp dibinde bittiğinde, gözlerini saran öfkeyi gizlemedi.

"Seni her şeyin dışında bırakmak istedim. Bana bir şey olursa seni ardımda bırakmaktan korktum. Beni hedef alanlar, Cansel ve diğerleri, sırf canımı yakmak için sana yönelirler diye korktum. Bu korkuların arasında, gölgelerin içinde sana duyduğum sevgiyi yaşamak istemedim. Önce hepsinden kurtulmak ve sana yeniden öyle gelmek istedim. *Git*, dememin sebeplerinden biri buydu. Diğeri ise..." deyip Metehan'ın gözlerine daha da öfkeli baktı. Sanki mümkünmüş gibi.

"Diğer sebep neydi?"

"Çünkü sen, sözkonusu ben olduğumda iradeni kaybediyorsun. Gözün dönüyor, kontrolünü yitiriyorsun. Bunun üstesinden gelebiliriz sanmıştım ama gördüm ki gelemiyoruz. Sen, önünü ardını düşünmeden kendini beni korumaya adıyorsun. Beni... Nazenin'i. Vali Hanım'ı değil. Binbaşı olarak değil, Metehan olarak atılıyorsun önüme. Vali Nazenin'i değil, sevdiğin kadını korumak için yapıyorsun her şeyi. Ve makamı mevkiyi unutup, beni köşeye sıkıştırıp hesap soruyor, beni konuşturmaya çalışıyor, bana emir veriyorsun. Tıpkı şu an yaptığın gibi! Konuşmadığımda ise canımı yakmak pahasına dilinle zehir saçıyorsun."

Nazenin'in tokat gibi cevabıyla sarsılıp öfkesini kustuğu her an ona ne yaptığını idrak eden Metehan birkaç adım geriledi. Sevdiği kadına şaşkın şaşkın bakakalmıştı. Nazenin ise onun bu şaşkınlığından yararlanıp usul usul üstüne yürümeye başladı. Adamın sırtı duvarla buluşuncaya kadar bunu sürdürüp bedenini bedeniyle duvar arasında mahkûm etti. Metehan ise bu yakınlığa tepki olarak sadece homurtulu bir nefes alabildi ve birkaç kez yutkunup zorla fısıldadı.

"Nazenin..." demesiyle başının iki yanına gürültülü şekilde inen ellerin sesini duydu. Göz ucuyla sağına soluna baktığında, bornozun içinden zar zor çıkardığı ellerini görüp gülmek istedi. Ufak tefekti ama deli damarı tutunca bin kaplan gücüne bürünüyordu sanki.

"Nazenin..."

"Metehan..." diyen imalı sesle bakışlarını kadının yemyeşil gözlerine çevirdi. Bir süre öylece baktı o gözlere.

"O yazının sana ulaşmaması gerekiyordu ama belli ki ulaşmış. Bunun hesabını sonra Albay'dan soracağım, bu bir. Senin o dosyayı bir süre daha öğrenmemen gerekiyordu ya da bizzat benden öğrenmen gerekiyordu. Bunun da hesabını soracağım, bu iki. Bile bile ateşe yürüdün, pusuya düştün, rehin alındın, dayak yedin, başına silah dayandı. Tüm bunları beni ve aileni hiç düşünmeden yaptın. Bunların da hesabını soracağım. Hem de öyle trip atarak falan değil, yatakta üstüne çıkarak soracağım, bu da üç. Ama şu an hiçbiri umurumda değil çünkü bizim mevzumuz başka."

Metehan bir önceki cümledeki müstehcen imayla açılan gözlerine, aralanan dudaklarına, değişen kan akışına engel olmaya çalışırken yine, "Nazenin!" diye mırıldandı.

Bozuk plak gibi adını sayıklayan adama sinirle bakan Nazenin gözlerini devirirken, "Ne?" diye bağırdı.

"Özür dilerim. Seni sıkıştırmak istemedim, sadece artık gerçeği duymak istedim. Ama ileri gittim. Bunu da geç fark ettim."

Bu iki kelimeyle aralarında uzun bir sessizlik oluştu sanki. İkisi de pür dikkat birbirlerini ölçüp tarttı.

"Kendini kontrol etmeyi öğrenmen ve mesleğinle özel hayatını gerçekten ayrıştırabilmen gerekiyor ve en önemlisi, benim zayıf noktam olmaman lazım. Artık tek derdim Zait şerefsizi ya da Başkan'ın Zait'in ipinde oynayıp yatırım adı altında bana teklifler getirmesi değil. Rus istihbaratı da Zait'i istiyor. Hem de ellerini hiçbir şeye bulaştırmadan bizim yakalayacağımız adamı kılçıksız almak istiyor."

"Nah alırlar. Kolaydı, amına koyayım!" diye söven adama bakıp nefesini toparlayan Nazenin, sağ elini duvardan ayırıp şakağına dayadı ve dokunduğu yeri usulca ovdu.

"Son olarak da... Rahmetli Giray Savcı'nın yerine göreve gelen eski sevgilim var. O manyak herif takıntılı, saplantılı bir tiptir. Buraya gelişinin tesadüfi olduğunu düşünmekte zorlanıyorum. Ayrıca... O gece onun karısına o kadar dikkatli bakmamın bir sebebi var."

Yüzü kaskatı kesilmiş, gözlerine hüzün çökmüştü. Metehan çatık kaşları altından Nazenin'e dikkatle bakıyordu.

"Ne? Sebebi ne?"

"Kadının bileğinde morluk vardı. Darp izi gibi bir morluk. Tokalaşırken fark ettim."

Söylediği bu sözlerle donup kalan adam, o geceyi düşünüyor ama bu ayrıntıyı kesinlikle hatırlamıyordu.

"Emin misin?"

Başını sağa sola sallayarak olumsuz cevap veren Nazenin, sıkıntıyla soluklandı. "Emin olmak için bakıp durdum," deyip birkaç adım geri çekildi ve olduğu yerde derin soluklar alarak sakinleşmeye çalıştı. "Bak, Metehan, zaten başımda kırk tane bela var. Zaten canım sıkkın. Bir de sen sıkma canımı. Bir de sen beni endişelendirme. Böyle bir deliliği bir daha yapma. Ne seni, ne kendimi ne de her geçen gün daha da artan sevgimizi kimsenin güç gösterisi haline getirmek istemediğim için de kaçmıştım senden. Sana olan sevgimi de aşkımı da köşe bucak saklanarak korku içinde yaşamak istemiyordum. Hâlâ da istemiyorum aslında. Çünkü bu, hissettiğim ve iliklerime kadar yaşadığım sevdaya haksızlık olur gibi geliyor."

Metehan duyduğu sözlerle sarsılırken sırtı duvara dayalı olduğu için şükredecek hale gelmişti. Gözlerini kapadı. Başını eğip öylece kaldıktan sonra fısıltıyla, "Her şeyi iyi anlattın, güzel anlattın, hoş anlattın da..." dedi. "Ben sana yeniden nasıl güveneceğim, Nazenin Hanım? Bir gün bir başka olayda beni bırakıp gitmeyeceğini nasıl bileceğim?"

İşte, ondan gelen bu haklı soruyu bekleyen Nazenin buruk bir tebes-

sümle yüzüne bakarken, adamın çenesini kavrayıp başını kaldırdı ve tekrar gözlerine baktı. "Özür dilerim," dedi. "Tıpkı senin yaptığın gibi kendi başıma mücadele etmeye çalışmam hataydı. Seni ne kadar kırdığımı, kendimi ne kadar yorup yıprattığımı fark ettim ama sen gitmiştin. Geç kaldım anlayacağın. Ayrıca sana yaptığım şeyin babamın bana yaptığıyla aynı şey olduğunu da geç fark ettim. Ve inan ki bunu fark etmemi sağlayan Seyfettin Paşa oldu. İçin rahat edecekse eğer ağzıma sıçtığını bil." Metehan büyümesine engel olamadığı şaşkın gözlerle Nazenin'e bakarken Nazenin onun yüz ifadesine gülmüş ve devam etmişti konuşmasına. "Seni kendimden uzaklaştırmam daha çok dikkat çekti ve beni tehdit etmeyi bırakıp sana yönelmeye başladılar. Sen ise onlara fırsat vermeyip ayaklarına gittin ya... Bu da başka bir konu!" Derin birkaç soluk aldı. "Şimdi yeniden yan yana olacağız. Yeniden *hemdem* olacağız. Bana trip mi atacaksın? At. Beni peşinden mi koşturacaksın? Koştur. Sabrımı mı sınayacaksın? Sına. Hepsine hazırım, senden gelen her şey kabulüm. Herkes hata yapar. Sen de yaptın, ben de yaptım. Ve şimdi affedilmeyi bekliyorum. *Oysa şimdi ayaklarına kapanır, gözlerinde gördüğüm o aşk için dilenirim. Yeniden bana aşkla bak, bana yeniden inan, güven diye. Eğer istediğin buysa inan ki yaparım*, demiştim, sana bıraktığım o yazıda. Sözlerimde çok ciddiyim, yaparım. Önce bunu bil. Sonra da şunu aklından çıkarma: Ben Başkan'ın teklifini reddettiğimde daha çok üstüme gelecekler. Silahlarının namluları beni hedef alacak ve tetiğe basmakta bir an bile tereddüt etmeyecekler. Tüm bunlara rağmen sakin kalacaksın, kendini kontrol edeceksin. Önce kendini koruyacaksın. Yoksa bu ilişkiyi çıkmaza sokarsın. Bunu yapabilir misin *Mete*?"

Metehan sıkıntıyla soluklanıp yüzünü sıvazladı. "Öyle bir şey olmaya-" *Olmayacak*, diyemeden Nazenin parmağını bir ok gibi kalbinin üstüne sapladı.

"Soruma cevap ver. Yapabilir misin yoksa yapamaz mısın?"

Oldukça sert ve taviz vermeyen bu soru karşısında o da sert bir soluk aldı. "Yaparım. Yaparım, tamam!" diye bağırdı. Ardından Nazenin'in belini kavrayıp onu kendine çekti. "Yaparım ama naz da yaparım. Ee, ayrı geçen bunca günün bir diyeti olmalı, değil mi ama!" Bir anda dönüp kollarında tuttuğu kadını resmen duvara çiviledi. "Koş bakalım peşimden. Kendini affettirmek için yap bütün hamlelerini de göreyim."

Aralarındaki gerilim bir anda yok olmuş, yerini ilgi bekleyen, cilveli, ateşli bakışmalara bırakmıştı. İkisi de birbirini süzdükten sonra Nazenin parmak uçlarında yükselip Metehan'ın boynuna sokuldu. Bir yandan da elleri, adamın belini saran palaskasını kavradı. Göz ucuyla onun kamuflaj pantolonunun önüne bakıp imalı imalı gülerken, "Kendimi affettirmem çok zor olmasa

gerek," diye fısıldadı. Sözleriyle eşzamanlı olarak pantolonunun önündeki kabarıklığa dokunduğu anda, Metehan'ın dişleri arasından bir inilti koptu.

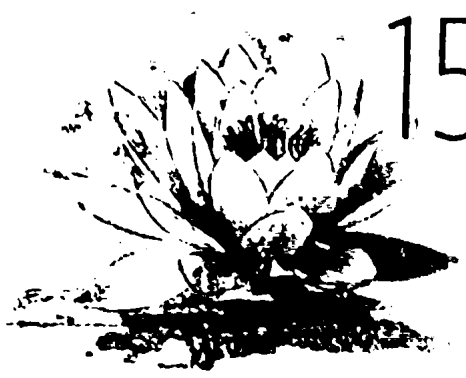
"Adil mücadele edeceksin. Aklı olmayan ama sözkonusu sen olduğunda her daim fikri olan o arkadaşı işin içine katmak yok," diye homurdandı. Nazenin ise duyduğu sözlerle işveli bir kahkaha atmıştı.

"Ben de seni ne kadar özlediğimi gösterecektim ama madem öyle diyorsun... Peki, o zaman!" Metehan'ın kollarının arasından sıyrılıp salına salına yatak odasına ilerledi ve kapının önünde durdu. Omzunun üstünden ona baktı. "Bunu unutmuşum," derken üstündeki bornozu çıkarıverdi. Hiç vakit kaybetmeden bornozu sahibine fırlattı. "Banyodaki askıya as bir zahmet." Kıs kıs gülüyordu. Gözden kaybolmadan önce gayet yüksek bir sesle, "Dosya mevzusunu daha ayrıntılı konuşacağız," dedi. "Ne öğrendiğini duymak istiyorum."

Metehan gözlerini devirdi. Elindeki bornoza bakarken, aynı onun gibi bağırarak, "Emredersiniz, Sayın Vali'm!" diye cevap verdi.

"Her emrettiğimi yapacaksan yanıma gel!"

İşte bu sözlerle güçlü bir kahkaha patlattı ve neredeyse bir dakika boyunca güldü. Sonunda nefes almayı başardığında, "Allah'ım, sabır ver ve bu âciz kuluna acı," dedi. Tek söyleyebildiği şey bu olmuştu.

15. BÖLÜM

Nazenin yatak odasına girdikten bir dakika sonra Metehan da odaya girecekti ki cebinde titreyen telefon buna engel oldu. Yüzünü buruşturup, iç çekerek telefonunu eline aldığında Andaç Binbaşı'nın aradığını gördü. Resmi telefondan gelen bu aramayı hemen cevaplarken ne duyacağını da merak ediyordu.

"Sizi dinliyorum, Binbaşı."

"Kılıçarslan, kadının durumu ağırlaşıyor. Ambulans helikopterle Ankara'ya sevk ediliyor. Sorgusu iyileştiğinde yapılacak. Haberin olsun."

Aldığı haberle canı hepten sıkılan Metehan saçlarını gelişigüzel karıştırıp homurdandı.

"Son durumu Vali Hanım'a haber verdiniz mi yoksa ben mi vereyim?"

"Seyfettin Paşa arıyor. Haberi o verecekmiş."

"Tamam," deyip telefonu kapadı ama daha elinden bırakma fırsatı bulamadan ekranına mesaj bildirimi düştü. Mesaj, Andaç'ın kişisel hattından geliyordu.

Can Kardeş: *Melek anne sizi merak ediyor. Şehirden ayrılmadan görünseniz iyi olur.*

Mesajı okurken yüzünde buruk bir ifade belirmişti. Yatak odasının kapısını tıklatıp içeri girerken mesaja cevap veriyordu.

Metehan: *Yüzümü gözümü azıcık toparlayıp geliriz.*

Mesajı gönderdikten sonra başını kaldırmış ve Nazenin'i görmüştü. Sırtı kapıya dönük vaziyette telefonla konuşuyordu.

"Tamam. Haberdar edin," diyerek telefonu kapadığında omzunun üstünden Metehan'a bakıp bir süre öylece kaldı. Adamın yüzündeki yara bereyi gördükçe içi acıyor, hiddetleniyor, usul usul yeniden öfkeleniyordu. Onu dikkatle izleyen Metehan ise yüz ifadesindeki karmaşayı görüyordu. Gergin, üzgün, kızgın...Nazenin, bir kitap misali okunduğunu fark edip önüne döndüğünde nemli saçlarını geriye attı ve yüzünü sıvazladı. Yeniden Metehan'a döndüğünde ise derin bir soluk alıp kalçasını ardındaki koltuğa dayadı.

"Eve geçiyorum. Hazırlanıp çıkacağım. Sen de duş alıp biraz toparlan. Annen tekrar bu halini görmesin. Harap oldu kadın," diyerek küçük adım-

larla odanın kapısına ilerledi. Tam dışarı çıkacağı esnada bileğini kavrayan ele baktı. "Şimdi değil. Sen bu haldeyken sakin kalamam. Dilim zaten ayarsız. Tam *biraz sakinleştik*, derken her şeyi yerle bir edebilirim. Bırak, gideyim. Sonra konuşalım."

Bileğini kurtarıp yürümeye devam etti Nazenin. Kısa süre sonra evin kapısının kapandığını duyan Metehan, derin bir soluk alıp şakaklarını ovdu.

"Sinirinin o kadar kolay geçeceğini zannetmem hataydı zaten. Sen Nazenin'sin. Öyle hemen sakinleşmezsin."

***

Peş peşe evlerinden çıkıp, hiç konuşmadan askeri binanın önüne geldiklerinde kapıdaki kalabalığı gördüler.

Cihan Başkan, Seyfettin Paşa, Andaç Binbaşı, Kutluhan Albay, Melek Hanım ve Elif aralarında sohbet ediyorlardı. Kendilerine yaklaşan çifti görünce, susup dikkatlerini onlara çevirdiler. Aralarındaki gerilimin son bulup bulmadığını çözmeye çalışan gözlerindeki ifadeyle kıpkırmızı kesilen Nazenin, bakışlarını onlardan kaçırmamaya çalışıyordu. Ancak bunu başarmak çok zordu.

Yanlarına gelip durduklarında Metehan'ın, "Durumu o kadar kötü müydü?" diye sormasıyla kendi düşüncelerinden sıyrılıp asıl meseleye odaklanmaya çalıştı.

"Çok fazla kan kaybetmeye başlayınca Ankara'ya sevk edildi," dedi Andaç.

"Tahminen sorgusu ne zaman yapılırmış? Doktorlar bir süre belirttiler mi?"

Herkesin gözü sorunun sahibi olan Nazenin'e döndüğünde, Seyfettin Paşa ilk kez söze girip, "Birkaç gün ya da en kötü ihtimalle bir hafta sonra ifadesi alınır," dedi. Nazenin başını sallamakla yetinirken, Seyfettin kızına yaklaşıp kolunu omzuna doladı ve yürümeye başladı. Baba kız kalabalıktan uzaklaştığında ise Melek Hanım, Metehan'a sokulup sırtını sıvazladı.

"Daha iyi misin oğlum?"

Metehan göz ucuyla annesine baksa da tüm dikkati kendilerinden uzaklaşan baba kızın üstündeydi.

"İyiyim, anne. Endişe etme, iyiyim ben," deyip o da annesinin sırtını sıvazladı.

Bu sırada Cihan Bey oğluna hitaben, "Aslanım, gel bakayım iki dakika," dediğinde Andaç gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyor, havaya bakıyordu. Metehan annesinden ayrılıp, babasının yanına giderken, Andaç yerinde duramayıp Melek Hanım'ın dibinde bitmişti.

"Kız, Melekçiğim. Beğendin mi gelinini?"

Kahkaha atan Melek Hanım, bir yandan da Andaç'ın ense köküne sağlamından bir tokat indirmişti.

Elif de, "Elinize sağlık, Melek Hanım," diye homurdanan Albay'ın sözleriyle keyifle sırıtıyordu.

"Melek anne ya, şaka yapıyorum. Neden dövüyorsun?"

"Eşek herif, ne demeye dalga geçiyorsun Nazenin kızımla!"

Melek Hanım'ın bu çıkışıyla duraksayan Andaç, gözlerini kocaman açmıştı.

"Ooo, Melek Hanım, Nazenin kızınıza *gelin*, dedim diye mi dayak yedim yani? Vay be! Kaynana Melek'ime bakın! Façan yansın kız, Melekçiğim," dediği anda Kılıçarslan kadınları kahkahayı patlattı.

"Ah, Andaç oğlan. Hep delisin, biraz sulusun ama böyle çok güzelsin be güzel oğlum. Gel bakayım." Melek onu kollarının arasına alıp, sıkıca sararken, şakağını usulca öpüp, "Sağ ol, evladım," diye fısıldadı. "Can kardeşini sağ salim getirdin ya, sağ ol."

"Ne zamandır böyle şeylerin lafını eder olduk, Melek anne? Yapma lütfen. O deli, beni kurtarmak için merminin önüne atladı. Ben onu manyak bir kadının elinden alıp gelmişim, çok mu?" diyen Andaç'ın sözleriyle Melek'in boğazı düğüm düğüm olmuştu.

Bu sırada kızını kolunun altına alıp yürüyen Seyfettin, kızına dikkatle baktı. Onun ne kadar yorgun hatta hasta göründüğünü fark edince içi parçalandı.

"Nazenin, yavrucuğum. Şu sorgu yapılana kadar izin alsan ve buradan uzaklaşıp biraz dinlensen olmaz mı?"

"Bir sürü işim var, baba. Nasıl bırakıp gideyim? Olmaz öyle şey. Daha Başkan'la görüşüp teklifi reddettiğimi söyleyeceğim."

Seyfettin bu sözlerle duraksayıp kızının omuzlarını kavradı.

"Şimdi değil. Bu hafta değil. Önce Cansel'in sorgusu yapılacak. Teklifi sonra reddedeceksin."

Nazenin bıkkın bir soluk alıp, "Baba..." diyecek oldu.

Seyfettin daha sert bir ses tonuyla, "Tek başına değil, hep birlikte hareket edeceğiz," dedi. "Ve sen bu hafta izin yapacaksın, hanımefendi." Duraksayıp az ileride babasıyla konuşan Metehan'ı gösterdi. "O zibidiyi de alıp buradan gideceksin. Ağzı burnu düzelene kadar ortalıkta görünmesin. Duydun mu beni?"

Nazenin şok olmuş vaziyette babasına bakıp, "Pardon, anlamadım, ne?" diye sordu.

Seyfettin homurdanarak birkaç küfür savurdu. "Lafımı ikiletme işte. İkinciye demem bunu çünkü. Asabımı bozmayın daha fazla. Barışıyor musunuz

yoksa dövüşüyor musunuz işte, ne bok yiyorsanız yiyorsunuz ve buraya bütün sorunlarınızı çözmüş olarak dönüyorsunuz. Bir daha da aranıza küslük, kırgınlık, dargınlık ya da üçüncü şahısların girmesine izin vermiyorsunuz." Yine duraksayıp kızının çenesini kavradı ve gözlerine daha iyi odaklandı. "*İzin vermiyorsun*, demem daha doğru olur," dedikten sonra ona yaklaşıp başının üstünden usulca öptü. "Hadi, Nazo, yorma beni. Yaşlı adamım ben, kızım."

Nazenin bu sözlerle gülümseyip babasına sıkıca sarıldı. "O nereden çıktı, Paşa'm?" dedi. "Sen yaşlı falan değilsin."

"Hadi oradan, hadi oradan. Küçük kızım bile otuz yaşına gelmiş. Daha nasıl yaşlı olmayayım yahu!"

Az evvel ayrıldıkları insanların yanına geri dönerlerken Nazenin'in gözleri bu kez Cihan Bey ve Metehan'a takıldı. Cihan Bey, oğlunu kenara çektiğinde tıpkı Seyfettin'in sözlerine benzer sözler söylemişti.

"Nazenin'i de seni de iyi görmedim, evlat. Biraz dinlenmenizi istiyorum. İkinizin de!"

"Bunca işin arasında o dediğin zor, Başkan'ım."

"Oğlum, bu suratla lojmanda bile gezemezsin. Haline bak. Kadın yüzünü dağıttı. Dinlenmen, toparlanman lazım. Nazenin'in de dinlenmesi ve sakinleşmesi lazım. Kız harap oldu seni öyle görünce. Belli etmemeye çalıştı ama..."

Metehan göz ucuyla Nazenin'e bakıp, "Çok kızmış, gücü yetse beni parça parça edecek sanki," dediğinde, Cihan Bey homurdanarak güldü.

"O kızın babası Seyfettin Tuna. Gücüyle olmasa da seni aklıyla parçalar, orasını merak etme. Sen kendini hatta aklını kollamaya bak. Bir kadının korkudan doğan öfkesi, siz bordoların tümüne bedeldir. Bu da sana baba nasihati olsun."

"Sağ olasın, içimi ferahlattın," dedi ve yanlarına yaklaşan baba kıza doğru döndü.

"Cihan, Melek, Elif ve Andaç, artık gidelim mi? Herkes hazır mı?" diye soran Seyfettin, ayrılık vaktinin geldiğini böylece belirtmişti.

Herkes birbiriyle vedalaşıp, kısa kısa sohbet ederken, Melek Hanım da Nazenin'e sarılıp kulağına eğildi. "Çok yorgun görünüyorsun, güzel kızım. Biraz dinlen, olur mu?" diye fısıldadı.

Nazenin bu sözlere tebessüm edip, "Dinlenmeye çalışırım," dediğinde Melek daha fazla üstelememiş ve oğluna yönelmişti.

"Oğlum, kendine dikkat et. Nazenin'den de gözünü ayırma. Onu çok iyi görmedim," diye fısıldayıp oğlunu usulca öptü ve ilerlemeye başladı.

Andaç bir koluyla can kardeşine, bir koluyla kız kardeşine sarılıp başını

Nihova

ikisine de usulca vurdu. "Toparlanın! Derhal! Ve bir siktirin gidin de tatil yapın. Lütfen," deyip geri çekilirken işaret ve ortaparmağıyla önce kendi gözlerini, ardından da onların gözlerini işaret etti.

"Anladık. Gözün üstümüzde. Siktir git gari!" diye homurdanan Metehan, gözlerini devirirken yanında duran Nazenin'in omzuna kolunu dolamıştı. Bu sırada yanlarına yaklaşan Seyfettin Paşa'yı görünce elini Nazenin'in omzundan çekti.

Seyfettin Paşa ise gördüklerini görmezlikten gelip, "Metehan, gel," diyerek az ileriyi işaret etti.

Adamı sessizce ama tedirginlikle takip eden Metehan, kalabalıktan epey uzaklaştıklarında, "Emredin, Paşa'm," dedi. Seyfettin duraksayıp ona omzunun üstünden dikkatle baktı.

"Nazenin çok yorgun ve bunalmış görünüyor. İkna et, birkaç gün izin alıp dinlensin. Yoksa hasta olacak." Metehan'ın şaşkın bakışlarına aldırmadan, yürümeye devam edip homurdandı ve yarım yamalak da olsa yine ona bakıp söver gibi söylendi. "Ulan, anlamadın mı? Al kızımı, buradan uzaklaştır. Tatile götür diyorum yani."

Metehan bu çıkışla silkelenip, kendine gelirken, "Emredersiniz, Paşa'm," diye karşılık vermiş, Seyfettin ise daha da köpürmüştü.

"Paşa olarak değil, Nazenin'in babası olarak istiyorum, ulan."

Kendisini bekleyen helikoptere ilerleyen adamın ardından koşturan Metehan derin bir soluk alıp ona dikkatle baktı. "Sağ ol, Seyfettin amca," dedi. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Bu sözlerle Seyfettin belli belirsiz tebessüm etti ve Metehan'ın kolunu tutup sıktı. "Sen de dinlen. Yüzün gözün toparlansın, öyle dön, aslanım. Sizi Allah'a, kızımı ise sana emanet ediyorum. Habersiz bırakmayın," deyip helikoptere adım attı. Ardında bıraktığı kızına bakıp, göz kırparken ufak bir selam çakmayı da ihmal etmedi. "İkna et, Metehan. İkinizin de dinlenmeye ihtiyacı var. En geç yarından sonra bu şehrin sınırları dışında olun. Bana da her an haber verin. Ayrıca Meliha anneni ara. Sesini duysun."

"Anlaşıldı, Seyfettin amca. Meliha annemi arar, Nazenin Hanım'ı ikna eder, seni de haberdar ederim. Yolunuz açık olsun."

Seyfettin bir an ona dikkatle bakıp, yüzündeki yara bereyi gördükçe içten içe üzülse de belli etmemek için duygularını gizledi. Elini uzatıp Metehan'ın omzunu kavradı ve sıktı. "Sizin de yolunuz açık olsun, aslanım. Dikkat edin. Şu kıza da yemek yedir. Çöp gibi kalmış." Durup arkasını döndü ve bir anda, "Ayrıca..." diye bağırdı. Bir daha kızıma dokunursan kafanı kopartırım, aslanım." Sözleriyle afallayan Metehan ne olduğunu anlamaya çalışırmış gibi sağına soluna bakındı. "*Ne zaman dokundum*, diye düşünme. Ben söyleyeyim.

Az önce kızıma sarıldın, puşt!" demesiyle Metehan dudaklarının arasından kaçan gülüşe engel olamayıp o gülüşü saklamak için öksürmeye başladı.

"Kararlılıkta Seyfettin Tuna gibi olun!"

"Kes sesini, lan!"

"Emredersiniz, Paşa!" deyip, selam verirken ardından kopan kıkırtıları duydu. Babası, annesi, kız kardeşi ve Andaç helikoptere binmeden önce sırtını sıvazlamıştı.

"Aferin, doğru yoldasın, can kardeşim. Bir kızı istiyorsan en çok babasıyla abisini seveceksin. En çok babasıyla abisine eyvallah edeceksin. Yani bize!"

Helikopter havalanmak üzereyken Metehan duyduğu bu sözlerle yüzünü ovuşturdu. "Andaç..." dedi. "Siktir git, birader. Yoksa seni döverim."

Helikopter havalanıp gökyüzüne yükselmeye başladı. Metehan, geri geri adımlayarak Albay ve Nazenin'in yanına gelmişti. Helikopter gökte süzülerek gözden kaybolmaya başladığında, "Hadi gidin, dinlenin artık," diyen Albay'ın sesiyle kendilerine gelen ikili, bir an için önce birbirlerine, daha sonra da Albay'a bakıp başlarını salladı. Onunla da vedalaşıp lojmana doğru yürümeye başladıklarında, yorgunluğunu iyice hisseden Nazenin adım atmakta bile zorlanıyordu.

"Yoruldun."

"Yoruldum. Senin yüzünden yoruldum, Binbaşı," deyip, yürümeyi sürdürürken derin bir soluk aldı ve başını yavaşça salladı.

"O zaman izne ayrıl. Tatile gidelim. Dinleniriz," diyen adama hışımla döndü.

"Seni parçalarım, Metehan! Bir daha böyle rahat rahat konuşursan gerçekten seni paramparça ederim," dedi ve adımlarını hızlandırıp, homurdana homurdana yürümeye devam etti. Apartmana girip koşar adım merdivenleri çıktı. Evinin kapısını açıp içeri girdi. Kapıyı kapamak üzereyken sert bir darbeyle kapıyı iten adama baktı ve bir adım geriledi.

Metehan hışımla içeri girip kapıyı gürültüyle kapadıktan sonra, "Paramparça ettin zaten!" d "Bugün bu halde olmamızın sebebi sen değil misin Nazenin?"

"Evet, benim yüzümden. Her şey benim yüzümden. Bu hale gelmemiz de bu yaşadıklarımız da benim yüzümden!" diye bağırıp bir an sustu. Parmaklarını sinirle saçlarının diplerine geçirip saçlarını çekiştirdi. "Rahatladın mı? Duydun, rahat ettin mi? Suçladın, huzura erdin mi? Kendi davranışlarının, bana söylediğin onca sözün de günahını benden çıkarmak istiyorsan durma, söyle. Devam et, hadi, konuş. Susma. Karşımda böyle durma." Sinirle arkasını dönüp salona ilerledi. Salonda yürürken homurdanıyordu. Ancak bir an durdu. Başını kaldırdı ve televizyon ünitesinin önünde duran

dekoratif vazoyu bir tokatla yere çarptı. Yetmedi ama. Siniri, öfkesi, endişesi bitmedi. Onun yanında duran başka bir dekora daha gelişigüzel ama tam isabet alacak şekilde vurdu. Dekor yere düşüp, parçalara ayrılırken gözlerini bir diğer eşyaya dikmişti ki evin içini, "Yapma, yeter!" diyen ses doldurdu. Sinirle başını kaldırıp, Metehan'ın gözlerine bakarken eşyayı eline aldı, bir kaşını kaldırdı. *Bak, nasıl yapıyorum*, der gibi bir imalı gülüş takındı.

"Nazenin dedim! Bırak şunu."

Sözleriyle iyice dellendi, gözü döndü. Elinde ne olduğuna bile bakmadan Metehan'a doğru savurdu. Metehan üstüne uçan porselenden kenara kayarak kıl payı kurtuldu. Porselen parça ise az ilerideki duvara hızla çarpıp parçalanmaktan kurtulamadı.

"Nazenin!" diye yeri göğü inleten sesle duran genç kadın, derin bir nefes aldı.

"Metehan!" diye bağırarak ona tam da onun gibi bir cevap verdi. Sonra da susmadı, devam etti. "Senden gizlemeye çalıştığım ne varsa peşine düştün. Yetmedi, Cansel'in peşine düştün. Pusuya düşmüş gibi gösterip ona tuzak kurdun." Durup, yine soluklanırken saçlarının diplerini parmaklarıyla karıştırıyor ve biraz olsun sakinleşmek, öfkesini kontrol etmek için dişlerini sıkıyordu. "Neden tek başına gittin? Neden kendini riske attın?" Bir an için tekrar durdu ama öfkeyle bağırarak sözlerine devam etti. "Ben sana bir şey olmasın diye kendimi paralarken sen o kadının burnunun dibine girdin. Neden?" Birkaç adımda Metehan'a ilerleyip çenesini var gücüyle kavradı. "Şu haline bir bak."

Birkaç saat evvel daha sakin olmaya çalışan, olanları tiye alan, sevdiği adama cilve yapan o kadın gitmiş, yerine öfkesi yüzüne, sesine, beden diline yansıyan kadın gelmişti. Öfkesinin patlak vermesinin asıl sebebinin sorgunun ertelenmesi olduğunu anlamak zor değildi. Kendisini tehdit eden ve geride kalan iki aydan uzun süreyi zehir eden kadının konuşmasını istiyordu. Metehan bunu anlıyordu ancak o da kolay şeyler yaşamadığı için öfke kontrolünü yapmakta zorlanıyordu.

Çenesini kavrayan eli tutup kendinden uzaklaştırdı ama bırakmadı. Başını eğip, olabildiğince Nazenin'in yüzüne yaklaştı. Kahverengi gözleri resmen alev alev yanıyordu. Tıpkı Nazenin'in yeşil gözlerinin yandığı gibi.

"Sen, bana hiçbir şey anlatmadan, açıklamadan *git*, dedin. *Git*, dedin bana. Ben her şeyimle sana gelmişken, sen her şeyinle bana gelmişken yaptın bunu. Eğer açıklasaydın..."

"Sana bir şey açıklamak zorunda değilim. Her şeyi bilmek, öğrenmek zorunda değilsin. İlişkimizle işimizi birbirine karıştırma! Ayrıca sen... Kafanın estiği gibi hareket edip ananı, babanı, kardeşini ve seni seven herkesi

korkuttun," deyip geri adımlamak isterken belini saran kol bedenlerini birleştirmişti.

Çenesi öfkeyle kasılıp titreyen, gözleri kopkoyu bir renge bulanmış olan adamın gözlerine bakarken kılı bile kıpırdamıyordu. Ta ki kalçalarını saran eller ayaklarını yerden kesip sırtı duvarla buluşuncaya dek.

Metehan, Nazenin'i kavrayıp kucakladığı gibi duvara dayamış ve bacaklarının arasına girmişti. Elleri kadının poposunu kavrarken, tenini hissetmek için üstündeki pantolonu parçalayıp atacak haldeydi. Ona dokunmak irkilmesine, nefesinin kesilmesine sebep olmuştu. Ama kendisiyle savaşırken, onun dudaklarına sokulup gözlerine daha yakından baktı.

"Sen korkmadın mı? Sen korkmadın mı yavrum?" diye fısıldıyor, bir yandan da avuçiçlerini dolduran etini sıkıyordu.

Nazenin poposuna uygulanan acımasız dokunuşlarla kıpırdanıp, dişlerini sıkarken yaşanan yakınlaşmanın şaşkınlığını ancak atabilmişti üzerinden. Hırsla adamın yüzünü kavrayıp sıktı.

"Daha önce söyledim. *Çok korktum*, dedim."

"Biz daha birkaç saat önce bu mevzunun kavgasını etmedik mi kadın? Şimdi yine neden alevlendin sen? Beni deli mi edeceksin, Nazenin?" deyip dişlerini sıkıyordu ki beline sımsıkı dolanan bacakların baskısıyla ona daha çok dayandı.

"Özledim seni."

Dudaklarına kapanan dudaklar ilk başta küçük bir şok yaşamasına sebep olsa da onlara karşılık vermekte gecikmemişti. Bütün ağırlığını verip Nazenin'i duvarla arasında resmen eziyor ve soluksuz bırakıyordu. Ancak yine de dudaklarından ayrılmıyordu. Elinin birini tişörtünün içine daldırdı. Sertçe göğsünü kavrayıp, sıkarken epey yüksek bir sesle, "Aslında derdin bu," diye homurdandı. "Öfkenin sebebi bu. Özledin çünkü. Bedenin deli gibi beni istiyor, aklını bu yüzden toparlayamıyor ve mantıklı düşünemiyorsun," deyip bir kez daha kapandı kadının dudaklarına. Kendini ona bastırıp, sürtünürken ikisi de zevkle inlemiş, öpücükleri daha derin ve daha hırçın bir hal almıştı.

Nazenin'in dudaklarını dudakları arasına hapsedip çekiştirdi, ısırdı. Hatta öyle sert ve uzun ısırdı ki onu yaraladığını ağzına gelen kan tadıyla anladı ama durmadı. Hırsını almak istermiş gibi devam etti. Altdudağını bırakıp üstdudağını aldı dudaklarının arasına, daha sonra dilini kadının ağzının içine itti ve dillerini buluşturdu.

Onu kasıklarının üstünde tutmaya devam edip diğer elini de poposundan çekti. Hiç vakit kaybetmeden ensesindeki saçlarını doladı eline ve başını sertçe geriye çekti. Nazenin acı dolu bir mırıltı koyverse de aldırmadı. Gözü dönmüş gibiydi ve kendisiyle bile başa çıkamıyordu.

Dudaklarını kızın açığa çıkan boynunda dolaştırıp sertçe ısırdı. Nazenin bir kez daha acıyla inlerken bu sefer sesi yüksek çıkmıştı. Metehan ise keyifle homurdanıp, "Bu daha başlangıç, Vali Hanım," dedi. "Seni sabaha kadar öyle acılarla tanıştıracağım ki aklın falan kalmayacak. Bu daha iyi anların." Isırdığı yeri var gücüyle emmeye başladı. "Yarın izin dilekçeni yazmaya giderken boynuna fular bağlamak zorunda kalacaksın." Boynunu soldan sağa milim milim dişledi, emdi. Soluk almadan, zevkine vararak yaptı bunu. Nazenin ise adama tek kelime etmiyor, yalnızca sıkı sıkı tuttuğu başını kendisine bastırıyordu. Bir de ara ara inliyordu.

Bir anda duvardan ayrıldı. Ne olduğunu bile anlayamayıp şaşkın ve puslu gözlerle bakınırken ayakları yerle buluştu. Metehan onu olduğu yerde çevirip, yürümesi için sırtından destek olurken, "Yürü," diyordu. "Yürü."

Soluk soluğa gelen bu emirle yürüdü. Ancak adımları savsak ve güvensizdi. Bedeni ihtiyaçla kasılmış, zevkle uyuşmuş, gözleri netliğini kaybetmişti. Nereye gittiğinin bile farkında değildi. Bu sırada belini saran el ona yardım ederken poposuna dayanan sert uzvu da poposunun yarısını saran ve sıkan eli de hissediyordu.

"Benim evime geçiyoruz. Hadi," deyip poposunu serçe sıkan ve ardından da tokatlayan el yüzünden yerinden sıçradı.

"Mete..." derken kıvranmış ve belindeki elini tırnaklamak pahasına sıkı sıkı tutmuştu.

"Sus ve yürü, Nazenin. Yoksa seni burada soyup içine gireceğim. Çığlıklarımızla üst kat komşunu rahatsız etmek istemezsin, değil mi bebeğim?" diye kulağına fısıldayan adamın sözleriyle bir kez daha inleyip kıvrandı.

"Senin üst kat komşuların nerede?"

"Yeliz Öğretmen tatilde. Eşi de az önce onun yanına gitmek için evden ayrıldı. Yürü artık, kadın," diye dişlerini sıkıp hırladı. Nazenin kapıyı açıp, dışarı çıkarken Metehan anahtarı aldı ve kapıyı çekti. Kendi evinin kapısını açıp Nazenin'i resmen içeri itmiş, ardından da kapıyı kapatıp kilitlemişti.

Birkaç adım ötesinde duran kadını tişörtünden yakalayıp, kendine çekerken boğuk ama gür bir sesle, "Gel," dedi. Bedenine sokulan bedeni bir koluyla sarıp, üstündeki tişörtü çekerek çıkardı. Başını eğdiği gibi dudaklarını sutyenin üstüne taşan göğüslerine dayadı ve bu kez orayı yalayıp emmeye başladı. Elindeki tişörtü yere atıp sırtına uzandı bu kez. Sutyenin kopçalarını sertçe çekiştirip, küfrederken dişlerini kadının yumuşacık etine geçiriyor, onu soluksuz bırakıyordu.

"Sıktığımın şeyi neden çıkmıyor?"

İrkilen Nazenin sırtına uzanıp onun parmaklarının arasında duran kopçayı tek seferde açtı. Metehan sutyeni hırsla çekip, yere çarparken hâlâ sö-

vüyor ama bir yandan da kadının sağ göğsünü emip sol göğsünü avcunun içinde sıkıyordu.

Dudakları göğüsleriyle acımasızca ve uzun uzun ilgilenirken, elleri pantolonun düğmesini kavrayıp açtı. Belini saran kumaşı aşağı indirdiğinde Nazenin bacaklarını kendine çekip onun içinden çıkmıştı. Metehan ise dizlerinin üstüne oturup biraz geri çekildi ve ona aç gözlerle, özlemle, şehvetle, ihtiyaçla baktı.

"Çok güzelsin. Ulan, çok güzelsin be kadın," deyip üstünde kalan iç çamaşırını tutup sertçe çekti. Kocaman elleri arasında parçalanan külota gururla bakıp, tıslayarak güldü önce. Ardından onu da savurup attı. Nazenin'i kalçalarından tutup kendisine çekti. Burnunun ucunu kadınlığına dokundurup derin bir nefes aldı.

Soluğu kesilene kadar ona baktı ve en sonunda ayaklandı. Nazenin'i kucağına alıp, beline dolanan bacakları usulca okşayarak yatak odasına girdi. Odanın kapısını kapatıp Nazenin'in sırtını bu kez oraya dayadı ve parmaklarını kadınlığına sürtmeye başladı.

Bacaklarının arasındaki sıcaklığı hissedip, zevkle irkilirken yine homurdanmış, bu esnada Nazenin ise bacaklarının arasına giren eli hissederek boğuk bir çığlık koyvermişti. Kalçalarını oynatıp parmaklara daha da sürtünmeye çalıştığı sırada Metehan kıs kıs gülüyor, bir yandan da dudaklarını çekiştirip bırakıyordu.

"Özledin demek..."

"Çok..." diye inleyen kadına baktı. Başını duvara dayamış, gözlerini kapamış, omuzlarını sımsıkı tutmuş, kucağında usul usul kıvranıyordu.

"Ağzım burnum yer değiştirmiş, saçım sakalım birbirine girmiş halde. Doğru düzgün duş bile almadım. Ama sen... Sözkonusu sen olunca hepsinin canı cehenneme diyorum."

"Hiçbiri umurumda değil. Eğer öyle olsaydı kucağında ne işim olurdu, değil mi Binbaşı," diye fısıldayan kadının sözlerine homurdanarak güldü. Soluklanmaya çalışırken ona arzuyla baktı.

Nazenin tüm güzelliğiyle, ihtişamıyla, hiçbir engel olmadan gözleri önündeydi. Tıpkı hayallerindeki gibi kusursuz ve can alıcıydı. Başını hafifçe eğip göğüslerine sokuldu. Göğüs oluğundan yayılan kokusunu uzun uzun içine çekerken bir yandan da parmak uçlarıyla vajinasına dokunuyor, her saniye artan ıslaklığını yayıyordu.

"Nazenin..." diye inleyip öne eğildi ve dudaklarının arasına sol göğüs ucunu aldı. Sert hamlelerle emiyor, ısırıyor, çekiştiriyordu. Yaptığı her hamleyle boğazından boğuk iniltiler, dudakları arasından da çığlıklar dökülen kadının sesiyle mest olduğunu hissetti. Parmaklarının ucundaki kadınlığına uyguladığı darbelerini daha da hızlandırıp sertleştirdi.

İlk gecelerindeki o yumuşak dokunuşlar yoktu. O sabır ve nezaket yoktu. Her darbesi güçlü, sert ve can yakıcıydı. Metehan resmen ayrı geçen günlerinin intikamını alır gibiydi.

Nazenin göğsüne acı verici dokunuşlarda bulunan adamın ensesini kavrayıp, bedenine daha da bastırırken peş peşe attığı çığlıkları odada yankılandı. Dili dolanarak, "Mete..." demesiyle göğsünde homurtu yükseldi. Metehan geri çekilip cehennem yerine dönmüş gözlerini gözlerine dikti. Bir an bile ayrılmayan gözleri birbirlerine arzuyla, ihtiyaçla bakıyordu.

Yavaşça yere eğilmeye başladı. Dizlerinin üstüne çöktü ve kadının bacaklarını iyice aralayıp omuzlarına koydu. Avuçiçlerini bacaklarında gezdirmeye başladığı sırada, önünde duran manzaraya iç çekerek baktı.

Bir soluk ötesinde şehvetle, özlemle, ihtiyaçla usul usul seğiren kadınlığına sokulup sıcak nefesini üfledi. Bir yandan da omuzlarından sırtına doğru uzanan bacakları okşamayı sürdürüyordu. İleri geri hareket eden nasırlı ellerin dokunuşu, vajinasına belli aralıklarla üflediği o nefesler, Nazenin'in tenini ürpertip titremesine sebep olmuştu.

Hem bu hislerle sarmalanıp tüm gerçeklikten uzaklaşmak için yanıp tutuşuyor hem de son olanları görüşmek için gerçekleştirmeyi istediği toplantıyı düşünmeden edemiyordu.

Pençe Timi, Emniyet Müdürü, Jandarma Albay, Kutluhan Albay... Hepsiyle bir araya gelmeli ve bundan sonraki adımları görüşmeliydi. Aklına doluşan isimler, o isimlerin yüzleri... Hızla gözlerini açtı ve soluk soluğa, "Acilen toplantı yapılması gerekiyor," dedi. "Bu durum bekleyemez. Sabah oldu."

Panikle irkilen kadına aşağıdan bir bakış atan Metehan imalı, yaramaz, fütursuz hatta baskıcı ve erkeksi egosunu gözler önüne seren gülüşüyle onu süzüyordu.

"Bugün pazar. Yani tatil. Yani o toplantı yarını bekleyecek," dedi boğuk bir sesle. Ardından da devam etti. "Bu anı bozamam. Kadınım beni özlemiş ve kadınım bu kadar arzu doluyken..." Az evvel parmaklarıyla yokladığı yere dudaklarını dayamıştı. Dudakları yavaşça aralanıp dili Nazenin'in en hassas noktalarında gezmeye başladığında, kadının soluk sesleri ve çığlıkları odayı yeniden sardı.

Nazenin ellerini aşağıya doğru uzattı. Bacaklarının arasını dolduran adamın saçlarını kavrayıp çekiştirdi. Metehan ise bu hareketle iyice kendinden geçmişti. Dili durmaksızın Nazenin'in kadınlığını yokluyor, aşağı yukarı gelip gidiyor, girişine peşi sıra darbeler indiriyordu.

"Yarın toplantıdan sonra izin alacaksın. Gideceğiz ve en az bir hafta dönmeyeceğiz. Yüzüm gözüm toparlanmazsa iznimizi uzatacağız. Ve tatil boyunca bunu yapacağız," deyip dudaklarını usulca yaladı ve homurdanarak inledi.

Dilinde kadının en mahrem tadı vardı. Bu baştan çıkarıcı, tahrik edici ve güzel tadı daha fazla almak için yüzünü yeniden Nazenin'in bacaklarının arasına gömdü. Dudakları onu sertçe emip bırakıyor, dişleri ise yumuşacık etine geçiyordu. Yaptığı her hamleyle seyiren ve tepkileri durdurulamaz olan kadının inleyişleri kulağına ninni gibi geliyordu. Bir an için durup, "Söyle!" diye ulur gibi bağırdığında, Nazenin ne söylemesi gerektiğini algılayamamıştı. Kıpkırmızı olmuş yanakları, ter damlalarıyla kaplanmış alnı, öpüşmeleri esnasında yaralanmış dudakları ve yaşadığı zevkten yaşlar dolmuş gözleriyle baktı sevdiği adama.

"Ne?"

Metehan onun yüzüne doya doya hayranlıkla bakarken eserinden memnun bir sanatçı edasıyla gülümsemişti.

"Adımı söyle, kadın. Bir daha söyle."

Bu isteği karşısında belli belirsiz gülen Nazenin soluk soluğa, "Mete..." derken adamın yara bere içindeki yüzünü okşadı. Metehan ise mest olmuş şekilde nefes alıp, mırıldanırken kadının bacaklarının içine, dışına, kasıklarına öpücükler kondurdu.

Usulca ayaklanıp onu yere bıraksa da hâlâ aynı yerde ve aynı yakınlıkta duruyorlardı. Onun yüzünü kavrayıp dudaklarına sokuldu. Ama öpmedi.

"Aç şu kemeri. Çıkar şu pantolonu," diye fısıldarken sabrı kalmadığını belli etmişti. Nazenin bir an için pantolona bakıp adamın belini saran palaskayı kavradı ve çıkardı. Ardından pantolonun kemerini açıp düğme ve fermuarı da açmaya başladı. Ufak bir kıpırdanışla pantolonun kalçalarından aşağı inmesini sağlayan Metehan bu kez, "İndir şunu da," diye homurdandı. Aralarındaki tek engel olan *boxer*'a bakıp yarım bir tebessümle gülen Nazenin, söyleneni yapıp kavradığı gibi aşağı itti. Gözler önüne serilen uzvuna bakıp keskin bir soluk aldığı sırada Metehan'ın kıs kıs güldüğünü duydu.

"Ne o? Gözünüzü mü korkuttu, Nazenin Hanım?" diye mırıldanan adamın gözlerine bakmak için başını kaldırdı.

İmalı bir gülüşle karşılık verip, kaşını hafifçe kaldırırken elini aşağı uzattı ve Metehan'ın aklını başından alan o hamleyi yaptı. Eliyle sardığı sertliğini yavaşça sıkarken tıpkı onun gibi fısıltıyla, "Korkmuşa benziyor muyum hayatım?" dedi.

"Nazenin..." diye inleyip kıpırdanan adamın boynuna boşta duran elini sardı ve kendini tek hamlede yukarı çekti. Bu hareketle yeniden kucağına çıkarken bacaklarını da sımsıkı adamın beline sarmıştı.

"Vakit kaybediyorsun, Binbaşı. *Bugün pazar, toplantı yarını beklesin*, dedin, tamam da sen..." Durup, soluk alırken dudaklarına iyice sokuldu. "Beni de bekletiyorsun."

İşte, Metehan'ı zevkten delirten ve iradesini kaybettiren bu sözler olmuştu.

"Senden bir tane daha yok, biliyorsun, değil mi kadınım? Sen teksin. Sen mükemmelsin. Sen eşsizsin. Ve ben sana deli oluyorum. Ve ben seni çok seviyorum. Ve ben seni çok özledim," derken kendini kadının bacaklarının arasına dayayıp itmiş, tek seferde içine dalmıştı.

Nazenin sertçe içine giren ve özlemle sancıyan boşluğu dolduran uzvun varlığıyla kasılıp çığlık attığı esnada, Metehan'ın ensesine hatırı sayılır tırnak izleri bırakmıştı. Metehan ise hissettiği darlık, ıslaklık ve sıcaklıkla keskin bir soluk alıp, "Naz!" diye evi inletirken ciğerlerindeki bütün havanın tükendiğini hissetti. Ensesine geçen ve dokunduğu yerleri çiziklerle dolduran tırnakların geride bıraktığı sızının bile farkında değildi. "Sen gerçek misin kadın? Kadınım. Benim kadınım..." diye attığı nidalar eşliğinde geri çekilip yeniden ileri atıldı. Alışmaya çalışmak, zaman tanımak falan yoktu. Tek isteği yeniden ona ait olmak, onu hissetmek ve özlediği her hissi doyasıya yaşamaktı.

Peş peşe yaptığı hareketlerle Nazenin'i resmen duvara mıhlamıştı. Kadının duvara çarpan kalçalarını kavrayıp duvarla arasına ellerini koydu. Canı yansın istemiyordu. Elleri tampon görevi görmeye başlayınca daha da hızlandı. Artık soluk alıp verdiğini, bunu nasıl başardığını bile bilmiyordu.

Kadının boynuna sokulup yumuşak tenine dişlerini geçirdi. "Bir daha bırakırsan... Bana *git*, dersen... Yemin ederim, evi başına indiririm. Bak, gör, sen mi daha güzel eşya kırıyorsun yoksa ben mi işte o zaman anlarsın," derken göğsüne dolan öfkeyle kadının kalçaları öyle bir sıkmıştı ki Nazenin bacaklarının arasındaki sızıyı değil, kalçalarındakini hissetmiş ve bağırmıştı. "Duydun mu beni? Duydun mu Nazenin?"

"Duydum!"

Nazenin'in feryadıyla homurdanır gibi gülüp, "Aferin kızıma!" dediğinde bir anda bedenlerini ayırdı. Nazenin neler olduğunu anlamak için ona bakarken ayakları çoktan yere değmiş, bedeni hızla olduğu yerden ayrılmıştı. Kolunu tutup az ileriye yürüyen Metehan'ı savsak adımlarla takip etti. Ancak neler olduğunu, neden ayrıldıklarını bir türlü anlayamadı.

Aynanın karşısında durup Nazenin'i kendine çeken Metehan, onu aynaya doğru çevirip avuçiçlerini aynaya dayamış ve kolları arasında hapsetmişti. Kadının sırtını kocaman göğsüyle kaplamıştı artık. Bir süre sessiz kalıp ayna aracılığıyla gözleri buluştuğu esnada kulağına yaklaşıp, "Biraz eğlenelim," diye fısıldadı. "İzle kendini. Bizi... Nasıl tek beden olduğumuzu, nasıl *hemdem* olduğumuzu izle de bir daha bana öyle saçma sözler söylemeyi aklından bile geçirme."

Nazenin duyduğu sözlerin ve ayna karşısında çırılçıplak durup, kendi be-

denini görmenin şaşkınlığıyla öylece kalırken Metehan hâlâ bedenini örten üniforma üstünden hızla kurtulmuştu. Yeniden ona sokulup, dizi yardımıyla kadının bacaklarını aralayıp kalçalarını okşadı.

"Rahatla, bebeğim. Çok gerginsin," diye fısıldadığı sırada bedenini tekrar onun bedeniyle buluşturup inledi. Başını arkaya atıp, yutkunurken boğazında aşağı yukarı hareket eden âdemelmasına hayranlıkla bakan Nazenin, bir yandan da adamın yüzündeki zevk dolu ifadeyi aklına kazıyordu.

Elinin birini aynaya dayayıp diğer eliyle kalçasına uzandı ve Metehan'ın elinin üstüne elini sarıp sıkıca tuttu. Parmaklarının ucu adamın parmağındaki aile yadigârı yüzüğü bulup, okşarken solukları sıklaşmıştı.

Aynaya yansıyan görüntüleri aklını başından almıştı sanki. Baştan çıkarıcı, tahrik edici, bir o kadar da hayranlık uyandırıcıydı. Görüntülerine bakıp, soluk soluğa kalırken kulağının dibindeki sesi duydu.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

Adamın gözlerine, yine yansıması sayesinde bakarak başını salladı. Ardından başını geriye atıp adamın omzuna yaslandı. Metehan ise onun bu teslimiyetiyle huzur dolup, şakağına uzun bir öpücük kondururken gözünü bile kırpmıyordu.

Nazenin'in bedeninde kaybolduğu her an onun bedeninde yaşanan kasılmaları, yüzünün aldığı ifadeyi, dudaklarını kemirip çığlıklarını bastırmaya çalışmasını ve ritimleriyle doğru orantılı şekilde salınan göğüslerini izliyordu.

"Sevişmenin sanat olduğunu söyleyenler haklıymış, bebeğim. Bunun bu kadar güzel olacağı, iyi geleceği, yaralarımıza şifa olacağı aklıma gelmezdi. Ama aklıma gelmeyen başıma geldi. Sen geldin. Bana geldin, Nazenin. Beni buldun. Benim oldun," diye mırıldanıp, iç çekerken kadının dudaklarını yanağında hissetmişti.

"Sen de benim oldun."

Sözlerine gülümsedi. "Hayatımdaki en doğru karar seni beklemekmiş. İyi ki beklemişim. İyi ki her şeyi seninle tatmışım," dedi ve onu boynundan uzun uzun öptükten sonra bir elini bel boşluğuna kaydırarak, "Eğil," diye fısıldadı. Nazenin hiç itirazsız denileni yaparken kalçalarını geriye attı. Bu hareketle poposu yukarı doğru kalkarken beli bükülmüş, gövdesi yere doğru esnerken bel boşluğu iyice kavislenmişti.

Duvara monteli boy aynasını iki yandan avuçlarıyla bastırıp, bacaklarını olabildiğince araladı. Gözlerini usulca aynaya diktiğinde, pozisyonlarını net olarak gördü. Kendi bedeni öne doğru eğildiği için Metehan beline kadar görünür olmuştu. Göğsü hızla inip, kalkarken dağılmış saçları alnında oynaşıyor, elleri yine var gücüyle Nazenin'in kalçalarını sıkıp onu olduğu yerde sabitliyordu.

İleri geri uyguladığı her hareketle senkronize hareket eden Nazenin, gözlerini sevdiği adamın heykel gibi bedeninden zar zor ayırıp kendine baktı. Yüzü kıpkırmızı olmuş, saçları dağılmış, kirpikleri gözyaşlarından, alnı ise terden nemlenmişti.

Boynundan aşağı birer birer süzülen ter damlalarını izlerken yerçekimine yenik düşen göğüslerini gördü. İkisi de bedeninden bağımsızmış gibi duruyor ve hızla salınıyordu.

Bu görüntüyle irkilip, titrerken, haykırırcasına inledi. Metehan ise onun yüzüne, şehvetle kasılan mimiklerine, arzu dolu gözbebeklerine bakıp haykırışına eşlik etti. Darbeleri sıklaşıp, sertleşirken bedenlerinin birleştiği anda tenlerinin çarpışmasından çıkan ses odada yankılandı. Metehan daha da hızlanıp hem sıkıca tuttuğu kalçayı kendine çekiyor hem de olağanca gücüyle kendini ona itiyordu.

Nazenin ise tüm bu anlar yaşanırken sadece ayakta kalmaya çalışıyordu. Poposu havada durabilsin diye ayak parmaklarının ucundaydı ve bacakları bu duruş sebebiyle uyuşmaya başlamıştı. Titriyor, kendisini her geçen saniye daha da zorluyordu.

Metehan onun tükenmek üzere olduğunu hissedip keyifle gülümsedi. Yavaşladı ve daha derin darbelerle ritmi düşürüp dokunuşları, teması ve sürtünme hissini arttırdı. Ancak bedenleri o kadar kaygan hale gelmişti ki istediği etkiyi bırakamıyor, istediği zevki de almakta zorlanıyordu.

Geri çekilip Nazenin'den ayrıldı. Kadının şaşkın bakan yüzüne gülerek, "Kal böyle, sakın kıpırdama," diye fısıldadı ve banyoya yönelmeden önce poposunu sıkıp bir de tokatladı. Nazenin zevkle kıvranıp, homurdanırken Metehan banyoya girdi ve peçete alarak geri geldi.

Kadının bacaklarının arasındaki ıslaklığın parıltısına iştahla bakıp, "Naz..." diye inlercesine kıvrandı. "Sen mükemmelsin, kadınım." Elini onun bacaklarının arasına sokup, tüm ıslaklığını silerken aynaya baktı ve kendisine anlamaya çalışır gibi bakan gözlerle buluştu. Eline başka bir peçete daha alıp bu kez kendini sildi ve bunu Nazenin'e göstere göstere yaptı.

Adamın avcunda görünüp kaybolan uzva bakıp titrek bir iç çeken Nazenin, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Metehan ise elindeki peçeteyi top gibi yapıp az ilerideki çöpe attı. Sonra kendisini aynı pozisyonda bekleyen kadının mabedine dayandı.

"Yeni başlıyor gibi olacak," deyip bu kez usul usul itti kendini.

Kadının bedenine giriyor ancak öyle hemen geri çekilmiyordu. Onu zorlayabildiği kadar zorlayıp esnetebildiği kadar esnetiyordu. Kalçalarını sağa sola oynatarak Nazenin'in içinde resmen daire çiziyordu. Bu yüzden Nazenin her geçen saniye zirveye yaklaşıyor, yaşadığı zevkle attığı çığlıklara artık titremeler de eşlik ediyordu.

Bedeni usul usul titremeye başladığında sırtına uzanan ve poposuna iyice dayanan adamın ağırlığını hissetti. Ardından de çenesini kavrayan eli.

"Bak. Kendine bak. Bana bak. Bize bak ve bir daha asla ayrılığı düşünme. Bak!" Son kelimeyi öyle yüksek sesle söylemişti ki Nazenin gözlerini aralamaktan başka çare bulamamıştı. Çenesini sımsıkı tutup, yüzünü aynaya doğru sabitleyen adamın gözlerine bakarken, iç çekip sarsıldı. Aynanın kenarlığını daha sıkı tuttu ve ayakta kalmaya çalıştı. Bunu yapmak artık daha zordu çünkü adamın ağırlığı da üstündeydi.

Bedeni gerilip, titrerken bacaklarının arasında resmen bir volkan yükseldi. Metehan'ın eli, yüzünü kavrayıp yanaklarını baskıladığı halde var gücüyle çığlık attığında, onun da inlediğini duymuştu. Ancak sonrası yoktu. Tek duyduğu kalbinin gümbürdercesine atışıydı. Hissettiği tek şey ise yaşadığı orgazmın sancısı, ardında bıraktığı sarsıntılar ve rahatlamaydı.

"Mete'm..." demeye çalışırken alamadığı soluklar ciğerlerini kavuruyordu sanki. Bir süre gözlerini kapatıp, soluklarını düzenlemeye çalışırken, içinde kıpırdanan uzvu hissederek kaşlarını çattı. Sonrasında ise fark ettiği ayrıntıyla gözleri hızla açıldı.

Kendisi belki de ilk kez bu kadar uzun ve yoğun şekilde tatmin olmuştu. Ancak Metehan olmamıştı. Hâlâ taş gibi sertti ve içindeydi.

"Mete... Sen..." diye fısıldadığında adamın yüzünde yine o erkeksi, imalı, yakıcı gülüş belirdi.

"Her anın keyfini çıkar ve bunu tek başına yaşa istedim. Ve..." diyerek, ileri atılıp Nazenin'i kendisiyle doldurdu. Nazenin, aniden gelen bu darbeyle dengesini kaybedecek gibi olsa da Metehan buna müsaade etmedi.

"Ve..." diye tekrar konuşan adamı görmek için gözlerini aynaya dikip yukarı doğru kaldırdı.

"Ne?"

Kıs kıs gülen Metehan, "Yaşayıp görelim, bakalım doğru muymuş?" diye fısıldadı. Birkaç dakika boynunca kadının bedenine aynı dokunuşlarını sürdürdü. Adını haykırdı, inledi, bağırdı. Bazen homurdanarak küfürler savurdu. Elleriyle Nazenin'i tekrar tekrar keşfederken, arzusu daha da artıp bedeni sarsılmaya başladı. Artık rahatlamak ve onun bedeninde tükenmek istiyordu. Soluk soluğa, "Nazenin..." dediği esnada hissettiği şeyle gözlerini araladı ve ona kocaman olmuş gözlerle baktı.

Az evvel tükendiğini sanan Nazenin, Metehan'ın harekete geçmesiyle, içine bıraktığı darbelerle yeniden zirveye tırmanmaya başlamıştı. Her zerresi kasılıyor, bedeni yeni bir kavuşma için hazırlanıyordu. Kasıklarına yoğunlaşan kan akışı, kadınlığının ihtiyaçla seğirmesi ve içini dolduran sertliği sıkmasıyla şaşkına dönmüştü.

Adama bakıp, başını usulca sallarken, "Neler oluyor?" diye mırıldanıp lafı geveliyordu ki Metehan homurtulu bir kahkaha attı.

"Doğruymuş," dedi merakla ve keyifle. Ardından bir an durup nefes almaya çalıştı. Onun sırtına uzanıp, kulağına yaklaşırken gözlerini asla ayırmadı. "Kadınlar peş peşe orgazm olabilirler diye bir şey duymuştum." Aynı keyifle iç çekip, gülümserken heyecanla titremişti. "Doğruymuş," diye mırıldandığı sırada gözünü bile kırpmadan sevdiği kadına bakıyordu. Onun ilk kez yaşayacağı bu ana, zevke, rahatlamaya anbean tanık olmak istiyordu. Nazenin şehvetle kararan gözlerini kapatırken bedenlerini daha büyük bir sarsıntı sarmıştı. Metehan, "Gözlerini aç," dedi. "Gözlerime bak ve öyle gel." Bedenleri kasılıp resmen infilak ettiği esnada sesleri, inleyişleri birbirine karıştı. "Naz..."

"Mete..."

Metehan, bir koluyla Nazenin'in belini sarıp, ayakta kalmaları için çabalarken dimdik duruyordu. Başını geriye yatırmış, göğe doğru haykırırken, sevdiği kadının adını sayıklayıp darbelerini en sert ve derin şekilde sürdürdü. Bedenlerindeki sarsıntılar son bulana kadar da bunu yapmaya devam etti. Nazenin ise kalçalarını parçalamak ister gibi sıkıca tutarak arkasında dimdik duran, üst bedenini gördüğü adama bakıyordu. Bitmek tükenmek bilmeden birbirlerine karışırlarken onu izlemek, yaşananlardan nasıl zevk aldığını, her zerresinin nasıl sarsıldığını, titrediğini görmek çok iyi hissettirmişti. Yüzüne dökülen saçların arasından alnına, sakallarının arasından boynuna, tüylerle kaplı göğsünden karnına ve kasıklarına yol yol inen ter damlaları gün ışığı vurdukça parlıyordu.

Adamın devasa göğsü soluklarıyla sarsılırken bir kısmı görünen kalçalarına baktı. Estetik bir kıvraklıkla hâlâ içine girip çıkışını izledi. Ancak birkaç saniyenin ardından Metehan geri çekildi. Yere uzanırken kendisiyle birlikte Nazenin'in de yere uzanması için onu kollarının arasında tutmaya devam etti. Yanma uzanmasına yardım ettiği Nazenin'in başının altına kolunu uzattı. Kadının dağılan saçlarını okşayarak, yüzünden çekerken, alnına uzanıp peş peşe öptü.

"İyi misin güzelim?"

Solukları hâlâ düzene girmediği için zar zor ve homurdanarak sorduğu sorusu bir süre cevapsız kaldı. Çünkü Nazenin de en az kendisi kadar dağılmıştı. Usulca titriyor, hızla alıp verdiği soluklar adamın boynuna çarpıyordu. Metehan, sessizlik uzun sürünce bedenini ona doğru döndürdü ve dikkatle yüzüne baktı. Bir yandan da boşta duran sol kolunu beline sardı ve elini sırtına uzattı. Okşayıp, severken, "Naz..." diye fısıldadı.

Nazenin, "Hmm..." diye cevap verince tebessüm etti.

"İyi misin yavrum?"

"Değilim. Pelte gibi oldum. Her kasım sızlıyor sanki."

Sözlerinin ardından Metehan koluna düşen ılık damlaları hissederek irkildi. O damlaların Nazenin'in gözyaşları olduğunu anlaması zor değildi. Bunca yaşananlardan, gergin geçen günlerden, birbirlerini bile isteye incittikleri tartışmalardan, ayrılıktan, uzaklıktan, son yaşanan korku dolu anlardan sonra gelen kavuşmayla bütün sinirleri aniden gevşemiş ve duyguları açığa çıkmıştı.

"Şşt, ağlama," diye fısıldarken döndü ve kadını bedeninin altına alıp yüzünü sıkıca kavradı. "Ağlamak yok. Daha peşimden koşacak ve kendini affettireceksin, Nazenin Tuna. Sil gözyaşlarını ve hemen toparlanıp başla koşmaya." Nazenin duyduğu sözlerle şok olmuş gibi ona bakarken istemsizce bedenlerine de bakmış ve bu bakışı Metehan'a kahkaha attırmıştı. "Özlemimizi giderdik. Ama bu seni yanıltmasın. Çünkü hâlâ yapman gerekenler var. Beni kendine inandırmak gibi. Bir daha bırakıp gitmeyeceğine inandırmak gibi. Kırdığın gönlümü sözünle, bakışınla ve çabanla iyi etmek gibi."

"Bu yaptığın..." diye çıkışıp, gözlerindeki yaşları silen kadına gülerek üstünden kalktı. Gözlerine baka baka sırıttı.

"Hiç kızma. Bunu sen istedin."

"Biliyor musun Binbaşı? Tam bir gıcık gibi davranıyorsun."

Homurdanarak ayaklanan Nazenin yürümek istemişti ama kasıklarına saplanan acıyla kasılıp iki büklüm oluverdi. Dudakları arasından yükselen acı dolu haykırışın ardından gözleri yaşlarla dolarken, Metehan korkuyla ayaklanıp ona yaklaştı ve bedenini sardı.

"Nazenin!" derken kadının dudaklarından bir inilti daha yükselince, onu kucağına alıp yatağa ilerledi. Kolları arasında acıyla kıvranan kadına endişeyle baktı. "İyi misin? Ne oldu?"

Nazenin dişleri arasından, "Elinin körü oldu," diye fısıldadı. "Ne olacak, canım acıyor."

Metehan onu yatağa bırakıp, yanına ilişirken gözlerindeki endişe barizdi. "Biraz uzan ve dinlen. Ayağa falan kalkayım deme," dedi. Durup bir an bedenlerine baktı ve haz dolu bir gülümseme belirdi yüzünde. "Hatta böyle uyuyalım. Gel buraya," deyip Nazenin'i kollarının arasına hapsetti. Küçük bedenini göğsüne dayarken kıs kıs güldü. "Sen ufak tefek olduğundan oluyor bu ağrılar."

Metehan son sözüyle kalçasına doğru gelişigüzel bir tokat yedi. "Asıl sen ayı gibi olduğundan oluyor bu ağrılar!" dedi Nazenin.

Çemkirişine gülüp yüzünü sevdiği kadının boynuna soktu ve tenini öptü. "Olabilir tabii," dedi. "Her şey büyük olunca..."

"Pisliksin, biliyorsun, değil mi?"

"Hmm... Peşinden koşacağın, kendini inandıracağın pislik benim. Oldukça iriyarı ve büyük bir pisliğim," deyip Nazenin'in poposuna dayanan kaçlarını usulca oynattı. Karşılık olarak Nazenin de poposunu ona sürtünce, gülmeden edemedi. "Uyu, bebeğim. Uyandığında enerjini toplamış olman lazım. Çünkü bugün pazar, bugün tatil ve yarın gün doğana kadar içinden çıkmaya niyetim yok."

"Ee, peşinden koşacaktım ya hani?" diye kıkırdayan kadınını yine boynundan öpüp onunla birlikte güldü.

"Koşacaksın ama bugün kavuşma günümüz. Bugün sana doymak istiyorum. Seni kendimle doldurmak istiyorum. Yarın sabah o toplantıya giderken topuklu ayakkabılarının üstünde durabileceğine ya da acı duymadan koltuğuna oturabileceğine garanti veremiyorum. Haberin olsun."

Nazenin yavaşça ona dönüp, gözlerine bakarken bir kaşı belli belirsiz kalkmıştı.

"*Özlemimizi giderdik*, diyordun az önce. Ne oldu da tüm gün sevişmek ister oldun?"

"Sen yanımda böyle yatarken sana dokunmamak aptallık olur. Ayrıca bu imkânsız. Ayrıca... Ayrıldığımız an yine özlemeye başladım. Yani özlemimizi falan gidermemişiz. Oldu mu? Hoşuna gitti mi cevaplar? Hadi uyu şimdi!" diye homurdanan adama gülüp ona yeniden arkasını döndü. Sırtını göğsüne dayarken, adamın ellerini de tutup göğüslerinin üstüne koydu.

"Dokun. Sen dokunurken, uyuyup kalmak istiyorum. Seni hissederek," diye fısıldadı. "Belki o zaman kâbus görmem. Senin dokunuşlarını hissedersem... Öldüğünü, beni bırakıp gittiğini görmem ve huzurla uyurum."

İrkilen Metehan çatık kaşlarının altından huzursuzca ve hüzünle baktı yüzüne. Yüzünün yarısını görse de ne kadar gergin, endişeli ve ürkek olduğunu anlayabiliyordu.

"Benim öldüğümü mü görüyorsun? O yüzden mi adımı çığlık çığlığa haykırıyorsun?" Sorularını sorduktan birkaç saniye sonra Nazenin başını sallamış ve usulca burnunu çekmişti. Ağlıyordu, gözyaşları yine koluna dökülmeye başlamıştı. Onu kendine daha da çekip sımsıkı sarıldı Metehan. "Kadınım. Ömrümü, gönlümü, hayallerimi, gerçeklerimi, bedenimi, yatağımı, evimi... Vakti gelince sonsuza dek soyadımı paylaşacağım kadınım. Nazenin'im. Naz'ım, hırçın ama en nazlı olanım. İnatçı ama en nahif olanım. Ele avuca gelmez bir kız çocuğu kadar delidolu ve masum ama aklımı başımdan alan işveli, cilveli olan kadınım. Dilberim. Her şeyim. Ruhumun, kalbimin, bedenimin tek sahibi sensin. Hep sen olacaksın. Bir tek canım var sahibi olmadığın. O, Yaradan'ın ellerinde. Canım onundur. Verdiği canı ne zaman

alır, bilemeyiz ama... Ben şunu biliyorum, sen de bil. Ben son nefesime kadar seninle, sana ait ve daima sana sadık olacağım."

Durup, soluklanırken gözyaşları içinde kendisine dönen Nazenin'in yüzünü kavradı ve yemyeşil gözlerini saran kızarıklığa içi giderek baktı. Gözlerini usulca ve uzun uzun öpüp geri çekildiğinde parmaklarının ucuyla da yüzünü sevmeye devam ediyordu.

"Ölümü düşünüp, canıma bir şey gelmesin diye korkup kaçma. Saklanma. Vakit dediğin de sayılı be yavrum. O vakti boşa harcama, yokluğunla acı çektireceğine varlığınla güzelleştir," derken usulca alnına öpücük kondurmuş ve tekrar gözlerine odaklanmıştı. "Beni dünyanın en mutlu adamı yapan, yüzümü güldüren, dilimi çözen, kendine methiyeler düzdüren sensin. Sen başardın bunları. Hepsini sen başardın. Hem de çabalamadan sadece varlığının güzelliğiyle yaptın bunu. Değiştirdin beni. Gülmeyen asık suratlı huysuz bir adamdım. Seninle güldüm. Seninle nefes aldım. Sevmeyi öğrendim. Candan, yürekten, içim titreye titreye sevmeyi öğrendim. Gönlün güzeldi. Aklın, fikrin güzeldi. Vuruldum sana. Yüzünün güzelliği zaten dillere destan olmuş, Vali Hanım. Onu bütün Akdağ konuşuyor." Alnını Nazenin'in alnına dayadı ve yüzüne durmaksızın dökülen gözyaşlarını parmak uçlarıyla topladı. "Benim kadınımın güzelliğinin konuşuluyor olması biraz canımı sıkmadı değil ama..." derken huysuz huysuz homurdanmıştı. Bu sözlerle bir an için de olsa güldürmeyi başardı Nazenin'i. "Seni bu kadar korkutuyorsa benim delibaş oluşum... Seni bu kadar endişelendirip hasta ediyorsa seni korumak için atılışım... Uykularını kaçırıp kâbusun oluyorsa... Beni kaybettiğini sanarak çığlıklar atıyorsan..." derken, doğrulup onu kollarına aldı ve sıkıca göğsüne bastırıp saçlarını, alnını, yanaklarını, dudaklarını peşi sıra öptü. "Ben, sen bunları yaşama diye, huzurla uyu diye... Sakin olmayı, işimle gönlümü karıştırmamayı, seni korumak için deli olurken durmayı da öğreneceğim. Sana söz, öğreneceğim."

Bu sözlerle derin bir nefes alan Nazenin, gözlerinden yaşlar akmaya devam ederken, son sözünü söyleyip de can verecekmiş gibi bir haykırışla, "Söz mü?" diye odayı inletti.

"Senin tek derdin buysa eğer söz tabii, kadınım, söz. Sen yeter ki pes edip gitme, gitmemi isteme. Beni yokluğunla sınama. Kendini yalnızlığınla kahretme. Ben yeri gelir uzak da dururum senden. Sen nasıl istersen öyle olsun. Yeter ki yüzün gülsün, huzurla nefes al, kâbuslar görmeden uyu. Yahu, gözünü seveyim, yemek ye be kadınım. Yok olup gideceksin diye korkuyorum. Söylemeyeyim dedim ama..." derken, biraz geri çekilip hüzünle ve biraz sinirle Nazenin'e baktı. "Bir deri bir kemik kalmışsın. Yüzün küçücük kalmış, yanakların bile eriyip gitmiş. Gamzelerin kaybolmuş, kadınım.

Ayrıca Figen migren ataklarının sıklaştığını, vücudunda stresle bağlı yaralar çıktığını, hâlâ reglinin düzensiz olduğunu da söyledi. Tamam, yanında olmayayım. Bu rahatlatacaksa seni olmayayım ama rahatla biraz, gözünü seveyim. Her şeyi kontrol edemezsin, edemiyorsun da zaten. Ben ölürsem diye korkarken sen... Sen kendi kendini öldüreceksin. Yapma bunu. Bunu kendine yapma. Bana yapma. Ailene yapma. Seni seven onca insana, seni örnek alan onca insana yapma. Sen önce kendine, daha sonra bana ve ailene, dostlarına, birlikte çalıştığın insanlara, uğruna çalıştığın bu şehre, insanlarına, bu toprağa, bayrağa, vatana lazımsın. Ama böyle hiçbir işe yaramazsın, söyleyeyim."

Nazenin, yediği kalaylarla başını eğip, burnunu çekerken, kollarını açıp Metehan'a sarmış ve kucağına çıkıp çocuk gibi göğsüne kıvrılmıştı.

"Tamam, kızma. Yemek yiyorum."

"He he. Yiyorsun. Yalanına başlarım gari! Yat şuraya da uyuyalım. Bayılacağız yorgunluktan," deyip bedenlerini yana devirdi. Nazenin'in üst bedenini kollarıyla, bacaklarını bacaklarıyla sardı, sarmaladı. Gözlerini kapatırken usulca, "Uyu," diye fısıldadı. "Dinlen. Korkma. Ben buradayım."

Nazenin bu sözlerle gözlerini kapatıp, uykuya dalarken Metehan üstlerini örttü ve kendisi de gözlerini kapadı. Yorgunluktan ve bedenindeki, yüzündeki ağrılardan sızıp kalması çok sürmedi.

Ancak uyanması da çok sürmedi. Adını can çekişir gibi haykıran Nazenin'in çığlığı kulağının dibinde patladığında yataktan fırladı. Ne olduğunu çözmekte zorlanıp bir an etrafına bakındı. Güneş hâlâ gökyüzündeydi. Günün hangi saatinde olduklarını anlayamadı ama çok fazla uyumadığını böylece fark etti.

Nazenin'in acı dolu inleyişiyle ona döndüğünde yattığı yerde sarsıldığını, dişlerini birbirine kenetlediğini ve ellerini üstündeki örtüye geçirip çekiştirdiğini gördü. Parmakları bembeyaz kesilmişti. Dişlerini öyle güçlü sıkıyor ve inlerken, "Mete!" diyordu ki Metehan gördüğü manzarayla şok geçirdi. Nazenin'in seğiren çenesine baktı endişeyle. Ya dişleri kırılacaktı ya da birbirine kenetlenecekti.

Hızla doğrulup, onu omuzlarından tutarak, sarsarken, "Nazenin!" diye bağırdı. "Nazenin, uyan! Uyan, güzelim. Kâbus görüyorsun, kalk." Ama kadını uyandırmayı başaramadı. Dişlerinden gelen gıcırtıyı duyup, iyice paniklerken bedeninin bir kez daha şiddetle sarsılışını izledi. "Nazenin!" dedi can havliyle. Uyanmasını istiyordu. Her ne görüyorsa gerçek olmadığını anlaması için uyanması lazımdı. "Naz!" Sesi endişeden boğuklaşmış, korkudan gözlerine yaşlar dolmuştu. O uyanmadıkça, oturup çocuk gibi ağlamak istiyordu

Metehan. "Naz, lütfen uyan, aç gözünü, sevgilim. Bak, ben buradayım," diye nefes almadan, konuşurken onun kapalı gözlerinden yanaklarına süzülen yaşları gördü. "Naz..." dedi var gücüyle. "Uyan, ne olur."

Bağırışıyla kadının gözkapakları titreşti ve usulca aralandı. Bunu gören Metehan bir elini onun sırtına uzatıp, bedenini dikleştirirken diğer eliyle de çenesini kavramıştı.

"Nefes al. Doğrul biraz ve nefes al. Çeneni sıkmayı bırak. Dişlerini sıkmayı bırak. Hadi, güzelim, nefes al," diye sayıklıyor, birkaç saniye arayla Nazenin'in yanağına usulca vuruyordu. Canını yakmayacak ama onu uyaracak dokunuşlardı bunlar. "Nazenin, hadi bebeğim. Hadi, aç ağzını. Aç şu ağzını!" diye son sözleri haykırırcasına söylediğinde sesi evi inletmişti. Nazenin ise silkelenerek, biraz olsun çenesini gevşetip dişleri arasından nefes aldı. Bu kadarcık çabasıyla bile derin bir soluk alan Metehan, "Şükürler olsun," dedi. "Hadi, güzelim, biraz daha nefes al. Bak, ben buradayım. Yanındayım. İyiyim. Lütfen nefes al. Korkutma beni, Nazenin." Başını kaldırıp, gözlerine bakan kadına yalvarır gibi bakarken ellerini sıktığı örtüden ayırdığını ve kollarını açtığını gördü. Boynuna sarılmak için yaptığı bu hareketle tebessüm etti ve onu kolları arasına alıp göğsüne sardı. "Gel. Gel, canım. Geçti. Sadece kâbus gördün ama geçti, bitti," derken, durmadan onun sırtını sıvazlayıp saçlarını öptü. Dakikalar usulca geçerken, Metehan gözünü kırpmadan ona bakıyordu. Dişlerini az evvelki kadar güçlü sıkmadığını fark etti. "Biraz daha iyi misin?"

"Gidelim," diyen fısıltılı ve yorgun sesi duydu.

Bir kez daha şükrederken, "Gideceğiz," dedi. "Yarın gideceğiz. Senin bana, benim sana ihtiyacım var. Birbirimize ihtiyacımız var ve baş başa olacağımız çok güzel bir yere gideceğiz, Naz."

16. BÖLÜM

Nazenin, dakikalardır sarıldığı bedenden uzaklaşıp yatağa uzandığında, Metehan da ona eşlik etti. Hâlâ usul usul titreyen bedenini sarıp, göğsüne çekerken boynuna sokuldu ve dudaklarını tenine bastırdı.

"Uyu, ben buradayım," diye fısıldadı.

Nazenin titrek bir nefes alıp başını hafifçe sağa sola salladı. "Uyumak istemiyorum," dedi.

Mırıldanır gibi söylediği bu sözlerle Metehan derin bir iç çekip bu kez kadının omzuna dudaklarını bastırdı. "Ama uyumazsan dinlenemezsin, bebeğim," dedi. "Dinlenemezsen de hasta olursun. Yarına kadar biraz olsun toparlanman lazım."

Güler gibi bir ses çıkaran Nazenin, belini saran kolları yavaşça okşadı. Sonra ellerine ulaştı adamın. Sol elinin yüzükparmağındaki yüzüğe dokundu, her zamanki gibi. Kare şeklindeki yüzüğün yüzeyinde parmak ucunu gezdirdi. Çapraz olmuş kılıçların üstünde yer alan aslan kafası. Şu an göremese de kırmızı zemin üstünde altın rengiyle parlayan bu sembol, onu gördüğü ilk günden beri hoşuna gidiyordu.

"Çıkar. Al yüzüğü."

Adamı görebilmek için başını çevirdi ancak onu pek göremedi.

"Neden?"

"Sende dursun. En güvendiğim insanda güvenle dursun."

Nazenin içini eriten bu sözlerle tebessüm ederken burnunun ucunu adamın yanağına sürttü. "Sende daha güzel duruyor, Binbaşı," dedi. "Olması gerektiği yerde dursun bence."

"Yumruk atarken parmaklarım yara oldu, güzelim. Yaralar geçene kadar zaten takamayacağım. Sen al."

Açıklamasıyla durumu anlayıp başını sallayan Nazenin, yüzüğü usulca çıkardı adamın parmağından. Bir süre daha yüzüğe bakıp başucundaki komodinin üstüne koydu. Ardından yavaş hareketlerle dönüp, Metehan'ın çıplak göğsüne sokulurken sol bacağını da adamın bacaklarının üstüne attı.

"Bana diyorsun ama asıl senin toparlanman lazım. Şu haline bak, yara bere içindesin."

Sözlerine imalı imalı gülen Metehan sakallarını ovuşturup, "Hâlâ yakışıklıyım ama değil mi?" diye sorunca Nazenin önce suratını buruşturdu, ardından kıs kıs güldü.

Bir elini onun yanağına koyup, okşarken, "Hmm, yakışıklı halini bilmesem belki *yakışıklısın*, derdim, Binbaşı," diye fısıldadı. Cevabından sonra ikisi de sessiz kalmıştı ama Nazenin, "Cansel o gün dosyayı getirdiğinde..." diyerek sessizliği bozdu. "Elimde bir infaz listesi tuttuğumu anlamam zor olmadı. O listenin..." Durdu ve yine soluklandı. "İlk sırasında ben, ikinci sırasında sen vardın."

"Bu yüzden mi *git*, dedin?"

"Hayır," dedi net ve tok bir sesle. Doğrulup oturdu, ayakucundaki örtüyü kollarının altına sıkıştırıp örttü bedenini. Saçlarını el yordamıyla düzeltip derin bir soluk aldı. "Bilgisayarımda..." dedi sadece. Metehan bir an durup bekledi ve sorularının da bu ayrılığın da cevaplarının bilgisayarda olduğunu anladı. Hızla ayaklanıp ilk bulduğu şortu üstüne geçirdi ve evden çıktı. Karşı daireye geçip Nazenin'in bilgisayarını buldu. Cihazı açıp bir süre ekrana baktıktan sonra *bilgisayarım* adlı bölüme tıkladı. Bilgisayarın ana hafızasının yer aldığı bu bölümün altında en son girilen dosyalar görünürdü.

Ve gördü Metehan. Bir video, farklı günlerde defalarca kez açılmıştı. Bedeninden bir ürperti geçti. Ne videosuydu bu? Neyi izlemiş, ne görmüştü de ayrılmışlardı?

Daha fazla düşünmeden videoya tıkladı. Ekran kararda, görüntüde bir şey vardı ama net değildi. Sonra bir anda aydınlandı görüntü. Çünkü üstüne tutulan sapsarı ışıklar yanmıştı. Gördüğü şeyle donup, kalırken neye baktığını çok iyi anlamış, her anını saniye saniye hatırlamıştı.

Arkada görüntü devam ederken ekranda bir yazı belirdi.

Bunu ona benim yaptığımı kimse bilmiyor. Şşt, bu aramızda ufak bir sır olarak kalsın, Sayın Vali'm. Yenisi için sabırsızlanıyorum.

- Zait.

"Amına koduğumunun piçi. Allah'ın cezası!" diye resmen gürlerken, bilgisayarı tutup duvara fırlatmıştı. O videoyu izlemesine gerek yoktu çünkü olacakları biliyordu. Kendi yaşamıştı. Günlerce işkence görmüş, *ölüyorum artık*, dediği an Andaç ve timi imdadına yetişmişti. Ama o günü Andaç, Kaplan Timi, Albay, Seyfettin Paşa, babası Cihan ve yüksek rütbeliler dışında kimse bilmiyordu.

"Seni ellerimle boğacağım, şerefsiz!" Önünde duran sehpanın üstündeki birkaç aksesuara da vurmuş ve havalanıp yeniden yere düşen eşyalar gürültüyle kırılmıştı. "Piç kurusu! Kansız, piç kurusu! Şerefsiz, kitapsız!" Bağıra bağıra ayaklanıp, salonda deliler gibi dönerken yumruk yaptığı elini savur-

du. Duvara denk gelen yumrukla, duvarın saldırı esnasında zarar görüp yeniden kapatılan sıvası döküldü.

"Allah kahretsin!" diye bağırıp saçlarını çekiştirdi. Nasıl olur da bu görüntüler Nazenin'e ulaşırdı? Kendisini bu halde görmesini isteyeceği son insandı Nazenin. Sevdiği kadın.

Yanında güçlü durduğu asla zayıflık göstermediği insanın en çaresiz kaldığı, fiziksel ve zihinsel olarak acı çektiği bu anları görmüş olması içini paramparça etmişti. Nazenin'in karşısında defalarca çırılçıplak kalmıştı ama bunların hepsi bedenendi. Zihnen, ruhen ve duygusal olarak çırılçıplak kaldığı an ise bu videodaki görüntülerdi.

Öfke göğsüne birikip, kalbini döverken tekrar evine döndü ve bir hışımla yatak odasına daldı. Kimeydi öfkesi, nedendi, bilmiyordu ve düşünmüyordu. Sadece ruhundaki o yaraların görünmüş olmasına, hem de sevdiği kadın tarafından görünmüş olmasına takılıp kalmıştı. Çünkü yaralarını paylaşmaz, göstermezdi Metehan. Bu yaşına kadar iki kelimeden fazla konuşmuşluğu bile yoktu. Nazenin hayatına girene kadar az konuşan, asık suratlı, soğuk bir adamdı. Ama dik duruşluydu, gururluydu. Bu eskiden de böyleydi, Nazenin'den sonra da böyle olmuştu.

Şimdi ise dik duruşuna ağır bir darbe yemişti sanki. Artık ne kadar dik de dursa ve heybetli de olsa Nazenin, acıyla geçen o günlerdeki süngüsü düşmüş adamı biliyordu. Yediremiyordu gururuna bunu.

"Sen bunu neden izledin?" diye bağırıp yeri göğü bir anda inletti. "Neden, Nazenin? Neden?" Bağırmaya devam ederken, Nazenin'in gözünden sessizce düşen yaşları görünce duruldu. "Neden izledin, yavrum?" Soruyu sorarken bile boğazı düğümlenmişti Metehan'ın ama hâlâ öfke doluydu.

Nazenin ona bakıp, "Bilmiyordum," derken sesi titremiş, ardından hemen gözlerini kaçırmıştı. Metehan'a bakınca aklına o videoda gördükleri geliyordu çünkü. Sesindeki o ağlamaklı tını, gözlerine bakmayıp kaçırışı ise Metehan'ın yüreğini yakmıştı. Kendisi de kaçırmıştı gözlerini ama farkında bile değildi yaptığının. Bakamamıştı Nazenin'in yaşlarla dolu, dahası, acı dolu gözlerine.

Tam ağzını açacakken, "Bana bir zarf geldi, içinden hafıza kartı çıktı ve bilgisayara takınca da..." dediğini duydu. Yine fısıltılı ve acı dolu bir sesle, gözlerini kaçırarak konuşması Metehan'ın öfkesini sanki daha da harlıyordu.

"O gün mü oldu bu?" dedi dişlerini sıka sıka. Sessizce başını sallayan kadına yaklaşıp çenesini kavradı ve gözlerine baktı. Gözlerinin içindeki o öfke parıltılarını gizlemedi, gizleyemedi. Kimseye anlatmadığı, unutmak için uzun süre savaştığı o işkence günlerinin sevdiği kadın tarafından defalarca izlendiğini düşünmek, onu deli ediyordu. "Evimize yapılan saldırı, Cansel'in

getirdiği infaz dosyası, Zait piçinin gönderdiği hafıza kartı, üstüne de Giray Savcı'nın şehit oluşu..."

Nazenin, "Hepsi üst üste gelince ben..." diyebildi sadece. İçini çeke çeke ağlayıp kollarını sıkıca bedenine sardı. Ufacık bir top gibi büzüldü.

"Sen de *ayrılırsam Metehan'a dokunmazlar*, dedin. Öyle mi?"

"Öyle," derken yine fısıltıdan ibaretti sesi soluğu.

"Ah be Nazenin... Ah be! Zaten dokundu o şerefsiz bana. Yani dokunmuş, ruhumuz bile duymamış işin başında onun olduğunu," derken bıraktı kadının yüzünü ve saçlarını öfkeyle çekiştirip soluklanmaya çalıştı. "Neden izledin? Ne olduğunu görmek için açtın videoyu da ne olduğunu anlayınca neden izledin? Hem de defalarca! Hem de günlerce!" Bağırıp bir yumruk da kendi yatak odasının kapısına geçirdi. Kapı aldığı darbeyle göçerken, Nazenin ise artık iç çeke çeke ağlıyordu. Ona dönüp yatağa yaklaştı ve dizlerinin üstüne çökerken kadının yüzünü yine kavradı. Yanaklarına dökülen yaşları parmak uçlarıyla sildi. "*Bu adam bu görüntüleri izlediğimi öğrenince delirir*, diye düşünmedin mi? Hiç *dağılır, mahvolur, kırılır, paramparça olur*, demedin mi?" "Metehan..."

"Nazenin..." dedi birden ve susturdu kadını. "Bundan sonra bana her baktığında o görüntüleri hatırlayacaksın. Zaten o yüzden görüyorsun bu kâbusları. Çıkmıyor aklından. Bu yüzden bakamıyorsun gözlerime. Bana bakarken belki de canın acıyor," deyip sustu. "Ya da bana... Acıyorsun."

Telaşla, "Hayır!" deyip, başını sağa sola sallayan kadını bırakıp yeniden ayaklandı.

"Evet. Evet, Nazenin. Evet. Kandırmayalım birbirimizi," deyip uzaklaştı.

Kendisine göz ucuyla bakan Nazenin, "Çok acıdı mı canın?" diye fısıldadı.

İşte bu soruyla ürperdi Metehan. O işkence anlarında hissettiği acıları tekrar hatırladı ve istemsizce titredi. Ne kadar özel eğitimli bir asker olsa da insandı en nihayetinde. Bedeninin titreyişine, zihnine dolan görüntülere öfkelendi tekrar ve tekrar.

Dişlerinin arasından sert, duygusuz ve sinirli bir sesle, "Acımadı!" diye bağırdı. "Acı falan duymadım. Geçmişte kaldı, geçip gitti."

Yaşadıklarını unutmamıştı. Fiziksel acıları, zihinsel yorgunluğu çoktan geçip gitmişti. O günlerden geriye sadece öfke kalmıştı. Bugüne kadar... Bugün ise hem öfkeliydi hem de sevdiği kadının sorusuna canı yanmıştı. O böyle sorunca canı çok yanmıştı.

"Sana neden yaptı bunları?"

Bu sorunun ardından aralarında derin bir sessizlik oluştu.

"Biz... Biz, Nazenin..." deyip derin bir soluk aldı ve yara bere içindeki

yüzünü sıvazladı. Düşündü. Babası, Zait'in yerini bulan istihbaratçıydı. Zait'in eşini ve kızlarını kaybettiği o baskının yerini söyleyen babasıydı. Zait'in Cihan Kılıçarslan'a ve haliyle kendisine öfke beslemesinin, kendisine bunları yapmasının sebebi buydu. Şerefsiz herif, o geceki baskında yer alan herkesin canını yakmaya, gerekirse de canını almaya ant içmişti belli ki. "Babalarımızın yaptığı doğru işleri sindiremeyenlerin hedefiyiz. Bu kadar. Başka bir sebep yok."

Bir an tekrar sessizlik oluştu aralarında. Ama Nazenin bu sessizlikten hiç hoşlanmamıştı. Tıpkı Metehan'ın donuk bakan harelerinden hoşlanmadığı gibi. Tedirgince elini uzatıp onu kendisine çekti, yeniden önünde durmasını sağladı. Bir kez daha kolunu çekiştirince adam dizleri üstüne çöktü ve gözleri buluştu.

"Görmemem gerekiyordu ama gördüm. Bu seni mahvetti, biliyorum. Özür dilerim." Adamın ensesine uzanarak yüzünü yavaşça kendine çekti. Yüzleri birbirine dokunuyor, solukları birbirine karışıyordu. "Yaralarına ilaç sürmemiz lazım," derken, fısıldamaya devam edip bir yandan da içini acıtan o yaraları öpüyordu. Alnından şakağına öpücükler kondurarak yanağına indi. Cansel'in yumruklarıyla şişen yanağını defalarca öperken bir yandan da o videoda gördüğü görüntüler gözlerinin önüne geliyordu. Galiba haklıydı Metehan. Silemiyordu zihninden gördüklerini ve gördükleri her an canlanıyordu gözleri önünde.

Defalarca yüzüne inen yumrukların açtığı yaraları, sırtına, karın boşluğuna, göğsüne derin yaralar açan bıçak darbelerinden sonra oluk oluk akan kanını, elektrik akımı verildiğinde acıyla kasılan yüzünü ve bedenini unutamıyordu. Unutmayı, görmemiş olmayı çok isterdi ama çok geçti bu sözleri söylemek için.

Alnını onun alnına dayayıp, derin bir nefes alırken adamın ensesindeki saçlarını çekiştirdi. Uzayan saçların parmaklarına dolanışı, teninde bıraktığı o yumuşacık his tüylerini ürpertmiş ve titremesine sebep olmuştu. "İlaç getireyim," dedi.

Metehan gözlerini yavaşça aralayıp gözlerini buluşturdu. Bakışlarındaki kırgınlığı gördü önce. Üzüntü ve kızgınlık da açıkça belli oluyordu. Düşünceli görünüyordu. Sanki aklı başka bir yerde gibiydi.

"Biraz müsaade et bana. Yalnız kalayım," diyerek ayaklandığında, Nazenin ne diyeceğini bilemez halde kalmıştı. Birkaç saniye sonra tam ağzını açıp birkaç kelime söyleyecekti ki Metehan hızla üstünü giyinmeye başladı. Sırtındaki yara izlerini daha önce de görmüştü ama sebebini o zamanlar bilmiyordu. Şimdi ise o izlerin tenine nasıl işlendiğini gayet net biliyordu. İrkilip, ürperirken, Metehan üstüne tişört, altına pantolon geçirip evin kapı-

sına yöneldi. Nazenin ise kendine gelip, bedenine sarılı olan çarşafı tutarak yataktan inmiş ve kapıya koşmuştu. Koşarken adımları savsaktı, dengesizce koşturuyor ve ona yetişmeye çalışıyordu.

Metehan kapı kolunu tutup kapıyı araladığında, "Gitme!" diye resmen bağırmış, bu feryadı ise adamı olduğu yere çivilemişti sanki. Birkaç saniye kapıya bakıp gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve Nazenin'e dönüp çenesini usulca kavradı.

"Gitmiyorum, güzelim. Bir yere gitmiyorum. Seni böyle bırakıp gider miyim hiç?" diye fısıldayıp eğildi ve kadının çıplak omzuna dudaklarını bastırdı. "Sadece... Biraz kafamı toplamam lazım. Geleceğim," derken onu baştan aşağı süzdü. Bedenine sardığı örtünün içinde ufacık kalmış olmasına burukça tebessüm etti. Ama asla gözlerine bakmadı. Sonra sessizce çıkıp gitti.

Ertesi sabah İl Güvenlik Kurulu toplantısına kadar görüşmediler. Çünkü Metehan, günün devamında da gece de eve dönmedi. Nazenin ise onun dönmeyeceğini anlasa da evde kalıp bekledi. Sabahın ilk ışıkları şehri aydınlatırken çıktı evden ve kendi evine geçip hazırlandı.

İl Güvenlik Kurulu toplantısına girdiğinde kimseyle göz teması kurmadan, koltuğuna ilerleyip oturdu. "Evet, son olan olaylarla ilgili toplandığımızı bilmeyen yoktur herhalde," dedi. "Şehrin önemli noktalarında nasıl bir güvenlik önlemi almayı planlıyorsunuz?" Başını kaldırdı ve masada yer alan herkese tek tek baktı. Gözleri en son ve en kısa Metehan'da durdu. *Yüzün gözün toparlansın, insan içine karışma*, demişti herkes ama o buradaydı işte. Üstünde üniforması vardı. Demek ki Nazenin evden ayrıldığında evine gelmiş ve üstünü değiştirmişti.

Bu ayrıntıyla boğazı düğüm düğüm olan Nazenin, zar zor yutkunup sorusuna cevap veren İl Emniyet Müdürü'nü dinlemeye çalıştı. Bir saat sonra toplantı son bulduğunda ilk ayaklanan Nazenin olmuştu.

"Teşekkürler. Herkese kolay gelsin." Soğuk, donuk sesiyle ve bakışlarıyla toplantı salonunu terk etti. Ne Albay'a ne de Binbaşı'ya bakmış, selamlaşıp sohbet etmişti.

Doğrudan odasına geçtiğinde, masanın üstüne bıraktığı kişisel telefonunun çaldığını fark etti. Titreşim modundaki telefon, bulunduğu zeminde usulca kıpırdıyor ve cızırtılı bir ses çıkarıyordu. Telefonu eline alıp babasının aradığını görünce derin bir nefes aldı. Ardından da aramayı cevapladı.

"Vali Nazenin Tuna. Buyurun, Paşa'm, sizi dinliyorum," diyerek, telefonu açınca karşı tarafta bir süre sessizlik oluştu. Ardından homurtulu bir mırıldanış doldu kulağına.

"Akıllı kadınsın vesselam. Sıkışınca hemen *Vali* oluveriyorsun ki açık kapı kalmasın." Babasının mırıldandığı ama kendisinin de net olarak duy-

duğu bu sözlere belli belirsiz gülerken sesi yeniden kulağına ulaştı. "Tümgeneral Seyfettin Tuna. Sizin izne ayrılacağınız bilgisi verilmişti, Sayın Vali'm," diyen sesin tınısı oldukça soğuk ve gergindi. Ama süngüyü düşürmeye hiç niyeti yoktu.

"Yanlış bilgi almışsınız, Paşa'm. Akdağ'da, görevimin başındayım."

"Neden?"

Bağırır gibi gelen bu soruyla gergin olan sinirleri iyice gerilmişti. Dişlerini sıkarak, "Sevgilim tribal enfeksiyon denen bir hastalıkla mücadele ediyor," deyip durdu ve soluklanıp devam etti. "Allah şifa versin. Triballiği geçer de keyfinin kâhyası yerine gelirse izne çıkar. Ama bu saatten sonra tek başına çıkar. Merakınız giderildiyse işime geri döneceğim. Malum, bir şehrin idari amiri olmak kolay değil."

"Kapa hadi, kapa. Dil de pabuç kadar. Meliha! Bu kız beni deli edecek, Meliha."

"Ne oldu yine?" diye bağıran annesinin sesini duyunca gözleri doluverdi Nazenin'in. O düşmeyen süngü işte bu sesle düşmüştü.

Titrek bir soluk alıp, "Baba..." diye fısıldadı. Odasının kapısına ilerledi. "Telefonu anneme verir misin?"

Seyfettin kızının sesindeki burukluğu duyup anında sakinleşti. "Tabii," diye mırıldandı. Nazenin ise odasının kapısını kapamış, masasının karşısında duran koltuklardan birine oturmuştu.

"Güzel kızım... Geçmiş olsun, yavrum. Metehan iyi mi? Sen iyi misin?"

Gözlerine dolan yaşlar yanağına yuvarlanırken iç çekti Nazenin. "Metehan iyi," dedi. "Yüzünde yaraları var sadece. Ama ben iyi miyim bilmiyorum."

Annesi bu cevabın ardından bir süre sessiz kalsa da sonunda, "Açık açık hiç konuşmadık ama..." diye fısıldadı. "Metehan'la seni yani."

"Böyle konuşmak istemiyordum. Metehan'ın abime attığı fotoğrafta zaten her şeyi anlamıştınız. Ama ben seninle yüz yüze konuşmak için bekliyordum." "Biliyorum, yavrum. Anlıyorum."

"Teşekkür ederim ve özür dilerim. Bu konuyu, Metehan'la olanları anlatmakta bu kadar geç kaldığım için."

Meliha bu sözlere gülüp soluklandı."Nazenin, ikiniz de çocuk değilsiniz, yavrum," dedi. "Liseli, üniversiteli gençler gibi koşup bizlere bir şeyler anlatmanızı beklemiyorum. Hiçbirimiz beklemiyoruz, değil mi Seyfettin?" Sözlerinin ardından babasından homurtulu bir ses gelince gülümsedi ve yüzünü kuruladı. "Sen boş ver bu huysuz Paşa'yı. Anlat bakayım, canın neden sıkkın?"

Bir süre sessiz kalıp soluklanan Nazenin, "Sanırım bunu Seyfettin Paşa'nın da duyması gerekiyor, anneciğim," deyince Meliha sesi hoparlöre aldı.

"Seni dinliyoruz."

"Evlerimize saldırı düzenlendiği gün beni ziyaret eden tek kişi Cansel değildi. Cihan amcaya ve sana anlatmadım ama... O gün Cansel gittikten sonra bana bir zarf geldi ve içinden bir hafıza kartı çıktı. Kartı bilgisayara yerleştirdiğimde ise..."

Seyfettin bu ana kadar sessiz ama gergin bir şekilde kızını dinlese de dayanamayıp, "Ne çıktı içinden?" diye sordu. "Ne göndermişler? Kim göndermiş?" "Bir video..."

"Ne videosu?" diye bağıran babasının hışımla ayaklandığını anlamıştı. Sinirden kıpkırmızı kesilmiş olduğunu da tahmin etmesi güç değildi.

"Metehan'a işkence edilirken çekilmiş," diye fısıldayabildi sadece.

Annesiyle babası aynı anda, "Ne?" dedi.

"Meliha, telefonu ver," deyip eline alan Seyfettin, konuşmayı hoparlörden aldı ve cihazı kulağına dayadı. "Doğru düzgün anlat şunu. Daha önce neden anlatmadığına sonra geleceğim," diye bağıran babasına her şeyi sakin sakin anlattı. Videonun Zait'ten geldiğini ve o işkenceyi yaptıranın Zait olduğunu duyan Seyfettin Paşa küplere binip, bas bas bağırırken Nazenin sessizce dinledi babasını. "Sen o videoyu izleyince Metehan'dan ayrıldın, değil mi?"

"Evet."

"İyi bok yedin. Ne demeye izledin, kızım? Sevdiğin adam... Dilimi koparıp atacağım şimdi!" diye kendine söylenip sözlerine devam etti. "Metehan bunu izlediğini öğrenince delirdi, değil mi? Kim olsa delirir çünkü. Sevdiği kadın kendisini en âciz şekilde görmüş. Onun için bu zor bir durum."

Nazenin titrek bir nefes alıp, "Biliyorum," dedi.

Seyfettin Paşa, "Bilemezsin!" diye bağırdı. "Sen Metehan'ın o zaman ya da şu an ne hissettiğini bilemezsin. O adam, sen kâbuslar görüyorsun diye mahvolarak geldi yanımıza. Ne oldu da ondan ayrıldığını anlamak için zorla konuşturdu bizi. Tabii biz asıl sebebin Cansel'in getirdiği dosya olduğunu sanıyorduk ama değilmiş. O sadece sebeplerden biriymiş. Metehan gibi adamın ağlamaktan gözleri kızarmış, şişmişti. Sesi soluğu kesilmişti. Şimdi o kâbusların sebebinin kendi işkence anlarını izlemiş olmandan kaynaklandığını biliyor. O yüzden anlayamazsın, kızım. Gururu incinmiş bir askeri de bir adamı da bir sevgiliyi de anlayamazsın."

Son sözleri bunlar olurken Paşa telefonu kapadı. Nazenin suratına kapanan telefona öylece bakıp, kalırken gözyaşları yeniden yanaklarına süzülmüştü.

İçinde ne olduğunu bilerek açmamıştı o videoyu ama defalarca izlemek kendi tercihiydi. Sevgilisinin nasıl acı çektiğini görmek, kendi tercihiydi. Ve yaptığı yanlış tercihin bedelini ödüyordu şimdi. Tıpkı diğerlerinde olduğu gibi.

***

"Komutanım, Metehan Komutan'ımın neyi var? Vali Hanım'la barıştılar sanıyorduk ama yine burnundan soluyor. Suratı asık, gözleri alev alev ve..." deyip susan Uygur, yumruklarını peş peşe kum torbasına geçiren Metehan'a tedirginlikle bakıyordu.

"Valla ben de anlamadım, Uygur. Barıştılar zannediyordum ama belli ki bir sorun var. Yoksa Metehan Komutan'ım neden bu kadar sinirli olsun."

"Sorsak mı komu-"

"Tövbe, ben sormam. Hepimizi ipe dizer valla," diyen Yusuf başını hızla sağa sola sallayıp, yerine sinerken Aybars'ın sesini duydular.

"Ben sorarım," diyerek, yanlarından geçip Metehan'ın yanma gitti.

Yusuf'un, "Deli deliyi sakinleştirir belki," diye fısıldamasıyla homurdanarak güler gibi tepki veren Uygur da dikkatle onlara bakıyordu.

Aybars, Metehan'ın yakınında durup, "Abi, kum torbasının ecdadını düzmen bittiyse anlat derdini artık," dedi ama Metehan durmadı. "Aybars, siktir git, aslanım. Seni düzmeyeyim."

"Gitmeyeceğimi biliyorsun, o yüzden hiç yorma kendini." Metehan, öfkeyle kum torbasına bir yumruk daha sallayıp Aybars'a döndüğünde gözleri kor alevler gibi yanıyordu. Tam ağzını açacaktı ki Aybars tekrar konuştu. "Abiciğim, yanında olmaya çalışıyoruz. Saatlerdir sessizce seni izliyoruz ve neyin var diye anlamaya çalışıyoruz."

"Anlayamazsınız, aslanım. Bu sefer ne hissettiğimi, nasıl boktan hissettiğimi anlayamazsınız. Çünkü..." diye bağırıp sustu ve ellerindeki sargıları çekiştirip çıkardı. Onları fırlatıp attıktan sonra saçlarını çekiştirdi.

"Çünkü ne, abi?"

"Çünkü hiçbirinizin sevgilisi ya da karısı işkence gördüğünüz anları izlememiştir. Hiçbirinizin sevdiğine bu görüntüler özellikle gönderilip de tehdit edilmemiştir."

Bağıra bağıra söylediği sözleri Pençe Timi gayet net duyarken ortama derin bir sessizlik çökmüştü. Hepsi birbirine bakıp neler olduğunu anlamaya çalışıyordu ki ilk tepki veren Yusuf oldu.

"Yok artık, amına koyayım! Nazenin Hanım'a o anların kaydını mı göndermiş şerefsizler?" diye fısıldasa da Metehan duymuştu.

Ona bakıp yine aynı öfkeyle, "Evet!" diye bağırdı. Sinirle hangarın içinde adımlayıp duran Metehan, derin soluklar alıp sakinleşmeye çalıştı. "Amına koduğumunun piçi. Şerefsiz pezevenk. Allah'ın cezası. Bana onları yapan da Zait piçiymiş. Lan, o yapmış. O şerefsiz yapmış. Babamdan intikam almak için yapmış."

Bugüne kadar o anlarla ilgili hiç konuşmayan, o olayı yok sayarcasına

hayatına devam eden komutanlarını olayın üstünden yıllar geçtikten sonra böyle görmek, hepsini susturmuştu.

Onca işkenceden sonra bile dimdik durup Andaç ve Yusuf'un koluna girerek, yürüye yürüye çıkmıştı o lanet yerden dışarı. Günler sonra gün ışığıyla buluşan gözlerini açamasa da yürümüştü bu adam. Ama şimdi yıkılmış görünüyordu. İlk kez böyle görüyorlardı onu. Nazenin kendisinden ayrıldığında bile bu hale gelmemişti. Sinirini, kırgınlığını, acısını içine atıp devam etmişti ama bu kez devam edemediği belliydi.

"Abiciğim... Haklısın, çok haklısın ama biraz sakin olsan."

"Nasıl sakin olayım, Aybars? Neye sakin olayım? O şerefsizin yıllardır hepimizin peşinde olmasına ve bize zarar vermesine mi? Bizim bunu anlamamamıza mı? Sevdiğim kadına gönderdiği görüntülere mi? Yoksa Nazenin'in o görüntüleri izleyip yaşadığım her acıyı görmüş olmasına mı?" Durdu ve nefeslenip yeniden bağırdı. "Lan, gururum kırıldı. Yanında dimdik durduğum, *ben seni korurum*, dediğim kadın gördü her şeyi. Ben ona bahsetmemiştim bile bu olaydan. Şimdi ben onu, onu koruyacağıma nasıl inandırayım? *Sen kendini bile koruyamamışsın*, demez mi?"

"Demez!" diye bağıran Aybars'a öfkeyle dönüp burnunun dibinde bitti ve öfkesini gizlemeden gözlerine baktı.

"Gözlerime bakamıyor, ulan. Gözlerine bakamıyorum sevdiğimin. Bana bakınca aklına gelen sahneleri biliyorum çünkü. Aylardır izlediği o görüntüler yüzünden kâbuslar görüp, adımı haykırarak uyanıyormuş."

"Nazenin Hanım seni deli gibi seviyor. O yüzden ayrıldı senden. Sana bir şey olacak diye korktuğu için. Çünkü kadının eline hepimizin infaz listesi verildi. En başta da kendisi ve sen vardın. Sadece seni korumak istedi. Önce bunu anla."

Aybars aynı öfkeyle karşılık verince Metehan'ın zaten boşalan sinirlerinin kopması zor olmadı. Aybars'ın yakasına yapışıp, "Bana sesini yükseltme!" diye bağırdığı esnada, herkes ayaklanıp onların arasına girmek için koşturdu.

"Yoksa ne yaparsın, abi? Döver misin beni?" diyen Aybars'ı Uygur, Metehan'ı ise Yusuf tutuyordu.

"Komutanım, biraz sakin ol, gözünü seveyim," diyen Yusuf onu çekiştirirken, Aybars tekrar konuşmaya başladı.

"Döveceksen döv, abi. Ben abi dayağından korkmam. Sana da gönül koymam."

İşte bu sözler bu kez yakmıştı Metehan'ın yüreğini. Boğazı düğüm düğüm olarak baktı ona ve bir anda ensesini kavrayıp kendine çekti. "Gel buraya, ulan," diye fısıldayıp, ona sıkıca sarılırken gözlerine yaşlar dolmuştu.

Aybars da ona sımsıkı sarılırken, "Biz seninle çok dert paylaştık," dedi usulca. "Bırak, bunu da paylaşalım. Atma içine."

İkisi de birbirinden kol mesafesi kadar uzaklaşıp göz göze geldiğinde Metehan, "Eyvallah," dedi belli belirsiz.

"Kızma Nazenin Hanım'a. O şerefsizin de istediği bu zaten."

"O şerefsizin nefesini keseceğim. Beklesin. O gün elbet gelecek," dediği esnada hangara giren Albay, hepsine dikkatle bakıp öbek halinde durma sebeplerini birkaç saniye anlamaya çalıştı.

"Ne halt ediyorsanız bırakın," dedi. "Ankara'dan haber geldi. Gidiyoruz. Cansel'in sorgusu yapılacak."

İşte bu sözlerle hepsi toparlanıp hazırlanmak için harekete geçmişti ki Albay Kutalmış sadece bakışıyla Metehan'ı yanına çağırdı.

Ona sakin adımlarla yaklaşan Metehan, "Sorgudan sonra konuşalım, komutanım," demekle yetinmişti.

"Konuşacağız. O görüntülerle ilgili ayrıntılı olarak konuşacağız."

"Siz nasıl öğrendin-" diyecek olan Metehan gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Paşa duydu, değil mi?" Albay yalnızca başını sallamakla yetinirken Metehan yine öfke doluyordu. "Nazenin söyledi tabii."

"Metehan, bu gizlenecek bir şey değil. Zaten aylardır gizlemiş," diyen adama göz ucuyla bakıp başını usul usul salladı.

"Doğru, aylardır saklıyormuş," diye Daha fazla konuşmadan ondan uzaklaştı ve hazırlanmak için hangarın içindeki başka bir alana yöneldi.

Pençe Timi dakikalar sonra helikopterin kalkış alanına yürürken sol taraftan gelen makam aracını gördü.

Aracın çakarları gündüz vakti bile gözlerini alıyor, sağ ön tekerin üstündeki küçük bayrak direğindeki ay yıldızlı al bayrak nazlı nazlı süzülüyordu. Kırmızı zemin üstüne altın rengi rakamlarla yazılmış *84 0001* plaka, kimin geldiğini anlatıyordu herkese. Vali Hanım geliyordu. Araç durdu. Levent kapıyı açamadan, Nazenin çoktan araçtan inip Albay'a ilerlemişti.

"Albay'ım."

"Sayın Vali'm," deyip el sıkıştılar. "Helikopter hazır. Gidebiliriz."

Nazenin hafifçe başını sallayıp, "Gidelim," derken bir an için Metehan'la göz göze gelmişti. Adamın yüzündeki yaraları gün ışığında daha net görürken içi acımıştı. Ancak bunu belli etmemeyi başarıp başını çevirmişti. Kendisi o an fark etmese de Metehan da başını çevirip gözlerini kaçırmıştı. *Yine!*

"Hadi o zaman," diyerek helikoptere yönelen kadın, topuklu ayakkabılarına rağmen hızla yürüyüp helikopterin yanına vardı ve büyük bir adım atmak için duraksadı.

Helikopterin teknisyeni kendisine selam verip, "Yardım edeyim isterse-

niz, Sayın Vali'm," derken Metehan çoktan yanlarında bitmişti. Gözlerine bakamıyordu belki ama ona başkasının dokunmasına da tahammülü yoktu.

"Ben yardım ederim, sağ ol, aslan," demesiyle geri çekilen teknisyen başıyla ikisini de selamladı. Bu esnada Nazenin'e elini uzatıp tutmasını bekleyen Metehan, kadının gözlerinin ağırlığını hissediyordu. Başını biraz eğip gözlerini buluşturduğunda kadının dudakları usulca, sakin sakin kıpırdandı.

"*Seni böyle bırakıp gitmem*, dedin. *Geleceğim*, dedin. Hem gittin hem de gelmedin."

Sözlerindeki kırgınlığın aynısı gözlerinde de vardı. Memleketinin yeşiline benzettiği o gözler hüzünlüydü. Memleket gözlü kadını kırgındı, biraz da kızgın.

"Gelemedim. Ama bunu sonra konuşalım. Baş başayken," diye mırıldanan Metehan, onun gözlerindeki kırgınlığın ağırlığında resmen ezilmiş ve yine gözlerini kaçırmıştı.

Nazenin ise başını hafifçe sallayıp, "Yardıma gerek yok," diyerek helikopterin kenarına tutundu. Oradan güç alıp kendini yukarı çekti ve helikoptere bindi. Metehan'ın eli öylece havada kalırken bunu herkes görmüştü.

Pençe Timi ve Albay Kutalmış gördüklerini görmemiş gibi yaparak helikoptere bindi. Helikopter havalandığında Metehan daha da gerildi. Nazenin'le yaptıkları son uçuşta onun yüksek irtifa sebebiyle burnunun kanadığını ve kısa süreli bir baygınlık geçirdiğini hâlâ hatırlıyordu.

Karşısında oturan kadına göz ucuyla bakıyor, aksi bir durum için tetikte bekliyordu. Nazenin onun gergin duruşunun da göz ucuyla kendisine baktığının da farkındaydı. Ancak dışarı bakmayı tercih ediyordu. Yoksa sinirine hâkim olamayıp Metehan'ı buradan paraşütsüz atabileceğinden korkuyordu.

Geleceğim, deyip gelmemesineydi kırgınlığı. Kendisini öylece çırılçıplak bırakıp gidebilmesineydi. Yoksa onun neden ve neye kırıldığının farkındaydı. Hak da veriyordu.

Bu düşüncelerle Ankara'ya varıp iniş yaptıklarında onları karşılayanlar babası, abisi ve Cihan Başkan olmuştu. Hepsiyle kısaca selamlaşıp sorgu için iki katlı küçük bir binaya girdiler. Muhtemelen burası göz açtırmak istemedikleri suçlular için hazırlanmış özel bir yerdi. Yüksek koruma önlemleriyle dolu binanın içinde ilerleyip sorguyu izleyecekleri odaya girdiklerinde, camın ardındaki kadına bir süre baktılar. Yaralı bacağını masanın altına doğru uzatmıştı, bileklerine bağlı kelepçelerin masaya bağlanması yüzünden ise öne eğik vaziyette oturuyordu.

Nazenin, sessizce onun üstünde gözlerini gezdirip hâlâ dik durmaya çalıştığını fark etti. Kadının gözleri aynalı cama döndüğünde ise gözlerindeki öfkeyi, nefreti anbean gördü.

"Kolay kolay konuşmaz bu kadın," diye mırıldandığı esnada, Seyfettin Paşa'dan cevap geldi.

"Eğer sağ salim anayurduna dönmek istiyorsa konuşacak. Başka yolu olmadığının farkında ama süngüsünü düşürmemeye çalışıyor. Hepsi bu," dedi ve Andaç'a gözleriyle bir işaret verdi.

Andaç başını hafifçe oynatarak, belindeki silahı çıkarıp Metehan'a uzattı. Sorguya girmeye hazırlanan Andaç, masada duran bir dosyayı eline alıp kapıya doğru ilerledi. Oldukça ciddi ve buz gibi görünüyordu.

Dakikalar içinde sorgu odasına girip bacağında hâlâ devam eden acıdan dolayı beti benzi atmış Cansel'in karşısına oturdu. Elindeki dosyayı masaya bırakıp gözlerini kadının gözlerine resmen kilitledi. Uzun süre ikisi de tek kelime etmeyip birbirine baktı.

"Cansel Saraç. Doğum, Kasım 1989 İstanbul. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nden mezun olmuşsun. Uzmanlık eğitimini de orada almışsın. Uzun süre İstanbul'da görev yapmış ve sonrasında birdenbire kendi isteğinle Akdağ'a gelmişsin." Andaç Binbaşı'nın kısacık verdiği bu bilgilerin ardından Cansel imalı imalı gülünce Andaç da gülmeye başladı. "Ne oldu, Doktor? Özgeçmişinde komik olan nedir? Bilgileri eksik mi buldun?"

"İstihbaratınız bu kadar kötüyse vay halinize," dediğinde Andaç'ın yüzündeki o gülümseme silindi.

Sorguyu izleyen Cihan Başkan ise dişlerinin arasından, "Orospuya bakın!" diye fısıldamıştı. Normal şartlarda bağırırdı bu sözleri ama Nazenin'in varlığı buna engel oluyordu. Nazenin göz ucuyla her zaman sakin ve ağırbaşlı olarak gördüğü Cihan Başkan'a bakıp, bıyık altından gülerken adam da ona döndü ve gözleri buluştu.

"Affedersin, bizim kız. Biraz sinirlendim de," diyen adamın sözleriyle gülüşü belirginleşti.

"Bence de affedersin, Cihan Başkan. Ama o öyle fısıltıyla söylenmez. Böyle bağıra bağıra, dolu dolu *orospuya bakın*, diyeceksin ki küfür yerini bulsun. Boynu bükük kalmasın," demesiyle herkes sırıtmıştı. Metehan bile babası ve sevgilisi arasında geçen bu diyaloğa gülmeden edememişti. Cihan Başkan keyifle gülerken, kolunu Nazenin'in omzuna sarıp usulca omzunu ovaladı.

"Sana da kibarlık yapmaya gelmiyor."

"Gerek yok. Hak edene hak ettiği sözü söyleme taraftarıyımdır. Orospu, orospudur en nihayetinde."

Bu kez gülüşler kahkahalara dönerken sorgu odasında her şeyden habersiz konuşmayı sürdüren Andaç'ın sesini duydular.

"Sana Cansel değil de Veronika Averyanov mu demeliydim?" İşte bu sözlerle ve özellikle zikredilen isimle Cansel'in yüzündeki gülümseme silinip

gitti. Gözleri usulca büyüyüp ağzı hafifçe aralanırken Andaç memnuniyetle başını salladı. "Veronika Averyanov. Zait Averyanov'un yeğeni. Zait'in gözünü kırpmadan öldürdüğü abisi Andrei Averyanov'un kızı." Susup usulca Cansel'e, yani Veronika'ya yaklaşıp gözlerine bakmaya devam etti. "Amcası tarafından ailesi katledilen, o katliamda öldürüldüğü söylenen ve kayıtlara ölü olarak geçilen Veronika Averyanov," dedi. Durup soluklandı ve kıs kıs gülerek yeniden konuştu. "Nasıl? Gerçek seni doğru bulmuş muyuz? Duydukların hâlâ komik geliyor mu Veronika?"

Cansel dişlerini öfkeyle sıkıp, dudakları arasından Rusça küfürler sıralarken, onun kim olduğunu öğrenen Nazenin, küçük bir şok geçirerek etrafındaki insanlara baktı.

"Siz, ciddi misiniz?" derken gözlerini Metehan'a dikmişti. Metehan başını usulca salladığında, Nazenin zorla soluklanmaya çalıştı.

"1999'da çıkan bir yangında Andrei Averyanov, eşi Daria Averyanov, beş yaşındaki oğulları Nikolay Averyanov ve on üç yaşındaki kızları Veronika Averyanov -yani sen- yanarak öldü. Ancak yapılan adli tıp incelemelerinde aile fertlerinin yangından önce zaten ölü olduğu açığa çıktı. Hepsi kalbinden kurşunlanarak öldürülmüş, ardından ev yakılmış ve olaya kaza süsü verilmeye çalışılmıştı. Ayrıca adli tıp raporlarına göre sen de o cesetlerden biriydin. Nasıl oldu da ölmedin? Oradan seni kim ya da kimler kurtardı, Veronika? Kim seni ölü olarak kayıtlara geçti? Sen buradaysan o dördüncü ceset, seninle yaşıt olan o ceset kime aitti?"

Andaç'ın sıraladığı bilgiler ve sorduğu sorularla Cansel'in gözü dönmüştü sanki. Ellerindeki kelepçelere inat Andaç'a doğru hamle yapıp öfkeyle, "Kes sesini, asker!" diye fısıldadı.

"Aa, daha hikâyenin başındayım, Veronika. Buradan sonrası daha heyecanlı olmalı. Dur, tahmin edeyim." Durup, derin bir nefes alan Andaç dosyayı açıp gevşek gevşek sayfalarda yazan ve ezber ettiği notlara tek tek baktı. Cansel küfretmeye devam ediyordu. "İleri seviye Rusça biliyorum, hayatım. Yani o küfürleri anlıyorum. Ya şimdi sus ya da çeneni yerinden çıkartayım. Karar senin!" derken bile istifini bozmamış, onun yüzüne dahi bakmamıştı. Dosyadan gözlerini ayırıp, Cansel'i dikkatle süzerken edinilen bilgileri aktarmayı sürdürdü.

"Averyanov ailesi, Rus istihbaratı tarafından izleniyordu. Olan biten her şeyi gördüler ve yangın büyümeden, eve girip hepinizi kontrol ettiler. Hayatta kalan bir kişi vardı, o da sendin. Çünkü kurşun kalbine tam isabet etmemişti ve can çekişiyordun. Seni oradan çıkarıp gizlice tedavi ettirdiler. Gözlerden uzak büyümen için annen yaşlarında bir istihbaratçıyla Türkiye'ye gönderildin. Sahte bir kimlik, sahte bir isimle yeni hayatına başladın.

İstihbaratçılar tarafından eğitildin. Tüm bu çabanın tek sebebi de amcanla ve aile geçmişinizle ilgili bildiğin tüm bilgileri senden almak istemeleriydi. Aileni kaybetmenin öfkesiyle sen de her isteneni yaptın. Yaşayacak, tedavi olacak, eğitimine devam edecek, yani gizlice büyüyecek ve günün birinde gün yüzüne çıkıp amcandan intikamını alacaktın."

"Evet!" diye yeri göğü inletti Cansel. Art arda *evet*, diye bağırmayı sürdürürken Andaç kıs kıs gülüyordu.

"Güzel," deyip ayaklanan Andaç, masanın etrafında dolaşıp Cansel'in arkasında durdu ve kulağına eğildi. "Rus istihbaratı mı yoksa sen mi Zait'i istiyorsun?" Kadın sıktığı dişlerinin arasından bir küfür daha edince, Andaç onu ensesinden yakalayıp yüzünü masaya çarptı. "Bana bak, o ağzından bir küfür daha çıkarsa keserim soluğunu. Siktirtme belanı. Anlat. Ne planlıyordunuz? Metehan ve Nazenin'le derdin neydi? Neden onlara yaklaştın?"

Cansel, yani Veronika masanın üstünde debelenip, başını Andaç'ın ellerinden kurtarmaya çalışırken, "Bırak, anlatacağım," dedi. Bu sözlerle onu bırakan Andaç ise yeniden yerine oturup beklemeye başladı. "Anlatırım ama bir şartla. Beni Rus istihbaratına geri vereceksiniz. Anlaşma sağlarsak her şeyi anlatırım. Şartım bu."

Andaç aynalı cama dönüp, göz ucuyla bakarken sorgu odasında bulunan telefon çalmaya başladı. Yerinden yavaşça kalkıp telefona ilerledi ve ahizeyi kulağına dayadı.

"Emredin, komutanım," deyip, susarken karşıdan Seyfettin Paşa'nın sesi geldi.

"Ruslarla anlaşma sağlandı. Cansel'i birkaç gün içinde belirlenen yere götürüp teslim edeceğiz." Durup soluklanan Seyfettin, "Ama önce o konuşacak," deyip telefonu kapadı. Andaç başını hafifçe sallayıp yerine döndüğünde, Veronika'nın gözlerine buz gibi bir ifadeyle bakıyordu.

"Birkaç gün içinde belirlenen buluşma noktasında seni teslim edeceğiz ama tek şartla. Konuşacaksın. İstersen güzellikle istersen de zorla." Masaya yaklaşıp, kadına daha yakından bakarken, "Sonuçta sen yoksun, Veronika," dedi. "Sen ölüsün. Var olmayan birine işkence yapmak da suç değil." Veronika ilk kez duygu belirtisi göstermişti. Gözlerini hızla odada gezdirip, aynalı cama bakarken zar zor yutkundu. "Neden Akdağ'a geldin? Neden Binbaşı'yla sevgili oldun? Neden Nazenin Hanım'a yaklaştın? Başla bakalım."

Andaç Binbaşı, sorularını inci gibi dizerken ikinci soruyu duyan Nazenin'in yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirmişti. Sevgilisinin bir zamanlar sevgili olduğu kadınla aynı ortamda olduğunu idrak etmişti sanki. Kadının amacı ne olursa olsun bu, sevgilisinin eski sevgilisi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu en nihayetinde.

Gözünü kırpmadan, kadına bakarken üstünde dolaşan gözlerin ağırlığını hissediyordu. Metehan, kendisine bakıyordu usulca ve tepkisini ölçmeye çalışıyordu. Nazenin ise ne kadar rahatsız olursa olsun, yüzünü ifadesiz tutmaya devam etmek için çabalıyordu. O sırada Veronika konuşmaya başladı ve Metehan'ın da gözü kadına döndü.

"Zait'in dağdaki adamlarının bir askeri pusuya düşürüp işkence ettiğini duymuştuk. Sebebini araştırdığımızda ise işkence ettiği askerin, Zait'in ailesinin öldüğü baskını organize eden istihbaratçının oğlu olduğu bilgisine eriştik. Biz de uzun vadeli planımızı buna göre yaptık."

Rahat rahat dile getirdiği sözler sorgu izleme odasında derin bir sessizliğe sebep olmuş, ortam resmen buz tutmuştu. Cihan Bey duyduklarıyla gözlerini kapatıp, nefes almaya çalışırken, Metehan onun omzunu kavrayıp usulca sıktı. Belli ki Cihan Bey yaşananlardan kendini suçluyordu. Oğluna hiç bakmasa da omzundaki elini kavrayıp sıktı ve toparlanmaya çalıştı. Bir baba için böylesi bir vicdan azabıyla yaşamak zor olsa gerekti.

"O olayın üstünden zaman geçip, ortam soğuyunca Akdağ'a tayin istedim ve yerleştim. Kimse olayın ardında Zait'in olduğunu bilmiyordu ama biz biliyorduk. Elbet Metehan Binbaşı da bunu öğrenecekti. Amacım bu bilgiye onu ulaştırmak ve Zait'e yaklaşmasını sağlamak, bu esnada da ona yakın olabildiğim kadar yakın olup sizlerin operasyonlarınızla ilgili bilgiler edinmekti." Durup, soluklanan Veronika huzursuzca kıpırdanıp sözlerine devam etti. "Binbaşı'yla tanışıp sevgili olmayı başardım ama herif soğuğun tekiydi. Ne doğru düzgün benimle görüşüyor ne de operasyonlarla ilgili en ufak bir söz ediyordu. Duvar gibi adamdı. Aklına girmek zor, kalbine girmek imkânsızdı. Bari yatağına gireyim dedim," deyip sustu ve sırıtarak aynalı cama baktı. Sanki orada kimlerin olduğunu ve kendisini izlediğini bilir gibiydi bu hareketi. "Ama onu da yemedi. İradesine *helal olsun* mu desem yoksa *iradesini sikeyim* mi desem bilemiyorum ama... Üzülme, Sayın Vali'm, sevgiline elimi süremedim," deyip kahkaha atmasıyla yüzüne yumruk inmesi aynı anda olmuştu.

Andaç kadının çenesini kavrayıp, gözlerini buluştururken, "Bana konuşacaksın, bana!" diye resmen böğürüyordu. Bu sırada Nazenin ise gözünü kırpmadan onlara bakıyor, yüzüne kilitlenmiş o koyu kahve harelerin ağırlığını hissetse de dönüp Metehan'a bakmıyordu.

"Sonra şehre yeni bir kadın geldi. Planladıklarımızı Binbaşı'yla yapamayacağımızı anladığımız anda gelip bize yeni bir yol açtı. İdealist, inatçı, söz dinlemeyen, kimseye eyvallah etmeyen bu kadını araştırdığımızda planlarımız değişti. Zait'in yıllardır peşinde olduğu intikamın asıl kişisiyle böylece tanıştık ve beklemeye başladık. Çünkü Zait'in, ne yapıp edip Vali'ye

ulaşacağını biliyorduk." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Bir önceki Vali'nin öldürülme sebebinin o kadını buraya getirmek olduğunu bildiğimiz gibi," demesiyle ortam resmen buz kesmişti.

Gözleri ve ağzı şaşkınlıkla açık kalan Nazenin fısıltıyla, "Ne?" derken Veronika konuşuyordu.

"Seyfettin Tuna, bir askeri için kız istemiş. Kızın babası bakanlıkta çalışıyormuş. Kızını istemeye istemeye ondan korktuğu için vermiş. Ama bunun intikamını da almayı unutmamış. Seyfettin, kızını askerine isteyip, alınca o da onun kızını almak için harekete geçmiş. O zamanlar kaymakam olan Nazenin'i Akdağ'a vali olması için önermiş. İdealist, genç, akıllı, çalışkan, tuttuğunu koparan Nazenin Hanım ise başarılarıyla zaten dikkat çekiyormuş. Ancak vali olması önerilen şehirde zaten bir vali vardı. Ama Zait'in ayağına dolanıp duruyor, kendi sonunu hazırlıyordu ki..." Veronika sustu ve bir süre bekledi. Yeniden konuşmaya başlaması ise çok sürmedi. "Zait, ayağına dolanıp duran Vali'nin yerine önerilen ismin kim olduğunu öğrendi. Ve harekete geçti. Zaten eninde sonunda öldürmeyi planladığı adamı daha fazla beklemeden, ortadan kaldırıp Nazenin için boş bir koltuk yarattı. Nazenin de tıpış tıpış onun ayağına geldi."

Herkes sessizce arkalarından dönen sinsi planı dinlerken Aybars'ın küfrettiğini duydular önce. Ardından da, "Gaye'nin babasından mı bahsediyor bu kadın?" diye fısıldadığını duydular. Seyfettin Paşa, askeri Aybars için Gaye'yi babasından istemişti. Bakanlıkta çalıştığı söylenen kişi onun babasıydı. Zaten hiçbiri adama güvenmez, sevmezdi de bu kadar ileri gidebileceğini zerre kadar tahmin etmemişlerdi.

"Adını bakanlıktan birinin fısıldadığı teorin doğruymuş, Nazenin Hanım," diye mırıldanan Cihan Bey sıkıntıyla yüzünü ovuşturup, derin bir nefes alırken yanında duran dostunun donuk yüzüne bakmayı da ihmal etmemişti.

"Nazenin Hanım şehre gelince ortalığı karıştırmak bizim için de Zait için de çok kolaydı. Zaten şehirde her an pamuk ipliğine bağlı bir ortam vardı. Zait de bizler de rahatça olay çıkarıyor, yeni Vali'nin huzurunu kaçırıyorduk."

Sözlerinin ardından bir yumruk daha yedi yüzüne.

"Ben senin huzurunu bir kaçıracağım, ömür boyu geri gelmeyecek, kaltak," diye sinirlerinin ucunda yürüyen Andaç'ın da sabrı zorlanmaya başlamıştı. Kardeşi ve can kardeşi için kurulan kumpasları duydukça sinirleri bozulmuş, duyguları işine karışmaya başlamıştı.

"Zait, Vali Hanım'a Belediye Başkanı aracılığıyla yatırım işi teklif etti. Bunu zaten biliyorsunuz ama iş falan yalan dolan. Sadece tek amacı var, o da Nazenin'e yakın olup onu öldürmek. Ee, aptal değilsiniz, bunun da farkına

varmışsınızdır. Kaçakçılık ağıymış, sınırda rahat hareket etmekmiş, falanmış filanmış, yalan bunlar. Zait zaten sınırlarınızda top oynar gibi rahat rahat işlerini hallediyor. O iş teklifi sadece Nazenin belki yerse diye atılmış bir yemdi ve yemeyeceğini de biliyordu."

"O zaman ne diye *teklifi kabul et*, deyip duruyorsunuz, lan?" diye bağıran Andaç ayaklanıp, odada turlarken, Veronika sessiz kalıp biraz bekledi.

"İşimize geliyor. İç işlerinizi karıştırmak kolaylaşıyor. Düşünsene asker... Vali, kaçakçılık ağına destek olacak bir projeyi onaylıyor ve bu duyuluyor. Mis gibi kaos. Ve o kaosun ortasında belirecek olan Zait." Soluk alıp başını keyifle salladı. "Katiller olay yerine dönermiş ya, Zait de öyledir işte. Kaos yarattığı yere gelir ve düşmanını alır; gerek ölü gerek diri. Eğer Nazenin Hanım teklifi kabul etseydi kısa sürede sansasyon yaratan haberlerle gündem olacak, görevden uzaklaştırılacak, etrafındaki güvenlik çemberi azalacaktı. İşte tam o anda da Zait ortaya çıkacaktı. Biz de bunu istiyorduk. Zait kendi ayağıyla gelsin. İntikamını almaya kendisi gelecekti çünkü. Onu başkasına bırakmaz."

Andaç derin soluklar alırken, sorgu odasını gizleyen cama dönüp başını hafifçe salladı. *Ne yapayım, söyleyin*, der gibiydi. Ardından aklına gelen şeyle duraksadı ve kadına döndü.

"Peki, sen? Senin intikamın? Sen niye istiyorsun Zait'i? Ailenin intikamını almak için mi?"

Bir süre düşünür gibi duran Cansel, yani Veronika, dişlerinin arasından usulca, "Onların ruhlarını özgür bırakmak için istiyorum," diye fısıldadı. "Evet, intikam istiyorum. Yıllarca bunu bekledim, bunun ateşiyle eğitildim. Şimdi ona bu kadar yaklaşmışken de onu size bırakmam. Ne yapıp, edip Zait'i sizden alacağım."

Andaç bir saniye daha içeride kalırsa kadını paramparça edeceğinden şüphe edip doğruca dışarı çıktı ve sakinleşmek için nefes aldı. Bu sırada yanına gelen Metehan'la bakıştı.

"Kadın bildiğin manyakmış, oğlum. Sen bunu nasıl anlamadın, lan?"

Metehan da aynı şeyi düşünüyordu. Nasıl anlamamıştı Cansel'i? Nasıl çözememişti onun gerçek yüzünü?

"İyi rol yapıyor, kaltak. Çok iyi hem de," diye mırıldanan Metehan, izleme odasını işaret etti. İkisi de içeri girip durum değerlendirmesi yaptı.

Ruslara Veronika'yı teslim edecek ve bundan sonra gözlerini Nazenin'e ulaşmaya çalışan Zait'in üstüne dikeceklerdi. Şerefsiz herif her neredeyse elbet ortaya çıkacaktı.

"Nazenin, doğruca Akdağ'a dönüyorsun. Seninle birlikte Kaplan Timi de gelecek. Evden işe, işten eve giderken asla yalnız olmayacaksın. Valilik bi-

nasına giren çıkan herkes aramadan geçecek ve sen buna itiraz etmeyeceksin. Başkan'la görüşüp teklifi reddedeceksin ve biz de bu sırada şu kadını Ruslara teslim edeceğiz. Sonra Pençe Timi yanına dönecek. Ve bekleyeceğiz. Zait kafasını çıkardığı anda ise tepesine çökeceğiz. Bu sırada şüpheli gördüğün, hissettiğin ne olursa olsun bize söyleyeceksin. Anladın mı?"

Emirler Paşa'dan sıra sıra gelirken, Nazenin hepsine usulca başını sallayıp, "Tamam," demekle yetinmiş ve bir kelime daha etmeden oradan çıkmıştı. Helikopter alanına iki timin, babasının, Cihan Başkan'ın ve Emniyet Müdürü'nün eşliğinde ilerlerken duyduklarının gerginliğinden başına ağrılar giriyordu.

Peşinde azılı bir düşman, gözü dönmüş bir katil vardı. Sırf planı çabuk işlesin diye Vali'ye tuzak kurup evinde öldürtecek kadar gözü dönmüş bir kaçıkla nasıl baş edecekti?

Düşüncelerin birbirine karıştığı aklını toplamaya çalışırken helikopterin yakınında sırt çantalarıyla bekleyen tanıdık yüzleri gördü. Birce ve Sinem ciddiyetle onlara bakıyor, yaklaşmalarını bekliyordu.

"Heh, diğer deliler de gelmiş," diye homurdanan Andaç sıkıntıyla soluklandı.

Metehan, "Kızlar niye burada, oğlum?" dedi ama cevabı onlardan aldı.

"Ağzınızı bile açamazsınız çünkü Türkiye Cumhuriyeti Devleti tarafından Akdağ'a tayin edildik. Bu da resmi görev yazımız."

İkisi de aynı anda aynı kelimeleri söyleyip, bir de ellerindeki kâğıtları adamların burnuna burnuna sokunca Nazenin kıs kıs gülmekten kendini alamamıştı.

"Deli bir tane değil ki. Bunların hepsi deli. Bunların hepsini tutup kodese tıkmak lazım. Bari yerleri yurtları belli olur da aklımız kalmaz." Homurdanarak söylenen Seyfettin Paşa, kızlardan cevap olarak kaşları havaya kalkmış, imalı bir bakış aldığında gözlerini devirdi. "Kızlarım, sizi bana seçip de mi verdiler? Yahu, siz deli misiniz? Ateşin ortasına koşa koşa gidiyorlar. Ya Rabbi'm, sabır ver."

"Nazo'muzu yalnız bırakamazdık. Zaten hepiniz orada yaşıyor gibisiniz. Biz de gidelim de ayrı kalıp durmayalım. Değil mi kocam?"

Birce az önce Seyfettin Paşa'ya, yani kayınpederine attığı bakışı bu kez kocasına atarken, Sinem araya girip, "Biz deli değiliz, Paşa'm," dedi. "Vatanını, milletini seven, görev aşkıyla yanıp tutuşan, adaletin yılmaz ve bükülmez bilekleriyiz. Saygılar."

"Sinemciğim, güzel kızım, sen bu görev aşkını başsavcı olan babanla, avukat olan annene de söyledin mi kızım?"

Sinem bir an durup hepsine tek tek baktı.

"Söyledim."

"Emin misin?" diye şüpheyle soran Seyfettin amcasına bakıp başını salladı.

"Cüppemin üstüne yemin ederim ki söyledim."

Yeminini böyle etmeseydi bir tık şüphe ederlerdi ama belli ki doğruyu söylüyordu.

"Ne dediler peki?"

"Biraz küfrettiler, biraz azarladılar. Sonra *siktir git*, dediler, ben de hemen evden çıktım. Vazgeçerler falan, maazallah." Bir an sessizlik oluşurken herkes dudaklarını kemirmiş ama çok geçmeden kahkahalar havaya karışmıştı. "Nazo, ben sana mı kaçtım yani şimdi? Bana bak, sadece sırt çantamı alabildim. Delireceğim ya," diye söylenmeye devam eden Sinem'in sözleriyle Nazenin daha çok güldü.

"Ben sana yeni ciciler alırım, Sayın Cumhuriyet Savcı'm. Sen hiç üzülme."

"İyi, tamam, kıyafetleri beleşe getirdim. Oh!"

Sinem içi rahatlamış gibi soluklanırken, Seyfettin bu kez gelini Birce'ye dönmüştü ki ağzını bile açamadan Birce resmen carlamaya başladı.

"Hâkim olan babama söyledim, Paşa babacığım. *Allah tependen baksın*, kızım, dedi. *Git*, gözüm görmesin, dedi. Ben de sözü bitmeden evden kaçtım."

Seyfettin Paşa derin derin soluklanıp, "Allah'ım, sabır ver," dedi. "Dil de pabuç kadar. Bir de güzel güzel *babacığım*, diyor da laf söyleyemiyorum. Duygularımla oynuyor resmen," derken bir kolunu Birce'ye, birini de Sinem'e sarıp yürümeye başladı.

"Kocana sordun mu Hâkime Hanım?" diye bağıran Andaç'ın sorusu yeni bir kahkaha tufanını başlattı. Sanki onca dertleri, sıkıntıları yokmuş gibi yine birbirlerini bulunca gülebilmek de meziyetti.

"Aman, bu da kendini sorgu memuru ilan etti. Sanki eve geldiği var da. Kocam, affedersin ama sen bana *karıcığım, göreve gidebilir miyim*, diye soruyor musun? Dur bakayım, düşüneyim... Yoo. Görev emri geliyor, sen toz oluyorsun. Demek ki ben de senden habersiz canım dostum, biricik görümcemin yanına tayin isteyebilirim. Nokta. Konu kapandı." Birce, Seyfettin Paşa'ya yanaşıp, sırıtırken, "Nasıl laf soktum ama?" dedi.

"Allah oğluma da sabır versin. Zor. Zor tabii. *Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim*, demişler, Andaç Tuna. Gidip kardeşinin arkadaşına gönül düşürürsen evimize Nazenin kılıklı bir Birce gelin getirirsin. İyi ki de

getirmişsin," deyip, gülerken eğilmiş ve önce Birce'yi, daha sonra Sinem'i başlarının üstünden usulca öpmüştü. "Arkadaşınız için bunu yaptığınızı biliyorum ve anlıyorum. Teşekkür ederim, kızlarım. Ama söz verin, kendinize dikkat edeceksiniz. Anlaştık mı?"

Sinem ve Birce başlarını kaldırıp, ona yaşlı gözlerle bakarken, "Söz, Paşa'm," diye fısıldadı.

"Ee, hazır Vali Hanım için helikopter kalkacak, bizi de gittiği yere bırakıversin, değil mi Paşa babacığım? Şimdi karayoluyla onca saat çekilir mi hiç, yazık bize."

Birce'nin yalakalık modu aktif edilmiş gibiydi. Herkes bu sözlerine gülerken Seyfettin, "Hadi hadi, binin," diye söyleniyor, bir yandan da diğerleriyle birlikte gülüyordu. "Gözüm görmesin sizi. Eşek sıpaları." Sinem helikoptere binerken, Birce birkaç adım arkasındaki kocasına dönüp yanına koşar adım gitti ve yanaklarından öptü. "Kızma. Nazenin'i orada yalnız bırakamazdık. Çok bile dayandık, helal olsun bize, değil mi ama?" dedi.

Andaç gülmekle kızmak arasında bir yerde kalmıştı. Boyu göğsüne anca gelen karısına tepeden bir bakış atıp, "Helal olsun size ama bunu konuşacağız, kaçamazsın," dedi ve eğilip onu alnından usulca öptü. "Dikkat edeceksin. Kafana göre hareket edebileceğin bir yere gitmiyorsun, unutma. Makam aracı ve koruma ayarlanacaktır, itiraz etmeyeceksin. Telefonlarını da açacaksın. Anladın mı?"

"Anladım, tamam." Sözlerinin ardından kocasından uzaklaşan Birce yeniden helikoptere yönelirken, "Babamı ilk sen ara, sinirini sana kusarsa çok sevinirim," deyince, herkes yine gülüp Andaç'a başarılar dilemeye başlamıştı. "Sağ ol, canım kocam." "Gazını ben alayım yani..."

"Kızını aldın. Gazını da bir zahmet alıver."

Cevabıyla herkes, "Ooo!" dedi.

O esnada Andaç yüzünü sıvazladı. "Bu adam, bu sefer beni kesin döver," dedi. "Bak, yeminle döver. Baba, sen mi arasan?"

"Beni karıştırma. Reis Bey burnundan soluyordur şimdi. Ben konuşmam."

"Sağ olun, ya. Valla sağ olun."

İsyan eden kocasını duymazlıktan gelip, "Nazo'm, gel hadi, gidelim," diyerek Nazenin'in koluna giren Birce, onu da helikoptere doğru âdeta sürükledi. Nazenin ise buruk bir tebessümle kız arkadaşlarına, dostlarına bakıp onların varlığına şükrediyordu. Bir yandan da aldıkları bu kararın onlara zarar getirmemesi için dua ediyordu.

İkisi de peş peşe helikoptere binip oturduğu sırada Nazenin başını Metehan'a çevirdi ve ufacık bir an göz göze geldiler. Ama o anı hemen bitiren ve başını çeviren Metehan oldu. Hâlâ gözlerine bakmadığı, belki de bakamadığı gerçeğiyle bu esnada yüzleşen Nazenin'in ise içinde kopan fırtınanın sesini bastırmaya, helikopterin pervanelerinin sesi bile yetmemişti.

Kapı kapanıp helikopter havalandı. Kızlar bir an ifadesizce birbirlerine baktı. Saniyeler sonra ise yüzlerinde kocaman gülümsemeler oluştu.

"İyi ki varsınız," diyen Nazenin dolu dolu gözleriyle, titreyen sesiyle söylemişti bu kelimeleri.

"Sen de iyi ki varsın."

17. BÖLÜM

Kızların da Akdağ'a gelişiyle Nazenin biraz olsun aklındaki düşüncelerden uzaklaşmayı başarmıştı. Yoksa sorguda duyduklarını düşünmekten aklını kaçırırdı. Cansel, yani Veronika'nın anlattıkları, Zait'in peşinde oluşu... Hiçbiri kolaylıkla unutulacak şeyler değildi.

Aklında bunlar dönüp, dururken bir de Metehan'ı düşünüyordu. Gözlerine bakmayan adamı. Gözlerini gözlerinden kaçıran adamı.

Gözlerine aşkla bakıp *memleket gözlüm*, diyen o adamı çok özlemişti. Zaten aylardır aldığı yanlış kararlar yüzünden ayrı düşmüşlerdi. Tam yeniden bir araya gelmişken bu olanlar sabrını tüketiyordu. Nasıl olacaktı da eskisi gibi bakacaklardı birbirlerine? Ya bir daha eskisi gibi olamazsak korkusu, yüreğindeki en büyük ağırlık ve en büyük yangındı.

Sıkıntıyla soluklanıp yatağından kalktı. Kızların birlikte uyuduğu misafir odasına girdiğinde, onların da uyanmış ancak derin bir sohbete dalmış olduğunu gördü.

"Bensiz, ha?" diyerek, yatağa atlayıp ikisinin ortasına geçti, pikenin altına saklandı.

"Sensiz olmaz," diye bağırışları arasında yanağına konan öpücüklerle gergin olan sinirleri gevşemiş ve gözyaşları yanaklarına süzülüvermişti. Bir anda içini çeke çeke ağlamaya başlayıp kollarını açtı. Birini Birce'ye, birini Sinem'e sardı.

Onun ağlamasıyla kızlar da ağlamaya başlayınca iç çekişler birbirine karışmıştı.

"Biz şimdi neye ağlıyoruz, ya? Biri sebebini açıklasın."

Sinem'in zar zor sorduğu bu soruyla Birce ve Nazenin duraksayıp bakıştı. İkisi de aynı anda omuz silkti.

"Makûs talihime ve yüzüme bile bakmayan sevgilime ağlıyorum," deyip ağlamaya kaldığı yerden devam etti Nazenin.

Birce de onu, "Evlendiğimden beri doğru düzgün göremediğim kocama ağlıyorum," diyerek takip etmişti.

Sinem bir an durup düşündükten sonra, "Ben de..." dedi. "Yalnızlığıma ağlıyorum o zaman, lan. Ben hiç âşık olamadan, tek başıma yaşlanıp, kediler

sahiplenip, onlara bakarken öleceğim, değil mi? Doğruyu söyleyin. Böyle olacağım, değil mi?" deyip ağlamaya devam etti.

Nazenin ve Birce aynı anda, "Ya saçmalama, Sinemtoşum," derken, ona atılıp sarılmıştı.

"Annem haklı. Evde kaldım ben. Karta kaçtım."

"Ya, senin bu anan kadın da az sivri dilli değil, ha! Öyle şey söylenir mi? Ne karta kaçması, saçmalama. Hâlâ gencecik ve taş gibisin. Mesleğinde kariyer yaptığın için gönül muhabbetlerine girecek vaktin olmadı, hepsi bu," diyen Birce, arkadaşını avutmak için onun yanına geçip, kollarını ona sararken Nazenin de aynısını yapmıştı.

Sinem bir süre daha ağlayıp bir anda durduğunda onlar da durdu ve tekrar bakıştı.

"Kızlar, o değil de... Bu Yusuf Yüzbaşı var ya, yakışıklı adam, he!" diyen Sinem'in aniden değişen ruh haliyle şok olmuşlardı.

Birce, "Ne ara muhabbet buraya geldi?" diye mırıldandı.

Nazenin ise şaşkınlıkla, "Oha!" dedi.

"Ne oha? Oha ne? Taş gibi adam işte. Maşallah suphanallah. Sahibi var mı bunun?"

"Hani senin uzak durulacak erkekler listen vardı? O listenin meşhur maddelerine ne oldu?"

Ankara'ya düğüne gittiklerinde, Sinem o listedeki maddeleri itinayla sayıp kendisini epey güldürmüştü.

"Aman, risksiz de keyifli olmuyor, Nazo. Ben stabil adam sevmem. Ne o öyle? *Nefes alsın, yeter*, der gibi."

"Ee, nefes alsa yetmez ama yine de sen bilirsin."

Kendi sözlerine kıkırdayan Birce'ye midesi bulanıyormuş gibi bir ifadeyle bakan Nazenin, "Yapma, be," dedi. "İma ettiklerini yaşadığın kişi abim, be. Abim!"

"Ne var? Kocam o benim. Kocam. Taş gibi maşallah. Allah nazarlardan saklasın. Âmin, âmin, âmin. 7 7 7!"

Nazenin aynı ifadeyle Birce'ye bakmayı sürdürürken, "Ne yapıyor bu?" diye de Sinem'e soruyordu.

"Kocasını manifestliyor, manyak. Bir tür dua gibi düşün. Moda artık bu."

"Ne oluyor 7 7 7 deyince? Otur da yedi kere Ayetel Kürsi falan oku. Daha çok işe yarar. Aptal aptal işler yapma, Birco."

"Evrene mesaj gönderiyorum, kızım."

Gözlerini deviren Nazenin, alayla güldü. "Ee, evren cevap veriyor mu bari? Ne diyor? *Oldu bu iş*, diyor mu?" diye sormasıyla kafasına yastık yemesi bir olmuştu.

Nihova

"Sen benimle alay edeceğine anlat bakalım, Metehan Binbaşı'yla aranız nasıl?" Durdu ve Nazenin'in üstüne çullanıp, gözlerini belerterek gözlerine baktı. "Geçen gelişimizde evden kaçtın. Gece vakti... Hem de geceliklerinle. Doğruyu söyle, Nazo, sevişiyor musunuz?" Soru ve Birce'nin surat ifadesi karşısında öylece kalan Nazenin ağzını açamazken Sinem kahkaha atmıştı.

"Seviştikleri çok belli değil mi Bircocuğum? İkisi de gözlerini birbirinden alamıyor. Sürekli el ele, göz göze. Gündüz de gece de yan yana."

Sinem'in bu çıkışıyla homurdanan Nazenin, ikisine de ters ters baktı. "Evet, sevişiyoruz, oldu mu? Duydunuz ve rahatladınız mı?" diye çemkirince iki kadın da çığlığı basmıştı.

"Oha! Bu kadar çabuk kabul edeceğini düşünmemiştim."

Sinem bu sözleri söylerken Nazenin'in soluna geçmişti. "Anlat!" diye bağıran Birce ise onun bacaklarına oturmuş, olası bir kaçma girişimini engellemişti.

"Neyi anlatayım, ya? Delirdiniz mi? Ayıp be!"

"Anlat dedik, Vali. Uzatma." "Beni öyle alelade sorguya çekemezsiniz. Resmi yazınız var mı?"

Birce saçlarını geriye doğru savurup, "Bana bak, sıçarım bacağına," diye yeniden çemkirdi. "Konuş çabuk."

İrkilen Nazenin, şu an Birce'yle bulunduğu pozisyona bakıp, "Harbiden bacağıma sıçabilecek bir pozisyondasın," dediğinde kafasına sağlam bir tokat yedi. Başı araçlardaki süs köpekleri gibi ileri geri sallanırken, "Siz edepsizsiniz ama ben değilim!" diye bağırıyordu.

"Bana bak, zaten *o benim abim*, diyerek özel hayatımdan tek kelime ettirmiyorsun. O zaman sen anlat."

"Ya, insan neden özel hayatını anlatsın ki? Deli misiniz siz? Mahremiyet diye bir şey duymadınız mı?"

"Yok mahremiyet falan. Kız arkadaşlar arasında o dediğinden olmaz. Dökül. İlk adımı kim attı? Nasıl başladı? Nasıl bitti? Kaç dakika sürdü? Ne hissettin? Hepsini anlatıyorsun yoksa yolarım saçını başını."

Birce, her zamanki Birce'ydi işte. Gaza geldi mi ve inat etti mi gözü hiçbir şeyi görmezdi.

"Dakika tutmadım, canım benim ya. Kusurumuza bakmazsın artık."

"Nazo! Anlat.... Nasıldı? Ne hissettin? Her kadın ilk sevişmesini defalarca hayal eder. Hayal ettiğin gibi miydi? Yoksa hayal kırıklığ-"

"Ya, off! Çok güzeldi, tamam mı? Çok iyi hissettirdi. Sanki yıllardır olması gereken bir şey olmuş gibi ve biz sonsuza dek tamamlanmışız gibi hissettim," diye bağırıp bir an için sustu. "Sonsuza dek *hemdem* olmuşuz gibiydi."

Kızlar aynı anda iç çekti. "Yaa..." deyip, kendisine hülyalı hülyalı bakarlarken Nazenin kıpkırmızı kesilmiş ve gözlerini kaçırmıştı.

"Ee, ne demeye adamdan ayrıldın o zaman? Bunca şey yaşandıktan sonra neden yani? Bize bile söylemedin üstelik. Biz seni üzgün görünce tartıştınız falan sanmıştık." Sinem'in akıl ve mantık dolu bu sorusuyla yüzünü buruşturan Nazenin, gözlerini yakan yaşları onlardan gizlemeye çalışmadan ikisinin de gözlerine baktı.

"Korktum. Benim yüzümden onun ya da timinin başına bir şey gelecek diye çok korktum. Eğer ayrılırsam bana yaklaşmayacağını biliyordum. Beni koruma görevinden alınsınlar diye Ankara'ya gidip babam ve Cihan amcayla gizli bir görüşme gerçekleştirdim. Tehdit edildiğim dosyayı onlara gösterdim ama bir şeyi gizledim."

Kızlar çatık kaşlarının altından ona bakıp aynı anda, "Neyi?" diye sorunca gözlerindeki o yaşlar usulca yanaklarına dökülüvermiş, boğazı düğüm düğüm olmuştu.

"Zait... Yani peşimdeki adam. Beni öldürmek isteyen adam. O gün bana bir video gönderdi. Dosya geldikten kısa süre sonra geldi video. Ben de izledim."

Birce gerginlikten susup, kalırken Sinem ise tedirginlikle, "Ne videosuymuş?" dedi. "Ne izledin?" "Bundan birkaç yıl önce Metehan rehin düşmüş ve işkence görmüş. İzlediğim şey..." dedi ama devamını getiremedi. Nazenin içini çeke çeke ağlarken Birce de açılan ağzını elleriyle kapamış ve sessizce ağlamaya başlamıştı.

Sinem ise ona göre daha dirayetliydi. "Metehan'a işkence edildiğini mi izledin?" diye fısıldadı.

"Evet. Sonra da Giray Savcı şehit edildi. Hepsi peş peşe yaşandı. Sabah evimiz kurşunlandı, Metehan beni korumak için kendini resmen hiçe saydı. Ardından her sayfada birimizin infaz emrinin yer aldığı dosya masama kondu. Tam onun şokundayken video geldi. Onu atlatamadan da Savcı Bey'in şehadeti..." Derin bir nefes alıp, gözyaşlarını silerken, "Hepsi aynı günde, hem de doğum günümüzde oldu," dedi. "Birkaç saat içinde dünya başıma yıkıldı sanki."

"Doğum gününüzde mi?" diye sorulan soru, konuşma yetisini tekrar kazanmayı başaran Birce'den gelmişti.

"Evet. Metehan'la doğum günlerimiz aynı günmüş. Ben de o gün öğrendim."

Kızlar buna epey şaşırdıktan sonra uzun süre sessiz kaldı. Sessizliği bölen

Sinem, "Nazenin, bu adam asker," dedi. "Sen ya da bir başkası hiç fark etmez. O yine koruması gereken kişiyi korur. Canı pahasına yapar bunu."

"Biliyorum. Elbette biliyorum ama... Ben Savcı Bey'in karısını gördüm. Onun nasıl yıkıldığını, feryat ettiğini duydum. Kendimi onun yerine koydum. Yüreğim dayanmadı. Metehan'ı seven yüreğim onu kaybetme ihtimaliyle, beni korumaya çalışırken kaybetme ihtimaliyle yandı sanki. Nefesim kesildi, aklım durdu." Duraksadı ve soluklanıp daha sessiz bir şekilde devam etti. "Ya da onun beni kaybetme ihtimaline de yandı içim. Eğer bana bir şey olursa kendisini nasıl suçlayıp kahrolacağını biliyorum. Bunu yaşamasın istedim galiba. En azından ayrıldığı eski sevgilisini kaybetmek, sevgilisini kaybetmesinden daha kolay olurmuş gibi geldi." Yine durdu ve yüzünü ovuşturup derin derin nefes aldı. "Diyorum ya, her şey üst üste gelmişti ve ben hiç sağlıklı bir noktada değildim. Mantıklı düşünemiyordum. Doğru ve yanlış, hepsi birbirine girmişti. Ona *git*, dedim ama daha o anda dilimi koparıp atmak istedim."

Sinem ve Birce ona usulca yaklaşıp, sarılırken, "Ben Metehan'ı çok seviyorum," dedi. "Gerçekten çok seviyorum ama sevgim kadar da büyük korkularım var. Onu kaybetmekten ya da onun beni kaybedip de ardımda paramparça olmuş halde kalmasından çok korkuyorum. Korkularım da bana sürekli hata yaptırıyor."

"Hepimiz korkular yaşıyoruz ve o korkular yüzünden hatalar yapıyoruz. Bu çok insani bir durum, Nazo'm," diyen Birce, arkadaşına sımsıkı sarılınca Nazenin gözyaşlarını yeniden serbest bıraktı.

"Ama ben korka korka onu sevmek istemiyorum. Hata yapıp, yanlış kararlar alıp beni seven gönlünü kırmak da istemiyorum. Bana küsmesine, gözlerime bile bakmamasına dayanamıyorum."

Sinem ciddiyetle, "Neden küstü sana?" diye sordu.

Nazenin son yaşananları, Metehan'ın videodan haberdar olunca verdiği tepkileri anlattı. Kızlar ise bunun da geçeceğini ve siniri yatışınca yanına geleceğini söylemişti.

Yatakta bir saat kadar süren muhabbeti sonlandırıp kahvaltı için hazırlıklara başladıklarında, Nazenin bir telefona bir de kaynattığı yumurtalara bakıyordu. Onun bu yaptığını fark eden Sinem, "Arasana," dediğinde anlamsızca arkadaşına baktı.

"Kimi?"

"Telefona bakıp kimi düşünüyorsan onu tabii ki."

Nazenin yakalanmış olmanın verdiği sıkıntıyla iç çekip, "Arasam da açmaz bence," diye mırıldandı.

"Sen bir kez dene. Adım at bakalım. Neler olacağını hep birlikte görelim."

"Diyorsun..." diye mırıldanan Nazenin, aslında içinden geçip de yapmaya cesaret edemediği şey için cesaretlendirilince olduğu yerde sabırsızlıkla kıpırdanmıştı.

"Diyorum, hadi ara. Sesini duy." Yumurtaları ona bırakıp telefonunu aldığı gibi balkona ilerledi ve Metehan'ın kişisel numarasıyla bir süre bakıştı. Tereddütle numaraya dokunduktan sonra derin bir nefes aldı. Yaz gününün sıcak havası tenini boncuk boncuk terletirken, içini de resmen kavurup geçmişti.

Arama cevaplanıp ekranda saniye ilerlemeye başladığında telefonu kulağına dayadı ve yine tereddütle, "Mete..." dedi.

Hattın diğer ucunda sessizlik sürüp birkaç saniye ömür gibi geçtikten sonra, "Nazenin..." diyen sesi duydu. Kırgın, soğuk, mesafeli ses içindeki sancıyı arttırdı sanki. Zar zor nefes alıp gözlerini göğün tam üstüne yükselmeye çalışan güneşe çevirdi. Gözleri yanıp, acısa da umursamadan baktı ışık kaynağına. Gözyaşları onun yakıcılığından akıyormuş gibi yapıp serbest bıraktı gözpınarlarındaki tanecikleri.

"Ben..." dedi usulca ama devam edemeden Metehan söze girdi.

"Bir durum mu var? İyi misiniz Vali Hanım?"

Nazenin'in yüreği daha da kırıldı sanki.

"Yok," dedi sakin ama net bir sesle. "Eğer olsaydı kişisel numaramdan, kişisel numaranı aramazdım."

Ve telefonu kapadı. Bir elini korkuluğa sarıp, sıkarken diğerinde de telefonu sıkıyordu.

***

Kahvaltıdan sonra kızlar adliye lojmanında yerleşecekleri evleri temizlemeye giderken Nazenin ise valiliğe gelmişti. Gelmeden önce ise Rezzan Hanım'ı arayıp Belediye Başkanı'nı görüşmeye çağırmasını rica etmişti. Odasına girip koltuğuna oturdu. Kısa bir süre sonra kapıda beliren Başkan, güler yüzlü olmaya çalışarak içeri adımladı.

"Sayın Vali'm, benimle görüşmek istemişsiniz."

"Evet, geç otur, Başkan," derken masasının önündeki koltukları işaret etti. Yüzünde zerre kadar gülümseme ya da herhangi bir ifade yoktu ve bu durum Başkan'ı rahatsız etmişti. Adam artık şebek gibi gülmeye çalışmıyordu.

"Başkan, şehrimizin ziraat mühendisleri bir proje hazırladı. Bir tarım projesi. Biz de bu projeyi bakanlığa sunduk ve kısa süre önce olumlu dönüş aldık. Artık devlet destekli tarım projemizi hayata geçirebiliriz."

Başkan duyduklarına hem şaşırmış hem de gerilmiş vaziyette, "Hayırlı olsun, hiç haberimiz olmadı," dediğinde Nazenin yarım ağız güler gibi yaptı.

"Şimdi haberin oluyor işte, Başkan. Kırılma sakın, biraz gizli tutulmasını ben istedim," deyip sözlerine devam etti. "Bu projenin kabulüyle sizin teklif ettiğiniz projeye gerek kalmadı. Kimya firmasına teşekkürlerimi iletin lütfen. Şehrimizin kalkınmasını düşündükleri için minnettarım. *Gerçekten!*"

Başkan alı al, moru mor olup ne diyeceğini şaşırmış halde Nazenin'e bakıyordu. Bu projeyi ona kabul ettireceğine dair tepesindekilere verdiği sözlerin korkusu sarmıştı her yanını. "Nasıl? Ne demek kabul etmiyorum?" diye bir anda sesini yükselten adamın gözlerindeki korkunun yerini öfke alırken Nazenin tüm sakinliğiyle onu izliyordu.

"Ne oldu, Başkan? Betin benzin attı, yahu. Su ister misin? Alt tarafı bir projeyi onaylamadım. Neden bu kadar sinirlendin? Yoksa..." Masanın üstünden adama doğru eğildi. Gözlerine bakıp, "Yap, işlet, devret modeliyle mi çalışıyordun?" diye fısıldadı. "Cebine girecek paraya engel mi oldum?"

İşte bu alay edercesine sorulmuş sorunun ardından, Başkan öfkesine hâkim olamayıp ayaklandı. Nazenin ise arkasına yaslanmış, ellerini masanın üzerinde kenetleyerek öylece oturuyor ve ona bakıyordu.

"Bu teklifi geri çevirdiğinize pişman olmazsınız umarım."

Tehdit kokan sözlere yarım ağız güldü. "Sen benim duygu durumum için endişelenme, Başkan Bey," dedi. Durdu ve daha gür bir sesle devam etti sözlerine. "Çıkışı biliyorsunuz. İyi günler."

Başkan çekip, giderken, Nazenin savaşı perde arkasından meydanlara taşıdığını bilerek derin bir soluk aldı. İşte, aylardır beklediği hamleyi yapmıştı ve artık tam olarak savaşı başlatmıştı.

Günün devamında olağan işleriyle ilgilenip mesai saatinin sonuna geldiğinde ayaklandı ve doğruca aşağı inip aracına ilerledi. Etrafta kuş uçurtmayan Kaplan Timi'nin gözleri üstündeydi.

Araca geçtiğinde balayından dönmüş olan Emre'ye bakıp, "Adliye lojmanlarına gidiyoruz," demekle yetinmişti. Araç hareket ettiği esnada babasını aradı. Telefon açıldığı anda, "Paketi ne zaman teslim ediyorsunuz?" diye sordu.

Hattın ucundaki babası derin bir nefes alıp, "Yakında," dedikten sonra konuşmayı uzatmadan ve tarihi öğrenmek için ısrarcı olmasına izin vermeden telefonu kapadı. Belli ki tarihi kendisine söylemeyeceklerdi. Bunu anlayıp da ısrarcı olmanın bir anlamı yoktu. Babasını tanıyordu ve prosedürleri de biliyordu. Onlar ser verip sır vermezdi.

Adliye lojmanlarına vardıklarında kızların altlı üstlü yaşayacakları dairelere baktı. Her şey hallolmuş gibi görünüyordu. Birce ve Andaç üçüncü katta, Sinem ise dördüncü katta yaşayacaktı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Ben ne yapabilirim?"

"Sen otur," dediklerinde el mahkûm bir köşeye oturdu. Öylece oturup, boş kalınca da aklına Sinem'in sabahki sorusu geldi.

"Sinem, sen neden sabah sabah Yusuf Yüzbaşı'yı sordun?"

Mutfak dolaplarının tozunu alan genç kadın bu soruyla duraksayıp omuz silkti. "Geçenlerde sürpriz yapıp geldik ya," dedi. "Hep birlikte yemek falan yedik."

"Evet."

"İşte o gün Yüzbaşı'yla yan yana otururken biraz sohbet ettik. Muhabbeti hoş adam. Kendi de hoş doğrusu."

Nazenin bir kaşını merakla havalandırıp, ona bakarken yemeğin yendiği o akşamı düşündü. Ancak onların arasında geçen sohbeti hiç fark etmediğini o an fark etti. Doğrusu, o akşam bağlama çalıp türküler söyleyen Metehan'dan başka hiçbir şeyi ve hiç kimseyi gözü görmemişti.

"Yusuf iyidir. Muhabbetçidir, kibardır, bazen boşboğazdır ama harbicidir yani. Biraz çapkın olması dışında sıkıntı yok."

Sözlerine gülen Sinem omuz silkerek, "Aman, erkeklerin yüzde doksanı çapkın be Nazo'm," diye hayıflandı. Bir süre sessiz kalıp yeniden konuşmaya başladığında, sesi düşünceli çıkıyordu. "Uzun zaman sonra biri, yani bir erkek, mesleğim yüzünden benden çekinmedi ya da bana yalakalık yapmadı. Sadece beni tanımak için benimle muhabbet ediyor, söylediklerimi can kulağıyla dinliyor ve her hareketimi dikkatle izliyordu. Sanırım Yüzbaşı bu sebeple dikkatimi çekti."

Yine durup, sessizleşirken Nazenin onu izliyor, her hareketini, jest ve mimiğini takip ediyordu. Sinem'in kırgın, yorgun, kandırılmış, umudunu kaybetmiş gönlünde, sanki bir çiçek boy vermeye başlamıştı. Yaşadığı zorluklara ve hayal kırıklıklarına rağmen.

Nazenin buna sevinse mi yoksa yine kalbi kırılır diye endişe mi etse bilemeyip, sessiz kalırken, Birce söylene söylene içeri girdi.

"Ben kocama yakın olayım diye Akdağ'a tayin isteyip ev taşıyorum. Ama bilin bakalım kocam o sırada nerede?" Durup kızlara baktı ve daha da sinirlenerek, "Ankara'da," dedi. "Eski evimizde, eski görev yerimde. Ya, bu şaka mı?"

Sinem ve Nazenin bu isyana gülüp bir an için bakıştı. Aynı anda gülerek, "Yazık be," dediklerinde Birce ikisine de ters ters bakmış, bu kez onlara söylenmeye başlamıştı. Kızlarla atışmak, sohbet etmek, gülmek, bazen ise sessiz kalmak bile iyi geliyordu Nazenin'e.

Böylece Zait'ten, Veronika'dan, Başkan'dan ve sevdiği ama kendisine küs olan adamdan aklını biraz olsun uzak tutabiliyordu. Hafta boyunca, kızların

ev temizliğine ve eşyalarını yerleştirmelerine yardım etmiş, gece olunca kendi evine geçmişti. Tıpkı üniversite yıllarındaki gibi aynı evi paylaşıp gece yarılarına kadar sohbet etmek iyi geliyordu hepsine.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyanan Nazenin, kahve yapıp balkona çıktığında gözü yan balkona ilişti. Metehan'ın balkonuna. Kaç gün olmuştu görüşmeyeli, konuşmayalı?

Neredeyse bir hafta, diye geçirdi içinden. Kendisinin yaptığı o aramadan sonra bir daha hiç konuşmamışlardı. Onun hiçbir şekilde aramamasına, nasıl olduğunu sormamasına şaşırıyordu Nazenin. Ayrı oldukları dönemde bile elini üstünden çekmeyen adam, şimdi gölgesini bile üstüne düşürmüyordu. *Ne acı.*

Sıkıntıyla daralan göğüs kafesine elini bastırıp titrek bir soluk aldı. Gözlerine dolan yaşları parmak uçlarıyla silip evine girdi ve doğruca yatak odasına ilerlerdi. Üstüne beyaz gömlek, ceket ve pantolondan oluşan bir takım giyip saçlarını topuz yaptı. Yatak odasından çıkmak üzereyken günlerdir komodinin üstünde duran yüzüğe ilişti gözleri. Parmak uçlarıyla dokundu yüzüğe ve alıp ceketinin iç cebine koydu. Sanki yüzüğe yakın olursa ve yüzük kalbinin üstündeki o cepte durursa Metehan'a da yakın olacaktı.

Kendi kendine başını sallayıp, iç çekerken sonunda odadan çıktı. Ayağına ince topuklu beyaz ayakkabılarını giydi ve evden de ayrıldı. Sinem ve Birce hâlâ uyuduğu için onları hiç rahatsız etmemiş, uyandıklarında haberleşir diye düşünmüştü.

Kapıda bekleyen aracına yaklaştığında, Emre ve Levent'le kısaca selamlaşıp nasıl olduklarını sordu. Makam aracının önünde ve arkasında sıralanan zırhlı araçlara göz ucuyla baktı ve Kaplan Timi'ni şu an komuta eden Yüzbaşı'yla selamlaştı. Abisi hâlâ Ankara'daydı ama timi burada kendisini korumakla görevliydi.

Araca geçip hareket ettiler. Birkaç dakika içinde askeriye kapılarından çıkıp şehir içinde ilerlemeye başladılar. Beş araçlık konvoy tampon tampona ilerlerken Nazenin çantasından çıkardığı bir dosyaya göz atıyordu. Tam o sırada Levent'in, diyengergin sesini duydu. Nazenin soruyla başını kaldırıp dikiz aynasına baktı ama Emre'yle göz göze geldi.

"Ne oluyor?"

"Arkamızda sivil bir araç var. Konvoya girdi ama bunu nasıl yaptı, anlamadım," diyen Emre gerilmişti.

Levent de aynı gerginlikle, "Tampon tampona gidiyoruz, zerre boşluk yok diyoruz ama biri giriyor konvoya," derken kulaklığına dokundu.

"Yüzbaşı'm, arkamızda beyaz bir araç var. Plakası..." deyip aynaya baktı. "07 ATB 20!" diye plakayı söylediği esnada arkasındaki aracı, koruma araçları sıkıştırmaya başlamıştı.

"07 ATB 20! Aracını sağa çek ve dur!" diye anons duyulurken Nazenin omzunun üstünden arkaya baktı. Aracı kullanan bir kadın mıydı? Sürücüyü görebilmek için biraz daha arkasına döndü. Evet. Genç bir kadın sürücü, aracının arkasına dayanmış koruma araçlarından kurtulmak için elini camdan çıkararak hareket yapıyordu. *Beni bir salın*, der gibiydi.

Nazenin gördüğü hareket karşısında kahkaha atarken, "Yahu, sakin olun, belli ki yanlışlıkla girdi konvoya," dese de az evvelki anons tekrarlanmıştı.

Kadın sürücü zorla aracını konvoydan çıkarıp, sağa çekerken camını da açmış, başını dışarı çıkarmıştı.

"Ne sıkıştırıyorsunuz, kardeşim? Allah allah ya! Yanlışlıkla girdim konvoya."

Kadının bağırışını duyan Nazenin, bir kahkaha daha atarken Emre'nin omzuna dokundu.

"Dur, dur bakayım. Kimmiş bu cengâver Antalyalı, bir tanışalım." Emre ve Levent tedirgince kendisine bakarken, "Durun dedim," diye tekrarlayınca Emre aracı durdurmuştu. Kaplan Timi'nin Yüzbaşısı, zırhlı araçtan inip beresini başına geçirdi ve doğruca beyaz araca ilerledi.

"Aracı kapatıp aşağı inin."

"Pardon?" diye carlayan ses kulaklarına dolarken Nazenin kıs kıs gülüyordu.

"Yahu, belli ki görevlendirmeyle Akdağ'a yeni gelmiş bir devlet memuru bu genç hanım," deyip aracının kapısını açtı ve aşağı indi. Kendisi daha yere ayağını basmadan Kaplan Timi ve Levent de araçlardan inmişti.

"Vali Hanım, bu riskli olabilir," demelerine başını sallamakla yetinip, diğer araca yürürken, genç kadının hâlâ Yüzbaşı'ya çıkıştığını duyuyordu.

"Yüzbaşı'm, hanımefendi belli ki şehrimize yeni gelmiş," dediği esnada gözlüklerini burnunun ucuna indirmişti. Bir ona bir Yüzbaşı'ya bakan kadın aracını durdurup aşağı indi. Üstünü şöyle bir düzeltirken gözlüklerini de gelişigüzel şekilde aracın içine atıvermişti.

"Evet, yeni geldim ve konvoyunuza yanlışlıkla girdim. Nasıl oldu, ben de anlamadım."

Nazenin gülerek, ona elini uzatıp, "Hoş geldiniz, ben Vali Nazenin Tuna," dediğinde genç kadın da elini uzattı.

"Uğur Setenay. Öğretmen olarak buraya atandım," dedi ve tokalaştılar. Nazenin memnuniyetle başını sallayıp, "İsimleriniz ne güzelmiş, Öğretmen Hanım. Şehrimize de uğur getirin inşallah," derken Öğretmen Hanım da az evvelki gerginliğini unutup gülümsemişti.

"Teşekkür ederim."

"Branşınız nedir?"

"Müzik."

Gözleri ışıldayan Nazenin, "Sadece bir öğretmenle değil, bir sanatçıyla tanıştık yani?" deyip gülümsedi. "Ne güzel bir sabah. Siz arkadaşların kusuruna bakmayın. Onlar beni korumak konusunda biraz evhamlılar. Antalya'dan mı geldiniz?"

Öğretmen Hanım başını hafifçe sallayıp, "Denizli'den geliyorum. Denizliliyim," deyince Nazenin daha da heyecanlanmıştı.

"Müzik ve Denizli deyince Özay Gönlüm Usta geldi aklıma. Ruhu şad olsun büyük ustanın," deyip devam etti Nazenin. "Canım Ege'den bir öğretmen, bir sanatçı var şehrimizde. Ne mutlu. Tanıştığıma memnun oldum, başka bir zamanda sizinle yeniden ve uzun uzun oturup konuşmak isterim."

"Memnuniyet duyarım, Sayın Vali'm."

Cevabına tebessüm edip usulca saatini kontrol etti. "Lütfen yolunuza devam edin, Öğretmen Hanım. İyi dersler. Görüşmek üzere ve yeniden hoş geldiniz." Tekrar tokalaştılar.

"Teşekkür ederim. Hoş buldum. Görüşmek dileğiyle."

Herkes araçlarına ilerleyip, yola devam etmeye hazırlanırken aracına binmek üzere olan Nazenin duraksadı ve direksiyon başındaki kadına baktı.

"Öğretmen Hanım..."

"Buyurun, Sayın Vali'm," diyen Setenay Öğretmen, başını aracının camından çıkarmış, kendisine bakıyordu.

"Sizin kebabınız da efsane oluyor. Denizli'ye gitsek bize Denizli kebabı yedirir misiniz?"

Soruyu duyan herkes kıs kıs gülerken iki genç kadın da gülüyordu.

"Sizi bilmem, Sayın Vali'm ama benim bütün maaşı kebapçıya bağışlamam gerekebilir."

Bu sözlerle kısık sesli gülüşler kahkahalara dönerken, Nazenin de gülerek, "Hadi ya, o kadar diyorsun," dedi.

"Valla öyle, Sayın Vali'm. Bizim kebabı artık sadece ayın sonunu düşünmeyenler yiyor."

"Bak, bu olmadı, Uğur Setenay Öğretmen'im. Kurşunlanmış aracımın kredisini kebaptan önce düşünmem gerekiyor."

Herkes bir kere daha gülerken birbirlerini sessiz bir baş hareketiyle selamladılar. Öğretmen Hanım yoluna devam ederken, Vali Hanım da aracına geçmişti ve yeniden hareket etmişlerdi.

"Levent..."

"Emredin, Sayın Vali'm."

"Ulan, 7 plakalı, bembeyaz şahıs aracından suikastçı mı olur? Siz de iyice paranoyak oldunuz."

"Orası hiç belli olmaz, Sayın Vali'm. Biz önlemimizi alalım da."

Usulca başını sallayıp iç çekti. Onlara da hak vermiyor değildi. Herkes işini yapmaya çalışıyordu sonuçta.

Biraz evhamlı başlayan gün gayet sakin devam ederken Nazenin birkaç misafir ağırlamış, birkaç dosya okuyup gerekli imzalarını atmıştı. Saat beşi gösterdiğinde valilik binasından çıkıp kendisini bekleyen aracına geçtiğinde, gözleri yorgunlukla kapanmak üzereydi.

Emre aracı hareket ettirdiği esnada telefonuna peş peşe mesajlar düşmeye başladı. Kızlar mesaj grubundan yaptıkları yemeklerin fotoğraflarını atmış ve *seni bekliyoruz*, diye yazmıştı. Mutlulukla gülümseyip, soluklanırken bu kez telefonu çalmaya başladı. Arayan babasıydı. Bir an tedirgince ekrana bakıp, aramayı cevaplamadan önce derin bir nefes aldı.

"Baba..."

Karşı tarafta anlık bir sessizlik sürdükten sonra, "Nazenin," dediğini duydu.

"Efendim."

Nefesini tutup bekledi. Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu ama bekliyordu.

"Paket teslim edilmek üzere yola çıktı. Haberin olsun ve çok dikkat et."

İşte duyduğu bu haberle ne beklediğini hatırlamış oldu. Sıkıntıyla kıpırdanıp, "Allah yardımcınız olsun," dedi sadece.

Ardından da babası, "Dikkat et," diye yineledi sözlerini ve telefonu kapadı.

Elindeki telefona öylece bakan Nazenin, Cansel'in, yani Veronika'nın kazasız belasız teslim edildiği bilgisini alana kadar gözünü dahi kırpmayacağını biliyordu. Gerginlikle boynunu sağa sola yatırdı. Ardından telefonun kilidini açıp mesajlara girdi. Altlarda kalan Metehan'ı bulmaya çalışırken bir kez daha burkuldu yüreği. Konuşmadığı gibi bir mesaj bile atmamıştı adam ama o atacaktı.

Seni seviyorum. Dikkat et.

Mesajını gönderdi. Sonra durup düşündü. Ona bu sözleri ilk kez mesaj atıyordu. Böyle bir zamanda aralarında kırgınlık varken ona bunu söyleyeceğini hiç düşünmemişti. Ama zaten düşünmediği ne varsa hep başına geliyordu.

***

Cansel'i teslim edecekleri buluşma yerine giderlerken Metehan sessiz ve gergindi. Tıpkı Andaç ve Pençe Timi gibi... Sıkıntıyla soluklanıp, aracın

camından dışarı bakarken, "Hâlâ konuşmadınız mı?" diye fısıldayan can kardeşine döndü. Sözlü cevap vermek yerine başını sağa sola solladı önce ama dayanamayıp birkaç kelime etti.

"Aradı aslında ama ben pek konuşmadım."

Andaç, *anlıyorum*, der gibi başını sallarken, "Üzülmüştür," diye fısıldadı. Ne Nazenin'e ne de Metehan'a kıyabiliyordu. Metehan'ın yerinde başka biri olsa Nazenin'i üzdü diye ortalığı ayağa kaldırırdı ama Metehan başkaydı. O Can'dı. Tıpkı kız kardeşi Nazenin gibi Can...

Metehan onun ağzından dökülen tek kelimeden anlamıştı dostunun karmakarışık duygularını. Ama dönüp de gözlerine bakamamıştı. Elif'i düşünmüştü bir an için. Biri kardeşinin gönlünü kırsa ne yapardı, ne hissederdi? Yüreği kaynamıştı öfkeyle. Acaba Andaç da bana böyle öfkeli mi sorusu aklına gelirken, "Öfkeli misin bana?" diye fısıldadı. Andaç birkaç saniye durup düşündü.

"Hayır," dedi net bir şekilde. "Sadece üzgünüm. Çünkü biliyorum ki Nazenin üzgün, sen üzgünsün," derken içinde bulundukları araç yavaşlayıp durdu. "Sonra konuşuruz muhakkak ama şimdi şu kaltağı verelim," diyen Andaç araçtan inerken Metehan da ayaklanmıştı ki telefonu titredi. Ekranda, Memleket Gözlüm yazıyordu. Mesaj tabii ki Nazenin'dendi. Günler önce konuşmak için ilk adımı attığı gibi günler sonra da mesajla ilk adımı yine o atmıştı. Usulca nefes alıp bildirime tıkladığında mesaj göründü.

Seni seviyorum. Dikkat et.

Yüreğinde sıcacık bir şey akıp gitti sanki. Az evvel sakin olan solukları da kalp atışları da sekteye uğradı. Kısacık mesaja birkaç saniye bakıp, tebessüm ederken artık bu hamleyi de cevapsız bırakmaması gerektiğini biliyordu. Eğer buna da cevap vermezse ilişkileri hiç istemedikleri bir noktaya sürüklenecekti. Farkındaydı.

Ben de seni seviyorum. Dikkat et, diye yazıp gönderdi ama yetmedi yazdığı. Bir mesaj daha attı.

Naz'ım...

Bu hitabın ona *seni seviyorum*, demekten daha çok şey anlattığını biliyordu. Mesajların iletildiğini gördü, onları açtığını gösteren işaretin ekranda belirmesini de beklemek isterdi ancak görevi vardı. Telefonu cebine atıp *görünce cevap yazar nasılsa*, diye mırıldandı ve arabadan indi.

Cansel, Yusuf ve Aybars'ın kollarının arasında eski bir depoya götürülürken, yanlarındaki Polis Özel Harekât Timi ise çevre güvenliği alıyordu. Az ileriden kendisine yaklaşan Seyfettin Paşa ve Cihan Başkan'ı bekleyip onlarla birlikte depoya girdi. Andaç birkaç adım önlerinden gidiyor ve Cansel'i gölge gibi takip ediyordu.

İçeri girip etrafı kontrol ettikten sonra beklemeye başladılar. Yarım saat süren gergin bekleyişin sonunda Rus istihbaratı depoya giriş yapmıştı.

"Anlaşmaya uymanıza sevindik," diyen adama ters ters bakarlarken adam ise yalnızca Cansel'e bakıyordu.

"Veronika. Gel," demesiyle Yusuf, komutanlarına ve istihbarat başkanı Cihan'a baktı. Hepsi başını usulca sallayınca kadının ellerindeki kelepçeyi çözdü.

Kelepçeler yüzünden tahriş olan bileklerini ovan Veronika, onları ardında bırakıp az evvel konuşan meslektaşına doğru yavaşça ilerledi. Adamın önünde durup, gözlerine bakarken, "Geldim," dedi usulca ve sustuğunda başka bir ses duyuldu. Islık sesi gibi bir ses, sessiz deponun içinde yankılanıp hedefine ulaştığında, adam artık hayatta değildi.

Cansel saliselerle başını sola yatırıp arkasından gelen merminin adamın alnına saplanmasına yol açmıştı.

Ne olduğunu anlamaya çalışan herkes silahını çekerken Rus ajanları tek tek yere yığıldı. Beş saniye bile sürmeden yedi ajanı yere seren o silahın sesi sustu. Cansel önünde serili cesetlere bir kez olsun bakmadan arkasına döndü ve şaşkın adamlara bakıp bıyık altından güldü.

"Ne oluyor, lan?" diye mırıldanan Andaç, sırtını yasladığı Metehan'dan cevap beklemiyordu elbet ama ne olduğunu da anlamaya çalışıyordu. Tıpkı diğerleri gibi.

"Ve... ro... ni... ka..." Kesik kesik dile gelen ismi kimin söylediğini görebilmek için Veronika'nın ardına baktılar. "Şahane bir oyuncusun, hayatım. Tıpkı benim yetiştirdiğim gibi."

İşte bu sözlerle hepsi anlamıştı karşılarında kim olduğunu. Şaşkınlıkları daha da artarken Seyfettin Paşa, "Geldi kalleş piç," demişti. O esnada gölgelerin arasından çıkan adamın yüzünü gördüler.

Zait'ti bu.

"Bu kadın... Amcasına, bu adama düşman değil miydi lan? Ona mı çalışıyormuş?" diye fısıldayan Andaç başını hafifçe çevirdiğinde, Metehan'la göz göze gelmişti.

Metehan sıktığı dişlerinin arasından, "Ne siktiri boktan bir oyunun içindeyiz biz, ulan?" derken Veronika yıllarca düşmanı gibi gösterdiği, ailesini katleden adama, amcasına yaklaşıp sarıldı.

"Ulan, karı bizi kandırdı diyorduk da... Kendi ülkesinin istihbaratını bile kandırmış," diyen Yusuf'un sözlerini duyan Zait onlara bakıp, kıs kıs gülerken Veronika'yı kolunun altına almıştı. Bu esnada ise yerde yatan istihbaratçılara bakıp bıyık altından güldü.

"Yazık... Türk askerleri tarafından öldürülen istihbaratçılar..." deyip du-

raksadı. Çok beklemeden de devam etti. "Bu olay iki ülkeyi savaşa bile götürür. Çok üzüldüm."

Cihan Bey sırtını dayadığı Seyfettin Paşa'yla göz göze gelirken, "Amına koduğumunun piçine bak, her şeyi ayarlamış," dedi. Silahlarının namluları Zait'i hedef alıyordu ancak çevrelerini saran ve her geçen dakika kalabalıklaşan Zait'in adamları da kendilerini hedef almış durumdaydı. Pusuya düşmüş, çok fena şekilde köşeye sıkışmışlardı.

"Depo boştu," diyen Uygur'un fısıltısını duyan Zait yine güldü.

"Deponun alt katı olduğunu bilmeyince..." dedi ve gözlerini hepsinin üstünde tek tek gezdirdi. "Saatler önce burayı tıpkı sizin gibi Ruslar da didik didik aradı ancak hiçbir şey bulamadılar. Eğer bulmuş olsalardı şu an hayatta olurlardı." Sözlerinin ardından herkesi inceleyen o gözleri, Metehan'ın üstünde fazlasıyla oyalandı. "Küçük Kılıçarslan... Görüşmeyeli nasılsın?" deyip gülmeye başlamasıyla, Metehan'ın gözlerinden alevler çıkmıştı sanki.

"Seni ellerimle boğacağım, it Zait. Yemin olsun, bunu yapacağım," diyen öfkeli sese imalı imalı gülen adam, bu kez Cihan Başkan'a dönmüştü.

"Beni yakalamak için baskın yapılan o operasyondan sonra kariyerinde hızlı bir yükselişe geçmiştin, değil mi Cihan Başkan?" Durdu ve gülmekle gülmemek arasında kalmış bir surat ifadesiyle devam etti. "Tabii beni yakalamak, altın tavuğu yakalamak gibi."

Cihan Başkan da ona tıpkı onun gibi bir ifadeyle bakıp, "Ona *altın tavuk*, demezler, Zait," dedi. "*Altın yumurtlayan tavuk*, derler de sen altın sıçsan da olmaz. Elbet bir gün oynadığın bu oyunların sonu gelecek." Zait duyduğu sözlerden hoşlanmamış, sinirle solumuş ve gözlerini asıl düşmanına dikmişti: Seyfettin Tuna'ya.

"Benim oyunlarım bitmez, değil mi Seyfettin? Sen iyi bilirsin." Bir an için gözleri Andaç'a döndü ve pis pis güldü. "O gün yanındaki çocuk buydu demek... Ölen senin annen miydi Küçük Tuna?"

"Lan, senin çeneni sikerim, piç kurusu," diye öne atılan Andaç'ı, Metehan yakalamış ve durdurmuştu.

Onun kulağına yaklaşıp, "Sinirimize dokunmak için yapıyor, yapma," diye fısıldadı.

Zait yeniden Seyfettin'e baktı. "Ee, Paşa, bu küçük Tuna'nın bir küçüğü daha varmış. Hiç söylemiyorsun. Hem de kızmış." İşte bu sözler ortamı buz gibi yapmıştı. Var gücüyle Andaç'ı tutan Metehan, duyduğu sözlerle başını adama çevirmiş, gözleriyle onu öldürebilmeyi dilemişti. Bir adım atıp ona saldırmaya yeltenecekti ki bu kez Andaç onu tuttu.

"Kendi sözlerini unutma, biraderim. Sinirlerimizi bozmak için konuşuyor."

"Yoo. Bu kez sinirlerinizi bozmak için konuşmuyorum, Küçük Tuna," deyip onlara doğru bir adım daha attı ve güldü. Acımasızca bir gülüştü bu. Altında birçok ima barındırıyordu. "Bu kez kaybettiğiniz birini belki bulabilirsiniz diye konuşuyorum."

Seyfettin Paşa, "Kimi kaybetmişiz?" diye atıldı resmen. Az önce duyduklarıyla birlikte, şimdi duyacakları yüzünden de donmuşlardı sanki. Zait onlara ağır ağır, yavaş yavaş baktı, baktı ve kahkaha attı.

"Kızın nerede, Seyfettin?"

İşte bu soru hepsini şok etmişti sanki. Seyfettin Paşa kocaman açılan gözleriyle Zait'e baktı bir süre ve ona bakmayı sürdürürken, "Metehan..." dedi. "En son sen mi konuştun kızımla?"

Metehan korku bürüyen gözlerini Zait'ten çekip Seyfettin'e baktı. "İki saat önce mesaj attım," dedi. "Cevap vermiş olmalı."

Zait bir kez daha gülüp, "Telefonuna bak o zaman, Binbaşı," dedi. "Bak bakalım, sevgilin cevap verebilmiş mi?" dediği anda, Metehan cebindeki telefonu eline aldı ve ekrana baktı. Bildirimlerde hiç mesaj yoktu.

Mesaj uygulamasına girip Nazenin'le olan sohbet sayfasını açtı bu kez. Kendi yazdığı mesajla karşılaştı. Mesajının iletildiğini görmüştü zaten ama o mesajların açıldığına dair hiçbir işaret yoktu.

Zar zor yutkunup, Andaç'a göz ucuyla bakarken, "Karını ara," dedi sadece. Andaç tepkisiz bir şekilde yüzüne bakarken dişlerinin arasından tekrarladı sözlerini. "Karını ara, Andaç. Birce'yi ara. Ve Nazenin'i sor."

Andaç başını sallayıp tedirgince telefonunu eline aldı. Birce'yi arayıp kulağına telefonu dayamıştı ki arama cevaplandı.

"Birce..."

"Andaç, Nazenin yok!" diyen feryat eder sesi duymasıyla telefonu tutan eli uyuştu sanki. Bir an idrak edemedi duyduklarını. "Araç konvoyuna saldırmışlar," deyip ağlayan sesi herkes duyarken telefon hızla yere düştü ve zemine çakılıp kırıldı.

Andaç hâlâ diğer elinde duran silahı kaldırıp Zait'i hedef alırken, "Laaan!" diye attığı feryat depoda yankılandı. "Nerede kardeşim?"

Soruyu duyan Zait yine gülüyordu ama bu kez geri adımladı ve korumalarının ardına saklandı.

"Pek güzel bir yerde değil," deyip koruma ordusunun ardında kaybolan adamın peşinden koşacaktı ki içeriyi inleten bir ses duydular. Yere çarpan bir bedenin sesiydi bu. Andaç hızla başını arkaya çevirip Cihan Başkan'ın ayakları dibine yığılan babasını görünce durdu.

"Baba!" diye bağırdı. Herkes Seyfettin Paşa'ya yönelirken Zait geldiği o gizli yerden kaçmayı başarmıştı.

Deponun içinden yükselen bağırış sesleriyle, kapı önünde duran Polis Özel Harekât timinden birileri içeri girmişti.

"Aşağıda gizli geçit var, kaçıyorlar," diye onları bilgilendiren Cihan, ömürlük dostunun yanına diz çöküp başını elleri arasına aldı. "Seyfettin! Kardeşim, aç gözünü. Seyfettin! Paşa..." derken sırtını yasladığı adamın ardında bıraktığı o boşluğun ağırlığını yüreğinde hissediyordu.

"Baba! Baba, kalk. Baba!" diye yanında biten Andaç, etrafa şöyle bir bakıp bağırdı bu kez. "Ambulans çağırın."

Onlar Paşa'nın, yüreği evladını kaybetmenin korkusuyla durma noktasına gelen babanın başında beklerken Metehan hâlâ aynı yerde duruyor ve Zait'i son gördüğü noktaya bakıyordu.

"Abi..." diyerek, usulca omzuna dokunan Aybars'ın sesiyle kendine gelip başını hızla salladı.

"Yok, yok. Olmadı bir şey. Nazenin çoktan evine gitti. Evinde, güvende. Yok, oğlum, saçmalamayın. Onca adam var yanında. Onu koruyor. Alamaz Nazenin'i."

"Abi..."

"Siktirtme abini, lan!" diye bağırıp birkaç adım sağa, daha sonra birkaç adım sola koşturdu. Elindeki telefonu hatırlayıp arama tuşuna bastı. "Mesaj attım, oğlum. *Seni seviyorum*, dedim. Onu görecek daha. Sonra cevap verecek. *Uyumadım, dönmeni bekliyorum*, diyecek. Ben de *sen uyu, anahtar var, gelince yanına yatarım*, diyeceğim. Saçmalamayın. Olmadı bir şey."

Kendi kendine sayıklarken bir yandan da Nazenin telefona cevap versin diye bekliyordu. Telaşla, korkuyla ve kabullenmeyi reddederek...

Telefon açılmadıkça yüreğinde bir yangın boy veriyordu sanki. Göğsünün sol tarafında bir ağırlık, bir acı vardı. Nefesini döndürmesine engel olan, zihnini ele geçiren, mantığını bitiren...

Arama cevapsıza düşeceği esnada telefon açılınca derin bir soluk alacaktı ki, "Metehan, benim, Sinem," diyen ve ağlayan o sesi duydu.

"Sinem... Nazenin'in telefonu neden sende?"

"Metehan..."

"Ne?"

"Nazenin yok."

"Ölüm ardıma düşüp de yorulma,
Var git ölüm, bir zamanda yine gel.
Akıbet alırsın, koymazsın beni,
Var git ölüm, bir zamanda yine gel, yine gel, yine gel.
Var git ölüm, bir zamanda yine gel, yine gel, yine gel."

18. BÖLÜM

Ne demekti bu?

Nazenin yok, ne demekti?

Nasıl olmazdı Nazenin?

Nasıl olmuştu da pusuya düşmüşlerdi?

Nasıl olmuştu da onu kaçırmışlardı?

Aklı almıyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki resmen canı yanıyordu.

"Nasıl?" diye fısıldadı buz gibi bir sesle. Sinem içini çeke çeke, "Araç konvoyunun önüne ve arkasına yabancı araçlar yaklaşmış," dedi. "Araçlar patlayıcı doluymuş. Saniyeler içinde havaya uçmuşlar. O esnada da başkaları sarmış etraflarını. Nazenin'i almışlar."

Duyduklarının şokuyla başını usul usul sallayan Metehan, telefonu kapatıp bomboş bir ifadeyle etrafına baktı.

Seyfettin Paşa, çocukluğundan beri tanıdığı, dimdik duruşuna hayran olduğu o kocaman adam yerde bilinçsizce yatıyordu. *Can kardeşim*, dediği dostu babasının başında gözyaşı döküyor, kendi babası ise ömürlük dostunun boynundaki şahdamarına korkuyla dokunuyordu.

Bu esnada depoya giren sağlık görevlileri derhal müdahaleye başlarken Andaç istemese de babasından uzaklaştı ve aklına yeni gelmiş gibi başını kaldırıp Metehan'a baktı. Baktığı gözlerdeki ifadesizlik, soğukluk ilk fark edilendi ama o duyguların altındaki acıyı, öfkeyi, korkuyu ve sevdayı görüyordu. Birkaç adımla ona yaklaşıp, "Metehan..." dedi.

"Nazenin nerede, Andaç?"

Zar zor yutkunup, "Bilmiyorum, kardeşim," dedi. "Ama bulacağız."

***

Seyfettin Paşa hastaneye götürülüp, anjiyo olurken Cihan Başkan ise istihbarat birimlerini harekete geçirmişti. Herkes dağ, taş, tepe demeden Nazenin'i arıyordu.

Bu sessiz bekleyiş tam iki gün sürdü. Ne bir haber ne de bir ipucu vardı ondan geride.

Onu kaçıran Zait de daha hiçbir girişimde bulunmamıştı. Nazenin'i her

nereye kaçırdıysa sır gibi saklıyordu. Bağlantı kurmuyor, ondan bir haber dahi vermiyordu. Bu sessizlik ise herkesi daha da geriyordu.

İstihbaratın harekât merkezinde Nazenin ve korumalarının pusuya düşürüldüğü güzergâhtaki güvenlik kameralarını bilmem kaçıncı kez izleyen Metehan, yorgun gözlerle ekrana bakmayı sürdürürken yanında bir hareketlilik oldu.

Önüne konan kâğıt çay bardağına ilişti gözleri, ardından başını çevirdi ve annesini gördü. Tıpkı kendisi gibi üzgün, yorgun ve ağladığını belli eden kıpkırmızı gözlerine baktı.

"Meliha duymuş," dedi annesi sadece. İki gün boyunca olup bitenleri Meliha Hanım'dan gizlemişlerdi. Ancak daha fazla gizleyemeyecekleri için Andaç annesine her şeyi anlatmıştı.

Kocasının kalp krizi geçirdiğine mi üzülsün yoksa kızının kaçırılıp resmen yok olduğuna mı delirsin, Meliha da bilememişti. Duyduklarıyla yalnızca susmuştu. *Şimdilik.* Ama yakında büyük bir duygu patlaması yaşayacağı aşikârdı.

"Oğlum..." dedi Melek Hanım usulca. "Biraz uyusan. Az da olsa dinlensen. Böyle devam edersen Nazenin'i bulana kadar kendinden geçecek, bir yerde bayılıp kalacaksın yorgunluktan."

"Kendimden geçmemiş gibi mi duruyorum, Melek Hanım?"

Melek, oğlunun duygusuz, buz gibi sesle verdiği bu cevaba zorla yutkunarak karşılık verdi. Tek kelime daha edemeden, ayaklanıp oradan çıkan Melek, kapıda kocasıyla karşılaşınca gözlerine dolan yaşları gizlemek için başını eğmişti. Cihan ise çoktan görmüştü karısının gözlerindeki o tomurcukları.

Kadının çenesini kavrayıp başını kaldırdı ve alnından usulca öptü. Çalışma saatleri içinde, işyerindeki kimliklerine büründükleri zamanlar asla birbirleriyle yakınlık kurmazlardı. Şu an gerçekleşen bu sahne meslek hayatlarında bir ilkti.

"Onu hiç böyle görmedim."

"Çünkü daha önce hiç âşık olmamış, sevdiği kadını kaybetmenin eşiğine gelmemişti, Melekçiğim."

Melek Hanım başını sallayıp, "Doğru," dedi. "Onu bulabilecek miyiz Cihan? İki gün oldu, sahadaki kimseden haber gelmedi. Korkmaya başladım."

Cihan Bey de üzgün, gergin, öfkeliydi ama her zamanki gibi sakin görünmeyi başarmaya çalışıyordu. "Bulacağız. Başka bir ihtimali düşünme bile," deyip karısının elini güven vermek ister gibi sıktı. Ardından onun çıktığı odaya girdi.

Odanın ortasına konumlanmış oldukça büyük masaya ilerleyip oğlunun sağ çaprazına, masanın başına oturdu. Hiç ses etmeden göz ucuyla ona baktı.

Çatık kaşlarının altından duvardaki dev ekrana yansıtılan kayıtları tekrar tekrar izlerken, bir yandan da saçlarını karıştırıp ara ara da çekiştiriyordu. Ancak bu hareketleri bilinçsizce yaptığı belliydi. Gözleri kamera kayıtlarını izliyordu fakat aklı bambaşka yerdeydi. Nerede olduğunu da gayet iyi biliyordu.

"Andaç gelecek az sonra. O gelene kadar biraz dinlen, Metehan. Sonra devam edersin."

Sözlerine itiraz edecekti ki babasının keskin bakışlarını görüp söylemek istediklerini yuttu. Biraz hava almak, kafasını toplamasına yardım edecekti, farkındaydı. O yüzden ayaklanıp, kapıya yönelirken parkasını üstüne geçirdi, ceplerini yokladı. Sigara paketini kumaşın üstünden hissedip yürümeye devam etti ve dışarı çıktı.

Binanın arka kapısından bahçeye ulaşıp, çimlere basarak ilerledi ve en uzak, en tenha yere gidip oturdu. Sırtını bahçe duvarına dayayıp gözlerini kapadı. Karnına doğru çektiği bacaklarına sardı kollarını ve başını eğip dizlerine alnını dayadı.

Öylece kaç dakika durdu, bilmiyordu. Ancak kendine gelmesini sağlayan şey Andaç'ın dokunuşu olmuştu. Yanına oturmuş, omzunu usulca kavramış olan dostuna baktı ifadesizce. Onun uzattığı sigarayı alıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Çakmağı çakan dostuna doğru eğilip sigaranın ucunu tutuşturdu.

İkisi de uzun süre hiç konuşmadı. Tek yaptıkları peş peşe sigara yakmak, içmek ve söndürmekti.

"Seyfettin amca nasıl? Meliha anne? Birce ve Sinem?" diye fısıldarken yalnızca kendisinin değil, birçok kişinin şu an Nazenin için korktuğunu, endişe duyduğunu hatırladı. Yüreğindeki ağırlık daha da arttı sanki bu aydınlanmayla.

"İyi değiller. Hiçbiri iyi değil," deyip susan Andaç sessizce önüne bakıyordu. Derin bir nefes alıp yeniden konuştuğunda, sesinin titremesine engel olamamıştı. "Babam buraya gelmek ve operasyonu takip etmek istiyor, annem onu göndermek istemiyor ve kızı için ağlıyor. Birce ve Sinem mahvolmuş durumda. Sürekli ağlıyorlar, mantıklı düşünme diye hiçbir şey kalmadı onlarda. Kerem kafayı yedi desem abartmam."

Metehan usulca, "Sen?" dedi ve başını çevirip can kardeşine baktı.

O da aynı şekilde, "Sen?" diye sorunca yine sustular. Bir süre daha sessizlikle geçip gittiğinde ilk konuşan Andaç oldu. "Kardeşim lan o benim. Gözümden sakındığım, yıllarca bir soluk mesafesinde gezerek koruduğum, yanına hiç kimseyi yakıştıramadığım, herkesten kıskandığım... Canım o benim. Şimdi nerede ve ne halde olduğunu düşünmek..." derken sesi titre-

miş, gözlerinden yaşlar süzülecek gibi olmuştu ama tutmuştu Andaç, onları tutmayı başarmıştı. "Sen nasılsın peki?" diye tekrar sorusunu yinelediğinde, Metehan başını sağa sola salladı belli belirsiz.

"Bomboş, yalnız, korku dolu, öfkeli..." Durup Andaç'ın gözlerine baktı. "Ve çok âşık ama sevdiği kadını kaybetmiş gibiyim." Başını yeniden dizlerine yaslayıp içindeki tüm nefesi verdi tek seferde. "Onu istiyorum. Yeniden kollarımın arasında ve sağ salim şekilde istiyorum, Andaç. Bir daha yanımdan ayırmamak için içime katıp saklamak istiyorum," deyip bir anda ayaklandı ve elini ona uzattı. "Hadi. Daha çok işimiz var. Kalk," deyip Andaç'ı kaldırdı. Binaya geri dönmek için yürümeye başladı. Andaç ise birkaç adım önünden ilerleyen dostuna, onun sakinliğine, sağlam durmaya çalışmasına şaşırmıştı. Normalde Metehan'ın ortalığı kasıp kavurması, yıkıp dökmesi gerekirdi. Ancak hiç öyle tepkiler vermiyordu.

Sanki duyguları alınmıştı ya da donmuştu. Gözlerinin feri bile sönmüş, gözbebekleri matlaşmıştı. Tüm duygularını kapatmış, yalnızca Nazenin'i bulmaya odaklanmış gibiydi. Metehan'ın nerede patlayacağını kestiremiyordu. Ancak yaşayacağı o duygu patlamasıyla bulunduğu ortamı yerle bir edeceğini, onun da yerle bir olacağını tahmin ediyordu. O yüzden ürkek ürkek bakıyordu dostuna. Her an tetikte bekliyordu.

Ancak beklediği o isyan, o yıkım ve yıkılış aradan iki gün daha geçmesine rağmen hâlâ gelmemişti. Toplam dört gündür Nazenin'den de haber gelmemişti. Metehan yemiyor, içmiyor, uyumuyor, dinlenmiyor, harekât merkezini terk etmiyor, sadece bir haber almayı bekliyordu.

Oturduğu masada kaçıncı günü geride bıraktığını düşünmek bile istemiyordu. Çünkü düşünürse Nazenin'in kaç gündür o adamın elinde olduğunu da hatırlatacaktı kendine ve iplerini koparmak üzere olan beyni infilak edecekti.

Sıkıntılı bir iç çekip, şakaklarını ovarken başına saplanan ağrıyla, Nazenin'in migreni tutmuştur kesin, diye düşündü. Önündeki kâğıda not düştü: *Migren atağı yaşayabilir.*

Sağlık ekiplerine iletilecek bilgiler, diye yazan kâğıttı bu. Üstüne birçok şey not almıştı. *31 yaşında kadın, kan grubu 0 Rh +, 1.60 boy, 48 kilo, bilinen bir alerjisi yok, hastalığı yok, kullandığı ilaç yok.*

Notlara tekrar tekrar bakıp, unuttuğu bir şey var mı diye düşünürken, "Güzel oğlum, canım..." diyen annesini duydu ve başını kaldırdı. Melek Hanım oğlunun not aldığı kâğıdı görüp, dudaklarını kemirirken içi bir tuhaf olmuştu. Her ihtimale karşı hazırlık yapıyordu oğlu. Zor da olsa yutkunup soluklanırken fısıldadı. "Eğer Nazenin seni böyle görürse çok kızar. Kendini neden harap ettin bu kadar, der. Yanılıyor muyum?"

Metehan bu sözlerle resmen acı çekip yüzünü buruşturdu. Derin bir nefes almak istedi ama alamadı. Melek, oğlunun canını yakmak istemiyordu. Ancak onu dinlenmeye ikna etmek istiyordu ve aklına gelen tek yol buydu.

"Anne, yapma. Deme bunu," derken yüzünü öfkeyle sıvazlayıp uzayan sakallarını tırnaklarıyla ters düz etti. Ardından aynı şeyi saçlarına da yaptı.

Melek Hanım onu durdurmak için ellerini tutacaktı ki ayaklanıp odanın içinde yürümeye başladı bu kez. Gözbebekleri yorgunluktan küçülmüş, gözünün beyazını kan bürümüş, gözkapakları davul gibi şişmişti. Hiç iyi görünmüyordu.

"Nerede bu kız? Nerede? Nereye götürdüler onu? Ne yapacaklar?" deyip olduğu yerde sallandı bir süre. İçinde yükselen öfke gözlerine ulaştığı esnada önündeki masaya bir yumruk indirdi. Az evvel oturduğu deri kaplı tekerlekli koltuğu kaldırıp duvara savurdu. Melek Hanım hızla ayaklanıp ona doğru adımlayacaktı ki belini kavrayan kol durmasını sağladı.

"Dur. Dur, Melek, dur."

"Cihan..."

"Dur, yavrum. Atsın öfkesini. Yoksa kendini yiyip bitirecek," dedi Cihan. Metehan küfürler savurup içindeki isyanı gün yüzüne çıkarmak ister gibi bağırdı. Masayı, o koca ceviz ağacından yapılma masayı kaldırıp attı.

Sinirle başını tutup, "Nerede bu kız?" diye öyle bir bağırıyordu ki sesi her yerden yankılanıyordu sanki.

Sonra bir anda durdu. Dermanı kalmayan bacaklarının üstüne boş bir çuval gibi yığıldı. Başı hâlâ ellerinin arasındayken dizlerine doğru kapandı. Olduğu yerde usul usul sallanıyor, sadece sevdiği kadının adını sayıklıyordu.

Bu görüntü karşısında ne Melek Hanım ne Cihan Bey duygularına engel olabilmişti. İkisinin de gözlerinden bir damla yaş düşmüştü sessizce. Oğlunu böyle görmeye daha fazla dayanamayan Melek Hanım geri geri adımlayarak, dışarı çıkarken Cihan Bey ise oğluna yaklaştı. Önüne tıpkı onun gibi diz çöktü ve kollarını sardı evladına.

"Oğlum..." dedi titrek ama dolu dolu bir sesle. "Bulacağız Nazenin'i. Kızımızı o soysuza bırakmayacağız."

"Nasıl bulacağız? Ne halde bulacağız? Ne yapacak ona? Şimdiye kadar ne yaptı kim bilir!" derken başını kaldırmış, karanlık tavana bakıyor ve içini çeke çeke ağlıyordu Metehan.

"Aslanım..." deyip onu avutmaya çalışsa da Cihan da aynı soruları kendine soruyordu. Nazenin'i elbet bulacaklardı ama nasıl, ne halde, neler yaşamış, görmüş olarak bulacaklarını kestiremiyordu. Zait'in ne kadar manyak, psikopat, kindar ve acımasız olduğunu biliyorlardı.

Bildikleri şu an oğlunu toparlamazdı ama ona yalan da söyleyemezdi. Onun yüzünü kavrayıp, gözlerine bakarken gözyaşlarını usulca sildi.

"Sana onu getireceğime söz veriyorum. Ama..." deyip durdu.

Metehan yine acı içinde kıvranıp, "Ama!" diye bağırdı.

"*Yarasız beresiz, kötü şeyler yaşamamış, görmemiş biri olarak getireceğim*, diyemem, oğlum. Bu düpedüz yalan olur."

"Ona ne yapacak? Dövecek mi? İşkence mi edecek?" Durup bir diğer ihtimali düşünürken ellerini önce yumruk yapmış, ardından kendi boğazına sarılıp üstündeki parkanın yakasını açmaya çalışmıştı. "Ya dokunursa?" Dili varmamıştı *ya tecavüz ederlerse*, demeye. Ama bu sözlerinden de kendini parçalarcasına hareketlerinden de anlamıştı Cihan, oğlunun aklından geçenleri.

Dişlerini sıkarak, bir yandan da oğlunun yakasını açıp, nefes almasına yardım ederken gözlerine baktı. "Sakın..." dedi. "Sakın bir daha bunu aklına getirme. O pislikler kızıma dokunamadan alacağım onu. Duydun mu beni? Şimdi kalk ayağa. Toparla kendini. Sen toparlan ki ben de seninle değil, kızımı bulmakla ilgilenebileyim."

Metehan bomboş bir ifadeyle ona bakıp başını salladı. Bir süre sonra yine aralandı titreyen dudakları. "O Ankara'dan dönerken... Çok kızgındım. Öylece gitmesine izin verdim. Sarılmadım, öpmedim, koklamadım. Gözlerine bakmadım. Kırgın gitti," deyip pişmanlıkla alnını babasının göğsüne yasladı. "Aradı beni ama doğru düzgün konuşmadım. O gün mesaj attı. *Seni seviyorum. Dikkat et*, diye yazmış. *Daha fazla uzatma, Metehan, cevap ver*, dedim kendi kendime. Cevap verdim ama görmedi. Göremedi. *Seni seviyorum*, demiştim. Geç kaldım ama. Göremedi."

İnsan zamanın ne getireceğini bilemezdi. Bir dakika sonrasına bile erteleDiğimiz şeyleri yapacağımızın garantisi yoktu. Çünkü hayatın kuralı buydu. Bu kuralı ise hep geç kalınca hatırlar, pişmanlığın ateşinde son nefesimize kadar cayır cayır yanardık.

Oğlunun pişmanlıkla yanışını izleyen Cihan onun başını okşayıp öptü. Tıpkı çocukluğundaki gibi. Yaşı kaç olursa olsun bu koca adam onun çocuğuydu çünkü.

"Nazenin kız, senin onu deli gibi sevdiğini biliyor, aslanım."

Başını kaldırıp, umut dilenircesine baktı babasına. "Biliyordur, değil mi?" dedi.

"Biliyor. Ve bildiği için dayanacak. Sana gelmek, kollarına dönmek için dayanacak."

Metehan yüreğine fısıldanan bu umutlu sözlerle tebessüm etmeye çalışırken, "Daha tatile gideceğiz," dedi. "Sonra ben sanki çok vaktimiz varmış gibi salaklanmayı bırakıp ona evlenme teklif edeceğim. Uyuz babası iyileşip

karşımıza oturacak, *vermem*, diyecek ama biz her türlü alacağız," dedi titrek sesiyle. Gözyaşları ise yanaklarına usul usul akıyordu.

"Tabii, oğlum. Daha düğün yapacağız. Şöyle anlı şanlı, davullu zurnalı. Seni damatlıkla, Nazenin'i gelinlikle göreceğiz. Karşılıklı zeybek oynayacağız baba oğul. Milletin götü geçecek bize bakarken," dediği anda ikisi de kahkahayı basmıştı. "Bizim deli kız o manyak arkadaşlarıyla Ankara havası oynayacak. Pavyoncular..." Bu hayalle bir kez daha gülerlerken Cihan Başkan iyice gaza gelmişti. "Torunlarım olacak ulan benim. Dede olacağım daha. Emekli olamadım ama onlar doğsun, olacağım. Sıçarım işine. Tam zamanlı dede olup torunlarımı büyüteceğim. Melek de torunları olunca emekli olmaya ikna olur, bak gör. Ama gıcık Seyfettin'le ne kavga ederiz, he... En çok seni mi seviyorlar beni mi diye!" Son sözlerle yüreğindeki o ağırlık baş gösterdi Cihan'ın. Dostunun hâlâ hastanede olduğunu hatırlayıp yüreği yandı. "Hele bir ayağa kalksın da. Onu da emekli edeceğim, ulan. Emekli ikramiyesine de Marmaris'ten, bizim evin yanından evi aldıracağım ona, bak gör."

Hem gülüp hem için için ağlarlarken sarıldılar birbirlerine. Bu sırada yanlarına yaklaşan adım seslerini duydular. Ardından da boğuk, ağlamaklı tanıdık sesin sözlerini.

"O hayalleri gerçekleştirmek için kızımı bulmamız lazım, beyler. Hadi!" diyen Melek Hanım, ikisine de şefkatle ve gururla bakıyordu. "Ayrıca bu hayallerinizi Nazenin duysa size küfrederdi. *Bana sordunuz mu amına koyayım*, diyeceğine adım kadar eminim. *Bir de torun değil, torunlar hayali kurmuşsunuz, kaç tane doğuracağıma da karar vermişsiniz*, derdi kesin."

Metehan annesinin bu sözleriyle kahkaha atıp başını tavana doğru kaldırdı. Yüzünü sildi usulca.

"Tam da gelinini tarif ettin, Melek Hanım. Aynen öyle derdi kesin."

"Diyecek. Ama bize ne. Hayal kurmak serbest sonuçta. Sövsün sövebildiği kadar," deyip kıs kıs gülen Cihan, oğlunun yüzünü yeniden kavradı. "Ne bitmesi ne gitmesi ne ölmesi, aslanım," derken ayaklandı. "O iti öldüreceğiz. Kalk ayağa."

***

Babasının desteğiyle ayaklanan Metehan dışarı çıkıp hava almış, biraz olsun sakinleşip harekât merkezine öyle dönmüştü. İçeri girdiğinde ise kendisini bekleyen sürprizle günler sonra ilk kez yüzü güldü. "Seyfettin amca," dedi gayriihtiyari. Seyfettin Paşa oturduğu yerden yavaşça ayaklanırken, Metehan ona doğru adımlayıp, "Kalkma," dediyse de dinlemedi Paşa. Doğrulup bekledi onu. Sonra sessizce durup kollarını açtı ve sımsıkı sarıldılar birbirlerine.

"Ortalık biraz dağınıktı," diye fısıldayan Seyfettin, onun ensesini sıkı

sıkı tutup şakağına dudaklarını bastırırken dudakları titriyordu. "Nazenin Hanım dağınık sever. Onu aratmayayım dedim," demesiyle Seyfettin hem gülmüş hem de ağlamanın eşiğine gelmişti. Peş peşe içini çekip soluklanmaya çalışırken, "Kızını bulacağız, aslanım," dedi. "Hepimiz ona kavuşacağız. Başka bir şey düşünme sakın." Ancak bu sözleri ona değil de kendine söylüyor gibiydi.

Metehan onun sırtını sıvazlayıp, "Kızını bulup getireceğim, Paşa'm," dedi. O sırada içeri giren Demir hepsinin dikkatini çekmeyi başarmıştı.

"Elif Hanım, siz şunu açın," diyerek elindeki belleği Cihan ve Melek'in kızı, Metehan'ın kız kardeşi Elif'e vermişti.

İstihbarat adına çalışan ama dışarıdan bakıldığında normal bir hayat yaşayan bilişimcilerdendi Elif. Annesi tarafından yıllarca bunun için eğitilmişti. Günlük hayatında bir şirkette çalışırken aynı zamanda Milli İstihbarat Teşkilatı adına da çalışmayı sürdürüyordu.

Elif, Demir'in elindeki belleği alırken adamın gözlerine tedirginlikle baktı. Bakışları âdeta *bunun içinde ne var*, der gibiydi. "Bu ne?" diye sordu.

"Ben de bilmiyorum. Az evvel kurye tarafından güvenliğe bırakılmış. Kurye sorgulandı, kimlik bilgilerine bakıldı ancak normal biri. Olup bitenle alakası yok. Kargoyu getirme şanssızlığını yaşamış, hepsi bu."

Elif başını sallayıp, belleği önündeki bilgisayara yerleştirirken, annesi de yanındaki bilgisayarın başına oturmuş, bir şeyler yapıyordu.

"Yer tespiti yapabileceğimiz en ufak bir ipucu da olsa bulmaya çalışacağım," diye ne yaptığını açıklayan Melek Hanım, kızına usulca başını salladı ve Elif görüntüyü dev ekrana yansıttı.

Ekranda Zait belirdiği an hepsi küfretmeye başlamıştı. Dişlerini ve yumruklarını sıkmış, ekrana öfkeyle bakan Metehan'ın omzunu, birkaç saat önce yanlarına gelen Albay Kutluhan Kutalmış tutuyordu. "Sakin, aslanım," diye de fısıldıyordu. Andaç'ın gözleri ise ekran ve babası arasında mekik dokuyor, ona yine bir şey olmasının korkusunu iliklerine kadar yaşıyordu.

"Seyfettin... Ölmemişsin," diyen Zait bir süre kahkahalar atarak güldü. "Buna ne kadar sevindim, bilemezsin. Çünkü kızına yaşatacağım her şeyi görmeni istiyorum."

Kenara çekildiği an içeride derin bir sessizlik oluştu. Elleri ve ayaklarından zincirlerle bağlanıp havada asılı şekilde duran Nazenin'i herkes net bir şekilde görebiliyordu. Metehan çenesini ve dişlerini kilitlenircesine sıkarken dişlerinden çıkan gıcırtı sesi odaya doluyordu.

Gözlerinde öfke ve korku aynı anda gezerken, "Piç kurusu!" diye var gücüyle bağırıp ekrana doğru atıldı. Eğer yapabilse o ekranın içinden geçip Zait'i öldürür, Nazenin'i ise kollarına alırdı. "Allah'ın cezası it. Orospu çocu-

ğu!" Bağırarak, ekrana hamle yapmaya devam ederken, Demir ve Kutluhan Albay bedenini sarmış, onu tutmaya çalışıyordu.

Seyfettin Paşa kızının görüntüsüne bakıp, sessizce gözyaşı dökerken Andaç şok geçirmiş gibiydi. Ne tepki veriyor, ne konuşuyor ne de başka bir şey yapıyordu. Cihan Bey'in bakışları ise oğlu, kızı, karısı ve Nazenin'in görüntüsü arasında gidip, gelirken, "Elif, çıkmak istersen..." dedi ama gözlerinden akan yaşlarla yüzü ıslanan kızı başını sağa sola salladı.

Melek Hanım da görüntü karşısında donup kalmış, feryat edercesine bağırıp küfürler savuran oğluna acıyla bakıyordu.

O anda Zait, "Yılların intikamını alacağım," dedi. "Sabırla beklediğim gün geldi."

Başını yana çevirdi ve hafifçe oynattı. Daha o anda Nazenin'in bağlı olduğu zincirler hareketlenip gerilmeye, onun ufacık bedenini germeye başladı. Kolları ve bacakları son noktaya kadar açılıp muhtemelen ona dehşet bir acı veriyordu ama Nazenin asla ses çıkarmıyordu. Zincirlerin çıkardığı şıngırtı sesi durdu. Nazenin dakikalarca o vaziyette kaldı. Ancak beş dakikanın sonunda başı önüne düşüverdi. Acıdan bayıldığı belliydi.

Bu video çekilene kadar bunu defalarca yaşamış olduğu da belliydi. Yüzü gözü acıdan, yorgunluktan çökmüştü resmen. Kamera ondan epey uzak olsa da fiziksel durumunun içler acısı olduğu anlaşılıyordu.

Nazenin'in başı öne düştüğü anda Metehan tüm feryadını bastırmak için yumruğunu ısırmış, Andaç ekrana arkasını dönmüş, Melek Hanım gözündeki yaşları tutamamış, Elif ise daha da ağlamıştı sessiz sessiz. Seyfettin Paşa ise başını önüne eğip, içini çeke çeke ağlarken, Cihan onun omuzlarını tutup sarmıştı.

"Seyfettin... İzleme. Hadi git. Andaç götürsün seni. Andaç, hadi oğlum," diyerek onu kendine getirmeye çalıştı bu kez. Ama ne Seyfettin kıpırdadı yerinden ne de Andaç. İkisi de bu isteğine sessizce karşı çıktı.

Kayıt birkaç saat sonrasına geçiş yaptığında odaya yine derin bir sessizlik çöktü. Hepsi korkarak ekrana bakıyordu. Ne yapacaklardı ona?

Zait bu kez Nazenin'in yanındaydı. Havada duran ve başı öne düşmüş olan kadının saçına dokunup, "Güzel parça," dediğinde, ne Metehan'ı ne de Andaç'ı tutabildiler. Biri sandalyeyi alıp duvara fırlattı. Diğeri az ilerideki daha küçük bir masayı tek hamlede ters çevirdi.

O esnada Nazenin ise ilk kez gözlerini aralayıp, "Bana dokunduğun o elini bile sikecekler, biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. Söylediği sözlerle herkese derin bir nefes aldıran Nazenin için bu, *ben iyiyim*, demek gibi bir şeydi.

Metehan gülmekle ağlamak arasında bir yerde, "Aferin kızıma," dedi.

Andaç da, "Nazo bildiğimiz gibi," dedi. Ancak o an için unuttukları bir diğer şey, Zait'in ne kadar acımasız olduğuydu. Nazenin'in çenesiyle yanağı arasına sağlam bir yumruk indirdiğinde, hepsi yine susmuş ve dişlerini sıkmıştı.

Metehan dokunmaya kıyamadığı o ufak tefek yüze, gamzeli al yanaklara inen yumrukla gözlerini kapatıp saçlarını var gücüyle çekti. Hiçbir şey yapamamanın verdiği azapla yüzünü sıvazlıyor, "Geberteceğim seni, Zait," diye fısıldıyordu ki kulaklarına dolan çığlıkla donup kaldı. Zerre kadar kıpırdamıyor, nefes almıyor, yalnızca kulaklarına dolan o acı dolu çığlığın son bulmasını bekliyordu. Gözlerini, ne göreceğinin korkusuyla aralayıp ekrandaki görüntüye baktığında, tuttuğu nefesini bir anda verdi.

Nazenin'in sarsılan bedeninin bağlı olduğu zincirlere rağmen yaşadığı acıyla ve vücuduna verilen elektrikle sarsılışını gördü. Sevdiği kadının yüzü ortamın loş ışığından ve kameranın mesafesinden dolayı net görünmüyordu. Ama çok fazla acı çektiği aşikârdı. Yüzündeki ve bedenindeki kasılma, attığı çığlıkla birlikte bunu zaten ayan beyan ortaya seriyordu.

"Yeter, yeter, yeter! Dur. Dur, ulan, dur!" diye bağırıp ekranın önüne geldi. Ancak ayakta duramayıp dizlerinin üstüne yıkıldı. "Dur, dur artık, dur! Öldüreceksin, Allah'ın cezası herif, dur artık." Kendi kendine sayıklıyor, yumruk yaptığı ellerini dizlerine vuruyordu. Nefes almaya çalışıp, bir yandan da usul usul sallanırken Zait'in adamları durdu. Elektriğin kesilmesiyle Nazenin'in de dermanı kesildi yine ve başı öne düştü. Bayılmıştı.

"Çözün!" diye bağıran Zait'in emriyle, Nazenin'i kol ve bacak bileklerinden tutan zincirlerin kelepçeleri açılıverdi. Bulunduğu yükseklikten öylece yere doğru hızla yaklaşan bedeni izleyen herkes ayağa fırlamış bağırıyordu.

Kimisi, "Hayır!" diye, diğeri ise "Lan!" diye feryat ederken Nazenin'in baygın bedeni zemine güm diye bir sesle çakıldı. Beton zemine iki metreden daha yüksek bir mesafeden düşmüş, hiçbir dirayet gösteremediği için başı hızla zemine vurup resmen iki kez de sekmişti.

Yere akmaya başlayan ve gittikçe çoğalan kan ufak bir birikinti oluşturmuştu bile. İki adam onu kollarından tutup yerden kaldırdıklarında, yüzünü kaplayan kandan başka bir şey görünmüyordu. Kameranın kadrajından sürüklenircesine çıkarılan Nazenin'in bedeninin şokunu atlatamamışlardı ki Zait ekranda göründü.

"Yaptıklarının bedelini ödüyorsun, Seyfettin. Ailemi, karımı, kızlarımı benden aldın. Ben de senden karını, doğmamış kızını aldım. Şimdi sıra kalan son borçta. Ama kafasına sıkmadan önce daha eğleneceğimiz, keyif alacağımız..." deyip pis pis güldü. İma ettiği şeyi anlayan herkesin yine her zerresi

donmuştu. "Ya da benim ve buradaki erkeklerin eğleneceği, keyif alacağı demeliyim. Çok vakit var. Bu sadece başlangıç."

Metehan, midesindeki kaynama hissiyle bulundukları odadan çıkıp koşar adım lavabolara doğru yöneldi. Bulduğu ilk kabine girip öğürdü. Günlerdir bomboş olan midesinden hiçbir şey çıkmıyordu. Acı mide suyu dışında.

Nazenin'i gördüğü hal ve onun çığlıkları, ne gözünün önünden ne de kulaklarından gidiyordu. Zait'in ima ettiği şey ise Metehan'ın kalan son mantık kırıntısını yok etmişti sanki. Ona tecavüz edeceğini, oradaki tüm erkeklerin bunu yapacağını söylüyordu.

Delirmemek elde değildi ki zaten artık hiç de akıllı değildi. Normal hissetmiyor, davranmıyordu. Lavabodan çıkıp hızla harekât merkezine döndü ve soluğu annesinin yanında aldı.

"Yer tespiti sağlayacak ipucu var mı?"

Melek Hanım zorla yutkunup başını sallarken, "Hayır," diye fısıldamıştı.

"Nasıl bulamazsınız? Vali kaçırıldı, Vali. İşkence görüyor şu an. Biz bu görüntülerin hangi gün ya da günlerde kaydedildiğini bile bilmiyoruz. Belki de çok daha fazlasını yaptı. Bilmiyoruz. Belki şehit oldu çoktan. Bilmiyoruz. Bu ülkenin istihbaratçıları, bu ülkenin valisini nasıl bulamaz?" diye bağırıp babasına, yani İstihbarat Başkanı'na yürümüş, burun buruna durmuştu.

"Çık dışarı, sakinleşip öyle gel. Sakinleşemezsen de gelme. İşim başımdan aşkın, hepimiz onu bulmaya çalışıyoruz. Şimdi senin sevdalı tavırlarınla ilgilenemem. Çık dışarı ya da sus, bekle." Metehan duyduğu sözlerle afallayıp, bir yandan da öfkelenirken odadan çıkmaya hazırlanıyordu ki Cihan Bey ardından, "Nazenin seni terk etmekte haklıymış!" diye bağırdı. Metehan'ın adımları bu sözlerle durdu. Başı koparcasına bir hızla omzunun üstünden babasına döndü. Gözleri alev alevdi. Kahverengi hareleri resmen kızıla dönüşmüştü.

"Ne?" Oğlunun yüzündeki şaşkınlığı, acıyı görse de susmadı Cihan.

"Sen işinle aşkını ayıramıyorsun. O kız seni terk etmekte haklıymış. Seyfettin ve bana gelip *duygularıyla işini karıştırıyor, bu onun sonu olacak diye korkuyorum*, dediğinde abarttığını düşünmüştüm, yalan yok. Çünkü *özel eğitimli bir asker, bir binbaşı bunu yapmaz*, demiştim kendi kendime ama Nazenin haklıymış."

Metehan birkaç saniye daha durup hızla babasına döndü ve büyük adımlarla onun dibine geldi. Bu esnada Albay ve Paşa da ayaklanmış, ikisinin arasına girmeye çalışıyordu.

"Cihan," diyen Seyfettin'i el hareketiyle durduran Cihan Bey, oğluna bakmayı sürdürüp, "Söyle ne söyleyeceksen," dedi.

Metehan dişlerinin arasından, "Karını bu halde görsen sen ne yapardın, Başkan?" diye fısıldadı.

"İşimi!" diye bağırdı Cihan Başkan. "İşimi yapardım, Binbaşı. Onu oradan alana kadar işimi yapardım. Alınca da sarıp sarmalar, sevgilisi olurdum, kocası olurdum. Ama önce işimi yapardım."

Metehan başını usulca sallayıp, "O zaman ben işimi yapmaya gidiyorum," dedi ve yeniden kapıya yönelirken Kutluhan Albay'a hitaben konuştu. "Komutanım, görev emri istiyorum. Pençe Timi'ne de haber verin. Dağ, taş, tepe gezeceğiz. Nazenin'i bulana kadar. Hazırlıklarını yapsınlar. İki saat içinde Akdağ'da olacağım."

"Bir yer belirlenmeden sizi sahaya göndermem, Binbaşı."

Aldığı bu cevapla iyice delirme noktasına gelmişti Metehan. "İşimi yapacağım işte, komutanım," dedi. "Gönderin bizi."

"Konum belirlenene kadar beklenecek. Dışarı çık ve emir gelene kadar bekle."

Emriyle dışarı çıktı. Koridordaki duvarlara öfkeyle yumruklar atmaya başladı. Gözü dönmüşçesine vuruyor, ellerindeki yeni yeni geçen yaralar tekrar açılıp kanıyordu. Ama o buna aldırmadan devam ediyordu.

***

Beşinci günün akşamı bir video kaydı daha gelmişti ancak bu kez *mail* üstünden ulaştırmışlardı. Herkes nefesini tutmuş, korkuyla göreceklerini beklerken görüntü akmaya başladı.

Depo iyice karartılmıştı. Zincirlere bağlı beden, ışıkları iyice karartılmış ortam sebebiyle hiç görünmüyor gibiydi. Nazenin'in saçları yüzünün her yanma dökülmüştü ve yüzünü kapamıştı. Onu yeniden zincirlenmiş olarak görmek, bitmek üzere olan sabırlarını zorluyordu. Beş gün... Beş koca gün. Yüz yirmi saatten fazla zamandır Zait'in elindeydi ve işkence görüyordu. Daha fazla dayanabilir miydi? Herkes korkuyla bunu düşünüyordu.

Kaydın yapıldığı depoda kati bir sessizlik hâkimdi. İki dakika arayla bağlı olduğu zincirleri zorlayan Nazenin'in sebep olduğu ses dışında başka ses yoktu.

O sırada görüntüye yüzü maskeli biri girdi. Beden yapısına bakılacak olursa erkek olduğu şüphesizdi. Nazenin'e yaklaştıkça herkesin solukları sıklaştı. Nabızları yükseldi. Ona ne yapacaktı? Bu soru büyük bir bilinmezlikten ibaretti. Korkuyla beklemeye başladılar.

O esnada adam belinden bir şey çıkardı. Önce kimse ne olduğunu anlayamasa da bir an için üstüne ışık vurup parlayan şeyin bir bıçak olduğunu fark ettiler. Hepsi ayaktaydı, hepsi nefessizdi.

"Sakın..." diye fısıldadı Metehan. "Sakın." Ama görüntüdeki adam dur-

madı. Elindeki bıçağı savurup belinin yanına derin bir kesik açtı. Nazenin'in boğuk çığlığı depoda yankılandı. Ağzına bir şey bağlandığı için sesi net değildi.

Bıçak yedinden havalanıp bu kez göğsünden aşağı doğru ağır ağır ilerledi. Kadının bedeni havada asılı olduğundan yapılan her şeyi görüyorlardı. Ortamın karanlığına rağmen vücudunun neresinin kesildiğini, açılan yaraları anlayabiliyorlardı.

Metehan dişlerini sıkarak masaya yaklaştı ve günlerdir masada duran kâğıda titreyen eline inat not almaya başladı.

Önce, *iki metreden beton zemine düştü ve başı darbe aldı*, diye yazdı. Bu ayrıntıyı atlamamalıydı. Ardından yazmaya devam etti. *Kalçanın sol üstünde bir kesi. Göğüs kafesi boyunca ilerleyen ve karnına ulaşan derin bir kesi, sağ baldırda derin bir kesi...*

Boştaki elini yumruk yapmış, masaya vururken sevdiği kadının bedenine açılan yaraların yerlerini not etmeye çalışıyordu. Ona bunu yapan şerefsizin hızına yetişmeye çalışmak, bu esnada Nazenin'in acı dolu çığlıklarını duymak ise ölüm gibiydi ama ölmüyordu Metehan.

Bıçak bir kez daha havalanıp Nazenin'in yüzüne, sol yanağına indiğinde Metehan'ın gözlerinden de yaşlar inmişti yanaklarına doğru.

"Allah kahretsin," diye fısıldarken alnı masayla buluştu. Kalemi tutan eli de yumruk olduğunda kalem baskıya dayanamayıp kırıldı. Kimse dokunmadı ona. Ya da kimse konuşmadı. Herkes umudunu kaybetmeye başlamıştı sanki. Korkuyla oldukları yere çöküp kaldılar öylece.

Dakikalar sonra başını masadan kaldıran Metehan, kıpkırmızı gözlerini karşısındaki duvara dikip bakıyordu ki irkildi. Elindeki kırık kalemin parçası sol elinin yüzükparmağında derin bir kesi açmıştı ve kan akmaya başlamıştı.

Parmağından akan kana bakarken, aklına Nazenin'in sesinden irkilip parmağını kestiği o an geldi ve kahkahalarla gülmeye başladı. İçi dışına çıkana kadar gülerken etrafındaki herkes ona endişeyle, korkuyla bakıyordu. Akli melekelerini kaybettiğinden şüphe ettikleri belliydi.

Metehan, kan akan parmağını sağ elinin işaret ve başparmağı arasına alıp bir süre sıktı. Ardından parmağındaki boşluğu fark etti. Yüzüğü yoktu. Operasyonlar dışında o yüzük daima parmağında olurdu. Yüzüğü en son nerede taktığını hatırlamaya çalıştı. Ve gözünün önüne bir görüntü geldi.

Cansel'i aldıkları operasyonun ardından Nazenin'le seviştiği anları hatırladı. Bedeni bu düşüncelerle irkildi yeniden. Sonra yatakta uzandıkları esnada yüzüğü ona verdiğini hatırladı. Gülmeyi kesip ayağa fırladı. Cebinden telefonunu çıkarıp Figen'i aradı.

"Figen, bendeki anahtarla Nazenin'in evine gir. Hadi, çabuk." Herkes

neler olduğunu anlamaya çalışıyor, onu dinliyordu. "Girdin mi?" Konuşmayı hoparlöre aldı ve telefonu masaya bıraktı. Çünkü aklına gelen şeyle bedeni uyuşmuş, elleri titremeye başlamıştı.

"Girdim, abi."

"Nazenin'in yatak odasına gir."

Figen'in evin içinde koşarken çıkardığı adım seslerini dinlediler.

"Girdim, abi, odadayım."

Metehan gözlerini kapatıp düşündü. Yüzük nerede olabilirdi?

"Başucundaki komodine bak. Bir yüzük olacak," dedi. Cihan, Melek ve Elif ayağa fırlamıştı. Heyecanla, umutla, soluksuzca bakıyorlardı ona. "Şu benim hep taktığım yüzük. Kırmızı renk, kare şeklinde, üstünde altın rengi kılıçlar ve aslan kafası olan. Orada öyle bir yüzük var mı Figen?"

Figen çekmecenin içini karıştırıp, "Burada yok, başka nereye bakayım?" diye sordu. Metehan ise sessizce gülüyordu.

"Başka bir yere bakmana gerek yok. Orada değilse..." derken başını çevirdi. Annesi ve kız kardeşi çoktan bilgisayarlarının başına geçmiş, önlerindeki klavyeye dokunuyordu.

"Ne yüzüğü?"

Soruyu soran Seyfettin Paşa'ydı. Olup bitenleri anlamaya çalıştığı ancak anlayamadığı ortadaydı.

"Yanında!" diye bağırıp ayağa fırlayan Melek Hanım, saniyeler evvel masasının yanma gelen kocasına sarılmıştı. "Yanında, Cihan, yanında. Yüzük yanında." Cihan Bey, hem ona sarılıyor hem de ekrandaki konuma bakıyordu.

"Demir, Suriye ve Irak sınırındaki adamlarımıza haber ver. Az sonra hepsi kendilerine iletilen konuma hareket edecekler. Hemen!" diyen Cihan Bey, karısına konumu yazdırırken şaşkın şaşkın neler olduğunu anlamaya çalışan dostuna ilerledi. Yanına diz çöküp ellerini sıkıca tuttu. "Bulduk kızımızı."

"Nasıl?" diyen Seyfettin'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Metehan'ın yüzüğü..."

"Ne yüzüğü, yahu?" diyen Seyfettin Paşa yorgundu, ağır bir sağlık problemi atlatmıştı. Yatıp istirahat etmesi gerekirken günlerdir kızına yapılan işkenceleri izliyordu. Aklı bu yüzden dağınıktı ve normalde şıp diye anlayacağı şeyi anlayamıyordu.

Göz ucuyla hem dostu Cihan'a hem de odanın ortasında dönüp duran, başını tavana kaldırmış, elleriyle yüzünü kapamış Metehan'a bakıyordu. Oğlu gibi sevdiği bu adam, belli ki sessiz sessiz ağlıyordu.

"Metehan'ın her zaman parmağında olan yüzüğü," deyip soluklanan Cihan Bey devam etti sözlerine. "Metehan pusuya düşüp rehin alındıktan sonra

yüzüğüne onu her zaman takip etmemizi sağlayacak bir takip cihazı yerleştirmiştik. Ama Metehan hiçbir zaman o yüzükle operasyonlara katılmadı. İnat herif," deyip dilinin ucuyla da oğluna bir güzel kaydırmıştı.

"Yüzük Nazenin'in yanında mıymış?" diyen Seyfettin hâlâ olan biteni anlamak için uğraşıyordu. Bu sırada durumu ancak idrak eden Andaç ise çoktan dostuna yaklaşıp sarılmıştı.

"Bulduk. Sayende bulduk." Gözlerinde yaşlar vardı ama gülüyordu. Metehan'ın yüzünü kavramış gözlerine bakarken hâlâ, "Bulduk," diyordu fısıltıyla.

Metehan da Andaç'a sarıldı.

"Nazenin'in o yüzüğü yanında taşıdığını düşünemedim. Yoksa çoktan bulurduk."

Andaç kıs kıs gülerek, "Kıymetli yüzüğün neden Nazenin'de?" diye sorunca Metehan da güldü. Göz ucuyla Seyfettin Paşa'ya bakıp dudaklarını sola doğru kıvırdı.

"Evlenme teklif etmişimdir belki, olamaz mı?" dedi.

Sözlerine herkes kahkaha atarken, Seyfettin Paşa ilk kez normal sayılabilecek bir tepki vererek Metehan'a dümdüz baktı, baktı ve dişlerinin arasından, "Topla, tüfekle, tankla, hatta jetle gel, ulan," diye fısıldadı. "Nah veririm kızımı. Hem de bu saatten sonra."

"Saatin nesi varmış ya? Ayrıca herkes duydu, değil mi? Paşa'm kız isteme merasiminde top, tüfek, tank ve jet istiyor. Cihan Başkan'ım, hazırlığını ona göre yap bence. Çiçek çikolata kesmeyecek gibi yüzüklerin kurdelesini," diye sözlerini tiye alan ve asla vazgeçmeyeceğini bir kez daha esprili şekilde anlatan Metehan'a bakıp başını hafifçe salladı.

"Kızımı getir önce. O dediğine sonra belki bakarım. Keyfim isterse."

Metehan yavaşça ona yaklaşıp dizinin üstüne çöktü ve Seyfettin'in elini kavradı sıkıca.

"Sana söz. Kızını getireceğim, Seyfettin amca. Ve kızını istemek için cümbür cemaat kapını çalacağım."

"Cemaat falan deme, aslanım. Sıkıntıya gireriz bak." Yine herkes gülerken Seyfettin ve Metehan sarıldı. "Yüzüğün neden kızımda? Hadi, doğruyu söyle."

Hâlâ evlenme teklifi etmiş olma ihtimalini kabullenememesi komikti doğrusu. Eninde sonunda başına gelecek olandan böylesine kaçmaya çalışan birini daha görmemişti Metehan. Başını eğip güldü bir süre, ardından da gözlerine baktı.

"Elimdeki yaralardan dolayı takamayacaktım. Ben de güvendiğim insan-

da güvenle dursun diye Nazenin'e vermiştim. Yüzüğü yanında taşıdığı aklıma gelmedi. Hatta yüzüğü ona emanet ettiğimi bile unutmuştum."

"Yüzüğün gösterdiği konum doğru mudur? Bulduk mu onu? Gerçekten bulduk mu?"

Metehan bu sorularla başını arkaya çevirip annesine baktı. Hâlâ ekrana bakıp bir şeyleri teyit etmeye çalıştığı belliydi. "Umarım doğrudur, Seyfettin amca. İnan ki biraz daha dayanacak gücüm kalmadı," derken gözlerine dolan yaşları saklamak için başını eğdi.

O esnada Seyfettin onun yüzünü kavrayıverdi. "Çok canı yandı," dedi. "Çok kötü şeyler yaşadı. Nasıl toparlanacak?"

Bunun cevabını kendisi de bilmiyordu. Ve gelecekten ilk kez delicesine korkuyordu. Derin bir soluk alıp, başını sallarken, "Hele bir alalım onu oradan, sonra..." Yutkundu. "Hep birlikte iyi edeceğiz. Sevginin, ailenin iyi edemeyeceği ne var ki hayatta?"

Tebessüm etti bu sözlerle Paşa. Onun yüzünü okşayıp, "Sevginin de sevgilinin de iyi edemeyeceği hiçbir yara yoktur, aslanım," dedi usulca. *Bundan sonraki en büyük görev senin*, der gibiydi sözleri. Metehan da anladığını belirtir gibi başını salladı ve ayaklandı.

Bu sırada Melek Hanım, "Başkan'ım, Irak ve etrafında..." deyip durdu ve soluklandı. "Kerkük civarında görevli kim varsa haber verin. Vali Hanım'ın yanındaki yüzük Kerkük'ün kırsalında bir yerde görünüyor. Konumu ekrana veriyorum," dediğinde dev ekranda uydu görüntüsü belirmişti. Görüntüyü büyütüp, netleştirdikçe bir harabe gözler önüne serilmişti. "Sinyal buradan geliyor." Herkes görüntüye ve harabenin bulunduğu sıkıntılı konuma bakarken yine küfürler mırıldanmaya başlamıştı.

"Havadan müdahale, intikal ve benzeri hiçbir şey yapılamaz. Bu, savaş demek olur," diyen Seyfettin Paşa artık ayaklanmıştı. O zehir gibi kafası, planlar yapan, operasyonlar yöneten aklı bu kez kızını o cehennemden sağ salim çıkarmak için çalışmaya başlamıştı. Dimdik duruyordu artık. Sanki günler önce kalp krizi geçirip anjiyo olan kendisi değildi. "Gece yarısı yok olacak ve sınırdan içeri sızacaksınız. Akdağ'daki sınırdan sızma yapacaksınız. Orada bizden birileri sizi karşılayacak. Araçlarla mümkün olduğu kadar dikkat çekmeden devam edecek ve bir noktadan sonra yaya olarak ilerleyeceksiniz. Hareket zamanlarınız kısıtlı olacak. Dikkat çekmemek adına gündüzleri saklanacak, geceleri yol alacaksınız."

"O şekilde konumun gösterdiği yere varmamız günler sürer. Ya o zamana kadar..." diyen Metehan sustu.

"Başka seçeneğimiz yok, Binbaşı. Yakalanmadan ilerlemenin, iki ülke arasında hiçbir polemik çıkarmamanın tek yolu bu. Şu andan itibaren tek

odağınız bu operasyon olacak. Saçlarınızı ve sakallarınızı kesmeyeceksiniz. Onlar gibi görünecek, onlar gibi giyineceksiniz. Hepiniz Arapça bilginizi tazeleyin. İhtiyacınız olacak." Emirleri peş peşe verirken herkes dikkatle onu dinliyordu. "Binbaşı Tuna, Kaplan Timi'ne söyle, hazırlık yapmaya başlasınlar. Binbaşı Kılıçarslan, sen de Pençe Timi'ne haber ver. Tam teçhizat hazır beklesinler. En az on gün yokuz," dediğinde herkes gözünü ona dikmişti.

"Yokuz derken?" diyen Andaç duyacaklarından korkuyordu ve korktuğu yanıtı aldı.

"Ben de geliyorum." İtiraz etmeye kalkan herkese elini kaldırıp, susmalarını işaret ederken Albay'a baktı. "Kutluhan, sen de hazırlan."

"Emredersiniz, Paşa'm."

Cihan Bey hepsine çatık kaşlarının altından dik dik bakıp, "Ulan," dedi sert bir sesle. "Bensiz nereye?"

Seyfettin bu kez ona dönüp, "Sen nereye, ulan?" diye sordu.

Cihan omuzlarını silkip rahat rahat, "Gelin almaya," dediğinde kıkırtılar yükseldi.

"Bu da meraklısı. Al götür şunu, Seyfettin abi. Vallahi al, götür. Alsın, gelsin gelinini," diye isyan eden Melek'in sözleriyle bu kez hepsi kahkahaya boğulmuştu.

Seyfettin kolunu dostuna sarıp, omzunu sıkarken, "Nah alır, onunki boş hayal," dedi ama Metehan yine imalı imalı dudaklarını kıvırdı. "Lan, söyle şu oğluna, bana böyle gülüp durmasın. Kıracağım çenesini puştun."

Cihan Bey ikisine de bakıp başını isyan eder gibi salladı. "Bir durun, bir durun artık," dedi. "Demir, hazırlan, aslanım. Sahaya iniyoruz."

"Emredersiniz, Başkan'ım," deyip başını sallayan Demir, arkasını dönüp, odadan çıkmak üzereyken gözleri Elif'i buldu. Bir an için bakıştılar. Kızın masasının yanından geçerken, ufak bir not kâğıdını çaktırmadan klavyesinin altına doğru bıraktı. Elif, gözlerini onunla masa arasında gezdirip yarım bir tebessümü dudaklarına konuk etti.

Tam o esnada, "Elif Hanım, konuma yakın tüm istihbaratçılarımızın bilgilerini ekrana ver bakalım," diyen babasının sesiyle yerinden sıçramıştı.

Demir, kapıdan çıkmadan önce yaşanan bu olaya sırıtırken, "Dikkat çekiyorsun, çekme," diye dudaklarını oynattı. Elif ise gözlerini kaplayan alevlerle baktı ona ve önüne dönüp babasının emrini yerine getirmek için ekrana odaklandı.

"Konuma yakın olan herkesin bilgileri ekranda," dediğinde ekrana odaklanan gözleri fırsat bilip klavyenin altındaki kâğıdı eline aldı. Kuğu şekli verilmiş kâğıda bakıp gülümsedi birkaç saniye ve onu hemen cebine koydu.

"Elif, Mecid en yakın kişi gibi görünüyor. Onunla bağlantı kurabileceğimiz bir yol var mı? Nasıl haberleşiyorsunuz?"

"Mecid abiyle uzun aralarla haberleşiliyor. Genelde şehir merkezine indiğinde bizi sabit hat telefon üstünden arıyor. Şu an üstünde cihaz var mı bilmiyorum ama ulaşmayı deneyebilirim. Fakat bu büyük bir risk. Eğer yakalanırsa yıllardır uğraştığı görevi tehlikeye girer."

"Şu an kimsenin görevi Nazenin'in hayatından önemli değil. Canlarından başka hiçbir şeyin önemi yok. Bağlantı kurmayı dene."

Aldığı emirle harekete geçen Elif, bir dakikanın sonunda, "Bağlantı kuruldu," dedi. "Üstünde telefon var. Arama gerçekleşiyor."

Ekranda bu kez, yapılan aramanın ekran görüntüsü vardı. Gözlerini kırpmayan adamlar yine nefeslerini tutmuştu. Saniyeler içinde arama cevaplandığında herkes, "Oh!" diyecek olmuştu ki Mecid'in sinirli sesi duyuldu.

"Kaç gün oldu ya? Kaç gün? Neredesiniz siz? Günlerdir bekliyorum."

Bu isyanıyla hepsi birbirine baktı.

"Onu gördün mü? Nazenin iyi mi? Vali Hanım iyi mi?"

"Sen kimsin?" diye sordu.

Sorusuna söven Metehan, "Metehan Kılıçarslan!" diye bağırdı.

Mecid, "Kusura bakma, Kılıçarslan," dedi. "Yaşıyor. Ama bu manyakların ne yapacağı belli değil. Ben onu korurum ama benim de ne olacağım belli olmaz. Tek başıma olmaz."

"Mecid, sadece göz kulak ol, aslanım. Biz geliyoruz," diyen Başkan'ın sözleriyle durdu.

"Emredersiniz, Başkan'ım. Canım pahasına korurum."

Telefon görüşmesi kesildiğinde herkes artık harekete geçmeye hazırdı. Metehan, masanın üstünde Nazenin'in sağlık bilgilerinin yazılı olduğu kâğıdı alıp cebine yerleştirdi. Akdağ'a gitmek için helikopter pistine doğru yola çıktılar.

***

Helikopter Akdağ'a iniş yaptığında, Pençe ve Kaplan Timi kendilerini karşılamıştı. Kaplan Timi'ndeki herkes başları öne eğik, üzgün ve gergindi. Çünkü Vali Hanım onların yanından kaçırılmıştı. Çıkan hengâmede göz gözü görmemiş, her şey saniyeler içinde olup bitmişti.

Seyfettin Paşa gür sesiyle, "Aslanlar!" dedi. "Kaldırın başınızı. Bir daha da sakın ola eğmeyin. Size bir şey olmadı, şükür. Şimdi gidip Vali Hanım'ı bulacağız. Onu sağ salim vatanına, evine, yanımıza getireceğiz."

Timin yüzbaşısı başını kaldırıp mahcup bir ifadeyle önce Paşa'ya, ardından komutanı Andaç'a ve Metehan'a baktı. "Peş peşe iki patlama oldu," dedi. "Biz o patlamanın etkisiyle uğraşırken kalabalık geldiler."

Seyfettin onun omzunu kavrayıp, sıkarken başının üstünü de gururlu bir şekilde öptü. "Size bir şey olsaydı ne yapardım ben? Hepiniz evladımsınız,

Ninova

hepiniz bu vatanının evladısınız. Ayağınıza taş değmesin, aslanlarım," derken hepsine tek tek baktı ve zorla yutkunup duygularını bastırmaya çalıştı. "Hadi, gevezelik etmeyip işe koyulalım," demesiyle herkes Pençe Timi'nin mekânı olan hangara ilerledi. Metehan dışında.

Kısa bir an Albay'a ve Andaç'a bakıp, "Bana biraz müsaade edin," dedi. İkisi de nereye gideceğini anlayıp başlarını salladı. Metehan ise adımlarını lojmana çevirdi.

Dakikalar sonra apartmandan içeri girdiğinde boğazı düğüm düğümdü. Nefesi bedenine yetmez olmuştu. Zar zor yutkundu ve adımladı merdivenleri. Bu merdivenler kavgalarını, küslüklerini ve gözyaşlarını görmüştü. Titrediğinden bihaber olduğu eliyle tırabzanı kavrayıp dairelerinin bulunduğu kata vardığında, Nazenin'in kapısındaki anahtarla bakıştı.

Belli ki Uygur, karısı Figen'i aramış ve anahtarı bırakmasını söylemişti. Figen de o gelmeden bunu yapıp gözden kaybolmuştu. Birce ve Sinem ise günlerdir Bursa'da, Meliha'nın yanındaydı. Ona destek oluyor, bir an yalnız bırakmıyorlardı. Ev günlerdir boştu yani. O günden beri boştu.

Yalnız olduğuna, duygularıyla baş başa olduğuna memnundu Metehan. Sekiz numaralı daireye adımlayıp kapıyı açtı. Günlerdir ayağında olan postallarını çıkardı ve içeri girdi.

Daha ilk solukta duydu sevdiğinin kokusunu ve o anda aktı gözyaşları. Yatak odasına yürürken bacaklarında derman kalmamıştı. O odadan gelen buram buram kokuyu duyuyordu. Aralık olan yatak odasının kapısını usulca açtı ve odaya baktı. Gözünün önüne gelen görüntüler, kulaklarını çınlatan sesler vardı. Nazenin'in kahkahalarıydı kulağındaki o sesler. Işıltıyla gülen, her gülüşünde gamzelerini belli eden görüntüydü gözleri önündeki.

Yatağa yaklaştı usulca ve eğilip burnunu yastığına dayadı. İşte o sevdalısı olduğu koku şimdi daha yoğundu. Ciğerlerine kadar çekti kokuyu. İçinde tutup saklamak ister gibi nefesini tuttu. Gözlerindeki yaşlar yuvarlanıp, yastığa damlarken umursamadı bile. Yatağın yanına çöktü ve sessizce ağladı.

Günlerdir zaman zaman duygularına yenik düşüp gözyaşlarına engel olamamıştı ama böylesine de teslim olmamıştı onlara. Tutmadı kendini, engel olmadı duygularına. Serbest bıraktı ve içi dışına çıkana kadar, sessizliği feryatlarıyla bozulana kadar ağladı, bağırdı.

Dakikalar sonra susup yalnızca iç çekişleri duyulur olduğunda başını kaldırdı ve onu gördü. Komodinin üstünde duran defteri. Kendi defterini. Nazenin'e yazılar yazdığı, ayrı oldukları dönemde onun da yazdığı ama sayfasını kopardığı defterine baktı.

Burada ne işi vardı bu defterin? Sorunun aklından geçmesiyle cevabı da anladı. Defteri telaşla aldı eline. Sayfaları acımasızca çevirdi ve tahmin ettiği şeyin gerçeğiyle bakıştı.

Nazenin, o yokken yine kendisine bir şeyler yazmıştı. Yazıları daha okumaya başlamadan gözlerindeki yaşlar yeniden akmaya başlamıştı. Hızla sildi onları ve görüşünü netleştirmeye çalışıp kadının güzel el yazısına odaklandı.

Sevgilim...

Daha ilk kelimeyle yüreğinden vurulmuştu sanki Metehan. Kulaklarında bu kelimeyi uzata uzata, bastıra bastıra söyleyişi çınlamıştı. Titreyen dudakları aralanıp fısıltıyla, "Sevgilim..." dedi kendisi de. Sanki Nazenin duyabilecekmiş gibi. Ve devam etti okumaya.

Kırgınsın, biliyorum. Hatta daha çok kızgınsın bana. Biliyorum. O görüntüleri izleme amacım gönlünü ya da gururunu kırmak, incitmek değildi.

Kendimi aldığım karardan dönmemeye ikna edebilmek içindi. Şimdi anlıyorum. Her gün o videoyu izledim. Çünkü...

Her gün sana dönmek isteyen yüreğimi durdurmanın tek yolu o videoydu. Onu izleyince duruluyordu yüreğim. Yaklaşma ona. Tekrar canını yakmasınlar, diyordu, sensizlikle yanıp kavrulsa da...

Seni çok özledim. Hayatımda hiçbir şeyi ve hiç kimseyi özlemediğim kadar özledim, Mete.

Sayfanın son bulmasıyla çevirdi yaprağı ve devam etti okumaya.

Kırdığım gönlünden, kırdığım gururundan öpüyorum.

Ve...

Seni çok seviyorum, Binbaşı.

Naz...

Boğazında o kahrolası acı vardı. Yüreğinde o kahrolası ağrı olduğu gibi. Dakikalarca defterdeki son satırlara bakıp öylece oturdu. Sonra defteri yanına bıraktı açık vaziyette. Başını dizlerine dayayıp biraz olsun toparlanmayı bekledi.

Göreve gidecekti. Bu zamana kadar ki en zor göreve çıkacaktı. Duyguları bastırıp aklını, mantığını geri kazanmalıydı. O anda yanına oturan bedenin varlığını hissetti. Ardından da omuzlarına dolanan kolun sıkıca sarılışını.

"Kaldır başını," dedi çok tanıdık bir ses. Titrek, üzgün ama güçlü bir ses. Kaldırdı başını ve gözleri Seyfettin amcasının gözleriyle buluştu.

Bir an için gözleri yerdeki defterde yazan yazıya ilişti Seyfettin'in. Kızının el yazısını tanıdı hemen. Ürkek bir hamleyle dokundu o satırlara.

Kırdığım gönlünden, kırdığım gururundan öpüyorum.

Ve...

Seni çok seviyorum, Binbaşı.

Naz...

Yazının sadece bu kısmını okudu sessizce ve zorla yutkundu.

Kızının bu deli adamı, bu deli adamın da deli kızını sevdiğini biliyordu

elbet. Nazenin'le daha önce Metehan'la ilgili sohbetler etmişlerdi. Ama bu yazıyı görmek, garip bir hisse sebep olmuştu. Kızının içtenlikle yüreğindeki sevdayı yazması, hem mutlu etmişti hem de yüreğini burkmuştu sanki.

Artık onun hayatında sadece kendisi ya da abisi Andaç yoktu. Başka biri daha vardı. Hiç görmedikleri, hiç bilmedikleri bir Nazenin'i gün yüzüne çıkaran bir adam vardı. O küçük kızı, dünyalar güzeli, dünyaya bedel kızı bir adamı seviyor, sevdiğini söylüyor, yazıyordu. Büyümüştü demek o da. Gözünde hiç büyümeyen kızı büyümüştü. Artık daha net anlıyor, hissediyordu. Ama baba olarak kabullenmesi yine de zor geliyordu.

Parmaklarını satırların üstünde gezdirirken gülümsedi ve yandan yandan Metehan'a baktı. Onun da gözleri o satırlardaydı.

"Bir defteri vardı Nazenin'in..." dedi boğuk sesiyle ve imalı imalı güldü. "Naz mı demeliydim?"

Metehan da aynı şekilde gülüp, "Sizin için Nazenin, dostları için Nazo, benim içinse Naz," dedi.

Seyfettin Paşa, bu cevaba tekrar gülümsedi. "Ben göreve gidince her gününü yazardı o deftere. Geri döndüğümde verirdi bana. Onsuz kaldığımda yaşadığı her olayı, her duyguyu bileyim diye yazardı. Ne konuşurken ne de yazarken sözünü sakınır, duygularını saklardı. Ama her günün sonunda hep aynı şeyi yazardı: *Seni seviyorum, baba.*" Bu kez yutkunamadı. Boğazındaki o acıyı bastıramadı. Gözünden düşen yaşı tutamadı. Ama konuşmaya devam etti. "*Seni özledim*, diye yazardı." Yine sustu ve Metehan'ın gözlerine baktı. "Artık bana değil, sana yazıyor, öyle mi?" derken burukça gülümsüyordu.

Metehan fısıltıyla, "Ben..." dedi ve devam etti. "Ben ona yazıyordum aslında. Göreve gittiğimde, uzun süre ayrı kaldığımızda ya da bazen yanımda olsa bile."

Sözleriyle Seyfettin'in yüzünde önce şaşkın bir ifade belirdi, ardından samimi bir tebessüm. Allah biliyor ya, kuldan neden saklasındı? Metehan'ın kızını bu kadar sevdiğini hiç anlayamamıştı. Şu ana kadar.

Yaşını başını almış, meslek sahibi iki insan, ikisi de dikkat çekecek kadar güzel ve yakışıklı. Birbirlerine ilgi duymuşlar. Başka bir şey düşünmemiş, belki de düşünmek istememişti. Şimdi ise görüyordu. Metehan'ın, Nazenin'den bahsederken gözlerindeki o sevgiyi görüyordu. Kendisi Meliha'dan bahsederken, onun adını bile zikrederken, onu düşünürken nasıl parlıyorsa gözleri, Metehan'da da aynı parıltı beliriyordu Nazenin sözkonusu olunca.

Derin bir nefes alıp onu daha sıkı sardı koluyla ve alnından öptü. Böyle seven, sevmeyi bilen, hem de canını, kızını seven adamı ancak alnından öperdi. Sonra ayaklandı ve elini uzattı Metehan'a. "Hadi, Nazenin'i almaya gidiyoruz," dedi.

Metehan, kendisine uzanan eli tutup ayağa kalktıktan sonra yerdeki defteri de alıp komodine geri koydu. Evden çıkıp kapıyı kilitledi ve anahtarı Nazenin'in ayakkabı dolabının içine bıraktı. O esnada ise ensesinde biten soluğu hissedip irkildi.

"Kızımın evinin anahtarı neden sende, ulan?"

Gözlerini devirip, iç çekerek Seyfettin'e döndü ve ciddiyetle gözlerine baktı. "Anahtarı değil, yedek anahtarı. Ayrıca benim evimin yedek anahtarı da onda," deyip durdu ve dudaklarını zafer kazanmış gibi kıvırdı. "Sevgiliyiz ya biz."

"Sıçarım senin çenene, lan," diyen adam tarafından ense köküne sağlam bir tokat yediğinde Metehan'ın başı öne arkaya sallanmıştı.

"Ya, Paşa'm! Sen ne zaman gerçekten kabulleneceksin sevgili olduğumuzu? Kabullendiklerini unutup unutup yeniden başa sarıyorsun. Bumerang gibisin yeminle. Atıyorum, atıyorum, geri geliyorsun. Bak, anlaşalım."

"Ben seninle bir sikim anlaşmam, lan. Puşt!" diye bağıran adama bakıp güldü kıs kıs. Burnunun dibine girip gözlerine kararlılıkla baktı.

"Önce B12 ölçümünü yaptırıp eksiği kapaman için tedaviye başlayacağız."

"Siktir oradan, lan. İte bak. Köpek ederim oğlum seni."

"Edeceksin zaten, onu anladık. Top, tüfek, tank, jet... Kızını istemeye bunlarla geleceğim. Yaz bunu, Paşa'm."

"Ulan, Silahlı Kuvvetler'in envanteri sana mı çalışacak, hırt?"

"Bana değil, Paşa babacığım. Sana çalışacak. İstersen Özel Kuvvetler Komutanı'nı hatta Kara Kuvvetleri Komutanı'nı ve hatta Milli Savunma Bakanı'nı da getireyim. Nasılsa tanışıksın hepsiyle. *Gelmeyiz*, demezler."

"Kafanı koparırım öyle bir şey yaparsan. Rezil mi edeceksin beni, lan?"

"Sen beni köpek edeceksin ya..." deyip kıs kıs güldü. "Anlaşalım şimdi. Ben senin kızını seviyorum. Kızını senden, annesinden ve saf abisinden Allah'ın emri, peygamberin kavliyle isteyeceğim. Tabii bir de can kardeşi Kerem'den."

Sözleriyle Seyfettin de gülmeden edememişti. Herkesin gönlünü yapacaktı yani puşt. Kimseyi atlamayacaktı.

"Dedesinden de iste. Kalbin hâlâ atıyorsa bunu ona borçlusun gibi."

Bu ufak notla başını sallayan Metehan, düşünceli düşünceli, "Doğru," dedi. "Hâlâ kalbim atıyorsa ve Nazenin'i seviyorsa bunu dedemize borçluyum."

"Benim kayınbabam, senin nereden deden oluyor, lan?"

"Al işte, yine başa döndük," deyip yüzünü sıvazladı. "Ya, Seyfettin amca, Paşa'm... Bir sal beni be. Valla bir sal beni. Kabullen. Kızınla evlenecek olan adam benim. Torunlarının babası da benim. Bu yüzü sonsuza kadar görmeye mahkûmsun."

"Siktir oradan, dümbük. Ne göreceğim ben senin yüzünü! Çok meraklıysa kızım görsün. Ben görmek istemiyorum."

Cevabına tebessüm eden Metehan, "Hadi, gidelim de görsün artık," diye fısıldadığı sırada gözünde öfke pırıltıları belirmişti. "Onu biraz daha görmezsem bu şehri baştan sona yakarım, üstüne de mahpus yatarım, Seyfettin amca."

"Hadi o zaman. Her şey hazırdır. Gidelim."

Apartmandan çıktılar. Kapıdaki askeri araca geçiyorlardı ki Metehan boğazını temizler gibi yapıp bir yandan da tekrar kıs kıs güldü.

"Görmek istemediğin yüzüme her bayram elini uzatıp, ekşimiş suratınla bana ters ters bakıp el öptüreceksin. Bir de üstüne bana bayram harçlığı vereceksin. Bu anın hayali, on numara hayal."

"Hayvan herif, kırk yaşında adamsın. Sana bir de harçlık mı vereceğim, ulan?"

"Vereceksin tabii. Bal gibi damat bulmuşsun. Hem çocuklar kaç yaşına gelirse gelsin çocuktur, Paşa babam."

"Emekli maaşımı Mehmetçik Vakfına bağışlar, aç gezerim, yine de sana bayram parası vermem, aslanım." Kahkaha atan Metehan'a bakıp kendi de güldü ama hızla toparlanıp sol bacağının arkasına sağlam bir tekme attı.

Hissettiği acıyla yüzünü buruşturan Metehan, "Operasyona giderken yapılacak şey mi bu ama?" dedi.

"Vururum seni, ulan. Topuğundan vururum da gerçekten kostak olur, Kostak Ali Zeybeği'ni rol yapmadan aksak oynarsın."

"Kızı kafa atar, oğlu yumruk atar, kendisi vurmaya niyet eder... Ben sizinle yaşarken sakat kalırım gibi."

"Kafan sakat oğlum senin. Akıllı bir adam olsan kızıma gönül düşürür müydün? Salak herif! Bir de kafasına bere taktım bunun. Hem de bordo. Ulan, sana huni takmak lazımmış. Anlamamışım," dese de onu omzundan yakalayıp kendine çekmiş ve koluyla sıkı sıkı sarmıştı. Araca binip kısa sürede helikopter pistine ulaştılar. Kendilerini bekleyen timlere doğru yürümeye başlayacaklardı ki Seyfettin, Metehan'ın omzunda duran beresini alıp başına geçirdi. "Yürü. Yürü. Bordo bereli salako. Yürü." İkisi de bu sözlerle gülerken, herkes ne olup bittiğini anlamaya çalışmış ama anlayamamıştı tabii. Yine de onların bu hallerine gülümsemişlerdi.

"Bordo bereli salako değilim ben. Şapşal bordoyum. Ebem doğumda beynimi elime vermiş. Bana bu bereyi renk katsın diye takmışlar."

Seyfettin bir an durup sözleri yeniden zihninde oynattı ve haykırırcasına kahkaha attı.

"Nazenin Tuna sözleri diyorsun, ha?"

Metehan, buruk bir tebessümle başını salladı. "Vali Hanım diyorum. Oy verebilsem oyum daima ondan yana olurdu. Ama bizim kız apolitiktir, siyaset sevmez," dedi ve Seyfettin'i biraz daha güldürdü.

Onca zorluğun, onca acının ve korkunun içinde en zorunu başarmışlardı. Gülmüşlerdi. Duygularını bastırıp dizginlemiş, akıl ve mantık çerçevesine geri dönmüşlerdi böylece. Şimdi kimse Nazenin'in babası, abisi, sevgilisi ya da dostu değildi.

Hepsi Vali Hanım'ın görev arkadaşı, onu yeniden ülke topraklarına, güvenli sınırlara, evine getirecek askerler ve istihbaratçılardı. Helikoptere binerken duygular yerde kaldı, bordolar göğe çıktı.

Ninova

19. BÖLÜM

Operasyon tam da tahmin ettikleri gibi başlamıştı. Sınırı geçtiklerinde onları istihbarata çalışan birkaç kişi araçlarla karşılamıştı. Belli bir mesafeyi o şekilde aşıp, yalnızca geceleri harekete geçerek birkaç günü çoktan geride bırakmışlardı. Nazenin sekiz gündür o adamın elindeydi ve zaman acımasızca ilerlemeye devam ediyordu. Ankara'yla herhangi bir bağlantı kuramadıkları için Zait'ten yeni video gelip gelmediğini bilmiyorlardı. Nazenin daha fazla işkence görmüş müydü? Daha fazla yara almış mıydı? Ya da aldığı ilk yaralara dayanabilmiş miydi? Hiçbir şey bilmeden gidiyorlardı. Öyle ya da böyle onu almak dışında başka düşünceleri yoktu. Hayatta ya da şehit. Onu oradan alacaklardı.

Kerkük yakınlarına vardıklarında artık araçlarla devam etmeleri büyük riskti. Araçsız ve birkaç gruba ayrılarak belirlenen konuma ilerlemek için hazırlandılar.

Akşam olup karanlık çöktüğünde Seyfettin Paşa, Pençe Timi ve Metehan'la; Albay Kutalmış, Kaplan Timi ve Andaç'la; Cihan Başkan ise istihbaratçılarıyla yola çıktı. Hiçbiri üniformalı değildi. Dikkat çekmemek için oralardaki erkeklerin kıyafetlerine bürünmüş, günlerdir kesmedikleri saç ve sakalları yüzlerini örtmüştü. Yaz aylarının sonunda olmalarına ve gece olmasına rağmen sıcak hava hepsini bunaltıyordu.

Yanında sessizce ilerleyen Metehan'a bakan Seyfettin, saklandıkları evden çıkmadan önce dikkatini çeken şey aklına gelince, bıyık altından gülerek, "Saçın sakalın mı beyazladı, ulan?" diye sordu.

Metehan yandan yandan ona baktı ve hiç tereddüt etmeden, "Şu sekiz günde beyazlaşmayan kılım kalmadı galiba, Seyfettin amca," diye cevap verdi. Seyfettin duyduğu bu cevapla sessizleşip zar zor yutkundu. Yanındaki adam, kızı için endişelenirken hissettiği stres, üzüntü ve kederden bu hale gelmişti. Ne aşk, ne sevgiydi ama! Onu resmen diri diri öldürüyordu. Görüyordu Seyfettin.

"Vali Hanım seni böyle beğenmezse boku bana atma sonra."

İkisi de burukça gülümseyip bakıştı.

"Vali Hanım beni her türlü beğenir. Sen kendi derdine yan, Paşa'm."

Nihova

"Çenenin yayını siksinler, puşt," deyip adım aralığını genişleten adam, önüne geçip, hızlı hızlı ilerlemeye başlayınca Metehan bir kez daha kıs kıs güldü.

"Küsüp gitmek oluyor mu hiç, babacığım?"

"Bana *baba*, deme, lan. Bana *baba*, deme."

"Kulağın alışsın diye şey ettiydim," dediğinde, Seyfettin gerisin geri döndü ve burnunun ucuna girdi.

"Ulan... Seni vururum. Burada da bırakırım, kurda kuşa yem olursun."

Dişlerini sıka sıka söylediği bu sözlerle susup başını hafifçe salladı. Metehan'ın gözlerinde onun bu haliyle eğlenen pırıltı vardı.

"O zaman ben şey edeyim..."

"Ney?" diye soran adama baş selamı verip yürümeye devam etti.

"Yürüyeyim. Yoksa sen niyeti bozup beni vuracak gibisin, Paşa'm."

"Ha şunu bileydin, aslanım. Kılıçarslan'ım."

Didişmeyi kesip yola odaklandılar. Arkalarından gelen Pençe Timi aralarında geçen muhabbeti duymuş, sessizce gülerek onları takibe devam ediyordu. Geceden sabaha aralıksız süren yürüyüş, bulundukları konumda kendilerini karşılayan bir istihbaratçıyla buluşunca son bulmuştu.

Seyfettin, "Paşa'm, çok şükür sağ salim geldiniz," diyen adama başıyla selam verdi.

"Diğerleri de gündüz saklanacakları noktalara vardı mı?" diye sordu.

"Herkes varış noktasında ve iyi. Bu gece hareket edip asıl konuma ilerleyeceğiz. Sabaha karşı, üç ayrı noktadan ilerleyişi sürdürüp Vali Hanım'ın tutulduğu yere varmayı planlıyoruz."

İstihbaratçının bu sözleriyle Metehan sıkıntılı bir nefes alıp yüzünü sıvazladı. "Onuncu günde ancak ulaşacağız," deyip saklandıkları harabenin içinde ilerledi. Eskiden ev olan yapı, şimdi yıkık dökük tü. Ancak onları saklayacak kadar da iş görür vaziyetteydi. Kolundaki saate bakıp duran Metehan, gün geceye dönsün ve yola devam edebilsinler diye dakikaları saydı. Saatler sinir bozucu bir ağırlıkta ilerleyip karanlık çöktüğünde ise hepsi hazırdı.

"Allah yardımcımız olsun," diyerek harabeden çıkan Seyfettin ardından *âmin*, diyen askerlerini duymuştu. O gece atılan her adımın sonunun Nazenin'e varacağını bilerek ilerlediler. Gün doğmak üzereyken ona varacaklardı. İşte bu düşünce toplam on günlük kayıp zamanı, son beş gündür bitmek bilmez yolların yorgunluğunu alıp götürmüştü. Hepsi canla başla yol alıyor, adımlarından çıt sesi bile çıkmıyordu.

Bir gece ansızın geliyorlardı. Tıpkı hep söylendiği gibi. Kamufle olmak için giydikleri kıyafetlerin içinde artık üniformaları vardı. O kahrolası yere vardıklarında üstlerindeki pejmürdeleri çıkaracak, göğüslerinde ışıldayacak Türk Bayrağı'nı dosta güven, düşmana korku verircesine göstereceklerdi.

Nihova

Gecenin karanlığı kırılmaya başladığı vakit kendilerine eşlik eden istihbaratçı, "Çok yaklaştık, artık hazırlanabiliriz," dedi. Bu sözlerle derin bir soluk alan Metehan, omzunu kavrayan eli hissedip sol yanına baktığında Seyfettin'le göz göze geldi.

"Geldik, aslanım, geldik."

"Geldik, Seyfettin amca," derken ona doğru dönmüş ve sarılmıştı. "Bulduk. Alacağız Nazenin'i."

Sırtını sıvazlayan adam da, "İnşallah, sağ salim alacağız," dedi.

Hepsi üstlerindeki kıyafetleri çıkarıp bir torbaya tıkıştırdı. Bu esnada, karşılarında ama epey uzak oldukları harabenin etrafını saran diğer timlerle de bağlantı kuruldu. Herkes buradaydı. Herkes sağ salim asıl noktaya varmıştı. Cihan Başkan kulaklığı aracılığıyla, "Kılıç 1 Pençe 1, Kılıç 1 Kaplan 1!" dedi. "Hazır mısınız?"

Seyfettin Paşa ve Kutluhan Albay, "Hazırız," diye cevap verdi. Cihan Başkan bu sefer başka bir bağlantıyı teyit etmeye başladı.

"Kılıç 1 Merkez..." demesiyle karşıdan cevap gecikmedi.

"Merkez dinlemede, Kılıç 1! Konuma vardınız mı?"

"Konumdayız. Operasyon için hazırız. Siz hazır mısınız Kılıçarslanlar?"

"Hazırız," diyen seslerle yüzünde tebessüm oluştu.

"İşte benim kızlarım," diye fısıldadı. Melek ve Elif bu fısıltıyı duyup tıpkı onun gibi tebessüm etse de Cihan Başkan bunu görememişti.

Kısa süreli sessizliğin ardından, "Bir saat sonra," diyen Seyfettin Paşa hem saatine hem de gökyüzüne bakmıştı. Kimse sorgulamadı bu emrini. Hepsi sessizliğini koruyarak yalnızca başlarını salladı. Biliyorlardı ki bu eski kurdun bir bildiği vardı da bir saat sonra diyordu.

Metehan...

Bir saat...

Biri deseydi ki bir saat beklemek sana zulüm gibi gelecek, canından can, etinden et koparıyorlarmış gibi hissedeceksin...

Onca şey yaşamış, defalarca ölümden dönmüş ben, Binbaşı Metehan Kılıçarslan, buna gülerdim. Gülerdim de geçerdim.

Ama şimdi gülmek bir yana dursun, yüzümde mimik kıpırdamıyor. Çünkü ömrümdeki en uzun on günü geçirip en bitmek bilmez bir saatin dolmasını bekliyorum.

Sevdiğim kadının birkaç metre ilerimde ölü mü yoksa diri mi olduğunu bilmeden bekliyorum. Günlerdir ona yapılan işkenceleri izleyip yaşamaya devam etmek için savaşıyorum.

Ben, Metehan. Metehan Kılıçarslan...

Adını, Türk tarihinin en büyük hükümdarları arasına yazdırmış, adına şarkılar, destanlar yazılmış, yaptıkları yüzyıllarca anlatılmış, Türk'ün gururu, düşmanın korkusu, hem asker hem komutan hem de yönetici olmuş *Mete Han*'dan alan Metehan...

Çanakkale Harbi'nde, Balkanlar'da, Sarıkamış'ta, Kurtuluş Savaşı'nda can vermiş, Ulu Önder Mustafa Kemal Paşa'yla cephelerde omuz omuza savaşmış, onun komutasında bu vatanın kurtuluşu ve kuruluşu için kan ve ter dökmüş, cumhuriyet tarihimiz boyunca Güneydoğu Anadolu'da verilen terörle mücadelede görev almış asker ve istihbaratçı ecdada sahip olan Metehan...

Akıncı Beyleri'nin soyundan gelen, torunlarının torunu Metehan...

Soyundan, ecdadından görüp öğrendiğini yerine getirmek için kendisi de bir an bile tereddüt etmeden asker olan, üniformasını bayrağındaki hilal ve yıldız gibi ak şekilde taşıyan, âciz bedeninden akan kanla bayrağına al ekleyen Metehan...

Hudutu namus, silahı yoldaş, Andaç'ı gardaş, Nazenin'i sevdiği bilen Metehan...

Sevdiğini gözünden sakınırken, onu bir zalimin eline esir verip Kerkük'e yürüyen Metehan...

Ben, Metehan. Adı duyulmamış nice şehide selam, kanı bu topraklara akmış vatan sevdalılarına selam. Ve sevdiğim, sana selam olsun.

Ben geldim.

Seni almaya, koynuma sarmaya, yaralarına şifa olmaya geldim.

Hadi son bir gayret. Son kez dayan o zalime de zulmüne de.

Ben geldim.

Herkese *Metehan* ama sana *Mete* olan...

***

"Kerkük'ün zindanına attılar beni,
Mazlumlar sürüsüne kattılar beni..."

Herkes kulaklıklarından işitilen şarkının sözlerini duyup, öylece kalırken Metehan kısık, boğuk ama hoş tını barındıran sesiyle devam etti.

"Bir yanım dağladılar ateşle annem,
Ne suçum ne günahım yaktılar beni, yaktılar beni..."

Herkesin boğazı düğüm düğüm, yüreği yangın yeriydi. Metehan'ın söylediği türkü ise o yangını harlıyordu sanki. O anda Seyfettin Paşa'nın kısık sesi girdi araya ve türküyü devam ettirdi

"Türkmen obalarından göçen anneler,
Ne yuvaları kalmış ne de haneler, ne de haneler..."

Son sözler ise hepsinden fısıltıyla yükseldi.

Gökkubbeyi sarsar mazlum feryadım,
Elbet bir gün güler bize seneler, bize de seneler..."

On Gün Önce - Nazenin

Valilik binasından çıkıp aracına geçmiş, eve varıp kızlarla birlikte yemek yedikten sonra işiyle ilgili yapacaklarını düşünüyordu Nazenin.

"Ne oluyor? Emre, durma sakın, bas gaza," diyen Levent'in telaşlı sesiyle kendine geldi ve çevresine bakındı. Neler oluyordu?

"Ne oluyor?" diye soramadan aracı ani bir frenle durduğunda, Emre bağırıyordu bu kez.

"Önümüzü kestiler."

"Geri git," diyen Levent bir yandan, "Koruma araçları, geri gidin," diyordu kulaklığına. Ancak ne onlar ne de diğer araçlar kıpırdıyordu. Arkalarında da yabancı bir araç duruyordu.

Askeri araçlardan inmeye hazırlanan Kaplan Timi, daha kapılarını açamadan büyük bir patlamayla sarsıldı. Kulakları patlamanın sesiyle uğuldarken Nazenin kendini koltukların arasına atmıştı. Ve saniyeler sonra ikinci patlamanın şiddetiyle bir kez daha sarsılırlarken aracının camları da patlamıştı. Üstüne düşen cam parçalarını hissediyordu Nazenin. Kulaklarının uğultusu, başında bir anda başlayan ağrı, bedenine saplanan cam parçalarının acısı...

Hepsini aynı anda hissetse de gözlerini açmaya çalıştı. Az evvel elinde tuttuğu ancak şu an az ötesine fırlamış, yerde duran telefonuyla bakıştı. Ona uzanıp, suikasta uğradıklarını haber vermek isterken ekran ışığı yandı ve ekrana bildirim olarak düşen mesajı zar zor gördü.

Ben de seni seviyorum. Dikkat et.

Gözlerine yaşlar birikirken, "Mete..." dedi yalnızca. Telefona bir kez daha hamle yapacağı sırada ise silah sesleriyle irkildi. Tahmininde yanılmıyorsa Kaplan Timi araçlarından inmiş ve saldırıyı yapanlarla sıcak temas sağlanmıştı.

Silah sesleri arasında, "Nazenin Hanım!" diye bağıran Levent'e, "İyiyim," dedi zar zor. İyi falan değildi oysa. Ufak tefek de olsa fiziksel yara almıştı. Ama asıl sıkıntı başındaki kahrolası ağrıydı. Beyni yerinden çıkacakmış gibi zonkluyordu resmen. Ağrıdan açamadığı gözlerini bir kez daha zorla araladığında, telefon ekranına bir bildirim daha düştü Binbaşı'dan.

Naz'ım...

Ona günlerdir uzattığı barış girişimlerine tam da şu an ateşin içindeyken karşılık vermesi ama hiçbir şeyden haberinin olmaması ne kadar manidardı. Gözlerine dolan yaşlarla ekrana bakıp, "Mete..." derken Levent'in sesini duydu.

"Vali'm, sizi buradan çıkarmamız lazım. Aracı terk ediyoruz."

Nazenin yalnızca başını sallayıp doğruldu. Kapıyı açıp Levent'le aynı anda araçtan inerken, "Emre?" dedi.

"Emre de geliyor. Biz ilerleyelim, o da geliyor." İlerlemek istese de bir gözü ardındaydı. Emre'nin de peşlerinden gelip gelmediğini kontrol ediyordu ki bir gürültü daha koptu. Levent koca bedeniyle üstüne kapanıp, onu saklamaya çalışırken, "Ses bombası attılar," dedi. "Siz sakin olun. Çıkacağız buradan."

Ses bombasının sesi kulaklarında çınlarken üstlerine mermi yağmaya başlamıştı. Bu kaçıncı suikast, bu kaçıncı mermi yağmuruydu canına kasteden? Artık sayısını bile unutmuştu Nazenin.

"Levent, beni korumak için vurulur ya da ölürsen seni diriltir, ben öldürürüm. Duydun mu?"

Bağırışını duyan Levent gülüp başını salladı ve onu aracın ardına doğru iterken, "Yat!" diye bağırdı. "Benim görevim seni korumak. Gerekirse ölüp seni yaşatmak. Asıl sen ölürsen çok fena bozuşuruz, Nazenin. Duydun mu beni? Ayrıca o deli sevgilinle abin ve Paşa baban beni ne yaparlar, hiç düşünüyor musun?"

Levent'in resmiyetten uzak, tıpkı bir abi edasıyla söylediği sözlerle afallayan Nazenin, ona bakakalmıştı. Yaklaşık bir yıldır birlikte çalışıyorlardı ancak onun kendisine hiçbir zaman resmiyetten uzak davrandığını ya da adıyla hitap ettiğini duymamıştı.

Şaşkınlıkla gülüp, "Sen az delisin sanki, Levent abi," dediğinde göz göze geldiler. İkisi de hem gülüyor hem de birbirlerine endişeyle bakıyordu.

"Abi sözü dinle, kızım. Abi sözü dinle, eğ başını. Bize lazımsın, bizim kız."

Başını salladı. Levent'in dediğini yapacakken, yanlarına koşarak ve havaya ateş açarak yaklaşan Emre onu kontrol etti. Ardından hızla Levent'e ilerledi. Şimdi sırt sırta duruyorlardı.

"Nasıl çıkacağız, abi?"

"Önümüz de arkamız da kapalı, aslanım. Ben de bilmiyorum ama çıkmamız lazım," derken etraf bir anda puslanmış, göz gözü görmez olmuştu. Levent'in, "Laaan!" diye bağırışını, ardından da, "Nazenin Hanım!" diye haykırışını işiten kadın tam ağzını açacaktı ki ense köküne inen darbeyle bilincini kaybetti.

***

Aradan ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordu ama gözleri aralanmaya başladığında tek hissettiği ve düşünebildiği başındaki ağrıydı. Olaylar esnasında ağrımaya başlayan başı, aldığı darbeyle daha da fena bir hale gelmişti. Ağrıdan gözleri yanıyor, gözkapakları açılmıyordu.

Zar zor soluklanıp, "Levent, Emre..." dedi fısıltıyla. Cevap gelmedi. Gözlerini usulca açtı ancak hiçbir şeyi net göremiyordu. Sanki gözlerine perde inmiş gibiydi. Hem etrafa bakmaya hem de olan biteni hatırlamaya çalıştı. Ne olmuştu? Buraya nasıl gelmişti? Burası neresiydi? Neden hiçbir şey hatırlamıyordu? Kollarında ve ayaklarındaki ağırlıklar neydi?

İşte, kendine gelmeye başlarken bedenine dair ilk hissettiği şey buydu. Kollarını ve bacaklarını sımsıkı saran, canını yakan her neyse onları görmek için gözlerini kırpıştırdı. Yalnızca etrafını saran loş ışığı ve gözünün görebildiği diğer her yerin karanlığını ayırt etti.

"Neredeyim ben?" deyip hareket etmek istediğinde ise uyuşan bütün beyin hücreleri, bütün uzuvları canlandı sanki. Kollarını oynatmasıyla kulağına dolan zincir sesleriyle şok geçirip bakındı kollarına. İşte o an havada asılı durduğunu anladı. Kollarından ve bacaklarından zincirlerle bağlanmış, resmen çarmıha gerilmiş gibi havada asılıydı.

"Bu ne? Ne oluyor?" derken sesi çatlamış, çatallaşmıştı. Durup soluk almaya zorladı kendini. Ciğerlerine hava ulaştırmazsa bayılacaktı sanki. Derin derin soluklar alıp, etrafa daha dikkatli bakmaya çalışırken adım sesleri duydu. Kendisine yaklaşan sakin adımların nereden geldiğini anlamakta zorlanıyordu çünkü bulunduğu yer bomboş bir yerdi. En ufak tıkırtı bile büyüyüp, yankılanarak saniyeler sonra kendisine dönüyordu.

"Kimsin sen? Ben neredeyim? Neden bağladınız beni?" Bağırışı az önceki adım sesleri gibi yankılandı içeride ve kulağına geri döndü. Çok geçmeden de bir kahkaha sesi ilişti bu kez kulaklarına. Bir kadın kahkahası. Tüyleri duyduğu kahkahayla ürperip, diken diken olurken, "Cansel..." dedi fısıltıyla ve gecikmeden cevabını aldı.

"Hayır. Veronika. Veronika Averyanov." Sözlerinin son bulmasıyla, sadece kendisini aydınlatan ışığın bir kısmında onu gördü. Veronika'yı. Kadın, yüzüne düşmanca bir ifadeyle bakıyor, bir yandan da gülüyordu. "Şimdi gerçekten tanıştık, değil mi Vali Hanım?"

"Gerçek tanışmamız alnının ortasına Türk askerinin mermisini yediğinde olacak, Veronika," dedi baş eğmez, boynunu bükmez Nazenin Tuna. Namı diğer Vali Hanım.

"Nerede olduğunu bilmiyor, bu halde olmaktan korkmuyorsun. Hâlâ aynı inatla, o uzun dilinle laf sokuyorsun, öyle mi?" deyince sinirden kıpkırmızı olan Nazenin öfkeyle bağırdı.

"Öyle! İtten, çakaldan korksaydım bu mesleği seçmezdim. Senden mi korkacağım? Senin bana yapacaklarından mı korkacağım? Öyle sanıyorsan

Nihova

yanılıyorsun, Veronika. Sen bizi hiç tanımamış, hiç öğrenememişsin. Ben Türk'üm. Bir ölür, bin dirilirim. Ve ben ölmem, Rus dölü. Ben vatan uğruna şehadete ererim."

Yüzündeki o kindar gülümseme silinip giden Veronika, "Çok gerginsin, hayatım, dur ben sana yardım edeyim de belki biraz rahatlarsın," dediği anda bağlı olduğu zincirler gerilmeye başlamıştı.

Önce ne olduğunu anlayamayıp kollarına ve bacaklarına bakmaya çalıştı. Ancak ne olduğunu anlaması çok uzun sürmedi. Bedenine giren acıyla kasılıp, bağıracakken gözünün önüne Metehan geldi. İşte o an, her şeyi anladı. Ona yaptıkları gibi kendisine de işkence edeceklerdi ve muhtemelen, kendisinin göremediği bir yerdeki kamerayla kayda alıp görüntüleri ona göndereceklerdi. Hatta babasına, abisine ve kendisini kurtarmaya hazırlanan kim varsa herkese. Bu anları, hepsi görecekti.

Beyninde resmen patlayan bu uyanışla dişlerini sıktı. Ve bir şeyi daha anladı.

Sevdiği adamı...

Onun işkence görüntülerini izlediğini duyduğunda yüzünün aldığı hali hatırladı. Ne kadar üzüldüğünü, ne kadar incindiğini... Şimdi aynısı başına geliyordu. Ve tek dileği, Metehan'ın bu görüntüleri izlememesiydi. Kendisini böyle, bu halde görmemesini istiyordu. Ama dilekleri boşaydı, bunu da biliyordu.

Bedenini havada bir ok gibi geren zincirler, sonsuzluk gibi geçen sürenin sonunda durduğunda, nefes almaya çalıştı ama nafileydi bu çabası. Acıdan soluk alamaz olmuştu. Sanki uzuvları bedeninden ayrılacak, bedeni beş parçaya ayrılıp yere düşecekti. *Çektiğim acı son bulacaksa buna razı olurum,* düşüncesi zihninde canlanmak üzereyken yine o geldi gözlerinin önüne. Gölete atıldıkları zaman söyledikleri çınladı kulağında.

Bir daha sakın öylece bırakmayacaksın kendini, duydun mu? Beni duydun mu Nazenin? Mücadele etmeye ve yaşamak için savaşmaya devam edeceksin.

Geçmiş hatıraların, sevdiği adamın sözlerinin gücüyle dişlerini sıktı. Ama Veronika daha son hamlesini yapmamıştı. Bir anda gevşeyen zincirlerle bedeni salınıverdi. Acının yerini ağrı ve uyuşukluk alır gibi oldu. Ve bir kez daha, az öncekine göre çok hızlı şekilde gerildi bedeni. Aniden o kahrolası acı artarak, geri dönünce aralandı dudakları ve var gücüyle feryat etti. Sonrası yoktu. Feryadının yankısını bile duyamadan kendinden geçti.

***

Gözlerini bir kez daha bilinmezliğe açıp tüm yaşadıklarının bir kâbus olmasını ve Metehan'ın bir yerden çıkıp gelmesini, "Geçti, güzelim, ben yanındayım," demesini bekledi. Ama beklediği olmadı. Yine aynı yerde, aynı

şekilde duruyordu. Başı eğik olduğu için yerle bakışıyor, başına giren ağrının acısı, konumundan dolayı daha da eziyet veren bir hale dönüşüyordu.

Üstündeki bembeyaz pantolonunun kirden griye çaldığını, ayaklarındaki topuklu ayakkabıların çoktan çıkıp gitmiş olduğunu fark etti önce. Çıplak ayakları ve elleri zincirlerin bağlı olduğu kocaman kelepçelerle sarılıydı. Bu durum kan akışını yavaşlatıyordu. Morarmaya başladığını fark edince korkuyla soluklandı. Böyle devam ederse ne olacağını biliyordu. Uzuvlarına kan akışı yetersiz kalmaya devam ederse kangren olurdu ve onları keserek bedeninden ayırırlardı. Başını hafifçe kaldırıp, "Allah'ım, yardım et," diye fısıldadı. "Yardım et." Kaç saattir ya da kaç gündür buradaydı? Burası neresiydi ki kimse kendisini bulamıyor, kurtaramıyordu? Son nefesini böyle mi verecekti? Gerçekten böyle mi olacaktı?

"Daha ölmeyeceksin, *Seyfettin'in kızı*. Daha çok anın olacak burada," diyen sesle irkilip bakındı etrafa. Bu kez gelenin Zait olduğunu biliyordu. Ona, *Seyfettin'in kızı*, diye hitap edecek başka biri olmazdı burada.

"Geldin mi sonunda? Aldın mı beni? İçindeki öfke, kin, nefret soğudu mu Zait? İt Zait!" demesiyle yüzüne inen yumruğu hissetti. Ancak acısını algılayamıyordu. Bedeni uyuşukluktan bitap düşmüştü.

Tepki vermediğini anlayan Zait, "İndirin şu dilli orospuyu," diye bağırıp Rusça küfürler savururken Nazenin sadece güldü. Bedeni kelepçelerden çözülüp yere indirildiğinde, kollarına iki adam girmişti. Vücudu âdeta ölü gibiydi; ayakta duramıyor, ayakları yerde sürükleniyordu.

Burnunun ucuna gelen Zait yüzünü kavrayıp, "O dilini koparıp babana mı göndereyim istiyorsun, Vali?" dedi ve kıs kıs güldü. "Belki koparmadan önce başka şeyler de yaptırırız sana." Etrafını işaret ettiğinde, Nazenin buz gibi olarak etrafa baktı. Çevresindeki erkek yaratıklar kahkahalarla gülerken, uzaktan kendisini izleyip onlar gibi gülen Veronika'ya gözü ilişti. Allah'ın cezası kaltak, nasıl da gülüyordu!

"Metehan çok üzülür ama yapma, amca," dediği anda o uyuşuk bedeni şok dalgasına tutulmuş gibi sarsıldı.

"Seni gebertirlerken, sırf keyfine oturup izleyeceğim, kaltak."

Fısıldadığı sözleri duyan Veronika, üstüne koşar adım gelip karın boşluğuna tekme attığında, Nazenin ciğerlerindeki bütün nefesi acıyla bırakıverdi. Ancak Veronika bırakmadı onu. Tekmelerine yumrukları eklenip yüzüne peş peşe inerken saçlarına hırsla yapıştı ve başını kaldırıp göz göze gelmelerini sağladı.

"Buradan cesedin çıkacak, orospu. Duydun mu beni? Paramparça olmuş cesedin. Parçalarını birleştirip de gömmeye bile uğraşamayacakları hale getireceğim seni. Parça parça edeceğim. Ama hâlâ bakılası ve güzelken... Onlara

izin vermeyi planlıyorum," deyip o da çevredeki erkekleri gösterdi ve bedenini itti.

Nazenin, adil olmayan bu saldırıdan epey yara almıştı. Bitap düşen bedenini iki adam tutarken saldıran Veronika'yı normal şartlarda ve sağlıklı vaziyette olsa alaşağı ederdi. Bunu kendisi de o kaltak da biliyordu. Ağzının içine dolan kanı var gücüyle ona tükürüp, "Acı çekerek gebereceksin," diye fısıldadı. Ardından bir kez daha yüzüne inen yumrukla bayıldı.

Kaçıncı güne, kaçıncı işkenceye uyanıyordu zihni? Gözleri açılıyordu ama daha neler yaşayacak, neler görecekti, bilmiyordu. Gözlerini kırpıştırıp, etrafını görmeye çalışırken ilk hissettiği susuzluktu. Dili damağı kurumuş, ağzındaki kanın rezil tadı kalmıştı onda. Kuruyan dudaklarını ıslatmak için çabalarken yüzüne çarpılan suyla soluğu kesildi. Yüzünden akan suyu yalayıp, kendine gelmeye çalışırken soğuk suyun etkisiyle irkildi. Bedenine yapışan gömleğine ve pantolonuna baktı göz ucuyla. Sonra endişeyle ayaklarına baktığında normal renklerine döndüğünü görüp derin bir nefes aldı. Şimdilik hâlâ tek parçaydı. Ama nereye kadar? O da bilmiyordu. Gelen giden yoktu ve bu yokluğun korkusu iliklerine kadar üşüyen bedenini değil, yüreğini titretmişti. Bir kez daha üstüne bakıp ceketinin yokluğunu fark ettiğinde telaşlandı ama bunu belli etmemeye çalışarak etrafına bakındı. Neredeydi bu ceket? Ne zamandır üstünde değildi? Ceketin cebindeki emanetine bir şey olmuş muydu? Yüzük vardı cebinde. Metehan'ın aile yadigârı yüzüğü. Onu neden yanına almıştı ki? Dursaydı ya evde. Kendine kızıp, çevresine bakınmaya çalışırken, yanındaki bedeni hissedip irkildi.

"Gel bakalım," diyerek onu oturduğu yerden kaldırıp, âdeta sürüyerek götüren adama ne cevap verdi ne de tepki. Yine zincirlere bağlanıp havalandı bedeni. Bu kez farklı bir şey vardı. O da az ilerideki kamerayı görebiliyor oluşuydu.

Zait kameraya baka baka konuşurken, "Seyfettin, ölmemişsin," dediğini duydu. Ama duyduklarına tepki verecek, anlayacak, algılayacak hali yoktu. Boş boş baktı yalnızca. Zait, daha birçok şey söylemişti ama Nazenin onları da anlayamamıştı ne yazık ki. İt herifin sözleri son bulduktan sonra işkence yeniden başlamıştı. Bu kaydın nereye, kimlere gideceğini bilen Nazenin, gücü yettiğince dayandı zincirlerle gerilen bedeninin acısına. Onca şeye rağmen hiç sesini çıkarmadı. Tıpkı Metehan'ın öğrettiği gibi. Tıpkı onun işkence görürken, sessiz kalıp dişlerini sıktığı birçok an gibi kendisi de dişlerini sıktı ve mantıklı olmaya, direnebildiği kadar direnmeye çalıştı. Sonu derin bir acıya yenilip bayılmak olsa da hiç bağırmamayı başardı.

Bir sonraki bilmem kaçıncı ayılışımda saçına dokunan Zait'e bakmaya çalışıp, "Bana dokunduğun o elini bile sikecekler, biliyorsun, değil mi?" diye

fısıldadıktan sonra yüzüne inen yumrukla başındaki ağrı, daha büyük bir güçle kendini göstermişti sanki. O, başının içindeki zonklamayla savaşmaya çalışırken hissettiği şeyle şok oldu ve acıyla aralanan dudaklarından yükselen çığlığa engel olamadı. Bedenini sarsan, her zerresini acıya boğan, kalbinin atışını tekleten, ritmini bozan şeyin elektrik olduğunu idrak etmesiyle zihninin canlılığını kaybetmesi bir oldu.

Bayıldıktan sonra bulunduğu yükseklikten yere çakıldığını, başının top misali yerde sektiğini ise hiç bilmiyordu. Başından akan kanların yüzünü kaplayıp kuruduğunu ancak yeni bir ayılma esnasında fark etmişti.

"Su..." diye fısıldadığı esnada yanında duran birini hissedip soluklanmaya çalıştı. Yine mi başlıyorlardı? Yine mi? Daha yeni açmıştı gözlerini. Böyle giderse işkence esnasında ölecekti.

"Bir yudum. Bir yudum iç, Vali Hanım," diye fısıldanan sözlerle gözleri olabildiğince açıldı ve yanındaki adama baktı şaşkın şaşkın. Adam gözlerini bir kez kapatıp, açarken, "Geliyorlar," demişti. Ardından da suyu dudaklarına uzatıp, "Bir yudum iç, fazlası vücudunu şoka sokar," diye fısıldamıştı.

Nazenin denileni yapıp, bir yudum su içtikten sonra onu orada bırakıp gitmişti. İçeride kendilerinden birinin olduğunu fark eden Nazenin, kaybettiği umudunu yeşertmeye çalıştı. Gülümsemek istedi ama yüzündeki yaraların acısından bunu başaramadı.

Başındaki acıyı ise iliklerine kadar hissedip neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. En son hatırladığı şey kendisine elektrik verildiğiydi. Sonrası yoktu. Başındaki bu acı, son baygınlığı sırasında olmuş olmalıydı.

***

Saatler, günleri kovalarken görmemesi gereken nice işkenceyi gördü, tanık oldu. Bazılarını yeniden ve yeniden yaşadı. Hissetti o kahrolası işkenceleri. Artık bedeninde acı duymadığı bir hücresi bile kalmamıştı. Kaç gün olmuştu bu ölüm kapanına gireli, bilmiyordu. Zaman kavramını yitirmişti çünkü. Gece, gündüz ayrımını yapabileceği en ufak delik bile yoktu burada. Ve umudu yeniden kırılıyordu. Yanına gelip *geliyorlar*, diyen adamı bir daha görmemişti. *Belli ki benimle alay etti*, diye düşünmeye başlamıştı ki dışarıdan yükselen silah sesleriyle gözlerini açtı.

Biliyordu. O silahları ateşleyenlerin kimler olduğunu biliyordu. Gelmişlerdi.

Gözlerinde gizleyemediği bir heyecanla çevresine baktı. "Geldiler," dedi zorla. İçerideki adamlar telaşla etrafa koşuşturup, Rusça bir şeyler söylerken o ise keyifle onları izledi.

"Hepinizi sikecekler," dedi fısıltıyla ve içindeki kini gizlemeden kıs kıs güldü.

Silah sesleri susmak bilmezken, yanına gelen bir adam onu gülerken görünce hırsla yüzüne bir yumruk indirdi. Ağzına dolan kanı hissetti Nazenin. Kanı tükürüp, ona yeniden gülerken bir darbe daha yedi. Ağzına daha da kan doldu. Adam bunun sonunun gelmeyeceğini fark etti. Kapıdaki cehennemi hatırlayıp onu bağlı olduğu iplerden kurtardı, sandalyeden kaldırdı ve itekledi.

"Yürü!" diye bağırıp, itmeye devam ederken Nazenin dermanı kesilmiş bacaklarını zorla sürüdü. Çıplak ayakları zemindeki toza toprağa bulanırken acıyordu ama hissetmiyordu sanki. En azından ilk baştaki gibi bir acı hissetmiyordu artık. Birkaç adım daha atıp yanından geçtiği masa gibi bir şeyin üstünde duran ceketini görüp durdu ve uzandı. Ceketini, öleceğini bilse bile orada bırakmazdı. İçinde Metehan'ın yüzüğü vardı. Kaybettiğini sandığı ceketine can simidiymiş gibi sarıldığında, ardındaki adam biraz daha bağırarak onu itti. Ama silah seslerinin telaşından, ölümün korkusundan aldırmadı Nazenin'in ne yaptığına. Nazenin, fırsatını değerlendirip hemen ceketi giydi. Kollarını kumaştan geçirmek için gerdiğinde canı çok yansa da buna aldırmadı. Ceketi giyip, belli etmemeye çalışarak göğüs cebini dışarıdan yokladı. Yüzüğü böylece hissedip, soluklanırken tebessüm etti.

Harabe vaziyetteki deponun kapısına doğru yürüdü. Kendisine yıllar gibi gelen belirsiz zamanın ardından sabah güneşiyle buluştu gözleri. Gözüne vuran ışıklarla resmen kör olup, gözlerini kapatırken durdu öylece. Ne haldeydi kim bilir! Nasıl görünüyordu şu an? Kendisini böyle gören babası, abisi, sevgilisi ve yaklaşık bir yıldır dost bildiği adamlar onu böyle görünce ne hissetmişti? Bilmiyordu ama kahrolduklarını anlaması zor değildi.

Çıplak ayaklarına vuran güneş ışığının sıcağına, toprağın soğuğu karışırken birkaç adım daha attı ürkekçe. Sonra gözlerini araladı ve onu gördü. Metehan'ı. Mete'sini gördü.

***

Gün doğumuna yakın, gökyüzü karanlıktan arınıp puslu ve gölgeli bir hal aldığı sırada, Seyfettin Paşa, "Kapıdakileri ve çevredekileri indirin," dedi. Sustu ve soluk alıp devam etti. "Sessizce." Sonra bir soluk daha aldı derin derin. "Atış serbest." Emriyle herkes tetiğe dokundu. Yalnızca bir kez. Ve etraftaki it sürüleri kafalarına yedikleri mermilerle boş çuval misali yere yığıldı. "İlerliyoruz. Dikkatli!" Aldıkları emirle saklandıkları yerlerden ayaklandılar ve en sessiz adımlarını atarak harabe halindeki depoya yaklaşmaya başladılar.

İçeriden dışarıya çıkmaya yeltenen kim varsa mermilerinden nasibini alıyor ve yere yığılıyordu.

"İt sürüsü, karınca sürüsü gibi. Bitmek bilmiyorlar," diye söylenen Albay'ın sözlerine normalde gülerlerdi. Ancak hepsi o kadar gergin ve odaklanmış vaziyetteydi ki yüzlerinde mimik yoktu.

Timlerin hepsi kapı tarafında bir araya gelip ilerleyecekleri sırada, "Durun!" diye bağırışı yeri göğü inletti. Metehan'dı canhıraş bir şekilde bağıran. Çünkü onu görmüştü. Nazenin'i. Nazlı yârini.

Usul usul göğe yükselmeye başlayan güneşin ilk ışıkları vurmuştu solgun, yaralı yüzüne. Gözlerini ışıktan kamaştığı için açamıyor, hiçbir yere bakamıyor, değil yürümekte ayakta bile durmakta zorlanıyordu. Çıplak ayaklarını zorla kaldırıp birkaç adım daha atışını izledi içi ezilerek. Üstündeki ceketi sıkıca tutmaya çalışan elleri titriyordu. Saçları karmakarışık olmuş, üstündeki bembeyaz takım kirden ve kan izlerinden renk değiştirmişti.

"Nazenin!" diye feryat edip ileri atıldı Metehan. Onu tutmak isteyen Seyfettin, saniyeler içinde yerinden resmen fırlayışına şahit olurken, "Dur!" dedi ama duran kimdi? Onu duyan kimdi?

Adını haykıran sesi duyarak gözlerini zor da olsa aralamayı başaran Nazenin, elini ceketinden çekti ve ona durmasını işaret etmeye çalıştı.

Ancak aldırmadı Metehan. Günlerdir aradığı sevdiği karşısındaydı. Nasıl dursundu? Onun hâlâ ayakları, çıplak ayakları üstünde duruyor olmasına, nefes alıyor olmasına bile şükrediyordu. Hiç düşünmeden koşmaya devam etti. Bir yandan da ardında görünen gölgeye sıktı kurşununu. Adam alnının ortasından vurulup, düşerken, "Nazenin!" dedi bir kez daha ve birkaç adım kala silah sesi duyuldu. Kendilerinden birine ait olmayan silah sesi...

Kulaklarında vızıltı bırakıp tam Nazenin'in kalbine saplandı. Bedenine giren mermi çekirdeğiyle sarsılan yorgun bedenini, aralanan dudaklarından çıkan, "Hıı!" diye bir nida takip etti. Metehan gördükleriyle aniden durunca bedeni ileri geri yalpalamış, kocaman açılan gözleri merminin girdiği yerde donup kalmıştı.

Dudaklarını zorla aralayıp, "Naz!" dediğinde kızın yüzünde tebessüm belirdi. Bir an için belirdi ve yok olup gitti. Bedeni öne arkaya sallanıp en sonunda gürültüyle dizlerinin üstüne düştü. Gözünden bir damla yaş usulca süzüldü. Bembeyaz olması gereken ama kirden grileşen gömleği kanıyla kıpkırmızı olurken, Metehan başını sağa sola sallayarak, "Hayır!" diye feryat etti. Yer gök inliyordu bu feryatla. Kendi sesiyle, feryadıyla irkilip yeniden koştu ona doğru ve yüzüstü kapaklanmak üzere olan bedenini tuttu. Titreyen sesiyle, "Nazenin..." dedi. Gözlerine dolup akan yaşlarla baktı sevdiğine.

Kollarına yığılıp kalmış beden hareketsiz dursa da gözleri hâlâ açıktı Nazenin'in ve dikkatle bakıyordu ona. Yüzünde zorla beliren tebessümle, "Mete..." diye fısıldarken gülüşü büyüdü. "Söyle," dedi zorla.

Neyi söylemesini istediğini anlamayan Metehan, "Neyi?" deyip bir yandan, "Yorma kendini," diye ekledi.

O esnada devam etti Nazenin. Acıyla aralanan dudaklarından fısıltı yükselirken etraflarını saran insanların gölgelerini hissediyordu.

"Zemheri söyle."

Bu sözlerle soluğu kesildi Metehan'ın. Ona korkuyla bakıp, iç çekerken titredi dudakları. Yaşadığı korku, onu kaybetme korkusuydu. Hayatında hiçbir şey ve hiç kimse için hissetmediği bu korkuyla tanışıp, sarsılırken, "Nazenin..." dedi ama susmadı Nazenin. Kalan gücü çekilmeden bedeninden ve zihninden, gözleri kapanmadan tekrarladı isteğini.

"Zemheri söyle, Binbaşı. Son kez söyle."

Son duyduğu onun sesi olsun istedi Nazenin. Son gördüğü onun yüzü, onun gözleri olsun istedi.

"Helikopter geliyor," diyen ses ilişirken kulaklarına, "Kızım..." diyen fısıltıyı da duymuştu. Gözleri Metehan'da olsa da yerde öylece duran elini kıpırdattı, parmaklarını hafifçe oynattı. Vücudu, yaşadığı kan kaybından buz kesip titriyordu ama o hissetmiyordu. Göğe yükselen güneşin sıcağı bile ısıtmıyordu bedenini artık.

Zar zor araladığı dudaklarının arasından, "Baba..." demek istedi ama dudaklarının yanından sızan kan buna engel oldu. Metehan kanı görüp onu hızla yan çevirse de bırakmıyordu bedenini. Yanağı dizinde öylece duruyor, aralık dudaklarından sızmaya devam eden kan, onun pantolonuna akıyordu usul usul.

Gözlerini ışığa ve bitmek üzere olan gücüne inat açıp babasıyla göz göze geldi önce. Ardından da abisini gördü. İkisi de dibindeydi ama elini kaldırıp onlara dokunacak hali yoktu. İkisinin de adını sayıkladığını duyuyordu. Ağladıklarını görüyordu ama tek kelime edemiyordu.

İstediği, onların feryadını görüp duymak değildi zaten. Kendini zor da olsa çevirip, yeniden Metehan'ı görürken kaşlarını çattı.

"Bu bir emirdir. Söyle dedim, ulan."

Sözleriyle anlık sessizlik oluşurken, gülmeye başlayan Metehan onu koluyla sarıp kaldırdı ve göğsüne bastırdı. Şimdi yine göz gözeydiler.

Nazenin...

Ben, Nazenin. Nazenin Tuna.

Adını *Nazende Sevgili* şarkısına borçlu olan, adının anlamı nazlı, cilveli, narin olan ama sevdiği adama kadar bunların hiçbiriyle kendini özdeştirmeyen, onunla tanışıp, *hemdem* olunca Naz olan, nazlı olan, cilveli ve narin olan Nazenin...

Ben, Nazenin...

Sevgisiyle beni bambaşka birine dönüştüren, Naz olarak doğumumu göz-

lerinde gördüğüm adamın kollarında şimdi ölümüme hazırlanıyorum. Son baktığım, son gördüğüm onun gözleri olsun diye şimdi tüm çabam.

Ben, yıllarca gizli saklı büyüyen, sokağı bile bir camın ardından gören, izleyen Nazenin...

İçinde büyüttüğü isyanla başkaldırıp hayallerine koşan, o hayaller uğruna savaşırken kanını akıtan, belki de canını verecek olan Nazenin...

İdealleri uğruna sonuna kadar mücadele eden, dik duruşuyla herkese örnek olmak isteyen, *kadınsın sen, elinin hamuruyla bu işlere kalkışma*, diyenlere inat elini her taşın altına sokup o taşların altındaki pislikleri gün yüzüne çıkaran Nazenin...

Ben, Nazenin. Şimdi ülkemden uzakta olduğum bu topraklarda son kez açıyorum gözlerimi ve bakıyorum göğe. Sabah güneşini selamlıyorum son kez. Ve son kez görüyorum gözlerini, sevgilim.

Son kez bakarken gözlerine, o kara kara gözlerinde yaş görmek değildi hayalim ama sen bana bakıp ağlıyorsun. Gücüm yetse silerim gözündeki yaşı. *Savaş daha bitmedi. Belki benim hikâyem bitti ama savaşımız bitmedi. Sil gözünün yaşını ve kalk ayağa. Devam et. Devam et ki ruhum huzur bulsun*, derim.

Ben, Nazenin... Vali Nazenin.

Rütbesi sevdiğinden daha taşaklı olan Nazenin... Sevdiğiyle *hemdem* olan, *bir* olan *can* olan ama nefes olamayan, nefesi bu kurak topraklarda tükenecek Nazenin...

Oysa ne çok isterdim daha nice zaman seninle nefes almayı... Hemdem olmaya devam etmeyi... Oysa ne çok isterdim, böyle acıyla, üşüyerek değil de sıcacık koynunda uyurken ölmeyi...

Ben, Nazenin... Bu hikâye benim hikâyem ve bitmek üzere. Tıpkı ülkemin nice şehitleri gibi bitmek üzere. İşte şu an sevindiğim tek şey bu.

Çocukluğumdan beri babamı, gençliğimden itibaren abimi, yetişkinliğimde ise Metehan'ı şehit vermekten korktum hep. Ama şimdi... O kutsal mertebeye ben yürüyorum.

Şehadete yürümüş ecdadıma selam olsun.

Ben de vatan uğruna düştüm toprağa ve kanım karıştı bayrağımın alına.

Ben, Nazenin...

Şehit Vali Nazenin Tuna.

Selam olsun, vatan toprağıma.

Selam olsun, gölgesinde huzurla yatacağım bayrağıma.

***

"Haber saldım tez gelesin,
Sabrım azaldı, bilesin.
Nere koyam gönlümdeki gülleri?
Ustam yine dört bir yanım zemheri,
Zemheri, zemheri, zemheri ustam..."

İşte istediği buydu. Bunu duymak, onun sesinden duymak istiyordu.

"Gün geçtikçe azalırım..."

Durup, soluklanmaya çalışan adama bakıp, tebessüm ederken bin bir uğraşla elini kaldırdı ve yüzüne dokundu.

"*Bir gün yıkılır, kalırım. Üstümü karlar örtmeden dön geri,*" diye fısıldadı. Metehan'ın gözlerinden dökülen yaşlar daha da artıp hızlandı.

Ve kapandı Nazenin'in gözleri.

Ancak susmadı Metehan. Ağlaya ağlaya devam etti türküye.

"Ustam yine dört bir yanım zemheri,
Zemheri, zemheri, zemheri ustam..."

Ne demişti aylar önce Zait?

Bir dahaki düğününüz, Vali Hanım'ın bayrağa sarılı tabutu başında olacak, demişti ve dediğini gerçekleştirmişti.

Ya da gerçekleştirebilmiş miydi?

DEVAM EDECEK